

ποδάγραν, πάσων ἐξ ἀρθρίτιδος, ἀρθρικήος. 2) ὁ προερχόμενος ἐκ ποδάγρας, ἀνήκων εἰς ποδάγραν.

ποδ-αγρός, ὄν (ποδάγρα)=ποδαγρικός (βλ. λ.).

ποδ-αγπιτήρ, ἤγρος, ὄ, μτρν. καὶ **ποδογπιτήρ** (πούς+γίω)· ἄγρον ἐν ᾧ ἔνιπνον τοὺς πόδας, γιπιτήρ τῶν ποδῶν.

ποδ-αγπιτρον, τό, καὶ μτρν. **ποδόνπιτρον**.

(πούς+γίω)· ὕδωρ πρὸς γίψιν τῶν ποδῶν.

ποδ-ἄπος, ἡ, ὄν, ἐρωτημ. ἀντων. ἐπιθ.· ἐκ τίνος χώρας; ἀπὸ ποῦ; πόθεν; λατ. *cuyas?* 2) «τί λογίς», «ὁποῖός τις» [ποδαπός (ποδ=λατ. *quod- (οὐδ. ἀντων.) + -απος = λατ. *-αγο-σ· βλ. καὶ ἐν ἀλλοδαπός· κατ' ἄλλους, ἦντον ὀρθῶς, τὸ ποδαπός (τὸ αὐτὸ δὲ ἰσχύει ὡς πρὸς τὸ β' συνθετ. καὶ διὰ τὰ: ἡμεδαπός, ἡμεδαπός, ἀλλοδαπός, παντοδαπός, τηλεδαπός) εἶναι σύνθετον ἐκ τῶν λέξ. ποῦ καὶ ἀπό, κατὰ παράθεσιν τῶν δ' Ἀπολλών. ὁ Δύσκ. (περὶ ἀντων. 298) θεωρεῖ τὸ -δαπός ὡς ἀπλὴν κατάληξιν· ἄλλοι δὲ συσχετίζουσι τοῦτο (τὸ -δαπός) πρὸς τὸ δάπεδον, ἔλας ἰσφαλμένως.

ποδ-αργός, ὄν (πούς+ἀργός)· ὁ ἔχων ταχεῖς πόδας, ἡ ὁ ἔχων λευκοὺς πόδας (πρβλ. ἀργός).— **Πόδαργος**, ὁ (κύρ. ὄν.) = ὁ ὠκύπους ἢ λευκόπους, ὄνομα ἐνός τῶν Ἴππων τοῦ Ἑκτορος, ὡς καὶ τοῦ Μενελάου.— **Ποδάργη**, ἡ, ὄνομα μῖας τῶν Ἀρπυιῶν.

ποδ-άρκης, ες (πούς+ἀρκέω)· ὁ ἐπαρκής (ὁ ἐπαρκῶν δι' ἑαυτὸν) εἰς τοὺς πόδας, «γερός στὰ πόδια», ταχύπους.

ποδ-ἐν-δύτος, ὄν (πούς+ἐνδύω)· ὁ φορούμενος εἰς τοὺς πόδας, ὁ καλύπτων τοὺς πόδας. 2) ὡς ὄσα. τὸ **ποδένδυτον**=ἐνδυμα, φόρεμα, φθάνον μέχρι τῶν ποδῶν.

ποδεών, -ῶνος, ὁ (πούς)· ἐν τῷ πληθ., τὰ κουρελιασμένα ἄκρα τῶν δερμάτων τῶν ζῶων, ὅπως τοῦτα σχηματίζονται κατὰ τὴν ἐκδόραν τῶν ποδῶν καὶ τῆς οὐράς || **δέρμα λέοντος ἀφημμένον ἄκρων ἐκ ποδεώνων**=δέρμα λέοντος συνδεδεμένον (γύρω ἀπὸ τὸν λαίμονα τοῦ φέροντος αὐτό) ἐκ τῶν ἄκρων τῶν ἐμπροσθίων ποδῶν.— || ἐν τῷ ἐν., ὁ λαίμος ἢ τὸ στόμιον ἄσοκυ, ὅπως ἐοχηματίζετο τοῦτο (τὸ στόμιον) ἐκ τοῦ ἐνός τῶν ἄκρων παραμένοντος ἀνοικτοῦ, ἐν ᾧ τὰ ἄλλα συσπράπτοντο || ἡ καὶ ολοθῆ-ποτε συσπράπτοντο ἄκρον τοῦ ἄσοκυ||μτρν. τὸ ἀνδρικόδον μόριον, ὡς ἐξέχον (προέχον) καθ' ὄν τρόπον καὶ ὁ ποδεών τοῦ ἄσοκυ.— || καθόλου ἐπὶ πάσης ἐξεχούσης ἄκρας: **ποδεών στενός**=στενὴ λωρὶς γῆς (στενὸς λαίμος γῆς). 2) τὸ κατώτατον ἄκρον (ἢ ἡ κάτω γωνία) ἰσίου ἐκ δέρματος πιθανώτατα χάριν ἀντοχῆς ἀποτελούμενον.

ποδ-ηγός, ὄν=ποδαγός (βλ. λ.).

ποδ-ηγκέης, ἐς (πούς + ἡνεγκον τοῦ φέρω)· ὁ φθάνων (καταβαίνων) μέχρι τῶν ποδῶν, **ποδήρης** (βλ. λ.).

ποδ-ἡνεμος, ὄν (πούς + ἄνεμος)· ὁ ταχύς ὡς ὁ ἄνεμος.

ποδ-ἡρης, ες (πούς+ἀράρειν, τοῦ ἀραρίσκω)· ὡς καὶ νῦν, ποδήρης, φθάνων μέχρι τῶν ποδῶν κάτω || **πέπλος ποδήρης**=πέπλος κατερχόμενος μέχρι τῶν ποδῶν || μτρν. **ποδήρης στύλος**=κίων εὐθύς καὶ ὑψηλός (ἴσως ἐκ τῆς πρὸς κίονα δημοιότητος τῶν ἀρχαίων ἀγαλμάτων) || **ποδήρης ἀσπίς**=μεγάλῃ ὀσπίς καλύπτουσα ὀλόκληρον τὸ σῶμα μέχρι καὶ αὐτῶν τῶν ποδῶν.— τὰ **ποδήρη**=οἱ πόδες (κυρ. τὰ περὶ τοὺς πόδας μέρη τοῦ σώματος).

ποδιαίος, α, ὄν (πούς)· ὁ ἔχων μῆκος (ἢ πλάτος ἢ ὕψος) ἐνός ποδός.

ποδίω, μελ. -ίω (πούς)· δένω τοὺς πόδας, δένω.— παθητ., ἐπὶ ἱππων, δένομαι ἐκ τοῦ ποδός, ἔχω (δε)δεμένον τὸν πόδα, εἶμαι δεμένως.

ποδί-κροτος, ὄν (πούς+κροτέω)· ὁ συγκεκολλημένος εἰς τοὺς πόδας: **ποδίκροτον ἄμμα** = πῆδη (δέσιμο, «θηλιά») δεδεμένη περὶ τοὺς πόδας || ὁ ποδοκροτῶν.

ποδιστήρ, -ῆρος, ὁ (ποδίω)· **ποδῆρης**, **ποδηνικής** (βλ. λ.) || **πέπλος ποδιστήρ** = πέπλος (ἐσθῆς) περιπλέκων τοὺς πόδας (ἐμπλεκόμενος εἰς τοὺς

πόδας), τρόπον τινὰ «πεδικλωτῆς» τῶν ποδῶν (λόγῳ τοῦ μήκους του).

ποδίτρα, ἡ (ποδίω)· παγίς διὰ τοὺς πόδας.

ποδοῖιν, ἐπ. γεν. καὶ δοτ. δυνικ. ἀντὶ **ποδοῖν** (πούς).

ποδο-κάκη, ἡ, καὶ **ποδο-κάκηλη**· ὄργανον θασανισμοῦ, διὰ τοῦ ὁποίου ἐδεσμεύοντο (ἐδέοντο) οἱ πόδες τῶν κακούργων (ἐν Ἀθῆναις ὠνομάζετο κατ' ἀπλῶς **ξύλον**).

ποδο-κτύπη, ἡ (πούς + κτυπέω)· νεανὶς ὀρχουμένη, νεαρὰ ὀρχηστρίς.

ποδο-ρράγη, ἐς (πούς+ῥάγηται τοῦ ῥήγνυμι)· ὁ ἐξορμῶν (ἀναβλύζων) διὰ κτυπήματος ποδός (ἢ ἐκ τοῦ σημείου ἐνθα πούς ἵππου ἐπληξε τὴν γῆν διὰ τοῦ πετάλου του): **ὑδάτα ποδορραγῆ** (τῆς Ἰπποκρήνης).

ποδο-στράβη, ἡ (πούς + στράβη)· παγίς πρὸς σύλληψιν τῶν ποδῶν, πεδικλά, «ποδοβρόχι» ἐν ᾧ περιπλέκονται οἱ πόδες τῶν ζῶων, τὰ ὅποια οὕτω συλλαμβάνονται || θασανιστήριον ὄργανον παρόμοιον πρὸς τὴν **ποδοκάκη** (βλ. λ.).

ποδο-ψητρον, τό (πούς + ψάω)· μάκτρον τῶν ποδῶν, πανὶ πρὸς ἀπόμαξιν τῶν ποδῶν.

ποδ-ώκεια, ἡ (ποδώκης)· ταχύτης τῶν ποδῶν, ταχυποδία.

ποδ-ώκης, ες (πούς+ώκνυς)· ὁ ταχύς τοὺς πόδας, ταχύπους, **ώκνυπος** (βλ. λ.) || γενικῶς, ταχύς, «γρήγορος» || μτρν. ὀρηθικός, ὄραστήριος.

πόη, ἡ, ἰων. ἀντὶ **πόα** (βλ. λ.).

ποθέσκα, γ' ἐν ἰων. πρτ. τοῦ **ποθέω**.

ποθειός, ἡ, ὄν, ὡς καὶ -ός, -όν (ποθέω)· ἐπιθυμητός, λαν ἐπιθυμητός, περιπόδητος, τοῦ ὁποίου εἶναι λαν ἀισθητὴ ἢ ὀπουσία ἢ ἡ ἔλλειψις || ἀπὼν πενθούμενος, δι' ὄν πενθοῦν.

πόθεν, ἰων. **κόθεν**, ἐρωτημ. ἐπίρρ.· ὡς καὶ ὄν, πόθεν; ἀπὸ ποῦ; ἀπὸ ποῖου μέρος; λατ. *unde?* || **τίς, πόθεν εἰς ἀνδρῶν** = ποῖος εἶσαι; ἀπὸ ποῖαν χῶραν ἀνδρῶπων κατάγεσαι; || **πόθεν τῆς Φρυγίας**; = ἀπὸ ποῖου μέρος τῆς Φρυγίας; — || **καρ'** ἀττ., πρὸς ἐκδήλωσιν θαυμασμοῦ καὶ ἐκπλήξεως· ἀπὸ ποῦ κι ὡς ποῦ; πῶς εἶναι δυνατόν; — || **ἄντι** τοῦ ποῦ;

Ἔτυμ.: **πόθεν**; καὶ δια τὰ ἄλλα τὰ παραγόμενα ἐξ ἀντων. θέμ. *πο-*, ἰων. *κα-*, π. χ. *πόθει*, *ποῦ*, *ποῖ*, *πόσε* (-σε (-τε), δωρ. *πῆ*, ἀττ. *πῆ*, *πῶς*, *πότε*, *ποῖος*, *πότερος*, *πόσος*, *πόστος* (βλ. λ. λ.)), γεν. ἐν. δμ. *τέο*, ἀττ. *τοῦ* (= *τίνος*), Κρητ. *ατεῖον*· *ποῖον* ('Ἡσυχ.). **Ἔξ.** ἰαπ. θέμ. **qno-*, **qve-*, **qva*, πρβλ. *σανσρκ. kā-h-kā* (= *qui?*), *Ζενδ. kṣ*, θηλ. *kā*, *παλ-περο. kaš* (-*č*-iy), ἄρμ. *o* (= *qui?*), ἄόρ. *o-kh* (o-mn) = λατ. *quiconque qui* — ἀλβ. *ke* (**qno-m*) = λατ. *quem?* : *si* (= *πῶς*), ἴσως παράγωγον ἐκ *τινος* **qve*. — Λατιν. *qui*, *quod*, *quod*, *quā*. — ἰρλ. *cia*, *gall. pwy* (= *τίς*; *τί*;) < **kvei* **qno-d* (λατ. *quod*, ἔλλ. *ποδ-* ἐν τῷ *ποδαπός* βλ. λ.) ἐν τῷ ἰρλ. *cote* (= λατ. *quid est?*) ἰρλ. *nech*, γεν. *neich* (= *aliquis*) < **ne-qno-s* ἰρλ. *cā-ch* (γεν. *cāich* (= *qui?*), *παλ-γερμ. hwes* (περὶ τίνος;) οὐδ. γοτθ. *hva*, *παλ-γερμ. hwaz* (τί;) — λιθ. *kās* (= *τίς*;) θηλ. *kā*, *παλ-πρωσο. kas*, *ka*, ἐπίρρ. λιθ. *kaĩ*, *kaĩ-p*, *παλ-πρωσο. kái-gi* (πῶς;)· *παλ-αλαυ. kñ-to* (τίς;)· γεν. *če-so*, *kyjī* (= *ποῖος*;)· οὐδ. *koje*, θηλ. *ka ja*; βλ. καὶ ἐν λ. τε.

ποθέν, ἐγκλιτ. ἐπίρρ.· ἀπὸ (ἔκ) τίνος τόπου (μέρους), ἀπὸ κάποιου μέρος, ἀπὸ κάπου.

ποδ-έρπω, δωρ. ἀντὶ **προσέρπω** (βλ. λ.).

ποδ-έσπερος, ὄν, δωρ. ἀντὶ **προσέσπερος** (βλ. λ.).

ποδεῦντες, δωρ. καὶ αἰολ. μτρ. πληθ. τοῦ **ποθέω**.

ποδεῦντι, δωρ. γ' πληθ. τοῦ **ποθέω**.

ποθέω, μελλ. **ποθήσω** καὶ **ποθέσομαι**· ἐνεργ. ἄόρ. α' **ἐπόθησα** καὶ **ἐπόθεσα**, ἐπ. **πόθεσα**· πρκ. **πεπόθηκα**, παθ. **πεπόθημαι**· (**ποθή** ἢ **πόθος**)· ὡς καὶ νῦν, ποθῶ, ἐπιθυμῶ τι τὸ ὅποσον εἶναι ἀπὸν ἢ μοῦ κέλει (πρὸς. ἢ **πράγμα**), λυποῦμαι διὰ τὴν στέρησιν τοῦ ἀπολλωλότης, αἰσθάνομαι τὴν ἀπουσίαν του, λαχταρῶ διὰ τι(να), ἐπιθυμῶ σφόδρα, λατ. **desiderare** || τὸ **ποθοῦν**=δ **πόθος** (βλ. λ.). 2) μετ' ἀπρφ., λαχταρῶ νὰ πράξω τι, εἶμαι ἀνυπόμονος νὰ τὸ πράξω, ἀδημονῶ νά... — || ὡς ἀποθ., **ποθουμένη φρήν**=ἡ σφοδρῶς ἐπιθυμοῦσα ψυχὴ.

ποθῆ, ἡ, ἐπ.=**πόθος** (βλ. λ.) || **σὴ ποθή**=ἡ ἐπιθυ-

μία (ὁ πόδος) διὰ σέ. 2) μετὰ γεν. πραγμ., ἔλλειψις τινος (πραγμ.).

ποθήμενοι, ἐπ. ἀπρφ. ἐν. τοῦ *ποθέω* (ὡσεὶ ἐξ ἐν. *πόθημι*).

ποθητός, ἡ, ὄν (*ποθέω*): ὁ ποδοῦμενος, ἐπιθυμητός.

πόθι, ἐρωτημ. ἐπίρρ., ποιητ. ἀντὶ *ποῦ*; (βλ. λ.).—**||** ἀντὶ τοῦ *ποι*; = πρὸς ποῖον μέρος;

ποθί, ἐγκλιτ. ἐπίρρ., ποιητ. ἀντὶ *ποῦ*: κάπου, εἰς κάποιο μέρος || ὡς. κάπως, ἴσως.—**||** ἐπὶ χρόνου, κάποτε, ἐνίστε, μερικῶς φορές || ἐπὶ τέλους.

ποδο-βλήτος, ὄν (*πόθος+βάλλω*): ὁ ὑπὸ πόδου βληθείς, ἐρωτόληπτος.

πόδ-οδος, ἡ, δωρ. ἀντὶ *πρόσ-οδος* (βλ. λ.).

ποδ-οράω, **ποδ-όρημι**, δωρ. ἀντὶ *προσ-οράω* (βλ. λ.).

ποδ-ορέυσα, ἀντὶ *προσορέυσα*, μτχ. θηλ. τοῦ *προσορέω* (βλ. λ.).

ΠΟΘΟΣ, ὁ ὡς καὶ νῦν, πόθος, κυρ. ἐπιθυμία διὰ πᾶν ὅ, τι (προσ. ἡ πραγ.) εἶναι ἀπὸν ἢ μᾶς λείπει, σφοδρὰ ἐπιθυμία ἢ λύπη, λαχτᾶρα διὰ τι(να) ποῦ λείπει ἢ ἐχάσθη, λατ. *desiderium* || *σὸς πόθος*=πόθος (ἐπιθυμία) διὰ σέ || ἔρωσ, σφοδρὰ ἐρωτική ἐπιθυμία. [δι' ἐτυμολ. βλ. *θέσσασθαι*].

ποι, ἐρωτ. ἐπίρρ.: πρὸς ποῖον μέρος; πρὸς ποῦ; λατ. *quo?* || μετὰ γεν. *ποι χθονός*; = εἰς (πρὸς) ποῖον μέρος τῆς γῆς; 2) ἀντὶ *ποῦ*; (βλ. λ.)=λατ. *ubi?* —**||** πρὸς τίνα σκοπὸν; =λατ. *quorsum?* —**|||** ἐπὶ χρόνου, ἐπὶ πόσον χρόνον; ἕως πότε; λατ. *quousque?*

ποι, ἐγκλιτ. ἐπίρρ.: κάπου, εἰς κάποιο μέρος, πρὸς τι μέρος, πρὸς κάπου.

ποιά, ἡ, δωρ. ἀντὶ *πόα* (βλ. λ.).

ποιέμενος, μτχ. ἐπ. μέσ. ἐν. τοῦ *ποιέω*.

ποιέμεν, ἐπ. μέσ. πρτ. τοῦ *ποιέω*.

ποιεῦντα, δωρ. ἀντὶ *ποιούντα*, αἰτ. μτχ. ἐν. τοῦ *ποιέω*.

ΠΟΙΕΩ, μελλ. -*ήσω*: 1) ποιῶ τι διὰ τῆς χειρὸς, κατασκευάζω, παράγω, δημιουργῶ, ἐκτελῶ, κυρ. ἐπὶ ἔργων τέχνης.— μέσον, κατασκευάζω τι δι' ἑμαυτὸν (πρὸς ἴδιον ἢ χρῆσιν), ὡς ἐπὶ μελισσῶν: *οἰκία ποιήσασθαι*=νά κατασκευάσων (αἱ μέλισσαι) οἰκήματα δι' ἑαυτὰς || ὡς. ἐν τῇ μέσῳ. κατασκευάζω τι δι' ἄλλον (μέσον διάμεσον). 2) δημιουργῶ τι, τὸ φέρω εἰς φῶς, κἀμνω ὡστε τὴν συμβῆ τι, προκαλῶ τι, προξενῶ τι, ἐνεργῶ, πραγματοποιῶ τι || *ποιεῖν ἰερά*=λατ. *sacra facere*=προσφέρειν θυσίαν, θυσιάζειν, ἐκτελεῖν τὰς εἰς τὴν θυσίαν ἀναγκαίους διατυπώσεις || *ποιεῖν Ἴσθμια* = ἐορτάζειν τὰ Ἴσθμια, τελεῖν τοὺς ἐν τῇ Ἰσθμῷ ἀγῶνας. 3) κἀμνω, σχηματοποιῶ, διαπλάσσω, διαμορφῶνω, δημιουργῶ || γεννῶ || ἐπὶ οἴτου κ. ἄ. προϊόντων, παράγω, φῶς, κἀμνω να φυτρῶσιν || κἀμνω. ἐμφανίζω, παριστῶ τι(να) τοιοῦτον ἢ τοιοῦτον.— Πιθητ., ἔχω γίνεσθαι, γίνομαι, τοιοῦτος ἢ τοιοῦτος.— μέσον, καθιστῶ τι τοιοῦτον ἢ τοιοῦτον δι' ἑμαυτὸν: *ποιούμαι τινα εταίρον*=καθιστῶ τινα φίλον μου || *ποιούμαι τινα υἱόν*=καθιστῶ τινα υἱόν μου, τὸν υἱοδέτω || *ποιούμαι τι ἑμαυτοῦ*=κἀμνω τι ἰδικάν μου, τὸ οἰκιοποιούμαι || γεν., θεωρῶ, λογασιάζω, ἐκτιμῶ, τι ὡς τοιοῦτον || ποιεῖν: *συμφορὰν ποιούμαι τι*=θεωρῶ τι ὡς συμφορὰν (θεομηνίαν) | *δειγνὸν ποιούμαι τι*=θεωρῶ τι ὡς φοβερόν (τρομερόν, λυπηρόν) πράγμα || *περὶ πλείον ποιούμαι*=λατ. *magis facere*=ἐκτιμῶ πολὺ | *περὶ πλείονος ποιούμαι*, *περὶ πλείοντος ποιούμαι*=ἐκτιμῶ περισσότερον, ἐκτιμῶ παρά πολὺ | *περὶ ὀλίγου*, *περὶ ἐλαχίστου*, *περὶ οὐδενός ποιούμαι*=ἐκτιμῶ ὀλίγον (ἐλάχιστον, οὐδένως). 4) συνδέτω, γράφω, κυρ. ποιητικῶς στίχους, ποιῶ (ποιήματα), λατ. *carmina facere* || ὡς. ἐπινοῶ, ἐφευρίσκω, λατ. *finire* || ὡς. περιγράφω διὰ στίχων, παριστῶ ποιητικῶς. 5) τὸ μέσον συχνάκις τίθεται μετὰ ὀνομάτων περιφραστικῶς, ἰσοδυναμεῖ δὲ πρὸς τὸ ἐνεργ. ῥῆμα τὸ παράγω ἐκ τοῦ ὄνο. : *πόλεμον ποιούμαι*=πολεμῶ, *εἰρήνην ποιούμαι*=εἰρηνεύω, *σπονδὰς ποιούμαι*=σπένδομαι, *σμμαχίαν ποιούμαι*=σμμαχῶ, *πλοῦν ποιούμαι*=πλέω, *δρυγὴν ποιούμαι*=δρυγίζομαι, *θαύμα ποιούμαι*=θαυμάζω. 6) ἐπὶ τῶν ἰδίων περιφράσεων τὸ ἐνεργ. *ποιῶ* σημ. κἀμνω, πρό-

καλῶ, γίνομαι αἰτία νά... : *πόλεμον ποιῶ*=κινῶ, ἐγείρω, πόλεμον, γίνομαι αἰτίας πολέμου, προκαλῶ πόλεμον | *εἰρήνην ποιῶ*=γίνομαι αἰτίας εἰρήνης, κἀμνω εἰρήνην (ἀλλὰ δι' ἄλλους, οὐχὶ δι' ἑμαυτὸν ὡς ἐσθμαίνει τὸ *εἰρήνην ποιούμαι*).—**||** =πράττω, κἀμνω, πράττω, ἐνεργῶ: *Σπαρτιατικὰ ποιεῖν*=πράττειν ὡς Σπαρτιάτης (κατὰ τὸν τρόπον τῶν Σπαρτιατῶν) || μετὰ διπλῆς αἰτ., ποιῶ τι εἰς τινα: *ἀγαθὰ (κακὰ) ποιῶ τινα*=πράττω εἰς τινα ἀγαθὸν (κακὸν) || μετὰ ἐπίρρ. *εὐ ποιῶ τινα*=εὐεργετῶ τινα, *κακῶς ποιῶ τινα*=κακοποιῶ τινα.—**|||** ἀμτβ., ἐνεργῶ, πράττω, εἶμαι ἐν δράσει (ἀντίθ. τῷ *πάσχω*). 2) παρὰ Θουκυδ. ἀπαντᾷ καὶ εἰδικῆς τις χρήσεως τοῦ *ποιεῖν*: *ἡ εὐνοια παρὰ πολὺ ἐποίει ἐς τοὺς Λακεδαιμονίους*=ἡ εὐνοια (συμπάθεια) τῶν ἀνθρώπων ἔκλινε παρὰ πολὺ πρὸς τὸ μέρος τῶν Λακεδαιμονίων [παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ποιηταῖς, καὶ ἰδίᾳ τοῖς κωμικοῖς, συχνὰ ἢ ἀρχικῆ συλλαβῇ κεῖται ὡς βραχεία (πολ-)].

Ἔτυμ.: *ποιεῖν*, ἀόρ. ἀργ., βοιωτ. *ἐποίφησε*, λακ., ἀργ. *ἐποίφησε*, μτχ. *ποιήσαντες* *ποίημα* *ποίησις*: *ποιητής* ἐκ τινος **ποι-φό-*, πρβλ. *ἀγο-ποιός*: *σανακρ. cinō'* ἢ, *δάγλι, cāya h* (σωρός), *kāya-h* (ὄγκος) *σῶμα*, *Ζενδ. Kay-ḍayeyiti*, *ἔιννα'iti* (ἐπιλέγειν, χωρίζειν), *παλ-ἄλαυ. ἕιντι* (τακτοποιῶ), *ἕιντι* (τακτοποιῶ, διαμορφῶ): *ἔξ* *ιαπ. *qnoi*.

ποίη, ἡ, ἰων. ἀντὶ *πόα* (βλ. λ.).

ποίηεις, *εσσα*, ἐν (*ποιῆ*): ὁ ἔχων ἀφθονον *πόαν*, πωδῆς, χλοερὸς, ἀφθονός (πλούσιος) εἰς χλόην.

ποίημα, -*ατος*, τὸ (*ποιέω*): πᾶν τὸ ποιούμενον ἢ ποιηθέν (πεποιημένον), ἦται: 1) ἔργον, τεχνουργημα. 2) ποιητικὸν ἔργον, ποίημα. 3) πράξις, ἐνέργεια.

ποιημάτιον, τό, ὀποκορ. τοῦ *ποίημα*: μικρὸν ποίημα.

ποιηρός, ἄ, ὄν (*ποιῆ*): *ποιήεις* (βλ. λ.).

ποιήσιαν, γ' πληθ. αἰολ. εὐκτ. ἀόρ. α' τοῦ *ποιέω*.

ποιήσις, -*εως*, ἡ (*ποιέω*): τὸ ποιεῖν || διαμόρφωσις, κατασκευὴ, δημιουργία, παραγωγή.—**||** ὡς καὶ νῦν, ἡ ποιήσις, ἡ τέχνη τῆς ποιήσεως, ἡ τεχνικὴ τῆς συνδέσεως ποιημάτων, ἡ ποιητικὴ τέχνη. 2) ποίημα, ποιητικὴ οὐνδεσις.

ποιητός, α, ὄν, ρηματ. ἐπίθ. τοῦ *ποιέω*: *ὄν δεῖ ποιεῖν*, τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ κατασκευάσῃ τις, ὁ κατασκευαστέος.—**||** οὐδ. *ποιητέον*=*δεῖ ποιεῖν τινα*=πρέπει νὰ κατασκευάσῃ τις.

ποιητής, -*οῦ*, ὁ (*ποιέω*): ὁ ποιῶν, ὁ κατασκευάζων, ὁ κατασκευαστής.—**||** ὡς καὶ νῦν, ὁ ποιητής στίχων.

ποιητικός, ἡ, ὄν (*ποιέω*): ὁ ἰκανὸς νὰ ποιήσῃ, δημιουργικός, παραγωγικός, ἀντίθ. τῷ *πρακτικῶς* (ἐνεργητικῶς, δραστηριῶς).—**||** ἡ *ποιητικὴ* (ἐνν. *τέχνη*)=ἡ τέχνη τοῦ συνδέειν ποιήματα, ἡ ποιήσις || *αἱ ποιητικαὶ τέχναι*=αἱ πρακτικαὶ τέχναι, αἱ παραγωγικαὶ, αἱ χρήσιμοι.— ἐπίρρ. -*κάς*.

ποιητός, ἡ, ὄν (*ποιέω*): πεποιημένος, κατασκευασμένος, ἐπεξεργασμένος, τεχνητός.—**||** ἐφευρεθεὶς, ἐπινοηθεὶς, πλαστέος.

ποιη-φάγέω (*ποιῆ+φαγεῖν*): τρώγω πῶαν (χλόην, χόρτον).

ποικίλ-άνιος, ὄν, δωρ. ἀντὶ *ποικιλ-ήνιος* (*ποικίλος+ήνια*): ὁ ἔχων πεποικιλμένας ἡνίας.

ποικίλ-εἶψον ὄν, γεν. -*ονος* (*ποικίλος+εἶψα*): ὁ ἔχων (φορῶν) ποικίλον (πεποικιλμένον, ποικιλόχρωμον) ἰμάτιον || γεν., ποικιλόχρωμος, παρδολός.

ποικίλια, ἡ (*ποικίλος*): τὸ ποικίλειν (κοσμεῖν) διὰ ποικιλοχρῶμων κεντημάτων, τὸ κέντημα || ἐν τῷ πληθ., τεμάχια κεντημένα, κεντήματα || μτφρ., πανουργία, πονηρία.

ποικίλλω, μελλ. -*ήλω*: ἀόρ. *ἐποικίλα*: παθητ., πρκ. *πεποικίλιμα*: (*ποικίλος*): ποιῶ τι ποικίλον, τὸ κεντῶ διὰ ποικιλοχρῶμων κεντημάτων.—**||** κεντῶ || ποικίλλω τι, τὸ κἀμνω νὰ ἔχη παραλλαγὰς, διαποικίλλω || μτφρ. ἐκδέτω τι διὰ πεποικιλμένου λόγου (δι' ὠραίων λέξεων καὶ φράσεων), ἐξωραίζω.

ποικίλλω, -*ατος*, τὸ (*ποικίλλω*): πᾶν τὸ πεποικιλμένον, τὸ (ἐ)στολιόμενον διὰ ποικιλοχρῶμων κεντημάτων. 2) ὕψασμα κεντημένον, κέντημα.

ποικιλό-βουλος, *ον* (ποικίλος+βουλή): ό έχων ποικίλας βουλάς, πολυμήχανος, πολύτροπος, πανούργος.

ποικιλό-γνους, *δωρ. -γάρους, -νος, δ, ή* (ποικίλος+γνήυς): ό έχων ποικίλην φωνήν, ό ποικιλοτρόπως ήχών, ό έχων πολλούς μουσικούς φθόγγους ή τόνους.

ποικιλό-δειρος, *ον* (ποικίλος+δειρή): ό έχων ποικίλον (ποικιλόχρωμον, παρδαλόχρωμον) λαιμόν.

ποικίλο-δέρμων, *ον, γεν. -ονος* (ποικίλος+δέρμα): ό έχων δέρμα ποικίλον.

ποικίλο-εργός, *ον* (ποικίλος+εργον): ό ποικίλα έργα όόμενος. 2) παθητ., ό ποικίλως είργασμένος, ό πεποικιλμένος.

ποικιλό-θριξ, *-τριχος, δ, ή* (ποικίλος+θρίξ): ό έχων τρίχωμα παρδαλόν, κατάστικτος, παρδαλός.

ποικίλο-μήτης, *-ου, δ, και ποικιλό-μητις, -ιδος, δ, ή* (ποικίλος+μήτις): πλήρης ποικίλων τεχνασμάτων, πολυμήχανος, πανούργος.

ποικίλο-μηχάνος, *ον* (ποικίλος+μηχανή): πλήρης ποικίλων τεχνασμάτων, ό ποικίλα μηχανώμενος, πολύτροπος.

ποικιλό-μορφος, *ον* (ποικίλος+μορφή): ώς και νύν, ποικιλόμορφος, ό ποικίλας μορφάς λαμβάνων (ή έχων), ποικιλόχρωμος.

ποικιλό-μυθος, *ον* (ποικίλος+μύθος): ό λέγων ποικίλα, λέγων ποικίλους λόγους.

ποικίλο-νωτος, *ον* (ποικίλος+νώτον): ό ποικίλα (ποικιλόχρωμα, παρδαλά) νώτα έχων, ό έχων τήν ράχιν παρδαλήν.

ποικίλο-πτερος, *ον* (ποικίλος+πτερόν): ό έχων ποικιλόχρωμα πτερά.

ΠΟΙΚΙΛΟΣ, *η, ον*: *δ,τι και νύν*, ποικίλος, πεποικιλμένος, πολύχρωμος, διάστικτος, κατάστικτος, «παρδαλός», ποικιλόστικτος.— || είργασμένος με ποικίλα χρώματα, έχων έναφασμένα ποικιλόχρωμα κεντήματα, πεποικιλμένος διά κεντημάτων || *τεύχεα ποικίλα χαλκῶ* = όπλα έναφασμένα διά χαλκού, φέροντα έγκολλήτους παραστάσεις έκ χαλκίνων έλασμάτων (πλακών).— || *γεν.*, πολύπλοκος, ποικίλος || ό ποικίλης τέχνης, μετό περιοσής τέχνης, έναφασμένος, πεποικιλμένος δι' έγκολλήτων ψηφιδών, ποικίλος, πολυειδής. 2) *μτφρ.*, *κατά τόν χαρακτήρα*, εύμετάβλητος, άστατος, «παρδαλής διαγωγής» || περίπλοκος, πολύπλοκος, αίνιγματώδης, γριφώδης, διφορούμενος, άμφίβολος || *θθεν*, πονηρός, δοληρός, πανούργος, επιτήδειος.

Έτυμ.: *ποικίλος*: *ποικίλλω*: *σανσκρ. pīcāti* (στολιζω), *pīcāhi* και *pīcā-h* (οχήμα, χρώμα), *pīcāh* (έστολισμένος), *Zenō. paṛsa, paṛsah* (κόσμημα), *σανσκρ. pīcā-h* (πολυχρωμία), *παλ.σλαβ. pīstīti* (**pīc-ro*, βλ. *πικρός*)=πολύχρωμος, παρδαλός, *pīc-sraḡi* (ό ίχθύς «πέστροφα» ώς κατάστικτος), *pīcā, pīcāti* (κεντώ), *λιθ. pēsziū* (κάμυν έγκοπάς, ίχνογραφώ), *σανσκρ. pīcāṭga-h* (υπέρυθρος, υπόφαιος), *pīcā-h* (δέρμα έλάφου), *paīczas* (κηλίς, στίγμα όπό αιδάλην), *pēszo* (αιδάλη), *isz-paiszau* (=λατ. *adumbrō, primas lineas ducō*) *έί ιαπ. *pēik-* παραλλ. τῷ **pēiḡ-* (χρωματίζω κατά τρόπον παρδαλόν) *έν τῷ σανσκρ. pīhījāra-h* (έρυδροκίτρινον), *pīṭga-h* *pīṭga-lā-h* (έρυθρόφαιος), *pīṭkṭā* (ζωγραφίζω, ίχνογραφώ), *λατ. pīngō*, *έλλ. πίγγαλος* (είδος σαύρας), *πρβλ. Ήουσ. «αίγγαν' νεόσσιον. Άμερίας' γλαυκόν»*, *πιθ. δέ και παλ.γερμ. fincho* (σπίνος).— *τό ιαπ. *pēik-* φαίνεται *δτι έσήμ. «τέμνω, έγκόπτω, κάμυν έγκοπήν»* (βλ. *έν λι. πικρός*), συγχρόνως *όμως προσέλαβε και τήν σημασίαν τού ίχνογραφήματος* (τού σκεδίου), *διότι αρχτικώς ή pīcā *pēik-* *έχρησιμοποιήθη διά νά δηλώσῃ τās έγκοπάς τās δημιουργουμένας επί τῆς έπιφανείας τού ανθρώπινου δέρματος, έντός τών όπλων έναβαλλον χρώματα πρὸς έπίτευξιν τών ποικιλοχρῶμων ζωγραφημάτων, έξ ών συνίστατο ή διάστικτις (κατάστικτις) έκείνη.*

ποικίλο-σανδάλας, *αιολ. —σάμβάλας, ον*, (ποικίλος+σάνδαλον): ό φέρων (φορών) ποικίλα (πεποικιλμένα, κεντημένα) σανδάλα.

ποικίλο-στολος, *ον* (ποικίλος+στολή): ό ένδεδυμένος με ποικιλόχρωμον στολήν (ένδυμασίαν) || *έπί πλοίου*, *τό έχων πρῶραν πεποικιλμένην* (ποικίλως κεκοσμημένην).

ποικίλο-τερπής, *ές* (ποικίλος+τέρπω): *ένεργ.*, ό ποικιλοτρόπως τέρπων, ό προξενών ποικίλας τέρψεις || *παθητ.*, ό τερπόμενος εις τήν ποικιλίαν (ή διά τῆς ποικιλίας).

ποικίλο-τευκτος, *ον* (ποικίλος+τεύχω): ό ποικίλως (μετά ποικίλης τέχνης, λίαν έντέχνης) κατεσκευασμένος (έπεξεργασμένος) || *παντοειδής.*

ποικίλο-τραυλος, *ον* (ποικίλος+τραυλός): ό τραυλίζων (όδων, κελαδών) εις ποικίλους τόνους.

ποικίλο-φόρμιγξ, *-ιγγος, δ, ή* (ποικίλος+φόρμιγξ): ό συνοδευόμενος υπό τών ποικίλων ήχων φόρμιγγος.

ποικίλο-φρων, *-ονος, δ, ή* (ποικίλος+φρήν): *= ποικιλομήτης*, πλήρης ποικίλων οκέψεων, παντοειδών οτοχασμών, πολύτροπος, πολυμήχανος, πανούργος.

ποικιλής, *-ου, δ, θηλ. ποικιλτρια, ή* (ποικίλλω): ό ποικίλλων, ό κεντών, ό διακοσμών με πολυποικίλα κεντήματα || ό κεντητής.

ποικιλ-ώδης, *ον* (ποικίλος+ώδη): ό ποικίλην (περίπλοκον, αίνιγματώδη) ώδήν *όδων.*

ποικίλως, *έπρρ. τού ποικίλος*: *κατά ποικίλον τρόπον*, *πολυειδώς*, *πολυτρόπως* || *ποικίλως έχω*=είμαι διάφορος, διαφέρω.

ποιμαίνω, *μελλ. -ανῶ* (ποιμήν): *ώς και νύν*, *ποιμαίνω*, *είμαι ποιμήν*, *βόσκα*, *τρέφω*, *περιποιούμαι*, *τά ποιμνία*, *λατ. pascere* || *άπολ. έχω ποιμνία*, *είμαι ποιμήν*. 2) *μτφρ. περιποιούμαι*, *φροντίζω*, *έπιμελούμαι*, *περιδάλπω*.— *όδηγῶ*, *καθοδηγῶ*, *διοικῶ*, *κυβερνῶ*.— *ώσ. καταπραύνω*, *μαλακώνω*, *καθησυχάζω*, *έξασπῶ*, *ώς και τό λατ. pascere* || *έντεῦθεν γεν.*, *παραπλανῶ*, *άπατῶ*.— || *παθητ.*, *ώς τό νέμομαι*, *βόσκομαι*, *πλανῶμαι* *ανά τούς βοσκοτόπους* (έπί τών ποιμνίων), *λατ. pasci* || *έπί τών βοσκοτόπων*, *άνερευνῶμαι* (υπό τών βοσκόντων ποιμνίων), *όπογυμνώνομαι* || *μτφρ. πᾶς πεποιμνιαναι τόπος*=πᾶς τόπος (όλη ή περιοχή) *έξηρευνηθή* (ώς υπό ποιμένος *περιφέροντος τά ποιμνιά του πρὸς βοσκήν*, *ή* *ώς υπό ποιμνίων άναζητούντων παντού βοσκήν*).

ποιμάν, *δ, δωρ. αντί ποιμήν*.

ποιμάνόριον, *τό* (ποιμάνωρ): *ποιμνη* || *μτφρ. στράτευμα* *υπό τās διαταγās στρατηγού* (ώς *ποιμένος τρόπον τινά*).

ποιμάνῶ, *μελλ. τού ποιμαίνω*.

ποιμάνωρ, *-ορος, δ* (ποιμάνω)=*ποιμήν* (βλ. λ.).

ποιμήν, *-ένος, δ* (ποιά?) *δ,τι και νύν*, *ποιμήν*, *βοσκός*, *βοσκός*, *έτσοπάνης*, *τσοπάνος* || *μτφρ. ποιμήν λαών*=*ήγεμῶν λαού*, *άρχηγός ανθρώπων*, *στρατηγός*.

Έτυμ.: *ποιμήν*: *λιθ. pēmu*, *γεν. pēmen* (βοσκός): *σανσκρ. pāyū-h* (φύλαξ, προστάτης), *έλλ. πᾶν* (=ποιμνιον): *ποιμνη*, *ποιμνιον*: *ποιμαίνω*: *ποιμάνωρ* (< *ποιμήν άνδρῶν*, *πρβλ. όμηρ. ποιμήν λαών*): *κατ' άλλους συγγ. τούς πατέομαι*, *πόα*, *pascō* (ώς *υπεδηλώθη έν αρχῆ*).

ποιμνη, *ή* (ποιμήν): *δ,τι και νύν*, *ποιμνη*, *ποιμνιον*, *άγέλη κτηνών* (και *κυρ. προβάτων*), *εκκοπάδι*.

ποιμνήσιος, *η, ον* (ποιμήν): *ό άνήκων εις ποιμνην*, *ή* *ό προερχόμενος έκ ποιμνης*, *ή* *ό κατάλληλος (άρμόζων) διά ποιμνην*.

ποιμνιον, *τό*, *όσκαρ. τού ποιμήν* (ή *κατά συγκοπήν έκ τού ποιμνιον*): *μικρά άγέλη*.

ποιναίος, *α, ον* (ποινή): *τιμωρός*, *έκδικητικός*.

ποινάτωρ, *-ορος, δ, ή* (ποινάω): *τιμωρός*, *έκδικητής*.

ποινάω, *μελλ. -άσω*, *ιων. -ήσω* (ποινή): *τιμωρῶ*, *έκδικοῦμαι*.— *μέσον*, *έκδικοῦμαι* *έμαυτόν κατά τίνος*.

ποινή, *ή*: *άρχηγός έσήμ.* «*ή χρηματική ποιή* (τό πρόστιμον) *ή καταβαλλομένη εις τούς συγγενείς τού φονευθέντος υπό τού φονέως* (διά τό χυθέν αίμα), *κατόπιν τῆς όποίας άπηλάσσετο ούτος παντός διωγμού έκ μέρας των* || *γενικῶς*, *πᾶσα χρηματική πληρωμή καταβαλλομένη πρὸς ίκανοποίησιν*,

ἐξαγορασμός, ἀνταπόδοσις, ἀνταμοιβή, τιμωρία || ὡς τὸ ἀπαιτηθὲν ποσόν, τὰ λύτρα τρόπον τινά, τὸ πρόστιμον, ἢ ποινή τῆς λέγεται καὶ σήμερον, λατ. *roena* || ἀναιρουῖμαι ποιήν τῆς *υψηλής*—λαμβάνω ἐκδικήριον διὰ τὴν ζωὴν τινος || *ποιήν τίνω* *Ἐρέξη τῶν κηρύων ἀπολομένων*—δίδω εἰς τὸν Ξ. ἱκανοποίησιν διὰ τὸν θάνατον τῶν κηρύων του || *συχὰς* ἐν τῇ φράσει *ποινας δούνας* = *δίκην δούνας* = λατ. *dare roenas* (ἐν παθ. ἔνν., τιμωροῦμαι ὑπὸ τινος) || ἀντιθέτως τὸ *ποινας λαμβάνειν*—*δίκην λαμβάνειν* = λατ. *sumere roenas* (ἐν ἐνεργ. ἔνν., τιμωρῶ τινά). 2) ἐν καλῇ ἔνν., ἀμοιβή διὰ τὴν πράξιν, ἀνταμοιβή. — || προσωποποιεῖται (ἢ *Ποινή*) ὡς θεότης τῆς ἐκδικήσεως, αὐτὴ αὐτὴ ἢ «Ἐκδικήσις», θεὰ ἰσότημος πρὸς τὴν *Δίκην* καὶ τὰς *Ἐρινύς*.

Ἔτυμ. *ποινή* (καὶ δάνειον ἐκ ταύτης τὸ λατ. *roena*)—Ζενδ. *kaēnā*, παλ.-σλαβ. *čēna* (τιμὴ), ἰαπ. **qvoīnā* (=πρόστιμον, τιμωρία) τιμὴ πρὸς ἐξίλασμον τοῦ φόνου) γεν. τιμὴ, ἄξι(α), πρβλ. λιθ. *Kainė* (ἄξι(α), τιμὴ) ἐξ ἰαπ. **qveī*—ἐν τῷ σανασκρ. *cāyatṛ* (τιμωρῶν), ἕλλ. *τίνω*, *τιμῆ* (βλ. λ. λ.).—τὸ δημηρ. *ἀποινα* (**ἀποποινα*, πρβλ. *ἀπό-τισις** *ἀποιναῖν* (βλ. λ. λ.), *ἀποινο-δικος* (ὁ δικαίως τιμωρῶν) *νῆ-ποινος*.—Κατ' ἄλλους ἐκ τῆς β. *φεν*—τοῦ *φόνος** ἄλλοι τέλος ἀνάγουσι τὴν λ. εἰς β. *ρῶ* (=λατ. *purum facere*), ἐξ ἧς *ρῦ-lare* (καθαρίζειν ἐντελώς), *am-ru-lare* (ἀποκόπτειν τὰ περιττὰ, κλαδεύειν), *ρῦ-rus*.

ποινήτης, -ου, ὁ, θηλ. -*ῆτις*, -*ιδος** ὁ τιμωρῶν, ὁ ἐκδικούμενος, ἐκδικητής.
ποινίμος, -ον (ποινή) ὁ ἐκδικούμενος, ὁ τιμωρῶν, ἐκδικητής, τιμωρός.

ποιο-λογέω, μελλ. -*ήσω* (ποιολόγος) συλλέγω πᾶς, χορτολογῶ, βοτανολογῶ || σταχυολογῶ, δένω δερμάτια.

ποιο-λόγος (ποιία, πόα+λέγω) ὁ συλλέγων πᾶς, ὁ χορτολογῶν, ὁ βοτανολόγος || ὁ ἐσθίων χόρτα.

ποιο-νόμος, -ον (ποιία, πόα+νόμος) ὁ βόσκων πᾶς, ὁ τρεφόμενος μετ' χόρτα, χορτοφάγος, φυτοφάγος.— || *ποιό-νομος*, *ον* (ποιία+νομίη) ὁ πλήρης χλοερῶν βοσκοτόπων.

ΠΟΙΟΣ, α, -ον, ἰων. *κοίος*, *η*, -ον, ἐρωτημ. ἀντων. ἐπιθ. ὁποῖός τις, δηλ. ὁποῖος φύσεως, ποῖου εἶδους, «τί λογῆς», λατ. *qualis* παρ' Ὀμ. συνήθως ἐκφράζει ἐκπληξίν καὶ ὀργήν: *ποῖον τὸν μῦθον εἶπες*;=τί λόγος εἶναι αὐτός «ποῦ σοῦ ξέφυγε»;— || παρ' ἄλλ. ἐνίοτε καὶ ἐνάρθως: *ὁ ποῖος*; *τὸ ποῖον*;— || θηλ. 3π. *ποιά*; ἰων. *κοίη*; (ἐνν. *δόξ*)=*πῶς*; λατ. *quomodo* ?=πῶς, κατὰ ποῖον τρόπον;

Ἔτυμ. *ποῖος*, γαθβ. *haiwa* (πῶς) πιθ. (<**qvoīno-* (<**qvo-oīno-* (τίνος εἶδους), πρβλ. σανασκρ. *dur-ē'na-* (κακότροπος), *τοῖος*, *ἀλλοῖος*, ὁμοῖος, λατ. -*ίνος* ἐν τῷ *festivos* (χαρίεις), ὁ ἔχων τὴν φύσιν ἐνὸς *festum*), λιθ. *per-einā*, *pér-eivis* (πανούργος), σανασκρ. *ē'va-*h (τρόπος τοῦ ἐνεργεῖν, ἦθος), παλ.-γερμ. *ēwa* (νόμος, γάμος), ἰαπ. **ei-* (=εἶναι) κατ' ἄλλους *ποῖος* (<**qvojjos*=λατ. *quojus, cujus* πρβλ. καὶ **πος* (εἰς ἣν ἀνάγουσιν ἄλλοι τὰ *ποῖος*, *πάσος*, ὅπως εἰς τὴν *ὄς* τὰ *ὄλος*, *ὄσος*).

ποιός, α, ὄν, ἀορ ἀντων. ἐπιθ. ὁ φύσεως τινος, εἶδους τινός, «κόποιος λογῆς».

ποιότης, -ητος, ἢ (ποῖος) ὡς καὶ νῦν, ποιότης, λατ. *qualitas*.

ποιπνύω, μελλ. -*θσω* (ἀναδιπλ. ἐπιτετ. ἐν. ἐκ β. *πυ-τὸ πένω*, ὡς τὸ *παιπάλλω* ἐκ τοῦ *πάλλω*, *παι-φάσσω* ἐκ τῆς β. *φα-τὸ φάω*, *φάος*, *ποι-φύσσω* ἐκ τοῦ *φυσάω*) δαδμαίνω, πνευστιῶ || ἐντεθεθεν, γεν., σπεύδω, διάζομαι, ἐνεργῶ δραστηρίως || ὑπηρετῶ τινα προθύμως || ἐργάζομαι σκληρὰ, εἶμαι πολυδόχολος. [δι' ἔτυμ. βλ. *πειπνύσθαι* ἐν τῷ ἔναστ. τὸ -*υ-* εἶναι μακρὸν μὲν πρὸ μακρῆς συλλ., βραχὺ δὲ πρὸ βραχέως].

ποιφύγμα, -ατος, τὸ (ποιφύσσω) σφοδρὸν φύσημα, ρωθῶνισμα, σύριγμα, «ροχαλίασμα».

ποιφύσσω, μελλ. -*ξω* (δι' ἀναδιπλ. ἐκ τοῦ *φυσάω*) ἄπτει. φυσῶ δυνατὰ, ρωθωνίζω, συρίζω, «ροχαλίζω».— || μεττ. φυσῶ τι δυνατὰ ὥστε νὰ τὸ κάμω δὲ φουσκώω, ἢ νὰ ἀναφλεγῆ || μετρ. ἐπιπλήττω τι-

νὰ ζωηρῶς [ἐπιτετ. μετ' ἀναδιπλ. τύπος (πρβλ. *ποι-πνύω*) δι' ἔτυμ. βλ. *φύσαι*].

ποι-ώδης, *ες* (ποιία+είδω)=*ποιώδης*, ὁμοῖος πρὸς πᾶν (χόρτον, «γρασιδί»), χορτοειδής, βοτανοειδής.

ποκά ἢ **ποκά**, δωρ. ἀντι *πότε* ἢ *ποτε*.

ποκά *ζ*, -*άδος*, ἢ (πόκος) «μαλλί», τρίχες κεφαλῆς (κόμη).

ποκίζω, μελλ. -*ίσω*, δωρ. -*ίξω* (πόκος) = *πέκω* (βλ. λ.), κουρεύω μαλλιά, ψαλιδίζω μαλλιά.— μέσον, κουρεύω τι δι' ἑμαυτὸν (πρὸς χρῆσιν μου).

πόκος, ὁ (πέκω) ἔριον προβάτου ἀκατέργαστον || ὄγκος ἐρίου («τουλούπα μαλλί»).— || ἡ κουρά (τὸ κούρευμα) τῶν προβάτων.— || ἑτερόκλητος πληθ. ἀπαντᾷ ἐν τῇ παροιμ. φράσει *εἰς ὄνον πόκας*=εἰς τὸ κούρευμα τῶν ὄνων, εἰς τόπον ἔνθα κείρονται οἱ ὄνοι, τ. ἔ. οὐδαμοῦ, διότι ποθενθὰ δὲν κουρεύονται οἱ γαῖθαραί | *ὄνον πόκας ζητεῖς*=«τοῦ σουλιου τὸ γάλα» ζητεῖς, δηλ. πράγμα ἀνύπαρκτον (διότι οὐτα τὲ ἐν ὑπάρχει οὐτε τὸ ἄλλο) [δι' ἔτυμ. βλ. *πέκω*].

ποκῶς, μελλ. -*ώσω* (πόκος) καλύπτω μετ' ἀκατέργαστο μαλλί || παθητ., καλύπτομαι (ἐνδύομαι) μετ' ἄλλῃ (μετ' μάλλινα).

πόκος, δωρ. ἀντι *πόκους*, αἰτ. πληθ. τοῦ *πόκος*.

πολέες, -*έων*, -*έεσι*, -*έας*, ἐπ. πληθ. τοῦ *πολύς*.

πολεμᾶ-δόκος, δωρ. ἀντι *πολεμη-δόκος* (βλ. λ.).

πολεμ-αρχεῖον, τὸ (*πολέμαρχος*) ἢ ἔδρα (κατοικία) τοῦ πολεμάρχου.

πολεμ-αρχέω, μελλ. -*ήσω* (*πολέμαρχος*) εἶμαι πολεμάρχος, εἶμαι ἀρχηγὸς πολέμου.

πολέμ-αρχος, ὁ (*πόλεμος+ἄρχω*) ὁ ἀρχίζων πόλεμον (κάμνων ἀρχὴν πολέμου), ὁ διευθύνων τὸν πόλεμον; ἀρχηγός, ὄρχων, ἡγέτης, ὄπλαρχηγός.— || ἐν Ἀθήναις ὁ *πολέμαρχος* ἦτο τρίτος ἀρχων, ὅστις ἀρχικῶς διηθῆθαι τὴν μάχην (κατὰ τὴν ἐν Μαραθῶνι μάχην προεδρεύει τοῦ πολεμικοῦ συμβουλίου), βραδύτερον δὲ προστατὰ τοῦ δικαστηρίου, ὅπερ ἐξεδίκαξε τὰς ὑποθέσεις τῶν *μετοίκων*. 2) ἐν Σπάρτῃ ἦτο *μοραγός*, ἦτοι διοικητὴς *μόρας* (τμηματός στρατοῦ). 3) ἐν Θήβαις ὑπῆρχον δύο *πολέμαρχοι*, ἦσαν δ' οὗτοι ἀνάτοιοι ἀξιωματοῦχοι, ἐρχόμενοι κατὰ σειρὰν ἱεραρχίας εὐθὺς μετὰ τοὺς Βοιωτάρχους.

πολεμέω, μελλ. -*ήσω** παθητ., ἀορ. α' *ἐπολεμήθην* (*πόλεμος*) εἶμαι ἐν πολέμῳ, ἔχω πόλεμον, διεξάγω πόλεμον πρὸς τινα, πολεμῶ ἐναντίον τινός || ὡς ὡς καὶ νῦν, πολεμῶ, δίδω μάχην, μάχομαι || γενικῶς, ἐρίζω, φιλονικῶ, διαπληκτίζομαι πρὸς τινα.— || μετ' αἰτ., κινῶ πόλεμον ἐναντίον τινός, ἐπιτίθεμαι κατὰ τινος, τὸν μεταχειρίζομαι ἐχθρικῶς.— παθητ., πολεμοῦμαι ὑπὸ τινος, ὑφίσταμαι πολεμικῇ ἐπίδεισιν ἐκ μέρους τινός || μετὰ παθητ. δὲ ἔνν. καὶ ὁ μέσος μελλ. *πολεμήσομαι*.— || ἐν παθητ. ἔνν. λέγεται ὡς. καὶ ἐπι τοῦ πολέμου, πόλεμος διεξάγεται ὑπὸ τινος: *ὅσα ἐπολεμήθη*=ὅσαι πολεμικαὶ ἐπιχειρήσεις διεξήχθησαν (ἐγένοντο, ἤχθησαν εἰς πέρας, ἐπεχειρήθησαν).

πολεμῆ-δόκος, δωρ. **πολεμα-δόκος**, -*ον* (*πόλεμος+δέχομαι*) ὁ ἀναλαμβάνων πόλεμον || πολεμικός.

πολεμῆιος, -ον, ἰων. τύπος ἀντι *πολέμειος* (ὅπερ ὁμοῦς δὲν ἀπαντᾷ παρ' ἄλλ.) (*πόλεμος*) πολεμικός, φιλοπόλεμος.— || ἐχθρικός.

πολεμησεῖω, ἔφευκτόν τοῦ *πολεμέω** ἐπιθυμῶ πόλεμον, δέλω νὰ πολεμήσω.

πολεμητέον, ρημ. ἐπιθ. τοῦ *πολεμέω**=δεῖ *πολεμεῖν*=πρέπει τις νὰ πολεμήσῃ, νὰ ἐξέλθῃ πρὸς πόλεμον.

πολεμίζω, ποιητ. **πτολ**—*μελλ. -*ίσω*, δωρ. -*ίξω* (*πόλεμος*) ποιητ. ἀντι *πολεμέω* (βλ. λ.) || *πολεμίζω μετὰ τινι*=διεξάγω πόλεμον ἐν συμμαχίᾳ μετ' ἄλλου || *μετν.* ἐρίζω, φιλονικῶ, λογομαχῶ, διαπληκτίζομαι.— || μεττ., πολεμῶ τινα, τὸν πολεμῶ, διεξάγω πόλεμον ἐναντίον του, μάχομαι πρὸς τινα.

πολεμικός, ἢ, ὄν (*πόλεμος*) ὁ ἀνήκων εἰς τὸν πόλεμον, ὁ κατάλληλος διὰ πόλεμον || ὡς καὶ νῦν, πολεμικός, φιλοπόλεμος || ἱκανός πρὸς πόλεμον || τὰ *πολεμικά*=πολεμικαὶ ἀσκήσεις, πολεμικαὶ συνήθειαι || ἢ *πολεμική* (ἐνν. *τέχνη*)=διὸ καὶ νῦν, ἢ πολεμικὴ τέχνη, ἢ τέχνη τοῦ πολεμεῖν, ὁ πόλεμος. 2) τὸ *πολεμικόν*=τὸ σημεῖον πρὸς μάχην, τὸ σὺνθημα

τῆς μάχης (πρὸς ἔναρξιν τῆς μάχης).— **Ἡ** ἐχθρικός || ὁ προκαλὼν ἐχθροπραξίας.

πολεμικῶς, ἐπιρρ. ἐκ τοῦ *πολεμικός*· κατὰ πολεμικὸν τρόπον, κατὰ ἐχθρικὸν τρόπον || *πολεμικῶς ἔχω*=διάκειμαι ἐχθρικῶς, εἶμαι ἐχθρός.

πολέμιος, α, ον, ὡς. καὶ -ος, -ον (*πόλεμος*)· ὁ ἀνήκων εἰς τὸν πόλεμον || τὰ *πολέμια*=αἱ πολεμικαὶ ἐπιχειρήσεις. 2) σπαν. ὡς τὸ *πολεμικός*, φιλοπόλεμος.— **Ἡ** ὡς καὶ νῦν, πολέμιος, ἐχθρικός, ἐναντίος, ἐχθρός.— ὡς οὐα. οἱ *πολέμιοι*=οἱ ἐχθροί, οἱ ἀντίπαλοι, οἱ πολεμιοί. 2) ἡ *πολεμία* (ἐνν. *γῆ, χώρα*)=ἡ ἐχθρική χώρα, ἡ χώρα τῶν ἐχθρῶν. 3) τὸ *πολέμιον*=ἡ ἐχθρα, ἡ ἐχθρότης.

πολεμιστά, ὁ, ἐπ. ἀντὶ *πολεμιστής* (βλ. λ.).

πολεμιστήριος, α, ον, ὡς. καὶ -ος, -ον (*πολεμιστής*)· ὁ ἀνήκων εἰς πολεμιστήριον, ὁ ἄρμόδιος εἰς πολεμιστήν || *πολεμιστήρια ἄρματα*=ἄρματα πολεμικά.— **Ἡ** τὰ *πολεμιστήρια*=τὰ πολεμικά, αἱ πολεμικαὶ ἐπιχειρήσεις.

πολεμιστής, ἐπικ. *πτολ*—, -οῦ, ὁ (*πολεμίζω*)· ὁ, τι καὶ νῦν, πολεμιστής, ὁ πολεμῶν, ὁ μετέχων μάχης || *ἵπποι πολεμισταὶ* = πολεμικοὶ ἵπποι (λατ. *bellatores equi*).

πολέμο-κλονος, ον (*πόλεμος*+*κλόνος*)· ὁ ἐγγειῶν τὸν δόρυβον τοῦ πολέμου.

πολέμο-κραντος, ον (*πόλεμος*+*κραίνω*)· ὁ τελειώνων τὸν πόλεμον || ὁ ἀποφασίζων τὸν πόλεμον (τὴν μάχην).

πολέμο-Λαμ-ἄχαιικός, ἡ, ὄν, κωμική λ. σύνθετος ἐκ τῶν *πόλεμος, Λάμαχος, Ἄχαιικός* (οἰονεὶ ὁ Ἀχαιικός, τ. ἔ. ὁ Ἕλληνας Λάμαχος ἐν πολέμῳ).

πολέμῳνδε, ἐπικ. *πτόλ*—· πρὸς (τὸν) πόλεμον, εἰς τὴν μάχην.

πολέμο-ποιεῖω, μελλ. -ῆσω (*πόλεμος*+*ποιεῖω*)· ἐ-γείρω (προκαλῶ) πόλεμον, γίνομαι αἴτιος πολέμου.

ΠΟΛΕΜΟΣ, ἐπ. *πτόλεμος*, ὁ· ὁ, τι καὶ νῦν, πόλεμος, μάχη || *πόλεμον αἰροῦμαι τινα* = ἀναλαμβάνω (κινῶ) πόλεμον ἐναντίον τινός.— **Ἡ** προσωποποιημένος (ὡς κύρ. ὄν.), ὁ *Πόλεμος, ἡ Μάχη*. [δὲ· ἐτυμολ. βλ. ἐν *πολεμίζω*· διὰ τὸ *πτόλεμος* βλ. ἐν *πόλις*].

πολέμο-φθόρος, ον (*πόλεμος*+*φθειραῖω*)· ὁ φθείρων (καταστρέφων) διὰ πολέμου.

πολέμιος, μελλ. -ῶσω (*πόλεμος*)· καθιστῶ τινα πολέμιον, ἐχθρικόν, ἐχθρόν || κάμνω τινα ἐχθρόν τινος.— *παθῆτ.* γίνομαι (καθιστάμαι) ἐχθρός τινος.

πολεύω (*πόλος*)· ἄμτβ., περιφέρομαι, περιτριβόμαι γύρω ἀπὸ τι, λατ. *versari*.— **Ἡ** μτβ., ἀνατρέπω, ἀναποδογυρίζω, ἀνασκοπῶ, καλλιερῶ, ἄροτριῶ.

πολέω (*πόλος*)· ἄμτβ., περιφέρομαι, περιπαύωμαι || συγχάω, κατοικῶ.— **Ἡ** μτβ., ἀνατρέπω, ἀναστρέφω τὴν γῆν διὰ τοῦ ἄροτρου, ἄροτριῶ, καλλιερῶ.

πόλεων, γεν. πληθ. τοῦ *πόλις* || ἐν φ *πολέων*, ἰων. ἀντὶ *πολλῶν*, γεν. πληθ. τοῦ *πόλις*.

πόληεις, -ων, -ας, ἰων. ἀντὶ *πόλλεις, πόλλεις*, πληθ. τοῦ *πόλις*· ἰων. γεν. καὶ δοτ. ἐν. *πόληος, πόληι*.

ποლიνοῦμαι, παθ. (*πολιός*)· γίνομαι *πολιός* (λευκός), λευκαίνομαι.

πολιά-οχος, ον, ὄνρ. ἀντὶ *πολιόχοος, πολιούχος* (βλ. λ.).

πολί-αρχος, ὁ (*πόλις*+*ἄρχω*)· ὁ ἄρχων (κυβερνήτης, βασιλεὺς κ.τ.δ.) μιᾶς πόλεως (ἐνὸς κράτους).

Πολιάς, -ἄδος, ἡ (*πόλις*)· φύλαξ (προστάτης, πολιούχος) τῆς πόλεως, ἐπιθ. τῆς Ἀθηνᾶς, τῆς ἐν τῷ ἀρχαιοτάτῳ αὐτῆς Ναφῆ ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηνῶν, ἐναντιδιαστολῆ πρὸς τὴν Ἀθηνῶν Παρθένον καὶ τὴν Ἀθηνῶν Πρόμαχον.

πόλις, πολιέσσιιν, ἐπ. ὄνομ. καὶ δοτ. πληθ. τοῦ *πόλις*.

πολιζῶ, μελλ. -ίσω, ἄρ. α' *ἐπόλισα*, ἐπ. *πόλισα*· παθητ., πρκ. *πεπόλισμαι*· (*πόλις*)· ἰδρύω (κτίζω, οἰκοδομῶ, τεχνίζω, συναικίζω) πόλιν || γενικῶς, ἰδρύω, δέτω τὰ θεμελίω τινος.— **Ἡ** ὀποικίζω· κτίζων πόλιν, ἰδρύω ὀποικίαν εἰς τινα τόπον κτίζων (δημιουργῶν) πόλιν.

πολιή-οχος, ὄνρ. *πολιάοχος*·=πολιούχος (βλ. λ.).

πολιήτης, -εω, ὁ, ἰων. ἀντὶ *πολιήτης* (βλ. λ.) || ὡς.

συμπολιτής, συγχώριος, συμπατριώτης.

πολιήτης, -ιδος, θηλ. τοῦ *πολιήτης* (βλ. λ.).

πόλινδε, ἐπιρρ. τοῦ *πόλις*· πρὸς τὴν πόλιν, εἰς τὴν πόλιν.

πολιο-κρότάφος, ον (*πολιός*+*κρόταφος*)· ὁ ἔχων πολιοῦς κροτάφους (λευκὰς τρίχας εἰς τοὺς κροτάφους), ὁ ἀρχίζων νὰ γίνεταί ἀσπρομάλλης.

πολιο-ορκέω, μελλ. -ῆσω· ἄρ. α' *ἐπολιορκήσω*· παθητ., μελλ. *πολιορκηθήσομαι*, καὶ κατὰ μέσ. τύπον *πολιορκησομαι*· ἄρ. α' *ἐπολιορκήθην*· (*πόλις*+*εἶργω* ἢ *ἐρκος*)· ὡς καὶ νῦν, πολιορκῶ, περικλείω πόλιν, τὴν περιζῶν || μτφρ. ἐπιμένω κατὰ τρόπον φορτικόν, γίνομαι ἐνοχλητικός.

πολιορκητέος, α, ον, ρημ. ἐπιθ. τοῦ *πολιορκέω*· ὄν δεῖ *πολιορκεῖν*=δοτικὴ πρόπεσι νὰ καταληφθῆ διὰ πολιορκίας (καὶ οὐχὶ ἐξ ἐφόδου).

πολιο-ορκία, ἡ (*πολιορκέω*)· ὁ, τι καὶ νῦν, ἡ πολιορκία, τὸ πολιορκεῖν μίαν πόλιν.

ΠΟΛΙ'Ο'Σ, ἄ, ὄν, ὡς. καὶ -ός, -όν· ὑπόλευκος λευκάζων, λευκός || ἐπὶ κόμης, ψαρὸς ἢ ἀσπρομάλλης, λευκόδριξ || *αἱ πολιαὶ* (ἐνν. *τρίχες*) = τὰ ψάρᾶ μαλλιά, ἡ οἱ ἄσπρες τρίχες, τὰ ἄσπρα μαλλιά || *ἅμα ταῖς πολιαῖς κατιούσαις*=μύλις αἱ πολιαὶ ἀρχίζον νὰ κατέρχωνται (τ. ἔ. ἀπὸ τῆς κεφαλῆς καὶ τῶν κροτάφων πρὸς τὸν πῆγωνα) || *πολιός ἀπολ.*=ὁ ἀσπρομάλλης, ὁ κατάλευκος, γέρων.— **Ἡ** μτφρ. διαυγής, καθαρὸς, λαμπρὸς || γαλήνιος, νηφάλιος.— **Ἡ** ὡς μτφρ. σεβάσιμος [δὲ· ἐτυμ. βλ. *πελιετός*].

πολιο-ούχος, ον (*πόλις*+*έχω*)· ὁ ἔχων (προστατεύων) πόλιν, ὡς καὶ νῦν *πολιοῦχος*.

πολιό-χρως, -ωτος, ὁ, ἡ (*πολιός*+*χρῶς*)· ὁ ἔχων *πολιόν* (βλ. λ.) χρῶμα || ὁ ἔχων λευκὸν δέρμα.

πολιο-πόρθης, -ου (*πόλις*+*πέρθω*)· ὁ πορθητῆς πόλεων.

πολιο-πορθος, ον· βλ. *πολιόπορθος*.

ΠΟΛΙΣ, ἐπ. *πτόλις*, -εως, ἡ· ἰων. γεν. *πόλιος*, ἀττ. ποιητ. καὶ *πόλιος*, ἐπ. *πόληος, πόλλεος*· δοτ. *πόλεα*, ἐπ. *πόληι*· αἰτ. *πόλιιν*, ἐπ. αἰτ. ἀπαντᾶ καὶ *πόληα*.— πληθ., ὄνομ. *πόλλεις*, ἀττ. *πόλλεις*, ἰων. *πόλλεις* καὶ *πόληες*· γεν. *πολίων*· δοτ. *πόλλισι*, ἐπ. *πολλίεσσι*, ὄνρ. *πολλίεσι*· αἰτ. *πολλίας, πόλλας, πόλλεις*, ἰων. *πόλλεις*· ὁ, τι καὶ νῦν, πόλις, πολιτεία || *πόλις ἄκρη*=*ἀκρόπολις*, τὸ φρούριον (τὸ ὄχυρόν) τῆς πόλεως, ἀκρόπολις (ὡς καὶ νῦν ἐτι λέγεται)· ἐν Ἀθῆναις ἡ τοιαυτὴ ἀκρόπολις (φρούριον) ἐκαλεῖτο ἐντοτε καὶ ἀπλῶς *πόλις*, ἐν φ τὸ ὑπόλοιπον τῆς πόλεως ἐκαλεῖτο ἀπλῶς *ἄστυ*.— **Ἡ** ὀλόκληρος χώρα, κράτος.— **Ἡ** ὁσάκις *πόλις* καὶ *ἄστυ* ἐκφέρονται ἡνωμένα, *πόλις* μὲν εἶναι τὸ σύνολον τῶν πολιτῶν, *ἄστυ* δὲ τὰ οἰκήματά των, αἰ κατοικίαι των || ἐντέθεν *πόλις*=ἡ πολιτεία, τὸ σύνολον τῶν πολιτῶν, ὅστινες τὴν ἀπαρτίζουσι, καὶ δὴ ἐλευθέρη πολιτεία, δημοκρατία. 2) τὸ δικαίωμα τοῦ πολίτου, τὰ πολιτικὰ δικαιώματα.

Ἔτυμ.: *πόλις, πόλις*· ὑποκορ. *πολίχνη, πολίχρινον*· ἐπ. *πολλίεθρον*· *πολιτής*, ὄνρ. *πολιάτας*, ἰων. *πολιήτης*· ὄνρ. *πολιόχοος*, ἐπ. *πολιόχοος*, ἀττ. *πολιοῦχος*· σανακρ. *pūr* (ρῆι-θύ, *pūr-am, pūr-ā*), ἰαπ. **p̄l-*, **p̄l-*) *p̄ra-m, p̄ri-i* (φρούριον, ἀκρόπολις), λιθ. *piils*, λεττ. *pi'ls* (φρούριον).— κατ' ἄλλους τὸ *πτόλις* (ὡς <**qvalis*) συναπτέον πρὸς τὸ ἔλλ. *πέλομαι*, λατ. *colō, inquilinus*, ἡ ἐτυμολ. ὁμοζ αὐτῆ εἶναι λίαν ἀμφίβολος, ὅπως καὶ ἡ ἄλλη καθ' ἣν εἶναι συγγ. τῷ *πύλη* (βλ. λ.)· κατ' ἄλλους ἐξ ἰαπ. **p̄noli-s*) ἔλλ. **πφολις*, ὅπερ θὰ ἐξελλίσσεται ἀφ' ἐνός εἰς **πφολις*) *πτόλις*, καὶ ἀφ' ἑτέρου κατ' ἀνομοίωσιν εἰς *πτόλις* (πF: λ) π: λ).

πόλισμα, -ατος, τὸ (*πολιζῶ*)· τὸ σύνολον τῶν οἰκημάτων μιᾶς πόλεως, πόλις, κωμόπολις, πολίχνη.

πολισο-νόμος, ον (*πόλις*+*νόμος*)· ὁ διοικῶν (κυβερνῶν) πόλιν.

πολις-σός, ον (*πόλις*+*σός*)· ὁ σόςων (διασώζων, διαφυλάττων) πόλιν.

πολιςσο-ούχος, ον, κατητ. ἀντὶ *πολιοῦχος* (βλ. λ.).

πολιτ-άρχης, -ου, ὁ (*πολιτῆς*+*ἄρχω*)· ὁ ἀρχηγός τῶν πολιτῶν ἢ πόλεως, ὁ κύριος ἄρχων.

πολιτεία, ἰων. —*ἠή*, ἡ (*πολιτεύω*)· ἡ σχέσις τοῦ πολίτου πρὸς τὸ κράτος (τὴν πόλιν), ἡ κατάστα-

σις και τὰ δικαιώματα τοῦ πολίτου, τὰ πολιτικά δικαιώματα· λατ. *civitas*. 2) ὁ βίος, ἡ ζωὴ τοῦ πολίτου, ὁ τρόπος τοῦ καθ' ἡμέραν βίου τινός (ἡ καθημερινή του ζωὴ).— II ὁ βίος (ἡ ζωὴ) πολιτικοῦ ἀνδρός, κυβερνήσις, διοίκησις.— III τὸ πολίτευμα, τὸ πολιτικὸν σύστημα, τὸ εἶδος τοῦ πολιτεύματος. 2) κοινότης, αὐτὸνομος πολιτεία ἢ δημοκρατικὴ πολιτεία, ἡ δημοκρατία.

πολίτευμα, -ατος, τό (πολιτεύω)· κυβερνητικὴ πράξις, κυβερνητικὸν μέτρον, μέτρον διακυβερνήσεως ἢ διακυβερνήσις.— II = **πολιτεία** (βλ. λ.), πόλις, πολιτικὴ κοινότης.

πολίτευω, μελλ. -ωσ (πολίτης)· εἶμαι πολίτης, ζῶ ὡς πολίτης, εἶμαι ἐλεύθερος ἄνθρωπος, ζῶ ἐν ἐλευθέρῳ πολιτείᾳ. 2) ἔχω ὠρισμένον τύπον διακυβερνήσεως, κυβερνῶ κατὰ ὠρισμένον τρόπον ἢ παθητ., κυβερνώμαι.— II ἀποθ. *πο. ἰετούμαι*, μέσ. μελλ. *πολιτεύσομαι*: μέσ. ἀορ. *ἄ' ἐπολιτεύσάμην* καὶ παθ. *ἐπολιτεύθην*· παθ. πρξ. *πεπολιτεύμαι*: εἶμαι ἐλεύθερος πολίτης, ἔχω τὰ δικαιώματα τοῦ ἐλευθέρου πολίτου ἢ γενικῶς, ζῶ ἐν ἐλευθέρῳ πολιτείᾳ. 2. λαμβάνω μέρος εἰς τὴν διοίκησιν, ἀναμειγνύομαι εἰς τὰ πολιτικά.— III μεττ. διοικῶ, κυβερνῶ, τι(να) ἢ ἀπολ. ἀσκῶ τὴν διοίκησιν, κυβερνῶ.

πολίτης, ἡ, ἰων. ἀντὶ **πολιτεία** (βλ. λ.).

πολίτης, -ου, ἰων. **πολίτης**, -εω, ὁ (πόλις)· ὡς καὶ νῦν, ὁ πολίτης, τὸ μέλος μίᾶς πόλεως ἢ μίᾶς πολιτείας (κράτους), ἐλεύθερος ἄνθρωπος, ἐλεύθερος πολίτης, λατ. *civis*. 2) ὡς συμπρωτίως, συμπρωτίως ἢ ἐνώστε καὶ μετ' ἄλλου οὗσ.: **θεοὶ πολίται**=θεοὶ συμπολιταί μας, θεοὶ τῆς πόλεως (πολιοῦχοι τῆς πόλεως).

πολιτικός, ἡ, ὄν (πολίτης)· ὁ ἀνήκων εἰς πολίτην, ὁ ἀναφερόμενος εἰς πολίτην, ὁ ἀρμόζων εἰς πολίτην, ὁ ἐμπρέπων εἰς πολίτην, ὁ ὡς πολίτης (ἐμφανιζόμενος ἢ ὄρων), πολιτικός (ὡς καὶ νῦν), συνταγματικός (λατ. *civilis*).— III ὁ ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς πολιτικὸν ἄνδρα ἢ ὡς οὗσ. ὁ **πολιτικός**= ἔτι καὶ νῦν, ὁ πολιτικός, ὁ πολιτευόμενος.— III ὁ ἀνήκων εἰς τὴν πολιτείαν ἢ εἰς τὴν διοίκησιν αὐτῆς, ὁ ἀναφερόμενος (ὁ ἀφορῶν) εἰς τὸν δημόσιον βίον, ὁ δημόσιος, ὁ πολιτικός ἢ τὸ **πολιτικόν**=οἱ πολιταί, ἡ κοινότης τῶν πολιτῶν ἢ ἐν ψῆ ἢ **πολιτικῇ** (ἐνν. *τέχνῃ*)=ἡ τέχνη τοῦ κυβερνᾶν, καὶ ἡ **πολιτικῇ** (ἐνν. *ἐπιστήμῃ*)=ἡ ἐπιστήμη τῶν πολιτικῶν πραγμάτων ἢ τὰ **πολιτικά**=τὰ πράγματα τῆς πολιτείας, αἱ πολιτικαὶ ὑποθέσεις, αἱ ὑποθέσεις τῆς πολιτείας.— IV γεν., δημόσιος, κοινός, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἰδιωτικός.

πολιτικός, ἐπίρρ. τοῦ **πολιτικός**· κατὰ τρόπον ἀρμόζοντα εἰς (ἐλεύθερον) πολίτην ἢ συμφώνως πρὸς τὴν πολιτείαν, συνταγματικός, λατ. *civilliter*.

πολίτην, ἡ (πόλις)· μικρὰ πόλις.

πολίτηνον, τό, ἔποκορ. τοῦ **πολίτην** (βλ. λ.)· πολὺ μικρὰ πόλις.

πολλάκις, ποιητ. **πολλάκι**, ἐπίρρ. (πολύς)· ἔτι καὶ νῦν, πολλάκις, πολλάκις φορές, συχνά.— II **πολλάκις**= ἂν ἴσως (πιθανῶς, πιθανόν, τυχόν)= λατ. *si forte* ἢ *μη πολλάκις*=λατ. *ne forte*=μὴ τυχόν, μὴπως ἴσως.

πολλαπλάσιος, α, ον, ὡς καὶ -ος, -ον (πολύς)· ὡς καὶ νῦν, πολλαπλάσιος, πολλὰς φορές τόσοσ... ὅσος, πολλὰς φορές περισσότερος (ἢ μεγαλύτερος) ἀπὸ... (ἀκολουθεῖται δὲ πάντοτε ὑπὸ τῶν ἡ..., ἢπερ..., ἢ ὑπὸ γεν.) ἢ τὸ οὐδ. πληθ. πολλαπλάσια ὡς ἐπίρρ.

πολλαπλάσιον, ον, γεν. -ονος· = **πολλαπλάσιος** (βλ. λ.)· ἐπίρρ. -ιδόνος.

πολλαπλήσιος, η, ον, ἰων. ἀντὶ **πολλαπλάσιος** (βλ. λ.).

πολλάχι, ἐπίρρ. (πολύς, πολλή)· πολλάς φορές, πολλάκις, συχνάκις, συχνά.— II κατὰ πολλοὺς τρόπους, κατὰ πολλοὺς καὶ ποικίλους τρόπους, ποικιλοτρόπως, πολυτρόπως.

πολλάχθεν, ἐπίρρ. (πολύς, πολλή)· ἀπὸ πολλοῦς τόπους, ἀπὸ πολλὰ μέρη, ἐκ πολλῶν πλευρῶν ἢ ἀπὸ πολλῶν ἀπόψεων, διὰ πολλοῦς λόγους,

πολλάχθι, ἐπίρρ. (πολύς, πολλή)· ἐν πολλοῖς τόποις, εἰς πολλὰ μέρη.

πολλάχσοι, ἐπίρρ. (πολύς, πολλή)· πρὸς πολλὰ μέρη, εἰς πολλοὺς τόπους.

πολλάχου, ἐπίρρ. = **πολλάχι** (βλ. λ.), πολλάς φορές, συχνάκις, συχνά.— II εἰς πολλὰ μέρη.

πολλο-δεκάκις, ἐπίρρ. (πολλός=πολύς+δεκάκις)· πολλάς φορές δεκάκις, πολλάκις δέκα ἢ γεν., πολλάκις, πολλαπλῶς.

πολλός, πολλόν, ἰων. ἄρα. καὶ οὐδ., ἀντὶ **πολύς**, **πολύ**, ἀλλ' ἐν χρήσει ἀποκλειστικῶς σχεθὸν μόνον κατὰ τὰς πλεονασίας· βλ. **πολύς**.

πολλοστός, ἡ, ὄν (πολλός, πολύς)· εἰς ἐκ τῶν πολλῶν, λατ. *multesimus* ἢ πολὺ μικρός, πολὺ ὀλιγός, ἐλάχιστος ἢ ὀσμαντός, τιποτένιος.— II ἐπὶ χρόνῳ, **πολλοστῶ ἔτει**=εἰς (κατὰ) τὸ τελευταῖον ἔτος ἐκ σειρᾶς πολλῶν ἐτῶν, τ. ἔ. μετὰ πολλὰ ἔτη, ὕστερον ἀπὸ πολλὰ ἔτη ἢ **πολλοστῶ χρόνῳ**=ὕστερα ἀπὸ πολὺν χρόνον, μετὰ παρέλευσιν μακροῦ χρόνου (πολλῶν ἐτῶν).— ἐπίρρ. **πολλοστῶς**=εἰς πολὺ μικρὸν βαθμόν.

πόλος, ὁ (πέλω, πολέω)· ἔτι καὶ νῦν, πόλος, δῆλων, ἀκίνητον σημεῖον περὶ ὃ περιστρέφεται πρᾶγμα τι, ἔπωσ π.χ. ὁ ἀξων σφαιράς, ὁ ἀξων τῆς σφαιράς τῆς γῆς, ὁ γήινος καὶ οὐράνιος ἀξων, ὡς καὶ τὰ δύο ἄκρα του, ὁ βόρειος καὶ ὁ νότιος πόλος. 2) τὸ περιστρεφόμενον περὶ τοιοῦτον ἀξωνα, ὁ δόλος τοῦ οὐρανοῦ, τὸ στερέωμα, ὁ οὐρανός, λατ. *polus*.— II γῆ ἀναστρεφόμενη διὰ τοῦ ἀρότρου, γῆ ἀροτριουμένη.— III κοῖλον ἠλιακὸν ὠρολόγιον (ὄνομασθὲν οὕτω διότι ἔχει τὸ σχῆμα τοῦ οὐρανοῦ θέλου) [δ' ἔτυμ. βλ. *πέλομαι*].

πόλος, ὁ πυκνὸς ζυμός, ἔψημα, ζυμός, λατ. *puis, pulvis*, [δ' ἔτυμ. βλ. *πάλη* II].

πολύ-ἄγρος, ον (πολύς+ἄγρος)· ὁ συλλαμβάνων πολλὴν ἄγρον (πολλὰ θηράματα, πολὺ κυνήγι).

πολύ-ἄθλος, ον (πολύς+ἄθλος, ἀθλον)· ὁ πολλοῦς ἀθλοῦς ἀναλαθῶν, ὁ νικήσας εἰς πολλοὺς ἀγῶνας.

πολύ-αἶγος, ον (πολύς+αἶξ)· ὁ ἔχων πολλὰς αἶγας, ὁ πλούσιος εἰς αἶγας.

πολύ-αἶμος, ον = **πολυαἶμων** (βλ. λ.).

πολύ-αἶμων, ον, γεν. -ονος (πολύς+αἶμα)· **πολυαἶμος**, ὁ ἔχων πολὺ αἶμα, αἱματώδης, ὁ πληθωρικός εἰς αἶμα.

πολύ-αἰνετός, ον, καὶ **πολύ-αἰνος**, ον (πολύς+αἶνος)· ὁ πολὺ ἐπαινούμενος, πολὺ ἐξυμνούμενος. 2) ὁ ἐκφέρων λόγους πλήρεις σοφίας καὶ πολυμθείας.

πολύ-αἶξ, -ῖκος [I] (πολύς+αἶσσω)· ὁ λίαν ὀρηκτικός, θυελλώδης, σφοδρός ἢ **κάματος πολυαἶξ**=κόπως προερχομένη ἀπὸ ὀρηκτικᾶς πολεμικᾶς ἐπιθέσεως.

πολύ-ἀνδρῶς (πολυάνδρος)· εἶμαι πλήρης ἀνδρῶν, εἶμαι πολυάνθρωπος.

πολύ-ἀνδρος, ον (πολύς+ἀνήρ)· ἐπὶ τόπων, ὁ ἔχων πολλοὺς ἀνδρας, ὁ πλήρης ἀνδρῶν, ὁ πυκνοκατωκημένος.— ἐπὶ προσώπων, πολυόριδος.

πολύ-ἀνθεμος, ον (πολύς+ἀνθεμον)· ὁ πλούσιος εἰς ἀνθη, πλήρης ἀνθήσεως.

πολύ-ἀνθής, ἐς (πολύς+ἀνθέω)· ὁ πλήρης ἀνθέων, ὁ πλούσιος εἰς ἀνθισίν.

πολύ-ἀνθρωπία, ἡ (πολυάνθρωπος)· πολὺς πληθυσμός, πληθὸς ἀνθρώπων, ὡς καὶ νῦν πολυάνθρωπία.

πολύ-ἀνθρωπος, ον (πολύς+ἀνθρωπος)· ὡς καὶ νῦν, πολυάνθρωπος, πλήρης ἀνθρώπων, πλούσιος εἰς ἀνθρώπους, πολυπληθής.

πολύ-ἀνυρ, -ορος, ὁ, ἡ (πολύς+ἀνυρ)· = **πολυάνδρος** (βλ. λ.) ἢ πολυάνθρωπος, πολυσύχναστος.— II ἡ ἔχουσα πολλοὺς συζύγους.

πολύ-ἀργύρος, ος (πολύς+ἄργυρος)· ὁ ἔχων πολὺν ἀργυρον, ὁ πλούσιος εἰς ἀργυρον.

πολύ-ἀρητός, ἀττ. -ἀράτος, ον (πολύς+ἀράομαι)· ὁ λίαν ἐπιθυμητός, πολυόρητος.

πολύ-ἀρκής, ἐς (πολύς+ἀρκέω)· ὁ εἰς πολλὰ (εἰς πολλὰς ἀνάγκας) ἐπαρκῶν, ὁ λίαν βοηθητικός, γενναῖος.

πολύ-άρματος, *ον* (πολύς+ἄρμα)· ὁ ἔχων πολλά ἄρματα.

πολύ-αρμόνιος, *ον* (πολύς+ἄρμονία)· ὁ ἔχων πολλές ἀρμονίας (πολλάς φωνάς, πολλούς τόνους), ὁ πολύφωνος, πολύχορδος.

πολύ-αρνος, *ον*, μετὰ ἀνωμ. (ἔτεροκλ.) ὄστ. **πολύ-αρνε** (πολύς+ἄρνος)· ὁ ἔχων πολλά ἀρνία (ἢ πρόβατα) ἢ ὁ πλούσιος εἰς ποιμνία.

πολυ-αρχία, ἡ (πολύς+ἄρχω)· ὡς καὶ νῦν, πολυαρχία, τὸ νὰ ἄρχουν (νὰ κυβερνοῦν) πολλοί.

πολύ-αστράγαλος, *ον* (πολύς+ἀστράγαλος)· ὁ ἔχων πολλούς ἀστράγαλους (κόμπους).

πολύ-αστρος, *ον* (πολύς+ἄστρον)· ὁ ἔχων πολλούς ἀστέρας, κάταστρος.

πολύ-ασχολος, *ον*· ὡς καὶ νῦν, πολυάσχολος, ὁ ἔχων πολλές ἀσχολίας, ὁ πολὺ ἀπασχολημένος.

πολύ-αύλαξ, ἄκος, ὁ, ἡ (πολύς+αὐλαξ)· ὁ πολλές αὐλάκας ἔχων ἢ ὁ ἔχων πολλά στρέμματα γῆς, εὐρύχωρος, ἐκτεταμένος, πλατύς.

πολύ-αύχενος, *ον*, καὶ **πολυαύχη**, *ενος*, ὁ, ἡ (πολύς+αὐχή)· ὁ ἔχων πολλούς αὐχένους.

πολυ-αύχη, *ενος*, ὁ, ἡ=πολυαύχενος (βλ. λ.).

πολύ-βάφης, *ἐς* (πολύς+βάφηναι)· ὁ πολλακίς (ὁ βαθύς) βυθισθεὶς εἰς τὸ ὕδωρ, ὁ πνιγὸς ἢ ὁ πολλακίς βεβαμμένος (βουτηγμένος εἰς βαφὴν) ἢ ἀλλόθωρα σώματα **πολυβαφῆ**=σώματα πολυβούτητα καὶ ὑπὸ τῆς θαλάσσης περιδινούμενα (ριπτόμενα ἐδῶ καὶ ἐκεῖ).

πολύ-βαθῆς, *ἐς* (πολύς+βένθος)· ὁ πολὺ βαθύς, ὁ ἔχων μέγα βάθος.

πολύ-βοσκος, *ον* (πολύς+βόσκω)· ὁ πολλὴν βοσκὴν παρέχων, ὁ πολλούς τρέφων.

πολύ-βότερα, *ἐπ.* **πολυβότερα**, ἡ (πολύς+βόσκω), θηλ. ἐπίθ. ἢ πολλούς τρέφουσα, ἢ πολλὴν βοσκὴν (τροφὴν) παρέχουσα.

πολύ-βοτος, *ον* (πολύς+βόσκω)· ὁ πολλούς τρέφων ἢ ὁ ἔχων πολλές βοσκὰς ἰδιοσκοτόπους).

πολύ-βότρως, *-ως*, ὁ, ἡ (πολύς+βότρως)· ὁ πολυστάφυλος, ὁ ἔχων ἀφθονίαν σταφυλῶν.

πολύ-βουλος, *ον* (πολύς+βουλή)· ὡς καὶ νῦν, πολύβουλος, ὁ πολλὰς σκέψεις ἔχων, ὁ πολὺ συνετός, συνετώτατος, ὁ κατ' ἐξοχὴν σοφός.

πολύ-βοῦτης, *-ου*, ὁ (πολύς+βοῦς)· ὁ πολλούς βοῦς τρέφων, ὁ πλούσιος εἰς βοῦς.

πολύ-βροχος, *ον* (πολύς+βροχή)· ὁ πολὺ βεβρεγμένος.— ἢ (πολύς+βρόχος)· ὁ πολλούς βρόχους (βρόχια, σχοινία) ἔχων, ὁ ἀποτελούμενος ἐκ πολλῶν βρόχων.

πολύ-γάθης, *ἐς*, θαρ. ἀντί **πολυγηθῆς** (βλ. λ.).

πολύ-γηθῆς, *ἐς*, θαρ. **πολυγηθῆς**, *ἐς* (πολύς+γηθέω)· ὁ πολὺ τέρπων, πολὺ εὐφραίνων ἢ πλήρους εὐφροσύνης (εὐθυμίας), φαῖδρος, περιχαρῆς, εὐθυμος.

πολύ-γῆρας, *ων* (πολύς+γῆρας)· ὁ πολὺ γέρων.

πολύ-γλευκος, *ον* (πολύς+γλεύκος)· ὁ ἔχων (περιέχων, ἢ καὶ ὁ παράγων) πολὺ γλευκος, ὁ πλούσιος εἰς γλεύκος (νέον οἶνον).

πολύ-γληνος, *ον* (πολύς+γλήνη)· ὁ ἔχων πολλούς ὀφθαλμούς, πολυόμματος.

πολύ-γλωσσος, *ον*, ἀττ. **-ττος**, (πολύς+γλῶσσα)· ὡς καὶ νῦν, πολὺγλωσσος, ὁ ἔχων (ἢ τοὶ ὀμιλῶν) πολλὰς γλῶσσας.

πολύ-γναμπος, *ον* (πολύς+γνάμπτω)· ὁ ἔχων πολλές καμπὰς (στροφάς), ὁ ποικίλος (ποικιλοτρόπως) κεκαμμένος, συνεστραμμένος, σγουρός.

πολύ-γνώτος, *ον* (πολύς+γινώσκω)· ὁ πολὺ γνώσιος, πασιγνώσιος.

πολύ-γόμενος, *ον* (πολύς+γόμενος)· ὁ πολλούς γόμενους ἔχων, ὁ καλῶς ἑστερευμένος μὲ γόμενους (ἤλους, καρφιά), καλὰ καρφωμένος.

πολύ-γονέομαι, ἀποθ. (πολύγονος)· πολλαπλασιάζομαι, ἐξεπλοῦμαι, μεταδίδομαι εἰς πολλούς.

πολύ-γόνος, *ον*, κατὰ τινας **πολυγόνος** (πολύς+γόνος)· ὁ πολλὰ γονῶν, πολλὰ παράγων, γόνιμος, εὐφορός.

πολύ-δαϊδάλος, *ον* (πολύς+δαίδαλος)· ὁ μετὰ πολλῆς τέχνης ἐργασμένος, ποικίλος κατεργασμένος, πλουσιῶς πεποικιλμένος.— ἢ ἐνεργ., ὁ ἐργαζό-

μενος μετὰ τέχνης καὶ δεξιότητος, ὁ λίαν ἐπιδέξιος.

πολύ-δάκρυος, *ον*, καὶ **πολύ-δακρῦς**, *γεν.* -τος, ἔ, ἡ (πολύς+δάκρυον)· ὁ ἔχων πολλά δάκρυα, ὁ μετὰ πολλῶν δακρῦων ἢ ὄθην, πολυδρήνητος, πολυκλαυστος ἢ θλιβερός, λυπηρός.— ἢ ἐνεργ., ὁ πολὺ δακρῦν, πολὺ θρηνῶν, ἀφθονα δάκρυα χύνων.

πολύ-δάπανος, *ον* (πολύς+δαπάνη)· ὡς καὶ νῦν, πολυδάπανος, δαπανηρός, ὁ προξενῶν μεγάλας δαπάνας, π. χ. βίος πολυδάπανος ἢ ἐπὶ προσ., ὡς καὶ νῦν, πολυδάπανος, ὁ δαπανῶν πολλά, κάμνων πολλὰς δαπάνας, οπάταλος, πολυέροδος, ἄσωτος.

πολύ-δειράς, *-άδος*, ἔ, ἡ (πολύς+δειρή)· ὁ ἔχων πολλούς τραχήλους ἢ ὁ ἔχων πολλὰς κορυφάς, πολυκορυφός (ἐπὶ ὄρεων).

πολύ-δενδρος, *ον*, καὶ **πολυδένδρεος** (πολύς+δένδρον)· ὡς καὶ νῦν, πολυδένδρος, ἔχων πολλὰ δένδρα, πλήρης δένδρων, πλούσιος εἰς δένδρα.

πολύ-δενδρῆσαι, *ποιεῖται*, πληθ. ὄστ., ἐσχηματισμένη ὡσεὶ ἐξ ὄνομ. **πολυδένδρης**.

πολύ-δερκῆς, *ἐς* (πολύς+δέρκομαι)· ὁ πολὺ (τ. ἔ. μακρὰν) βλέπων ἢ ὁ πολλὰ ὄρων ἢ ὁ ὑπὸ πολλῶν ὀρώμενος.

πολύ-δεσμιος, *ον* (πολύς+δεσμός)· ὁ διὰ πολλῶν δεσμῶν συνδεδεμένος (συνηρμοσμένος), ὁ στερεῶς δεδεμένος.

πολύ-δευκῆς, *ἐς* (πολύς+δεῦκος=γλεύκος)· ὁ πολὺ γλυκός.— ἢ **Πολυδεύκης**, *-ους*, ὁ, λατ. **Pollux**, υἱὸς τῆς Λήδας, ἀδελφὸς τοῦ Κάστορος, εἰς τῶν Διοσκούρων, φημιζόμενος ἐν τοῖς ἀρχαίοις μύθοις ὡς πυγμαῖχος.

πολύ-δίψιος, *ον* (πολύς+δίψια)· ὁ πολὺ διψῶν, διψαλέος, ὁ πάσχων ἐκ λειψυδρίας, ἀνυδρός.

πολύ-δονος, *ον* (πολύς+δονέω)· ὁ πολὺ δονηθεὶς, πολυδόνητος, πολυκλόνητος.

πολύ-δοξος, *ον* (πολύς+δόξα)· ὁ πολὺ δοξασμένος, ἔχων μεγάλην δόξαν, περίφημος.— ἢ ὁ ποικίλος **δόξας** (δηλ. δασείας, γνώμας) ἔχων.

πολύ-δρομος, *ον* (πολύς+δραμῆναι, τοῦ τρέχω)· ὁ πολὺ τρέχων, πολλὰς χώρας διατρέχων, πολυπλάνητος.

πολύ-δροσος, *ον* (πολύς+δρόσος)· ὁ πολὺ δροσερός, ὁ ἐμποτισμένος ἀπὸ πολλῆν δρόσον.

πολύ-δωρία, ἡ (πολύς+δωρος)· γενναιοδωρία, ἔλευθεριότης, μεγαλοδωρία.

πολύ-δωρος, *ον* (πολύς+δώρον)· ὁ μετὰ πολλῶν δώρων, ὁ λαθῶν πολλὰ δώρα ἢ ἐπὶ γυναικός, ἢ λαμβάνουσα μεγάλην προίκα, πολὺπροικός, πολυφερνός.

πολύ-εἰδῆς, *ἐς* (πολύς+εἶδω)· ὡς καὶ νῦν, πολυεἰδῆς, ποικίλος, ὁ ἐκ πολλῶν εἰδῶν ἀποτελούμενος, ὁ πολλὰς μορφὰς λαμβάνων, πολύμορφος, ποικίλος.

πολύ-ἐλαίος, *ον* (πολύς+ἐλαίον)· ὁ παράγων πολὺ ἐλαίον, ὁ ἀφθονῶν (πλούσιος) εἰς ἐλαίον.

πολύ-ἐλικτος, *ον* (πολύς+ἐλίσσω)· ὁ πολὺ εἰλιγμένος, πολὺ (περι)τυλιγμένος, πολυτύλικτος ἢ λαθυρινθώδης, πολὺπλοκος, περίπλοκος.

πολύ-ἐπ-αίνετος, *ον* (πολύς+ἐπαινέω)· ὁ πολὺ ἐπαινούμενος.

πολύ-επῆς, *ἐς* (πολύς+ἔπος)· ὁ ἐκ πολλῶν λόγων, ὁ πολλὰ λέγων, πολυλόγος, πολυλόγος, φλύαρος.

πολύ-ἐραστός, *ον* (πολύς+ἐράω)· ὁ πολὺ ἐραστός, πολὺ ἀγαπητός.

πολύ-εργῆς, *ἐς*, καὶ **πολύεργος**, *ον* (πολύς+ἐργον)· ὁ πολὺ ἐργαζόμενος, φηλεργός, ὁ σκληρῶς ἐργαζόμενος.— ἢ Παθητ., ὁ πολὺ εἰργασμένος, πολλὴν ἐργασίαν χρειάζομενος, κοπιαστικός.

πολύ-εργος, *ον*=πολυεργῆς (βλ. λ.).

πολύ-ετής, *ἐς* (πολύς+ἔτος)· ὡς καὶ νῦν, πολυετής, ὁ πολλῶν ἐτῶν, παλαιός, γέρων ἢ ὁ μετὰ πολλὰ ἔτη.

πολύ-ευκτος, *ον*, καὶ **πολυεύχεταις**, *ον* (πολύς+εὐχομαι)· ὁ πολὺ ἐπιθυμητός, περιπόθητος, περιζήτητος.

πολύ-ζηλος, *ον* (πολύς+ζήλος)· ὁ πολὺ ζηλωτός, πολυζήλευτος, πολυσγάπητος, πολυζηλεύομενος.—

II ὁ πλήρης ζήλου, πλήρης ἀμίλλης, πλήρης ζηλοτυπίας καὶ φθόνου, πολὺ ζηλότυπος.

πολύ-ζήλωτος, *ον* (πολύς+ζήλω)· ὁ πολὺ ζηλωτὸς, πολυζήλευτος.

πολύ-ζῦγος, *ον* (πολύς+ζυγόν)· ὁ ἔχων πολλὰ ζυγά (τ. ἐ. πολλά καθίσματα, κυρ. θρανία κωπηλατῶν).

πολύ-ήγορος, *ον* (πολύς+ήγορεύω)· ὁ πολὺ ἀγορεύων, ὁ πολλὰ λέγων, πολὺλόγος, φλύαρος.

πολύ-ήρατος, *ον* (πολύς+εράω)· ὁ πολὺ ἐρατὸς, λίαν ἀγαπητὸς, ἀξίερατος, ἀξιαγάπητος.

πολύ-ήχης, *ες* (πολύς+ήχος)· ὁ πολλοὺς ἤχους (τόνους) ἔχων, πολὺφωνος, ποικιλόφωνος II ὁ πολὺ ἀντηχῶν.

πολυ-ήχητος, *ον*, δωρ. -άχητος (πολύς+ήχέω)· ὁ πολὺ (δυνατὰ ἢ μακρὰν) ἀντηχῶν.

πολύ-θαράσης, *ες* (πολύς+θάρομαι)· ὁ πολὺ θάρρος ἔχων, λίαν θαρραλέος, λίαν εὐδαρήσης, πολὺ γενναίος, πολὺ τολμηρὸς.

πολύ-θεός, *ον* (πολύς+θεός)· ὁ ἀνῆκων εἰς πολλοὺς θεοὺς, ὁ ἀφιερωμένος εἰς πολλοὺς θεοὺς, ὁ πολλοὺς θεοὺς ἔχων II ὁ ἀποτελούμενος ἐκ πολλῶν θεῶν.

πολύ-θηρος, *ον* (πολύς+θήρ)· ὁ ἔχων πολλήν θῆραν (θῆλ. πολλήν ἄγραν, πολὺ κυνήγι, πολλὰ θῆρια ζῶα), ὁ πλήρης ἀγρίων ζῶων.

πολύ-θρέμμων, *ον*, γεν. -οτος (πολύς+θρέμμα)· ὁ τρέφων πολλοὺς, ὁ παράγων πολλὰ (ἐπιθ. τοῦ Νεῖλου ποταμοῦ) II ὁ ἀφρονῶν εἰς δρέμματα.

πολύ-θρεπτικός, *ον* (πολύς+τρέφω)· ὁ πολὺ τρέφων, πολὺ θρεπτικός.— II παθητ., πολὺ τρεφόμενος, πολὺ αὐξάνων.

πολυ-θρήνητος, *ον* (πολύς+θρηνέω)· ὡς καὶ νῦν, πολυθρήνητος, πολὺ θρηνηθεὶς, πολὺκλαυστος.

πολύ-θρηνος, *ον* (πολύς+θρηνώ)· ὁ πολὺ θρηνῶν II ὁ ἐκ πολλῶν θρηνῶν συνιστάμενος.

πολύ-θριξ, -τρίχος, *ος*, ἢ (πολύς+θρίξ)· ὁ ἔχων πολλὰς τρίχας, πολὺτρίχος, ὁ ἔχων μακρὰν κόμην.

πολύ-θροος, *ον*, καὶ συνηρ. -θροους, *ουον* (πολύς+θρόος)· ὁ μετὰ πολλοὺς θροῦβους, πολυθροῦβος, θρουβώδης.

πολυ-θρύλλητος, *ον* (πολύς+θρύλλω)· ὡς καὶ νῦν, πολυθρύλλητος, περὶ οὗ γίνεται πολὺς λόγος, περιλάλητος, διάσημος, περιβόητος, πασίγνωστος.

πολύ-θύρος, *ον* (πολύς+θύρα)· ὁ ἔχων πολλὰς θύρας ἢ παράθυρα (ἀνοίγματα, ὀπάς). 2) μτφρ. ὁ ἔχων πολλὰς πτυχάς.

πολύ-θύτος, *ον* (πολύς+θύω)· ὁ ἑορταζόμενος διὰ πολλῶν θυσιῶν, ὁ πλούσιος εἰς θυσίας, πλήρης θυσιῶν.

πολύ-ἴδμων, *ον*, γεν. -οτος = πολυῖδρις (βλ. λ.).

πολύ-ἴδρεια, ἢ (πολυῖδρις)· ἡ γνώσις πολλῶν πραγμάτων, πολυπειρία, δεξιότητα II πανουργία, πονηρία.

πολύἴδρις, *ιων*, γεν. -ιος, ἀττ. -εως, *ος*, ἢ (πολύς+ἴδρις)· ὁ πολλὰ εἰδώς, πολλὰς γνώσεις ἔχων, πολυμαθής, πολὺπειρος, πολὺ σοφός.

πολύ-ἵππος, *ον* (πολύς+ἵππος)· ὁ πολλοὺς ἵππους ἔχων, πλούσιος εἰς ἵππους.

πολυ-ἵστωρ, -ορος, *ος*, ἢ (πολύς+ἵστωρ) = πολυῖδρις (βλ. λ.), ὁ πολλὰ ἐπιστάμενος, πολυμαθής, πεπαιδευμένος.

πολύ-ἰχθύος, *ον*, καὶ πολυῖχθους, -ους, *ος*, ἢ (πολύς+ἰχθύς)· ὁ ἔχων πλῆθος ἰχθύων, ὁ πολλοὺς ἰχθῦς ἔχων.

πολύ-καγκής, *ες* (πολύς+καγκῶ=καίω)· ὁ πολὺ ξηρός, κατὰξηρος, κατὰστεγνος II ὡς. ὁ πολὺ ξηραίνων, στεγνώνων.

πολύ-καῆς, *ες* (πολύς+καίω)· ὁ πολὺ καίων, καυστικός.

πολύ-κάμ-μορος, *ον* (πολύς+κάμμορος)· ὁ πολὺ δυστυχής, ἄθλιος, πολὺ κακόμοιρος.

πολύ-καμψής, *ες* (πολύς+κάμπτω)· ὁ ἔχων πολλὰς καμπάς, ὁ πολὺ κεκαμμένος, ὁ ἔχων πολλὰς στροφάς, πολὺστροφός.

πολύ-κάνης, *ες* (πολύς+καίνω)· πολυκτόνος, πολλοὺς φονεύσας, πολὺ φονικὸς II θυσίαι πολυκαυεῖς=θυσίαι ἐν αἷς σφάζονται πολλὰ ζῶα.

πολύ-καπνος, *ον* (πολύς+καπνός)· ὁ πολὺ καπνισμένος, πλήρης καπνοῦ II ὁ ἔχων καπνισμένας δοκοὺς.

πολύ-κάρηνος, *ον* (πολύς+κάρηνος)· ὁ ἔχων πολλὰς κεφαλὰς, πολυκέφαλος, πολυκόρυφος.

πολύ-καρπία, ἢ (πολύκαρπος)· ἀφθονία καρπῶν, εὐκαρπία.

πολύ-καρπος, *ον* (πολύς+καρπός)· ὁ ἔχων πολλοὺς καρπούς, ὁ πλήρης καρπῶν, πλούσιος εἰς καρπούς.

πολύ-κέλαδος, *ον* (πολύς+κέλαδος)· ὁ πολὺ ἠχῶν, ὁ πολὺ (μακρὰν) ἀντηχῶν, πολυθροῦβος.

πολύ-κέρδεια, ἢ (πολυκερδής)· ἡ μεγάλη πανουργία, πολλὴ δολιότης.

πολύ-κερδής, *ες* (πολύς+κέρδος)· ὁ πολὺ πανουργός, «τετραπέρατος».

πολύ-κέρως, -ωτος, *ος*, ἢ (πολύς+κέρως)· ὁ ἔχων πολλὰ κέρατα, πολυκέρατος II πολυκέρως φόνος = φόνος πολλῶν κερασφόρων κτηνῶν.

πολύ-κεστός, *ον* (πολύς+κεστός)· πολυκέντητος, ποικίλως κεντημένος.

πολύ-κηδής, *ες* (πολύς+κῆδος)· ὁ πλήρης φροντίδων, ἀνιστόρος, διλιθερός.

πολύ-κῆριος, *ον* (πολύς+κῆρ)· ὁ ὀλέθριος, θανατηφόρος.

πολύ-κῆτης, *ες* (πολύς+κῆτος)· ὁ ἔχων πολλὰ κῆτη, ὁ πλήρης κητῶν (θηρίων, τεράτων).

πολύ-κλαυστος, *ον*, ἢ -κλαυτος, ὡς καὶ -ῆ, -ον (πολύς+κλαίω)· ὡς καὶ νῦν, πολὺκλαυστος, πολυθρήνητος.— II ὁ πολὺ θρηνῶν, πολὺ κλαίων.

πολυ-κλεής, *ες* (πολύς+κλέω)· ὁ πολὺ κλειζόμενος, περικλεής, περιφημος, ἐξακουστός.

πολύ-κλειτος, *ον*, ὡς καὶ -ῆ, -ον (πολύς+κλειτός)· περιφημος, περικλεής, ὁ μεγάλης φήμης, ἔνδοξος.

πολύ-κλήεις, *εσσα*, *εν* (πολύς+κλέω) = πολυκλείετος (βλ. λ.).

πολύ-κλήϊς, -ιδος, ἢ (πολύς+κλείς)· ὁ ἔχων πολλὰς κληῖδας, ἦτοι σκαλοῦς (κωπῶν), ὁ ἔχων πολλὰ καθίσματα (θρανία κωπηλατῶν).

πολύ-κλήρος, *ον* (πολύς+κλήρος)· ὁ ἔχων μέγαν κληρον ἢ μερίδιον γῆς, ὁ πλούσιος εἰς ἐκτάσεις γῆς.

πολύ-κλήτος, *ον* (πολύς+καλέω)· ὁ κληθεὶς (ἢ προσκεκλημένος) ἐκ πολλῶν μερῶν, ὁ συνηγμένος ἐκ πολλῶν χωρῶν.

πολύ-κλαυστος, *ον* (πολύς+κλύζω)· πολυκύμαντος, τρικυμιώδης.— II παθητ., ὁ ὑπὸ πολλῶν κυμάτων κατακλυζόμενος.

πολύ-κμητος, *ον* (πολύς+κάμνω)· ὁ πολὺ (μετὰ πολλοῦ κόπου) κατεργασμένος, ὁ μετὰ πολλῆς φροντίδος (καὶ τέχνης) κατεσκευασμένος. 2) μτγν. ἐπίπνοος.

πολύ-κνημος, *ον* (πολύς+κνημός)· ὁ ἔχων πολλοὺς κνημοὺς (πολλὰς προεξοχὰς) ὀρέων II ὀρεινός.

πολύ-κοινός, *ον* (πολύς+κοινός)· ὁ εἰς πολλοὺς κοινός, ὁ τοῖς πᾶσι κοινός, πάγκοινος, ἀνῆκων εἰς ὅλους.

πολυ-κοιράνεια, ἢ, *ιων*. -ίη (πολυκοίρανος)· ἡ πολυσαρχία, ἡ κυριαρχία πολλῶν, ἡ ἀρχὴ ἢ ἀσκουμένη ὑπὸ πολλῶν.

πολυ-κοίρανος, *ον* (πολύς+κοίρανος)· ὁ ἄρχων (κυριαρχῶν) ἐπὶ πολλῶν, ὁ πολλοὺς ἐξουσιάζων.

πολύ-κόλυμβος, *ον* (πολύς+κολυμβάω)· ὁ συχνάκις κολυμβῶν ἢ βουτῶν.

πολύ-κράνος, *ον* (πολύς+κρανίον)· ὁ ἔχων πολλὰς κεφαλὰς, πολυκέφαλος.

πολύ-κρατής, *ες* (πολύς+κράτος)· ὁ λίαν κραταῖός, ὁ μέγα κράτος ἔχων, ὁ πανίσχυρος.

πολύ-κροτος, *ον*, ὡς καὶ -ῆ, -ον (πολύς+κροτέω)· ὁ κροτῶν (ἠχῶν, ἀντηχῶν) δυνατὰ ἢ καθαρά.

πολύ-κρουός, *ον* (πολύς+κρουός)· ὁ ἔχων πολλοὺς κρουοὺς (πολλὰς πηγὰς).

πολύ-κτέανος, *ον* (πολύς+κτέανον) = πολυκτεήμων (βλ. λ.).

πολύ-κτῆμων, *ον*, γεν. -οτος (πολύς+κτῆμα)· ὁ ἔχων πολλὰ ἢ μεγάλα κτῆματα, ὁ ὑπερβολικὰ πλούσιος.

πολύ-κτητος, *ον* (πολύς+κτάομαι) = πολυκτημόν (βλ. λ.).

πολύ-κτόνος, *ον* (πολύς + κτείνω)· ό πολλούς φονεύων, φονικός.

πολυ-κῦδος, *ες* (πολύς+κῦδος)· ό πολὺ κῦδος ἔχων, ό πολὺ ἔνδοξος.

πολύ-κῦδιστος, *ον*, ὡς καὶ -η, -ον (πολύς+κῦδιστος)· ἔνδοξοτατος.

πολύ-κύμων, *ον*, γεν. -ονος (πολύς+κῦμα)· ό ἔχων πολλὰ κύματα, κυματώδης, πολυκύμαντος, πολυτάραχος.

πολύ-κώκυτος, *ον* (πολύς + κωκύω)· ό πλήρης κωκυτῶν (θρήνων), ό πολὺ θρηνῶν, θρηνώδης || πολυκλαυστος, πολυθρήνητος.

πολύ-κώμος, *ον* (πολύς+κῶμος)· ό πολὺ κωμάζων, πολὺ μεθοκοπῶν, πολλοὺς κώμους τελῶν, πολὺ διασκεδάζων.— || (κῶμη) ό πολλὰς κώμας ἔχων.

πολύ-κωπος, *ον* (πολύς+κώπη)· ό ἔχων πολλὰς κώπας.

πολύ-κώτιλος, *ον* (πολύς+κωτίλος)· ό ποικίλως ἔδων, ποικιλόφρονος, ό πολὺ φλύαρος.

πολύ-λήιος, *ον* (πολύς+λήιον)· ό πολλὰ σπαρτὰ ἔχων, ό ἔχων πολλοὺς ἐσπαρμένους ἀγρούς, πολυκτῆμων, πλοῦσιος, μεγαλοκτηνίας.

πολύ-(λ)λίθος, *ον* (πολύς+λίθος)· ό ἔχων πολλοὺς λίθους, πετρώδης.

πολύ-λλιστος, *ον*, ὡς καὶ -η, -ον (πολύς+λίσσομαι)· ό πολὺ ἱκετεύμενος, ὄν πολλοὶ ἱκετεύουσιν, εἰς ὄν γίνονται πολλὰ ἱκεταί || *νηὸς πολύλλιστος* = ναὸς ἐν ᾧ θεὸς τις πολὺ ἱκετεύεται.

πολύ-λλίτος, *ον* (πολύς+λίτσομαι) = πολύλλιστος (βλ. λ.).

πολύ-λογία ἡ (πολύλογος)· ὡς καὶ νῦν, πολυλογία, τό λέγειν πολλά, φλυαρία.

πολύ-λογος, *ον* (πολύς + λόγος)· παθητ., ό περι οὐ πολὺς γίνεται λόγος, ό πολὺ (συχνά) ἀναφερόμενος, ό μετὰ πολυλογίας λεγόμενος, ό πολλῶν λόγων δεόμενος (χρηζῶν).— || ὡς ἐνεργ. **πολυλόγος**, *ον*· ό πολλὰ λέγων, «πολύλογος», φλύαρος, «φαφλατᾶς».

πολύ-μάθης, *ες* (πολύς + μαθεῖν)· ὅτι καὶ νῦν, πολυμαθής, ό πολλὰ μαθῶν ἢ πολλὰ μανθάνων, ό πολλὰ γινώσκων, ό ἔχων πολλὰς γνώσεις.

πολύ-μάνης, *ες* (πολύς+μᾶνῆναι, τοῦ μᾶνομαι)· ό λίαν μαινόμενος, πολὺ μανιώδης.

πολύ-μάχητος, *ον* (πολύς + μάχομαι)· ό περι οὐ πολλῆ (θῆλ. μεγάλη) μάχη γίνεται, ἢ ό συχνὰ διαφιλονικούμενος, περιμάχητος.

πολύ-μέθης, *ες* (πολύς+μέθη)· ό πολὺ μεθυσμένος, ἢ ό πολὺν οἶνον πίνων, ό πολὺ μέθυσος.

πολύ-μελής, *ες* (πολύς+μέλος)· ὡς καὶ νῦν, πολυμελής, ό ἔχων πολλὰ μέλη ἢ μέρη, πολυμερής.— || ό ἔχων πολλὰ (ποικίλα) μέλη (μουσικῆς), ποικιλόφθογγος, πολλὰς μελωδίας ἔδων.

πολύ-μερής, *ες* (πολύς+μέρος)· ὡς καὶ νῦν, πολυμερής, ἀποτελούμενος ἀπὸ πολλὰ μέρη || ποικίλος, πολλαπλοῦς, πολλῶν εἰδῶν.—ἐπιτρ. -ᾶς=κατὰ ποικίλους τρόπους.

πολύ-μέτρος, *ον* (πολύς+μέτρον)· ό ἐκ πολλῶν μέτρων συνισταμένος || γεν., ἄφρονος, πολὺς.

πολύ-μηκάς, -άδος, ἡ (πολύς+μηκάομαι)· ἡ πολὺ θληχωμένη (ἐπιθ. τῆς αἰγός).

πολύ-μηλας, *ον*, θρω. -μαλός (πολύς+μῆλον=πρόβατον)· ό ἔχων πολλὰ πρόβατα (αἰγοπρόβατα) || ό πλοῦσιος εἰς πόλινια.

πολύ-μηνικ, -ιος, ὁ, ἡ (πολύς+μῆνιος)· ό πλήρης μῆνιος (θῆλ. ὄργης), ό πολὺ ἐξωργισμένος.

πολύ-μητικ, -ιος, ὁ, ἡ (πολύς+μῆτις)· ό πολλὰ σκεπτόμενος (πολλὰς σκέψεις ἔχων), πολύβουλος, πολυμήχανος, πολυπειρος.

πολύ-μηχάνια, ἡ, ἰων. -ῆη (πολυμήχανος)· τό μηχανᾶσθαι (καὶ ἐπινοεῖν) πολλὰ, ἐπινοητικότητα, ἡ γονιμότης εἰς τό ἐφευρίσκειν τεχνάσματα (μηχανάς).

πολύ-μήχανος, *ον* (πολύς+μηχανῆ). ὅτι καὶ νῦν, πολυμήχανος, ἐπινοητικός, ἐφευρετικός, πολύτροπος, πολυπειρος.

πολύ-μίγης, *ες* (πολύς+μιγῆναι)· ό πολὺ μεμει-

γμένος, ό ἐκ πολλῶν μερῶν ἀνάμεικτος, ποικιλόχρους.

πολύ-μίσης, *ες* (πολύς+μίσος)· ό πολὺ (πολλὰ πράγματα) μισῶν, ό πλήρης μίσους.— || παθητ., ό πολὺ (ὑπὸ πολλῶν) μισούμενος, ό λίαν μισητός.

πολύ-μισθος, *ον* (πολύς + μισθός)· ό λαμβάνων πολὺν μισθόν, ό μεμισθούμενος ἐπὶ μεγάλῳ μισθῷ.

πολύ-μίτος, *ον* (πολύς+μίτος)· ό ὀπτολούμενος ἐκ πολλῶν μίτων (θῆλ. νημάτων) || πέπλοι πολύμιοι=πέπλοι (χιτῶνες) με ἐνυφασμένες ζωγραφικὰ παραστάσεις, πεποικιλμένοι (τῶν ὀπίων τὰ νήματα εἶναι χρωματιστὰ, διαφόρων χρωμάτων).

πολυ-μνήμων, *ον* (πολύς+μῆμνημαι)· ό πολλὰ ἐνθυμούμενος, μνήμων, ό μεγάλην μνήμην ἔχων.

πολύ-μνήστη, ἡ (πολύς+μνήσσομαι), ὡς θῆλ. ἐπιθ. ἢ ὑπὸ πολλῶν ζητούμενη εἰς γάμον.

πολύ-μνηστος, *ον* (πολύς + μῆμνημαι)· ό πολὺ (πολλὰ) ἐνθυμούμενος, μνήμων || εὐγνώμων.— || παθ., ὄν πολλοὶ ἐνθυμοῦνται, ό μὴ λησμονούμενος || ὄν μετ' εὐγνωμοσύνης πολλοὶ ἐνθυμοῦνται.

πολύ-μνήστωρ, -ορος, ὁ, ἡ (πολύς+μῆμνημαι) = πολυμνήμων (βλ. λ.).

Πολ-ύμνια, ἡ, συγκεκ. ἀντί τοῦ Πολυ-ύμνια (πολύς+ύμνος)· ἡ ἔχουσα πολλοὺς ὕμνους, ἡ Μοῦσα τῶν πολλῶν ὕμνων, μία τῶν ἐννέα Μουσῶν, ἡ θεὰ τῆς λυρικῆς ποιήσεως.

πολύ-μουσος, *ον* (πολύς + Μοῦσα)· ό πλοῦσιος εἰς δῶρα τῶν Μουσῶν, ό κάτοχος πολλῶν τεχνῶν.

πολύ-μοχθος, *ον* (πολύς + μόχθος)· ό πολὺ μοχθῶν, πολὺ κοπιᾶνων, πολλοὺς μόχθους καταθάλλων, ό πολλὰ πάσχων.— || παθητ., ό ἀποκτώμενος διὰ πολλῶν μόχθων.

πολύ-μῦθος, *ον* (πολύς + μῦθος)· ό πολλοὺς λόγους λέγων, πολύλογος, φλύαρος || ό ἐκ πολλῶν λόγων ἀποτελούμενος.— παθητ., ό περι οὐ πολὺς γίνεται λόγος, περιφημος ἐν τῇ ἱστορίᾳ.

πολύ-ναός, *ον* (πολύς+ναός)· ό πολλοὺς ναοὺς ἔχων.

πολύ-ναύτης, -ου, ὁ (πολύς + ναύτης)· ό ἔχων πολλοὺς ναῦτας,

πολύ-νεϊκής, *ες* (πολύς+νεϊκος)· ό πολὺ ἐριστικός, φίλερις, φιλόνικος || πολὺ συχνὰ ὡς κύρ. ὄν. *Πολυνεϊκής* (μετὰ ἀναθ. τοῦ τόπου), ό υἱὸς τοῦ Οἰδίποδος.

πολυ-νεφέλος, *ον*, καὶ θρω. -νεφέλας, -α (πολύς + νεφέλη)· ό λίαν νεφελώδης, ὑπὸ πολλῶν νεφελῶν κεκαλυμμένος.

πολύ-νίκης, -ου, ὁ (πολύς+νικᾶω)· ό πολλὰς νίκας καταγαγῶν, ό συχνάκις νικῶν.

πολύ-νίφης, *ες* (πολύς+νίφω)· ό πλήρης χιόνων, ό κεκαλυμμένος ὑπὸ χιόνων.

πολύ-ξεϊνος, *ον*, ἰων. ἀντί τοῦ ἐπομ.

πολύ-ξενος, ἰων. **πολύξεϊνος**, *ον*, ὡς καὶ -η, -ον (πολύς + ξένος, ξεῖνος)· ἐπὶ προσώπων, ό ξενίζων πολλοὺς ξένους, ό λίαν φιλόξενος.— || παθ., ὄν πολλοὶ ξένοι ἐπισκέπονται.

πολύ-ξεστος, *ον* (πολύς + ξέω)· ό πολὺ ἐξεσμένος, πολὺ ἐστιβωμένος.

πολύ-οινέω (πολύοινος)· ἔχω πολὺν οἶνον, εἶμαι πλοῦσιος εἰς οἶνον.

πολύ-οίνος, *ον* (πολύς + οἶνος)· ό πλοῦσιος εἰς οἶνον, ό ἔχων ἄφρονον οἶνον.

πολύ-ολβος, *ον* (πολύς+ὄλβος)· ό πολὺ ὄλβιος, ό πολὺ εὐτυχής || πλοῦσιος εἰς ἀγαθὰ || ἄφρονος (ἐπὶ πραγμ.).— || ἐνεργ. ό παρέχων πολὺν ὄλβον, ό πάξενος πολλῆς εὐτυχίας.

πολύ-ομβρός, *ον* (πολύς+ὄμβρος)· ό πολὺ βροχερός.

πολύ-ὄμματος, *ον* (πολύς+ὄμμα)· ό ἔχων πολλὰ ὄμματα (πολλοὺς ὀφθαλμούς).

πολύ-ὄρνιθος, *ον* (πολύς+ὄρνις)· ό πολλὰ πτηνά ἔχων, ό πλοῦσιος εἰς πτηνά.

πολύ-οψία, ἡ (πολύοψος)· ἀφρονία ὄψων (προσφαγῶν) || ἀφρονία ὀρεκτικῶν ἐδεσμάτων || ἀφρονία τροφίμων.

πολύ-οψος, *ον* (πολύς+ὄψω)· ό ἔχων ἀφρανίαν ὄψων (θῆλ. τροφίμων 'καθόλου) || πολυτελής, ἄβροδιαίτος.

πολύ-πάθης, ἐς (πολύς + παθεῖν)· ὁ πολλά πάθων ἢ πολλά πάσχων || ὁ ὑποκειμένος εἰς πολλά πάθη (σωματικά ἢ ψυχικά).

πολύ-παιδία, ἡ (πολύταις)· ἀφρονία παιδῶν, πολυτεκνία.

πολύ-παίπαλος, ον (πολύς + παιπάλη)· ὁ πολὺ πανούργος, πολὺ δόλιος.

πολύ-παις, -παιδος, ὁ, ἡ (πολύς+παῖς)· ὁ ἔχων πολλὰ τέκνα.

πολύ-πάμφος, ον (πολύς+πᾶς+φᾶος)· ὁ λίαν λαμπρῶς φωτίζων.

πολύ-πᾶμων, ον, γεν. -ονος (πολύς+πέπᾶμαι)· ὁ ἔχων πολλὰς καὶ μεγάλας κτήσεις (κτήματα), μεγαλοκτηματίας, πολὺ πλούσιος.

πολύ-πειρία, ἡ (πολύπειρος)· πολλὴ πεῖρα, μακρὰ πέτρα, μεγάλη πέτρα. 2) συχνὴ ἢ τολμηρὰ ἐπιχειρήσεις.

πολύ-πειρος, ον (πολύς+πεῖρα)· ὁ ἔχων πολλὴν (μεγάλην, μακράν) πεῖραν, ὁ πολὺ πεπειραμένος.

πολύ-πεῖρων, ον, γεν. -ονος (πολύς+πεῖρας)· ὁ ἔχων πολλὰ πέρατα, τ. ἔ. ὁ ἔχων εὐρέα ὄρια, πολλὰ σύνορα, πολυσυνόρευτος || ὁ ἐκ πολλῶν περάτων (τ. ἔ. ἐκ πολλῶν χωρῶν) συνελθῶν.

πολύ-πενθής, ἐς (πολύς+πένθος)· ὁ πολὺ πενθῶν, πολὺ θρηγῶν, πολλὰ πένθη ἐν ἑαυτῷ ἔχων, πολυπαθής.— Παθητ., ὁ πολυπενθήςτος, πολυθρήνυτος.

πολύ-πενθίμος, ον·=πολυπενθής (βλ. λ.).
Πολυ-πημονίδης, -ου, ὁ· ὁ υἱὸς τοῦ Πολυπέμωνος, μετὰ λογοπαικτικῆς ἀναφορᾶς εἰς τὴν σημασίαν τοῦ ἐπιθ. πολυπέμων (βλ. λ.).

πολύ-πήμων, ον, γεν. -ονος (πολύς+πήμα)· ὁ προξενῶν πολλήν (πολλὰς, ποικίλας) θλάσας, ὀλέθριος.

πολύ-πηνος, ον (πολύς+πήνη)· ὁ πυκνῶς ὑφασμένος, πυκνός.

πολύ-πίδαξ, -ᾶκος, ὁ, ἡ (πολύς+πίδαξ)· ὁ ἔχων πολλοὺς πίδακας (πολλὰς πηγὰς).

πολύ-πικρός, ον (πολύς+πικρός)· ὁ πολὺ πικρός, πολὺ δριμύς || οὐδ. πληθ. πολυπικρα ὡς ἐπίρρ.=πολὺ πικρῶς.

πολύ-πίνης, ἐς (πολύς+πῖνος)· πολὺ πιναρός, πολὺ ρυπαρός.

πολύ-πλαγκτος, ον (πολύς+πλάζομαι)· ὁ πολὺ πλανώμενος, ὁ εἰς πολλὰ μέρη περιπλανώμενος || ὁ πολὺ σφαλλόμενος.— || ἔνεργ. (πολύς+πλάζω)· ὁ ὀδηγῶν (φέρων, παρασούρων) μακράν (ἔξω) τῆς ὁδοῦ || μτφρ., ὁ παραπλανῶν, ὁ ἀποπλανῶν, ὁ ἐξ-απατῶν, ἀπατηλός.

πολύ-πλάνης, ἐς (πολύς+πλᾶνάομαι)· ὁ μακράν (ἢ ἐπὶ πολλῷ) περιπλανώμενος || πολυπλανῆς κισσός = ὁ κατὰ διαφόρους διευθύνσεις ἀπλώνων τοὺς κλάδους του κισσός.— || μτφρ. ὁ πολὺ σφαλλόμενος, παραπλανώμενος (ἐξ-απατῶμενος) || ἔνεργ. ὁ πολὺ παραπλανῶν (ἀποπλανῶν), ἐξ-απατῶν.

πολύ-πλάνητος, ον (πολύς+πλανᾶομαι)·=πολυπλανῆς (βλ. λ.), ὁ μακράν ἢ ὁ συχνὰ περιπλανώμενος || ἐπὶ κτυπημάτων, τό καταφερόμενον ἐξ ὅλων τῶν πλευρῶν {ἢ πρὸς πᾶσαν κατεύθυνσιν}.

πολύ-πλῶσις, ον·=πολυπλανῆς (βλ. λ.).

πολύ-πλάσιος, α, ον·=πολλαπλάσιος (βλ. λ.).

πολύ-πλεθρος, ον (πολύς+πλέθρον)· ὁ ἔχων ἔκτασιν πολλῶν πλεθρῶν || γεν. ὁ πολὺ ἐκτεταμένος || ἐπὶ πρῶσ. ὁ πολὺ πλούσιος (εἰς ἐκτάσεις γῆς).

πολύ-πλεκτος, ον (πολύς+πλέκω)· ὁ πολὺ πεπλεγμένος, πολὺπλοκος.

πολύ-πλοκάμος, ον (πολύς+πλόκαμος)· ὁ ἔχων πολλοὺς πλοκάμους, πολυβόστρυχος || ἐπὶ τοῦ πολυπόδος, ὁ ἔχων πολλοὺς πλοκάμους («πλοκάμια», πόδια).

πολύ-πλοκία, ἡ (πολύπλοκος)· πανουργία, δολιότης.

πολύ-πλοκος, ον (πολύς+πλέκω)· ὁ πολὺ πεπλεγμένος, «πολὺ μπερδευμένος», ὁ πολὺ συν-εστραμμένος, «πολὺ στριμμένος». 2) μτφρ. πολὺ περιπλοκος, πολὺπλοκος, περιπεπλεγμένος, πολυ-

σύνθετος.— || ἔνεργ. ὁ περιπλέκων, ὁ «μπερδεύων», ὁ μηχανορραφῶν, ὁ ραδιοιργῶν.

πολύ-πόδης, -ου, ὁ, ποιητ. **πολυπ-**·=πολύπους (βλ. λ.).

πολύ-ποικίλος, ον (πολύς+ποικίλος)· ὁ, τι καὶ νῦν, πολυποικίλος.

πολύ-πονος, ον (πολύς+πόνος)· ὁ πολὺ πονῶν, παλὺ μοχθῶν, πολλοὺς κόπους καταβάλλων || ὡσ. ὁ προξενῶν πολλοὺς πόνους, ὀδυνηρός.

πολύ-πος, -ου, ὁ, ποιητ. ἀντὶ πολύπους (βλ. λ.).

πολύ-πόταμος, ον (πολύς+ποταμός)· ὁ ἔχων πολλοὺς ἢ μεγάλους ποταμούς.

πολύ-ποτμος, ον (πολύς+πότμος)· ὁ ἔχων πολλὰς τύχας.

πολύ-πότνια, ἡ· ἡ παρὰ πολὺ σεβαστή.

πολύ-πους, -ποδος, ὁ, ἡ, αἰτ. πολύπουον (πολύς+πούς)· ὁ ἔχων πολλοὺς πόδας.— || ὡς οὐσ. **πολύ-πους**, ὁ, ἡ συχνότ. (καὶ κυρ. παρ' αἰτ.) πολυπόδα

γεν. πολυπόδος (καὶ πολύπουου), αἰτ. πολυπόδα (καὶ πολύπουου)· πληθ. ὄνομ. πολυπόδες κλπ. ποιητ. ὄνομ. πολύπους, -ου· θωρ. πᾶλύπος· λατιν. pōlypus· ὁ, τι καὶ νῦν, πολύπους τῆς θαλάσσης, ἢ ὀκτάπους, κτιν. «χταπόδι».

πολυ-πραγμονέω, ἰων.—πρηγμονέω, μελλ. -ήσω (πολυπράγμων)· ἀσχολοῦμαι (εἶμαι ἀπρηχολημένος) μὲ πολλὰ πράγματα, εἶμαι πολυάσχολος || εἶμαι ἀλ-λοτριοπράγμων, ἀσχολοῦμαι μὲ ξένας ὑποδέσεις, ἀναμειγνύομαι εἰς ξένας ὑποδέσεις || ἀναμειγνύομαι εἰς τὰ πολιτικά (εἰς τὴν διοίκησιν τῶν κοινῶν), ραδιοιργῶ, μηχανορραφῶ.

πολυ-πραγμοσύνη, ἡ (πολυπράγμων)· ἡ περὶ πολλὰ ἐνασχόλησις ἢ ἀνάμειξις εἰς ξένας ὑποδέσεις ἢ ὁ χαρακτήρ τοῦ πολυασχόλου, τοῦ ἀναμειγνυομένου εἰς ξένας ὑποδέσεις.

πολύ-πράγμων, ον, γεν. -ονος (πολύς+πράσσω)· ὡς καὶ νῦν, πολυπράγμων, πολυάσχολος, ἀσχολούμενος περὶ πολλὰ || ὁ ἀναμειγνυόμενος εἰς ξένας ὑποδέσεις, περιεργός, ταραχώδης.

πολύ-πρᾶος, ον (πολύς+πρᾶος)· ὁ πολὺ πρᾶος, πολὺ μαλακός.

πολυ-πρηγμονέω, ἰων. ἀντὶ πολυπραγμονέω (βλ. λ.).

πολύ-πρόβατος, ον (πολύς+πρόβατος)· ὁ ἔχων πολλὰ πρόβατα, ὁ πλούσιος εἰς πρόβατα ἢ κτήνη· ὑπερθ. πολυπρόβατότατος.

πολύ-πρώτιστος, ἡ, ον·=πολὺ πρῶτιστος.

πολύ-πτόητος, ἰων. **πολυ-πτοίητος**, ον (πολύς+πτοέω)· ὁ πολὺ πτοούμενος, πολὺ κατεπισημένος, πολὺ φοβισμένος, περιδείης, δειλός, ψυροδείης.

πολύ-πτύχος, ον (πολύς+πτύχη)· ὁ ἔχων πολλὰς πτυχὰς || ἐπὶ ὀρέων, τό ἔχον πολλὰς κοιλάδας.

πολύ-πυργος, ον (πολύς+πύργος)· ὁ ἔχων πολλοὺς πύργους.

πολύ-πυρός, ον (πολύς+πυρός)· ὁ ἔχων πολλοὺς πυρούς, ὁ ἔχων πολὺ σιτᾶρι, ὁ πλούσιος εἰς σιτηρά.

πολύ-πύρος, ον (πολύς+πύρ)· ὁ πλήρης πυρός.

πολύ-ρραπτος, ον·=πολύρραφος (βλ. λ.).

πολύ-ρράφος, ον, καὶ **πολυρραφής** (πολύς+ῥά-πτα)· ὁ πολλὰς ραφὰς ἔχων, ὁ κάλῳς ἔρραμμένος, ὁ στερεῶς συνερραμμένος.

***πολύ-ρρην**, -ηνος, ὁ, ἡ, ἀπαντῶν ὅμως μόνον ἐν τῇ ὀνομ. πληθ. πολυρρηνης, ἐν δὲ τῷ ἐν. πολυρρηνος, βλ. λ. (πολύς+ῥῆν=ἄμνος)· ὁ πολλοὺς ἄρνας (ἀρ-νία) ἔχων, ὁ πολλοὺς ἄμνους ἔχων, ὁ πλούσιος εἰς ποίμνια.

πολύ-ρρηνος, ον·=πολύρρην (βλ. λ.), ὁ πλούσιος εἰς ποίμνια.

πολύ-ρριζος, ον (πολύς+ῥίζα)· ὁ ἔχων πολλὰς ρίζας.

πολύ-ρροδος, ον (πολύς+ῥόδος)· ὁ πολλὰ ρόδα ἔχων, ὁ πλούσιος εἰς ρόδα.

πολύ-ρροθος, ον, καὶ **πολυρρόθιος** (πολύς+ῥό-θος)· ὁ πολὺν ρόχθον ἔχων, ὁ μεγάλως ροχθῶν, ὁ δυνατὰ ὠρῶμενος || ὁ πολὺ κραυγάζων, πολυδόρυβας.

πολυ-ρροϊβδήςτος, ον (πολύς+ῥοιβδέω)· ὁ μετὰ πολλοῦ θορύβου περιτρεφόμενος, ὁ θορυβῶδως σβουρίζων.

πολύ-ρροος, ον, και συνηρ. -ρροος, και **πολύ-ρρύτος**, ον (πολύς + ῥέω)· ὁ πολὺ ρέων, ἰσχυρῶς ρέων || ἐπὶ αἵματος, τὸ χυνόμενον (ἢ χυθὲν) ποταμῶδιν.

ΠΟΛΥ΄Σ, πολλή, πολὺ· γεν. πολλοῦ, -ῆς, -οῦ· δοτ. πολλῶ, -ῆ, -ῶ· αἰτ. πολύν, πολλήν, πολύ· — ἰων. ὄνομ. πολλός, πολλή, πολλόν, αἰτ. πολλόν, πολλήν, πολλόν· ἢ ἰων. αὐτῆ κλίσει διειρηθῆ παρὰ τοῖς ἀττ εἰς ἄλλας τὰς πτώσεις πλὴν τῆς ὀνομ. καὶ αἰτ. ἔν. ἀρσ. καὶ οὐδ. γένους. Οἱ ἀκόλουθοι τύποι εἴρηγται παρ' ἐπικοῖς ποιηταῖς· γεν. ἔν. πολλός, ὄνομ. πλθθ. πολέες και συνηρ. πολεῖς· γεν. πολέων· δοτ. πολέσι, πολέσσι, πολέεσσι· αἰτ. πολέας και συνηρ. πολεῖς· ὡς. γεν. πλθθ. θηλ. πολλέων και πολλῶν. — **πολύς** και οὐδ. πολὺ εἶναι ὡς. ἐπιθ. τύποι.

1 ἐπὶ ἀριθμοῦ, ὡς και νῦν, πολὺς, πολλοί, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ὀλίγος** || ὡς. ἐπὶ παντὸς πράγματος πολ- λάκις ἐπαναλαμβανόμενον· **πολλὸν ἦν τοῦτο τὸ ἔπος** = ὁ λόγος αὐτός συχνά ἐπανελαμβάνετο. 2) ὡς. ἐπὶ μεγέθους, βαθμοῦ, ἐντάσεως κ.τ.δ., ἰσχυρός, σφοδρός, πυκνός κ.τ.δ.· **πολύς νιφετός** = πυκνὴ χιῶν, σφοδρὰ χιονοθύελλα || **πολύς ὕπνος** = θαδὺς ὕπνος || ἐπὶ προσώπου, ἐπίσημος, ἰσχυρός, σημαίνων, σπουδαῖος· **μέγας και πολλός ἐγένεο** ('Ηρόδ.) = ἔγι- νεν «μέγας και πολὺς», πολὺ σπουδαῖος || **πολλή κέλευμα** = ἔχω πολὺ ἐγκωμισαδῆ || **πολλός λόγος** = πολὺ διαδεδομένη φήμη || **πολλή ἀνάγκη** = ἀναπό- δραστος (πολὺ μεγάλη) ἀνάγκη. 3) ἐπὶ τῆς ἀξίας ἢ σπουδαιότητος πράγματός τινος· **πολλοῦ ἀξίως** = ἔχων μεγάλην ὄξιν || **πολλοῦ ποιοῦμαι τι ἢ περὶ πολλοῦ ποιοῦμαι τι** = λατ. magni facere = ἀποδίδω εἰς τι μεγάλην σημασίαν, τὸ θεωρῶ πολὺ σημα- ντικόν. 4) μετὰ γεν. (διατρ.), ὡς **πολλοὶ Τρώων ἀντι- πολλοὶ Τρῶες** | **πολλὸν σαρκός** ἀντὶ **πολλῆ σάρξ**. 5) **πολύς** συχνά συναπτεται και μετ' ἄλλου ἐπιθ., ὡς **πολέες τε και ἐσθλοὶ** = πολλοὶ ἄνδρωποι και καλοὶ. 6) παρ' ἀττ. μετὰ τοῦ ἀρθρου, **οἱ πολλοὶ** = οἱ περι- σσότεροι, τὸ πλῆθος, ἡ μᾶσα, ὁ ὄχλος, ὁ λαός, οἱ κοινοὶ ἄνδρωποι || ὡς. και **τὸ πολὺ = οἱ πολλοί**, τὸ μεῖζον μέρος || **ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ** = ὡς και νῦν, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον, κατὰ τὸ πλείστον. 7) τὸ **πολύς** συχνά συναπτεται μετὰ μετοχῆς μεσολα- βόντος και τοῦ εἰμί· **πολλός ἦν λισσόμενος** = παρ- κάλει μετὰ μεγάλης δέμερς, «ἦταν ὄλο παρακά- λισ»· — || ἐπὶ χώρου, ἐκτάσεως, διαστήματος κ.τ.δ.· **μέγας, εὐρύς, μακρός, ἐκτεταμένος, πλατύς· πολλή δόδος** = μακρὰ δόδος. — || ἐπὶ χρόνου, μακρός.

Ψ ἐπίρρ. ἐν τῷ οὐδ. ἔν. και πλθθ., **πολύ, ἰων. πολ- λόν, πολλὰ** = ὡς και νῦν, «πολύς», παρὰ πολὺ || ὡς. πολλές φορές, πολλάκις, συχνάκις, συχνά, ἐνισχυ- μένον δ' ἐνίοτε διὰ τοῦ **μάλα** (**μάλα πολὺ ἢ μάλα πολλὰ** = πολὺ συχνά) || ἐπὶ διαστήματος, πολὺ μακρὸν || ἐπὶ χρόνου, ἐπὶ πολὺ, ἐπὶ μακρὸν || ἐπὶ βαθμοῦ, πολ- λὺ, ἐπὶ πολὺ, κατὰ πολὺ, παρὰ πολὺ. 2) τὸ οὐδ. **πολύ** συχνά εἶναι συνημμένον μετὰ συνηρ. ἐπιθ. πρὸς ἐπίτασιν τῆς συγκριτικῆς του δυνάμεως· **πολὺ μᾶλλον, πολὺ κάλλιον, πολλὸν ἀμείνων** || ὡς. μετὰ ὑπερθετ.· **πολὺ πρῶτος, πολὺ φίλτατος, πολλὸν ἄριστος**. 3) **πολλὰ** = πολλές φορές, συχνά || τὰ **πολλὰ** = κατὰ τὸ πλείστον, συνήθως. 4) μετὰ προθεσ. **ἐπὶ πολὺ** = ἐπὶ μακρὸν χρόνον, ἐπὶ πολὺ μέγα διάστημα || **διὰ πολλοῦ** = εἰς μεγάλην ἀπόστασιν || **ἐκ πολλοῦ** = ἀπὸ μεγάλης ἀποστάσεως, ἢ ἀπὸ μακροῦ χρόνου. — Συγκρ. **πλείων**, ἀττ. **πλέων** || ὑπερθ. **πλείετος**.

Ετυμ. **πολύς**· ἀνοσκρ. **purú-** ἢ, **Ζενό.** **roumu-**, παλ- περσ. **ragu-** (πολυάριθμος) (<ἰαπ. *p̥liu-), λιθ. **pilius** (πλήρης), πλούσιος), παλ.-ιρλ. **hll**, γοθθ. **filu**, παλ.-νορρ. **fiol**, -ἀγγλ.-σαξ. **feala** (**feala**, **feola**, **feolu**), παλ.-γερμ. **filu**, **fillo** (πολυάριθμος) (<ἰαπ. *p̥eliu-) βλ. **πίμπλημα**· κατὰ τινὰς τὸ **πολὺ** ἀρχικῶς ἦτο ὄσα., **διὰν** δὲ ἐξελίχθη εἰς ἐπιθ. και συνεπληρώθη διὰ τῶν τύπων **πολύς, πολὺν** (πρβλ. **μέγα· μέγας, μέγαν**), τοῦ προσέθεσαν τοῦς τύ- πους **πολλο-**, **πολλᾶ-** διὰ νὰ συμπληρώσουν τὸ παρα- δείγμα (πρβλ. **μεγάλο-**)· **πολὺ** (<ἰαπ. *p̥oliu = ἀγγλ.-σαξ. **feala**, ἢ εἶναι τροποποιημένον ἐκ τοῦ *παλὺ = ἀνοσκρ. **ragu** κατὰ τὸ **πολλό-**· πλθθ. **πολλοί** <**πολjo-**, ***πολfi-**

ἀοχηματίσθη ἐπὶ τῆ βᾶσει τοῦ θηλ. ***πολFjā** <ἰαπ. *p̥l̥jā· ἀνοσκρ. θηλ **riunfi** (= **mulia**). — Διὰ τὰ συνηρ. **πλέων, πλείων** (βλ. λ. λ.). — τὸ δημηρ. **πολυ-** ὀφείλε- ται εἰς μετρικὴν ἔκτασιν· τὰ ἰων.-αττ. **πολύπους, δωρ. πώλυπος, πολύπους, πῶλυμ** ὀφείλονται εἰς λαϊκὴν παρετυμολογίαν ἀναφερομένην εἰς τὰ **πολύς, πούς**.

πολύ-σαθρός, ον (**πολύς + σαθρός**)· ὁ λίαν σαθρός. **πολύ-σαρκία**, ἢ (**πολύς + σάρξ**)· ἔτι και νῦν, πολυ- σαρκία, τὸ ἔχειν πολλές σάρκας, παχυσαρκία, εὐ- σαρκία.

πολύ-σεβάστος, ον (**πολύς + σεβαστός**)· ὡς και νῦν, πολυσεβάστος, πολὺ σεβάστος, πολὺ σεβάσμιος, πολὺ ἀξιοσεβάστος.

πολύ-σεμνος, ον (**πολύς + σεμνός**)· ὁ πολὺ (λίαν) σεμνός, λίαν σεβάσμιος, πολυσεβάστος.

πολύ-σημάντωρ, ορος, ὁ (**πολύς + σημαίνω**)· ὁ **πολλοῖς σημαίνων**, ὁ πολλοὺς διορθῶσων, ὁ πολ- λούς ἐξουσιάζων, πολλοὺς κυβερνῶν.

πολύ-σίνης, ἐς (**πολύς + σίνομαι**)· ὁ λίαν θλαβε- ρός, ὀλέθριος, κακοποιός.

πολύ-σίτια, ἢ (**πολύσιτος**)· ἡ ἀφρονία σιτηρῶν, ἀφρονία τροφίμων || πολυφαγία.

πολύ-σίτος, ον (**πολύς + σίτος**)· ὁ ἔχων ἀφρονίαν οἴτου, ἀφρονίαν τροφίμων. — || ὁ πλήρης τροφῆς, πολὺ τρεφόμενος, πολὺ τρώων, πολυφάγος.

πολύ-σκαλμος, ον (**πολύς + σκαλιός**)· ὁ ἔχων πολλοὺς σκαλμούς, ὁ ἔχων πολλὰς κώπας, πολὺ- κωπος.

πολύ-σκαρδμος, ον (**πολὺ + σκαίρω**)· ὁ **πολὺ σκαί- ρων**, ὁ σκιρτῶν (πηδῶν) εἰς μακρινὴν ἀπόστασιν, ταχυκίνητος, πολυκίνητος, ταχύς.

πολύ-σκηπτρος, ον (**πολύς + σκῆπτρον**)· ὁ εὐρείαν ἐξουσίαν ἔχων, ὁ πολλοὺς ἐξουσιάζων.

πολύ-σκιος, ον (**πολύς + σκιά**)· ὁ πολλὴν σκίαν ἔχων, μακρὰν σκίαν ρίπτων, λίαν σκιερός, θαδύ- σκιος.

πολύ-σκόπελος, ον (**πολύς + σκόπελος**)· ὁ ἔχων πολλοὺς σκοπέλους.

πολύ-σπαθής, ἐς (**πολύς + σπάθη**)· ὁ πολὺ σπα- θητός, πολὺ πυκνὰ ὑφασμένος, πυκνοῦφασμένος.

πολύ-σπερής, ἐς (**πολύς + σπεῖρω**)· ὁ πολὺ (πολ- λαχοῦ) διεσπαρμένος, πολὺ διαδεδομένος, πολὺ διεσκορπισμένος || πολυάριθμος. — || καρποφόρος, γόνιμος.

πολύ-σπλαγχνος, ον (**πολύς + σπλάγγων**)· ὁ πολυ- εὐσπλαγχνος, πολὺ εὐσπλαγγικός.

πολύ-σπορος, ον (**πολύς + σπείρω**)· ὁ πολλοὺς σπόρους ἔχων, ὁ πλούσιος εἰς σπέρους, καρποφό- ρος, γόνιμος.

πολύ-σταφύλος, ον (**πολύς + σταφύλη**)· ὁ ἔχων πολλὰς σταφύλας, ὁ πλούσιος εἰς σταφυλάς, ὁ ἔ- χων ἀφθόνους σταφυλάς.

πολύ-στάχυς, υ, γεν. -υος· ὁ πλούσιος εἰς στά- χυς αἴτου, ὁ παράγων ἀφθονα σιτηρά.

πολύ-στέλεχος, ον (**πολύς + στέλεχος**)· ὁ ἔχων πολλὰ στελέχη, πολυκόρμος.

πολύ-στένακτος, ον (**πολύς + στενάζω**)· ὁ πολὺ στενάζων, ὁ θαδῆως ἀναστενάζων, πολυστένακτος, ἄθλιος, κακορρίζικος || ἐνεργ. ὁ προκαλῶν πολλοὺς ἀναστεναγμούς.

πολύ-στέφανος, ον (**πολύς + στέφανος**)· ὁ ἔχων πολλοὺς ατεφάνους.

πολύ-στεφής, ἐς (**πολύς + στέφω**)· ὁ διὰ πολλῶν στεφάνων ἐστεμμένος || **πολυστεφῆς δάφνης** = ὀστε- φανωμένος διὰ πολλῶν στεφάνων ἐκ δάφνης, ὁ δαφνοστεφανωμένος.

πολύ-στικτος, ον (**πολύς + στέλω**)· ὁ ἔχων πολλὰ στίγματα, ὁ πολὺ ἐοτιγμένος, κατὰστικτος.

πολύ-στιχία, ἢ (**πολύστιχος**)· πλήθος στίχων, μέ- γας (ἀριθμὸς) στίχων.

πολύ-στιχος, ον (**πολύς + στίχο-**)· ὁ ἐκ πολλῶν στίχων συγκείμενος.

πολύ-στοιχος, ον (**πολύς + στοιχος**)· ὁ ἐκ πολλῶν στοιχῶν (σειρῶν) συκείμενος, ὁ ἔχων πολλὰς σειράς.

πολύ-στομέω (**πολύστομος**)· ὀμιλῶ πολὺ.

πολύ-στομος, *ον* (πολύς+στόμα)· ὁ ἔχων πολλά στόματα || ὁ ἰμιλών πολύ, ὁ φλύαρος.

πολύ-στονος, *ον* (πολύς+στένω)· ὁ πολύ στενάζων, συχνά ἀναστενάζων, πολυστένακτος, θρηνώδης, μελαγχολικός || ὁ προκαλῶν πολλούς στεναγμούς, θλιβερός, λυπηρὸς.

πολύ-στροφία, *ἡ* (πολύστροφος)· τὸ νὰ σουσρέφεται τις ἐδῶ καὶ ἐκεῖ.

πολύ-στροφος, *ον* (πολύς+στρέφω)· ὁ πολύ συν-εστραμμένος || εὐκαμπτος, εὐστροφος.

πολύ-σύλ-λάβος, *ον* (πολύς+συλλαβή) ὡς καὶ νῦν, πολυσύλλαβος, ἐκ πολλῶν συλλαβῶν ἀποτελούμενος.

πολύ-σφόνδυλος, *ον* (πολύς+σφόνδυλος)· ὁ ἐκ πολλῶν σφονδύλων συγκείμενος.

πολύ-σχιστος, *ον* (πολύς+σχίζω)· ὁ εἰς πολλά μέρη ἐσχισμένος (διασχιζόμενος), πολυσχιδής, δια-λαδιζόμενος (π. χ. ποταμός, δένδρον κ.τ.δ.).

πολύ-σχοίνος, *ον* (πολύς+σχοῖνος)· ὁ ἐκ πολλῶν σχοινίων συγκείμενος || ὁ ἐκ πολλῶν σχοινίων («βούρων, σπάρτων») κατεσκευασμένος || τόπος κατὰφυτος ἐκ σχοίνων.

πολύ-σωρος, *ον* (πολύς+σωρός)· ὁ ἔχων πολλούς (ἢ μεγάλους) σωρούς σιτηρῶν.

πολύ-τάλαντος, *ον* (πολύς+τάλαντον)· ὡς καὶ νῦν, πολυτάλαντος, πλούσιος || ὁ ἔχων ἀξίαν (ἢ βάρος) πολλῶν τάλαντων.

πολύ-ταρβής, *ἐς* (πολύς+τάρβος)· ὁ πολύ (τε)δορθημένος, πολύ τρομαγμένος, περίφοβος.

πολύ-τεκνος, *ον* (πολύς+τέκνον)· ὡς καὶ νῦν, πολύτεκνος, ὁ ἔχων (ἢ ὁ γεννῶν) πολλά τέκνα.

πολύ-τέλεια, *ἡ* (πολυτελής)· ὡς καὶ νῦν, πολυτέλεια, τὸ πολυδύπανον τοῦ βίου, τὸ ζῆν πολυτελῶς, ἢ δαπανηρότης, τὸ πολυδύπανον πράγματος.

πολύ-τελής, *ἐς* (πολύς+τέλος)· ὡς καὶ νῦν, πολυτελής, πολῦτιμος, βαρῦτιμος || πολύ δαπανηρός, πολυέξοδος, πολυδύπανος || ἐπὶ πρσ., σπάταλος, δσωτος.— συγκρ. *πολυτελέστερος*, ὑπερβ. *πολυτελέστατος*.

πολυτελής, ἐπὶ τρ. τὸ *πολυτελής* κατὰ τρόπον πολυτελεῖ δαπανῶν.— ὑπερβ. *πολυτελέστατος*—ὡς καὶ νῦν, πολυτελέστατος, κατὰ δαπανηρότατον τρόπον.

πολύ-τερπής, *ἐς* (πολύς+τέρπω)· ὁ πολύ τερπνός, πολύ εὐχάριστος, πολύ εὐφρόσυνος, διασκεδαστικός.

πολύ-τέχνης, *ον*, *δ*, καὶ **πολύ-τεχνος**, *ον* (πολύς+τέχνη)· ὁ ἠσκημένος εἰς πολλὰς τέχνας, ὁ πολλὰς τέχνας γνωρίζων, «πολυτεχνίτης», πολύτεχνος.

πολύ-τεχνής, *ἐς* (πολύς+τέχνη)· ὁ μετὰ πολλῆς τέχνης εἰργασμένος, ἔντεχνος, τεχνηέντως κατεσκευασμένος.

πολύ-τεχνία, *ἡ* (πολυτέχνης)· ἡ κατοχὴ πολλῶν τεχνῶν, ἡ δεξιότης ἐν πολλαῖς τέχναις.

πολύ-τεχνος, *ον* (πολύς+τέχνη)· *ε*, *τι* καὶ νῦν, πολύτεχνος (βλ. καὶ *πολυτέχνης*).

πολύ-τίμητος, *ον*, ὡς καὶ *-η*, *-ον* (πολύς+τιμάω)· ὁ πολύ τιμώμενος, λίαν ἔντιμος.— || ὁ ἔχων μεγάλην ἀξίαν, βαρῦτιμος, πολύ «ἀκριβός».

πολύ-τιμος, *ον* (πολύς+τιμή)· ὁ πολλῆς τιμῆς ἀξίος, πολύ τιμώμενος, πολλοῦ σεβασμοῦ τυγχάνων.— || ὡς καὶ νῦν, πολῦτιμος, μεγάλης ἀξίας, βαρῦτιμος.

πολύ-τίτος, *ον* (πολύς+τίω)· ὁ πολλῆς τιμῆς τυγχάνων, πολύ τιμώμενος, πολῦτιμος || ὡς ὁ μεγάλης τιμῆς ἀξίος [ἔ λόγφ τοῦ μέτρου].

πολύ-τλας, *-αντος*, *δ* (πολύς+τλήμων)· ὁ πολλά ὑποστάς, πολλά ὑπομείνας, πολύ κακοπαθήσας, πολυθασανισμένος.

πολύ-τλήμων, *-ονος*, *δ*, *ἡ* (πολύς+τλήμων)· ὁ πολλά ὑπομένων, πολύ ὑπομονητικός || πολύ θασανισμένος, πολῦτλας.

πολύ-τλήμων, *ον* (πολύς+τλήμων)· ὁ πολλά ὑπομείνας, δυστυχής, ἄθλιος.

πολύ-τμητος, *ον* (πολύ+τέμνω)· ὁ πολύ τμηθεὶς (καταμηθεὶς), ὁ εἰς πολλὰ μέρη τετμημένος, κατατεμαχισμένος.— || ἐνέργ., ὁ πολύ (ἢ βαθέως) τέμνων, κοπτερός, ὀδυνηρός.

πολύ-τρήρων, *-ωνος*, *δ*, *ἡ* (πολύς+τρήρων)· ὁ ἔχων πολλὰς περιστεράς.

πολύ-τρητος, *ον* (πολύς+τρητός τοῦ τιτράω)· ὁ πολυτρήπητος, κατατρηπημένος, πλήρης ὀπῶν, διάτρητος, πορώδης.

πολύ-τρίπους, *-ποδος*, *δ*, *ἡ* (πολύς+τρέπους)· ὁ ἔχων πολλούς τρίποδας.

πολύ-τροπία, *ἡ*, *ἰων*. — *ἡ* (πολύτροπος)· τὸ ἔχειν πολλούς τρόπους, ποικιλία τρόπων, ποικιλία μέσων, εὐστροφία, πανουργία, δολιότης.

πολύ-τροπος, *ον* (πολύς+τρέπω)· ὁ εἰς πολλὰ μέρη τροπεῖς, πολυπλάνητος, ὁ πολύ περιπλανηθεὶς, κοσμογυρισμένος.— || ὁ κατὰ πολλούς τρόπους (ἢ κατὰ πολλὰς διευθύνσεις) στρεφόμενος, εὐστροφος, πανούργος || εὐφυής || εὐμετάβλητος, ἄστατος.

2) πολῦπλοκος, ποικίλος, πολλαπλούς.— ἐπὶ τρ. *πολυτρόπος*—ὡς καὶ νῦν, κατὰ πολλούς τρόπους.

πολύ-τρόχάλος, *ον* (πολύς+τρέχω)· ὁ πολύ τρέχων τριγύρω, ὁ δορυβώδως περιφερόμενος.

πολύ-ὑμνητος, *ον* (πολύς+ὑμνέω)· ὡς καὶ νῦν, πολυῦμνητος, ὁ πολύ ἐξυμνούμενος, περὶ οὗ (δὶ' ὄν) πολλοὶ ὕμνοι ᾄδονται, ὁ πολύ ἐγκωμισαθεὶς, καθ' ὑπερβολὴν ἐπαινεθεὶς.

πολύ-ὑμνος, *ον* (πολύς+ὑμνος)· ὁ ἔχων πολλούς ὕμνους, πολύ ὑμνούμενος, περιφήμος, ἐξασκουστός || ὁ τιμώμενος διὰ πολλῶν ὕμνων, εἰς τιμὴν τοῦ ὀποῦ ἐχρῶσι ποιητῆ πολλοὶ ὕμνοι.

πολύ-φάρμακος, *ον* (πολύς+φάρμακον)· ὁ γινώσκων πολλὰ φάρμακα ἢ γοητείας || ἐπὶ τόπων, ὁ ἔχων ἀφθονίαν φαρμάκων (ὁ παράγων θοτάνας, ἐξ ὧν παρασκευάζονται τὰ ἱαματικά ἢ τὰ δηλητηριώδη φάρμακα).

πολύ-φάτος, *ον* (πολύς+φημί)· περὶ οὗ πολὺς γίεται (ἢ ἔχει γίγει) λόγος, περιφήμος, περιλάληλος || *πολύφατος ὕμνος*—ἐξαιρετός, ἐξοχος, ὕμνος.

πολύ-φήμος, *ον*, *δωρ*. — *φᾶμος* (πολύς+φήμη)· ὁ ἔχων πολλὰς φήμας, γύρω ἀπὸ τὸν ὅποιον ὑπάρχουσι πολλὰ φήμα (πολλοὶ μῦθοι) || ὡς ὁ ἔχων (ἢ ὁ συνοδεύόμενος ἀπὸ) δυνατὰς κραυγὰς, «φωνακτᾶς».— || πολυλόγος, «πολυλογᾶς», πλήρης ἀπὸ τῶς ἤχους πολλῶν φωνῶν, δορυβώδης: *ἡ πολυφήμος* (ὡς ὄσα.)=ἀγορά=ἡ πλήρης φωνῶν συγκέντρωσις (συνέλευσις), πολύηχος, πολυδρόμος | *ἐς πολυφήμον ἐκφέρειν* = φέρειν (ζήτημά τι) ἐνώπιον τῆς συνελεύσεως

πολύ-φθόρος, *ον* (πολύς+φθείρω)· ὁ πολύ (ἢ πολλούς) φθείρων, ὁ προξενῶν πολλὴν φθοράν, ὀλέθριος, καταστρεπτικός.— || *παθητ.*, *πολύφθορος*, *ον*=ὁ πλήρως (ἐντελῶς) καταστραφεὶς.

πολύ-φίλος, *ον* (πολύς+φιλέω)· ὁ ἔχων πολλούς φίλους, ὁ εἰς πολλοὺς ἀγαπητός.

πολύ-φίλτρος, *ον* (πολύς+φίλτρον)· ὁ πάσχων ἐκ τῆς ἐνεργείας πολλῶν φίλτρων || ὁ ἐμμανῶς ἐρωτευμένος, ἐρωτόληπιτος, ἐρωτομηνής.

πολύ-φλοισβος, *ον* (πολύς+φλοισβος)· ὁ πολὺν φλοισβον (ἤχον, κρότον, πάταγον) ποιών, πολύηχος, πολυτάραχος, δορυβώδης, πολυκροτος, ταραχώδης (ἐπὶ θ. τῆς θαλάσσης).

πολύ-φόνος, *ον* (πολύς+φένω)· ὁ πολλούς φονεύων, φονικός, θανατηφόρος, ὀλέθριος.

πολύ-φορβος, *ον*, ὡς καὶ *-η*, *-ον* (πολύς+φέρβωμαι)· ὁ πολλὴν *φορβήν* (τροφὴν) ἔχων, ὁ πολλούς τρέφων (συν. ἐπὶ θ. τῆς Γῆς) || γενναῖοδωρος.

πολύ-φορία, *ἡ* (πολυφόρος)· τὸ πολλά φέρειν, ἡ μεγάλη εὐφορία, ἡ παραγωγικότης, γονιμότης.

πολύ-φόρος, *ον* (πολύς+φέρω)· ὁ φέρων (παράγων) πολλά, ὁ λίαν εὐφορος, πολυκαρπος || ὁ δυνάμενος νὰ φέρῃ (νὰ βαστάσῃ, νὰ ἀπορροφήσῃ) πολλά (π. χ. πολὺ ἕδωρος) *πολυφόρος οἶνος* = οἶνος δυνάμενος «νὰ σηκώσῃ πολὺ νερό» (νὰ ἀναμειχθῇ μετὰ μεγάλης ποσότητος ὕδατος, χωρὶς νὰ χάσῃ τῆν οὐστάσιν του, πολὺ δυνατός οἶνος || *πολυφόρος δαίμων* = δαίμων ἐπιφέρων (προξενῶν) πολλὰ παθήματα (κατ' ἄλλους: δαίμων πολὺ ἰσχυρὸς πρὸς τὸ κακόν, τόσοον ὥστε χρειάζεται «νέρωμα» τρόπον τινά).

πολύ-φρόδης, *ἐς* (πολύς+φράζω)· *δ φράζων πολ-*

πολύ-φροντις, *-ίδος*, *δ*, *ἡ* (πολύς+φροντίς)· ὁ

ἔχων πολλὰς φροντίδας, ὁ πλήρης μεριμνῶν, περιφροντίς.

πολύφρόντιστος, ὄν (πολύς+φροντίζω)· ὁ πολὺ (πολλὰ) φροντίζων, πολύφροντις (βλ. λ.), πλήρης φροντίζων, πλήρης σκέψεων || παθητ., ὁ πολὺ φροντισμένος, πολὺ ἠρευνημένος, πολυερέυνητος.

πολύφροσύνη, ἡ (πολύφρων)· πολλὴ φρόνησις, πολλὴ σκέψις, πληρότης κατανοήσεως, μεγάλη σοφία, μεγάλη εὐφυΐα.

πολύφρων, -ονος, ὁ, ἡ (πολύς+φρήν)· ὁ πολὺ συνेतός, πολὺ (πολλὰ) σκεπτόμενος, πολὺ εὐφυής (ὀξύνοος) || ὡς. ἐφευρετικός, ἐπινοητικός, πολύμητις (βλ. λ.).

πολύχαλκος, ὄν (πολύς+χαλκός)· ὁ ἔχων πολὺν χαλκόν (ἢ ὀρείχαλκον) || ἐντεῦθεν, (ἀγγεῖα ἢ νομίσματα) πλοῖσια εἰς χαλκόν ἢ ὀρείχαλκον.— || ὁ κατεσκευασμένος ἐκ συμπαγοῦς χαλκοῦ, ὁ ἄλος ἐκ χαλκοῦ, ὀλόχαλκος || μτφρ., λίαν στερεός, λίαν ἰσχυρός.

πολύχανθής, ἐς (πολύς+χανθάνω)· ὁ πολὺ χάνων, ὁ πολλὰ χωρῶν, πολλὰ περιλαμβάνων.

πολύχαρμος, ὄν (πολύς+χάρμη)· ὁ λίαν πολεμικός, φιλοπόλεμος, πολεμοχαρής.

πολύχειρ, -χειρός, ὁ, ἡ (πολύς+χείρ)· ὡς καὶ νῦν, πολὺχειρ, πολὺχειρός, ὁ πολλὰς χεῖρας ἔχων || ὡς. ὁ ἔχων πολλοὺς ἀνδρώπους, ὁ πολυπληθής.

πολύχειρία, ἡ (πολύχειρ)· πληθῶρα χειρῶν (ἐργατικῶν), πληθῶρα ἐργατῶν.

πολύχορδός, ὄν (πολύς+χορδή)· ὁ ἔχων πολλὰς χορδὰς || ὁ παράγων πολλοὺς ἤχους, πολλὰς φωνάς.

πολύχρηματία, ἡ (πολυχρημάτος)· κατοχὴ πολλῶν χρημάτων (μεγάλου πλοῦτου).

πολύχρημάτος, ὄν (πολύς+χρημα)· ὁ ἔχων πολλὰ χρήματα, ὁ πολὺ πλούσιος.

πολύχρόνιος, ὄν (πολύς+χρόνος)· ὡς καὶ νῦν, πολυχρόνιος, πολύχρονος, ὁ ἐπὶ πολὺν χρόνον ὑπάρχων, ὁ ἐπὶ μακρὸν διαρκῶν, μακροχρόνιος, μακρόβιος || παλαιός, ἀρχαῖος.

πολύχρυσός, ὄν (πολύς+χρυσός)· ὁ ἔχων πολὺν χρυσόν, ὁ πλούσιος εἰς χρυσόν || χρυσοτόλιστος, χρυσοποικίλιστος.

πολύχυστος, ὄν (πολύς+χώννυμι)· ὁ θαδέως κεχυσμένος, ὁ ἔχων ὑπεράνω του πολλοὺς καὶ μεγάλους σωρούς χύματος.

πολύψάμβθος, ὄν (πολύς+ψάμβθος)· ὁ λίαν ἀμμάδης, βλ. καὶ πολύψαμμος.

πολύψαμμος, ὄν (πολύς+ψάμμος)· = πολυψάμβθος (βλ. λ.), πολὺ ἀμμάδης.

πολύψηφία, ἡ (πολύψηφος)· πληθὸς ψήφων, διαφορά (ποικίλια) ψήφων.

πολύψήφιος, -ίδος, ὁ, ἡ (πολύψηφος)· ὁ ἔχων πολλὰς ψηφίδας (χάλικας), ὁ πλήρης ψηφίδων (ἐπὶ τῆς κλίτης ποταμῶν π. χ.), ὁ χαλικώδης.

πολύψηφος, ὄν (πολύς+ψηφος)· ὁ ἔχων πολλὰς ψήφους, ὁ ἔχων πολλὰς καὶ διαφόρους (ποικίλας) ψήφους (κατὰ τὰς ψηφοφορίας).

πολύψοφος, ὄν (πολύς+ψοφέω)· ὁ πολὺν ψόφον ποιεῶν, ὁ πολὺν θόρυβον προκαλῶν, θορυβώδης, πολύκροτος.

πολύώδυνος, ὄν (πολύς+ὀδύνη)· ὁ πολλὰς ὀδύνας ἔχων, πολλὰς ὀδύνας ἐπιφέρων (προξενῶν), λίαν ὀδυνηρός.— || παθητ., ὁ πάσχων ἀπὸ πολλοὺς πόνους, ὁ ὑποφέρων μεγάλους πόνους.

πολύώνυμος, ὄν (πολύς+ὄνυμα, ὄνομα)· ὡς καὶ νῦν; πολυώνυμος, ὁ ἔχων πολλὰ ὀνόματα, ὁ λατρευόμενος ὑπὸ πολλὰ ὀνόματα.— || ὁ ἔχων μέγα δνομα, μεγάλην φήμην, ὀνομαστός, περίφημος.

πολύωπής, ἐς, καὶ πολὺ-ωπός, ὄν (πολύς+ὀπή)· ὁ ἔχων πολλὰς ὀπὰς (ἐπὶ δικτύου π. χ.).

πολύωπός, ὄν = πολυωπής (βλ. λ.).

πολύωρέω, μελλ. -ήσω (πολύς+ῥεω)· ἀποδίδω μεγάλην προσοχὴν εἰς τι, φροντίζω πολὺ, ἐκτιμῶ πολὺ, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ὀλιγοῦρα.

πολύώφελής, ἐς (πολύς+ὀφέλιος)· ὁ λίαν ὀφέλιμος, ὁ κατὰ πολλοὺς τρόπους ὀφέλιμος, ὁ πολυ-

εἰδῶς ὀφέλιμος.— ὑπερβ. πολυωφέλιστατος.— ἐπίφρ. πολυωφέλως = κατὰ πολὺ ὀφέλιμον τρόπον.

πολύ-ὄψ, -ῶπος, ὁ, ἡ = πολυωπός (βλ. λ.).

πόμα, -ατος, τὸ (πίνω, πέπομαι)· ποτόν, «πιτόν», «ρουφηξιά».

πομπαῖος, α, ὄν. ὡς καὶ -ος, -ον (πομπή)· ὁ προπέμπων, ὁ συνοδεύων || ἐπὶ ἀνέμων, συνοδευτικός, οὐρίος || ἐπὶ τοῦ Ἑρμοῦ, ὁ συνοδεύων τὰς ψυχὰς τῶν νεκρῶν εἰς τὸν Ἄδην, ὁ ψυχοπομπός.

πομπάν, **πομπάς**, δωρ. ἀντὶ πομπήν, πομπήσ.

πομπεία, ἡ (πομπεύω)· τὸ ὀδηγεῖν ἐν πομπῇ || πᾶσα σεμνὴ πομπή, πᾶσα θρησκευτικὴ πομπή.— || σκώμμα, λοιδορία, ἀχρειότης (πράγματα συνηθέστατα κατὰ τὰς ἑορταστικὰς πομπὰς τοῦ Βάκχου καὶ τῆς Δήμητρος).

πομπεῖον, τὸ (πομπή)· πᾶν σκευὸς χρησιμοποιοῦμενον ἐν θρησκευτικῇ πομπῇ.— || ἐν Ἀθήναις τὸ οἶκημα ἔνθα τὰ σκευὴ ταῦτα διεφυλάσσοντο.

πομπεύς, -έως, ἰων. -ῆος, ὁ (πομπός)· ὁ συνοδεύων, ὁ συνοδός, ὁ προπομπός, ὁ ὀδηγός. 2) ὁ λαμβάνων μέρος εἰς πομπήν.

πομπεύω, ἰων. πρτ. πομπεύεσκον· μελλ. -σω (πομπή)· παρακολουθῶ, συνοδεύω, προπέμπω, ὀδηγῶ, διευθύνω.— || ἄγω πομπήν (pomam ducere) || ἀλαζονεύομαι ἢ θαδίζω γαυριῶν || σκώπτω, ὑβρίζω διὰ χυδαίων σκωμμάτων (ἐαυθυθίζετο δὲ τοῦτο κατὰ τὰς θρησκευτικὰς πομπὰς, πρβλ. πομπεῖα).

πομπή, ἡ (πομπω)· τὸ πέμπειν, τὸ ἀποστέλλειν, ἀποστολὴ || τὸ συνοδεύειν, ἢ συνοδεῖσι, ὀδηγίσι. 2) τὸ στέλλειν (πέμπειν) τινὰ εἰς τὴν πατρίδα του, ἢ γεν. τὸ ἐξαποστέλλειν μακρῶν.— || ἐπίσημος (θρησκευτικὴ, ἑορταστικὴ) πομπή, λατ. pompa.— || οἱ συνοδεύοντες, ἢ συνοδεῖσι, [βτ' ἐτυμολ. βλ. πέμπω].

πομπῆς, -ῆας, ὄνομα καὶ αἰτ. πλ.θ. τοῦ πομπεύς.

πομπικός, ἡ, ὄν (πομπή)· ὁ ἀνήκειν ἢ ἀρμόζων εἰς ἐπίσημον πομπήν || ἐπιδεικτικός, πομπώδης, μεγαλοπρεπής.

πομπίσιμος, ὄν. ὡς καὶ -η, -ον (πομπή)· ὁ συνοδεύων, ὁ προπέμπων, ὁ συνοδός, ὁ ὀδηγός || ὁ ἀποστέλλων τινὰ εἰς τὴν πατρίδα του.— παθητ., ὁ πεμφθεὶς, ἀποσταλθεὶς, ὁ πεμπόμενος, προπεμπόμενος, συνοδευόμενος.

πομπός, ὁ (πέμπω)· ὁ προπέμπων, ὁ συνοδεύων, τινὰ, ὁ προπομπός, συνοδός, ὀδηγός || ἐν τῷ πλ.θ. πομποὶ = ἀκόλουθοι, ὁδοδοί, φρουροί. 2) ὁ πεμπόμενος πρὸς τι πρόσωπον, ἄγγελος, ἀγγελιαφόρος.— || ὡς ἐπίθ., ὁ ὀδηγῶν, ὁ προπέμπων: πῦρ πομπόν = τὸ πῦρ τὸ χρησιμεῖον εἰς σημεῖον, τὸ πῦρ τὸ προπέμπον (τὸ συνοδεῖον, τὸ συνοδευτικόν).

πομποστολέω (πομπή + στέλλω)· περιάγω ἐν πομπῇ || (πέμπω+στόλος) = προπέμνω, ὀδηγῶ, στόλον (ἢ πλοῖον).

πομφολύγο-πάφλασμα, τὸ (πομφόλυξ + παφλάζω)· τὸ πάφλασμα (δηλ. τὸ θορυβώδες ἀνάβρασμα) τῶν πομφολύγων τοῦ θρᾶζοντος ὕδατος.

πομφολύξω, μελλ. -ξω (πομφόλυξ)· ἀνασίδω πομφόλυγας, ἢ ἀναβλύξω μετὰ πομφολύγων, κοχλάζω.

πομφόλυξ, -ύγος, ἡ (πομφός)· ὡς καὶ νῦν, πομφόλυξ, φυσαλλίς, «φουσκαλίδα». [κατὰ τινὰς ἐκ εἰς. βάζ. bheueug-, bholueug-, ἐξ ἧς *bholug- ἐν τῷ πομ-φολυγ-, *bheueug- ἐν τῷ λατ. *fluvo- fluo (ρέω, τρέχω), *bhlug- ἐν τῷ οἰνό-φλυξ, λατ. confluges, πρ. κ. flixt, πρβλ. φλυκτεῖς, φλύκταινα, φλύξω βλ. καὶ ἐν φλέψ.

ΠΟΜΦΟΣ, -οῦ, ὁ φλύκταινα (ἐπὶ τοῦ δέρματος), «φουσκαλίδα» [βτ' ἐτυμ. βλ. πέμφιξ].

πονεύμενος, αἰολ. ἀντὶ πονούμενος, μτχ. μεσπαθ τοῦ πονέω.

πονέω (πόνος), παρ' Ὁμο. κατὰ τὸ πλεῖστον ὡς ἀποθ. πονέομαι, μετὰ μέσ. μελλ. -ήσομαι· μέσ. ἀερ. α' ἐπονησάμην. καὶ παθ. ἐπονήθην· παθ. πρ. κ. πεπόνημαι | ἀπολ., κοπιᾶζω, ἐργάζομαι σκληρῶς || πονέομαι κατὰ ὁσμίην = μοχθῶ εἰς τὴν μάχην || ἐντεῦθεν, εἶμαι κατάκοπος, εἶμαι ἐξηνητλημένος. 2) μτφρ., εὐρίσκομαι ἐν ἀμηχανίᾳ, ἀγωνίῳ, πονῶ ψυχικῶς.— || μετ' αἰτ. ἐργάζομαι τι μετὰ κόπου, κατεργάζομαι

(κατασκευάζω) τι μετά κόπου και μεγάλης φροντίδος.

Μεθ' Ὀμηρον ἐπικρατεῖ τὸ ἔνεργ. **πονέω'** μελλ. **πονήσω** ἄορ. **ἀ' ἐπόνησα'** πρκ. **πεπόνηκα**.— Παθητ., ἄορ. **ἀ' ἐπονήθη'** πρκ. **πεπόνημαι** : I μετ' αἰτ. προσ., προξενῶ (παρέχω) μόχδον ἢ ἄλλος εἰς τινα, θλίβω, λυπῶ, τινα. 2) μετ' αἰτ. πράγμ., κερδαίνω (ἀποκτῶ) τι, μετά μόχδου και κόπου, ἀπεργάζομαι τι με τὸν ἰδρωτᾶ μου || παθητ., ἀποκτῶμαι, κερδίζομαι, κατορθοῦμαι, μετὰ κόπου.— II ἀμτβ. κοπιᾶζω, κουράζομαι, πάσχω, ὑποφέρω, ὑφίσταμαι μόχδους ἢ κακουχίας || μετὰ αἰτ. συστ. ἀντικ., **πονῶ πόνον**, **πονῶ μόχθους**=ὑφίσταμαι θάσανα, ὑποφέρω ἀπὸ κόπους (κακουχίας).

πόνημα, τὸ (**πονέω'**) τὸ ἐκπονηθὲν ἔργον, ἔργον, ἔργασία.

πονήρευμα, -ατος, τὸ (**πονηρέυμαι**) τὸ πανοῦργον τέχνασμα, πονηρία.

πονηρεύομαι, ἀποθ. (**πονηρός**) εὐρίσκομαι ἐν κακῇ καταστάσει || εἶμαι κακῶς ἢ κακοῦθης, ἐνεργῶ κακῶς, φέρομαι πανούργως.

πονηρία, ἡ (**πονηρός**) ἔτι και νῦν, πονηρία, κακότης, κακὴ κατάσταση, κακοῦθεια, πανουργία, «κατεργαρία», λατ. **pravitas** || ὡς ποταπότης, δειλία.

πονηρός, ἄ, ὄν, (**πονέω'**) 1) ὁ προξενῶν ἄλλος ἢ θάσανα || ἐντεῦθεν δέ : I) ἀλγεινός, ὀδυνηρός. 2) ὁ τάλαιπωρούμενος ἐκ τῶν κόπων, δεινοπαθῶν, εὐρισκόμενος εἰς ἄθλιαν κατάστασιν || ἐπὶ πραγμ., κακός, λυπηρός, θλιβερός || ἀνωφελής, ἀχρηστος, εὐρισκόμενος εἰς κακὴν κατάστασιν || **πονηρὰ πράγματα**=κακὴ κατάσταση πραγμάτων. 3) ἐπὶ ἡθικῆς ἐννοίας, κακός, ἀνάξιος, κακοῦθης, πανούργος, δόλιος || ποταπός, δειλός—ἐπίρ. **πονηρῶς**=κακῶς, ἀθλιῶς κλπ.: **πονηρῶς ἔχω**=εὐρίσκομαι εἰς κακὴν κατάστασιν.

πονήσατο, ἐπ. γ' ἐν. μέσ. ἄορ. **ἀ'** τοῦ **πονέω'**.

πόνος, ὁ (**πένω**, **πένομαι**) κόπος, μόχθος, ἐπίπονος ἔργασία, ἔργασία, θάσανα, λατ. **labor** || **μάχης πόνος**=ὁ κόπος τῆς μάχης, ὁ ἀγών || ἐντεῦθεν, **πόνος=μάχη** (δλ. λ.). 2) ἀγών, ἔργον.— III σωματικὸς κόπος, ἢ κόπος τοῦ πνεύματος, λύπη, θλίψις, ἄλλος, κακοπάθεια || ἐν τῷ πληθ. θάσανα, παθήματα, πόνοι, κακουχίαι.— III τὸ ἀποτέλεσμα (ὁ καρπός) τοῦ κόπου, ἔργον. [δι' ἔτυμ. δλ. **πένομαι**].

ποντία, -άδος, ποιητ. θηλ. τοῦ **πόντιος** (βλ. λ.). **ποντίζω**, μελλ. -ίω (**πόντος**) ὡς και νῦν, **ποντίζω**, βυθίζω εἰς τὴν θάλασσαν, λατ. **mergo**.—παθητ. βυθίζομαι, πνίγομαι.

ποντικός, ἡ, ὄν (**πόντος**) ὁ ἀνήκων εἰς τὴν θάλασσαν (**τὸν πόντον**), ἢ ὁ ἐκ τῆς θαλάσσης προερχόμενος, ἢ ὁ ἐν τῇ θαλάσσῃ εὐρισκόμενος || κυρ. ὁ ἐκ τοῦ Πόντου (θηλ. τοῦ Εὐξείνου Πόντου) προερχόμενος ἢ καταγόμενος (πρβλ. **πόντος**): **Ποντικὸν δένδρον**=τὸ ἐκ τοῦ Πόντου καταγόμενον δένδρον (ἢ λεπτοκαρυά).— II ὁ ἀνήκων εἰς τὴν χώραν τὴν βρεχομένην ὑπὸ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, ὁ κατοικῶν εἰς τὰ παράλια τοῦ Πόντου.

πόντιος, α, ον, ὡς και -ος, -ον (**πόντος**) ὁ ἀνήκων εἰς τὸν πόντον (θηλ. τὴν θάλασσαν), θαλάσιος, ἢ ὁ ἐκ τῆς θαλάσσης προερχόμενος, ἢ ὁ ἐν τῇ θαλάσσῃ ζῶν || ὁ ἐξουσιάζων τὴν θάλασσαν.

πόντισμα, -ατος, τὸ (**ποντίζω**) τὸ ριπτόμενον εἰς τὴν θάλασσαν.

ποντόθεν, ἐπίρρ. (**πόντος**) ἐκ τοῦ πόντου, ἐκ τοῦ πελάγους, ἐκ τῆς θαλάσσης.

ποντο-θήρης, -ου, ὁ (**πόντος+θηρᾶ**) ὁ ἐν τῇ θαλάσσῃ θηρεύων, ὁ ἐν τῇ θαλάσσῃ ἀγρεύων, ὁ ἀλιεύς.

ποντο-μέδων, -οντος, ὁ (**πόντος+μέδω**, **μεδέω**) ὁ **μεδέων** (βλ. λ.) τοῦ **πόντου**, ὁ ἄρχων τῆς θαλάσσης (ἐπὶ τοῦ Ποσειδῶνος).

πόντωνδε, ἐπίρρ. (**πόντος**) εἰς τὸν πόντον, εἰς τὴν θάλασσαν.

Ποντοπόρεια, ἡ (**ποντοπόρος**) μία τῶν Νηρηίδων, οἰονεῖ ἢ ποντοπόρος, ἢ θαλασσοπλοῦσα, ἢ διερχομένη τὴν θάλασσαν.

ποντο-πορεύω, και **ποντοπορέω** (**ποντοπόρος**)

ποντοπορῶ, θαλασσοπλαῶ, διασχιζῶ τὸς θαλάσσης **ποντο-πόρος**, ον (**πόντος+πέριω**, **πορεύω**) ὡς και νῦν, ποντοπόρος, θαλασσοπόρος, ὁ διὰ θαλάσσης ταξιδεύων, ὁ διαπλέων τὰς θαλάσσης.

Πόντος-ποσειδῶν, -ῶνος, ὁ (**πόντος+Ποσειδῶν**) ὁ Ποσειδῶν τῆς θαλάσσης.

ΠΟΝΤΟΣ, -ου, ὁ ἡ θάλασσα, και κυρ. ἡ ἀνοικτὴ θάλασσα, τὸ ἀνοικτὸν πέλαγος.— Πόντος συν.= ἡ «Μαύρη, Θάλασσα», φερομένη ἐνίοτε και πληρέστερον ὡς **Πόντος Εὐξείνιος** (κατ' εὐφημισμένον). 2) ἡ χώρα Πόντος, ἐκτεινομένη πέραν τῶν ἀνατολικῶν παραλίων τῆς ὀρνυμένου θαλάσσης.

Ἔτυμ.: **πόντος**, πρβλ. ἡμῆρ. **ὕγρῳ κέλευθα**, Πινδ. **πόντου κέλευθοι πόντιος ποντίζω πάτος** (*p̄ntio-s). **πατεῖν**: σανσκρ. **rāthāhi** (αἰτ. ἐεζ. **rāthāṃ**, ὄργαν. ἐν. **rāthā**, πλῆθ. **rahlhāhi**) (=ὄδος, ἀτραπός), ἄρμ. **hup** (πόρος ποταμοῦ, ὁδός), λατ. **pons**, -tis (ἀρχ. θ. εἰς -ο=πόντος?) παλ-αλατ. **pañi**, παλ-πρωσσ. **pinitis** (ὁδός) πάντα ταῦτα εἰς ἰακ. ***penk(h)**- (ἔρχομαι), μαρτυρουμένου ὡς και ἐκ τοῦ παλ-αλατ. **con-ēfat** (=assumptur), γοτθ. **finpan**, παλ-norr. **finna**, παλ-γερμ. **findan** (εὐρίσκειν), (διὰ τὴν σημ. πρβλ. λατ. **in-venire**), παλ-γερμ. **fend(e)o** (πεζὸς στρατιώτης), **funden** (διάζομαι, σπεύδω).

ποντο-τῆνακτος, ον (**πόντος+τινάσσω**) ὁ ὑπὸ τῆς θαλάσσης τινασσόμενος, ὁ ὑπὸ τῆς θαλάσσης καταβρεχόμενος.

ποντόφιν, ἐπ. γεν. τοῦ **πόντος**.

ποπάνευμα, -ατος, τό=**πόπανον** (βλ. λ.).

πόπανον, τὸ (**πέπνω**) ὡς τὸ **πέμμα**, πᾶν τὸ ἐψημένον, πλακοῦς χρησιμοποιούμενος κατὰ τὸς προσφοράς θυσίων. [**πόπανον** (*q̄noq̄nno-m) δι' ἔτυμ. βλ. **πέπων**].

πόπαξ, ἐπιφών. ἐκπλήξεως ἢ ἄλλους, συγγ. τῷ **πόποι** (βλ. λ.).

ποπάξ, -άδος=**πόπαγον** (βλ. λ.).

ποποί, και **ποποποί** (κατ' ἄλλους **πόποπο**), κρωγμός (κρουγῆ) τοῦ ἔποπος, κατὰ κωμικὴν ἀπομίμησιν.

πόποι, ἐπιφών. δηλωτικὸν σχετλισμοῦ, ἐκπλήξεως, ὀργῆς, ἢ πόνου, συγγ. τοῖς **παπαῖ**, **βαβαῖ**, ἀπαντῶν δὲ (παρ' Ὀμ. πάντοτε) ἐνίοτε και ὡς ὁ **πόποι** (κατ' ἄλλους γρ. ὁ **πόποι**) ὦ! πῶ πῶ! ἄλλοιμονον! ἄσχος! «ντροπή! τί τρομερόν! [δι' ἔτυμ. δλ. **παπαῖ**].

ποποπὸ (και **πόποπο**, και **ποποποί**)=**ποποῖ** (βλ. λ.).

ποποποί βλ. **ποποπό**.

ποπύζω, θωρ. **ποπύσδω** μελλ. **ποπύσω** ἄορ. **ἀ' ἐποπύσσα'** παθητ., ἄορ. **ἐποπύσθη'** συρίζω, σφυρίζω || προκαλῶ διὰ συριγμοῦ ζῶν τι νὰ προσέλθῃ.— II ἐπευφημῶ, ἐπιδοκιμάζω.— III κράζω «σιωπή!» «σσοῦτ!».— IV παίζω κακῶς τὸν αὐλόν, ἀφίνων νὰ ἀκούεται συριστικός ἤχος. [ἡ λ. εἶνα: πεποιημένη ἐκ τοῦ ἤχου].

ποπυλίαζω, θωρ. -άσδω=**ποπυζῶ** (βλ. λ.).

ποπυσδω, θωρ. ἀντὶ **πο-επύζω** (βλ. λ.).

πόπυσμα, -ατος, τό, και **ποπυσμός**, -οῦ, ὁ (**ποπυζῶ**) τὸ σύριγμα, ὁ συριγμός, «σφυρίγμα», κυρ. πρὸς ἐπευφημίαν

πόρδαλις, ὁ, ἡ, παλαιότ. τύπος τοῦ **πάρδαλις** (βλ. λ.)

πορδή, ἡ (**περδῶ**)=λατ. **crepitus ventris** ἔτι και νῦν, πορδή.

πόρε, ἐπ. ἀντὶ **ἔπορε** βλ. ***πόρω**.

πορεία, ἡ (**πορεύω**) ὡς και νῦν. πορεία, τὸ περιπατεῖν, τρόπος τοῦ περιπατεῖν, βᾶδισμα, λατ. **incedere**.— II ὡς και νῦν, ἡ πορεία, τὸ πορεύεσθαι, ταξιδιον, διάβασις, πέρασμα || πορεία, ὁδοπορία. 2) ὁ διάπλους θαλασσῶν. διάβασις ποταμοῦ.

πορευθεῖς, **πορευθῆναι**, μητ. και ἀφρ. ἄορ. **ἀ'** τοῦ **πορεύομαι**.

πόρευμα, -ατος, τό πέρασμα, δρόμος || **πόρευμα βροτῶν**=τόπος ἐνθα συχνάζουν (καταφεύγουν) οἱ ἄνθρωποι. 2) μέσον πορείας, μέσον μεταφορᾶς, δχημα, ἄμαξα.

πορεύσιμος, ον, ὡς και -η, -ον (**πορεύω**) ὄν δύναται τις νὰ διαβῇ (νὰ διέλθῃ), διαβατός.— III ἱκανὸς νὰ πορευθῇ (νὰ ταξιδεύσῃ). 2) ἱκανὸς νὰ

φέρη (νά μεταφέρη), νά χρησιμεύσῃ ὡς ὄχημα.

πορευτός, α, ον, ρημ. ἐπιθ. τοῦ *πορεύομαι*: βα-
διατός, διαπεραστός, διαπλευστός.— || ὁδ. *πο-
ρευτός=δεῖ τίνα πορεύεσθαι*=πρέπει νά πορεύε-
ται (νά βοδιζῆ).

πορευτός, ἡ, ὄν, ὡς. καί -ός, -όν (*πορεύομαι*):
δν δύναται τις νά διέλθῃ, νά διαθῆ, διαβατός || ὁ
κατάλληλος πρὸς πορεῖαν (ἐπι: καιρός).— || ἐνεργ.,
ὁ ταξιδεύων ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, ὁ πορευόμενος
ἀπὸ τόπου εἰς τόπον.

πορεύω, μελλ. -σω (*πόρος*): ἄγω, φέρω (μετα-
φέρω), μεταβιβάζω, διαβιβάζω (διὰ ξηρᾶς ἢ διὰ θα-
λάσσης, ἢ ἀπὸ τῆς μιᾶς ὄχθης ποταμοῦ εἰς τὴν ἄλλην).
2) ἐπὶ πραγμ., φέρω, μεταφέρω, κομίζω || παρέχω,
ἐφοδιάζω, χορηγῶ, προμηθεύω.— || παθητ. καὶ μέ-
σον, *πορεύομαι*, μέσ. μέλλ. *πορεύσομαι*, παθ. ἄορ. α'
ἐπορεύσθην, πρκ. *πεπόρευμαι*: ἄγομαι, μεταφέρομαι,
μεταφέρω ἑμαυτόν, πορεύομαι, βοδιζῶ, ὁδοιπορῶ,
ταξιδεύω. 2) μετὰ αἰτ. τόπου, βοδιζῶν διατρέχω,
διαπερῶ (διαπλέω, ἐπι: θαλάσσης).

πορθεύω, μελλ. -ήσω* παθ. πρκ. *πεπόρθημαι*:
παράλλ. τύπος τοῦ *πέρθω** καταστρέφω, ἐξολο-
θρεύω, ἀφανίζω, λαφυραγωγῶ, λεηλατῶ, διαρπάζω,
κατερημώνω || πολιορκῶ πόλιν || ἐπὶ προσ., φονεύω,
σκοτώνω, σφάζω.— παθητ., καταστρέφομαι, ἐρημώ-
νομαι. [βι' ἔτυμ. βλ. *πέρθω*].

πόρθημα, -ατος, τό (*πορθέω*): καταστροφή, ἐρή-
μωσις, ἐξολόθρευσις, λαφυραγωγία.

πόρθησις, -εως, ἡ (*πορθέω*): ἐκπόρθησις, λεη-
λασία, μιάς πόλεως.

πορθητής, -οῦ, δ (*πορθέω*): ὁ πορθῶν, κατα-
στρέφων, λεηλατῶν || ὁ ἐκπορθῶν, ἐκπορθητής.

πορθήτωρ, -ορος, ὁ, ποιητ. ἀντὶ *πορθητής* (βλ. λ.).

πορθμεῖον, ἰων. —**ἦιον**, τό (*πορθμεύω*): τόπος
κατάλληλος πρὸς διαπορθμευσιν, πόρος, πέρασμα.—
|| λέμβος (ἢ πλοῖον) διαπορθμεύσεως (βι' ὦν γίνεται
ἢ διαπορθμευσις, ἢ διαέλασις), κέρασμα.— || ὁ ναυ-
λος τῆς διαπορθμεύσεως, λατ. *naulum*.

πορθμευμα, -ατος, τό (*πορθμεύω*): ἡ διαπορθμευ-
σις, τό πέρασμα.

πορθμεύς, -εως, ἰων. -ῆος, δ (*πορθμεύω*): ὡς καὶ
νῦν, ὁ πορθμεύς, ὁ πορθμεύων εἰς τὸ ἀπέναντι μέ-
ρος, ὁ ἄνδρωπος τοῦ πορθμείου (τοῦ «περάματος»),
λατ. *portitor* || γεν. λεμβούχος, ναυτής.

πορθμεύω, μελλ. -σω (*πορθμός*): μεταφέρω (μετα-
βιβάζω), διαπορθμεύω, διὰ στενοῦ θαλάσσης ἢ διὰ
ποταμοῦ ἀπὸ τῆς μιᾶς ὄχθης εἰς τὴν ἄλλην (ἀπὸ
τὸ ἓν μέρος εἰς τὸ ἄλλο) || γεν., μεταφέρω, μεταβιβά-
ζω.— παθητ., διαπορθμεύομαι, μεταφέρομαι ἀπὸ τό-
που εἰς τόπον.— || ἀμτθ. ἐν τῷ ἐνεργ., ὡς τὸ λατ.
trajicere, διέρχομαι, διαβαίνω.

πορθμεῖον, τό, ἰων. ἀντὶ *πορθμεῖον* (βλ. λ.).

πορθμῆς, -ίδος, ἡ (*πορθμός*): πορθμεῖον, πέρα-
σμα || στενόν, πορθμός.— || ἄκατος διαπορθμεύ-
σεως.

πορθμός, δ (*πέρθω*): ἔτι καὶ νῦν, πορθμός, στε-
νόν θαλάσσης, στενόν πέρασμα.— || ἡ διαπορθμευ-
σις, ἡ διάβασις διὰ πορθμείου, διάβασις, πέρασμα.
[*πορθμός* (*-dhamo): *πορθμεύς πορθμεῖον*, ἰων.
-ῆιον* βι' ἔτυμολ. βλ. *πέρθω*].

πορίζω, μελλ. -ίσω, ἀττ. -ίω* ἄορ. α' *ἐπόρρισα*:
μέσ., μελλ. *ποριούμαι** παθ., μελλ. *πορισθήσομαι*:
ἄορ. α' *ἐπορίσθην* πρκ. *πεπόρρισμα*: (*πόρος*): κυρ.
ὡς τὸ *πορεύω* (βλ. λ.), φέρω, ἄγω, ὀδηγῶ, μεταφέ-
ρω, κομίζω.— || προμηθεύω, ἐφοδιάζω, παρέχω, χορη-
γῶ || προξενῶ, ἐμποιῶ, ἐπινοῶ, μηχανῶμαι, σχε-
διάζω.— μέσον, προμηθεύω τι εἰς ἑμαυτόν, παρέχω
εἰς ἑμαυτόν, προμηθεύομαι, πορίζομαι, λαμβάνω,
ἀποκτῶ.— παθητ., ἄπρσο. *πορίζεται* (+ἀπρφ.)=εἶναι
εἰς τὴν ἐξουσίαν τινός νά...

πόριμος, ον (*πόρος*): ὁ δυνάμενος νά πορίσῃ,
νά ἐφοδιάσῃ || πλούσιος, εὐπορος, ἔχων ὄψονα τὰ
μέσα.— || πλήρης πόρων (μέσων), ἐφευρετικός, ἐπι-
νοητικός || μετ' αἰτ., *πόριμος ἄπορα*=«ὁ πῶϊών τὰ
ὄψονα δύναται» (ὁ γόνιμος εἰς ἐξεύρεσιν διεξό-
δων κατὰ τὰς δυσκόλους στιγμάς).— || ἐπὶ πραγμ.,

κατορθωτός, δυνατός || σωτήριος (παρέχων μέσα
ἀσφαλείας).

πόρις, -ιος, ἡ, ποιητ. τύπος τοῦ *πόρις* (βλ. λ.).
πορισμός, ὁ (*πορίζω*): ἔτι καὶ νῦν, πορισμός,
προπορισμός, τὸ πορίζεσθαι || μέσον προπορι-
σμοῦ, μέσον ἀποκτήσεως || ὡς. κέρδος, ὄφελος.

ποριστής, -οῦ, δ (*πορίζω*): ὁ πορίζων, προμη-
θευτής || ἐν Ἀθήναις οἱ *Πορισταί* ἦσαν οἰκονομικῆ ἐπι-
τροπῆ πρὸς ἐξεύρεσιν καὶ περισυλλογῆν οἰκονομικῶν
πόρων. 2) *ποριστάς* ἐπίσης ἐκάλουν ἑαυτοὺς καὶ οἱ
λησταί.

ποριστικός, ἡ, δν (*ποριστής*): ὁ κατάλληλος (κα-
νός) νά προμηθεύῃ, προμηθευτικός.

ΠΟΡΚΗΣ, -ου, ὁ: δακτύλιος κρῖκος, στεφάνη
(«τσέρκις») || ὁ δακτύλιος διὰ τοῦ ὀποῦ ἢ οἰδηρᾶ
οὐχθῆ τοῦ δόρατος ἐστερεώνετο ἐπὶ τοῦ ζυλίνου
στελέχους.

**Ἔτυμ.*: *πόρκης*: ιαπ. **perk* (περιτειχίζω), σανσκρ.
párku-h (πλευρά, δρέπανον), Ζενδ. *pər'su-* (πλευρά,
πλευρόν), λατ. *compesco* (**comparc-scō*), γοτθ.

fairhus prūsi (=οτήθος), *prūstī*, λιθ. *pirsztas* (δά-
κτυλος).

πόρκος, ὁ: εἶδος ἀλιευτικοῦ δικτύου, πλεκτοῦ ἐκ
οχοίνου.— || ὡς τὸ λατ. *porcus* = χοῖρος. [ἔτυμολ.
συσχετίζεται πρὸς τὸ *πόρκης* (βλ. λ.): πρβλ. λατ. *porc-*
us, ὄμβρ. *purk-a*, σανσκρ. *prish-at*, λιθ. *parzas*, οὐαυ,
pras-e, ἀγγλ.-σαξ. *foer-h* (*far-row*), ἀρχ-γαερμ. *far-ah*
(*ferkel*).

πορνεία, ἡ (*πορνεύω*): ἔτι καὶ νῦν, πορνεία, μοι-
χεῖα, ἐκπόρνευσις.

πορνεῖον, τό (*πορνεύω*): ὡς καὶ νῦν, πορνεῖον,
οἶκος ἀνοχής, χαμαιτυπεῖον.

πορνεύω, μελλ. -σω (*πόρνος*): ἐκπορνεύω, ἐξωδῶ
εἰς πορνεῖαν, ἀποπλανῶ.— Παθητ., ἐπι: γυναικός, εἴ-
μαι ἢ γίνομαι πόρνη.

πόρνη, ἡ (*πέρνημι*): ἔτι καὶ νῦν, πόρνη, ἐπουτάνα.
**Ἔτυμ.*: *πόρνη* *πόρνος*: *πορνεύω* *πέρνημι* (βλ.
λ.): πρβλ. παλ.-εβρ. *renim* (*[r]inami) ἢ ἐκ τοῦ *πέρ-
νημι* (=ἐξάγω καὶ πωλῶ) προέλευσις τοῦ *πόρνη* δι-
καιολογεῖται, διότι αἱ παρ' Ἑλλήσι πόρναί ἦσαν συν-
ήθως ὄναι δοῦλαι.

πορνίδιον, τό, ὁμοκρ. τοῦ *πόρνη*.

πορνικός, ἡ, δν (*πόρνη*): ὁ ἀνήκων ἢ ἀρμόζων
εἰς πόρνας.

πορνο-βοσκέω, μελλ. -ήσω (*πορνοβοσκάς*): δια-
τηρῶ πόρνας ἢ πορνεῖον.

πορνο-βοσκία, ἡ (*πορνοβοσκέω*): τὸ διατηρεῖν
πόρνας (καὶ πορνεῖον), τὸ ἐμπόριον καὶ αἰ ἀσχο-
λαί τοῦ πορνοβοσκοῦ.

πορνο-βοσκάς, ὁ (*πόρνη* + *βόσκω*): ὁ διατηρῶν
πόρνας (κυρ. ὁ βόσκων πόρνας), μαστροπός, προ-
αγωγός.

πόρνος, ὁ (*πόρνη*): ἔτι καὶ νῦν, πόρνος, μοιχός
|| γεν., φαῦλος, ἔκφυλος.

πόρος, ὁ (*περάω*): μέσον πρὸς διάβασιν ποτα-
μοῦ, «πέραμα», πορθμεῖον || «πόρος ποταμοῦ», ση-
μεῖον (μέρος) ὅπου ὁ ποταμός εἶναι διαβατός,
«πέρασμα», στενοπόρι, πορθμός. 2) *πόροι ἄλλος*=
αἱ θαλάσσαι ὁδοί, τὰ «περάματα» τῶν θαλασσῶν,
αἱ θάλασσαί, (τὰ πελάγη), ἡ θάλασσα. 3) διοδος,
διάβασις || ὁδός, τρίβος, «μονοπάτι».— || μετὰ γεν.
πράγμ., τρόπος ἢ μέσον πρὸς ἀπόκτησιν (ἐκτέλε-
σιν) πράγματός τινος || *πόρος ὁδοῦ* = μέσον πρὸς
ἐκτέλεσιν τῆς πορείας (τοῦ ταξίτζιου) || *πόρος χρη-
μάτων*=ὡς καὶ νῦν, χρηματικὸς πόρος, τρόπος ἐξ-
ευρέσεως χρηματικῶν πόρων (τρόπος προπορι-
σμοῦ χρημάτων). 2) ἀπολ., ἐπινοήματα, τέχνασμα,
διέξοδος. 3) ἐν τῷ πληθ., «μέσα καὶ τρόποι», «πό-
ροι», «μέσα», εἰσοδήματα, πρόσοδοι.

πορπακίζω, μελλ. -ίσω (*πόρπαξ*): ἀρπάζω (δράτ-
τομαι, «ἀδράχνω») τὸ ἀπὸ τὴν λαβὴν || κυρ. κρατῶ
τὴν ἀσπίδα ἀπὸ τὸν *πόρπακα* (τὴν λαβὴν, τὸν
τελαμώνα).

πόρπαμα, -ατος, τό (*πορπάω*): ἔνδυμα στερεού-
μενον διὰ πόρπη.

πόρπη, -ᾶκος, ὁ (*πόρπη*): λαβὴ ἀσπίδος, *ὄχανον*.

πορφάω, μελλ. *-άσω*, ιων. *-ήσω* (πόρρη)· συν-άπτω (στερεώνω) διά πόρρη, πορφύων, δηλικώνω. **πόρρη**, ή (πέριω)· ως τὸ *πέρινη*, καρφίς, «καρφίτσα», καὶ νῦν ἐτι λεγομένη πόρρη, περόνη. [*πόρρη*· πορτάω· πόρταξ· δι· ἔτυμ. βλ. *πέριω*].

πόρρημα, *-ατος*, τό, ιων. ἀντὶ *πόρρημα* (βλ. λ.). **πόρρω**, ἐπίρρ., λατ. *porro*, ἀττ. ἀντὶ *περσσω* (βλ. λ.), μακράν, μακράν ἀπὸ τινος.— συγκρ. *πορρωτέρω*, ὑπερθ. *πορρωτάτω* (βλ. λ. λ.) [δι· ἔτυμολ. βλ. *πέρσω*]. **πόρρωδεν**, ἐπίρρ. (*πόρρω*)· μακρόδεν, ἀπὸ μακράν.

πόρρωδι, ἐπίρρ. (*πόρρω*)· μακράν. **πορρωτάτος**, *η, ον*, παρὰ μετγν. ὑπερθ. ἐπίθ. (*πόρρω*)· παρὰ πολὺ μακρινός.

πορρωτέρω, **πορρωτάτω**, ἐπίρρ. συγκρ. καὶ ὑπερθ. τοῦ *πόρρω* (βλ. λ.)· περισσότερο μακράν ἀπὸ... παρὰ πολὺ μακράν ἀπὸ...

πορσαίνω=*πορσύνω* (βλ. λ.) || ἐνταῦθεν, περιποιούμαι, φροντίζω μετ' ἐπιμελείας, περιθάλλω || τακτοποιῶ, διευθετῶ, οἰκονομῶ.

πόρσιον, **πόρσιτα**, ἐπίρρ. συγκρ. καὶ ὑπερθ. τοῦ *πέρσω* ἢ *περσσω*· περισσότερο μακρῶς, παρὰ πολὺ μακρῶς.

πορσύνω· ἐπ. μελλ. *πορσύνω*, συνηρ. *-ένω* (καὶ *πορσαίνω*, ἐπικ. μελλ. *-ἄνω*)· (**πέρσω*)· προσφέρω, παρέχω, προτείνω, δίδω, ἐφοδιάζω || ἐτοιμάζω, εὐ-τροπίζω, διευθετῶ· *κεῖνον πορσυνέουσα λέγος*=διά τὸ νὰ τοῦ ἐτοιμάσῃ τὸ κρεβάτι.— || γενικῶς· ἐτοιμάζω, προμηθεύω, ἐφοδιάζω.— μέσον, προμηθεύω εἰς ἑμαυτὸν, προμηθεύομαι, πορίζομαι, ἐτοιμάζω τὸ διά τὸν ἑαυτὸν μου. 2) ἐκτελῶ, τακτοποιῶ, διευθετῶ, προσαρμόζω, διαρρυθμίζω.— || ἐπὶ προσώπων, φροντίζω ἐπιμελῶς, περιποιούμαι, περιθάλλω, ἀνατρέφω || ὡς· ἐκτιμῶ, ὑπολήπτομαι.

πόρσω, ἐπίρρ.=*πόρρω*, *περσσω*· βλ. καὶ *πόρσιον*, *πόρσιτα*.

**Ἔτυμ.* *πόρσω*· ἀττ. *πόρρω* (ἐν τῇ ἑνν. τοῦ τόπου καὶ τοῦ χρόνου)=λατ. *porro* (=πρὸς τὰ ἐμπρός· εἰς τὸ ἐξῆς, ἔπειτα), λατ. διαλ. *porod'* συγγ. τῆ ἰαπ. **por-*, (βλ. ἐν *πρό*)· ἐνταῦθεν τὰ: *πορσύνω*· *πορσαίνω* (βλ. λ. λ.).

πόρταξ, *-ἄκος*, ἡ=*πόρτις* (βλ. λ.) [δι· ἔτυμ. βλ. *πόρτις*].

πόρτις, *-τος*, ἡ· δαμάλις, «δαμαλάκι», «δαμάλα» || σπαν. ἀρα. μόσχος || πᾶν ζῶον νεαρῆς ἡλικίας || μετρ., νεαρά κόρη, κορασίς, λατ. *juventa* [δι· ἔτυμ. βλ. *πόρτις*].

πορτι-τρόφος, *ον* (*πόρτις*+*τρέφω*)· ὁ τρέφων νεαρὰς δαμάλις.

πορφύρα, ιων. *-ύρη*, ἡ (*πορφύρα*)· τὸ κογχυλίον ἐξ οὗ παρεσκευάζετο ἡ πορφύρα (ἡ πορφύρα βαφῆ), λατιν. *purpura murex*.— || ἡ πορφύρα βαφῆ ἢ λαμβανόμενη ἐκ τοῦ κογχυλίου, ἢ «πορφύρα».— || ἐν τῇ πληθ., τὰ πορφυροβαφῆ ὑφάσματα καὶ ἐνδύματα.

**Ἔτυμ.* *πορφύρα*· *πορφύρεος* (ἐπίθ. τῶν: *φᾶρος*, *χλαίνα*, *δίπλαξ*, *ρήγεια*, *τάπητες*, *σφαῖρα*, *αἷμα*, ἀκόμη δὲ καὶ τῶν *κῦμα*, *ἄλς*, *νεφέλη*, *θάνατος*)· συν-ήθως θεωρεῖται συγγ. τῆ δμηρ. *πορφύρω*, ὅποτα ἡ ἑνωια τῆς ταχέως κινήσεως τῶν κυμάτων θὰ ἐταυτίζετο πρὸς τὴν ἑνωιαν τῆς λάμψεως καὶ τῆς σπινθηροβολίας τοῦ χρώματος, ὅπερ δὲν εἶναι καὶ τόσον πιστικόν. Δὲν εἶναι ἀπίθανος ἡ σημετικὴ προέλευσις τῆς λέξεως, ἀλλ' ἐν ταῦτῃ καὶ ἡ ἐπί τοῦ σχηματισμοῦ τῆς ἐπίδρασις τῆς λ. *πορφύρω* (βλ. λ.).

πορφύρεος, *η, ον*, ἀττ. συνηρ. **πορφύρεος**, *ᾱ, οὗν*· (*πορφύρα*)· ὡς τὸ λατ. *purpureus*, πορφυροῦς, σκοτεινὸχρῶμος, ἔχων σκοτεινὴν τινα ἀίγλην, ὑπερῶδους χρωματισθόμενος, πορφυρόχρῶμος (ἐπὶ τῆς θαλάσσης τὸ πρῶτον) || *πορφύρεη νεφέλη*=νέφος σκοτεινοῦ χρώματος (πορφυρίζοντος). 2) ὁ (βε)-θαμμένος διὰ πορφύρας (πορφυροῦ χρώματος), ἀλιπόρφυρος, σκοτεινοῦ χρώματος, ὑπερῶδους. 3) ροδόχρῶς, ὁ κυρπὸς κοκκίνο χρώματος, λαμπρός, ὑφάος, λατ. *purpureus*.

πορφύρεός, *-έως*, ὁ (*πορφύρα*)· ὁ ἀλιεὺς πορ-

φύρας (βηλ. κογχυλίων πορφύρας, ἡ καὶ ὁ πορφυροβάφος), λατ. *purpurarius*.

πορφύρευτικός, *ἡ, ὄν* (*πορφυρεύς*)· ὁ ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς *πορφύρεα* (βλ. λ.).

πορφύρις, *-ίδος*, ἡ (*πορφύρα*)· πορφυροῦν ἱμάτιον ἢ κάλυμμα.— || πτηνὸν ἐρυθρόχρῶμιον.

πορφύριον, *-ωνος*, ὁ (*πορφύρα*)· ὑδροβιον πτηνὸν («νερόκοττα»), κληθὲν οὕτω ἐκ τοῦ πορφυροῦ χρώματος τῶν περῶν (ἡ καὶ τοῦ ράμφους).

πορφύρο-εἰδής, *ἔς* (*πορφύρα*+*εἶδος*)· ὁμοιος πρὸς πορφύραν, πορφυρόχρῶμος.

πορφύρο-πώλης, *-ου, ὁ*, βηλ.· **πορφυρόπωλις**, *-ιδος* (*πορφύρα*+*πωλέω*)· ὁ πωλητῆς (ὁ ἔμπορος) πορφύρας.

πορφύρο-στρωτός, *ον* (*πορφύρα*+*στρώννυμι*)· ὁ ἐστρωμένος διὰ πορφυροῦ ὑφάσματος.

πορφύρεος, *ᾱ, οὗν*, ἄττ. συνηρ. ἀντὶ *πορφύρεος* (βλ. λ.).

πορφύρω, ἀναδιπλ. τύπος τοῦ *φύρω* (ὡς τὸ *μορμύρω* τοῦ *μύρω*)· γίνομαι ὀλοὲν καὶ περισσότερο σκοτεινοῦ χρώματος, παίρνω τὸ χρῶμα τῆς πορφύρας (βαδύ ὑπερῶδον), κυρ. ἐπὶ θαλάσσης: *ὡς ὅτε πορφύρη πέλαγος μέγα κύματα κωφῶ*=ὅπως ὅταν ἡ ἀπέραντος θάλασσα σκοτεινιάσῃ μετὰ τὸ βῆθαι τῆς κύματα (ποῦ δὲν ἐκρήγγυνται, «ποῦ δὲν σπάζουσι», ἀντίθ. βηλ. τῆ «πολιτὴ ἄλς») || μετρ., εἶμαι πλήρης μερμυῶν, εἶμαι ἀνήσυχος, ἔχω πολλὰς σκέψεις εἰς τὸν νοῦν μου: *πολλὰ δὲ οἱ κραδίη πόρφυρε*=ἐκαρδιοχτυποῦσε πολὺ.— || γίνομαι κόκκινος, κοκκινί-ζω, γίνομαι πορφυρόχρῶμος || μετρ. βάπτω τι πορφυροῦν, τὸ χρωματίζω «κόκκινω».

Ἔτυμ.* *πορφύρω* (-φύρω*)· ἀρχικὴ σημασία. ἦτο κατὰ τινὰς τῆ τοῦ «ὀγκοῦμαι βράζων» (πρβλ. τρικυμιώ-δες πέλαγος ἐν Ἰλ. Ξ 16) ὡς μετρ. «ἀνακυκλῶ κατὰ νοῦν», σκέπτομαι· ὡς μέσον, «λάμπω».— Μεθ' Ὀμη-ρην (ἐξ ἐπιδράσεως τῆς σημασίας τῆς λ. *πορφύρα*) ἐσκή-μανε «πορφυρώνω», βάπτω τὸ πορφυροῦν»: σκανθ. *jār-bhurīti* (παροργίζομαι, ἀναπηδῶ), *bhur* (=λατ. *micare, agitare*), λατ. *fervere*· ἦτοι ἐκ. ρίζ. *φύρω*-τοῦ *φύρω* κατ' ἀναδιπλ. καὶ εἶτα τροπῆν τοῦ ἀρχικοῦ θα-σέος εἰς ψιλὸν *π-*λόγη ἀνομοιώσεως. Διὰ πλείονα βλ. *φύρω*.

***ΠΟΨΩ**, ἀπηρχ. ἐν τοῦ ἀορ. ὁ *ἔπορον* καὶ τοῦ παθ. πρκ. *πέπρωμαι*: | ἀορ. ὁ *ἔπορον*, ἐπ. *πόρον*, μετ. *πορῶν*· ἐκτελῶ, ἐπινοῶ || παρέχω, πορίζω, δίδω, προσ-φέρω, δωροῦμαι, χαρίζω, παραχωρῶ || *εὐχὸς πορ-εῖν*=νὰ ἐκπληρῶσαι μίαν εὐχὴν (ἐπιθυμίαν).— || παθ. πρκ. *πέπρωμαι*=εἶμαι δεδομένος (εἶμαι προω-ρισμένος ὑπὸ τῆς μοίρας ἢ ὑπὸ τῆς τύχης) ὡς τὸ μεριδιον ἢ ὡς ὁ κληρῶς τινος, ἐν χρήσει μόνον ἐν τῇ γ' ἐνικ. παθ. πρκ. *πέπρωται*, καὶ γ' ἐν. παθ. ὑπερο. *ἐπέπρωτο* (=εἶναι δεδομένος εἰς τινα ὑπὸ τῆς μοί-ρας, εἶναι προωρισμένος, ἦτο πεπωμένος, ὑπὸ τῆς μοίρας ἢ ὑπὸ τῆς τύχης), καὶ μετ. *πεπωμένος, η, ον*=ὠρισμένος, προωρισμένος, ὑπὸ τῆς μοίρας παρα-χωρημένος || ἐντεῆθεν ἡ *πεπωμένη* (ἐνν. *μοῖρα*)=ἡ *εἵμαρμένη* (βλ. λ.), ἡ μοῖρα, τὸ πεπωμένος, ἐπὶ γρα-φτῶ || ὡς μετὰ τῆς αὐτῆς ἑνν. τὸ οὐδ. τὸ *πέπρωμένον*.

**Ἔτυμ.*· *πορεῖν* (κυρ. = κόμνω τὶ νὰ φθάσῃ εἰς τινα ἢ εἰς τὴν μέρος, προμηθεύω)· *πέπρωται*· *πε-πρωμένος*· *πόρος* (βλ. λ.)· βλ. *πέριω*.

***ΠΟΨ**, ἀχρ. ἔρωτ. ἀντων., τεκμαιρομένη ἐκ τῶν ἐ-ρωτημ. τύπων *ποῦ, ποῖ, πῆ, πῶς, πόθι, πόθεν*, *πότε, πότερος* κ.λ.π., λαμβανόμενη δὲ ὡς ἀντίστοιχος τῆς ἀναφορ. ὁς· ἐξ αὐτῆς (τῆς **πος*) προέρχονται οἱ μνημονευθέντες τύποι, εἰς ἑκαστον ἐκ τῶν ὁποῦν ὑπάρχει ἀντίστοιχος τύπος *που, ποι, πη, πως* κ.λ.π.· ἐν τοῖς τύποις τούτοις ἢ ἰων. διάλ. εἶχε κ' ἀντὶ *πὶ κοῦ, κοῖ* κ.λ.π.

**Ἔτυμ.*· πρβλ. τὰ ἀντίστοιχα ἐν τῇ σασκρ. καὶ λατιν.: σασκρ. *kas, kā*=λατ. *quis, quae*? *kva*=*qua*? *kulas*=*quo*? *kahā*=*qui, quomodo*? *kadd*=*quum*? *ka-taras*=*πότερος, uter*? *ka-tamas*=*quis e pluri-* *bus*? *kati*=*quantus*? κ.λ.π. πρβλ. λιθ. *kas* (τίς;) *kada* (πότε;) *kairas* (uter?)· γοτθ. *hvas* (τίς;), *hvan* (πότε;), *hvathar* (=ἀγγλ. *whether*).

ποσάκις, ἐπ. *ποσάκις*, ἐπίρρ. (*πόσος*)· ὡς καὶ νῦν, *ποσάκις*; πόσας φορές; πόσον συχνά; λατ. *quoties?*

ποσα-πλάσιος, α, ον' ποσάκις (πόσας φορές) περισσότερος (μεγολύτερος); λατ. *quoſuplex*?

ποσά-πους, -ποδος, δ, ή (πόσος + πούς): πόσων ποδών;

ποσάχως, επίρρ., κατά πόσους τρόπους;

πόσε, επίρρ. (*πός): προς ποίον μέρος; προς ποῦ; λατ. *quo*?

Ποσειδᾶν, και Ποτειδᾶν, -ᾶνος, δ, δωρ. ἀντί Ποσειδῶν (βλ. λ.).

Ποσειδάνιος, και -αόνιος, α, ον, δωρ. ἀντί Ποσειδάνιος.

Ποσειδειον, τό (ποσειδειος): νᾶος τοῦ Ποσειδῶνος· οὐδ. τοῦ ἔπομ.

Ποσειδεῖον, α, ον' = Ποσειδώνιος (βλ. λ.).

Ποσειδεών, -ᾶνος, δ: ὁ ἔκτος μῆν τοῦ ἄττικου ἔτους, ἀντιστοιχῶν πρὸς τὸ δευτέρον ἡμῖσι τοῦ Δεκεμβρίου και τὸ πρῶτον ἡμῖσι τοῦ Ἰανουαρίου (15 Δεκεμβρίου—15 Ἰανουαρίου).

Ποσειδῶν, -ᾶνος, δ αἰτ. Ποσειδῶ κλητ. Πόσειδον· ὄμηρ. τύπος Ποσειδῶν, -ᾶνος, αἰτ. -ᾶωνα, κλητ. Ποσειδῶν Ποτειδῶν ἢ Ποτιδῶν, -ᾶνος· ἰων. Ποσειδέων, -ᾶνος· ὁ θεὸς Ποσειδῶν, λατ. Neptunus, υἱὸς τοῦ Κρόνου και τῆς Ῥέας, ἀδελφὸς τοῦ Διὸς, θεὸς τῆς θαλάσσης. Βλ. Κ.Ε.Λ.

Ποσειδώνιος, α, ον' ἀφιερωμένος εἰς τὸν Ποσειδῶνα || τὰ Ποσειδῶνια (ἐνν. ἱερά) = ἡ ἑορτὴ τοῦ Ποσειδῶνος.

ΠΟΨΘΗ, ή: τὸ γεννητικὸν μόριον τοῦ ἀνδρός [δὲ ἔτυμ. βλ. πῶος].

πόσων, -ᾶνος, δ (πόσθη): κωμ. λέξις, ὁ μικρὸς παῖς.

ποσί, δοτ. πληθ. τοῦ πούς || ἐν ψ **πόσι, κλητ. τοῦ πόσις** (βλ. λ.).

Ποσιδήιον, τό, ἰων. ἀντί Ποσειδειον.

Ποσιδήιος, η, ον, ἰων. ἀντί Ποσειδειος: ὁ ἀφιερωμένος εἰς τὸν Ποσ., ὁ ἱερός τοῦ Ποσ.

ΠΟΨΙΨ, δ, γεν. πόσιος, δοτ. πόσει, ἐπ. πόσει' κλητ. πόσις ἢ πόσι· πληθ., ὄνομ. πόσις, ἐπ. αἰτ. πόσις: σύζυγος, νόμιμος σύζυγος, ἀνήρ || δσαίς καιτὰ ἐν ἀντιδιαστολῇ πρὸς τὸ ἀνήρ, τὸ ἐν πῶσις = νόμιμος σύζυγος, τὸ δὲ ἀνήρ = ἐραστής.

Ἔτυμ.: ὁ ἀρχικὸς τύπος θά ἦτο πῶσις, ὡς δεικνύουσι οἱ τύποι πῶτ-νια, δεσ-πῶτ-ης, δέο-ποινα (δηλ. δεσ:πῶτ-νια) ἢ πόσις <ιαπ. pōt-is = αανοκρ. pāt-i-η (κύριος, κτήτωρ, σύζυγος), Ζενθ. paitiis (τῆς αὐτῆς σημ.), λατ. pōlis (= ὁ δυνατός, ἰσχυρός), πρὸλ. λατ. hospes, -pilis (<*hosti-pōlis = ὁ φιλοξενούμενος), γοτθ. brūp-faps (-faps <ιαπ. *pōli-s) = μνηστήρ, hunda-faps (κεντυρίων, ἑκατόνταρχος), λιθ. patis pōlis (σύζυγος), vēs-z-pal(i)s (ἀνώτατος ἄρχων), pata patše (εἰχονί) βλ. και ἐν πῶνια, δεσπότης.

πόσις, -ιας, αἰτ. -εως, ή (πίνω) ὡς και νῦν, ή πόσις, τὸ πίνειν, ποτόν || συμπόσιον || παρὰ τὴν πόσις = λατ. Inter pocula = ἐν ᾧ ἔπινον. [δὲ ἔτυμ. βλ. πίνω].

πόσος, ἰων. κόσος, η, ον, ἐρωτηματ. ἐπιθ. ἀντων., ἀντίστοιχος τῆς ἀναφορ. ὄσος και τῆς δεικτικῆς τόσος: ὡς και νῦν, πόσος; πόσον μέγας; πόσον πολὺς; πόσον μακρὰν; πόσον μακρὸς κατὰ τὸν χρόνον; πόσης ὄξιας; λατίν. *quantus*?— || **ποσός, ή, ον, ἀόρ. ἐπιθ. ἀντων.**: ὁ ἔχων «κάποιο ποσόν», «κάποιο μέγεθος», τόσος τις κατὰ τὸ μέγεθος (ἢ τὸν ἀριθμόν), λατ. *aliquantus* || ἐπὶ ποσόν = ἐπὶ τινα χρόνον, μέχρις ἐνός ὠρισμένου σημείου (βαθμοῦ, μέτρου).

Ἔτυμ.: πόσος (ὄμηρ. ποσοῆμαρ = εἰς πόσος ἡμέρας), αἰτ. πόσος (ἰων. κόσος) <*ποτσο <ιαπ. *qvoſi κλινομένου κατὰ τὰ εἰς -ο- θέμ.: πρὸλ. αανοκρ. kati, λατ. *quoſ* (πόσι); <ιαπ. *qvoſi, Ζενθ. ža'ſi (*qveti), bref. pef (πόσοι); <κελτ. *kveti- ἢ kveto-, ἀντων. θέμ. ἰαπ. *qvo- (βλ. ἐν λ. πόθεν), πρὸλ. ὄμηρ. ὄσος, ὄσος.— Ὁμηρ. αἰτ. πῶσιος (= εἰς πόσον ἀριθμόν); <*ποσ(σ)οστος, τονισθὲν κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ πόσος (πρὸλ. πολλοσός, ὄλιγοσός, χίλιοσός).

ποσο-ἡμαρ, ἐπίρρ. (πόσος + ἡμαρ): ἐπὶ (εἰς) πόσος ἡμέρας; ἐντός πόσων ἡμερῶν;

ποσί ἢ ποσίον, ἐπ. ἀντί ποσί, δοτ. πληθ. τοῦ πούς.

ποσί-κροτος, ον (πούς + κροτέω): ὁ ὑπὸ τῶν ποδῶν ἐν τῷ χορῶ κροτούμενος, ποδοκτύπητος.— || ἐνεργ., ὁ κροτῶν διὰ τῶν ποδῶν, ὁ ποδοκροτῶν.

πόσις, δ, ποιητ. ἀντί πόσις (σύζυγος).

ποσταῖος, α, ον (πόστος) εἰς πόσας ἡμέρας; εἰς πόσαν ἡμέραν; λατ. *quota die*?

πόστος, η, ον (πόσος): ποῖος κατὰ τὴν ἀριθμητικὴν σειρὰν, πόσος κατὰ τὸν ἀριθμόν; λατ. *quotus*? *πόστον δὴ ἔτος ἐστίν ὅτε...*; = πόσα ἔτη εἶναι ἤδη ἀφ' ὄτου...;— || πόσον μικρὸς; πόσον ὀλίγος; λατ. *quantulus*.

πότ, συντεμμ. δωρ. ἀντί ποτί, πρὸς, ἀλλά μόνον πρὸ τοῦ ἀρθρου ἀπαντῶν οὔτω: **πότ τῷ** (= πρὸς τοῦ), **πότ τόν** (= πρὸς τόν), **πότ τὸ** (= πρὸς τὸ) κλπ.

πότα, αἰολ. ἀντί πότε.

πόταγε, δωρ. ἀντί πρὸσαγε, προστ. τοῦ προσαγω.

ποτ-αἰσσομαι, δωρ. μέλλ. τοῦ προσαἰδο.

ποτ-αίνιος, α, ον, ὡς. και -ος, -ον (ποτί = πρὸς + αἰνος): ὡς τὸ πρόσφατος (βλ. λ.), ὁ πρὸ ὀλίγου λεχθεὶς, νέος, νωπός, πρόσφατος, λατ. *recens* || μτφρ. ἀσυνήθιστος, ἀπρόσπτος, ἀπροσδόκητος, αἰφνίδιος, ἀνήκουστος [ἢ ἐν ἀρχῇ μνημονευομένη ἔτυμολ. ἐκ τοῦ ποτί+αἰνος δὲν γίνεται δεκτὴ ὑπὸ πάντων, και ἡ λ. θεωρεῖται ὑπὸ πολλῶν ὡς σκατειν. ἔτυμολ. σημειωτέον δτι ἀναφέρεται ὑπὸ Γραμματ. και ἐπίρρ. *ποταίνι* (= προσφάτως)].

ποτάμειος, α, ον' = ποτάμιος (βλ. λ.).

ποτ-ἄμείψατο, δωρ. και ποιητ. ἀντί προσημείψατο, γ' ἐν. μέσ. ἀόρ. α' τοῦ προσαμείβω.

ποτ-ἄμέλεξομαι, δωρ. μέσ. μελλ. (μετὰ παθητ. σημ.) τοῦ προσαμέλω.

ποτάμηδόν, ἐπίρρ. (ποταμός): ὡς και νῦν, ποτομηδόν, δίκην ποταμοῦ.

ποτάμηος, η, ον, ἰων. και ποιητ. ἀντί ποτάμιος (βλ. λ.).

ποτάμης, -ίδος, ή, ποιητ. θηλ. τοῦ ποτάμιος.

ποτάμ-ἠρύτος, ον (ποταμός+ἄρτύω): ὁ ἀρυσθεὶς (= ἀντληθεὶς) ἐκ ποταμοῦ, ἢ ὁ ἀφθόνως ἀντλοῦμενος ὡς ἐκ ποταμοῦ.

ποτάμιος, α, ον, ὡς. και -ος, -ον (ποταμός): ὁ ἀνήκων εἰς ποταμόν, ἢ ὁ λαμβανόμενος ἐκ ποταμοῦ, ἢ ὁ ἐπὶ ποταμοῦ (παρὰ ποταμόν) κελμενος.

ποτάμόνδε, ἐπίρρ.: μέσα εἰς ποταμόν, πρὸς τὸ μέρος ποταμοῦ, εἰς τὸν ποταμόν.

ποτάμός, -οῦ, δ (πο-, ρίξ. τοῦ ποτός, πίνω) δτι και νῦν, ποταμός, «ποτάμι», χελμαρρος.— || ὡς προσωποποιημένη θεότης: Ποταμός ὡς Θεός.

Ἔτυμ.: αἰτ. ποταμός, λεσθ. πῶταμος (πρωταρχικὴ σημασ. «ὑδωρ κατακρημνιζόμενον καταπίπτον»), πρὸλ. ἑλλ. ἐπτόμην, αανοκρ. μελλ. paitiſyati, πρλ. (βεδ.) paitima, ἀμφ. paitlum, μτχ. paitiſa-η κλπ., Ζενθ. tāta- (*pāta-) (= ὁ πίπτων, τὸ πίπτον ὕδωρ τῆς θροχῆς), ἐξ ἰαπ. *peta- (κινούμαι ταχέως, καταπίτω, κρημνίζομαι), και παραλλήλως πρὸς αὐτὸ ἰαπ. *pet-, *pete- ἐν τῷ αανοκρ. pāt-man-, ἑλλ. πέτομαι (ἐπτόμην), πτερόν, πτέρυξ (βλ. λ. λ.).

ποτάμο-φόρητος, ον (ποταμός+φορέω): ὁ μεταφερόμενος μακρὰν, παρασυρόμενος ὑπὸ ποταμοῦ.

ποτᾶνός, α, ον (ποτάομαι), δωρ. ἀντί ποτηνός: κεκτημένος πτέρυγας, πτερωτός, πετῶν, «πετούμενος».

ποτάομαι, ποιητ. ἀντί πέτομαι (βλ. λ.), πετῶ μέσ. μελλ. ποτήσομαι: παθ. ἀόρ. α' ἐποτήθην, δωρ. -άθην· πρλ. πεπότημαι, δωρ. -ᾶμαι (μετὰ σημασ. ἐν.), ἐπ. γ' πληθ. πεποτήται: γ' ἐν. ὄπερο. πεπότητο· εἶμαι ἔτοιμος νά πετάξω, εἶμαι μετέωρος, αἰωροῦμαι, πτερυγίζω τριγύρω.

ποτάπός, ή, ον' = ποδαπός (βλ. λ.).

ποτ-αυλέω, δωρ. ἀντί προσαυλέω.

ποτ-αῖφος, α, ον, δωρ. ἀντί προσηφῶς (βλ. λ.).

πότε, ἰων. κότε (*ποτ), δωρ. πόκα, αἰολ. πότα· ἐρωτηματ. μόριον, ἀντιστοιχοῦν πρὸς τὰ ἀναφορ. ὅτε, ὅποτε, και πρὸς τὸ δεικτ. τότε· ὡς και νῦν, πότε; κατὰ (εἰς) ποῖον χρόνον;— || **πότε, ἰων. κότε**, δωρ. ποκά, ἐγκλιτ. μόριον: κόποτε, κατὰ τινα χρόν.

νον, εις κάποιαν ἐποχὴν, «μιά φορά κι ἓνα καιρὸ».
 *Ἐν ἀναποδοτικαῖς προτάσασι: *ποτέ μὲν... ποτέ δέ...*
 = ἄλλοτε μὲν... ἄλλοτε δέ... ὅτε μὲν... ὅτε δέ...
 «τὴ μιά φορά... μιά ἄλλη φορά...», «μιά φορά ἔτσι...
 μιά φορά ἄλλοιώς...», λατ. modo.. modo... || ἐν ἐρω-
 τήσεσιν ἐπιτείνει τὴν δύναμιν τῆς καθαυτοῦ ἐρωτημα-
 τικῆς λέξεως: *τί ποτε*; ἐπ. *τίποτε*; = τί τάχα; διατί
 ἄρα γε; πῶς εἶναι δυνατόν;

*Ἔτυμ.: *πότε-ποτέ* ἐξ ἰαπ. *qvo- (δλ. καὶ ἐν *πό-
 θεν*). — τὸ *ποτέ* ἔπειτα ἀπὸ ἐρωτημ. λέξεις καὶ τὸ *-ποτε*
 ἐν τῷ δημηρ. *τί-ποτε* πιθανῶς διαφέρουσιν ἀπ' ἀλλήλων·
 τὸ *ποτέ* εἶναι: συγγ. τῷ λιθ. *pát* (ἀκριβῶς), (*tēm-pát*
 = ἀκριβῶς ἔκετ)· τὸ δὲ *-ποτε* εἶναι ὅτι τὸ λατ. *-pate*
 ἐν τοῖς *mihī-pte, suā-pte* κλπ., ἐὰν τὸ λατ. τοῦτο *-pte*
 δὲν εἶναι προῖον συγκοπῆς.

Ποτειδάν, -ἄνος, δωρ. ἀντι *Ποσειδῶν*.

Ποτε-εμάξατο, δωρ. ἀντι *προσεμάξατο*, γ' ἐν. μέσ.
 ἄορ. α' τοῦ *προσμάσσω*.

Ποτέομαι, ἐπ. ἀντι *ποτάομαι* (βλ. λ.).

Ποτέος, α, ον, ρηματ. ἐπιθ. τοῦ *πίνω*· ὄν πρέπει
 τις νὰ πῖνῃ, ὄν δυνατόι τις νὰ πῖνῃ, πόσιμος.— ||
ποτέον=δεῖ πίνειν=πρέπει νὰ πῖνῃ τις.

Ποτ-ερίω, δωρ. ἀντι *προσερίω* (βλ. λ.).

Πότερος, α, ον, ἰων. **κότερος**, η, ον (**πος + ε-*
τερος)· ποῖος ἐκ τῶν δύο; τίς ἐκ τῶν δύο; λατ.
uter? 2) τὸ ὄθ. *πότερον* ἢ *ότερα* συχνὰ κεῖται
 ὡς ἐπίρρ. ἐν ἀρχῇ ἐρωτήσεως περιεχοῦσης δύο προτά-
 σεως ἀντιθέτου (κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον) πρὸς ἀλ-
 λήλας, ἐκ τῶν ὁποῶν ἡ δευτέρα εἰσάγεται διὰ τοῦ ἢ
 (*ι πότερον...*, ἢ...) ὡς ἐν τῇ λατιν. τὰ *utrum...*, *an...*?
 — || ἀνευ ἐρωτήσεως, ὡς τὸ *δπότερος*· «ὁποῖος ἀπὸ
 τοῦς δύο»· ἢ καὶ ἀντι τοῦ *ἄτερος*=αὐ ἓνας ἀπὸ
 τοῦς δύο, ὁποιοδῆποτε», λατ. *alteruter*.

*Ἔτυμ.: *πότερος*, καὶ ἰων. (Ἡρόδ.) *κότερος*, κυρίως
 εἰπεῖν εἶναι σχηματισμός συγκριτ. βαθμοῦ, μετὰ τοῦ
 ἰαπ. προσφ. **te/oro*· ἐπὶ τοῦ ἀντωνυμ. θέμ. **qvo-* (βλ.
 ἐν λ. *πόθεν*): σανσκρ. *kaṭarā-ḥ*, Ζενδ. *kaṭāra-* (ὁστις
 ἐκ τῶν δύο) (περὶ τοῦ λατ. *uter* ὑπάρχει ἀμφιβολία,
 ἀν ἀνήκει ἐνταῦθα), γοτθ. *hapar*, παλ-πογγ. *huarr*,
 ἀγγλ.-σαξ. *hwæþer* (παλ-γαερμ. *hwedar*) (ὁστις ἐκ
 τῶν δύο), λιθ. *kaṭrās*, παλ-σλαβ. *koŕotŭ, kotetŭ* (ὁ-
 στις)· τὸ ὑπερθ. ἐν τῷ σανσκρ. *kaṭamā-ḥ*.

Ποτ-ερχομαι, δωρ. ἀντι *προσερχομαι*.

Ποτέρωδι, ἐπίρρ. (*πότερος*)· εἰς (πρὸς, κατὰ)
 ποῖον ἐκ τῶν δύο μερῶν;

Ποτέρως, ἐπίρρ. τοῦ (*πότερος*)· κατὰ ποῖον ἐκ
 τῶν δύο τρόπων; λατ. *utro modo?*

Ποτέρωσε, ἐπίρρ. (*πότερος*)· πρὸς ποῖον ἐκ τῶν
 δύο μερῶν;

Ποτ-εχῶ, δωρ. ἀντι *προσεχῶ*.

Ποτή, ἢ (*ποτάομαι*)·= ἡ πῆσις, τὸ πέταγμα.

Πότημα (Α), -ατος, τὸ (*πο-* τοῦ *πίνω*)· τὸ πινό-
 μενον, τὸ ποτόν.

Ποτ-ἤμεν, δωρ. ἀντι *προσεῖναι*, ἀπρφ. τοῦ *προσ-*
εἰμι (εἰμί).

Ποτήμενα, δωρ. ἀντι *ποτάμενα*, μτχ. τοῦ *ποτά-*
ομαι (βλ. λ.).

Ποτηνός, ἢ, ὄν· βλ. *ποτᾶνός*.

Ποτήρ, -ῆρος, ὁ (ΠΟ- τοῦ *πίνω*)· τὸ ποτήριον
 (ὑδάτος ἢ οἴνου).

Ποτήριον, τὸ (ΠΟ- τοῦ *πίνω*)· ὡς καὶ νῦν, ποτή-
 ριον (ὑδάτος ἢ οἴνου).

Ποτής, -ῆτος, ἢ (ΠΟ- τοῦ *πίνω*)· ἡ πόσις, τὸ πῖ-
 νειν.

Πότης, -ου, ὁ, θηλ. **Πότης**, -ιδος (ΠΟ- τοῦ *πίνω*)·
 ὅτι καὶ νῦν, ὁ πότης, ὁ πίνων, πολυπότης, φιλοπό-
 της, μέθοσος || ἐνίοτε καὶ μετ' ἄλλου ὄσθ. ὡς ἐπιθε-
 τον: *πότης λύχνος* = ὁ λύχνος ὁ πίνων (καταναλι-
 σκων) πολὺ ἔλαιον.— χωμικ. ὑπερθ. θηλ. *ποτισιάτη*
 = ἡ πίνουσα καθ' ὑπερβολήν.

Ποτητός, ἢ, ὄν (*ποτάομαι*)· ὁ πετόμενος, ὁ πε-
 ρωτός || *ποτητά*, τά=πτηνά, λαί. «πετούμενα».

Ποτί, δωρ. ἀντι *πρὸς* (βλ. λ.). || [πρβλ. Ζενδ. *raiti*,
 παλ-περσ. *rahiy* (πρὸς, παρὰ, πλησίον τινός· μακρό-
 δεν, ἐκτός)].

Ποτ-ιάπτω, **Ποτί-θάλλω**, δωρ. ἀντι *προσιάπτω*,
προσβάλλω.

Ποτι-θλέπω, δωρ. ἀντι *προσθλέπω*.

Ποτί-δέγμενος, δωρ. ἀντι *προσδέγμενος*, μτχ. ἐπ.
 ἄορ. β' τοῦ *προσδέχομαι*.

Ποτ-ιδεῖν, δωρ. ἀντι *προσιδεῖν*.

Ποτί-δέρκομαι, — **δεύομαι**, — **δέρπομαι**, δωρ. ἀντι
προσδ-.

Ποτί-ειλέω, δωρ. ἀντι *προσειλέω*.

Ποτίζω, μελλ. -ίωω, ἄττ. -ίω (πότος)· ὡς καὶ νῦν,
 ποτίζω, δίδω εἰς τινα νὰ πῖνῃ || ὡς καὶ νῦν, ποτίζω
 ζῶα, ποτίζω φυτά.

Ποτίθει, δωρ. ἀντι *πρόσθες*, προστ. ἄορ. β' τοῦ
προστίθημι.

Ποτί-κέκλιται, δωρ. ἀντι *προσκέκλιται*, γ' ἐν. παθ.
 πρκ. τοῦ *προσκλίω*.

Ποτι-λέξατο, δωρ. ἀντι *προσελέξατο*, γ' ἐν. μέσ.
 ἄορ. α' τοῦ *προσλέγω*.

Πότημος, ον (ΠΟ-, ρίζ. τοῦ *πίνω*)· ἐπὶ ὕδατος, τὸ
 καλόν (κατάλληλον, ἥτοι δροσερόν, διαυγές) πρὸς
 πόσιν, ἀντιθ. τῷ *ἀλυμρὸς* || μτρφ., γλυκύς, εὐάρετος.

Ποτί-νίσσομαι, δωρ. ἀντι *προσνίσσομαι* (βλ. λ.).

Ποτί-πεπτηῖα, θηλ. μτχ. ἐπ. πρκ. τῶν: 1) τοῦ
προσπτήσω. 2) τοῦ *προσπίπτω*.

Ποτί-πτύσσω, δωρ. ἀντι *προσπτύσσω*.

Ποτίσω, δωρ. ἀντι *ποτίσω*.

Ποτί-στάζω, δωρ. ἀντι *προσστάζω*.

Ποτίστατος, χωμικ. ὑπερθ. τοῦ *πότης*.

Ποτί-τέρπω, δωρ. ἀντι *προστέρπω*.

Ποτί-τρόπαιος, ον, δωρ. ἀντι *προστρόπαιος*.

Ποτί-φωνήεις, εσσα, εν, δωρ. ἀντι *προσφωνήεις*.

Πότημος, ὁ (*πίπτω*)· πᾶν ὅτι πίπτε εἰς τινα («ὅ,τι
 τοῦ πέφκει»), ὁ κλήρωσ, ἡ μοῖρα του, ἡ τύχη του,
 τὸ πεπωμένον του, «τὸ τυχερό του», «τὸ γραφτό
 του» || ἡ κακὴ μοῖρα (τύχη) τινός || ὁ θάνατός του.

[*Πότημος*: *πίπτω* ~ λατ. *casus*: *cado*].

Πότηνᾶ, ἢ, ἐπ. ἀντι *πότηνια* (βλ. λ.).

Πότηνιά, ἢ, ἐπιθ. χρησιμοποιούμενον κατὰ τὰς προ-
 φωνήσεις θειανῶν ἢ καὶ θητηῶν γυναικῶν: 1) ὡς ὄσθ.
 = *δέσποινά* (βλ. λ.), κυρία, βασίλισσα || μετὰ γεν. *πότη-
 νια θηρῶν*=βασίλισσα τῶν ἀγρίων θηρίων 2) ὡς
 ἐπιθ.=*τιμία*, σεβασμία, σεβαστή || ὡς. τρομερά.—
 ἀπαντᾷ μόνον κατ' ὄνομα. καὶ κλητ. *πότηνια*, ὡς. κατ'
 αἰ. *πότηνιαν*, ἐκτός τῆς ὀνομ. πληθ. *πότηνιαι*, ἥτις χρη-
 σιμοποιεῖται περὶ τῆς *Δήμητρος* καὶ *Περσεφόνης*.

*Ἔτυμ.: *πότηνια* (ιαπ. -jə) = σανσκρ. *raṭiṇī*, Ζενδ.
raṭhī- (τῆς αὐτῆς σημ.): ἑλλ. *πόσις*=σανσκρ. *raṭi-* ἢ
 (κύριος, δεσπότης), πρβλ. παλ-λιθ. *weschpatni* (δέ-
 σποινά, κυρία).

Ποτηνιάδες, αἱ (*πότηνια*), ἐπιθ. τῶν Βακχῶν, τῶν
 μαινάδων || ὡς. ἐπιθ. τῶν *Εὐμενίδων*.

Ποτηνιάομαι, ἀποθ. ἐπικαλοῦμαι τὴν βοήθειαν
 δεῦς τινος προσφωκῶν αὐτὴν διὰ τοῦ «ὦ πότηνια,
 πότηνια» || ἐπικαλοῦμαι, ἐπιβοῶ, διὰ κραυγῶν, κραυ-
 γάζω || θρηνώ μεγαλοφώνως.

Ποτ-ὀδδω, λακων. ἀντι *προσὀδω*.

Ποτόν, τὸ (ΠΟ-, ρίζ. τοῦ *πίνω*)· ὅτι καὶ νῦν, τὸ
 ποτόν, τὸ πινόμενον, ὅτι τις πίνει, «πιτό», «ρου-
 φηξιά» || *σῖτα καὶ ποτὰ* = φρηγιά καὶ ποτὰ. 2)
 πηγὴ δροσεροῦ (προσφάτου) ὑδάτος, κρήνη || γενι-
 κῶς, ὕδωρ πρὸς πόσιν.

Ποτ-οπάζω, δωρ. ἀντι *προσπαζώ*.

Πότης, ἢ, ὄν, ρημ. ἐπιθ. ἐκ ρίζ. ΠΟ- (τοῦ *πίνω*)·
 ὁ πινόμενος, ὁ ἐπιπότης πρὸς πόσιν || ὁ πόσιμος,
 δυνάμενος νὰ ποθῇ («νὰ πῖωθῇ»).

Πότης, ὁ (ΠΟ-, ρίζ. τοῦ *πίνω*)· τὸ πίνειν, τὸ
 συμπόσιον, εὐωχία, «φαγοπότι», «γλέντι».

Ποτ-ὀσδω, δωρ. ἀντι *προσὀσω*.

Ποττό, **Ποττόν**, **Ποττώ**, **Πότης**, **Ποττάν** κλπ.,
 δωρ. ἀντι *πρὸς τό*, *πρὸς τόν*, *πρὸς τοῦ*, *πρὸς τοῦς*,
πρὸς τὴν κλπ.

Ποτ-ώκει, δωρ. ἀντι *προσ-ώκει*.

Ποῦ; ἰων. **κοῦ**; ἐρωτημ. ἐπίρρ. (**πός*)· ὡς καὶ νῦν,
 ποῦ; ἐν ποίῳ τόπῳ; εἰς ποῖον μέρος; λατ. *ubi?* ||
 μετὰ γεν. *ποῦ γῆς*; *ποῦ χθονός*; (=ποῦ; εἰς ποῖον
 μέρος τοῦ κόσμου;=λατ. *ubinq terrarum?* 2)
 πῶς; κατὰ ποῖον τρόπον;

πού, ἰων. **κού**, ὡς ἐγκλιτικὸν ἐπίρρ. κάπου, εἰς τι μέρος, εἰς κάποιο μέρος.— **Π** ἀσχετῶς πρὸς πᾶσαν ἔννοιαν τόπου, ἔν τινι μέτρῳ, κατὰ τινα τρόπον || πιδανῶς, ἴως, ὑποδέτω, στοχάζομαι.

πολυβότεια, ἡ, ἰων. ἀντὶ *πολυβότεια*.
πολυ-πάθης, ἐς, ἰων. ἀντὶ *πολυπαθής* (βλ. λ.).
πολυ-πλάνητος, ον, ἰων. ἀντὶ *πολυπλάνητος*.
πολυ-πόδης, ἰων. ἀντὶ *πολύποδης* (βλ. λ.).
πολυ-πους, **πουλύπος**, ἰων. ἀντὶ *πολύπους*, *πολύπος*.

πουλύς, οὐδ. *πουλύ*, ἐπ. ἀντὶ *πολύς*, *πολύ*.
ΠΟΥΨ, δ, γεν. *ποδός*· δοτ. πληθ. *ποοί*, ἐπ. *ποοοί*, *πόδεοοι*· ἐπ. γεν. καὶ δοτ. δυϊκ. *ποδοίτιν*· λατ. *pes*· ὅτι καὶ νῦν, πούς, «πόδι», «ποδοῖρι» || ἐν τῷ πληθ. σημ. ὡς. καὶ «ὄνυχες ὀρέουσι» || ὡς. ἐν τῷ πληθ. σημ. καὶ οἱ πλόκαμοι τοῦ πολυπόδου || *ξύλιος πούς* = ξύλινο πόδι, τεχνητὸ πόδι || ἐν τῷ πληθ. σημ. ὡς. καὶ «ἀγῶν δρόμου»· *πούς*... *ἡδὲ πόδεοοι* = εἰς τὴν πυγμαχίαν καὶ εἰς τὸν ἀγῶνα δρόμου | *ποοῖν ἐρίζειν* = ἀγωνίζεσθαι ἀγῶνα δρόμου || *ἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς* = ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν. 2) πρὸς δῆλων ἡμεριστῶν ἐγγύτητος· *πρόσθεν ποδός ἢ ποδῶν*, *προσάροιθε ποδῶν* = ἀκριδῶς πρὸ τῶν ποδῶν τίνος, «μπρὸς στὰ πόδια τοῦ», «μπροστὰ τοῦ», ἀκριδῶς ἐνώπιόν τοῦ || *παροοῖαν* σημασ. ἔχουσι καὶ αἱ περιφράσεις ἐν *ποοί*, *παρὰ ποδός*, *πρὸ ποδός*, *παρὰ ποδί* (=ἀκριδῶς ἐνώπιόν τίνος, ἢ πολὺ πλησίον τοῦ) | *παρὰ ποδός* = ἐκ τοῦ προχείρου, ἀμέσως, διὰ μῖα | ἀντέθεν, *τὰ ἐν ποοῖν* καὶ *τὰ πρὸ ποδῶν* = δι. κείται ἐνώπιόν τίνος, πᾶν ὅτι εἶναι προφανές (πρόδηλον, εὐνόητον), κοινὸν δ' ἄλλους, πρόχειρον (πρβλ. *ἐμπροσθῶν*, *ἐκποσθῶν*). 3) ἐν διαφόροις περιφράσεσι· *ἐπὶ πόδα* = πρὸς τὰ ὀπίσω, ὀπισθοβατικῶς, «πιστόκωλα», μὲ τὸ πρόσωπον πρὸς τὰ ἔμπροσ (πρὸς τὸν ἐχθρὸν π. χ.): *ἐπὶ πόδα ἀναγαρῶ* = ὑποχωρῶ χωρὶς νὰ στρέψω τὰ νῶτα (διὰ νὰ τραπῶ εἰς φυγήν), ἥτοι ὑποχωρῶ κανονικῶς (μὲ τὴν ἡσυχίαν μου), λατ. *pedentim* | *κατὰ πόδας* = μὲ δλην τὴν δύναμιν τῶν ποδῶν, ἐν πάσῃ δυνατῇ ταχύτητι, ὡς καὶ νῦν «κατὰ πόδας», λατ. *vestigio* | *ἢ κατὰ πόδας ἡμέρα* = ἡ ἀμέσως ἐπομένη, ἡ ἐπομένη || *ὡς ποδῶν ἔχω* = μὲ δλην τὴν δύναμιν τῶν ποδῶν μου, ὅσον ταχέως δύναμαι || *ἔξω τινός πόδα ἔχω* = ἔχω τὸν πόδα μου ἔξω πρᾶγματός τίνος, ἐηλ. εἶμαι καθαρὸς ἀπὸ τι, εἶμαι ἀνίδεος ἀπὸ τι || *ἔξ ἐνός ποδός* = μόνος ὢν, χωριστὰ, ἀτομικῶς || *ἔξ(ἄφ) ἡσύχου ποδός* = ἡσύχως, ὀδωρῶδως.— **Π** μφρ., ἐπὶ πραγμάτων, τὸ κατώτατον μέρος οὐδὲ ποτε πρᾶγματος, καὶ δι' οἱ πρόποδες λόφου (λατ. *pes* ἢ *radix montis*). 2) ἐπὶ πλοίου, *πόδες* καλοῦνται αἱ δύο κατώταται γωνίαι τοῦ ἰστίου, ἡ μῶλλον τὰ σχοινία τὰ προσδεδεμένα εἰς τὰς δύο αὐτὰς γωνίας, καὶ διὰ τῶν ὀπιῶν σχοινίων ἐκτείνονται ἢ χαλαροῦνται τὰ ἰστία (πρβλ. *ποδεῶν*): *χαλῶ πόδα* = χαλαρῶν τὸ σχοινίον (τὸ ἐν ἐκ τῶν προηγούμενων δύο, γίνεται δὲ τοῦτο ἐσάκις πνέει ἰσχυρὸς ἀνεμὸς), ἀντίθ. τῷ *τεῖνω πόδα* = τεντώνω τὸ σχοινίον (τὸ ἰστίον) | *παριέναι τοῦ ποδός* = ἀφιέναι τὸν πόδα = χαλαρῶναι τὸ σχοινίον.— **ΠΙ** ὡς μέτρον ἐκτάσεως ἢ μήκους, ὁ *πούς* = 4 παλάμια (*παλασταί*) ἢ 16 δάκτυλοι, ὀλίγῳ πλεόν τῶν 30 ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου.— **ΙV** *πούς* ἐν τῇ προσφθίᾳ, μετρικὸς πούς.

Ἔτυμ.· *πούς*· ὁ ἀρχικὸς τύπος τῆς ἔνικ. ὄνομ. διετηρήθη ἐν τῷ δωρ. *πῶς* (παρ' Ἑσυχ.)· δὲν εἶναι καθαρά ἢ ὁμοίως τῆς ἔν. ὄνομ. πῶς (πρβλ. ἀσκ. *ἑπὶ πούς*· παρ' Ἑσυχ.) πρὸς τὸ ἀττ. *πούς*· *ποδ-* εἶναι μεταπτωτικῆ βαθμῆς τοῦ ἰατ. **ped-* (βλ. καὶ τὰ ἐν ταῖς ἔξ ἀντὸ παραγομέναις λέξεσιν *πεδά*, *πέδη*, *πέδιλον*, *πέδιον*, *πέζα*, *πεζός*, *πηδόν*, *ἐπι-βδ-αι*· πρβλ. σανσκρ. *pāi*, αἰτ. *pādām*, γεν. *padā-* ἢ (= *gradus, locus*) *pad-yami* (= *eo*), Ζενδ. *padem, patyas* (-*čā*), λατ. *pēs*, γεν. *pedis*, *ped-um*, *ped-ica*, *op-rid-um*, *im-ped-ire*, γοτθ. *fōtus*, *pal-norr. fōtr*, ἀγγλ.-σαξ. *fōt* (ὄνομ. πληθ. *fēt*, *pal-norr. fōtr* (γερμ. **fot-iz*), *pal-γερμ. fuoz* (πούς) (παλλ.-*norr. fet* = ὄνομα), λιθ. *pad-as* (= *solea*), *ped-a* (= *vestigium*) πάντα ἐξ ἰατ. **ped-*, **pod-*, ἐν. ὄνομ.

**pēis, *pōis*, γεν. **pedēs, *podēs*, αἰτ. *pedēti, *podēti*.
 — Παράγωγα· ὕποκορ. *ποδίσκος, ποδίον, -άριον*· *ποδῶν ποδότης, -τητος*· *ποδωτός*· *πόδωμα*· *ποδιαῖος*· *ποδίζω*· *-άπους, -ποδος*· *τρί-πους*, ὁμ. *τρίπους*· *οκίμ-πους* (**οκίμπό-πους*)· ὁμ. *κραταίπους*· *ἐμπόδιος* (βλ. λ. λ.).

πράγμα, ἰων. **πρήγμα**, -ατος, τὸ (*πράσσω*)· πᾶν ὅ, τι πράττειται, τὸ πεπραγμένον, ἔργον, πρᾶξις, λατ. *facinus*.— γενικῶς, ὡς καὶ νῦν, πρᾶγμα, ὡς τὸ λατ. *res*, κάτι ποῦ συνέβη, γεγονός, ζήτημα, ὑπόθεσις, «δουλιὰ» || ἐιδικώτερον, κάτι τὸ ὅποιον εἶναι ὀρθὸν νὰ γίνῃ, ἢ πρέπει (εἶναι ἀναγκαῖον) νὰ γίνῃ, ἢ εἶναι συμφέρον νὰ γίνῃ, τὸ καθῆκόν τίνος· *πρήγμα ἐστὶ μοι* μετ' ἀπρφ. = εἶναι ὑποχρεώσις μου (εἶναι καθῆκόν μου, εἶναι ἔργον μου) νὰ τὸ κάμω (ὡς τὸ λατ. *opus est*) | ἢ αὐτὴ περίφρασις μετ' ἀρνήσ., *οὐδὲν πρᾶγμα* = δὲν εἶναι ζήτημα («δὲν πειράζει»), ἢ· αὐτὸ εἶναι ὁλως διόλοιο ἀσήμαντον. 2) πρᾶ, μα σπουδαῖον (σημαντικὸν) ἔχον μεγάλην σημασίαν ἢ σπουδαῖότητα)· *ἦν μέγιστον πρήγμα Δημοκίδης παρὰ βασιλεῖ* = ὁ Δημοκίδης ἔχαιρε (ἀπέλαυε) μεγάλης ὑπολήψεως πλησίον τοῦ βασιλέως (ἐξετιμᾶτο πολὺ ὑπὸ τοῦ βασιλέως). 3) ἐπὶ μάχης, ἡ φονικὴ σύγκρουσις, ἡ πολεμικὴ ἐπιχείρησις, ἡ μάχη, ἡ συμπλοκή. 4) ἐπὶ ἐπικουρίστοι (γεν. *κακοῦ*) πρᾶγματος, κατ' εὐφημισμὸν, τὸ πρᾶγμα, ἡ ὑπόθεσις, ἡ «δουλιὰ».— **Π** ἐν τῷ πληθ. *πράγματα* = ὡς καὶ νῦν, τὰ πράγματα, αἱ ὑποθέσεις, αἱ περιστάσεις. 2) τὰ πρᾶγματα τῆς πολιτείας, αἱ ὑποθέσεις τοῦ Κράτους, ἡ δύναμις ἐνός Κράτους· *τὰ πρᾶγματα τῶν Ἑλλήνων* = τὰ ἀφ' ὧν πάντα (τὰ ἐνδιαιφρόντα) τοῦς Ἕλληνας, τὰ ἀπασχολοῦντα τοῦς Ἕλληνας, τὰ προβλήματα, ἡ πολιτικὴ δύναμις τῶν Ἑλλήνων || *οἱ ἐν τοῖς πρᾶγμασι* = οἱ διαχειριζόμενοι τὰ κοινὰ, *σοὶ ἐν τέλει* (ὅπως ἄλλως ἐλέγοντο), οἱ κυβερνωτῆς, οἱ ἄρχοντες. 3) αἱ ἰδιωτικαὶ ὑποθέσεις (αἱ περιστάσεις) ἀνδρῶπου τίνος | *ἀγαθὰ πρᾶγματα* = ἡ καλὴ κατάστασις τῶν ὑποθέσεών τίνος, ἡ προκοπὴ, ἐπιτυχία. 4) ἐν *κακῇ* ἔνν. καὶ ἰδιᾶ κατὰ πληθ. *πράγματα* = ἐνοχλήσεις, ἐνοχλητικαὶ ἀσχολίαι, στενοχωρία· *ἔχω πρᾶγματα* = ἔχω ἐνοχλήσεις (διὰ τι, ὡς πρὸς τι) || *πράγματα παρέχω τινί* = παρέχω (προξενῶ) ἐνοχλήσεις εἰς τινά.

πραγματεία, ἡ (*πραγματεύομαι*)· ἡ ἐπιδίωξις ὑποθέσεώς τίνος, ἐπιμελὴς σπουδὴ, φιλοπονία || ἡ πορεία ἢ ὁ τρόπος τοῦ ἐνασχολεῖσθαι περὶ τι πρᾶγμα.— **Π** ἐνασχόλησις, ἀπασχόλησις, ἀσχολία || τρόπος ζωῆς, ἐπάγγελμα, ἐπιτήδευμα, ἔργον || δικαστικὴ ἀσχολία (ἐνασχόλησις), δίκη || φιλοσοφικὴ (ἱστορικὴ κλπ.) πραγματεία, ὡς καὶ νῦν λέγεται || ἐν τῷ πληθ. *πραγματεῖαι* = *πράγματα* = ἐνοχλήσεις.

πραγματεύομαι, ἰων. **πρηγμ.**—, ἀποθ. μετὰ μέσ. μελλ. *-εύσομαι*, μέσ. ἀορ. *α' ἐπραγματευσάμην*, παθ. *ἐπραγματεύθην*, ἰων. *ἐπρηγμ.*—· παθ. *πρηγμάτευμαι*· (*πρᾶγμα*)· ὡς καὶ νῦν, *πραγματεύομαι* τι, ἀσχολοῦμαι εἰς τι, φροντίζω διὰ τι || μετὰ αἰτ. τοῦ πρᾶγμ., ὡς καὶ νῦν, *πραγματεύομαι* τι, καταγίνομαι εἰς τι, τὸ κάμνω ἔργον μου, τὸ ἐπιχειρῶ, προσπαθῶ νὰ τὸ πραγματοποιήσω || κυρ. συνεχίως μίαν ἐνασχόλησιν, λατ. *negotari* || ἀνοίγω καὶ συνεχίως δικαστικὸν ἀγῶνα ἐναντίον τίνος || *πραγματεύομαι τὴν νύκτα* = καθ' ὅλην τὴν νύκτα ἀσχολοῦμαι εἰς τινα ἔργασίαν, δαπανῶ ὅλην μου τὴν νύκτα δι' ἐργασίαν τινά.— **Π** ὁ πρκ. *πρηγμάτευμαι* κείναι ὡς. καὶ ἐν παθητ. ἔνν., ἔχω τύχη ἐπιμελοῦς ἐπεξεργασίας, εἶμαι ἐπιμελῶς ἐπεξεργασμένος.

πραγματίον, τὸ, ὕποκορ. τοῦ *πρᾶγμα*· μηδαμινὴ ὑπόθεσις, ἀσήμαντος δίκη.

πραγματο-δίφης, -ου, ὁ (*πράγματα*+*δίφω*)· ὁ ἐπιδίωκων δίκας, ὁ ἀνδρωπιος τῶν δικαστικῶν ἀγῶνων, ὁ δικορράφος, ὁ στρεψόδικος.

πρᾶγος, -εος, τὸ, ποιητ. ἀντὶ *πρᾶγμα* (βλ. λ.) 2) = *πράγματα*, πολιτικαὶ ὑποθέσεις.

πρᾶτως, ἐπίρρ. τοῦ *πρᾶως* (βλ. λ.), ἠπίως, πρᾶως.

πρᾶθεῖν, ἐπ. ἀντὶ *πρᾶθεῖν*, ἀπρφ. ἀορ. ὅ' τοῦ *πέρθω*.
πρᾶθεῖς, μτχ. παθ. ἀορ. *α'* τοῦ *πεπρᾶσκαο*.

πραδῆναι, ἀπρφ. παθ. ἀορ. α' τοῦ *πιπράσκω*.
πραπύριον, τό, λατ. *praetorium* ἡ σκηνή (ἢ ἡ αἰθουσα) τοῦ πραιτώρος, ἢ ἐπίσημος κατοικία τοῦ Διοικητοῦ, τοῦ Διοικητῆριον ἢ αἰθουσα Διοικητῆριου ἢ τὰ ἀνάκτορα τοῦ ἀνωτάτου ἄρχοντος.

πρακτέος, α, ον, ρηματ. ἐπιθ. τοῦ *πράσσω*· ὅστις πρέπει νὰ πραχθῆ (πρέπει νὰ γίνῃ).— ἢ οὐδ. *πρακτέον*=*δεῖ πράσσειν*=πρέπει νὰ πράξῃ τις.

πρακτῆρ, ἰων. *πρηκτῆρ*, -ῆρος, ὁ (*πράσσω*)· ὁ πρᾶττων τι, ὁ ἐκτελεστής ἢ ὁ ἔμπορος, ἔμπορευόμενος.

πρακτῆριος, ον (*πρακτῆρ*)· ἀποτελεσματικός, δραστήριος, δραστήκος.

πρακτικός, ἢ, ὄν (*πράσσω*)· ὁ ἐπιτήδειος διὰ τὸ πρᾶττειν, κατάλληλος πρὸς δρᾶσιν ἢ ἀσχολίαν τινὰ ἢ δραστήριος, ἐνεργητικός, ἱκανός, ἀποτελεσματικός.

πρακτός, ἢ, ὄν, ρηματ. ἐπιθ. τοῦ *πράσσω*· ὁ δυνάμενος νὰ πραχθῆ, ἢ ὅστις πρέπει νὰ γίνῃ ἢ τὰ *πρακτά*=τὰ πρόπαντα νὰ γίνουιν (ὡς ὑποκειμένα ἠθικῆς ἐνεργείας), ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ *ποιητά* (=τὰ δυνάμενα νὰ γίνουιν).

πρακτώρ, -ορος, ὁ, ποιητ. ἀντι *πρακτῆρ*· ὁ πρᾶττων ἢ ἐκτελών, ἐκτελεστής, ἐργάτης.— ἢ ἐν Ἀθήναις, ὁ εἰσπρακτῶρ φόρων ἢ ὡς ὁ ἀπαίτων πληρωμᾶς, ὁ ἐκδικητής, τιμωρός ἢ ὡς. καὶ ὡς ἐπιθ.· *σὺν χειρὶ πρακτόρου*=μὲ τιμωρὸν (ἐκδικουμένην) χεῖρα.

Πράμνιος, ἢ **Πράμνιος οἶνος**· οἶνος κληθεὶς οὕτω ἐκ τοῦ ὄρου Πράμνου (ἢ Πράμνης), τοῦ ἐν τῇ νήσῳ Ἰκαρίας, ἢ ἐκ τοῦ ὀνόματος τόπου τινὸς παρὰ τὴν Ἐφεσον ἢ Σμύρνην, ἢ ἐν Λέσβῳ. Ἦτο οἶνος ἰσχυρὸς καὶ δριμύς τῇ γούσῳ.

πρᾶν, δωρ. ἐπίρρ.=*πρίν* (βλ. λ.) ἢ *πρὸν πρῶτα*=πρὶν ἀπὸ ὀλίγου χρόνου [βι' ἐτυμ. βλ. *πρώην*, εἶς οὐ καὶ προήλθε διὰ συναϊρέσεως].

πρᾶνής, -εως, δωρ. καὶ ἀττ. ἀντι *πρηνής* (βλ. λ.).

πρᾶξις, -εως, ἢ, ἰων. *πρήξις*, -ιος (*πράσσω*)· ὡς καὶ νῦν, πρᾶξις, τὸ πρᾶττειν, διεξαγωγή, ἐργασία, ἀσχολία, ἐμπορικὴ πρᾶξις (ἐπιχειρήσις), ὑπόθεσις ἢ κατὰ *πρῆξιν*=κατ' *ἐμπόριον*=πρὸς διεξαγωγὴν ἐμπορικῶν συναλλαγῶν· 2) ἢ πρόοδος ἢ τὸ ἀπὸτέλεσμα ὑποθέσεώς τινος, καὶ δὴ τὸ αἴσιον ἀπὸτέλεσμα· *οὕτως πρῆξις πέλεται γόιο* = ἀπὸ τοῦς δρηνοῦς δὲν προέρχεται τίποτε τὸ καλόν ἢ *πρῆξις χρησμάτων*· ἢ ἐκπλήρωσις (ἢ ἐκδοσις) τῶν χρησμάτων.— ἢ τὸ πρᾶττειν, τὸ ἐνεργεῖν, πρᾶξις, ἐνεργεια, ἀντιθ. τῷ *πάθος*.— ἢ ἀμτβ. ἢ κατὰστασις (ἢ καλὴ ἢ κακὴ) εἰς ἣν εὐρίσκειται τις, ἢ τύχη.— **IV** ἢ ἀπαίτησις καὶ εἰσπραξις χρημάτων, ἢ ἡ βία εἰσπραξις χρηματικῆς προσιμίου ἢ ἐκδίκησης.

πρᾶνως, ἐπίρρ. τοῦ *πρᾶος*, ἐσχηματισμένον ἐκ τινος ἀπρηχαιωμένου καὶ ἀχρήστου τύπου *πράων*· μετὰ πρᾶότητος, πρᾶως.

πρᾶος, οὐδ. *πρᾶον*· τὸ ἐν χρήσει θηλ. *πραεῖα* προέρχεται ἐκ τοῦ *πρᾶῦς* (ἰων. *πρηῦς*), τὸ ὅποιον ἐπίσης εὐρίσκειται ἐν χρήσει ὡς ἀρσ. καὶ ὡς οὐδ. εἰς διας τὰς πτώσεις τοῦ ἐν ἀρ.· ἐν τῷ πληθ. ἀπαντῶσι ἀμφοτέραι αἱ ὀνομ. *πρᾶοι* καὶ *πραεῖς*, καὶ αἱ δοτ. *πρᾶοίς* καὶ *πραεῖς*· ὄνομ. καὶ αἰτ. οὐδ. *πραεῖα*, καὶ ἀπαν. *πρᾶα*· ὡς καὶ νῦν, ἐπὶ προσ., *πρᾶος*, μαλακός, ἥπιος, ἥμερος, μειλίχιος ἢ ἐπὶ πραγμ., μαλακός, ἑλαφρός, ἀπαλός, γλυκύς ἢ ἐπὶ ζῶν, ἥμερος, τιδασευμένος ἢ ἐπὶ ἔχων, χαμηλός, μαλακός, γλυκύς. 2) ὁ καταπραίνων, ἐξημερῶν, δαμάζων, τιδασεύων.— συγκρ. *πραότερος*, καὶ *πραυτέρος*, καὶ ἰων. *πρηυτέρος*.

πρᾶότης, -ητος, ἢ (*πρᾶος*)· ὡς καὶ νῦν, πρᾶότης, ἡμερότης, ἡπιότης, μειλιχιότης.

ΠΡΑΨΙΣ, -ίδος, ἢ, καὶ κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ. **πραπίδες**, αἰ=*φρένες* (βλ. λ.)· τὸ μεταξὺ δώρακος καὶ κοιλάς διάφραγμα, δπερ ἔθεωρεῖτο ὡς ἡ ἔδρα τῶν διανοητικῶν καὶ τῶν ψυχικῶν καθόλου λειτουργιῶν· διὸ καὶ 2) ὡς τὸ *φρένης*, ὁ νοῦς, ἡ διάνοια ἢ ὡς ἡ καρδία καὶ αἱ συναϊθηματικαὶ καταστάσεις.

Ἔτυμ. ἢ παραπίς (ἰαπ. *q'p*: ἀγγλ.-σαξ. *mid-hrif*, παλ.-φρι. *midref* (διάφραγμα), παλ.-γερμ. (*h)ref* (κοίλα, μήτρα), ἀγγλ.-σαξ. *hrif* (μήτρα), τὰ ἐντόδια, στόμαχος), *σανσκρ. ὄργ. k'pā* (μορφή, κάλλος), *Ζενδ. αἰτ.*

kēhrp-am (μορφή, σῶμα), *μεσ.-περσ. karp* (σῶμα), λατ. *corpus*, -oris (σῶμα) (<ἰαπ. **q'w̄r-p-es*), *μεσ.-εβρ. crī* (σῶμα)· τὸ ἰαπ. **q'w̄r-p* (*q'w̄rerp*) φαίνεται ἐπέκτασις ἐκ τοῦ ἰαπ. **q'w̄r*- (οχηματίζεῖν) ἐν τῷ *σανσκρ. karō*-li, *k'pōli*, *Ζενδ. kər'nao*'li (ποιεῖν), *σανσκρ. karman*- (ἐνεργεῖσθαι, πρᾶξις), *λιθ. kuriū, kūrī* (οἰκοδομῶ, κτίζω).

πρᾶσιὰ, ἢ (*πράσσω*)· ὡς καὶ νῦν, πρᾶσιὰ, ἐβραγιά· παραλληλόγραμμον χωρίσιμα κήπου, εἰς τὸ ὅποιον ἐφύτευον λαχανικά (κυρ. πρᾶσα) ἢ ἄνθη ἢ μτφρ., *πρασαῖαι πρασαῖαι*=κατὰ ομάδας, καθ' ὀμίλους.

πρᾶσίμιος, ον (*πρᾶσις*)· πρὸς πώλησιν, ὁ πωλούμενος, πωλήσιμος, λατ. *venalis*.

πρᾶσις, -εως, ἰων. *πρήσις*, -ιος, ἢ (*πιπράσκω*)· πώλησις.

πρᾶσό-κουρον, τὸ (*πράσσω* + *κείρω*)· δρέπανον διὰ τοῦ ὀποῖου *κείρουσι* (κουρεύουσι, κόπτουσι) τὰ πρᾶσα.

ΠΡΑΨΙΟΝ, τό· ὡς καὶ νῦν, πρᾶσιον, λατ. *portum*. [*πράσσω*· **πάρσων* (ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ ὄρου *Παερσίου*)=λατ. *portum*, ἰαπ. **p[ri]so-m*].

Πρασαῖος, ὁ, ποιητ. ἀντι *πρασαῖος*=ὁ (ὡς τὸ πρᾶσιον) πρᾶσινος· *ἄνομα βατράχου τινὸς* (Βατραχομ. 525).

πράσσομες, δωρ. ἀντι *πράσσομεν*.

Πρασο-φάγος, ὁ, ἐπ. ἀντι *Πρᾶσο-φάγος* (*πράσσω*+*φάγειν*)· ὁ τρώγων πρᾶσα· *ἄνομα βατράχου* (Βατραχομ. 229).

ΠΡΑΨΙΩ, ἰων. *πρήσσω*, ἀττ. *πράττω*· μελλ. *πράξω*, ἰων. *πρήξω*· ἀορ. α' *ἔπραξα*, ἰων. *ἔπρηξα*· πρκ. *πέπραχα*, ἰων. *πέπρηχα*, καὶ ἐν ἀμτβ. ἐνν. β' πρκ. *πέπραγα*.— παθητ., μελλ. *πραχθήσομαι*, τζετλ. μελλ. *πεπράξομαι*· ἀορ. α' *ἐπράχθη*· πρκ. *πέπραγμα*· ἀρχικὴ σημ., διέρχομαι, περᾶω, περῶ, «περνῶ» (ὡς τὸ *περᾶω*): *ἄλλα πρήσομαι* = διαπλέω (διασχίζω) τὴν θάλασσαν ἢ *ὀδὸν πρήσομαι*=διέρχομαι ὀδόν, διανύω ὀδόν, τερματίζω πορεῖαν.— Ἐντεῦθεν, συνήθως σημ. ε,τι καὶ νῦν, πρᾶττω, διαπράττω, κατορθώνω, ἐπιτελώ, φέρω εἰς πέρας, ἐκτελώ, ἐνεργῶ, πραγματοποιῶ, συμπληρῶ, γίνομαι αἴτια νὰ γίνῃ τι (προκαλῶ, προξενῶ) ἢ *πράσσω κλέος*=ἀποκτῶ (κερδίζω) δόξαν ἢ κατὰγίνομαι (ἀχολοῦμαι) μί τι.— ἢ μετέρχομαι τι, ἀσκῶ ἐπάγγελμά τι, ἐμπορεύομαι, διαπραγματεύομαι ἢ *πράττω τὰ ἴδια* = παρακολοῦθω (φροντίζω, κυττάζω) τὰς ἀτομικὰς μου ὑποθέσεις, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ *πράττω τὰ κοινά*, *πράττω τὰ τῆς πόλεως* = διαχειρίζομαι τὰς ὑποθέσεις τῆς πολιτείας, μετέχω εἰς τὴν διαχείρισιν τῶν κοινῶν, ἀναμειγνύομαι εἰς τὴν πολιτικὴν, λαμβάνω μέρος εἰς τὴν διοίκησιν τῶν κοινῶν ἢ ὡς. καὶ ἀπολ. *ἱκανὸς πρᾶττειν*=εἶμαι (εἶναι) ἱκανός εἰς τὸ νὰ διαχειρίζεται τὰ κοινὰ (δημοσίας ὑποθέσεις) ἢ ἐντεῦθεν γεν., διενεργῶ, διεξάγω, ἐκτελώ, κατορθώνω, διευθύνω, διευθετῶ· *πράττω Θηβαίους τὰ πράγματα*=διευθετῶ (τακτοποιῶ, ἢ καὶ διευθύνω) τὰ πράγματα (τὰς ὑποθέσεις) πρὸς τὸ συμφέρον τῶν Θηβαίων.— **III** πρᾶττω, ἐνεργῶ, προσπαθῶ, ὡς τὸ λατ. *agere* ἢ ἀπολ. ἐνεργῶ, δρῶ, εἶμαι ὁ αὐτοουργός ἢ ὁ προκαλέσας μίαν ἐνεργεῖαν.— **IV** εὐρίσκομαι εἰς τινα κατὰστασιν (τοιαύτην ἢ τοιαύτην), διακείμαι οὕτως ἢ ἄλλως πρὸς τι(να), διὰγω ἢ ἐν τῇ ἐνόμῳ ταύτῃ κυρ. αἰ περφρ. *εὖ* (ἢ *κακῶς*) *πράττω* = εὐρίσκομαι εἰς καλὴν ἢ εἰς κακὴν κατὰστασιν, εὐτυχῶ ἢ δυστυχῶ, διακείμαι καλῶς ἢ κακῶς ἢ τὴν σημασ. ταύτην ἔχει κυρ. ἐν τῷ β' πρκ. *πέπραγα*. 2) *εὖ πρᾶττω* καὶ *κακῶς πρᾶττω* σημ. ὡς. καὶ «ἐνεργῶ ἢ φέρομαι, συμπεριφέρομαι, καλῶς ἢ κακῶς πρὸς τινα».— **V** μετὰ διτλῆς αἰτιατ. προσ. καὶ πράγμ., *πράττω τινὰ τι*=κάννω (προξενῶ) τι εἰς τινα (ὡς τὸ *θεῶ τινὰ τι*) ἢ μετὰ διτλῆς αἰτ. (προσ. καὶ πράγμ.) ἐν ἄλλῃ ἐνόμῳ, *πράττω τινὰ ἀργύριον*=ἀπαίτω καὶ λαμβάνω (τ. ἔ. εἰσπράττω) παρὰ τινος χρήματα ἢ μτφρ. *πράττω φόνον*=ἀπαίτω τιμωρίαν διὰ (διασφραδίζοντα) φόνον ἢ ὅθεν, ἐκδικῶ (ἐκδικούμαι) γινόμενον φόνον.— παθητ., *πεπραγμένος τὸν φόνον*=ὁ παρ' οὗ ἀπητήθη ἢ καταβολὴ τοῦ φόρου.— μέσον, *πράττομαι τινα ἀργύριον*=εἰσπράττω χρήματα δι' ἐμαυτὸν (ἀπαίτῶ ἐκθιαστικῶς τὴν εἰσπραξίν χρημάτων πρὸς δωλεῖός μου).— **VI** μετ. αἰτ. προσ., *πράττω τινὰ* = τὸν ἀπο-

ΤΕΛΕΙΩΝΩ, «τόν ξεκάνω», τόν φονεύω, λατ. conficere.

Ἔτυμ.: *πράσσω*, ἀττ. *πράττω*, ἰων. *πρήσσω* γορτ. *πρᾶδδῆθθαι* (= *πράττεσθαι*) < **πρᾶ-κο-*, πρβλ. *θελφ. πρᾶκος* (= ὁ καταδικασθεὶς εἰς χρηματικὸν πρόστιμον)· παράγωγα: *πρᾶξις*· *δελφ. πρᾶξιμιος* (= ὁ καταδικασθεὶς εἰς πρόστιμον)· *πρᾶγμα*.

πρᾶσω, μελλ. τοῦ *πιπράσκω* (βλ. λ.).

πράτηρ, ἰων. *πρητήρ*, ἤρως, ὁ (πέ-πρᾶμαι)· ὁ πωλῶν, ὁ πωλητής, ὁ ἔμπορος.

πράτηριον, ἰων. *πρητήριον*, τὸ (πέ-πρᾶμαι)· δ.τι καὶ νῦν, πρητήριον, τόπος ἀγοραπωλησιῶν, ἀγορά, «παζόρι».

πράτιστος, ὄρωρ. ἀντὶ *πρώτιστος* (βλ. λ.).

πράτος, ἡ, ὄν, ρημ. ἐπιθ. τοῦ *πιπράσκω*· οἶονε *πράσιμος*, πρὸς πώλησιν, πωλητής.

πράτος, α, ον, ὄρωρ. ἀντὶ *πρώτος*.

πράττω, ἀττ. ἀντὶ *πράσσω* (βλ. λ.).

πράυ-γελως, ἰων. *πρηύγελως*, -ωτος, ὁ, ἡ (πρᾶ-υς + γέλως)· ὁ πρᾶως (ἠπίως, μελιχίως) γελῶν ἢ μειδιῶν.

πρᾶυ-μητικ, -ιος, ὁ, ἡ (πρᾶυς + μήτις)· κυρ. ἐπὶ τῆς εἰλειθυίας, ἢ πρᾶσα καὶ φίλα φρονουσα· ἡ ἔχουσα πρᾶον χαρακτήρα.

πρᾶυσις, -εως, ἡ (πρᾶυνω)· τὸ πρᾶυεῖν, τὸ καθήσυχάζειν.

πρᾶυνω, ἰων. *πρηύνω* [ϕ]· μελλ. *πρᾶύνω*· ἄορ. α' *ἐπράϋνα*· Παθθη., ἄορ. α' *ἐπρᾶύνθη*· πρκ. *πεπρᾶύσμαι*· (πρᾶυς)· ποῖω (καθιότω) τὶ πρᾶον, ἤμερον, καταπρᾶυνω, κατευνάζω, ἐξημερώνω, τιθασεύω, δαμάζω.— Παθθη., γίνομαι πρᾶος, μαλακός, καταπρᾶυνομαι ἢ ἐπὶ κάθους, καταπίπτω, ἐλαττοῦμαι, ἐξατμίζομαι.

πρᾶυ-πάθεια, ἡ (πρᾶυς + πάθος)· ἡ πρᾶετα διάθεσις, ὁ πρᾶος χαρακτήρ, πρᾶότης, ἠπιότης.

πρᾶυς, *πρᾶεῖα*, *πρᾶϋ*, ἰων. *πρηϋς*·= *πρᾶος* (βλ. λ.).

πρᾶυτης, -ητος, ἡ (πρᾶυς)· δ.τι καὶ νῦν, πρᾶυτης, ἠπιότης, πρᾶότης.

πρᾶως, ἄπρ. τοῦ *πρᾶος*· ὡς καὶ νῦν, πρᾶως, ἠπίως, μαλακῶς.

πρέμνοθεν ἢ πρεμνόθεν, ἐπίρρ. (πρέμνον)· ἐκ τοῦ *πρέμνον*, ἀπὸ τοῦ κατωτάτου μέρους τοῦ κορμοῦ, ἀπὸ τῆς ρίζης [βηλ. ὄλοσχερῶς, ἐντελῶς («σὺρριζα»)].

ΠΡΕΜΝΟΝ, τὸ τὸ κατώτατον μέρος τοῦ κορμοῦ δένδρου, ὁ κορμός, λατ. *caudex*, *codex* ἢ γενικῶς, κορμός, στέλεχος.

Ἔτυμ.: *πρέμνον*=παλ. ιβλ. *crann*, gall. *prenn* (τὸ κάτω μέρος κορμοῦ δένδρου)· ἐξ ἰαπ. **qvrempno-mi*· ἡ αναχτησιᾶς του πρὸς τὸ *κράνος* εἶναι πεπλανημένη, ἀμφισβητεῖται δὲ καὶ ἡ πρὸς τὸ *πρυμνός*.

πρεπόντως, ἐπίρρ. μτχ. τοῦ ἐν. τοῦ *πρέπω*· κατὰ τὸν πρέποντα τρόπον, προσηκόντως, ὡς πρέπει, κατὰ τὸν ἀρμόζοντα (τὸν κατάλληλον) τρόπον ἢ χαριέντως, ἐπιχαριτῶς.

πρεπτός, ἡ, ὄν (πρέπω)· διαπρέπων, διακεκρίμενος, ἐξέχων, περίφρων, ἄριστος, ἐνδοξος.

ΠΡΕΠΩ, μελλ. *πρέπω*· ἄορ. α' *ἐπρεψα*· ἄνευ πρκ. ἐν χρῆσει· εἶμαι διαυγέστατα ὄρατος ἢ ἀκουστός, εἶμαι περίσπτος, εἶμαι παντοῦθεν καταφανής ἢ διακρίνομαι (εἶμαι διακεκρίμενος) εἷς τι πρᾶγμα ἢ διὰ τινος πράγματος ἢ διαπρέπως, διαλάμπω, ἐξέχω ἢ εἶμαι σαφής, εἶμαι φανερός, εἶμαι ὀλοκόδορος.— ἢ εἶμαι ὁμοῖος, ὁμοιάζω, προσομοιάζω.— ἢ ὡς καὶ νῦν, πρέπει (π.χ. «δὲν σου πρέπει τέτοια ἐκτίμησις»), ἀρμόζω, ταιριάζω, συμφωνῶ (βηλ. ταιριάζω) ἢ μετὰ δοτ. προσ.: *θνατὰ θνατοῖσι πρέπει*=δνητὰ πράγματα ταιριάζουν εἰς δνητούς. 2) ἀπροσ., *πρέπει* (λατ. *dece*)=ἀρμόζει, προσήκει, εἶναι ἀρμόζον, εἶναι προσήκον (μετὰ δοτ. προσ. καὶ ἀπρφ.) ἢ δταν ὑπάρχη τὸ ἀπρόσ. *πρέπει* συντεταγμένον μετὰ αἰτ. μόνον, ἢ αἰτ. ἀναφέρεται εἰς ἀπρφ. παραλειπόμενον: *τέλοσασθαι οὔτω, ὡς ἐκείνου* [ἐνν. *τέλοσασθαι*] *πρέπει*=νὰ ἐκδικηθῶν καθ' ὄν τρόπον ταιριάζει νὰ ἐκδικηθῶν ἐκείνου ἢ σπαν. μετὰ γεν. προσ.: *πρέπον ἦν δαίμονος τοῦμοῦ τόδε*=τοῦτο ἦτο ἀρμόζον (ἀντάξιον) τοῦ κακοῦ δαίμονός μου. 3) μτχ. οὐδ. τὸ *πρέπον*,

γεν. τοῦ *πρέποντος*=τὸ ἀρμόζον, τὸ προσήκον, δ.τι ταιριάζει, ἢ ἀρμοδιότης, κοσμιότης, εὐπρέπεια, λατ. *decorum*.

Ἔτυμ.: *πρέπω*· ἀπροσ. *πρέπει*· (ὡς β' συνθ.) *-πρεπής* ἐν τοῖς *ἀρι-* (δια-, ἐκ-, εὐ-, μετα-) *πρεπής*· πρβλ. τὰ παρομοῖων σημασιῶν παλ.-γερμ. *furben* () γαλλ. *fourbir*, μεσ-γερμ. *vürbe*, ἀρμ. *erewim*, *erewak*, παλ.-ιβλ. *richi*, gall. *rhiith* (ιαπ. **riþ-iu-s*).

πρεπ-ώδης, ες (*πρέπω*+*είδος*)· κατάλληλος, ἀρμόδιος, ἀρμόζων, πρέπων, ταιριαστός.

πρέσβᾶ, -ης, ἡ, παλ. ἐπικ. θηλ. τοῦ *πρέσβυς*· σεβαστή, ἐντιμος, τιμημένη.

πρεσβεία, ἡ (*πρεσβεύω*)· ἡλικία πρεσβύτου, γῆρας ἢ ἡ κατάσταση ἢ τὰ δικαιώματα τοῦ πρεσβυτέρου, τὰ πρεσβεῖα, ἡ ἀρχαιότης: *κατὰ πρεσβεῖαν*=λόγῳ ἀρχαιότητος, μετὰ τὸ δικαίωμα τοῦ ἀρχαιοτέρου.— ἢ κοινωνικὴ θέσις, ὄξιλωμα.— ἢ ἐπειδὴ ὡς πρεσβεῖς ἀπεστέλλοντο συνήθως οἱ πρεσβύτεροι τὴν ἡλικίαν) ἀποστολὴ πρέσβων, οἱ πρέσβεις, οἱ ἀπεσταλμένοι.

πρεσβεῖον, ἰων. καὶ ἐπ. -*ήιον*, τὸ (*πρέσβυς*, *πρεσβεύω*)· δῶρον προσφερόμενον εἰς πρεσβύτερον εἰς ἔνδειξιν τιμῆς, ἀριστεῖον ἢ τὸ δικαίωμα (τὸ προνόμιον) τῆς πρεσβυτικῆς ἡλικίας, καὶ γεν. δικαίωμα ἢ κατὰ τὸ πλείστον ἐν τῷ πληθ., δικαιώματα, προνόμια, προνομία. 2) ἡ πρεσβυτικὴ ἡλικία.

πρεσβεῖρα, ἡ=*πρέσβα* (βλ. λ.), θηλ. τοῦ *πρέσβυς*· ἡ σεβαστή, ἡ τιμημένη, ἡ σεβασμία.

πρέσβευμα, -ατος, τὸ (*πρεσβεύω*)· ὁ ἀποσταλεὶς ὡς πρεσβευτής, ὁ πρεσβευτής.

πρέσβευσις, -εως, ἡ (*πρεσβεύω*)· τὸ ἀποτελεῖν μέλος πρεσβείας, ἡ ἀποστολὴ πρεσβείας, ἀποστολὴ πρεσβευτοῦ, ἡ πρεσβεία.

πρεσβευτής, -οῦ, ὁ (*πρεσβεύω*)· ὡς καὶ νῦν, πρεσβευτής, ὁ ἀπεσταλμένος (ἐκ μέρους) πολέως τινος ἢ βασιλέως ἢ ὡς πηθ. συν. *πρέσβεις*, ἀλλ' ἀπαντᾷ καὶ πληθ. *πρεσβεῖται*.— ἢ πράκτωρ ἢ ἐπίτροπος τινος.

πρεσβεύω, μελλ. -*εύσω*· πρκ. *πεπρέσβευκα* (*πρέσβυς*)· ἀμτβ., εἶμαι πρεσβύτερος κατὰ τὴν ἡλικίαν ἢ μετὰ γεν. προσ., εἶμαι πρεσβύτερος (μεγαλύτερος) κατὰ τὴν ἡλικίαν, γεροντότερος) ἀπὸ τινος, ἢ εἶμαι ὁ πρεσβυτάτος ὄλων (ἐπὶ πολλῶν). 2) λαμβάνω τὴν πρώτην θέσιν, κυρ. λόγῳ ἡλικίας, ἔχω (λαμβάνω) τὰ πρωτεῖα, ἔχω προτεραιότητα (μετὰ γεν.) ἢ ὄθεν, κυδερνῶ, βασιλεύω, ἐξουσιάζω (μετὰ γεν.) ἢ ἀπαλ. εἶμαι ὁ πρῶτος, εἶμαι ὁ ἀριστος.— ἢ μτβ., τοποθετῶ τινος ἐν τῇ πρώτῃ θέσει (τάξει) λόγῳ τῆς ἡλικίας του, ὡς τὸν ἀρχαιότερον ἢ ἐντεῦθεν, ἀπονέμω εἰς τινος τὴν μεγίστην τιμὴν, τιμῶ, λατρεύω.— παθητ., τοποθετοῦμαι ἐν τῇ πρώτῃ θέσει, κατέχω τὴν πρώτην θέσιν, εἶμαι ὁ πρῶτος ἢ ὡς. ἔχω τὴν ὑπεροχὴν, πλεονεκτῶ, ἐκτιμῶμαι περισσότερο, ἔχω τὸ δικαίον μετὰ τὸ μέρος μου, λατ. *antiquior esse*.— ἢ εἶμαι πρεσβευτής, διαπραγματεύομαι ὡς πρεσβευτής.— μέσον, ἀποστέλλω πρέσβεις ἢ ὡς. καὶ ὑπάγω (ἀπέρχομαι) ὡς πρεσβευτής.— Παθητ. διαπ. πρκ. *τὰ πεπρεσβευμένα*=αἱ πράξεις (ἐνέργειαι, διαπραγματεύσεις) πρεσβευτοῦ τινος.

πρέσβη, ἡ, ἰων. ἀντὶ *πρέσβα* (βλ. λ.).

πρεσβήιον, τό, ἰων. ἀντὶ *πρεσβεῖον* (βλ. λ.).

πρεσβήιος, η, ον, ἰων. ἐπιθ. (*πρέσβυς*)· πρεσβυτής, προσβητικός τὴν ἡλικίαν ἢ σεβάσιμος.

πρεσβής, -ίδος, ἡ=*πρέσβα* (βλ. λ.) ἢ *πρεσβηῖς* *εἰμή*=ἡ ὑψίστη (ἀνωτάτη) τιμὴ, ἡ ὑπὲρ πάσας τὰς ἄλλας τιμωμένη.

πρέσβις, ἡ, ποιητ. ἀντὶ *πρεσβεία* (βλ. λ.), ἡλικία, γεροντικὴ ἡλικία ἢ ἡλικιωμένη γυνή, πρεσβυτις.

πρέσβιστος, η, ον, ποιητ. ὑπερθ. τοῦ *πρέσβυς*.

πρέσβος, τό (*πρέσβυς*)· ἀντικείμενον σεβασμοῦ.

πρεσβυ-γένεια, ἡ (*πρεσβυγενής*)· ἡ προτεραιότης κατὰ τὴν γέννησιν, τὰ προνόμια τοῦ πρώτου (ἢ τοῦ πρότερον) γεννηθέντος.

πρεσβυ-γενής, ες (*πρέσβυς* + *γενέσθαι*)· ὁ πρεσβυτάτος κατὰ τὴν γέννησιν, ὁ γεννηθεὶς πρῶτος, πρωτότοκος ἢ ἡ καὶ γεν., παλαιότερος, προγενέστερος.— ἢ οἱ *πρεσβυγενεῖς* (Λακων.) = οἱ γέροντες, λατ. *senatus*.

ΠΡΕΪΒΥΣ, -εως, δ' πρεσβύτης, γέρον, λατ. senex' ή λ. είναι ποιητ. (άντι τής παρά πεζοίς πρεσβύτης), έξ ατύχης δέ ως έξ έπιθ. τή παραθετ. πρεσβύτερος, πρεσβύτατος, πρεσβιστος (βλ. λ. λ.). — **||** πρέσβυς = πρεσβύτερος = γεροντότερος, μεγαλύτερος κατά τήν ήλικίαν || **ωσ.**, έπειδή οι γεροντότεροι προετιμώντο διά τή άξίωματα, έν τή πληθ. οι πρέσβυς = πρεσβύτεροι = άρχοντες, ήγεμόνες. 2) ως τό πρεσβυτής (βλ. λ.), άπεσταλμένος.

***Έτυμ.**: πρέσβυς, ως οσα. κυρ. μόνον έν τή πληθ. οι πρέσβεις (θέμ. *πρεσβη' έν τοίς διαλ. πρεσβήης, δοτ. πρεσβεύσι, γεν. πρεσβειον, δυϊκ. πρεσβή) ή υπερθ. ποιητ. πρέσβιστος' δημηρ. πρέβυα' έπ. ποιητ. πρεσβεια (θηλ. έκ θέμ. -νεπ- πρέσβων (*πρεσβων' πρβλ. π[ί][F]ων: π[ί][F]ειρα' πρεσβεία' πρεσβείον, ίων. *ήϊον' πρεσβεύω' πρεσβευτής' πρεσβύτης (= πρέσβυς)' πρέσβος' τό -β- (-γν- έν τή πρέσβᾶ θεμ. *πρεσβηF-, πρέσβιστος, πρβλ. κρητ. *πρεσγυς) πρειγυς' πρβλ. σανοκρ. πρῶ-γανά-η (ό βαδίζων έμπρός, ό οδηγός)' *πρεσ-: πάρος = σανοκρ. πρῶ-η (πρό, έμπρός).

πρεσβύτατος, η, ον, υπερθ. του πρέσβυς' ό γεροντότερος όλων, πρωτόκοκος, ή ό παρά πολύ μεγάλη ήλικίας || έντεθθεν, σεβάσιμος, σεβαστός, τή μέγιστα τετιμημένος ή τιμώμενος, έντιμότητας.

πρεσβύτεριον, τό, ή **πρεσβύτεριον** (πρεσβύτερος)' συμβούλιον πρεσβυτέρων.— **||** τό όζίωμα (τό ύπόουρημα) του πρεσβυτέρου έν τή εκκλησία.

πρεσβύτερος, α, ον, συγκριτ. του πρέσβυς' δ,τι και: νυν, πρεσβύτερος τήν ήλικίαν, γεροντότερος || **θεν**, ό άνώτερος, σπουδαιότερος, περισσότερον τιμώμενος: **τά του θεου πρεσβύτερα ποιούμαι** ή **τά των άνδρων** = ύπολογίζω (έκτιμώ) περισσότερον (θεωρώ ως άνώτερον) τό προς τούς θεούς καθήκόν μου από τό προς τούς άνθρώπους.— **||** ως οσα. **δ πρεσβύτερος**=μέλος του 'Ιουδαϊκού Συμβουλίου (άποτελουμένου έκ γεροντοτέρων κατά τήν ήλικίαν) || ό πρεσβύτερος τής εκκλησίας, ιερεύς.

πρεσβυτής, -ου, δ (πρέσβυς)' γέρον άνήρ, γέρον, λατ. senex (ή παρά πεζογρ. άντιαιτοικός τής παρά ποιηταίς πρέσβυς, βλ. λ.) || θηλ. πρεσβυτής, -ιδος = γυνή ήλικιωμένη (προβεθικίας ήλικίας), γραφα.

πρεσβυτικός, ή, όν (πρεσβύτης)' ό άνήκων εις πρεσβύτην || ό διοιος προς πρεσβύτην (προς γέροντα), γεροντικός.

πρεσβυτο-δόκος, ον (πρεσβυτής+δέχομαι)' ό δεχόμενος τούς πρεσβύτας (τούς ήλικιωμένους).

πρευ-μένεια, ή (πρευμενής)' πραότης, ήπιότης, εύμένεια.

πρευ-μενής, ές (πρηής + μένος)' ό προς κατά τήν ψυχική διάθεση, ήπιος, αγαθός, εύμενης, φιλικός.— **||** ό έξευμενίζων, έξίλαστήριος.

πρέων, -όνος, δ' =πρών (βλ. λ.).

πρήγμα, ίων. άντι πρᾶγμα.

πρηγματεύομαι, ίων. άντι πραγματεύομαι (βλ. λ.).

πρηγορών, ή **πρηγορών**, -ώνος, δ, ήττον δ' όρθως και προηγορών (πρῶ+άγειω)' ό πρόλοβος τών πτηνών, κληθείς ούτω διότι έν αὐτῷ προαγείρεται (τ. έ. προσυνάζεται και προμαλακύνεται) ή καταποδείται τροφή, προτου εισέλδη εις τόν στόμαχον.

πρηθῆναι, ίων. άντι πρᾶθῆναι, άπφ. παθ. άορ. α' του πιπράσκω.

ΠΡΗ'ΘΩ, μελλ. πρήσω, άορ. α' έπρησα' άνευ πκ. έν χρῆσει' (βλ. πίμπρημι)' φυσώ, φυσοκώω διά φυσήματος: **έπρησε δ' άνεμος μέσον ιστίον** = ό άνεμος έφούσκωσε μέ τό φυσήμα του τό μέσον (τό κέντρον) του ιστίου («του πανιού»). 2) έκφυσώ τι, διά φυσήματος τό αποδιώκω. 3) φυσών άνάπτω φλόγα. [δ' έτυμ. βλ. πίμπρημι].

πρηκτής, -ήρος, δ, ίων. άντι πρακτής (βλ. λ.).

πρημαίνω (πρηθῶ)' φυσώ, φυσώ ισχυρώς.

ΠΡΗΝΗ'Σ, δωρ. (και άττ. δέ) πρᾶνής, ές, γεν. -εος και κατά συναρ. -οίς, λατ. pronus' ό κεκλιμένος («σκυμμένος») προς τό έμπρός («μέ τό πρόσωπο προς τό κάτω», «προμυτια»), άντιθ. τῷ ύπτιος. 2) κατωφερής, κατηφορικός, «προς τό κάτω», «τόν

κατήφορο», άντιθ. τῷ θροϊος (=άνωφερής, άνηφορικό, «τόν άνήφορο»).

***Έτυμ.**: πρηνής' φαίνεται δι περιέχει τήν πρό, άλλ' έν ταις λεπτομερείαις άναφαίνονται δυσκολιαι ως προς τήν εκδοχήν ταύτην' δέν φαίνεται έπίσης να είναι άμεσος ή σχέση τῷ πρηνής προς τό σανοκρ. prava-nā-η και προς τό λατ. pronus (*prōd-no-s, ή *prō-no-s, ή *prove-no-s)' συνήθως θεωρεται από τών περισσοτέρων έτυμολόγων, δι άνήκει εις τήν ομάδα τών λ. λ. άπηνής, προσηής (βλ. λ. λ.), άλλ' ύπάρχουσι και οι ούδε τουτο δεχόμενοι' κατ' άλλους ως δ' συνθετ. ύπόκειται όνοματ. θέμ. *άνο-, *ήνο- (πρόσωπον): σανοκρ. *ᾱna-η (πρβλ. ᾱnana=στόμα, πρόσωπον), από τινων άλλων προϋποτίθεται τύπος *πρᾶ-γο- (έπῆρρ. *πρᾶ-πρῶ-ίος' ή και πρόσφ. -νής: -nes έν τῷ έλλ. νόμοι, ναίμοι. Βλ. και πρό).

πρηνίζω (πρηνής), μελλ. -σω' παθ. άορ. α' έπρηνίζθη' ρίπτω τινά πρηνή, «τόν ρίχνω κατακέφαλα» (μέ τό μούτρα έμπρός, «προμυτια»), τόν «προμυτιζώ».— παθητ. πίπτω «κατακέφαλα», «έπέφτω προμυτια».

πρήξαι, ίων. άντι πρᾶξαι, άπφ. άορ. α' του πρᾶσσω.

πρήξις, -ιος, ή, έπικ. και ίων. άντι πρᾶξις.

πρήσεν, έπ. άντι έπρησεν, γ' έν. άορ. α' του πρήθω.

πρήσις, -ιος, ή, ίων. άντι πρᾶσις (βλ. λ.).

πρήσσω, έπ. και ίων. άντι πρᾶσσω.

πρηστήρ, -ήρος, δ (πρηθῶ, πρήσω)' «άστραφρόντο», θυελλα μετά κεραυνών.— **||** λαίλαψ, καταιγίς.

πρήστις, -εως, ή' βλ. πριστις.

πρήσω, μελλ. του πρήθω (βλ. λ.). 2) μελλ. του πίμπρημι (βλ. λ.).

πρητήριον, τό, ίων. άντι πρᾶτήριον (βλ. λ.).

πρηυ-νομος, -ον, ίων. άντι πρᾶυ-νομος (βλ. λ.).

πρηύνω, ίων. πρᾶύνω (βλ. λ.).

πρηύς, εία, ύ, ίων. άντι πρᾶύς.

πρηυ-τένων, -οντος, δ (πρηύς+τένων)' ό έχων τιδασευμένον τόν τραχήλον, ό μη σκληροτραχήλος.

πρηών, -ώνος, έπ. -όνος, δ' =πρών (βλ. λ.).

πριαίμην, εϋκτ. άορ. β' του ώνόμοι.

πριαίμενος, μηχ. άορ. β' του ώνόμοι.

Πριαίμικός, ή, όν, ως. θηλ. και Πριαίμης -ιδος' ό του Πριαίμου, ό άνήκων εις τόν Πρι. ή ό κατάλληλος διά τόν Πρι.

Πριάμος, δ (κυρ. σημ. ό άρχηγός, ήγεμών, ως έκ τής περι ή πρίν)' ό βασιλεύς τής Τροίας (βλ. Κ.Ε.Α.).

πριάπιζω, ίων. πρηπιζω, μελλ. -ίσω (Πριαπος)' όμοιάζω προς τόν Πριαπον, είμαι λάγνος, είμαι άσεαλής.

Πρίαπος, ίων. Πρήπος, δ' θεός τών κήπων και τών άμπελώνων, του άγορτικού θίου καθόλου, λατρευόμενος κυρίως έν Λαμψάκω.

***Έτυμ.**: ίως άσιατικής προελεύσεως. Κατά τινες Πριαπος <Πρί-|η|απο-ς <πρι- (<ιαπ. *pri- = έμπροσθεν, βλ. έν πρίν) + *άπο-ς (=λατ. penis)' ίως δέ συνανήκουσι τά λατ. sōpiō (=λατ. penis), prōsāria iēs (=progenies), σανοκρ. sāra-η (=penis), sārā-yani-).

πριασθαι, άπφ. άορ. β' του ώνόμοι [δημηρ. άττ. πριασθαι (=άγοράζειν) <ιαπ. *ανρι-: σανοκρ. β. kray, κρήπῆι (άγοράζω)], νεο-περο. χαρίδαν (ιδ. σημ.), παλ-ρωσσ. krīnuti, krenuti (ιδ. σημ.), παλ-λιθ. krieno (=prelium pro sponsis), λεττ. krinis, παλ-τρλ. crenium (άγοράζω), νεο-bret. prēna (άγοράζω).

πρίασο, προστ. άορ. β' του ώνόμοι.

πρίατο, έπ. γ' έν. του έπριαίμην, άορ. β' του ώνόμοι.

πρίσω, μελλ. πρίσω =πρίω (=πριονίζω), βλ. λ.

Πρήπος, δ, ίων. άντι Πριαπος (βλ. λ.).

ΠΡΙ'Ν, δωρ. πρᾶν, έπῆρρ. χρόνου: **||** έν άνεξαργτήτοις προτάσεσιν' ως και νυν, πρίν, πρό, πρότερον, τό πάλαι, άλλοτε, «πρώτα», λατ. prius || **ωσ.** και μετά του άρθρου, τό πρίν, τό πρότερον (=παλαιά, πρώην, πρίν). 2) ένωρίτερον, πρωτίωτα, πρίν από... **||** πρίν δέ κεν ούτε δεχόμην =επίό μπροστά» (ένωρίτερα) δέν δά τόν έδεχόμην καθόλου || **ένίοτε κείται άνισχυμένος και δι' άλλων μορτών: πρίν ποτε = πρίν**

κάποτε, άλλοτε ποτε, «μά φορά κι έναν καιρό», «κάποτε παλαιά» | *πολύ πρίν*—ως και νῦν, πολύ πρίν, πρό πολλοῦ. 3) παρ' αὐτ. συχνά παρεμβάλλεται μεταξύ τοῦ ἄρθρου και τοῦ οὐσιαστικοῦ (τοῦ δ *πρίν Διγυῆς* (ἔνν. δ *πρίν ὄν*)=ὁ παλαιός (ὁ ὄρχαιος) Αἰγυῆς | ἡ *πρίν ἡμέρα* (ἔνν. ἡ *πρίν οὐσα*)=ἡ χθεσινή ἡμέρα, χθές.— || τὸ *πρίν* συχνά ἀκολουθεῖται ὑπὸ τοῦ ἡ: *πρίν ἡ*=λατ. *priusquam*=πρὸ τοῦ, πρίν ἀπό..., συντάσσεται δ' ἡ περιφρασὶς αὐτῆ ἄλλοτε μετ' ἄπρφ, ἄλλοτε μεθ' ἠποτακτικῆς και ἄλλοτε ἄλλως || συχνά ἀντὶ τοῦ ἡ ἐν τῇ δευτέρᾳ προτάσει κεῖται δευτερόν *πρίν*: *τίς κεν ἄνῆρ πρίν τλαίῃ, πρίν λύσασθ' ἐτάρους*.— Συχνά ἐπίσης και ἐν τῇ πρώτῃ προτάσει ἀντὶ τοῦ (πρώτου) *πρίν* κεῖται τὸ *πάρως* ἢ τὸ *πρόσθεν*.— Συχνότατα θωκς και μόνον τὸ *πρίν* κεῖται ἀντὶ τοῦ συμπλεγματος *πρίν ἡ*, λαμβάνον δύναμιν συνδέσμου, ἀκριβῶς ὅπως και τὸ λατ. *priusquam*.

Ἔτυμ.: *πρίν* (*πρίν*, παρ' Ὀμ. και *πρίν*)· πιθ. τὸ -ν- τὸ παρέλαθεν ἐκ τῶν ἀντιθέτων του νῦ-ν, γθ-ν, ἐκ τῶς ἐάν τὸ -ν- εἶναι κοινὸν ἐπιπρ. πρόσφ. και εἰς τὰς δύο λέξεις· *πρί*. <ιαπ. *pri- (πρότερον, ἐνώπιον), πρβλ. *pélin*, *priusquam* (=λατ. *prolinus*), *pri- ἐν τῷ λιθ. *pry-* (πρότερον) ἐν συνθέτοις (*pry'-butts*=τὸ ἐσωτερικὸν τῆς οἰκίας), πρβλ. λιθ. *pri-* (πρός, ἐγγύς). Βλ. και *πρό*.

πρινίδιον, τό, ἠποκορ. τοῦ *πρίνος*.

πρίνινος, ἡ, ον (*πρίνος*)· ὁ κατεσκευασμένος ἐκ πρίνου ἢ ἐξ αἰθιδαλοῦς δρύος, λατ. *iligneus* || μτφρ. δρύίνος, τ.ξ. οκληρός, ισχυρός, δυνατός, τραχύς ὡς πρίνος || *ἄνδρες πρίνινοι*=ἄνθρωποι με καρδίαν οκληράν ὡς ἡ δρύς.

ΠΡΓΝΟΣ, δ', ὁ πρίνος, ἡ αἰθιδαλῆς δρύς, λατ. *ilex*.— || εἶδος μικροῦ πρίνου με φύλλα ἀκανθώδη, και νῦν «πουρνάρι» καλούμενον, ἐκ τῶν κόκκων τοῦ ὁποῦο παρεσκευάζετο ἐρυθρὰ βαφή.

Ἔτυμ.: *πρίνος*, *πρίνωδης*· σκοτ. ἔτυμ. ἡ συσχέτις του πρὸς τὸ *πρίω* λίαν ἀπθάνος· τὸ παλ.-ιρλ. *crann* (δένδρον) ἀνάγεται εἰς ιαπ. *q'vremno=ἔλλ. *πρέμων* (βλ. λ.).

πρίνωδης, ες (*πρίνος*+*εἶδος*)· ὁμοῖος πρὸς πρίνον, οκληρός (τραχύς) ὡς ὁ πρίνος.

πρίνωδης, ες (*πρίνω*+*εἶδος*)· ὁμοῖος πρὸς πρίνω, πρινωειδῆς, πρινωτής, ὀδοντωτός.

πρισθεῖς, εἶσα, ἐν, μτχ. παθ. ἄορ. α' τοῦ *πρίω*.

πρισκ, -εως, ἡ (*πρίω*)· τὸ πρίειν, τὸ πριόνισμα.

πριστήρ, -ῆρος, ὁ (*πρίω*)· ὁ πριονιστής || ὁ πρίων, τὸ πριόνι || *πριστήρες ὀδόντες*=οἱ ἐμπρόσδιοι ὀδόντες, οἱ *τομῆες* ὅπως ἐν τῇ ὀδοντιατρικῇ λέγονται.

πριστίς, -εως, ἡ· εἶδος φαλαίνης ὀρθότερον *πρηστίς* (ἐκ τοῦ *πρηθω*)=ὁ φσηγήτῃρ, φυσόψαρον, φυσῶν κῆτος.

πριστός, ἡ, ὄν, ρημ. ἐπιθ. τοῦ *πρίω* (=πριονίζω), ὁ πριονιστός, κεκομμένος διὰ πρίονος || ὁ δυνάμενος νά πριονισθῆ.

πρίω=*πρίω*ο, προστ. ἄορ. β' τοῦ *ὄνέομαι*.

ΠΡΪΩ, προστ. *πρίε*' ἄορ. α' *ἐπρίσα*' πρκ. *πέπρισα*' παθητ., ἄορ. α' *ἐπρίσθη*' πρκ. *πέπρισμαι*' πριονίζω, διὰ πρίονος χωρίζω εἰς δύο || γεν., διαχωρίζω, κόπτω εἰς δύο.— || ἀκονίζω ἢ τρίζω τοὺς ὀδόντας (ἀπὸ θυμόν), λατ. *stridere* (ἢ *trendere*) *dentibus* || γεν., δάκνω, δαγκάνω || μτφρ., δαγκάνω ὀπὸ τῆν λύσσαν μου, θράζω ὀπὸ θυμόν.— ||| ἀρπάζω τι ὡς διὰ τῶν ὀδόντων, πιάνω σφικτά, κρατῶ στερεά, δένω στερεά, λατ. *stringere*.

Ἔτυμ.: *πρίω*· *πρίων*' *πρίω*ο· *πρίω*της· ἄλδ. *priis* (συντρίβω, θρασύ) (κατὰ ταῦτα ἡ ἀρχ:κῆ σημ. ἐνὸς *πρι[σ]*ω θά ἦτο «κόμνω κομμάτια»), πρβλ. ἀκολουθῶς *πείρω*, *περάω*-ῶ, *περόνη*, και ιαπ. **perēi*- (βλ. ἐν *πείρα*).

πρίωμα, ἠποτ. ἄορ. β' τοῦ *ὄνέομαι*.

πρίων (Α), -ωνος, ὁ (*πρίω*)· τὸ πριόνι.

πρίων (Β), -ωνος, ὁ (*πρίω*)· ὁ πριονιστής.

πρίων (Γ), δ' κομικῆ λέξις σχηματισθεῖσα ἐκ τοῦ τύπου *πρίω* (προστ. τοῦ ἄορ. *ἐπρίω*) μετὰ λογοπακτικῆς ἀναφορῆς πρὸς τὴν λ. *πρίων* ((πριόνι): ('Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 36) *χῶ πρίων ἀπήν*=και ὀπουσίαζεν

(ἦτο ἀνύπαρκτος) αὐτῆ ἢ πριονίζουσα λέξις *πριῶ* (=ἀγόρασον).

ΠΡΟ', λατ. *PRO, PRAE*.

Α'. ΠΡΟΘΕΣΙΣ ΜΕΤΑ ΓΕΝΙΚΗΣ: | ἐπὶ τόπου, ἐμπροσθεν, ἐμπρός ὀπὸ τι, ἐνώπιόν τινος (ἀντίθ. τῇ *μετὰ*+αἰτ. = ἐπειτα ὀπὸ, ὀπισθεν, ὀπίσω): *πρὸ οἴκου*, *πρὸ δόμου*=ἐμπροσθεν τοῦ οἴκου, ἐμπρός ὀπὸ τὸ ὀπί, ὅθεν, ἔξω τοῦ οἴκου. 2) ἐπὶ προσώπων, ἐμπρός ὀπὸ προσώπων τι, «εμπροστά του», πρίν ὀπ' αὐτό (τοπικῶς). 3) ἐμπροσθεν τινος (πρὸς ὑπεράσπιον και φρουρήσιν του): *οὕτωι πρὸ Τρώων*=νά σταθῆ ἐμπρός ὀπὸ τοῦς Τρώας, ὡς προηυργιόν των τρόπον τινά, ὡς φρουρός και ὑπερασπιστής. 4) *πρὸ δδοῦ*=εἰς προχυρμένον (μακρινόν) σημεῖον τοῦ δρόμου, μακριά: *πρὸ δδοῦ ἐγένοντο*=ἐπροχώρησαν («ἐτράβηξαν») ἐμπρός (μακρύτερα), εὐρέθησαν μακριά πρὸς τὰ ἐμπρός· ἐκ τῆς περιφράσεως ταύτης προῆλθε τὸ ἐπιθ. *προῦδος*.— || ἐπὶ χρόνου, πρότερον, πρίν ὀπὸ (ἀντίθ. τῇ *μετὰ*+αἰτ. = ὕστερα ὀπὸ, ἐπειτα ὀπὸ): *πρὸ γάμοιο*, *πρὸ τῶν Τρωικῶν*, *πρὸ τοῦ θανείν* || συχνά *πρὸ πολλοῦ* (ἔνν. *χρόνου*), *πρὸ μικροῦ*, *πρὸ ὀλίγου* || ὡς. συχνά ἐν τῇ περιφράσει *πρὸ τούτου* ἢ *πρὸ τοῦ* (δ και ἐν μῆ λέξει *πρὸ τοῦ*)=πρὸ τούτου, πρίν ὀπὸ αὐτό, πρότερον: τὸ *πρὸ τούτου*=πρὸ τούτου, πρίν ὀπὸ αὐτό, πρότερον || δ *πρὸ τοῦ χρόνος*=ὁ πρίν χρόνος || ἡ ἄμην. φράσις *πρὸ δ τοῦ*=δ *πρὸ τοῦ*=ὁ εἰς πρὸ τοῦ ἄλλου (πρίν ὀπὸ τὸν ἄλλον).— || ἐπὶ ἐκλογῆς, προτιμῆσεως κ.τ.δ., μάλλον ἢ... , περισσότερον ὀπὸ...: *αἰροῦμαι τι πρὸ τίνος*=προτιμῶ τι ὀπὸ τι ἄλλο | *πρὸ πολλῶν χρημάτων τιμῶμαι τι*=τιμῶ τι (τὸ ἐκτιμῶ, τὸ προτιμῶ) περισσότερον ὀπὸ πολλὰ χρήματα.— **IV** ἐπὶ ἀνταλλαγῆς, ἀντικαταστάσεως, ὡς ἡ ἀντί, εἰς ἀντικατάστασιν τινος, ἀντὶ τινος, εἰς τῆν θέσιν τινός, διὰ τινά: *ἐν πρὸ πολλῶν*=ἐν πράγμα ἀντὶ πολλῶν (ἐν διὰ πολλά) | *ἄλλος τις τὸ γέρας ἔλαβε πρὸ αὐτοῦ*=ἄλλος τις ἔλαβε τὸ θραβεῖον ἀντ' αὐτοῦ.— **V** ἐπὶ αἰτίας, λατ. *prae*, ἐνεκα τινος, λόγῳ τινός, ἐξ αἰτίας τινός, ὀπὸ... , διὰ... : *πρὸ φόβου*=ἐκ φόβου (ὀπὸ φόβου) | *πρὸ τῶνδε*=ἐνεκα τούτων, διὰ ταῦτα.

Β' ΘΕΣΙΣ: τίθεται πάντοτε πρὸ τοῦ ἐξ αὐτοῦ ἐξαρτωμένου οὐσιαστικοῦ, δύνανται θωκς νά παρεντίθενται μετὰξὺ αὐτῶν μῖα ἢ περισσότεραι λέξεις: *πρὸ δ' ἄρ' οὐρῆες κίον αὐτῶν*=*πρὸ αὐτῶν δὲ κίον οὐρῆες*=... ἐβάδιζον ἡμίονοι· οὐδέποτε ἐπιτάσσεται τῆς μεθ' ἧς συνανῆκει λέξεως, πλην μιᾶς περιπτώσεως, καθ' ἣν ἐπιτάσσεται τῆς ἐπιτικῆς γεν. τῆς ληγουσῆς εἰς -θι: *Ἰλιόθι πρὸ, σὺρανόθι πρὸ, ἠώθι πρὸ* (=πρὸ τοῦ Ἰλίου, πρὸ τοῦ σούραου, πρὸ τῆς αὐγῆς).

Γ' ΩΣ ΕΠΙΡΡΗΜΑ, ἀπολύτως καίμενον: | ἐπὶ τόπου, ἐμπρός, ἐμπροσθεν (ἀντίθ. τῇ *ἐπί*).— || ἐπὶ χρόνου, πρότερον, πρωύτερα, προχυομένως, ἐνωρίτερον.

Δ' ΕΝ ΣΥΝΘΕΣΕΙ: ἐπὶ τόπου σημ. τὸ πρὸς τὰ ἐμπρός, ἐμπρός, ἐμπροστά, ἐνώπιόν τινος, πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του, ἐπὶ παρουσίᾳ του: *προβαίνω*, *προβάλλω*, *προτίθημι* || ὡς. ὑπεράσπιον: *προκινδυνεύω*.— || ἐπὶ χρόνου σημ. τὸ πρότερον, προχυομένως, ἐκ τῶν προτέρων: *προαισθάνομαι*, *προαγγέλλω*, *προκαταλαμβάνω*.— || ἐπὶ προτιμῆσεως σημ. τὸ «μᾶλλον», περισσότερον: *προτιμῶ*, *προαιρούμαι*.— **IV** ἐνισχύει τῆν ἔννοιαν τῶν μεθ' ὧν συντίθεται: *πρὸ-πας*, *πρὸ-παλαι*, *πρὸ-κακος*.

Ἔτυμ.: *πρὸ* <ιαπ. **pro*, **prō*, σανσκρ. *prá-* (πρά-*pra*: ἄλλ. *προ-πρό*=πάντοτε ἐμπρός), *pra-*thamas (=λατ. *primus*), *prā-*tar (=λατ. *mane*), *Zevd*, *frā fra-* *frā-*, παλ.-περο. *fra-*, λατ. *prō-*, *prō-*, *prō*, *prae*, *pra-*ndium, ὀσκ. *pru-*ru, ὀμδρ. *pro* *pru-*per (<**prī**-*prō*), ἱρλ. *ro-*, gall. *ry-*, gaul. *ro-*, γοτθ. *fra-*, *fruma* (πρότερος), παλ.-γερμ. *fir-*, *fur-*iro, *fur-*lsto (=λατ. *prior*, *primus*), *frū-*o (früh), νεο-γερμ. *ver-*, λιθ. *pra-* *pro-*, *pir-*mas (=λατ. *primus*), παλ.-σλαβ. *prō*, *pra-*, *pro-*vuj (=primus), ρωσ. *pro* (βλ. και *περί*). Πρβλ. τὰ ἐν *πρόκα*, *πρόμος*, *πρότερος* κλπ.

Παράγωγα: ἐκ τῆς *πρὸ*, κατὰ μεταβολὴν τοῦ φωνηέντος, παράγονται πολλοὶ τύποι ἔχοντες τῆν κοινήν βασικὴν ἔννοιαν τοῦ ἐνώπιον ἢ ἐμπρός (ἐπὶ τόπου), και

τοῦ πρίν, πρότερον (ἐπὶ χρόνου), καὶ δὴ: **I** *πρό-τερος*, *πρῶ-τος* ((*πρό-α-τος*, δωρ. *πρᾶ-τος*), *πρω-ί* (*πρωί*), *πρῶ-ην*, *πρῶ-ιος* (*πρῶος*), *πρῶ-ιμος* (*πρῶμος*), *πρῶ-ιζος* (*πρῶζος*)) ὡς. καὶ *πρό-μος*, *πρῶ-τανις* (αἰολ. *πρότανις*).— **II** ἡ τοπικὴ ἔννοια τῆς *πρό* διοχετεύεται διὰ τοῦ δωρ. τύπου *προ-τε* εἰς τὰς λέξεις *πρός*, *πρό-σω*, *πρόσω*, *πρόρω* κλπ., καὶ ἀναφέρεται εἰς τὰς συγγ. λέξεις *πρῶ-ν*, *πρῶ-ων*, *πρῶ-ων*, *πρῶ-ων* (μέρος γῆς ἐξέχον, ἀκρωτήριον, κρημνός), *πρῶ-ρα* πῖθ. ὡς. καὶ τὰ: *πρῶ-νῆς*, *πρῶ-νῆς*, *πρῶ-πρῶ-νῆς* (λατ. *pro-nus* (κλινὸν πρὸς τὰ ἔμπρός)).— **III** διὰ τροπῆς τοῦ *ο* εἰς *ε* λαμβάνομεν ἄλλην οἰσίαν λέξεων ἔχουσῶν χρονικὴν ἔννοιαν: *πρίν*, λατ. *pris-cus*, *pris-tinus*, *pridie*, *pri-dem*, *prior*, *primus*, *princeps*.

προ-αγγέλλω, μελλ. *-αγγελῶ* δ,τι καὶ νῦν, προαναγγέλλω, ἀγγέλλω ἐκ τῶν προτέρων, ἀναγγέλλω προηγουμένων, προειδοποιῶ.

προ-άγγελος, *ον* (*πρό+ἄγγελος*), ὁ προαναγγέλλων, ὁ προειδοποιῶν, ὁ προμηνῶν ἐκ τῶν προτέρων ἢ ὡς οὗτος. ὁ *προάγγελος* ὡς καὶ νῦν, προάγγελος, κήρυξ.

προ-άγγελισ, ἡ (*προαγγέλλω*) ἡ προειδοποιήσις, τὸ προμῆνυμα.

προ-ἄγορεύω, μελλ. *-σω* ἄορ. *α'* *-ηγόρευσα* πρκ. *-ηγόρευκα* ἢ παρὰ τοῖς ἀττ. δμως μελλ. *προερω*, ἄορ. *προεῖπον*, πρκ. *προεῖρηκα* προλέγω, λέγω τι ἐκ τῶν προτέρων ἢ μετ' ἀποφ., διακηρύσσω ἐκ τῶν προτέρων ὅτι... ἢ προειδοποιῶ, νουδετῶ ἐκ τῶν προτέρων, συμβουλεύω ἐκ τῶν προτέρων. 2) προλέγω, προφητεύω, προμαντεύω.— **III** λέγω τι ἐνώπιον ἄλλων ἢ δημοσίᾳ, ἀγγέλλω δημοσίᾳ ἢ διακηρύσσω, προκηρύσσω, δημοσίᾳ ἢ ἐκδίδω (δημοσιεύω) ἀνακοίνωσιν διὰ τὸ κοινόν.

προ-άγω, μελλ. *-άξω* ἄορ. *β'* *προήγαγον* πρκ. *προήγα* παθητ., ἄορ. *α'* *προήχθη* πρκ. *προήγαμι*: ὀδηγῶ ἔμπρός, ὀδηγῶ πρὸς τὰ ἔμπρός ἢ ὡς. τὸν συνοδεύω, τὸν προπέμπω. 2) δάκρυ *προάγω*=χύνω δάκρυα (κυρ. τὰ φέρω πρὸς τὰ ἔξω, τὰ κάμνω νὰ χυθῶν), «θγάζω δάκρυα». 3) φέρω (μεταφέρω) πρὸς τὰ ἔμπρός, προσιδῶ τι(να), ὡς καὶ νῦν, προάγω, προσιδάζω, ἐνεργῶ ὥστε νὰ σημειωθῆ ἐπίδοσις ἢ μετρ. προηγούμενος (τρόπον τινά) δείχνω τὸν δρόμον πρὸς ποῦ, παρατρένω, παρὰσύρω, παρακινῶ, μεταπειθῶ, πεῖθω εἰς τι. 4) ἐπὶ προσ. *προ-άγω*, προσιδάζω, ὠφελεῶ.— **II** παθητ., *προάγομαι*, *προχωρῶ*, αὐξάνω.— **III** ἀμτφ. (κατὰ τὸ φαίνόμενον, διότι κυρ. ἐνν. ἀντικείμεν. τι, π. χ. *σφαιρίαν* κ.τ.δ.), ἡγοῦμαι τῆς ὁδοῦ, δείχνω τὸν δρόμον, προηγούμεναι, προπορεύομαι, προχωρῶ.

προ-άγωγία, ἡ (*προαγωγέα*) τὸ δγειν (ὀδηγεῖν) πρὸς τὰ ἔμπρός ἢ μετρ. τὸ παρασύρειν πρὸς τι (τὸ κακόν) ἢ ἡ ἀποπλάνησις καὶ ἐξώδησις εἰς ἀδεμίτους ἐρωτικὰς σχέσεις, τὸ ἐπάγγελμα τοῦ (ἡ τῆς) *προαγωγῆ* (τ. ε. μαστροπού), τὸ «ξεμαύλισμα».

προ-άγωγέω, μελλ. *-σω* (*προαγωγός*) δγω (παρὰσύρω) εἰς *προαγωγείαν* (βλ. λ.), εἶμαι *προαγωγός* (βλ. λ.), μαστροπέω, παρακινῶ εἰς πορνείαν, ἀποπλανῶ, «ξεμαυλίζω».

προ-άγωγός, ὁ (*προάγω*): ὁ προάγων εἰς πορνείαν, ξεμαυλιστής, μαστροπός, πόρνος.— **II** ὡς ἐπιθ. *προαγωγός*, *ον* = ὁ προάγων (ὁ ὀδηγῶν) εἰς τι, ὁ συντελεστικός.

προ-άγων, *-ωνος*, ὁ (*πρό+ἀγών*): προκαταρκτικός ἀγών.

προ-ἀγωνίζομαι, μελλ. *-ίσομαι*, ἀποθ. ἀγωνίζομαι πρότερον. 2) ἀγωνίζομαι ὑπὲρ τίνος, ὑπερασπίζω τινά.

προ-ἀδικέω, μελλ. *-ήσω* ἐγὼ πρῶτος ἀδικῶ τινα, «ἄρχομαι χειρῶν ἀδικῶν», τὸν ἀδικῶ προτῶ μετ' ἀδικήσῃ ἐκείνου ἢ διαπράττω τὸ πρῶτον ἀδικήμα.

προ-ἄδω, ἔδω πρότερον (τ. ε. ἐν εἰδει προοιμίου, προανακρούσματος), ἔδω προοιμιακῶς (προανακρουστικῶς).

προ-αἰδέομαι, ἀποθ. μετὰ μέσο. μελλ. *-έσομαι* παθ. ἔορ. *α'* *προ-ἠδέσθη*, παθ. πρκ. *προ-ἠδήμαι*, ἰων. *γ'* κληθ. *προ-ἠδέατο* ἀντι *-ἠντο* ὀφείλω ἐκ τῶν προ-

τέρων ὑποχρέωσιν εἰς τινα, εἶμαι λίαν ὑποχρεωμένος εἰς τινα.

προ-αἰρέομαι βλ. *προαιρέω*.

προ-αἰρεῖται, *-εως*, ἡ (*προαιρέομαι*): ἡ προτίμησις πράγματός τινος ἔναντι ἄλλου, ἡ κατόπιν σκέψεως ἐκλογή ἢ πρόθεσις, σκοπός ἢ ἀπόφασις ἢ *ἐκ προαιρέσεως*, κατὰ *προαιρέσιν*=λατ. *instituto*=σκοπῆς, κατόπιν σκέψεως, συμφώνως πρὸς τὴν θέλησίν μου (ἀντιθ. τῷ *παρὰ προαιρέσιν*=παρὰ τὴν θέλησίν μου. 2) *προαιρέσεις βίου*=ὁ σκοπὸς τῆς ζωῆς ἢ ἡ πορεία τὴν ὁποῖαν ἀκολουθεῖ τις εἰς τὴν ζωὴν του. 3) *προαιρέσεις πολιτείας*=τρόπος διακυβερνήσεως ἢ εἶδος πολιτευματος ἢ ὡς. ὁ τρόπος τοῦ πολιτεύεσθαι καὶ ἐνεργεῖν ἐν πολιτείᾳ, «ἡ πολιτικὴ» ἐκάστου.

προ-αἰρετέον, ρημ. ἐπιθ. τοῦ *προαιρέομαι* δεῖ *προαιρεῖσθαι*=πρέπει νὰ προτιμήσῃ τις.

προ-αἰρετικός, ἡ, ὄν (*προαιρέομαι*): ὁ γινόμενος κατὰ προαιρέσιν (κατ' ἐλευθερίαν ἐκλογῆν), ὁ ὀφειλόμενος εἰς προτίμησιν, ὁ ἀκόπιμος, ἔκονσις ἢ ὁ προαιρούμενός τι, ὁ ἐκλέγων τι κατὰ προτίμησιν ἢ κατόπιν σκέψεως, ὁ διατεθειμένος (ἀποφασισμένος) νὰ προτιμήσῃ τι.

προ-αἰρετός, ἡ, ὄν (*προαιρέω*): ὁ ἐκλεχθεὶς, ὁ προτιμηθεὶς, αὐτοπροαίρετος, ἐκούσιος.

προ-αἰρέω, μελλ. *-ήσω* ἄορ. *β'* *προεῖλον* πρκ. *προεῖρηκα* λαμβάνω τι πρὸ ἄλλου ἢ λαμβάνω πρῶτον αὐτό. 2) ἐξάγω τι (ἀπὸ μέσου, ὡς ἐξ ἀποθήκης), τὸ κομιζῶ ἐξω πρὸς κοινήν χρῆσιν.— **III** μέσον, *προαιρέομαι* μελλ. *-ήσομαι*, ἄορ. *β'* *προεῖλόμην* πρκ. (μετὰ μέσο. σημ.) *προεῖρημαι* λαμβάνω δι' ἑμαυτὸν πρῖν (ἐνωρίτερον) ἀπὸ ἄλλου, ἐκλέγω τι δι' ἑμαυτὸν πρὸ ἄλλου ἢ προτιμῶ πρᾶγμα τὴν ἐναντι ἄλλου. 2) μετὰ μόνης αἰτ., ἐκλέγω τι (τὸ προτιμῶ) κατόπιν σκέψεως. 3) ἔχω σκοπὸν (σκοπεύω, προτίθεμαι) νὰ πράξω τι ἢ εἶμαι ἀποφασισμένος προκαταβολικῶς ἢ ἀναλαμβάνω, ἐπιχειρῶ.

προ-αἰσθάνομαι, ἀποθ. μετὰ μέσο. μελλ. *-αισθήσομαι* ἄορ. *β'* *ἠσθόμην* πρκ. *ἠσθόσθημαι* δ,τι καὶ νῦν, προαισθάνομαι, ἀντιλαμβάνομαι (παρρητιῶ, ἐννοῶ) ἐκ τῶν προτέρων (ἢ πρότερον ἄλλου). 2) μανθάνω πρὸ ἄλλου (ἢ ἐκ τῶν προτέρων).

προ-αἰτιόομαι, μελλ. *-άσομαι*, ἀποθ. κατηγορῶ ἐκ τῶν προτέρων.

προ-αἰκῆσα, πρκ. τοῦ *προαικῶ*.

προ-ἄκοντιζω, μελλ. *-ίσω* ἄκοντιζω (ρίπτω τὸ ἄκοντιον) πρὸ ἄλλου, ἄκοντιζω πρῶτος.— **II** παθητ., ἄκοντιζομαι (ὑπὸ τίνος) πρῶτος (καὶ ἔπειτα ἄκοντιζεται ἄλλος).

προ-ἄκούω, μελλ. *-ακούσομαι* πρκ. *-ακήκοα* ἄκούω πρότερον (πρὸ ἄλλου).

προ-ἄληξ, ἐς (*πρό+ἄλλομαι*): ὁ πηδῶν πρὸς τὰ ἔμπρός, τ. ε. ὁ κλίνων πρὸς τὰ ἔμπρός (πρὸς τὰ κάτω), ὁ κατωφερής, ἀπόκρημος, ἀπότομος.

προ-ἄλίσκομαι, παθητ., μετὰ μέσο. μελλ. (ἐν παθ. ἐνν.) *-ἄλώσομαι*, καὶ ἐνεργ. ἄορ. *β'* καὶ πρκ. (ὡς. ἐν παθ. ἐνν.) *-εάλων*, *-εάλωνα* λαμβάνομαι (συλλαμβάνομαι), κυριεύομαι, πρότερον (πρὸ ἄλλου) ἢ καταδικάζομαι πρότερον (πρὸ ἄλλου, ἢ ἐκ τῶν προτέρων).

προ-ἄμαρτάνω, μελλ. *-ἄμαρτήσομαι* πρκ. *-ἠμάρτηκα* ἄμαρτάνω πρότερον, προαποτυγχάνω.

προ-ἄμύνομαι, μελλ. *-αμύνομαι*, ἀποθ. ἀμύνομαι (λαμβάνω μέτρα ἀμύνην) ἐκ τῶν προτέρων, ὑπερασπίζω ἑμαυτὸν προκαταβολικῶς ἢ ἀποκρούω τινά (ὑπερασπιζόμενος ἑμαυτὸν) προκαταβολικῶς.

προ-ανα-θαίνομαι, μελλ. *-ήσομαι* ἀναθαίνομαι πρότερον, προκαταλαμβάνω.

προ-ανα-θάλλομαι, μέσο. ἔδω (ἢ καὶ λέγω) ἐν εἰδει προανακρούσματος (βλ. *ἀναβολή*) προοιμιάζομαι ἐν τῷ ᾄσματι (ἢ λόγῳ).

προ-ἀν-άγω, μελλ. *-έσω* ὀδηγῶ ἐπάνω πρότερον, ἀνασιδάζω πρότερον ἢ ἐπὶ πλοίου, *προανάγω ναῦν*=ὀδηγῶ τὸ πλοῖον εἰς τὸ ἐνοικτὸν πέλαγος («στ' ἀνοικτὰ») ἐκ τῶν προτέρων.— **II** παθητ. ἐξέρχομαι εἰς τὸ ἀνοικτὸν πέλαγος («ξανολύομαι», ἀπὸ πρῖν).

προ-αν-αἰρέω, μελλ. *-ήσω* ἀφαιρῶ (ἀπομακρύνω) ἐκ τοῦ μέσου πρότερον, προαρπάζω.

προ-άν-αισίμω, μελλ. -ώσω· προαναίσκω, δαπανώ πρότερον.— παθητ., ἰων. μτχ. *προαναίσιμωμένος* ἀντί *προαησιμωμένος* (π.χ. *χρόνος*) ὁ καταναλωμένος ἀπὸ πρὶν, ὁ παρελθὼν, χρόνος.

προ-ανα-κινέω, μελλ. -ήσω· ἀνακινῶ πρότερον, ἀναταράσσω ἐκ τῶν προτέρων.

προ-αν-ἀλιόσκω, μελλ. -ανἄλωσα· ἀόρ. *ανἄλωσα* καὶ *ανἄλωσα*· ἀναλιόσκω (ἐξοδεύω, δαπανῶ) πρότερον.— παθητ., καταναλωσκομαι πρότερον || φθείρομαι, καταστρέφομαι, πρότερον.

προ-αν-αρπάζω, μελλ. -άσομαι· ἀναρπάζω προκαταβολικῶς (ἐκ τῶν προτέρων) || συλλαμβάνω (φυλακίζω) πρότερον.

προ-ανα-χωρέω, μελλ. -ήσω· ἀναχωρῶ πρότερον.
προ-ανα-χώρησις, -εως, ἡ (προαναχωρέω)· ὅ,τι καὶ νῦν, προαναχώρησις, τὸ προαναχωρεῖν.

προ-αν-έχω, μελλ. -ξω· ἀνέχω (θηλ. κρατῶ ὑψηλά) πρό τινος (ἐμπροσθεν τινος). 2) ἀμτθ., ὑψοῦμαι ὑπεράνω τινός, ἐξέχω πρὸς τὰ ἄνω, προεξέχω.

προ-ἀνύτω, καὶ **προανύω**· μελλ. -ἀνύσω· ἀνύτω (τελειώνω, ἐκτελῶ, συμπληρῶ) πρῶτος (πρὶν ἀπὸ ἄλλου).

προ-απ-ἀγορεύω, μελλ. -σω· προαποκάνω, κουράζομαι προκαταβολικῶς (ἢ πρὶν ἀπὸ ἄλλου).— || ἀπαγορεύω ἐκ τῶν προτέρων, ὡς καὶ νῦν «προαγορεύω».

προ-απ-ἀλλάσσω, ἀττ. -ττω, μελλ. -ξω· ἀπαλλάσσω (ἀπομακρύνω, ἀποπέμπω) ἐκ τῶν προτέρων.— παθητ. ἀπέρχομαι πρότερον (πρὸ ἄλλου), προαπέρχομαι || ἀπέρχομαι τοῦ βίου πρότερον, προαποδνήσκω.

προ-απ-αντάω, μελλ. -ήσω· ὑπάγω (ἐξέροχομαι) εἰς προϋπάντησιν, προϋπαντῶ, συναντῶ ἐκ τῶν προτέρων.

προ-ἀπ-επι (*εἶμι*)· ἀπέρχομαι πρῶτος.

προ-απ-εἴπω, ἀόρ. β' ἄνευ ἔνεστ. ἐν χρήσει (πρβλ. *προαγορεύω*)· πρκ. *προαπειρήκα*· μέσ. ἀόρ. α' *προαπειπάμην*· ἀπαρνοῦμαι, ἀποκηρύσσω, παραιτοῦμαι, πρῶτος.

προ-απ-ελθεῖν, ἀπρφ. ἀόρ. β' τοῦ *προαπέρχομαι*.

προ-απ-έρχομαι, μελλ. -ελεύσομαι· ἐνεργ. ἀόρ. θ' *-ἦλθον*, ἀποθ.· ὅ,τι καὶ νῦν, προαπέρχομαι, ἀπέρχομαι (ἀναχωρῶ) πρῶτος.

προ-απ-εχθάνομαι, μελλ. -απεχθάνομαι, ἀποθ.· ἀπεχθάνομαι (ἐχθρεύομαι, μισῶ) τινα προκαταβολικῶς, προαποστρέφομαι τινα || ὡς παθητ., γίνομαι μισητός ἐκ τῶν προτέρων (προκαταβολικῶς).

προ-απ-ηγέομαι, ἀντί *προαφηγοῦμαι*.

προ-απ-ικνεύομαι, ἰων. ἀντί *προαφικνεύομαι*.

προ-απο-δείκνυμι, μελλ. -δείξω· ἀποδεικνύω πρῶτος (ἢ πρότερον).

προ-απο-δνήσκω, μελλ. -θῶνῶμαι· ὅ,τι καὶ νῦν, προαποδνήσκω, ἀποδνήσκω πρῶτος (ἢ πρότερον) || ἐπὶ θεῶν, ἀποδνήσκω πρὸ τῆς ὥρας μου.

προ-απο-θρηνέω, μελλ. -ήσω· θρηνῶ ἐκ τῶν προτέρων, θρηνῶ προκαταβολικῶς.

προ-απο-κληρόω, μελλ. -ώσω· ἀποκληρῶ (διανέμω διὰ κλήρου) εἰς τοὺς δικαστάς πρότερον (προκαταβολικῶς).

προ-απο-κτείνω, μελλ. -κτενῶ· ἀποκτείνω (φονεύω) ἐκ τῶν προτέρων.

προ-απο-λαύω, μελλ. -σομαι· ἀπολαύω ἐκ τῶν προτέρων.

προ-απο-λείπω, μελλ. -ψω· ἀπολείπω (ἐγκαταλείπω) ἐκ τῶν προτέρων.— || ἀμτθ. ἀποκάνω πρῶτος ἢ πρότερον.

προ-απ-δάλυμι· καταστρέφω (ἀφανίζω) πρῶτος.— Παθητ., μετὰ μέσ. μέλλ. *-ολούμαι*· ἐνεργ. πρκ. θ' *-όλωλα*· ἀπόλυμαι (καταστρέφομαι, ἀφανίζομαι) πρότερος ἢ πρῶτος.

προ-απο-πέμπω, μελλ. -ψω· ἀποπέμπω πρότερον (ἢ πρῶτος), προαποστέλλω || ἀπολύω πρῶτος (ἢ πρότερον).

προ-απο-στέλλω, ἀπρφ. καθ. ἀόρ. θ' τοῦ **προ-απο-στέλλω**, μελλ. *-αποσταλώ*· ὡς καὶ νῦν, προαποστέλλω, ἀποστέλλω πρότερον (ἢ προηγου-

μένως, ἐκ τῶν προτέρων).— Παθητ., ἀποστέλλομαι ἐκ τῶν προτέρων.

προ-απο-σφάζω, μελλ. -ξω· ἀποσφάζω πρότερον.

προ-απο-τρέπω, μελλ. -ψω· ἀποτρέπω ἐκ τῶν προτέρων, τρέπω (στρέφω, γυρίζω) τι πρὸς ἄλλο μέρος, προαπωδῶ, προαποκρούω.— μέσον, στρέφομαι ὅπως πρότερον, γυρίζω πρὸς ἄλλο μέρος πρότερον, ἐπιστρέφω πρότερον || παύω ἀπὸ τοῦ νά πράττω τι, σταματῶ.

προ-απο-χωρέω, μελλ. -ήσω· ἀποχωρῶ (ἀναχωρῶ) πρότερον (ἢ πρῶτος).

προ-αρπάζω· ἀρπάζω πρότερον, ἀρπάζω προκαταβολικῶς.

προ-άστειον, ἰων. ἦιον, τὸ (*πρὸ* + *αἶον*)· ὁ χώρος ὁ εὐρισκόμενος ἐμπροσθεν ἢ περὶ πόλεως τινος, ὅ,τι καὶ νῦν προάστειον, τὸ παράρτημά τῆς, τὰ περιχώρα, λατ. *romaeum*.

προ-άστιον, τό = *προάστειον* (βλ. λ.).

προ-αυδῶ, ἀπρφ. *προαυδῶν*, κατὰ σύντημσιν ἀντί *προαυδῶν*· μελλ. -ήσω· προκηρύσσω (διακηρύσσω) πρότερον ἢ πρῶτος.

προ-αύλιον, τό (*πρὸ* + *αὐλή*)· ὡς καὶ νῦν, ὁ πρὸ τῆς αὐλῆς χώρος, τὸ προστώριον, τὸ προπύλαιον.— || (*πρὸ* + *αὐλή*)· *προαύλιμα*, προανάκρουσμα αὐλοῦ.

προ-αφ-ηγέομαι, ἰων. **προαφηγ**— μελλ. -ήσομαι, ἀποθ.· ἀφηγοῦμαι (διηγοῦμαι, ἐκδέτω λεπτομερῶς) πρότερον.

προ-αφ-ικνεύομαι, μελλ. -ίξομαι, ἀποθ.· ἀφικνεῖσθαι (φθάνω) πρῶτος (πρὸ ἄλλου).

προ-αφ-ίσταμαι, παθητ., μέσ. μελλ. *-αποστήσομαι*, ἐνεργ. ἀόρ. β' *-απέστην*, ἐνεργ. πρκ. *-αφέστηκα*· ἐπ' ἀναστατῶ προκαταβολικῶς.— || ἀπέχω (παύω), παραιτοῦμαι ἀπὸ τι, πρότερον (ἄλλου) ἢ ἐκ τῶν προτέρων.

πρό-θα, ἀντί *πρόβηθι*, προστ. ἀερ. β' τοῦ *προβαίνω*.

προ-θάδην, ἐπίρρ. (*προβαίνω*)· ὅπως τις θαδίζει προχωρῶν πρὸς τὰ ἐμπρός, προβαίνω || κατ' εὐθείαν ἐμπρός.

προ-θαίνω, μελλ. *-θήσομαι*· πρκ. *-βέθηκα*· ἀόρ. β' *προέβην*, συνγῆρ. *προῦβην*, ἀπρφ. *προβήναι*, μτχ. *προβάς*· ἐπικ. μτχ. ἐν. *προβίβας*, *ἄσα*, *ἄν* (ὡσεὶ ἐξ ἐν. *προβίβημι*), καὶ *προβιβῶν*, *-ώντος* (ὡσεὶ ἐξ ἐν. *προβιβῶ*)· ὡς καὶ νῦν, προβαίνω, θαίνω πρὸς τὰ ἐμπρός, θηματορίζω, προχωρῶ || *ἄστρα προβέθηκα* = τὰ ἄστρα ἔχουν πολὺ προχωρήσει (εἰς τὸν οὐρανόν), τ.ἔ. «εἶναι περασμένα μεσάνυχτα» | *προέβη πόρρω μοχθηρίας* = προσηύρησεν εἰς μέγαν θαδμὸν μοχθηρίας (ἐφθασεν εἰς σημεῖον μεγάλης μοχθηρίας) || ἐπὶ χρόνου, προχωρῶ, παρέρχομαι, «περνῶ»: *ἡ νῦξ προβαίνει*· ἡ νύξ προχωρεῖ || ἄλλ' ἐπὶ χρόνου ὡς καὶ παρέρχομαι, ἐξαντλοῦμαι, τελειώνω. 2) μτφρ., προπορεύομαι τινος, ἐκπέμνω εἶμαι ἐμπρός ἀπὸ τινα, τὸν ὑπερτέρω, τὸν ὑπερβάλλω, «τὸν ξεπερνῶ», εἶμαι ἀνώτερός του.— || ὡς μεταβατικὸν ἐνεργείας, ἐν τῇ μελλ. *προβήσω*, ἀόρ. α' *προέβησα*· κάμνω τινὰ νά προχωρήσῃ (νά ὑπάγῃ ἐμπρός), τὸν προάγω, τὸν προωδῶ, τὸν ὑφελῶ, τὸν προδιδάζω.— || ὅ ἐνεστ. καὶ ὁ ἀόρ. β' δέχονται ἐνίοτε παρὰ ποιηταῖς αἰτ. τοῦ ὄργανου τῆς κινήσεως: *προβαίνο πάδα* (κῶλον, κ.τ.δ.).

προ-θακχίος, ὁ, ἰων. ἀντί **προθάκχιος** (*πρὸ* + *βάκχιος*)· ἐπὶ τοῦ Διονύσου, ὁ ἠγούμενος τῶν θακχευόντων, ἀρχηγὸς τῶν θακχῶν, τῶν μαινῶδων.

προ-θάλεσκον, ἰων. ἀόρ. β' τοῦ *προβάλλω*.

προ-θάλλω, μελλ. *-βῶ*· ἀόρ. β' *προέβαλον*, καὶ *προῦβαλον*· πρκ. *προβέβληκα*, καθ. *-βέβλημαι*· ρίπτω ἐμπρός, ρίπτω εἰς τι (πρὸς τι) ἢ εἰς τινα || ὠδῶ πρὸς τὰ ἐμπρός, ὠδῶ πέραν.— || ἀπορρίπτω, πετῶ.— || ὄφινω τι ἐκδέτο, τὸ παραδίδω: *προβάλλω ἑμαυτὸν* = ἐκδέτω ἑμαυτὸν (εἰς κίνδυνον), διακινδυνεύω, ριψοκινδυνεύω.— IV ὡς καὶ νῦν, προβάλλω, προτείνω, δέτω ἐμπρός || ὡς ἀποτολμῶ, διακινδυνεύω τι, ἐνεχυριάζω (ὑποθηκέω) τι. 2) προβάλλω, προτείνω, ὡς ἐπιχειροῦμαι πρὸς ὑπεράρσησιν, προτείνω ὡς δικαιολογῶν, προβάλλω ὡς δικαιολογῶν, ἰσχυρίζομαι, ἐπικαλοῦμαι μίαν δικαιολογίαν.

Β'. Μίσον, ρίπτω ἐνώπιόν τινος, ἀπορρίπτω,

πετώ.— **II** ρίπτω πέραν («πὸ μακριά») ἀπὸ ἑνα ἄλλου), τὸν ὑπερτερῶ εἰς τὸ ρίψιμον || ἔθεν γενικῶς, ὑπεράλλω, ὑπερετέρω, νικῶ, ὑπερέχω, ἐξέχω.— **III** δέτω ἐνώπιόν μου, προσβάλλω (προτείνω) εἰς ἔμουτον.— **IV** προσβάλλω, προτείνω πρὸς ἐκλογὴν, λατ. *designare* || ὡς. προσβάλλω, παραδέτω, ἀναφέρω || προτείνω τὴν πρὸς ὑπεράσπισίν μου || ἀναφέρω τὴν ὡς παράδειγμα, τὸ προσβάλλω ὡς παράδειγμα || προσβάλλω τὴν (καὶ τὸ μεταχειρίζομαι) ὡς δικαιολογίαν ἢ ὡς πρόφασιν.— **V** κρατῶ τὴν ἐμπρός μου ὡς ἀσπίδα (ἐμπροσθέν μου) ἐν ἐπιφυλακῇ (ἐτοιμος νὰ τὸν ὑπερασπίσω): *πρὸ ἀμφοῖν προβεβλημένος* = ἰστάμενος οὕτως ἐνώπιον ἀμφοτέρων, ὥστε νὰ τοὺς προσπίξῃ.— ἀνεῦθεν ὡς. *προβάλλομαι συμμαχίαν* = προσβάλλω τὴν δικαιολογίαν (τὴν πρόφασιν) τῆς συμμαχίας || οὕτω ἐν τῇ μετ. παθ. πρ. *προβεβλημένος τινός* = ὁ τοποθετημένος ἐνώπιόν τινος ὡς προκάλυμμα ἢ ὡς ἀσπίς || *προβεβλημένος, ἡ, ον* = ἀμυντικός.— **VI** ὡς ἀπ. νομ. ἄρος (ἐν τῇ δικαν. γλώσσῃ) κατηγορῶ τὴν διὰ τὴν, τὸν παρουσιάζω ὡς ἔνοχον κακῆς τινος πρόβειος (πρὸς). *προβολή*.— παθητ., καταγγέλλομαι (κατηγοροῦμαι) δημοσίᾳ.

προβάλοιμι, ἐκτ. ἄρ. β' τοῦ *προβάλλω*.

προβάς, ἄν, μετ. ἄρ. β' τοῦ *προβαίνω*.

προβάσανίζω, μελλ. -ίω· ἐξετάζω, ἐρευνῶ, πρότερον. 2) βασανίζω (ὡς καὶ νῦν), ὑποβάλλω εἰς βασανιστήρια, πρότερον (προηγουμένως).

πρόβασις, ἡ (*προβαίνω*)· τὸ προβαίνειν, προχώρησις, τὸ δοδεῖεν πρὸς τὰ ἐμπρός.— **II** ὡς περιληπτικὸν ὄνομα, τὰ «εραποτόμενα», τὰ κτήνη, ἀγέλη κτηνῶν, ἢ εἰς βοσκήματα περιουσία τινός.

προβάτεια, ἡ (*προβάτεια*)· τὸ διατηρεῖν (καὶ περιποιεῖσθαι) πρόβατα, ὁ βίος τοῦ ποιμένος, τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ποιμένου.— **II** ἢ εἰς πρόβατα συνισταμένη περιουσία, ποιμνιον προβάτων.

προβάτευτικός, ἡ, ὄν (*προβατεύω*)· ὁ ἀνήκων εἰς πρόβατα, ὁ κατάλληλος (πρόσφορος) διὰ τὸν πολλαπλασιασμόν τῶν προβάτων || ἡ *προβατευτική* (ἐνν. τέχνη)—ἡ τέχνη τοῦ διατηρεῖν (συντηρεῖν, περιποιεῖσθαι) κτήνη, καὶ ἴδια πρόβατα, ἢ κτηνοτροφία, λατ. *pecuaria*.

προβάτεια, μελλ. -ω (*προβάτω*)· τρέφω (διατηρῶ) πρόβατα, εἶμαι ποιμὴν προβάτων, «φυλάω πρόβατα».

προβάτικός, ἡ, ὄν (*προβάτω*)· ὁ ἀνήκων εἰς κτήνη (καὶ διὴ πρόβατα), ἢ ὁ κατάλληλος δι' αὐτὰ || ἡ *προβατική* (ἐνν. πώλη)—ἡ πύλη τῶν προβάτων.

προβάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ *προβάτων*· μικρὸν πρόβατον, «προβατάκι» || *προβατὶον βίος* = ὁ βίος ἐνός πτωχοῦ προβάτου, ἢ τοῖς βίος ὀκνηρός, νωδρός.

προβάτο-γνώμων, ὄν. γεν. -ονος (*προβάτω*+*γνώμη*)· ἐμπειρος κριτὴς τῶν προβάτων (καὶ γεν. κτηνῶν), ἱκανὸς περὶ τὴν διάγνωσιν τῶν προβάτων || ἐμπειρος κριτὴς χαρακτήρων.

πρόβατον, τό (*προβαίνω*)· πᾶν τὸ προβαίνειν (τὸ βαίνειν πρὸς τὰ ἐμπρός, τὸ προχωροῦν) || κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν χρήσει κατὰ πληθ. *πρόβατα* = ζῶα ἐν γένει, βοσκήματα, ἀγέλη, ποιμνία || ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, μικρὰ ζῶα, «γίδοπρόβατα».

προβάτο-πώλης, -ου, ὁ (*προβάτω*+*πωλέω*)· ὡς καὶ νῦν, προβατοπώλης, πωλητὴς προβάτων, κτηνέμπορος, ζῶέμπορος.

προ-βέθηκα, πρ. τοῦ *προβαίνω*.

προ-βέθηκα, πρ. τοῦ *προβάλλω*.

προ-βέθουλα, ποιητ. πρ. β' τοῦ (μὴ ἀπαντῶντος) *προβούλομαι*.

πρό-βημα, -ατος, τό (*προβαίνω*)· βῆμα πρὸς τὰ ἐμπρός.

προ-βήσομαι, μελλ. τοῦ *προβαίνω*.

προ-βιάζομαι, μελλ. -άσομαι, ἀποθ.· ἐπιτυχᾶνω τὴν διὰ τῆς βίας, παρίζομαι τὴν διὰ τῆς βίας || μετέρχομαι προκαταβολικῶς διὰν κατὰ τινός.

προ-βιάζω, μελλ. -βιάσω, ἀπ. -βιάω (μεταβ. ενεργείας τοῦ *προβαίνω*)· κάμνω τινὰ νὰ προ-

χωρήσῃ πρὸς τὰ ἐμπρός (νὰ *προβῆ*), τὸν ὀδηγῶ, τὸν φέρω, ἐμπρός.— **II** συνεχίζω περαιτέρω, ἐξωδῶ τὴν, τὸν παρὰσούρω.

προ-βιάζω, ἐπικ. μετ. ἐν. τοῦ *προβαίνω*.

προ-βιάζω, -ῶντος, ἐπικ. μετ. ἐν. τοῦ *προβαίνω*.

προ-βλέπω, μελλ. -ψω· ὡς καὶ νῦν, προβλέπω, προνοῶ, προμαντεύω.

πρό-βλημα, -ατος, τό (*προβάλλω*)· πᾶν ὁ, τι προβάλλει (προεξέχει), τὸ προεξέχον || *πρόβλημα πόντου* = ἀκρωτήριον προεξέχον πρὸς τὴν θάλασσαν.— **II** πᾶν τὸ προβαλλόμενον ὑπὸ τινος πρὸς ἴδιον τοῦ ἄμυναν, ἀμυντικὸν ὄπλον, φράγμα, φραγμός, διπλα, φρουρά || μετὰ γεν. ἀντικειμενικῆς: *πρόβλημα πετρῶν* = μέσον προφυλακτικόν (ἀμυντικόν) ἐναντίον τῶν λίθων («ἀπὸ τῆς πέτρας»).

III πᾶν τὸ προβαλλόμενον ὡς πρόφασις ἢ ὡς πρόχημα, ὡς προφυλακτήριον, ὡς προσπύργιον.— **IV** ἐπιπλήθυνος προσπάθεια (ἐπιχειρήσις), ἔργον || *πρόβλημά*, ἀπορία, ἀμχανία.

προ-βλής, -ήτος, ὁ, ἡ (*προβάλλω*)· ὁ προβεβλημένος, ὁ ἐρριμμένος πρὸς τὰ ἐμπρός, ὁ προέχων, ὁ προεξέχων.— *προβλήτες*, ἀπ. ὡς οὖς.— ἀκρωτήρια.

πρό-βλητος, ὄν (*προβάλλω*)· ὁ ἐρριμμένος ἐξω, ὁ ἀπερριμμένος, «πετῶμένος», λατ. *projectus*.

προ-βλώσκει, ἄρ. β' *προέμολον* (καὶ *προῦμολον*), ἀπρ. *προμολεῖν* πρ. *προμέμβλωκα*· ὑπάγω ἢ ἐρχομαι ἐξω, ἐξέρχομαι τῆς οἰκίας.

προ-βλώσει, μελλ. -βήσομαι· βῶ ἐμπροσθέν τινος, κραυγάζω μεγαλοφώνως.

προ-βόλαιος, ὄν (*προβάλλω*)· ὁ προβεβλημένος (προτεταμένος) πρὸς τινός || ὁ ἐξηπλωμένος, κατακεκλιμένος. 2) ὡς οὖς. προτεταμένον (ἀμυντικόν) ὄπλον, ἀσπίς, δόρυ κλπ.

προ-βολή, ἡ (*προβάλλω*)· τὸ προβάλλειν τι, τὸ τείνειν τι ἐμπρός, κυρ. ἐπὶ ἀμυντικοῦ ὄπλου προτεινομένου πρὸς ἄμυναν: τὰ *δόρατα εἰς προβολὴν καθένας* = ἔχειν τὰ ὄπλα προτεταμένα πρὸς ἄμυναν || ἐπὶ πυγμᾶτος, τὸ προτείνειν τὴν πυγμὴν, ἐφορμᾶν μετὰ τὴν πυγμὴν προτεταμένην.— **II** πᾶν τὸ προβαλλόμενον ἢ κρατούμενον ἐμπρός πρὸς ἄμυναν, ἀμυντήριον, προσπύργιον || ἄμυνα, ὑπεράσπισις, ἐναντίον τινός (μετὰ γεν.) || προφύλαξις, ἀσφάλεια.— **III** τὸ προεξέχον, προεξέχων βρόχος, προεξοχή, ἀκρωτήριον (βλ. καὶ *προβλήτης*).— **IV** ὡς δικανικὸς ἄρος παρ' ἀπ. *προβολή* (καὶ κατὰ πληθ., *προβολαί*), ἀγωγή δι' ἧς ἐζητεῖτο ψήφος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Δήμου ἐπικυροῦσα τὴν εἰσαγωγὴν δίκης τινός εἰς τὸ ἀρμόδιον δικαστήριον.

προ-βόλιον, τό, ὑποκορ. τοῦ *προβολῆ* ἢ *πρόβουλος*· ὄπλον προτεταμένον πρὸς ἐπίδεισιν ἢ ἄμυναν, θηρευτικόν (κυνηγετικόν) ἀκόντιον.

πρό-βουλος, -ου, ὁ (*προβάλλω*)· πᾶν τὸ προβεβλημένον || βράχος προεξέχων εἰς τὴν θάλασσαν, ἀκρωτήριον.— **II** ὄπλον ἀμυντικόν προτεταμένον πρὸς ἄμυναν, κυνηγετικὸν δόρυ. 2) ἄμυνα, ὄχυρμα, προσπύργιον, φρούριον || ἐπὶ πρ. οὖς, ὑπερασπιστής, φρουρός, φύλαξ.

προ-βουκός, ὁ· ὁ βοηθὸς βοσκῆς || ὁ ὀδηγῶν τὰ ποιμνία εἰς τὴν βοσκήν, βοσκός.

προ-βούλευμα, -ατος, τό (*προβουλεύω*)· προκαταρκτικὴ ἀπόφασις τῆς Βουλῆς, προκαταρκτικὸν σχέδιον νόμου ἢ ἀποφάσεως καταρτιζόμενον ὑπὸ τῆς Βουλῆς καὶ ὑποβαλλόμενον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Δήμου πρὸς κύρωσιν, μετὰ τὴν ὅποιαν ἐκαλεῖτο *βούλευμα*.

προ-βουλεύματιον, τό, ὑποκορ. τοῦ *προβούλευμα*.

προ-βουλεύω, μελλ. -σω· ἐπινοῶ (μηχανεύομαι) πρότερον, καταστρώνω σχέδια, σχεδιάζω τὴν λήψιν μέτρων ἐκ τῶν προτέρων ἢ πρῶτος ἐγώ.— μέσον, συζητῶ ἢ συσκέπτομαι ἀπὸ πρίν. 2) ἐπὶ τῆς ἐν Ἀθῆναις βουλῆς, καταρτίζω προβούλευμα, κρίνω καὶ ἀποφασίζω προκαταρκτικῶς, ἀποφαινομαι διὰ προβουλεύματος. 3) ἐνεργῶ ὡς *πρόβουλος* (βλ. λ.), ὑποβάλλω εἰς τὴν βουλήν πρότασιν ψηφισματός.— **II** ἐπὶ τὴν πρωτεύουσαν (ἀρχουσαν) γνῶμην ἐν τῇ ἐπιψηφίσει τῶν προβουλεύματων ἐν τῇ βουλῇ.— **III**

προβουλεύω τιγός=σκέπτομαι διά τινα, προνοώ ὑπέρ τοῦ συμφερόντος του.

προ-βουλή, ἡ (πρόδ+βουλή): προμελέτη, πρόνοια || προμελετημένη κακεντρεχία: *ἐκ προβουλήης*=ἐκ προμελέτης τοῦ κακοῦ.

προ-βούλομαι, πρκ. β' *προβέβουλα* (μετά σημ. ἐν.), ἀποθ. ἐπιθυμῶ τὴν περισσότερον ἀπὸ ἄλλο τι, προτιμῶ τι(να) ἀπὸ ἄλλο(ν) τι(νά).

προβουλό-παις, -παιδος, ἡ (πρόβουλος+παῖς): *προβουλόπαις* Ἄτης=*πρόβουλος παῖς* Ἄτης=θυγάτηρ προηγηθείσης σκέψεως, θυγάτηρ δόλου (ἐπίθ. τῆς *Πειθοῦς*), ἡ ἡ δολία θυγάτηρ τῆς Ἄτης.

πρό-βουλος, ον (πρόδ+βουλή): ὁ συζητῶν ἢ αὐσκηπτόμενος ἐκ τῶν προτέρων, ἢ ὁ σκεπτόμενος ὑπὲρ ἄλλων.—ὡς οὖσα. οἱ *πρόβουλοι*=οἱ προκαταρκτικοὶ σύμβουλοι, μόνιμος ἐπιτροπὴ ἐξετάζουσα τὰς προτάσεις ἢ τὰ σχεδία νόμων καὶ ἀποφάσεων, προτοῦ πάντα ταῦτα ὑποβληθῶν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Δήμου πρὸς κύρωσιν || ὡς. πλῆρεξοῦσιοι (ἀπεσταλμένοι, ἀντιπρόσωποι) ἐκλεγόμενοι ὑπὸ τοῦ λαοῦ.

πρό-βύω, μελλ. -ύσω· ὠδῶ πρὸς τὰ ἐμπρός, ὠδῶ πρὸς τὰ ἔξω: *πρόβύω λύχον*=(ὡς τὸ *προμύσσω*): «τραβῶ» πρὸς τὰ ἔξω τὴν θρυαλλίδα τοῦ λύχων διὰ νὰ ἀφαιρέσω τὸ καυμένο τμήμα τῆς, τὸν «ξεφτιλίζω», συγυρίζω τὸν λύχον.

πρό-βωδέω, ἰων. ἀγίλ *προβωθέω*.

πρό-βώμιος, ον (πρόδ+βωμός): ὁ πρὸ τοῦ βωμοῦ, ὁ ἐνώπιον τοῦ βωμοῦ || ὡς οὖσα. *προβώμια*, τὰ = ὁ ἐνώπιον τοῦ βωμοῦ χώρος.

πρό-γαστρίδιον, τὸ (πρόδ + γαστήρ): τὸ τιθέμενον πρὸ τῆς γαστρὸς πρὸς προφύλαξιν τῆς (εἰδος προφυλακτικῆς, ἀμυντικῆς, δπλου), πρκλ. τὸ *προστερνίδιον* || τὸ προσεφάλοιον τῆς κοιλίας, τὸ ὅποιον μετεχειρίζοντο οἱ ὑποκριταὶ ὁσάκις ὑπεδύνοντο πρόσωπα προγαστῶρων.

πρό-γάστρω, -ορος, ὁ (πρόδ+γαστήρ): ὡς καὶ νῦν, ὁ προγαστρω, ὁ ἔχων προτεταμένην τὴν κοιλίαν, «ὁ κοιλαράς».

πρό-γένειος, ον (πρόδ+γένειον): ὁ ἔχων τὸ γένειον προτεταμένον (ἐξέχον), ὁ ἔχων προεξέχουσαν τὴν κάτω γνάθον (τὸ πηγούνι).

πρό-γενής, ἐς (πρόδ+γένος): ὁ πρὸ πολλοῦ γεννηθείς, ὁ παλαιῶν χρόνων, ἀρχαῖος, παλαιός.—συγκριτ. *προγενέστερος*, α, ον=ὁ γεννηθείς πρότερον (πρὸ ἄλλου), πρεσβύτερος, παλαιότερος, ἀρχαιότερος.—ὑπερθ. *προγενέστατος*, η, ον=ὁ γεννηθείς πρῶτος ἐξ ἄλλων, ὁ πρεσβύτατος, ἀρχαιότατος.

πρό-γεννήτωρ, -ορος, δ' ὁ πρόγονος.

πρό-γίνομαι, ἰων. καὶ μετν. —**γίνομαι**· μελλ.

-γενήσομαι: ἀορ. β' *προγενέθημι* (καὶ *προῦγ-*)· πρκ. ἐνεργ. β' *προγένονα* καὶ παθητ. *προγενένημαι*, ἀποθ. ὑγάγω ἢ ἔρχομαι ἐμπρός, ἐμφανίζομαι.— || ἐπι χρένου, γεννώμαι πρότερον, ὑπάρχω (εἶμαι, συμβαίνω, γίνομαι) πρὸ ἄλλου (πρότερον, προηγουμένως): οἱ *προγεγονότες*=οἱ πρότερον ὑπάρξαντες, οἱ παλαιότεροι, οἱ πρόγονοι || τὰ *προγεγενημένα*=τὰ γενόμενα πρότερον, τὰ συμβάντα (τὰ συμβεβηκότα) παλαιότερων χρόνων, τὰ παλαιὰ πράγματα.

πρό-γινώσκω, ἰων. καὶ μετν. **προγινώσκω**· μελλ. *γνώσομαι*: ἐνεργ. πρκ. *προγινάσκω*, παθ. *προγέγνωσμαι*: ὡς καὶ νῦν, γινώσκω (γνώριζω, ἀντιλαμβάνομαι, μανθάνω ἢ κατανοῶ) ἐκ τῶν προτέρων || προαισθάνομαι, προμαντεύω.— || κρίνω ἐκ τῶν προτέρων, προποφασίζω.

πρό-γνώσις, -εως, ἡ (προγιγνώσκω): ὡς καὶ νῦν, πρόγνωσης, ἡ ἐκ τῶν προτέρων γνώσις || προαισθησις, προφητεία || προδιαγνώσις ἀσθενείας.

πρό-γράμμα, -ατος, τὸ (προγράφω): ἡ δημοσία προκήρυξις, δημοσία ἀνακοίνωσις, ἔγγραφος δημοσία γνωστοποίησις, ὡς καὶ νῦν «πρόγραμμα».

πρό-γράφῃ, ἡ (προγράφω): δημοσία γνωστοποίησις, ἀγγελία, διαφήμισις, «ρεκλάμα». 2) ὡς. ὡς καὶ τὸ λατ. *proscriptio*, δήμευσις, δημοσία πώλησις, δημόπρασις || καταδική.

πρό-γράφω, μελλ. -ψω· γράφω πρότερον (προηγούμενως) ἢ γράφω πρῶτος.— || γράφω δημοσίᾳ,

γνωστοποιῶ εἰς τὸ κοινόν || ὡς. διορίζω (ἢ καλῶ) διὰ δημοσίας διακηρύξεως. 2) ὡς. ὡς τὸ λατ. *proscribo*, προκηρύσσω δημοπρασίαν, δημεύω καὶ πᾶν ἐν δημοπρασίᾳ || καταδικάζω καὶ ἐπικηρύσσω τὴν καταδικήν, περιλαμβάνω τινὰ εἰς κατάλογον προγραφῶν.

πρό-γυμνάζω, μελλ. -άσω· ὡς καὶ νῦν, προγυμνάζω προσοκῶ, γυμνάζω (ἀσοκῶ) τινα προηγούμενως.

πρό-δαεῖς, μετ. παθ. ἀορ. β' ἐκ ριζ. *δάω· βλ. *προδαήναι*.

πρό-δαῆναι, ἀπρφ. τοῦ παθ. ἀορ. β' *προῦδάηναι* μετὰ ἐνεργ. σημ., ἐκ τῆς ριζ. τοῦ *δάω· γνωρίζω ἐκ τῶν προτέρων, γνωρίζω προκαταβολικῶς.

πρό-δέδωκα, πρκ. τοῦ *προδίδωμι*.

πρό-δεῖδω, μελλ. -σω·=*προδειμαίνω*, φοβοῦμαι ἐκ τῶν προτέρων.

πρό-δεῖλος, ον (πρόδ+δεῖλος): ὁ συμβαίνων πρὸ τῆς ἐσπέρας, προεσπεριος, ἢ ὁ πράττων τι πρὸ τῆς ἐσπέρας.

πρό-δεῖκνυμι, καὶ -ύω· μελλ. -δείξω, ἰων. -δέξω· δεῖκνύω πρότερον (ἐκ τῶν προτέρων, προηγούμενως) || ἐπιδεικνύω τὴν ὡς παράδειγμα || καθιστῶ τι γνωστόν ἐκ τῶν προτέρων, γνωστοποιῶ πρότερον || προσημαίνω, προδηλῶ, τὸ μέλλον νὰ συμβῆ.— || δεῖκνύω, ὑποδεικνύω, τὰ κείμενα (εὐρισκόμενα) ἐνώπιόν τινος || *σκήπτρω προδεικνυμι* (ἐνν. τὴν ὁδόν). =διὰ τῆς βακτηρίας εὐρίσκω τὴν ὁδόν (τ. ἐ. προψηλαφῶν τὸ ἔδοκμον διὰ τῆς βακτηρίας εὐρίσκω τὴν ὁδόν), μετ' ὑποφθ. || ὡς. μετ' αἰτ., δεῖκνύω τὴν εἰς τινα, ἐξηγῶ εἰς τινα τὴν χροῖαν πράγματός τινος.— || ὡς τεχνικός θρος ἐν τῇ πυγμαχίᾳ: *χερσὶ προδεικνυμι*=διὰ τῶν χειρῶν προσημοῦμαι (ὅτι δὰ ἐπιτεθῶ), προβάλλω τὰς πυγμὰς καὶ τὰς κινῶν προσημοῦμαι ὅτι σκοπεῦν νὰ κτυπήσω, λατ. *praeludere* || ὡς. ἐν πολέμῳ, κάμνω ἐπίδειξιν (τῆς δυνάμεώς μου), λαμβάνω τὴν στήσιν τοῦ προσβάλλοντος.

πρό-δειμαίνω· φοβοῦμαι ἐκ τῶν προτέρων.

πρό-δέκτωρ, -ορος, ὁ, ἰων. *προδεικτωρ* (*προδεικνυμι*): ὁ δεῖκνύων ἐκ τῶν προτέρων || ὁ προφήτης, ὁ προμνηστὴς τοῦ μέλλοντος.

πρό-δέρκομαι, μελλ. -δέξομαι, ἀποθ.· βλέπω πρότερον, προβλέπω || προμαντεύω.

πρό-δηλος, ον (πρόδ+δηλος): ὁ ἐκ τῶν προτέρων δηλός (φανερὸς) || κατάδηλος || *ἐκ προδήλου*=ἐκ τόπου καταφανοῦς, φανερά, καταφανῶς.

πρό-δηλόω, μελλ. -άσω (πρόδηλος): δηλῶ ἐκ τῶν προτέρων, καθιστῶ φανερόν ἐκ τῶν προτέρων, φανερώνω ἀπὸ πρῖν.

πρό-δια-θαίνω, μελλ. -θήσομαι· πρκ. -βέθηκα· διαθαίνω πρὸ τῶν ἄλλων.

πρό-δια-θάλλω, μελλ. -βάλλω· διαβάλλω τινὰ ἐκ τῶν προτέρων, προσοφαντῶν, δημιουργῶ ἐκ τῶν προτέρων αὐκοφαντικὴν εἰς θάρος τινός ἀτμόσφαιραν.

πρό-δια-γινώσκω, μελλ. -γνώσομαι· διαγινώσκω τι (ἀποκτῶ τελείαν γνῶσιν του) ἐκ τῶν προτέρων.— || ἀποφασίζω ἢ ψηφίζω ἐκ τῶν προτέρων.

πρό-δικαίτῳ, μελλ. -ήσω· προετοιμάζω τινὰ διὰ διαίτης.

πρό-διαίτησις, -εως, ἡ (προδικαίτῳ): ἡ διὰ διαίτης προετοιμασία.

πρό-δια-λέγομαι, μελλ. -λέξομαι, μέσον μετὰ παθ. ἀορ. α' -διελέχθη· διαλέγομαι (συζητῶ ἢ ὀμιλῶ) ἐκ τῶν προτέρων (προκαταρκτικὸς τρόπος τινά).

πρό-δια-σῶρω· διασῶρω (χλευάζω, γελιοποιῶ) τινα πρότερον (ἐκ τῶν προτέρων).

πρό-δια-φθείρω, μελλ. -φθέρω· ἀορ. α' -έφθειρα· ἐνεργ. πρκ. -έφθαρακα, παθ. -έφθαρημαι· διαφθείρω (καταστρέφω, ἀφανίζω) ἐκ τῶν προτέρων || μετφρ. διαφθείρω (ἐν ἡθ. ἐνν., διὰ δῶρων π. χ.), δελειάζω, «ξελογιάζω» ἐκ τῶν προτέρων.

πρό-διδάσκω, μελλ. -άσω· διδάσκω προηγούμενως (ἐκ τῶν προτέρων).—παθητ., διδάσκομαι (μανθάνω) πρότερον.

πρό-διδύμι, μελλ. -δώσω· ἐνεργ. πρκ. -δέδοκα, παθ. -δέδομαι· δίδυμι ἐκ τῶν προτέρων, προπληρῶ-

νω.— **■** παραδίδω εἰς τὸν ἐχθρόν, προδίδω, λατ. **prodo**. 2) ἐγκαταλείπω, παραιτῶ ἢ ἀπολ., ἀποδεικνύομαι ἄπιστος, ἐγκαταλείπω, φέρομαι προδοτικῶς ἢ ἡ χάρις προδοῦσ' ἀλίσκεται = ἡ ὀφειλομένη (εὐγνωμοσύνη) συλλαμβάνεται (ἐπ' αὐτοφώρῳ) ὡς προδίδουσα (ὡς προδότις). 3) ἐπὶ πραγμάτων, ἐν μετέ. ἔνν. προδίδω, παρασύρω, τινά, τὸν κόμην νά ἀποτύχη.— ἐν μετέ. ἔνν. ἀποτυγχάνω, χρεωκοπῶ, ὑποχωρῶ, ἐκλείπω (ὡς τὸ ἐνδιδόναι), λατ. *deficere*. 4) παραδίδω, παραιτοῦμαι τινος, τὸ χάνω.

προ-δι-εξ-έρχομαι, μελλ. *-διεξελεύσομαι*, ἀποθ. διεξέρχομαι πρότερον, διέρχομαι πρῶτος.

προ-δι-ερευνάω, μελλ. *-ήσω*· διερευνῶ πρότερον, ἐρευνῶ ἀνακαλύπτω ἐκ τῶν προτέρων.

προ-δι-ερευνητός, -οῦ, ὁ (*προδιερευνάω*)· ὁ προπεταλισμένος κατάσκοπος, πρόσκοπος, ὁ προεμπόμενος (στελλόμενος ἀπὸ πρὶν) πρὸς διερεύνησιν.

προ-δι-έρχομαι, μελλ. *-διελεύσομαι*· ἀόρ. β' *-διήλθον*, ἀποθ.· διέρχομαι ἢ διελεύσομαι πρότερον.— **■** διεξέρχομαι (ἐκδέτω λεπτομερῶς, ἀφηγοῦμαι) πρότερον.

προ-δι-ηγέομαι, μελλ. *-ήσομαι*, ἀποθ.· διηγούμαι πρότερον (ἐν προοίμῳ τρόπον τινά).

προ-δι-ηγής, -εως, ἡ (*προδιηγέομαι*)· ἡ ἐκ τῶν προτέρων διήγησις, προομιμαστική διήγησις.

πρό-δικος, ὁ (*πρόδ+δικη*)· συνηγός, ὑπερασπιστής ἢ ἐκδικητής. 2) ἐν Σπάρτῃ, ὁ ἐπίτροπος ἀνγλικῶν Βασιλέως, ἀντιβασιλεύς.

προ-δι-οικέω, μελλ. *-ήσω*· διοικῶ (διατάσσω, τακτοποιῶ, διευθετῶ, διευθύνω) ἐκ τῶν προτέρων, προπαρασκευάζω.

προ-διώκω, μελλ. *-ξω* καὶ μέσ. *-ξομαι*· καταδιώκω τινά πολὺ (πρὸς τὰ ἐμπρός) μακράν.

προ-δοθεῖς, εἶσα, ἐν, μετχ. παθ. ἀόρ. α' τοῦ *προδίδωμι*.

προ-δοκέω, παθ. πρ. *προδεδόγμαι*, γ' ἐντ. ὑπερ. *προδεδόκετο*· σκέπτομαι ἐκ τῶν προτέρων.— μόνον ὅπως ὡς παθητ. ἐν χρήσει: *ταῦτά μοι προδεδόκετο* = ταῦτα εἶχον προπροσασιοδῆ ὑπ' ἐμοῦ (αὐτῆ ἢ τοῦ ἡ προτέρα μου γνῶμη) | *ὥσπερ προδεδόκετο αὐτοῖς* = ὅπως εἶχε προπροσασιοδῆ ὑπ' αὐτῶν | *τὰ προδεδόμενα* = αἱ προηγουμένα ἀποφάσεις.

προ-δοκή, ἡ (*πρόδ + δέχομαι*)· τόπος ἔνθα ἐνεδρεύει τις (κάθηται καὶ περιμένει τὸ θήραμα), ἐν-έδρα, «καρτέρει» | *πέτρης ἐν προδοκῆσιν* = εἰς τὰς πρὸς ἐνέδραν καταλλήλους ὄπας τοῦ βράχου.

πρό-δομος, ον (*πρόδ + δόμος*)· ὁ πρὸ τοῦ οἴκου, πρὸ τῆς οἰκίας.

πρό-δομος, -ου, ὁ (καὶ τὸ *πρόδομον*)· ὁ πρὸ τῆς κυρίως οἰκίας χώρος, εἰς δὴν εἰσέρχεται τις εὐθύς ἐκ τῆς αὐλῆς, εἶδος προστώου, αἰθροῦ (σάλα), ὅπου συνηθῶς ἐκοιμῶντο οἱ ξενιδοῦμενοι.

προ-δοξάζω, μελλ. *-άσω*· δοξάζω (τ. Ἐ. σχηματίζω γνῶμην, *δόξαν*) ἐκ τῶν προτέρων, κρίνω προηγουμένως, ἐκφέρω κρίσιν ἐκ τῶν προτέρων.

προ-δοσία, ἰων. *-ίη*, ἡ (*προδίδωμι*)· ὡς καὶ νῦν, προδοσία, τὸ προδίδειν.

πρό-δοσις, -εως, ἡ (*προδίδωμι*)· πληρωμὴ ἐκ τῶν προτέρων, προπληρωμὴ, ἀρραβών, «καπάρω».— **■** = *προδοσία* (βλ. λ.).

πρό-δοτής, -ου, ὁ (*προδίδωμι*)· ὡς καὶ νῦν, προδοτήσις ἢ ἐγκαταλείπων τινά ἐν κινδύνῳ.— θηλ. *προδοτίς*, -ίδος, ἡ, ὡς καὶ νῦν, προδοτίς, «προδότρα».

προ-δοτικός, ἡ, ὁν (*προδοτής*)· ὡς καὶ νῦν, ὁ ἀν-ήκων ἢ ἀρμόζων εἰς προδοτήν, ὁ ῥέπων εἰς τὴν προδοσίαν, προδοτικός.

πρό-δοτος, ον (*προδίδωμι*)· ὁ προδοθεὶς, ὁ ἐγκαταλείψιμος.

πρό-δουλος, ον· ὁ ὑπηρέτων ὡς δούλος.

προ-δοῦναι, *προ-δοῦς*, ἀπφ. καὶ μετχ. ἀόρ. β' τοῦ *προδίδωμι*.

προ-δράμειν, *προ-δράμῶν*, ἀπφ. καὶ μετχ. ἀόρ. β' τοῦ *προτρέχω*, ἀσχηματισμένα ὡσεὶ θῆ ἐν. **δρέμω*.

προ-δρομή, ἡ (*προδραμῆ*)· τὸ τρέχειν πρὸς τὰ ἐμπρός, ἐξόρμησις, ἀφινιδιαστική ἐφοδος.

πρό-δρομος, ον (*προδραμῆ*)· ὁ τρέχων πρὸς τὰ ἐμπρός, ὁ σπεύδων πρὸς τὰ ἐμπρός.— **■** ὡς οὐα.

πρόδρομοι, οἱ (ἐν τῇ στρατ. γλώσσῃ) = οἱ στελλόμενοι ἐκ τῶν προτέρων (ἀπὸ πρὶν) πρὸς ἀναγνώριον καὶ ἀνίχνευσιν τοῦ ἐδάφους καὶ τῶν κινήσεων τοῦ ἐχθροῦ, οἱ ἀνίχνευταί, πρόσκοποι, κατάσκοποι.

προ-δυσ-τύχτω, μελλ. *-ήσω*· εἶμαι δυστυχῆς ἐκ τῶν προτέρων.

προ-έδραμον, ἀόρ. β' τοῦ *προτρέχω*· πρβλ. *προδράμειν*.

προ-έδρεύω, μελλ. *-σω* (*πρόεδρος*)· εἶμαι πρόεδρος ἢ *προεδρεύω τῆς βουλῆς* = εἶμαι πρόεδρος τῆς βουλῆς, ἔχω τὴν προεδρίαν τῆς βουλῆς.

προ-εδρία, ἡ, ἰων. *-ίη* (*πρόεδρος*, *προεδρεύω*)· ὡς καὶ νῦν, ἡ προεδρία, ἡ ἔδρα ἢ τὸ ἀξίωμα τοῦ προέδρου, ἡ πρώτη θέσις ἐν τῇ βουλῇ, ἡ πρωτοκαθεδρία. 2) τὸ δικαίωμα τοῦ καταλαμβάνειν ἐν δεάτρῳ μίαν ἔδραν ἐκ τῶν τῆς πρώτης σειρᾶς, ὅπερ ἐν Ἀθήναις ἐξεχωρεῖτο εἰς ἐπισήμους ξένους ἢ εἰς πολίτας τιμησάντας ἢ εὐεργετήσαντας τὴν πόλιν (ἐνίοτε δὲ καὶ εἰς τοὺς ἀπογόνους των). 3) συγκριμένως, ἡ πρώτη ἔδρα, τὸ ἐν τῇ πρώτῃ σειρᾷ κάθισμα ἢ ἐν Ἀθήναις, αἱ ἔδραι τῶν Πρυτάνεων τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Δήμου.

πρό-εδρος, ον (*πρό+ἔδρα*)· ὁ καθημέως ἐμπρός ἢ ἐν τῇ πρώτῃ θέσει.— **■** ὡς οὐα. ὁ *πρόεδρος* = ὡς καὶ νῦν, ὁ πρόεδρος ἢ ἐν Ἀθήναις, *πρόεδροι* ἰκαλοῦντο οἱ ἐν ἐνεργείᾳ Πρυτάνεις (βλ. *πρυτάνεις*).

προ-εέργω, ἐπ. ἀντι *προείργω*· ἐμποδίζω ἰσότητος ἐμπροσθεν, γεν. ἐμποδίζω.

προ-έηκα, ἐπ. ἀντι *προήκα*, ἀόρ. α' τοῦ *προήμι* (βλ. λ.).

προ-εδίω, μελλ. *-ίσω*· ἐδίω (συνηθίζω) τινά ἐκ τῶν προτέρων (προηγουμένως ἢ προκαταρκτικῶς), τὸν προγυμνάζω, τὸν προασκῶ.

προ-εἶδον, ἀόρ. β', ἄνευ ἐν. ἐν χρήσει (χρησιμοποιομένου ὡς ἐνεστ. τοῦ *προσοράω*), μετχ. *προεἶδών*, ἀπφ. *προεἶδεν*· βλέπω ἐμπρός, ρίπτω βλέμμα μακράν πρὸς τὰ ἐμπρός ἢ βλέπω ἀπὸ μακριᾶ ἢ βλέπω πρότερον, προβλέπω, προμαντεύω, προοιωνίζομαι.— **■** φροντίζω περὶ τίνος, λαμβάνω πρόνοιαν περὶ τίνος, προνοῶ.

προ-εἰλόμην, μέσ. ἀόρ. β' τοῦ *προαιρέω*.

προ-εἶμι (*πρό+εἶμι*), παρ' ἀττ. ὡς μέλλ. τοῦ *προέρχομαι*· προβαίνω, προχωρῶ, ὑπάγω ἐμπρός ἢ *προεἶντος τοῦ χρόνου* = μέ τῆν πάροδον τοῦ χρόνου (καθὼς ὁ χρόνος προυκίρει) ἢ ὑπάγω πρῶτος, προχωρῶ ἐμπρός, προπορεύομαι. 2) ἀναχωρῶ ἐκ τίνος τόπου, μεταβαίνω εἰς τινά τόπον. 3) *προεἶναι εἰς τι* = μεταβαίνειν (προχωρεῖν) εἰς ἄλλο πρᾶγμα, ἀρχεσθαι ἄλλου πράγματος. 4) ὡς. ἐπὶ πραγμ., προχωρῶ καλῶς, ἐπιτυχάνω.

προ-εἶπον, ἀόρ. β', ἄνευ ἐνεστ. ἐν χρήσει (χρησιμοποιομένου ὡς ἐνεστ. τοῦ *προεγορεύω*), ἀπφ. *προεἶπεν*, μετχ. *προεἶπών*· λέγω ἢ διηγούμαι πρότερον, προλέγω ἢ λέγω ἐν προοίμῳ, προομιμάζομαι.— **■** διατάσσω ἐκ τῶν προτέρων, προκηρύσσω.— **■** προκηρύσσω δημοσίᾳ, διὰ δημοσίας ἀνακοινώσεως προεἰδοποιῶ διὰ τι.

προ-εἶρηκα, βλ. *προερέω*.

προ-εἰσ-άγω, ἰων. *προ-εσ-άγω*, μελλ. *-ξω*· εἰσάγω ἐκ τῶν προτέρων, ἐμφανίζω τινά πρῶτον.— μέσων, εἰσάγω πρότερον πρὸς ἴδιαν μου χρήσιν (γεν. δι' ἐμαυτὸν).

προ-εἰσ-ενεγκεῖν, ἀπφ. ἀόρ. β' τοῦ *προεισφέρω*.

προ-εἰσ-έρχομαι, ἀποθ.· εἰσέρχομαι πρότερον, ἐμβάλλω πρῶτον...

προ-εἰσ-οῖσω, μελλ. τοῦ *προ-εἰσ-φέρω* (βλ. λ.).

προ-εἰσ-πέμπω, μελλ. *-ψω*· εἰσπέμπω πρότερον, προποστέλλω τι(νὰ) μέσῳ.

προ-εἰσ-φέρω· εἰσφέρω πρότερον, προσυεισφέρω. 2) προκαταβάλλω τὴν *εἰσφορᾶν* μου (τὸ ἀναλογεῖν μοι μεριδίον ἐκ τῶν πολεμίων φόρων), προπληρώνω φόρους, τοὺς πληρώνω ἐκ τῶν προτέρων (ἢ πρὶν ἀπὸ ἄλλων).

προ-εἰσ-φορά, ἡ (*προεισφέρω*)· ὡς καὶ νῦν, προεισφορά, ἡ προκαταβαλλομένη εἰσφορά, προκαταβολὴ εἰσφορᾶς, ἡ προκαταβολὴ τῶν φόρων.

προ-εκ-θέω, μελλ. *-θήσομαι*· ἐκθέω (τρέχω ἐξω,

έξορμῶ) πρότερον, έξορμῶ μετὰ σπουδῆς. 2) πρό-
τρέχω, ὑπερτερῶ εἰς ταχύτητα.

προ-εκ-κομίζω, μέλλ. -σῶ· ἐκκομίζω (φέρω έξω)
πρότερον.

προ-εκ-λέγω, μέλλ. -εκλέξω· παθ. πρκ. -εξείλε-
γμαι· συλλέγω χρήματα (ἢ φόρους) ἐκ τῶν προ-
τέρων (προκαταβολικῶς) || τὰ προεξελεγμένα=φό-
ροι συλλεγνέντες πρό τοῦ πρέποντος χρόνου (πρό τοῦ
καιροῦ τῶν).

προ-εκ-πέμπω, μέλλ. -ψω· ἐκπέμπω πρότερον,
προποστέλλω.

προ-εκ-πλέω, μέλλ. -πλευσομαι· ἐκπλέω πρό-
τερον.

προ-εκ-πλήσσω· ἐκπλήσσω πρότερον, τόν κατα-
πλήσσω ἐκ τῶν προτέρων, τόν κάμνω νά καταπλα-
γῆ (νά τρομάξῃ) ἀπό πλιν.

προ-εκ-πενέω, μέλλ. -ήσω· ἐκπονῶ (έξεργάζο-
μαι, τελειώνω) πρότερον.

προ-εκ-φοβέω, μέλλ. -ήσω· ἐκφοβίζω τινά (τόν
κάμνω νά φοβηθῆ καί νά φύγῃ) ἐκ τῶν προτέρων.

προ-εκ-φόβησις, -εως, ἢ (προεκοφβέω)· ἢ προ-
τέρα ἐκφόβησις, ὁ πρότερος ἐκφοβισμός.

προ-ελάσις, ἢ (προελαίνω)· ὡς καί νῦν, προέλα-
σις, τό προελαύνειν, τό νά ὀρμῆ τις πρὸς τὰ ἐμ-
πρός (πεζὸς ἢ ἔφιππος).

προ-ελαύνω, μελλ. -ελάσω· ἐνεργ. πρκ. -εληλάκα,
παθ. πρκ. -εληλάμαι· ελαύνω πρότερον (πρό ἄλλου,
ἢ ελαύνω πρὸς τὰ ἐμπρός.— ἀμτέ. (κατὰ τὸ φαίνό-
μενον, διότι ἄνν. ἢ αἰτ. ἕππον), ὀρμῶ πρὸς τὰ ἐμπρός
ἔφιππος, προχωρῶ ἔφιππος) μετὰ γεν., ἐλαύνω (ὀρμῶ
ἔφιππος) πρό ἄλλου ἢ ἐμπροσθεν ἄλλου || γεν., προ-
χωρῶ.— παθητ., ὡς πρόσω τῆς νυκτὸς προελήλατο
(γ' ἐν. ὑπερσ.)=ὄτε ἢ νύξ ἦτο λιν προκεχωρηκυῖα.

προ-ελεδέν, προελδών, ἀπρφ. καί μτχ. ἄορ. β' τὸ
προέρχομαι.

προ-ελπίζω, μελλ. -ίω· ἐλπίζω ἐκ τῶν προτέρων.

προ-ελῶν, οὔσα, ὄν, μτχ. ἄορ. β' τοῦ προαιρέω.
προ-εμ-βάλλω· ἐμβάλλω (ρίπτω ἢ θέτω μέσα,
παρεμβάλλω) πρότερον || ἐπὶ ναυμαχίας, κάμνω πρῶ-
τος τὴν δι' ἐμβόλου ἐπίθεσιν, ἐπιτίθειμαι πρῶτος.

προ-εμένω, ἐπ. ἀντὶ προεῖμαι, ἀπρφ. ἄορ. β' τοῦ
προίημι.

προ-έμενος, μτχ. μέσ. ἄορ. β' τοῦ προίημι.

προ-εν-ἀρχομαι, μελλ. -ξομαι, ἀποθ.· ἀρχομαι
(ἀρχίζω) πρότερον (πρό ἄλλου, πρῶτος).

προ-εννεκεῖν, ἀπρφ. ἄορ. β' τοῦ προσφέρω.

προ-εννεπέω (καί προέννηπ)· προκηρύσσω ἢ
προαναγγέλλω τὴν πρότερον (ἢ δημοσίᾳ).

προ-εν-οικέω, μελλ. -ήσω· ἐνοικῶ (κατοικῶ) πρό-
τερον.

προ-εν-οίκησις, ἢ (προενοικέω)· τό ἐνοικεῖν
(κατοικεῖν) ἐν τινὶ τόπῳ ἀπὸ πρὶν (πρότερον).

προ-εξ-αγγέλλω, μελλ. -ελῶ· ὡς καί νῦν, προ-
εξαγγέλλω ἐξαγγέλλω πρότερον, ἐξαγγέλλω ἐκ
τῶν προτέρων.

προ-εξ-άγω, μελλ. -ξω· ἐξάγω (φέρω έξω) πρό-
τερον (ἢ πρῶτος) || ὄδηγῶ έξω (προχωρῶ) πρότερον
ἢ πρῶτος || παθητ.· ἐξέρχομαι πρῶτος.

προ-εξ-αἴσσω, ἀττ. -ᾄσσω, μελλ. -ξω· ἐκηρῶ
(έξορμῶ) πρότερον, προεξορμῶ.

προ-εξ-ἄμαρτάνω· ἐξαμαρτάνω (σφάλλομαι,
σφάλω) πρότερον.

προ-εξ-αν-ίσταμαι, παθητ. μετὰ ἐνεργ. ἄορ. β'
-ανέστη· πρκ. -ανέστηκα, ὑπερσ. -ανεστήκειν· ἐγεί-
ρομαι καί ἐξέρχομαι πρότερον (τῶν ἄλλων, πρῶ-
τος) || σηκώνομαι ἐπάνω πρὶν ἀπό.. || προεξανίστα-
μαι εἰς τοὺς βαρβάρους = «ξεσηκωνῶ» πρὶν ἀπὸ
τοὺς ἄλλους καί θαδίζω ἐναντίον τῶν βαρβάρων ||
ἐν ἀγῶνι, ἐξανίσταμαι («ξεκινῶ») πρὶν τὴν δοθῆ
τό σῦνδημα, «ξεκινῶ» πολὺ πρόωρα.

προ-εξ-έδρα, ἰων. -η, ἢ· ἐξέχουσα ἔδρα, ἐπίση-
μος θρόνος.

προ-εξ-εἶμι (πρὸ+ἐξ+εἶμι)· ἐξέρχομαι πρότερον,
έξορμῶ πρότερον.

προ-εξ-επίσταμαι (καί προύξ—)· μέσ. μελλ. -επι-
στήσομαι; παθ. ἄορ. α' προὔξεπιστήθη, ἀποθ.· ἐξ-
επίσταμαι (γινωρίζω πολὺ καλά) ἐκ τῶν προτέρων.

προ-εξ-ερευνῶ (καί προύξ—)· ἐξερευνῶ πρό-
τερον, ἐρευνῶ ἐπακριβῶς πρὶν ἀπό...

προ-εξ-ερευνητής, -οῦ, δ' (καί προύξ—)· ὁ προ-
ποστελλόμενος ἐρευνητής (ἀνιχνευτής, κατασκο-
πος).

προ-εξ-έρχομαι, ἐνεργ. ἄορ. β' -εξηλθον· πρκ.
-εξεληλυθα, ἀποθ.· ἐξέρχομαι πρότερον || προχωρῶ.

προ-εξ-ετάζω, μελλ. -σῶ· ὡς καί νῦν, προεξετά-
ζω, ἐξετάζω (ἐρευνῶ) πρότερον (προηγουμένως,
προκαταβολικῶς).

προ-εξ-εφ-ίεμαι (καί προύξ—), ἀποθ.· ἐντέλλο-
μαι (διατάσσω, παραγγέλλω) ἐκ τῶν προτέρων.

προ-εξ-ορμῶ, μελλ. -ήσω· ἐξορμῶ πρότερον,
έξορμῶ πρό τοῦ πρέποντος χρόνου (παράκαιρα).

προ-επ-αγγέλλω, μελλ. -ελῶ· προαναγγέλλω.—
μέσον, προὔπισχοῦμαι.

προ-επ-αινέω, μελλ. -έσω· ἐπαινῶ ἐκ τῶν προ-
τέρων, ἢ ἐπαινῶ τινά περισσότερο ἀπὸ ἄλλους.

προ-επ-ανα-σεῖω, μελλ. -σῶ· ὑψώνω τὴν χεῖρα
(τὴν σεῖω πρὸς τὰ ἄνω) ἐναντίον τινός πρὶν ἀπὸ
ἄλλου, προαιεῖω.

προ-επ-αφ-ίημι· ἐπαφίημι τί(να) κατὰ τινος πρό-
τερον, στέλλω τί(να) κατὰ τινος προτοῦ...

προ-επεποιήτω, γ' ἐν. παθ. ὑπερσ. τοῦ προποιέω.

προ-επι-βουλεύω, μελλ. -σῶ· ἐπιβουλεύω τινί
πρότερον, τόν ἐπιβουλεύομαι πρῶτος (πρὶν ἀπ' αὐ-
τόν, προτοῦ με ἐπιβουλεύθῃ αὐτός).

προ-επι-ξενόομαι, παθ. (πρὸ + ἐπιξενέω)· γίνο-
μαι δεκτός ὡς ξένος (φίλος) πρότερον, φιλοξε-
νοῦμαι πρῶτος.

προ-επιτάθαι, μεσ-μελλ. -επιστήσομαι, παθ. ἄορ.
α' προὔπιστήθη, ἀποθ.· ἐπίταμαι (γινώσκω, ἐννοῶ)
ἐκ τῶν προτέρων.

προ-επι-χειρέω, μελλ. -ήσω· ἐπιχειρῶ πρῶτος ||
ἐπιτίθειμαι πρῶτος.

προ-εργάζομαι, μελλ. -άσομαι· πρκ. προεργα-
σομαι, ἀποθ.· ποιῶ τὴ ἐργάζομαι τὴ πρότερον || εἶδ.
ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, καλλιεργῶ προηγουμένως, προκαλ-
λιεργῶ.—δ πρκ. κείται καί ἐν παθητ. ἄνν., τὰ προ-
εργασμένα=προηγούμενα κατορθώματα, προηγού-
μενα ἔργα || ἢ προεργασμένη δόξα=δόξα ἀποκτη-
θεῖσα πρότερον.

προ-ερέσσω, μελλ. -έσω· διὰ κωπηλασίας ὠδῶ
τό πλοῖον πρὸς τὰ ἐμπρός.

προ-ερευνῶ, μελλ. -ήσω· ἐρευνῶ ἐκ τῶν προ-
τέρων, ἐρευνῶ πρότερον, ἐρευνῶ πρῶτος.— μέσον,
οἱ προερευνώμενοι ἑκπεῖς=οἱ ἱππεῖς οἱ ἐκ τῶν προ-
τέρων ἀνιχνεύοντες, τό ἔδαφος, οἱ ἀνιχνευταί, οἱ
πρόσκοποι.

προ-ερέω, ἀττ. συνηρ. προερέω, χρησιμοποιοῦμε-
νος ὡς μέλλων τοῦ προεῖπον (τοῦ προσαγορεύω ὄντος
ἐν χρῆσει ὡς ἐνεστ.)· ἐκ τῆς ἰδίας ρίζ. ἐσηματίσθη-
σαν ὁ πρκ. προ-εἶρηκα, παθ. προ-εἶρημαι· παθ. ἄορ.
α' προερερήθη καί προερερήθη· λέγω πρότερον
(ἐκ τῶν προτέρων, προηγουμένως).— || ἐπιτάσσω
(διατάσσω) ἐκ τῶν προτέρων ἢ δημοσίᾳ, προβαίνω
εἰς δημοσίαν ἀνακοίνωσιν.— μτχ. παθ. πρκ. προει-
ρημένος=διατεταγμένος ἐκ τῶν προτέρων.

προ-έρυσσα, ἐπ. ἄορ. α' τοῦ ἔρομ.

προ-ερώω, μελλ. -θῶ· ἔλκω, οὖρω, πρὸς τὰ ἐμ-
πρός || προερώω νῆα=καθεκκῶ πλοῖοι· (ἐκ τῆς ξη-
ρᾶς) εἰς τὴν θάλασσαν (ἢ φέρω τό πλοῖον διὰ κω-
πηλασίας πρὸς τὴ μέρο).

προ-έρχομαι, μελλ. -ελεύσομαι (πρβλ. πρόεμι)·
ἄορ. β' προήλθον· πρκ. προεληλυθα, ἀποθ.· ἔρχομαι
πρὸς (εἰς) τὰ ἐμπρός, προχωρῶ, προβαίνω || μτφρ.,
προχωρῶ, προβάομαι, κάμνω (έχω) πρόδους: τὰ
Περσῶν πρήγματα εἰς τοῦτο προελθόντα = τὰ πρά-
γματα τῶν Περσῶν προχωρήσαντα (προαχθέντα,
προοδυσάντα) εἰς τοιοῦτον σημεῖον (τ. ἐ. ἡ δύνα-
μις τῶν Περσῶν τοσοῦτον αὐξηθεῖσα) || προεληλυ-
θῶς ἡλικία=προσθεδκῶς τὴν ἡλικίαν (προχωρημέ-
νος εἰς τὴν ἡλικίαν, παρσμένης ἡλικίας, ἡλικιω-
μένος), λατ. provenctus aetate. 2) ὑπάγω πρότε-
ρον, ἢ πρῶτος, προπορεύομαι.

πρό-εξ, προ-έτω, προστ. ἄορ. β' τοῦ προίημι.

προ-έθαι, ἀπρφ. μέσ. ἄορ. β' τοῦ προίημι.

προ-ιάλλω· προπέμπω, προεξαποστέλλω || αποστέλλω.

προ-ιάπτω, μέλλ. -ψω· *ἀόρ. α' προϊάψα*· στέλλω έμπρός || στέλλω τινά πρότερον (πρό τής ώρας του) εις τόν Ἄδην.

προ-ιδών, οὔσα, ὄν, μτχ. τοῦ *ἀόρ. β' προϊδον*. **προ-ιδειν**, *εις, ει*, ἰων. καί ἄττ. πρτ. τοῦ *προϊδημι* (βλ. λ.).

προ-ιδείς, *είσα, έν*, μτχ. έν. τοῦ *προϊδημι* (βλ. λ.). **προ-ιζω**· βάλλω τινά νά καθίση έμπρός, τόν τοποθετῶ έμπρός.— μέσον, κάδημαι έμπρός, λαμβάνω τήν πρώτην έδραν (τήν πρωτοκαθεδρίαν), προεδρεύω.

προ-ιημι, γ' έν. *προϊει*, καί εὐκτ. *προϊοί* (ὡσεύ εἶ ένεστ. *προϊώ*) ἄττ. πρτ. *προϊειν*, *εις, ει*· μέλλ. *προ-ήσω*· *ἀόρ. α' προήκα*, έπ. *προήκα*· γ' πληθ. *ἀόρ. β' πρόβρασαν*, πρστ. *πρόβρα, προέτω*, ἀπφρ. *προέμεν*, έπ. ἀντί *προείναι*.— μέσον, *ἀόρ. β' προικήμην*· εὐκτ. *ἀόρ. β' προείμην* ή *προοίμην*.— παθητ., πρκ. *προείμαι*· ὑπερο. *προείμην*· στέλλω πρότερον, προαποστέλλω || στέλλω πρός τά έμπρός, προπέμπω || γεν., ἀποπέμπω, ἀπολύω, τινά, τόν ἀφίνω νά ἀπέλθῃ || ὡς. ἀποστέλλω πρός τινά. 2) ἀφίνω νά πέση, ἀφίνω νά ὀλισθήσῃ (νά γλιστήρῃ) || *έπος προήκει*=ἀφήκε νά τοῦ πέση λόγος («πέταξ' ένα λόγο») || συχνά καί μετ' ἀπφρ.: *αἰετῶν προήκει πέτεσθαι* = έστειλε τούς ἀετούς του νά πετάξουν || *προήκειν οὐρον ἀήναι*=έστειλε νά πνεύσῃ οὐριος άνεμος. 3) ρίπτω έμπρός, ἀπορρίπτω || επί ἑλημάτων ὄπλων, ρίπτω, έξασκοντιζώ, έξοφενδονίζω. 4) παραδίδω || ὡς. ἀφοσιῶμαι, ἀφοσιώνω έμαυτόν εις τι, άσκούμαι εις τι.— || μέσον, στέλλω τι μακράν ἀπό έμέ, παραιτοῦμαι ἀπό αυτό, τó παραδίδω || παραδίδω εις τόν έχθρόν, παραδίδω || ὡς. έγκαταλείπω τι, τó παραιτῶ, «τό ρίπτω εις τήν θάλασσαν», «τό πετῶ». 2) επί πραγμάτων, δίδω ἀφθονα, είμαι δαφιλής («κουβαρντάς») || έν κακῇ ένν. σπαταλώ, κατασπαταλώ, διασπαδίζω || *λόγους προϊημι*=«πετῶ» («ξεφουρνίζω») λόγια || ὡς. ἀφίνω τινά νά έκφύγῃ, νά έξολισθήσῃ. 3) παραδίδω τι εις τινά, τοῦ τó έμπιστεύομαι. 4) ὠδῶ πρός τά έμπρός, έξωδῶ, έκθιάζω. 5) επιτρέπω εις τινά νά πράξῃ τι.— || παθητ., ρίπτομαι μακράν, ἀπορρίπτομαι, «πετιέμαι» || παραμελοῦμαι, περφρονούμαι.

προϊητι, δωρ. ἀντί *προϊησι*, γ' έν. τοῦ *προϊημι*. **προϊκα**, έπιρρ. (κυρ. αἰτ. τοῦ *προίξ*)· δωρεάν, «χάρισμα», λατ. *gratis*.

προϊκτης, -ου, ὁ (*προίξ, προϊσομαι*)· ὁ ζητῶν νά λάβῃ τι δωρεάν, ὁ ζητῶν έλεημοσύνην, ὁ έπαίτῶν, ὁ έπαίτης.

προίξ, ή, γεν. *προϊκός*, δοτ. *προικί*, αἰτ. *προϊκα*, ἰων. αἰτ. *πρόικα* (*προϊσομαι*)· δῶρον, δωρεά || *προϊκός γένυομαι*=ἀπολάω δῶρον, «τό γένυομαι».— έντεῦθεν, ή γεν. *προϊκός* ένίστε ὡς έπιρρ., δωρεάν, «χάρισμα», άμισθί, άνευ άνταποδόσεως, λατ. *gratis* || ὡς. άτιμωρητί || έπιρρ. δ' ὡς. μετὰ τῶν αὐτῶν σημασ. κείται καί ή αἰτ. *προϊκα*.— || μεθ' Ὁμ. τó κατά τούς γάμους δίδόμενον μερίδιον, ὡς καί νῦν προίξ, «προϊκα», λατ. *dos*.

Έτυμ.: προίξ· προϊσομαι· προϊκτης (<πρό+ριξ, σιγ- (τείνω τήν χεῖρα)) βλ. καί έν *ἴκω, ίκέτης*.

ΠΡΟ-ΪΣΟΜΑΙ· μέλλ. *προίξομαι*, ἄττ. *προίξομαι*, ἀποθ.· ζητῶ δῶρον, έπαίτῶ.

προ-ιστημι, μέλλ. *προστήσω*· *ἀόρ. α' προύστησα*, ἀπφρ. *προστήσαι*, μτχ. *προστήσας*· *ἀόρ. β' προύστην*, ἀπφρ. *προστήναι*, μτχ. *προστής*· παθ. *ἀόρ. α' προσεσάθην* καί *προυσάθην*, μτχ. *προσταθείς*· πρκ. *προόστηκα*, ἰων. β' πληθ. *προσεσάετε*, μτχ. *προεστηκώς*, ἰων. *προεσετῶς* ή *προεσετῶς*· || ὡς μεταβατ. ένγρειασ, έν τῇ ένεστ., *παρὰτ.*, μέλλ., καί *ἀόρ. α'*, ἴστημι τι (τό στήνω, τό τοποθετῶ) έμπροσθεν. 2) τινά αὐτήν περιποιέω σημασ. έχει καί ὡς μέσον *προίσταμαι*, *ἀόρ. α' προσεστράμην*· τοποθετῶ τι(να) ένώπιόν μου, τό(ν) στήνω έμπροσθέν (μου). 3) βάλλω τινά έμπροσθέν μου, ήτοι τόν έκλέγω ὡς άρχηγόν μου. 4) ὡς μέσ. ὡς., δέτω πρό τῶν ὀφθαλμῶν μου (ὑπ' ὄψιν μου), προβάλλω || προβάλλω ὡς

δικαιολογίαν (ὡς πρόσχημα).— || ὡς άμτβ., έν τῇ παθητ., μετὰ ένεργ. *ἀόρ. β'*, πρκ. καί ὑπερο. ἴσταμαι έμπροσθέν τινος (έννώπιόν τινος, κατέναντί του), προσέρχομαι, έμφανίζομαι, παρουσιάζομαι || ἴσταμαι πλησίον. 2) μετ' αἰτ. προσ. πλησιάζω. 3) μετὰ γεν., είμαι τεθειμένος ὑπεράνω τινός (ὡς «επί κεφαλῆς»), είμαι ὁ άρχηγός || *προεστήναι φόνου*=νά γίνω ὁ αὐτουργός τοῦ φόνου || *οἱ προσεστώτες*, ἰων. *προεσετώτες*=οἱ άρχηγοί, οἱ πρώτοι, οἱ προϊστάμενοι.— ὅθεν, δικιωκ, διευδύνω, κυβερνώ, τακτοποιῶ, κανονίζω.— 4) ἴσταμαι έμπροσθέν τινός, ὡστε νά τόν προφυλάσσω || προφυλάσσω, προασπιζώ, προστατεύω, ὑποστηρίζω, φουρωῶ.

προ-ισχω· = *προέχω* (βλ. λ.), κρατῶ τι έμπρός («έμπροστά μου»), τό έχω προτεταμένον, προτείνω, τό έκδέτω ένώπιόν μου (πρός θέαν).— || μέσον, *προίσχομαι*, κρατῶ τι έμπροσθέν μου, τό βάλλω (τοποθετῶ) έμπρός μου, τό ξεδιπλώνω, τό ἀπλώνω. 2) προτείνω, προσφέρω. 3) μετφρ., προβάλλω ὡς δικαιολογίαν, ίσχυρίζομαι, προβάλλω ὡς πρόφασιν, προασίζομαι.

προ-ιών, -ιούσα, -ιόν, μτχ. τοῦ *πρόειμι* (*είμι*). **προ-ιῶξις**, ή (*πρό + ἰώω*=δίκωκ)· καταδῶξις πρός τά έμπρός, άντιθ. τῇ *παλιῶξις* (βλ. λ.).

πρόκά ή **πρόκατε**, ἰων. έπιρρ. (*πρόδ*)· εὐδύς, παραχρήμα, αἰφνιδίως.

Έτυμ.: κυρ. είναι ὄνομα. πληθ. έπιθ. τινός **προκο-σ*, *ιατ.* **pro-qo-* (ὁ κατευθυνόμενος πρός τά πρόσω), πρδλ. λατ. *reciprocus* (κυρ.=ὁ κατευθυνόμενος πρός τó ὅπισω καί πρός τά έμπρός (<**re-co*+**pro-co*), *proceres*, παλ.-λαυ. *proki*, παλ.-ρωσασ. *proč* (ὁ ἀοιμένωv, διαμένωv).

προ-καθ-εῦδω, μέλλ. *-καθευδήσω*· καθεῦδω (κοιμῶμαι) πρότερον ή πρώτως.— || κοιμῶμαι έμπροσθέν τινός.

προ-κάθ-ημαι, ἰων. **προ-κάτημαι**, κυρ. πρκ. τοῦ *προκαθέζομαι* (βλ. λ.)· κάδημαι πρό τινός, ή κείμαι έμπροσθέν τινός || (*οἱ Θεσσαλοὶ*) *τοσοῦτον πρό τῆς άλλης Ἑλλάδος προκαθήμηναι* = κατοικοῦντες τόσον μακράν πρό τῆς άλλης Ἑλλάδος || κάδημαι (κείμαι) έμπροσθέν τινός ὡστε νά τόν ὑπερασπίζω, έντεῦθεν δέ καθάλου ὑπερασπιζώ, προστατεύω, προφυλάσσω.

προ-καθ-ίζω, ἰων. **προκατιζώ**, μέλλ. -*ίσω*· ὡς. μέσ. *προκαθίζομαι*· κάδημαι πρό τινός ή έμπροσθέν τινός || έγκαθίσταμαι έμπρός.— || κάδημαι δημοσίω, κάδημαι έπισήμως.

προ-καθ-ιημι, μέλλ. *-καθήσω*· *καθήμι* τι (*βηλ.* τό ρίπτω κάτω, τό καταβυδίζω, τό καταθιβάζω) έκ τῶν προτέρων || μετφρ., έμπλέκω, «μεπερδεύω».— || προαποστέλλω τινά.

προ-καθ-ίστημι, μέλλ. *-καταθήσω*· τοποθετῶ τι(να) πρότερον ή έμπροσθέν τινός || μέσον, τοποθετῶ έμπροσθέν μου.— || έν τῇ παθητ. καί έν τοῖς άμτβ. ένεργ. χρ. (ήτοι *ἀόρ. β'* *-κατέστην*, πρκ. *-καθέστηκα*, καί ὑπερο. *-καθεστήκειν*)· τοποθετοῦμαι πρότερον || καθορίζομαι έκ τῶν προτέρων.

προ-καθ-οράω, μέλλ. *-κατόμωμαι*· κατοπεύω (έπιδερῶ, έρευνῶ, έξετάζω) έκ τῶν προτέρων.

προ-καίω, μέλλ. *-καύσω*· καίω πρότερον (ἀπό πρῖν).

προ-κάκο-πάδέω, -ήσω· κακοπαθῶ πρότερον. **πρό-κάκος**, -ον· ὁ καθ' ὑπερβολήν κακός, ὁ πολὺ κακός.

προ-κάλέω, μέλλ. -έσω· καλῶ τι(να) νά έλθῃ έμπρός (νά έξέλθῃ, νά προσβάλῃ), τόν κάμνω νά έξέλθῃ, τόν προσκαλῶ, τόν φωνάζω.— μέσον, προκαλῶ τινά (τόν καλῶ νά έλθῃ έξω, πρός με) || τόν προκαλῶ εις μάχην, γεν. τόν προκαλῶ, λατ. *provoco*. 2) προσκαλῶ έκ τῶν προτέρων.— || μετ' αἰτ. πρᾶγμα., προτείνω, προσφέρω.— || προκαλῶ τι(να) νά έμφανισθῇ, έξεγείρω, άφηνιζώ.

προ-κάλιζομαι, ἀποθ., μόνον κατ' ένεστ. καί παρὰτ. έν χρήσει· = *προκαλέομαι* (βλ. λ.), προκαλῶ εις άγώνα, πρκαλῶ.

προ-κάλινδέω· κάμνω τι νά κυλίσῃ πρός τά έμπρός, ή νά κυλίσῃ έμπροσθέν μου (πρό τῶν ποδῶν

μου).— Παθητ., κυλλομαι πρό τῶν ποδῶν τινος, πίπτω πρηγής πρό τῶν ποδῶν τινος.

προ-κάλυμμα, τὸ (*προκαλύπτω*)· πᾶν τὸ κρεμάμενον ἔμπροσθεν τινος διὰ τὸ καλύψει ἢ ὡς καὶ νῦν, προκάλυμμα, παραπέτασμα, περικάλυμμα, σκέπασμα ἢ *μτφρ.*, πρόσχημα, πρόφασις, ὑπεκφυγή.

προ-κάλυπτο, μελλ. *-ψω*· κρεμῶ ἔμπροσθεν τινος ὡς κάλυμμα.— μέσον, θάλλω τι ἐπάνω μου ὡς κάλυμμα (διὰ τὸ καλύψει, νὰ προφυλάξω, ἔμαυτον) ἢ ἐπὶ γυναικός, *οὐ προκαλυπτομένα* [τι] *παρηίδος* = μὴ τοποθετούσα κάλυμμα τι ἔμπροσθεν τοῦ προσώπου τῆς.— ἢ ὡς καὶ νῦν, καλύπτο, περικαλύπτο.

προ-κάμνω, μελλ. *-κᾶμομαι*· ἄορ. *ῥ'* *προῦκαμον*· *πρὸ* *-μέμμηνα*· ἐργάζομαι ἢ κοπιᾶζω πρότερον.— ἢ ἐργάζομαι δι' ἄλλον, κοπιᾶζω ὑπὲρ ἄλλου.— ἢ κουράζομαι πολύ, ἐξαντλοῦμαι πολύ σύντομα, ἀποδειλιῶ.— **IV** ἔχω πρότερον ἀσθενεῖαν ἢ στενοχωροῦμαι (θλιβομαι) ἐκ τῶν προτέρων.

προ-κάμνω, οὔσα, ὄν, *μτχ.* ἄορ. *ῥ'* τοῦ *προκάμνω*. **προ-κάρηνος**, ὄν (*πρὸ*+*κάρηνον*)· μέ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ ἔμπρός (ὡς τὸ *πρηγής*), κατακέφαλα, ὀρθοκέφαλα.

προκάς, *-ἄδος*, ἦ· *-πρόξ* (βλ. λ.), *ἡ* *εἰδος* δορκάδος [δι' ἄτου. βλ. *πρόξ*].

προ-κατα-αγγέλλω· ἀναγγέλλω ἢ διακηρύσσω ἐκ τῶν προτέρων.

προ-κατα-ἀγέτις, *-ιδος*, ἦ, ἰων. τύπος ἀντι *προκαθηγέτις*, (*πρὸ* + *καθηγέομαι*)· γυνὴ προπορευομένη, γυνὴ ἀρχηγός (ἡγέτις).

προ-κατα-γιγνώσκω, ἰων. καὶ *μτγν.* *-γιγνώσκω*· μελλ. *-γνώσσομαι*· *πρ.* *-έγνωκα*· ψηφίζω ἐναντίον τινός προκαταβολικῶς, καταδικάζω τινὰ (τὸν κηρύσσω ἔνοχον) συμφώνως πρὸς ἀπάφασιν εἰλημμένην ἐκ τῶν προτέρων ἢ προδικάζω προτοῦ ἀκούσῃ τὴν κατηγορίαν ἢ τὴν ἀπολογίαν ἢ *προκαταγιγνώσκω φόνον τινός*· ἐκδίδω ἐκ τῶν προτέρων ἐτυμηγορίαν ἐναντίον τινός ὡς φονέως (τὸν καταδικάζω προκαταβολικῶς ὡς φονέα) ἢ ὡς μετ' ἀπρφ., καταδικάζω (κατακρίνω) τινὰ ἐκ τῶν προτέρων (λέγων) ὅτι...

προ-κατα-άγω, μελλ. *-ξω*· φέρω τι(νά) κάτω (συν. εἰς τὸν λιμένα) προτοῦ, τὸ(ν) ἐπαναφέρω.— ἢ μέσον, κατέρχομαι (εἰσπλέω) προτοῦ.

προ-κατα-δέω, μελλ. *-θεύσομαι*· τρέχω πρὸς τὰ κάτω πρότερον.

προ-κατα-καίω, μελλ. *-καύσω*· κατακαίω πρότερον ἢ ἐπὶ χώρας, ἐρημώνω διὰ πυρός τὰ πάντα πρό τινος.

προ-κατά-κείμαι, παθ· κατάκειμαι (εἶμαι ἀνακειλιμένος) πρὸ ἄλλου τινός ἢ ἐνώπιόν τινος.

προ-κατα-κλίνω· κατακλίνω τινὰ (τὸν θάλλω νὰ καθίσω) πρὸ τῶν ἄλλων (ἢ εἰς τὴν πρώτην ἢ εἰς τὴν τιμητικώτεραν θέσιν τῆς τραπέζης).

προ-κατα-λαμβάνω, μελλ. *-λήψομαι*· καταλαμβάνω ἐκ τῶν προτέρων, ἢ καταλαμβάνω (γίνομαι κάτοχος τινος) πρὶν ἀπὸ ἄλλους ἢ *μτφρ.*, προλαμβάνω, μεταίωνα, ἔμποδιζω.

προ-κατα-λέγω· περιγράφω (λεπτομερῶς) προηγουμένως (ἐκ τῶν προτέρων), ἐκδέτω λεπτομερῶς πρὸ ἄλλου (ἢ πρώτος).

προ-κατα-λύω· καταλύω (καταργῶ) ἐκ τῶν προτέρων (ἢ πρό τινος).— μέσον, ἐξομαλύνω (διευθετῶ) ἐκ τῶν προτέρων ἢ *προκαλύωμαι τὴν ἐχθραν* = παύω τὴν ἀμοιβαίαν ἐχθραν πρότερον.

προ-κατ-άρχω, (καὶ συν. μέσ. *-ομαι*)· ἀρχίζω πρώτος, προεξάρχω ἢ ἀρχίζω πρῶγμα τι πρὸ τῶν ἄλλων ἢ κατὰ τὸ πλεῖστον ὁμοῦ ὡς ἰσχυρὸς ὁρος (ἐπὶ τῶν θυσιαίων), προσφέρω τὴν πρώτην (ἢ τὴν καλλίστην) μερίδα τοῦ θύματος.

προ-κατα-σκευάζω· παρασκευάζω ἐκ τῶν προτέρων, προπαρασκευάζω.

προ-κατα-φεύγω· καταφεύγω εἰς τινὰ τόπον πρότερον, διαφεύγω εἰς τὸ μέρος (πρὸς ἀσφάλειαν) προηγουμένως.

προ-κατα-χράομαι, ἀποθ· καταναλίσκω ἐκ τῶν προτέρων.

προ-κατ-εσθίω, μελλ. *-έδομαι*· κατεσθίω (κατατρώγω) πρότερον.

προ-κατ-έχω, ἄορ. *ῥ'* *-κατέσχο*· ἀποκτῶ τὴν κατ-οχήν τινος (τὸ καταλαμβάνω) ἐκ τῶν προτέρων, τὸ προκαταλαμβάνω.— μέσον, προκαταλαμβάνω τι δι' ἑμαυτὸν (πρὸς ὠφέλειάν μου).

προ-κατ-ηγورέω· κατηγορῶ ἐκ τῶν προτέρων (προκαταβολικῶς).

προ-κατ-ηγόρια, ἦ (*προκατηγορέω*)· ἢ πρότερα κατηγορία.

προ-κατ-ῆμαι, ἰων. ἀντι *προκάθημαι* (βλ. λ.).

προ-κατ-ίζω, ἰων. ἀντι *πρωιαθίζω* (βλ. λ.).

προ-κατ-όψομαι, μελλ. τοῦ *προκαθοράω*.

πρό-κειμαι, *πρ.* *προῦκειμαι*, ἰων. ἀπρφ. *προέσθαι*· μελλ. *-κείσομαι*· ἐν χρήσει ὡς παθητ. τοῦ *προτίθημι*· εἶμαι τοποθετημένος ἔμπροσθεν τινος, κείμαι ἐνώπιόν τινος ἢ προκείμενος, προεξέχω.— ἢ εἶμαι τοποθετημένος (κείμαι) ἔμπροσθεν τινος (ἐνώπιόν τινος) ἢ *μτφρ.* προκείμενος, προβάλλομαι, εἰς τινα, συζητοῦμαι ἢ *πρόκειται περὶ σωτηρίας* = ὡς καὶ νῦν, πρόκειται (βλ. λ. τὸ ζήτημα εἶναι) περὶ σωτηρίας ἢ *ἄεθλος προκείμενος* = προταβεῖς ἀγών, προταθέν ἔργον ἢ *τὸ προκείμενον πᾶγμα* = τὸ περὶ οὗ πρόκειται ζήτημα, ἢ περὶ ἧς πρόκειται ὑπόθεσις, τὸ συζητούμενον θέμα.— ἢ κείμαι ἐνώπιόν τινος, κείμαι ἐκτεθειμένος ἢ κείμαι ἐκτάδην (νεκρός) : *ὁ προκείμενος* = ὁ νεκρός, τὸ πτώμα του.— **IV** συνεχίζομαι, ὑφίσταμαι, ὑπάρχω.

προ-κέλευδος, ὄν (*πρὸ*+*κέλευθος*)· προηγούμενος, πρόδρομος, προάγγελος.

προ-κελευσματικός, ὁ (ἐνν. *πούς*)· (*προκείλεσμαι*)· ἐν τῇ μετρικῇ, ὁ μετρικὸς πούς ὁ συγκεκριμένος ἐκ τεσσάρων βραχειῶν συλλαβῶν, π. χ. *κατέβαλε*.

προ-κενώω, μελλ. *-ώσω*· κενῶ (ἀδειάζω) ἐκ τῶν προτέρων (προκαταβολικῶς).

προ-κῆδομαι, ἀποθ· φροντίζω περὶ τινος, σκέπτομαι περὶ τινος, μεριμνῶ περὶ τινος.

προ-κηραίνω (*πρὸ*+*κῆρ*)· εἶμαι ἀνήσυχος διὰ τινα, εἶμαι πλήρης ἀνησυχῶν φροντίδων περὶ (ὑπὲρ) τινος.

προ-κηρυκεύομαι, μελλ. *-εύσομαι*, μέσ., ἀποθ· προκηρύσσω διὰ κήρυκος, γνησιοποιῶ δημοσίᾳ διὰ κήρυκος ἢ διαπραγματεύομαι διὰ κήρυκος.

προ-κηρύσσω, ἄττ. *-ττω*· μελλ. *-ξω*· ὡς καὶ νῦν, προκηρύσσω, διακηρύσσω δημοσίᾳ, διακηρύσσω διὰ κήρυκος.

προ-κινδυνεύω, μελλ. *-σω*· διακινδυνεύω (ριψοκινδυνεύω) πρὸ ἄλλων ἢ ἀγωνίζομαι ὡς πρόμαχος ὑπὲρ ἄλλων, ὑπερασπίζω ἄλλους ἢ βαστάζω ὄλον τὸ θῶρος τῆς μάχης.

προ-κινέω, μελλ. *-ήσω*· κινῶ πρὸς τὰ ἔμπρός ἢ ἀναγκάζω (ἐκθιάζω) τινὰ νὰ προχωρήσῃ πρὸς τὰ ἔμπρός.— Παθητ., μετὰ μέσ. μελλ. *-κινήσομαι*, κινούμαι πρὸς τὰ ἔμπρός, προβαίνω, προχωρῶ.

προ-κλαίω, ἄττ. *-κλαῶ*, μελλ. *-κλαύσομαι*· κλαίω ἐκ τῶν προτέρων, κλαίω φανερά.— ἢ μεττ. θρηνῶ τι(να) ἐκ τῶν προτέρων.

προ-κληθεῖς, *μτχ.* παθ. ἄορ. *α'* τοῦ *προκαλέω*.

πρό-κλησις, *-εως*, ἰων. *-ιως*, ἦ (*προκαλέω*)· ὡς καὶ νῦν, πρόκλησις, τὸ προκαλεῖν ἢ πρόκλησις εἰς μονομαχίαν : *ἐκ προκλήσεως* = κατ' ἀκολουθίαν (ἢ : κατόπιν, συνεπειᾶ) προκλήσεως.— ἢ πρόσκλησις, πρόστας, προσφορά.— ἢ ὡς δικανικὸς ὁρος, δικαστικὴ κλήτευσις γινομένη ὑπὸ τοῦ ἐτέρου τῶν διαδίκων, ἢ καὶ ὑπ' ἀμφοτέρων, καὶ περιέχουσα ὠρισμένος προτάσεις πρὸς λύσιν ἀμφισβητούμενων ζητημάτων (δπως π. χ. νὰ παραδώσῃ ὁ ἀντίδικος τοὺς δούλους του πρὸς δικαστικὴν ἀνάγκην διὰ βασιανισμῶν, ἢ νὰ δεχθῇ νὰ ὑποβλήθῃ εἰς ἔνοχον κατάθesis κ.τ.δ.).

προ-κλίνω, μελλ. *-λνώ*· κλίνω (εγέρω) πρὸς τὰ ἔμπρός.

πρό-κλύτος, ὄν (*προκλύω*)· ὁ ἀκουθεῖς πρότερον, ὁ ἔκπαλαι περίφημος ἢ δρυλικός, μυθολογικός.

προ-κλύω· ἀκούω ἢ μανθάνω ἐκ τῶν προτέρων.

προ-κόλπιον, τὸ (*πρὸ*+*κόλπος*)· τὸ πρὸ τοῦ κόλπου (βλ. λ. τοῦ στήθους) διπλοῦμενον μέρος τοῦ ἵματιου.

προ-κομίζω, μελλ. *-ίσω*· φέρω πρὸς τὰ ἔμπρός,

έξάγω («εβγάζω»), ἡ έξάγω πρότερον.— παθητ., μεταφέρομαι έξω, άποκοιμίζομαι μακράν.

προ-κόμιον, τό (πρόδ+κόμη)· ἡ κόμη (ἡ πίπτουσα έπί) τοῦ μετωπίου τοῦ ἵππου ἢ ζένη (πρόσδετος) κόμη τῶν γυναικῶν (καί μάλιστα ἡ περί τὸ μέτωπον, όταν συνήθιζον νά φέρουν αἱ Περσίδες καί Ἑλληνίδες).

προ-κοπή, ἡ (προκόπτω)· ἡ πρόδοδος (ἡ προχώρησις) ἡ έπιτελουμένη έν πορείᾳ.— ἢ μεταφρ., ἡ καί νῦν, προκοπή, πρόδοδος, έπίδοσις, θελτίωσις (εἶτε ὀλική εἶτε πνευματική).

προ-κόπτω, πρτ. προϋκοπτον· μελλ. -ψω· ὡς μετβ. κυρ. άποκόπτω (καί άπομακρύνω) τὰ έμπροσθεν τινος, ἡ καθαρῶς τήν ὁδόν τήν άνοιγομένην εἰς τὰ έμπροσθεν τινος ἢ έντεῦθεν, προάγω, προωθῶ, έργον τι, τὸ κάμνω νά προοδεύσῃ.— παθητ., προάγομαι, προχωρῶ, προκόπτω, εὐδοκιμῶ, σημειῶ έπίδοσιν, εὐτυχῶ.— ἢ άμτβ., ένεργ., ὡς καί νῦν, προκόπτω, κάμνω προόδους, προοδεύω ἢ έπί χρόνου, έχω προχωρήσει πολύ, εἶμαι πολύ προχωρημένος.

πρό-κρίμα, -ατος, τό (προκρίνω)· ἡ έκ τῶν προτέρων κρίσις ἢ έσπευσμένη (πρόωρος) άπόφασις.— ἢ προτίμησις, μεροληψία.

προ-κρίνω, μελλ. -κρίνω· ὡς καί νῦν, προκρίνω, προτιμῶ, έκλέγω κατά προτίμησιν.— παθητ., προτιμῶμαι, θεωροῦμαι άνωτερος άλλων.— ἢ κρίνω έκ τῶν προτέρων, άποφασίζω έκ τῶν προτέρων.

πρό-κρίτος, ον (προκρίνω)· ὡς καί νῦν, πρόκριτος, έκλελεγμένος, έκλεκτός, ὁ προτιμηθεῖς ἢ έξοχος, έξαίρετος.

πρό-κροσσοί, (ἡ), ον (πρόδ+κροσσαι+τῆ κροσσοί), καί κατὰ τὸ πλεῖστον έν τῇ πληθ. **πρόκροσσοί**, (αἱ), α=οι προεξέχοντες πρὸς τὰ έμπρός δίκην κροσσῶν (ὅπως π. χ. αἱ άνειλκυσμένα εἰς τήν ξηράν νῆες τῶν Ἀχαιῶν, τῶν ὀπίων αἱ βύηλαι πῆφραι, εἰς μίαν γραμμὴν παραταγμένα, έδιδον τήν έντύπωσιν τεύχους μετὰ έξεχουσῶν έπαλξεων ἢ οἱ τεταγμένοι κατά μικρὰ διαστήματα ὡς αἱ έπαλξεις, ἡ κατά σειράς ὁστω έπί πλοίων, νέες πρόκροσσοί έξ πόντον έπί ὀκτώ= αἱ παραταγμένα κατά σειράς, μέ τὰς πρώρας πρὸς τὸ πέλαγος, καί εἰς βάθος ὀκτῶ νεῶν ἢ ὡς. έπί ποτηρίου, περίξ αὐτοῦ γρυπῶν κεφαλαί πρόκροσσοί ἦσαν=ὀλόγυρά του (τοῦ πλουσιῶς δηλ. γεγλυμμένου ποτηρίου) ἦσαν κατεσκευασμένα (γεγλυμμένα) κατά κανονικά διαστήματα κεφαλαί γρυπῶν.

προ-κυλινδέω, μελλ. κύλιζω· κυλιῶ πρὸ τῶν ποδῶν τινος, κυλιῶ τι πρὸς τὰ έμπρός.— παθ. (μετὰ δοτ.), κυλιόμαι πρὸ τῶν ποδῶν τινος, έρω ἢ προσπίπτω γονυκλινης πρὸ τῶν ποδῶν τινος.

προ-κύπτω, μελλ. -ψω· κύπτω πρὸς τὰ έμπρός (καί κυττάω πρὸς τὰ έξω), προβάλλω πρὸς τὰ έξω.

προ-κύρω, μελλ. -ώσω· έπικυρῶ πρότερον, προεπικυρῶν, προεπιθεθαίνω.

προ-κύων, γεν. -κυνός, ὁ· ὄνομα τοῦ άστερισμοῦ (ἡ άστέρος), τοῦ άνατέλλοντος πρὸ τοῦ άστερισμοῦ τοῦ κυνός.— ἢ ὁ γυρλιζών ὡς κύων (έπί τῶν Γραμματικῶν π. χ.), τῶν χριτικῶν δηλ. τῆς άρχαιότητος, οἵτινες άποκαλοῦνται ὑπό τινος **κυνάρια δηκτικά καί γυρλιζόντα**).

προ-κύμιος, ον (πρόδ+κύμιος)· ὁ προηγούμενος (ὁ πρό) τοῦ κύμιου (βλ. λ.) ἢ ὡς οὐα. τὸ προκύμιον (κυρ. ένν. ζῆσμα): ὕμνον προκύμιον = τὸ προσάκρουσμα τοῦ ὕμνου, ὕμνον πρόμαχος, ζῆσμα ἄδόμενον ὡς προσάκρουσμα τοῦ ὕμνου.

πρό-κύπος, ον (πρόδ+κύπη)· ὁ κρατῶν (τὸ ξίφος) άπό τῆς κύπης (τ. έ. τῆς λαθῆς).— ἢ παθητ., ὁ άπό τῆς κύπης (άπό τῆς λαθῆς) κρατούμενος.

προ-λαγγάνω· λαγγάνω πρότερον, λαμβάνω τι διά κλήρω (διά λαχνοῦ) πρότερον.

προ-λάζυμαι, άποθ.· λαμβάνω ἥτερον, λαμβάνω έκ τῶν προτέρων, προσπολάω.

προ-λάλέω, μελλ. -ήσω· λαλῶ πρότερον ἢ φλυαρῶ έκ τῶν προτέρων.

προ-λαμβάνω, μελλ. -λήψομαι· άόρ. β' προϋλαβόν· πρτ. -έλιψα, παθ. -έλιψμαι· λαμβάνω πρότερον, λαμβάνω έκ τῶν προτέρων, λαμβάνω προκαταβολικῶς ἢ λαμβάνω ὡς προκαταβολήν (ὡς άρρα-

θῶνα, «καπάρω»). 2) ὡς καί νῦν, προλαμβάνω, λαμβάνω πρότερον ἢ ταχύτερον άπό άλλους, προφθάνω ἢ προλαμβάνω καί φεύγω προτοῦ... 3) λαμβάνω (άποκτῶ) πρώτος, έξευρίσκω.— ἢ προλαμβάνω (προφθάνω τινά) καί τὸν «ξεπερνῶ», ὕπερτερῶ, «προσπερνῶ» ἢ **προλαμβάνω τῆς ὁδοῦ**=«τίθεμαι έπί κεφαλῆς τῆς πορείας». 2) άξιώ ἢ λαμβάνω τι πρὸ τῆς ὕρας, προλαμβάνω, άχολοῦμαι μέ τι ἡ ὑποστηρίξω τι προκαταβολικῶς ἢ έντεῦθεν, προδικάζω, μεροληπτῶ, μεροληπτικῶς κρίνω (καί άποφασίζω).— ἢ έπαναλαμβάνω έξ άρχῆς.

προ-λέγω, μελλ. -ξω· παθητ. πρτ. προλέλεγμαι· έκλέγω (διαλέγω) πρὶν άπό άλλους, έκλέγω κατά προτίμησιν, προτιμῶ.— ἢ ὡς καί νῦν, προλέγω, λέγω έκ τῶν προτέρων ἢ προφητεύω, προμαντεύω, προλέγω τὰ μέλλοντα (έπί χρησμοῦ). 2) λέγω (δηλῶ, διακηρύσσω) δημοσίᾳ προκηρύσσω ἢ καθιστῶ τινα προσεκτικόν, τὸν νοθεύω, τὸν προειδοποιῶ, τὸν άποτρέπω ἢ ὁμολογῶ, δηλῶ ἢ διατάσσω, έπιτάσσω.

προ-λείπω, μελλ. -ψω· πρτ. προλέλοιπα· προχωρῶν άφίνω τινά) ὀπίω, άφίνω, έγκαταλείπω ἢ **μητίς σε προλέλοιπε**=ἡ φρόνησις σε έχει έγκαταλίψει ἢ ὡς. έγκαταλείπω έκ τῶν προτέρων ἢ **χώραν προλείπω**=έγκαταλείπω τήν θέσιν μου. 2) παραλείπω νά πράξω τι.— ἢ άμτβ., παύω, έξαντλοῦμαι, έκ τῶν προτέρων ἢ άπολ. λιποψυχῶ, λιποθυμῶ.

προ-λεκτικός, ἡ, ὄν (προλέγω)· ὁ προλέγων, προφητικός.

προ-λέλοπα, πρτ. τοῦ προλείπω.
προ-λεσχηγεῖσθαι, παθ. πρτ. προλεσεσχῆνευμαι, άποθ.· συνδιαλεγόμεαι μετά τινος άπό πρὶν, προλαλῶ, προφλυαρῶ.

πρό-λεσχος, ον (πρόδ+λέσχη)· ὁ ρέπων εἰς φλυαρίαν, ὁ φωφλατᾶς, άπεραντολόγος.

προ-λεύσσω· προβλέπω ἡ κυττάω έμπροσθεν μου.
προ-λίπειν, άπφρ. άόρ. β' τοῦ προλείπω.

προ-λίπῶν, οὔσα, ὄν, μετ. άόρ. β' τοῦ προλείπω.
πρό-λογος, ὁ (προλέγω)· ὡς καί νῦν, πρόλογος, εἰσαγωγικός λόγος ἢ έν τῇ τραγωδίᾳ καί τῇ άρχαίᾳ κωμῳδίᾳ πρόλογος έκαλεῖτο ὀλόκληρον τὸ μέρος τοῦ δράματος, τὸ πρὸ τοῦ πρώτου χηρικοῦ ζοματος (πρὸ τῆς παρόδου)· άπό τοῦ Εὐριπίδου καί έφεξῆς ὁ πρόλογος άπέβη μονόλογος περίεχων άφήγησιν τῶν σχετικῶν πρὸς τήν ὑπόθεσιν τοῦ δράματος γσγονέτων (άντιβ. τῇ **έπίλογος**).

προ-λοχίζω, μελλ. -ίσω· παθ. πρτ. προλελόχισμαι· στήνω ένέδραν έκ τῶν προτέρων.— παθητ., αἱ **προλελοχισμένα ένέδραι** = αἱ έκ τῶν προτέρων τοποθετημένα ένέδραι.— ἢ πολιορκῶ δι' ένεδρῶν, προκαταλαμβάνω έν μέρος καί στήνω ένέδρας.

προ-μάθειν, άπφρ. άόρ. β' τοῦ προμανθάνω.
προ-μάλασσω, άττ. -ττω, μελλ. -ξω· μαλάσσω τι (τὸ καθιστῶ μαλακόν) έκ τῶν προτέρων.

προ-μανθάνω, μελλ. -μαθήσομαι· άόρ. β' προϋμανθόν· μανθάνω προηγουμένως, έξακριβῶν έκ τῶν προτέρων, έξευρίσκω έκ τῶν προτέρων.

προ-μαντεία, ἰων. -ηίη, ἡ (προμαντεύομαι)· τὸ δικαίωμα τοῦ νά έρωτᾶ τις τὸ μαντεῖον πρώτος.

προ-μαντεύομαι, άποθ.· προλέγω, προφητεύω.
προ-μαντήη, ἡ, ἰων. άντι **προμαντεία** (βλ. λ.).

πρό-μαντις, -εως, ἰων. -ιος, ὁ, ἡ· ὁ προφήτης, ἡ ἢ προφήτις, κατ' έξοχήν δ' έκκαλεῖτο **πρόμαντις** ἡ Πυθία, δηλ. ἡ ίέρεια τοῦ Μαντεῖου τῶν Δελφῶν.— ἢ ὡς έπιθ., προφητικός, προμαντεύων.

προ-μαρτύρομαι, άποθ.· μαρτυρῶ, παρέχω μαρτυρίαν, πρότερον.

προ-μάτωρ, -ορος, ἡ· ὄνορ. άντι **προμήτωρ**.
προ-μάχέω = προμαχίζω (βλ. λ.), μάχομαι έμπροσθεν (ὡς πρόμαχος).

προ-μάχων, -ώνος, ὁ (προμάχομαι)· προμαχών, προπύργιον, **τείχος**, έπαλξις, πύργος, λατ. propugnaculum.

προ-μάχίζω, μελλ. -σω (πρόμαχος)· μάχομαι πρότερον ἢ έμπροσθεν (εἰς τήν πρώτην γραμμὴν τῆς μάχης ἢ ὡς. μάχομαι έμπροσθεν τινος ὡς πρόμαχος τού.

προ-μάχομαι, μελλ. -μαχῆσομαι, άττ. -μαχῶσμαι,

ἀποθ. μάχομαι ἐμπρός, μάχομαι εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν, μάχομαι εἰς τὰς προφυλακὰς.— || μάχομαι ἐμπρός ἀπὸ τινος, πρὸς ὑπεράσπισίν του, τὸν ὑπερασπίζω.

πρό-μάχος, *ον* (πρό+μάχομαι) ὁ μαχόμενος ἐμπροσθεν, ὁ μαχόμενος εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν || ὡς οὐα, κατὰ τὸ πλετατον ἐν τῷ πλῆθ., ὡς καὶ νῦν, οἱ μαχηταὶ τῆς πρώτης σειρᾶς (ἢ γραμμῆς), οἱ πρόμαχοι.— || ὁ μαχόμενος ὑπὲρ τινος, προασπιστής, ὑπερασπιστής.

πρό-μεῖγνυμι, ὀρθότερον τοῦ προμίγνυμι (β. βλ. διὰ σημασ.).

πρό-μελετώ, μελλ. -ήσω ὡς καὶ νῦν, προμελετώ, μελετῶ ἐκ τῶν προτέρων, προασκοῦμαι, προγυμνάζομαι.

πρό-μένεια, ἡ (μένος) ὄνομα προφήτιδος τῆς Δωδώνης ἢ προαισθανομένη, ἢ προβλέπουσα.

πρό-μεριννάω, μελλ. -ήσω μεριννῶ (λαμβάνω μερίμναν, φροντίδα) ἐκ τῶν προτέρων.

πρό-μετωπίδιος, *ον* (πρό+μέτωπον) ὁ φερόμενος (ἢ ὑπάρχων) πρὸ τοῦ μετώπου (ἢ ἐπὶ τοῦ μετώπου).— || ὡς οὐα, τὸ προμετωπίδιον = τὰ δέρμα τοῦ μετώπου. 2) ἐπὶ ἱππων, κόρημα τοῦ μετώπου.

πρό-μήθεια, *θωρ.* προμάθεια, *ἰων.* προμηθία, *ἄττ.* ποιητ. προμηθία, ἢ (προμηθής) ὁ πρόγνωσις, προαίσθησις, πρόβλεψις, πρόνοια, προμελέτη || περισκεψίς, στοχαστικότητα.

Προμηθεΐα, τὰ (Προμηθεύς) ἡ ἑορτὴ τοῦ Προμηθέως (*κυρ.* ἐκ τοῦ ἐπομ.).

Προμηθεΐος, *α, ον* (Προμηθεύς) ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Προμηθεά, ἢ προερχόμενος ἐκ τοῦ Προμηθέως.

πρό-μηθέομαι, μέσ. μελλ. -μηθήσομαι παθ. ἄορ. α' προμηθήθη, ἀποθ. (προμηθής) φροντίζω ἐκ τῶν προτέρων, προνοῶ περὶ τινος || ἐπιδεικνύω περίσκεψιν (μεγάλην προσοχήν) διὰ τι, προσέχω, λατ. cavere || μετὰ αἰτ. προσ., δεικνύω σεβασμὸν πρὸς τινα.

Προμηθεύς, *γεν.* -έως, *θωρ.* -ῆος, δ (προμηθής), *κυρ.* = ὁ προνοῶν, ὁ προβλεπτικός, ὁ λαμβάνων ἐκ τῶν προτέρων τὰ μέτρα του) υἱὸς τοῦ Τιτάνος Ἴαπετοῦ καὶ τῆς Κλυμένης, ἀδελφὸς τοῦ Ἐπιμηθέως (βλ. λ.) ἔφευρέτης πολλῶν τεχνῶν, καὶ *κυρ.* τῶν ἔχουσιν σχέσιν μετὰ μέταλλα καὶ τὸν πηλόν, διὸ καὶ φέρεται πλάσας τὸν ἄνθρωπον ἐκ πηλοῦ καὶ ἐφοδιάσας αὐτὸν διὰ τοῦ ἀενεῆχου πυρός, τὸ ὅποσον ἔκλεψεν ἀπὸ τὸν Ὀλύμπου (βλ. Κ.Ε.Λ.).— || ὡς προσηγορ., ὁ προνοητικός, προβλεπτικός, προσεκτικός.

πρό-μηθής, *θωρ.* προμάθής, ἐς (πρό+μήτις) ὁ ἐκ τῶν προτέρων σκεπτόμενος, προσεκτικός, σώφρων || ὁ φροντίζων περὶ τινος, ὁ ἀνησυχῶν διὰ τι.

Ἔτυμ.: προμηθής προμηθεΐα Προμηθεύς, -έως Ἐπιμηθεύς, -έως προμηθεύς προμοιτίθεται ὑποστ. τ. *μῆθος, *θωρ.* μάθος (= μέριμνα, ἀνήσυχος φροντίς), ἐξ *ἰαπ.* *mā-dh-os, ἄτινα ἐν σχέσει πρὸς τὸ παρ' Ἴουκ. μενθήρη (*ἰαπ.* *men-dh- παρέχουσι τὴν ἰδίαν ἀντιστοιχίαν, ἣτις ὑπάρχει π.χ. μεταξὺ τῶν *gvem-: *gvem-, *vā-: *ven- (πρβλ. ἑλλ. ἐβα—βαίνω—βωμός) ἄλλοι συσχετίζονται τὸ Προμηθεύς πρὸς τὸ σανσκρ. pramanthas (= ῥάβδος παραγωγήου πῦρ διὰ τῆς τριβῆς).

πρό-μηθία, *ἰων.* -ίη, ἢ (=προμηθεΐα (βλ. λ.).

πρό-μηθικός, *ἦ, ὄν* (προμηθής) ὁ ἔχων κλίσιν πρὸς τὸ προνοεῖν, προβλεπτικός, σώφρων.— ἐπίρρ. -κῶς=μετὰ συνθέσεως.

πρό-μηνύω, μελλ. -ήσω μηνύω (εἰδοποιῶ, πληροφορῶ) ἐκ τῶν προτέρων, προσημαίνω.

πρό-μῆτωρ, -ορος, ἢ, *θωρ.* προμάτωρ (πρό+μήτηρ) ἡ πρώτη μήτηρ, ἢ ὀρχηγέτις, μίας γενεᾶς (ἢ μίας φυλῆς), πρβλ. προπάτωρ.

πρό-μίγνυμι, ἀπρφ. παθ. ἄορ. β' τοῦ προμ(ε)ίγνυμι.

πρό-μίγνυμι, (ὀρθότερ. προ-μείγνυμι, βλ. μείγνυμι), μελλ. -μείξω μείγνυω (ἀναμειγνύω, ἀνακατώνω) ἐκ τῶν προτέρων.— Παθητ., ἀπρφ. ἄορ. β' προμίγνυμαι ἔχω ἐπικοινωνίαν μετὰ τινος ὅπῃ πρὶν || συνουσιάζομαι μετὰ γυναικὸς προτοῦ...

πρό-μισθῶω, μελλ. -ώσω μισθῶω (ἐνοικιάζω) τι ἐκ τῶν προτέρων, προενοικιάζω.

πρό-μνάομαι, ἀποθ. ζητῶ τὴν χεῖρα κόρης διὰ λογαριασμὸν ἄλλου τινός, τοῦ τὴν προξενεύω || γενικῶς, προσπαθῶ νὰ ἀποκτήσω τι, ἐξαιτοῦμαι, ζητῶ || συνηγορῶ, συμβουλεύω (μετὰ δοτ.).— || προμινύζομαι, προμηνύω, προμαντεύω.

πρό-μνηστίνω, *αι, α'* ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον, ἀλλεπάλληλοι (ἀλλὰ κατὰ σειράν καὶ οὐχὶ ὅλοι μαζί).

Ἔτυμ.: ἀθεθ. ἔτυμολ. 'οἱ ἀρχαῖοι ἔτυμολόγουν τοῦτο ἐκ τοῦ προμῆνω, οἵνεκα ἀντὶ τοῦ προμηνεῖνοι (= ἔκατος ἀναμένων τὸν προηγούμενον, πρβλ. Σουτθ. «προμνηστίνωι» κατὰ τάξιν, ἐφεξῆς», καὶ Ἰουκ. «προμνηστίνωι» ἐπὶ μίαν ἀπὸ τοῦ προμηνεῖν», διὰ δὲ τὴν κατάλ. πρβλ. ἀγγλιστίνος). Κατὰ τοὺς νεωτέρους ὅμως ἔτυμολόγους ἡ σημασία «ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον» πρέπει νὰ ἀναχθῆ εἰς τὴν ἀρχαίαν συνήθειαν τῆς *προμνηστείας, καθ' ἣν πρὸ τῆς πραγματικῆς μνηστῆς κατήλθαι πρὸ τοῦ προξενητοῦ πολλὰ γυναικες, ἢ μία μετὰ τὴν ἄλλην (πρβλ. καὶ μνάομαι).

πρό-μνηστρία, ἡ, καὶ **πρό-μνηστρίς**, -ίδος, ἢ (προμνάομαι) ἡ προξενήτρια, ἢ προξενεύουσα γαμβροῦς μὲν εἰς τὰς γυναῖκας, νύμφας δὲ εἰς τοὺς ἀνδρας.

πρό-μοιρος, *ον* (πρό+μοῖρα) ὁ πρὸ τοῦ ὑπὸ τῆς μοίρας ὠρισμένου χρόνου, πρόωρος (ἐπὶ τοῦ θανάτου π. χ.).

πρό-μολεῖν, ἀπρφ. ἄορ. β' τοῦ προβλόσσω (βλ. λ.).

πρό-μολή, ἡ (προμολεῖν) τὸ προαύλιον, τὰ πρόθυρα, «τὰ ἐξώπυλα μέρη» (κατὰ τὸν ἀρχ. Σχολ.).— || ἐν τῷ πλῆθ., αἱ προμολαί=αἱ ὑπώρειαι ὄρους || ὡς. αἱ ἐκκλησιαστικὰ ποταμοῦ.

πρό-μολών, *μχ.* ἄορ. β' τοῦ προβλόσσω.

πρόμος, δ (πρό) ὁ προηγούμενος, ὁ πρῶτος || ὁ πρόμαχος (βλ. λ.), ὑπερασπιστής.— || ἀρχηγός, λατ. primus, princeps.

Ἔτυμ.: πρόμος: γοθθ fram-aldrs (ὁ προβεξηκυίας ἱλικίας), ὁμβρ. primum, promom (=λατ. primum), ἰαπ. *pro-mo- πρβλ. *přī-mo- ἐν τῷ γοθθ. fruma, ἀγγλ. saξ. forma, παλ.σαξ. formo, λιθ. pirmas (ὁ πρῶτος), εἶτα πρβλ. λατ. grandium (πρόγευμα) (<*přam-[e]d-ijo-m, ἰαπ. *přī-m-) τὸ πρόσφ. -mo- ὑπάρχει ὡς ἐν τῷ λατ. primus (*přis-mo-s), přelign. primum (=λατ. prima), ὅπερ, ὡς καὶ τὰ priscus, pristinus, προήλθεν ἐκ τινος συγκριτικῆς σχηματισμοῦ (*při-is-) ἐν συναφεῖα πρὸς τὸ prior (*při-jōs).

πρό-μοχδέω, μελλ. -ήσω μοχθῶ (κοπιᾶζω) ἐκ τῶν προτέρων.

πρό-νόος, ἡ **πρό-νοῖος**, *α, ον*, ἰων. **πρό-νήιος**, *ἦ, ον* (πρό+νόος) ὁ πρὸ τοῦ ναοῦ, τὰ ἐμπροσθεν τοῦ ναοῦ εὐρισκόμενα.— ὡς οὐα: || ὁ πρόναος (ἰων. τὸ προνήιον)=πρόδομος (βλ. λ.), ἡ πρὸ τοῦ ναοῦ εἰσόδος, δηλ. ἡ πρώτη διαίρεσις (τὸ πρῶτον διαμέρισμα) τοῦ ναοῦ, διὰ τῆς ὁποίας εἰσέρχεται τις εἰς τὸν κυρίως ναόν.— || Προναΐα, ἰων. Προνήη, ἢ, ὄνομα τῆς Ἀθηνᾶς ἐν Δελφοῖς, διότι ἐκεῖ ἐπήρχε ναύτοκος ἢ ἀγαλμα τῆς Ἀθηνᾶς, καίμενον πρὸ τοῦ μεγάλου Ναοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος.

πρό-ναυμάχέω, μελλ. -ήσω ναυμαχῶ ὑπὲρ τινος (μετὰ γεν.).

πρό-νέμω, μελλ. -νεμῶ ἀπονέμω (διανέμω, διαμοιράζω) ἐκ τῶν προτέρων || ἐμφανίζω, παρυσιάζω.— || μέσον προνέμομαι (ἐπὶ κτηνῶν, ποιμνίων κ.τ.δ.) =προχωρῶ θόσκων || ὄθεν, κερδίζω ἔδαφος, ἐκτείνωμαι, ἀπλώνωμαι.

πρό-νεύω, μελλ. -ήσω νεύω (κλίνω) πρὸς τὰ ἐμπρός.

πρό-νήιος, *ἦ, ον*, ἰων. ἀντὶ πρόναος (βλ. πρόναος).

πρό-νηστεύω, μελλ. -ήσω νηστεύω πρότερον.

πρό-νικάω, μελλ. -ήσω νικῶ ἐκ τῶν προτέρων.

πρό-νοέω, μελλ. -ήσω ὡς μέσον, **προνοέομαι**, μελλ. -ήσομαι, μετὰ μέσ. ἄορ. α' προνοήσομαι καὶ παθ. προνοήθη

ἀντιλαμβάνομαι, παρατηρῶ, πρότερον, προβλέπω.— || σχεδιάζω τι ἐκ τῶν προτέρων, προνοῶ. 2) μετὰ γεν., προνοῶ, λαμβάνω πρόνοιαν, ὑπὲρ τινος, φροντίζω περὶ τινος, μερίμνω περὶ τινος. 3) ἀπολ. εἶμαι προνοητικός, λαμβάνω προφυλακτικὰ μέτρα, προφυλάσσομαι, προσέχω.

προ-νοήτων, ρηματ. επίθ. τοῦ *προνοεῖν* = *δεῖ προνοεῖν*—πρέπει νά λαμβάνη τις πρόνοιαν.

προ-νοητικός, ἡ, ὄν (*προνοεῖω*)· ὡς καὶ νῦν, ὁ προνοητικός, προορατικός, προβλεπτικός, προσεκτικός.— **||** ἐπί πρᾶγμα, ὁ μαρτυρῶν πρόνοιαν τῆς προῦπαρξιν σχεδίου.— *ἐπίρρ. -κῶς* (ὡς καὶ νῦν), μετὰ προνοητικότητας.

προ-νοία, ἰων. **-νοίη**, ἡ (*πρόνοος*)· τὸ νοεῖν (ἀντιλαμβάνεσθαι, κατανοεῖν) ἐκ τῶν προτέρων.— **||** ὡς καὶ νῦν, πρόνοιαν, πρόβλεψιν **||** ἐκ *προνοίας* = μετὰ προβλέψεως, ἐκ προμελέτης, ἐπίτηδες, ἐσκεμμένως, λατ. *ex consilio* **||** ὡς. ἐπὶ κακουργημάτων, διαπραχθέντων ἐκ προμελέτης· *τραύματα ἐκ προνοίας, φόνος ἐκ προνοίας*. **2)** ἡ τοῦ θεοῦ πρόνοια.— **|||** *Πρόνοια Ἀθηνᾶ*, ὡς θεὰ τῆς προβλέψεως καὶ τῆς συνέσεως, λατρευομένη ὑπὸ τὸ *δνομα* τοῦτο ἐν *Δελφοῖς*.

προ-νομία, ἡ (*προνομέομαι*)· προσδοκία.

προ-νομεία, ἡ (*προνομέω*)· ἐπιδρομή εἰς ἐχθρικήν χώραν πρὸς ἀρπαγὴν νομῆς (φορβῆς) **||** λεηλασία, διαρπαγή.

προ-νομεύω, μελλ. *-σω*· κάμνω ἐπιδρομὴν εἰς ἐχθρικήν χώραν χάριν *προνομείας* (βλ. λ.), θηλ. ἀρπαγῆς φορβῆς **||** διαρπαγῆς, λεηλατίας, ἐρημώω.

προ-νομή, ἡ (*προνομέομαι*)· ἐπιδρομή πρὸς προμήθειαν φορβῆς (καὶ γὰρ τροφίμων) **||** διαρπαγή, λεηλασία, ληστρική ἐπιδρομή. **2)** ἐν τῇ πληθ. *προνομαί* = στρατιωτικὰ ἀποσπάσματα ἀποστελλόμενα πρὸς προμήθειαν τροφίμων.— **||** ἡ προσδοκία τοῦ ἐλέφαντος.

προ-νομός, ὄν (*προνομέομαι*)· ὁ προχωρῶν ἐν ᾧ θόσκει, ὁ θόσκων καὶ προχωρῶν (ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ *δπισθονόμος* (βλ. λ.)=ὁ βαδίζων πρὸς τὰ ὀπίσω ἐν ᾧ θόσκει, ὁ ὀπισθοχωρῶν κατὰ τὴν θόσκήν).

πρό-νοος, ὄν, καὶ συνηρ. **πρό-νοους**, οὖν (*πρό+νόος*)· = *προμηθής* (βλ. λ.), ὁ σκεπτόμενος ἐκ τῶν προτέρων, προβλεπτικός, προνοητικός.— συγκριτ. *πρό-νούτερος*.

προ-νωπής, ἐς (*πρό+ῶψ*)· = *πρηνής*, ὁ κλίνων τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ ἔμπρός (εἰς γέρων τὸ κεφάλι ἐμπρός) **||** σκυφτός, «καμπύλορος». **2)** μετρ., ἐπιρρηπής, ἔτοιμος, πρόχειρος.

Ἔτυμ.· *προνοπήτης*· *προνόμος*· πρβλ. Ἡσυχ. *γενώπηται*· *τεταπεινώται*· πιβ. ἐκ τῆς *πρό+ῶψ* (= μετὰ τὸ πρόσωπον πρὸς τὰ ἔμπρός), ὁπότε ἡ ὑπαρξίς τοῦ *-ν* ἐρμηνεύεται ὡς καὶ ἐν τῇ *πρη-νής* καὶ λατ. *pro-nus*. Ἰπ' ἄλλων συσχετίζονται τὸ *καρ*· Ἡσυχ. *ανήιστα*· *ἔσχατα, κατώτατα*, καὶ τὸ *δημρ. νεϊόθεν* (**νεi-fo-*)· κατ' ἄλλους προϋπήρξε τύπος **προ-ενωπήτης*, **προ-ενώπιος*, ἐξελιχθεὶς εἰς **προ-ενω*· (κατ' ἐκθλιψιν τοῦ *-ο*· τῆς *πρῶθ* πρὸ τοῦ ἀρχικοῦ φωνηέντος τοῦ β' συνθετ.), καὶ ἐν συνεχείᾳ καταλήξας εἰς *προνω*· ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῆς *πρό*.

προ-νώπιος, ὄν (*πρό+ἔνώπια*)· ὁ ἔμπροσθεν τῆς οἰκίας, ἡ ὁ ἔξω τῆς οἰκίας **||** γεν., ὁ ἔμπροσθεν τόπου τινός ἢ ὁ ἔξω τόπου τινός, ὁ ἐξωτερικός.— **||** ὡς οὖς. τὸ *προνωπίον* (συν. ἐν τῇ πληθ., τὰ *προνώπια*)=τὰ ἔμπροσθεν τῆς οἰκίας, τὰ πρόθυρα, τὸ προστώων, οἰκία· [κατ' ἄλλους ἐκ τῆς *πρό+ἔνώπια* (βλ. λ.), καὶ κατ' ἄλλους ἐκ τῆς *πρό+ῶψ*, ὡς τὸ *προνωπήτης*, βλ. λ.).]

ΠΡΟ΄Ξ, γεν. *προκόος*, ἡ, καὶ *προκάς*, -άδος, ἡ (βλ. λ.)· εἶδος δορκάδος ἢ ἐλάφου **||** μετρ., ὁ δειλὸς ἀνδρῶπος [εἰ' ἔτυμ. βλ. *περκνός*].

πρό-ξενος, ὁ, ἰων. ἀντὶ *πρόξενος* (βλ. λ.).

πρό-ξενεῶ, πρτ. *πρόξενον*· μελλ. *-ήσω*· ἀβρ. α' *πρόξενεῶ*· πρτ. *πρόξενηκα* (*πρόξενος*)· εἶμαι πρόξενός τινος, ὁ ἐκπρόσωπος τῶν συμφερόντων του καὶ ὁ μεριμνῶν δι' αὐτὰ **||** καθόλου, εἶμαι ὁ προστάτης του, ὁ ὑπεραποστήθης του.— **|||** διαπραγματεύομαι, οἰκονομῶ, ἐνεργῶ καὶ κατορθώνω ὁ,τιδήποτε ὑπὲρ ἄλλου τινός (καὶ διὰ λογαριασμόν του) **||** παρέχω, χορηγῶ, προμηθεύω, ἐφοδιάζω, προσφέρω, παραχωρῶ, χαρίζω. **2)** μετὰ *δοτ. καὶ ἀπρφ.*, ἐπινοῶ χάριν τινός ὥστε οὗτος... **||** ὡς. παρέχω ὁδηγίαν, δίδω κατευθύνσεις, νουδεῖω, συμβουλεύω. **3)** συνηστῶ τινά εἰς ἄλλον, «τοῦ τὸν αὐτήν».

πρό-ξενία, ἡ (*πρόξενος*)· ἡ σχέση τοῦ *Πρόξενου* (βλ. λ.), θηλ. ἡ συνδήκη ἢ ἡ σύμβασις φιλίας μεταξὺ πόλεως (κράτους) καὶ πολίτου ἄλλης πόλεως, πολιτικὴ (κρατικὴ) φιλία, λατ. *hospitium*.— **||** τὰ δικαιώματα ἢ τὰ προνόμια τοῦ *Πρόξενου*, ἢ φίλου τῆς πόλεως καὶ ἰδία φρεοβουτοῦ.

πρό-ξενος, ἰων. **πρό-ξενος**, ὁ (*πρό+ξένος*)· ὁ ξένος (τ. ἐ. φίλος) τῆς πόλεως (τοῦ κράτους), δημόσιος φίλος, καθιστάμενος τοιοῦτος δι' ἀποφάσεως τῆς πολιτείας. Ἡ λέξις θηλ. *πρόξενος* ἐθήλου τὴν ἰδίαν σχέσηιν μεταξὺ μίθς πόλεως (κράτους) καὶ ἑνὸς πολίτου ἄλλης πόλεως, τὴν ὁποίαν ἐθήλου ἢ λέξις *ξένος* προκειμένου περὶ δύο ἀτόμων-πολιτῶν δύο διαφόρων πόλεων· ὁ *πρόξενος* εἶχε μεγάλη πρόνομια εἰς τὴν πόλιν, τῆς ὁποίας τὰ συμφέροντα ἐξεπροσώπει· ἢ *πρόξενία* (ἡ ἰδιότης θηλ. τῶν Πρόξενου) μετεδιβάετο συγγήως κληρονομικῶς ἀπὸ πατρός εἰς υἱόν.— **||** γέν., προστάτης, βοηθός, ὑπεραποστήθης, φρουρός, κηδεμῶν, ἐπίτροπος. **2)** ὡς ἐπίθ., ὁ βοηθῶν, ὁ ἐπικουρῶν, ὁ ἀνακουφίζων.

πρό-ξυράω, μελλ. *-ήσω*· ξυρίζω ἐκ τῶν προτέρων.

πρό-ογκάομαι, ἀποθ.· οὔκωμαι (οὔκωνίζω) ἐκ τῶν προτέρων **||** προαγγέλλω δι' οὔκωνισμῶ.

πρό-οδεύω, μελλ. *-σω*· ὀδεύω πρὸ ἄλλου, ταξιθεύω πρὸ ἄλλου **||** προπορεύομαι, προηγοῦμαι ἐν ὁδοπορίᾳ.

πρό-οδοι-πορεύω, μελλ. *-ήσω*· ὀδοιπορῶ πρὸ ἄλλου, ὀδοιπορῶν ἔχω πολὺ προχωρήσει.

πρό-οδο-ποιεῖω, μελλ. *-ήσω*· παρασκευάζω τὴν ὁδὸν ἐκ τῶν προτέρων, προπαρασκευάζω τὴν ὁδόν, ἐξομαλύνω τὴν ὁδὸν ἀπὸ πρὶν, προεξομαλύνω τὴν ὁδόν.— **||** μετρ., προετοιμάζω τι, προπαρασκευάζω τι.

πρό-οδος (Α), ὄν (*πρό+ὀδός*)· ὁ προπορευόμενος **||** ὡς οὖς. *οἱ πρόοδοι*=τμήμα στρατιωτῶν προπορευομένων (ἀνιχνευτῶν).

πρό-οδος (Β), ἡ (*πρό+ὀδός*)· τὸ προχωρεῖν, τὸ προβαίνειν **||** ἡ ἐκ στρατοπέδου ἔξοδος **||** μετρ., ὡς καὶ νῦν, πρόοδος, ἐπίδοσις.

πρό-οίδα, ἀπρφ. *προοιδέμαι*, μετρ. *προοιδός*· ὑπεροροῦμαι (καὶ *προοιδεῖν*), μελλ. *προοίσομαι* (ἄνευ ἐνεστ. ἐν χρήσει)· γινώσκω ἐκ τῶν προτέρων· πρβλ. *προοείδον*.

πρό-οιμιάζομαι, παρ' ἀττ. καὶ συνεπτ. *φοοιμιάζομαι*· μελλ. *-άσομαι* (*προοιμίζω*)· ἀποθ.· κάμνω προοίμιον ἢ πρόλογον (εἰσαγωγὴν, προανάκρουσμα), λατ. *prooemior* **||** μετ' αἰτ., προοιμιάζομενος (ἐν εἶδει προοιμίου) λέγω τι **||** *φοοιμιάζομαι*· *θεοὺς*=ἀρχομαι ἐπικαλούμενος τοὺς Θεοὺς.— ὁ πρτ. *πεφοοιμιάσομαι* (μετὰ καθ. ἐνν.): *πεφοοιμιάσται τὰ νῦν εἰρημμένα*=τὰ νῦν εἰρημνῆτα ἔχουσι λεχθῆ ἐν προοιμίῳ.

πρό-οίμιον, τό, ἀττ. συνεπτ. καὶ **φοοιμίον** (*πρό+οἶμος*)· ὡς καὶ νῦν, προοίμιον, εἰσαγωγὴ **||** ἐν τῇ Μουσικῇ, προανάκρουσμα, προεἰσαγωγικὸν μέλος, πρόοισμα **||** ἐν τοῖς ρητορικῶσι λόγοις, προοίμιον, πρόλογος **||** ἐπὶ νόμων, αἰτιολογικὴ ἐκθεσις **||** μετρ., κάθε ἀρχή. **2)** ὕμνος (βραχὺ ποίημα).

πρό-οίχομαι, μελλ. *-οιχήσομαι*, ἀποθ.· ἔχω ἀπέλθει πρότερον.

πρό-ὀμνῦμι, καὶ **-ῶμ**· ὀμνυμι (ὀρκίζομαι) πρότερον **||** βεβαιῶ ἐνόρκως ἀπὸ πρὶν (ἐκ τῶν προτέρων).

πρό-οπτεόν, ρηματ. επίθ. τοῦ *προοράω*· *δεῖ προοράω*, πρέπει νά προβλέπη τις, νά λαμβάνη τὰ μέτρα του ἐκ τῶν προτέρων.

πρό-οπτος, ὄν, ἀττ. συνηρ. **προῦπτος**, ὄν, ρηματ. επίθ. τοῦ *προοράω* (ὡσεὶ ἐξ ἐνεστ. **προόπτωμαι*)· ὁ ὀρῶμενος ἐκ τῶν προτέρων, ὄν ἐκ τῶν προτέρων δύναται τις νά προεἶδῃ **||** κατὰ δόξαν, καταφανής **||** ὁ διακρινόμενος, διαπρόεττον, ἐπὶ τινι.

πρό-ορατός, ἡ, ὄν, ρημ. επίθ. τοῦ *προοράω*· ὄν δύναται τις νά προεἶδῃ, προβλεπτός.

πρό-οράω, μελλ. *προόψομαι*· ἀβρ. δ' *προεἶδον*· πρτ. *προοράω*· βλέπω ἔμπροσθεν, βλέπω πρὸς τὰ ἔμπροσθ **||** μετρ., προβλέπω, εἶμαι προβλεπτικός (προνοητικός). **2)** βλέπω ἔμπροσθ πρὸς μέρος τι **||** ὡς. βλέπω μακρόθεν. **3)** μετὰ γέν., προνοῶ, φροντίζω, περὶ τινός (προσ. τῆς πράγμ.).— ὡς. ὡς μέσον, *προοράομαι*, βλέπω ἔμπροσθ μου, βλέπω τὰ ἔμπροσθεν

μου. 2) προβλέπω. 3) προνοώ περί τινος, φρονιζώ περί τινος, λατ. *cavere*.

προ-ορίζω, μελλ. -σω· ορίζω ἐκ τῶν προτέρων, προσποφασίζω.

προ-ορμίζω, μελλ. -ήσω· ὠδῶ (κινῶ) τι πρὸς τὰ ἔμπροσ. — παθητ., ὄρμω πρὸς τὰ ἔμπροσ, κινουμαι πρὸς τὰ ἔμπροσ, ἐξορμῶ, προχωρῶ. — || ἀμτθ. ἐν τῇ ἐνεργ., ἐκκινῶ πρὸς τὰ ἔμπροσ, ἐξορμῶ, προβαίνω || ἐπὶ φυτῶν, αὐξάνομαι.

προ-ορμίζω, μελλ. -ίσω· μτθτ., προσορμίζω (ὀράζω) ἔμπροσ ἀπὸ τι.

προ-οφείλω, ἀττ. καὶ συνηρ. **προῦφείλω**· μελλ. -οφείλῃσω· ὡς καὶ νῦν, προοφείλω, ὀφείλω (χρεωστώ) ἐκ τῶν προτέρων. — παθητ., ὡς καὶ νῦν, προοφείλομαι, ὀφείλομαι ἐκ τῶν προτέρων, ἀπομένω ὡς ὀφειλόμενον ὑπόλοιπον.

πρό-οφικς, -εως, ἡ (πρόδ+δυσικς)· πρόβλεψικς. — || τὸ δὲλεπεν πρότερον (πρὸ ἄλλου τινός).

πρό-οφισμαι, μελλ. τοῦ *προοράω* (ὡσεὶ ἐξ ἐν. *προ-όπτομαι).

προ-πάγγις, ἐς (πρόδ+πᾶγγιται, τοῦ *πήγγυμι*)· ὁ ἑσπερωμένος (ἐμπηγμένος) ἔμπροσθεν || προέχων, προεξέχων.

προ-πάθειν, ἀπρ: ἀορ. 6' τοῦ *προπάσχω*.

προ-παιδεύω, μελλ. -σω· διδάσκω ἐκ τῶν προτέρων, προδιδάσκω, προηγνάζω.

πρό-πάλαι, ἐπιρρ.: πρὸ πολλοῦ, πρὸ παρὰ πολὺ χρόνου.

πρό-πάρ (πρόδ+παρά), ὡς πρόθ. μετὰ γεν.· ἔμπροσθεν τινος. — || ὡς ἐπιρρ. (ἀπολ.)· πρότερον, *θαῖτον* (= ταχύτερον), μᾶλλον.

προ-παρα-βάλλω· θέτω τι πλησίον (ἢ παραπλεύρως) τινός ἐκ τῶν προτέρων.

προ-παρα-σκευάζω, μελλ. -άσω· ὡς καὶ νῦν, παρασκευάζω, παρασκευάζω ἐκ τῶν προτέρων, ἐτοιμάζω ἐκ τῶν προτέρων. — Παθητ., προπαρασκευάζομαι.

προ-παρ-έχω· παρέχω πρότερον, χορηγῶ (ἐφοδιάζω) ἐκ τῶν προτέρων || προσφέρω πρότερον.

προ-πάροικε, καὶ πρό φων. -θεν: πρόθ. μετὰ γεν., ἔμπροσθεν τινος || *προπάροικε ποδῶν* = πρὸ τῶν ποδῶν τινος, παρὰ τοὺς πόδας τινός, πρόχειρος || *προπάροικε θυράων* = ἔμπροσθεν τῆς θύρας, πρὸ τῆς θύρας, ἐξωθεν. — || ἐπιρρ.: 1) ἐπὶ τόπου, ἔμπροσθεν, πρόσω, πρὸς τὰ ἔμπροσ. 2) ἐπὶ χρόνου, πρότερον, προηγουμένως, πρῶν.

πρό-πᾶς, -πᾶσα, -πᾶν (πρόδ+πᾶς), ἐπιττ. τύπος ἀντὶ *πᾶς*: *πρόπαν ἡμᾶρ* = ὅλην τὴν ἡμέραν | *πᾶς προπάσας* = ὅλα τὰ πλοῖα ἁμοῦ | οὐδ. *πρόπαν* (ὡς ἐπιρρ.) = ὁλοσχερῶς, τελείως.

προ-πάσχω, μελλ. -πείσομαι· πάσχω πρότερον (ἐκ τῶν προτέρων), πάσχω πρῶτος || τυγχάνω κακῆς μεταχειρίσεως ἐκ τῶν προτέρων.

προ-πάτωρ, -ορος, ὁ (πρόδ+πατήρ)· ὡς καὶ νῦν, προπάτωρ, ὁ ἰδρυτῆς ὁδὸς γένους (μῆτρς οικουγενείας), ὁ πρῶτος πατὴρ τοῦ γένους, ὁ γενάρχη || ἐν τῇ πληθ. οἱ *προπάτορες* = οἱ πρόγονοι, ὡς καὶ νῦν «προπάτορες».

προ-πέιθω, μελλ. -σω· πείθω ἐκ τῶν προτέρων.

πρό-πειρα, ἡ· ἡ πρότερα δοκιμὴ ἢ ἀπόπειρα || *πρόπειραν ποιοῦμαι* = κάμνω μίαν δοκιμὴν (μίαν ἀπόπειραν), λατ. *experimentum facere*.

προ-πειράω = *πρόπειραν ποιοῦμαι* = δοκιμάζω ἀπὸ πρῖν || ὡς. τὰς αὐτὰς σημασ. ἔχει καὶ ὡς ἀποθ. *προπειράομαι* μετὰ παθ. ἀορ. α' καὶ παθ. πρκ. *προπειράσθην, προπεπειράμαι*.

προ-πέμπω, μελλ. -ψω· ἀορ. α' *προῦπεμψα*· πέμπω (στέλλω) πρότερον (ἢ ἐκ τῶν προτέρων) || στέλλω μακράν, ἐκπέμπω || ἀποπέμπω, ἀπολύω || στέλλω πρὸς τὰ πρόσω || στέλλω ἐξω || *προπέμψω ἰούς* = ἐξασπείλλω (ἐκσφενδονίζω) βέλη || ὡς. παρ-έχω, χορηγῶ, προσφέρω, ἐφοδιάζω. — || ὡς καὶ νῦν, προπέμψω, συνοδεύω, «ξεπροβοδῶ» || εἰδ. συνοδεύω ἐν πομπῇ, συνοδεύω νεκρὸν εἰς τὸν τάφον, λατ. *efferre*. — ||| ἀκολουθῶ κατὰ πόδας, ἐπιδιώκω, καταδιώκω.

προ-πεσών, οὔσα, ὄν, μτχ. ἀορ. β' τοῦ *προπέπτω*.

προ-πετάννυμι, μελλ. -πετᾶσω· *πετάννυμι* (τ. ἔ. ἐκτείνω, ἀπλώνω) πρὸ τινος ἢ ἔμπροσθεν τινος.

προ-πέτεια, ἡ (*προπετής*)· ὡς καὶ νῦν, προπέτεια, ἀπερίσκεπτος σπουδῆ, ὄρμη, βία.

προ-πετής, ἐς (*προπίπτω*)· ὁ πίπτων πρὸς τὰ ἔμπροσ, ὁ κλίνων πρὸς τὰ ἔμπροσ, ὁ κύπτων πρὸς τὰ ἔμπροσ, λατ. *prociidius, proclivis* || ὁ κεκυφώς, σκυφτός, ὁ εὐρισκόμενος ἐν καταπτώσει, ὁ ἐγγίζων εἰς τὸν θάνατον. — || μτθρ., ὁ εὐρισκόμενος εἰς τὸ χεῖλός τινος, ὁ προσεγγίζων εἰς τι, ὁ πρόθυμος διὰ τι, ὁ ἐπιρρηπής εἰς τι. 2) ὄρμητικός, αἰφνίδιος, ριψοκίνδυνος, ἀπερίσκεπτος, βίαιος. — ἐπιρρ. *προπετώς* = πρὸς τὰ ἔμπροσ. — || μετὰ μεγάλης σπουδῆς («μετὰ τὸ κεφάλι κάτω καὶ πολὺ βίαια»).

προ-πέφανται, γ' ἐν. παθ. πρκ. τοῦ *προφαίνω*.

προ-πεφραδμένως, ἡ, ὄν, μτχ. παθ. πρκ. τοῦ *προφράζω*.

προ-πηδάω, μελλ. -ήσομαι· πηδῶ πρὸς τὸ ἐξω πρότερον || πηδῶ πρὸς τὰ ἔμπροσ ἐκ τινός.

προ-πηλάκιζω, μελλ. -ίσω, ἀττ. -ίω (πρόδ+πηλός)· καλύπτω (ἐπιχρίω) μὲ πηλόν || μτθρ., περιλούω τινὰ μὲ ὄνειδιστικὰ ἐκφράσεις, τὸν μεταχειρίζομαι κακῶς ἢ ὑβριστικῶς. — || μετ' αἰτ. πράγμα, ὄνειδίζω τινὰ ἐπὶ τινι.

προ-πηλάκις, -εως, ἡ (*προπηλακίζω*), καὶ **προ-πηλάκιμος**, ὁ ὑβριστικῆ (χλευαστικῆ) μεταχειρίσεως.

προ-πίνω, πρκ. *προῦπίνω*· μελλ. *προπίομαι*· ἀορ. β' *προῦπιον*· ἐνεργ. πρκ. *προπέπωκα*, παθ. πρκ. *προπέπομαι*· πίνω πρότερον, πίνω πρῶτος || ὡς καὶ νῦν, προπίνω, πίνω εἰς τὴν ὑγείαν τινός, προπίνω εἰς ὑγείαν του, λατ. *propinare*, διότι ἡ ἑλληνικὴ συνήθεια ἦτο νὰ πίνη τις πρῶτος καὶ εἶτα νὰ δίδῃ τὸ ποτήριον εἰς τὸν ἄλλον, ὑπὲρ τῆς ὑγείας τοῦ ὁποίου προπέπεν.

2) ἐπειδὴ συχνὰ τὸ ποτήριον, δι' οὗ ἐγένετο ἡ πρόποις, ἐδίδοτο ὡς δῶρον εἰς τὸν ὑπὲρ οὗ ἐγένετο ἡ πρόποις, τὸ *προπίνω* ἐσήμανε καὶ τὸ «δωροῦμαι», «χαρῶς», παραδίδω: *προπίνω τὴν ἐλευθερίαν Φιλίππου* = χαρίζω τὴν ἐλευθερίαν εἰς τὸν Φίλιππον ὡς δῶρον προπόσεως, δηλ. τὴν παραδίδω ἀπερίσκεπτος εἰς αὐτόν, τὴν προδίδω || ὡς. *προπέπεται τὰ τῆς πόλεως πράγματα* = τὰ συμφέροντα τῆς πολιτείας ἔχουν προδοθῆ (ἔχουν δοθῆ ὡς δῶρον).

προ-πίπτω, μελλ. -πισοῦμαι· ἀορ. 6' *προῦπασθον*, ἀπρφ. *προπεσείν*· πρκ. *προπέπτωκα*· πίπτω (πρὸς τὰ) ἔμπροσ, ρίπτω ἑμαυτὸν πρὸς τὰ ἔμπροσ || ὄρμω πρὸς τὰ ἔμπροσ, κινουμαι ὄρμητικῶς («μετὰ τὸ κεφάλι κάτω») πρὸς τὰ ἔμπροσ.

προ-πιστεύω, μελλ. -σω· πιστεύω (ἔχω ἐμπιστοσύνην) ἐκ τῶν προτέρων.

προ-πίτνω, ποιητ. ἀντὶ *προπίπτω* (βλ. *πίτνω*)· προσπίπτω, πίπτω πρηγνῆς, πρότερον ἢ ἔμπροσθεν τινός (ἐπὶ ἱκετῶν).

προ-πλέω, μελλ. -πλεύσομαι· ὡς καὶ νῦν, προπλέω, πλέω πρότερον.

πρό-πλοος, ὄν, καὶ συνηρ. -πλοους, οὖν (*προπλέω*)· ὁ προπλέων, ὁ πλέων πρότερον τῶν ἄλλων, ἢ πλέων πρὸ τῶν ἄλλων («ἐπὶ κεφαλῆς τῶν»).

προ-πλώω, ἰων. ἀντὶ *προπλέω*.

προ-ποδ-ηγός, ὄν· ὁ προπορευόμενος καὶ δεικνύων τὴν ὁδόν, ὁ ὁδηγός.

προ-ποδίζω, μελλ. -ίσω (πρόδ+πούς)· θέτω τὸν πόδα (κινῶ τὸν πόδα) πρὸς τὰ ἔμπροσ, δηματίζω πρὸς τὰ ἔμπροσ.

προ-ποιέω, μελλ. -ήσω· ποιῶ τι πρότερον ἢ ἐκ τῶν προτέρων, προπαρασκευάζω || κάμνω τὸ πρῶτον βῆμα. — παθητ., ποιούμαι ἢ παρασκευάζομαι ἐκ τῶν προτέρων, προπαρασκευάζομαι.

προ-πολεμέω, μελλ. -ήσω· πολεμῶ πρότερον ἢ ἔμπροσθεν τινός.

προ-πόλευμα, -ατος, τὸ (*προπολεύω*)· ἀνταποδοεῖσα ὑπηρεσία.

προ-πολεύω, μελλ. -σω (*πρόπολος*)· εἶμαι *πρόπολος* (βλ. λ.), εἶμαι ὑπηρετής || ὑπηρετῶ ὡς ἱερεὺς, εἶμαι ἱερεὺς ἐν τινι ἱερῷ.

πρό-πολος, ὁ, ἡ (πρόδ+πολέω)· ὑπηρετής βαθίζων πρὸ ἄλλου, προπορευόμενος, εὐρισκόμενος ἔμ-

προσθεν || ακόλουθος, συνοδός, θεράπων || ναύτης, έρέτης. 2) ό ύπηρετών θεότητά τινα, ίερεύς ή έρετα || ύπηρετής ναού, νεωκόρος, είδος σημερ. «κανδηλανάπτου».— || ως έπιθ. ό ύπηρετών εις τι πράγμα, ό αφωσιωμένος ή και αφιερωμένος εις αυτό.

προ-πομπή, ή (προπέμνω)· τό προεξαποστέλλειν, ή έκ τών προτέρων άποστολή.— || ως και νύν, ή προπομπή, ή τιμητική συνοδεία, τό «ξεπροβόδημα».

προ-πομπία, ή (πρό+πομπή)· ή πρώτη θείσις έν τινι πομπή, ως τό *προεδρία*.

προ-πομπός, όν (πρό+πέμνω)· ως και νύν, προπομπός, ό προπέμνων, ό συνοδεύων έν πομπή || μετ' αйт., *προπομπός χοάς*=ό φέρων (μεταφέρων) χοάς έν πομπή.— || ως ουσ., ό συνοδός, ό συνοδεύων, ό φύλαξ, φρουρός, υπερασπιστής.

προ-πονέω, μελλ. -ήσω *πονά* (τ. έ. μοχθώ, κοπιάω) έκ τών προτέρων.— || μοχθώ δι' άλλον (χάριν άλλου, άντι άλλου).— || μετ' γεν., μοχθώ (κοπιάω) διά τι (δηλ. διά νά τό άποκτήσω).— || IV μετ' αйт., πραγμ., άποκτώ τι διά πρότερου μόχθου || θθεν έν τή μη. παθ. πρκ. τά *προπεπονημένα*=οί πρότεροι κόποι, πράγματα επιδιωχθέντα πρότερον μετά ζήλου, διά τήν άπόκτησιν τών όποιων κοτεβλήθησαν πρότερον πολλοί κόποι.— || V μέσον, *προπονέομαι*=άποκάννω πρό τών άλλων («κουράζομαι πολύ γρήγορα»).— || VI παθητ., προκαταπονούμαι, καταπονούμαι έκ προηγθέντων δεινών.

πρό-πονός, ον· λιαν επίπονός, λιαν επίμοχθος, πολύ κοπιώδης.

προ-ποντής, -ίδος, ή (πρό+Πόντος)· ή πρό του Πόντου θάλασσα, ή θάλασσα του Μαρμαρά, κληθεΐσα ούτω διότι κείται άκριβώς πρό του Εύξεινου Πόντου.

προ-πορεύω, μελλ. -σω· κόμνω (βάλλω) τι νά προπορεύεται, τό οδηγώ (τό διευδύνω) προς τά έμπρός.— παθητ., μετά μέσ. μελλ. -πορεύομαι και παθ. μελλ. -πορευθήσομαι· ως και νύν, προπορεύομαι, πορεύομαι πρότερον ή προς τά έμπρός, προηγούμαι.

προ-πορίζω, μελλ. -ίσω· προπορίζω, προμηδεύω, έφοδιάζω, έκ τών προτέρων.— παθητ., προπορίζομαι (προμηθεύομαι, έφοδιάζομαι) από πριν.

πρό-ποσις, -εως, ή (προπίνω)· ως και νύν, πρόποσις, τό προπίνειν εις τήν ύγείαν τινός, ή τό πίνειν πρότερον.— || αυτό τουτό τό ποτόν.

προ-πότης, ό (προπίνω)· ό προπίνων εις ύγείαν τινός.

πρό-πους, -ποδος, ό· ό προεξέχων πούς όρους, ή ύπώρεια όρους.

προ-πράσσω, άττ. -πτω, μελλ. -ξω· πράττω πρότερον, έκτελώ πρότερον.— || άπαιτώ και λαμβάνω έκ τών προτέρων.

προ-πρεών, -ώνος, ό· ως τό *προσηρητής* (βλ. λ.), ό κλίνων τήν κεφαλήν προς τά έμπρός, «μέ τό πρόσωπον προς τά έμπρός» || μετρ., πρόδυμος, πρόφρων.

προ-πρηής, ές (έπιτεταμ. *πρηής*)· ό έχων τό πρόσωπον προς τά κάτω, «σκυφτός», μέ τό πρόσωπον προς τό έδαφος («πρόμυτα»), λατ. *pronus* || ό λυγισμένος προς τά έμπρός.— τό ούθ. *προσηρητής* ως έπίρρ.=πρός τά έμπρός, άντιθ. τή *όπίσω*.

πρό-προς, έπιτεταμ. τύπος του πρό· δλως διόλου έμπρός, άκριβώς έμπρός || άκριβώς πρότερον, έντελώς πρότερον.

προ-προ-κυλίνδομαι, παθητ., έπιτετ. τύπος άντι *προκυλίνδομαι* (βλ. *προκυλινδέω*)· εξακολουθώ νά κυλίσωμαι έμπροσθεν τινος (πρό τών ποδών του) || προσπίπτω και ίκετεύω τινά («του πέφτω στή πόδια» || μετρ. περιπλανώμαι από τόπου εις τόπον.

πρό-πρυμνα, έπίρρ. (πρό+πρύμνα)· έκ δεμελίων, παντελώς, όλοσχερώς (έπι αφανισμοθ, όλέθρου), λατ. *funditus, prorsus* (κυρ. κατά τρόπον ώστε τό κατώτατον άναδύεται, άνέρχεται, ως έν τοίς *προσθέλυμος, πρόρριζος*) || μέ τήν πρύμναν προς τά έμπρός, τ. έ. προς τό όπίω (δηλ. άδεξιως) (κυρ. επί πλοίου κατά τήν στιγμήν τής καταδυθίσεως) || θθεν,

εις τό χείλος του κρηνοθ, όλοσχερώς κατεστραμμένος.

προ-πταίω, μελλ. -σω· προσκόπτω («σκοντάφτω») προηγούμενως.

προ-πύλαιος, ον (πρό+πύλη)· ό πρό τών πυλών.— || ούθ. πληθ. ως ουσ. τά *προπύλαια*=ως και νύν, τά προπύλαια, πυλών, είσοδος || έν 'Αθήναις, τά περίφημα Προπύλαια (είσοδος) τής 'Ακροπόλεως, τά οικοδομηθέντα υπό του Περιοκλέους.

πρό-πύλον, τό (πρό+πύλη)· ως και νύν, πρόπυλον, είσοδος, στοά, προστώων, προπύλαια.

προ-πυθάνομαι, μελλ. -πυεύσομαι· άφρ. β' *προπυθόμην*· άποθ. πυνθάνομαι έκ τών προτέρων, μανθάνω ζητών πληροφορίας έκ τών προτέρων, άκούω ή εξακριβώνω έκ τών προτέρων.

πρό-πυργός, ον· ό έμπροσθεν τών πύργων (γινόμενος) || ό υπέρ τών πύργων τ. έ. υπέρ τής πόλεως γινόμενος : *θυοίαι πρόπυργοι*=δυοίαι προσφερόμεναι υπέρ τών πύργων (τ. έ. υπέρ τής πόλεως).

πρό-ρεύω, μελλ. -ρεύσομαι, έπικ. ρήμα (άντι του *παρά περ. προρέω*)· ρέω προς τά έμπρα, ή, έκρέω και τρέχω μετά πάσης δυνατής ταχύτητος, λατ. *profuere*.

προ-ρρέω· βλ. *προρέω*.

πρό-ρρησις, ή (πρό+ρήσις)· ως και νύν, πρόρρησις, τό προειπείν τι, προμαντεία, προφητεία. 2) προηγούμεναι (πρότεροι) όδηγία, ούμβουλία ή και διαταγά.— || προκήρυξις, δημοσία γνωστοποίησις, διακήρυξις.

πρό-ρρητος, ον (πρό+ρητός)· προειρημένος, προλεχθείς— || προκηρυχθείς, διαταχθείς, προσταχθείς.

πρό-ρριζος, ον (πρό+ρίζα)· ως και νύν, πρόρριζος, «μέ τις ρίζες μαζί», από τής ρίζης, σύρριζος, σύρριζα || τό ούθ. *πρόρριζον ή πρόρριζα* (ως έπίρρ.) =μέ τάς ρίζας, σύρριζα, παντελώς, όρδην, λατ. *radiculus, fundulus*.

ΠΡΟΣ, πρόθ. μετά γεν., δοτ., και αιτ., και δή : μετά γεν. μέν προς δήλωσιν κινήσεως έκ τινός τόπου, μετά δοτ. προς δήλωσιν τής έν τόπω στάσεως, και μετά αιτ. προς δήλωσιν κινήσεως προς τινα τόπον.— *Δωρ. προτι και ποτι* [—].

Α'. ΜΕΤΑ ΓΕΝΙΚΗΣ : 1) επί τόπου, έκ τινος τόπου, έκ..., από... || από τό μέρος (άπό τήν πλευράν ή από τήν περιοχήν) τινός, ή προς τό μέρος (πρός τήν πλευράν) τινός : *πρός Νότου*=πρός τήν πλευράν του Νότου, τ. έ. προς τήν κατεύθυνσιν του Νότου | *φυλακαί προς Αιθίοπων* = φρουραί προς τό μέρος των Αιθίοπων | *Αβδηρα ίδρυται προς του Έλλησπόντου άλλων ή του Στρυμόνος*=τά Αβδηρα κείνται προς τήν πλευράν του Έλλησπόντου άλλων παρά του Στρυμόνου, τ. έ. κείνται πλησιέστερον προς τον Έλλησπόντον. 2) μετρ., *πρός πατρός*=ως και νύν, προς πατρός, έκ τής πλευράς του πατρός, έκ τής πατρικής γραμμής || ως. έκ μέρους τινός, από τινος, παρά τινος : *έχω τιμήν προς Ζηνός*=έχω τιμήν (έχω τιμηθή) έκ μέρους του Διός (παρά του Διός, από τον Δία, έκ του Διός) || ως. *πρός Διός εισι ξείνοι τε πτωχοί τε*=ξένοι και πτωχοί έχουν σταλή έκ μέρους του Διός (ή εξαρτώνται έκ του Διός, προστατεύονται από τον Δία). 3) έννώπιόν τινος, επί παρουσία τινός, έν όνόματι τινός (έπί όρκων και διαμαρτυριών) : *μάρτυροι προς θεών, προς ανθρώπων* = μάρτυρες ένώπιον θεων και άνδρώπων || άττ. *παρμβάλλουν ένλοτε τήν προσωπ. άντων. σε μεταξυ τής προθ. προς και τής γεν. : προς σε θεών αιτώ* = σε ίκετεύω έν όνόματι των θεών (λατ. *per te deos oro*).— || μετά παθητ. ρημάτων ένλοτε κείται ή *πρός* άντι τής *υπό* : *διδάσκομαι προς τινος*=διδάσκομαι υπό τινός | *ατιμάζομαι προς τινος*=δέν τιμώμαι (καταφρονούμαι) υπό τινός.— || *έκ τής τοπικής ένν. του έκ τινος μέρους (ή του προς τι μέρος) προήλθεν ή έννοια του άρμόζοντος και προσήκοντος : ου προς του άπαντος άνδρός*=δέν άρμόζει (δέν ταυριάζει) εις τον κάθε άνδρωπον | *προς δικης*=σύμφωνον προς τό δικαίον (προς τήν δικαιοσύνην), άρμόζον εις τήν δικαιοσύνην | *προς*

γυναικός ἐστιν=εἶναι ὅμοιον πρὸς γυναῖκα (ταιριάζει εἰς τὴν γυναῖκα).

Β'. ΜΕΤΑ ΛΟΤΙΚΗΣ: γενικῶς, πλησίον, πολὺ κοντὰ, ἐπὶ παρουσία τινός, ἐπὶ τινός, εἰς τι(να): *βάλλω ποτι γαίη*=ρίπτω (πατάσσω) κατὰ γῆς||*πρὸς ἀλλήλοισιν ἔχονται*=προσκολλῶνται σφιγκτὰ ὁ εἰς εἰς τὸν ἄλλον.— || ἐπιπροσδῆτως, πρὸς τούτοις, ἐπὶ πλεόν, πλὴν, παρεκτός: *πρὸς τούτοις* (ὡς καὶ νῦν) || *πρὸς τοῖς ἄλλοις κατοῖς*=ἐκτός τῶν ἄλλων κακῶν (δεινῶν, συμφορῶν).— || **III** ἐπὶ ἐντατικῆς ἐνασχολήσεως περὶ τι, καθ' ἣν ὁ ἀσχολούμενος παρίσταται τρόπον τινὰ ὡς εὐρισκόμενος ἐπάνω εἰς τὸ ἀντικείμενον τῆς ἐρεύνης του: *γίγνομαι πρὸς τῷ σκοπεῖν*=εἶμαι ἐνησχολημένος μετὰ τὴν ἐρευναν (ἐξέτασιν).

Γ'. ΜΕΤΑ ΑΙΤΙΑΤΙΚΗΣ δηλοῖ κίνησιν πρὸς τι μέρος τῆς διεύθυνσιν πρὸς κάποιου: **I** ἐπὶ τόπου, πρὸς..., εἰς...: *πρὸς ἡῶ*=πρὸς Ἀνατολὰς | *κλαίεισκε πρὸς οὐρανόν*=ἐκλαίει θλέπων πρὸς τὸν οὐρανόν. **2)** μετὰ ἔθρικῆς ἐνν., ἐναντίον τινός, κατὰ τινός: *πρὸς Τρώας μάχεσθαι*=μάχεσθαι ἐναντίον τῶν Τρώων || ἐν ταῖς ἐπιγραφαῖς ρητορικῶν λόγων: *πρὸς τινα* (= ἐν σχέσει πρὸς τινα, εἰς ἀπάντησιν πρὸς τινα (ἢ κατὰ τινος), λατ. *adversus* (οὐχί: πρὸς κατηγορίαν στρεφόμενην κατὰ τινος, ἧτις ἐννοία ἐλέγγοτο διὰ τοῦ: *κατὰ τινος*=λατ. *in*)). **3)** ἀνευ ἐθρικῆς ἐνν.: *ἀγορεύω πρὸς τινα*=ὀμιλῶ ἀποτεινόμενος πρὸς τινα.— || ἐπὶ χρόνου, κατὰ τὴν δεῖνα ὥραν (ἐποχῆν, κ.τ.δ.), περιόπου τήν...: *πρὸς ἑσπέρας*=κατὰ τὸ βρῦδον | *πρὸς γῆρας*= ἐν τῷ γήρατι, κατὰ τὰ γεράματα, «στὰ γεράματα».— || **III** γενικῶς, ἐπὶ σχέσεως μεταξὺ δύο ἀντικειμένων, ἐν σχέσει πρὸς... ὡς πρὸς..., ὅσον ἀφορᾷ εἰς..., ἀπὸ ἀπόψεως...: *πρὸς ταῦτα*=ὡς πρὸς αὐτὰ, κατὰ ταῦτα, ἐπομένως, ὅθεν || *τὰ πρὸς τὸν πόλεμον*=τὰ ἀφορῶντα εἰς τὸν πόλεμον, τὰ σχετικὰ (τὰ ἐχθρὰ σχέσιον) πρὸς τὸν πόλεμον, τὰ πολεμικά, αἱ πολεμικαὶ παρασκευαί || *τὰ πρὸς τοὺς θεοὺς*=τὰ ἀφορῶντα εἰς τοὺς θεοὺς, αἱ σχέσεις μας πρὸς τοὺς θεοὺς, τὰ πρὸς τοὺς θεοὺς καθήκοντά μας. **2)** συμφώνως πρὸς..., πρὸς τὸν σκοπὸν νά...: *πρὸς τὴν φήμην*=συμφώνως πρὸς τὰς εἰδήσεις || ὡς. *πρὸς τί*;=πρὸς τίνα σκοπὸν; διατί? **3)** ἐν συγκρίσει πρὸς..., ἀναλόγως πρὸς...: *κοῖτός τις ἀγγεὸς δοκεῖ εἶναι πρὸς τὸν πατέρα Κυβαν* (Ἡροδ.)=ὁποῖός τις θνητῶνος φαίνεται ὅτι εἶναι ἐν συγκρίσει πρὸς τὸν πατέρα του τὸν Κυβαν || *πρὸς πάντας τοὺς ἄλλους*=ἐν συγκρίσει (συγκριτικῶς) πρὸς ὅλους τοὺς ὑπολοίπους (συνυποβλησμένης ὑπεροχῆς τινός) = λατ. *prae aliis omnibus*.— **IV** παρ' αὐτ. *πρὸς* + αἰτ. κεῖται συχνὰ ἀντὶ ἐπιτρ. (ὀηλ. μετὰ ἐπιτρ. ἐνν.): *πρὸς βίαν*=βιαιῶς, διὰ τῆς βίας | *πρὸς ἀνάγκην*=ἀναγκαίως, κατ' ἀνάγκην, ἀναγκαστικῶς | *πρὸς καιρὸν*=ἐπικαιρῶς, ἐγκαίρως || *πρὸς χάριν τινί*=διὰ τὴν νά προσεξήσῃ εὐχαρίστησιν εἰς τινα || *πρὸς τὸ βίαιον*=βιαιῶς.

Δ'. ΩΣ ΕΠΙΡΡΗΜΑ (τ. ἔ. κείμενον ἀπολ.) προσέτι, πρὸς τούτοις, ἐπὶ πλεόν, ἐπιπροσδῆτως.

Ε'. ΕΝ ΣΥΝΘΕΣΕΙ ἢ πρὸς σημαίνει: **I** κίνησιν πρὸς τι μέρος: *προσάγω, προσέρχομαι*.— || προσδῆκην, ἐπιπροσδῆτως, προσέτι, ἐπὶ πλεόν: *προσκατάομαι*.— || τὸ εἶναι (εὐρίσκεισθαι) πλησίον, καὶ ἐντεῦθεν, τὸ παραμένειν πλησίον ὡς καὶ τὸ ἐνασχολεῖσθαι εἰς τι: *πρόσεμι, προσγίγνομαι* κλπ.

Ἔντυμ. πρὸς καὶ *προτί* (ἰαπ. **proiti* (μετὰ τῶν αὐτῶν σημ.), πρβλ. *σανσκρ. prāti* (δμ. σημ.) 'πρὸς (προσε) πρὸ φων. ἀρχικοῦ ἔπομ. λέξ. (προσεετιθέτον: *σανσκρ. prāty achaitam*, ὡς. πρβλ. *πρόσωπον (προτ)σωπον*, ἰαπ. **profjōqno-m*: *σανσκρ. prātikam* (ἰαπ. **proiti-qno-m*.) πρὸς τὸ προτί τοῦτο πρέπει νὰ συσχετισθῇ τὸ κρητ. *προτι*, πρβλ. τὴν ἀντιστοιχίαν *προσ(σ)ω*: *πρόσω, πρόρω*, καὶ ἐκ παραλλήλου ἐν ἀπολ. *πρὸς* καὶ τὸ παρὰ τοῖς Γραμματ. Παμφυλ. *περτ-έδοκε* (<**πρετι*, λεττ. *preit** πρβλ. ὡς. λατ. *pretium*, παλ.-σλαβ. *proiti-vi** βλ. καὶ ἐν *περὶ* (ἐν τέλει).

προσάββατος, ον (πρὸ+Σάββατος): ὁ πρὸ τοῦ Σαββάτου || ὡς οὖο. *τὸ προσάββατος*=ἡ πρὸ τοῦ Σαββάτου ἡμέρα, ἡ παραμονὴ τοῦ Σαββάτου, δηλ. ἡ Παρασκευή.

προσ-αγγέλλω, μελλ. -εἰλῶ· ἀγγέλλω πρὸς τινα, ἀναγγέλλω, καταμηνύω.

προσ-αγόρευσις, -εως, ἢ (προσαγορεύω): ὡς καὶ νῦν, προσαγόρευσις, προσφώνησις, χαιρετισμός.

προσ-αγορευτέος, α, ον, ρημ. ἐπιθ. τοῦ *προσαγορεύω*: ὄν πρέπει τις νὰ καλέσῃ ἢ ὀνομάσῃ.

προσ-ἀγορεύω, μελλ. -αγορεύω· ἀόρ. -*ηγορεύεσα*: πρβλ. *-ηγορεύεκα* παρ' αὐτ. ὁμοίως ὁ μελλ. εἶναι *προσερῶ*, ὁ ἀόρ. ε' *προσοείπον*, καὶ ὁ πρβλ. *προσοείρηκα* ὡς καὶ νῦν, προσαγορεύω, προσφώνω, χαιρετίζω, ἀποτεινόμενος πρὸς...— || ὀνομάζω, καλῶ ὀνομαστικῶς.

προσ-ἄγω, μελλ. -ἔω· ἀόρ. ε' *προσηγάγον*, σπαν. ἀόρ. α' *προσηῆγα*: μέσ. μελλ. μετὰ παθ. σημ. *προσαῖομαι*: ὡς καὶ νῦν. προσάγω, ἄγω (φέρω, ὀδηγῶ) τι(να) πρὸς τι(να) || προσκομίζω, ἐφοδιάζω, προμηθεύω, παρέχω. **2)** βάλλω τι εἰς τι, προσδῆτω. **3)** φέρω εἰς..., κινῶ τι(να) πρὸς..., μεταχειρίζομαι. **4)** εἰσάγω, παρουσιάζω. **5)** παρασύρω, παροτρύνω.— || ὡς ἀμ.τ. (φαινομενικῶς, διότι κυρ. ἐνν. ἢ αἰτ. *εἰσάγον, στρατόν* κ. ἄ.) ἄγω (φέρω, ὀδηγῶ) πλησίον, πλησιάζω: *πρόσασε*=πλησίασε, «ἔλα κοντὰ»!— || μέσον, ἄγω πρὸς ἑμαυτὸν, φέρω πρὸς τὸ μέρος μου, προσελάσκω πρὸς τὸ μέρος μου. **2)** ἔλκω (σύρω) πρὸς ἑμαυτὸν, ἐναγκαλιζομαι, χαιρετίζω. **3)** μετ' ἀπρφ., παροτρύνω, παρασύρω, τινὰ νά... πρόξῃ τι. **4)** λαμβάνω τι δι' ἑμαυτὸν, προμηθεύομαι, κἀμνηεἰσαγωγὴν πράγματός τινος ἐκ τῆς ξένης || ἐντεῦθεν ἐν τῷ παθητ., *τὰ προσαχθέντα*=τὰ ἐκ τῆς ξένης εἰσαχθέντα, αἱ εἰσαγωγαί.

προσ-ἄγωγός, -εως, ὁ (προσάγω): ὁ προσάγων τι εἰς τινα || ὁ εἰσαγωγεὺς, ὁ εἰσάγων, ὁ μεσίτης.

προσ-ἄγωγή, ἡ (προσάγω): ὡς καὶ νῦν, ἡ προσαγωγή, τὸ προσάγειν (τὸ φέρειν) πρὸς..., ἀπόκτησις.— || (ἐκ τῆς ἀμ.τ. σημασ. τοῦ *προσάγω*), προσέλευσις, προσέγγισις, παρουσίαισις || τόπος προσεγγίσεως, ἐπὶ πλοίων, τόπος πρὸς προσόρμιον || τὸ δικαίωμα προσεγγίσεως (τὸ δικαίωμα εἰσοδού).

προσ-ἄγωγός, ὄν (προσάγω): ὡς τὸ *ἐπαγωγός* (βλ. λ.), προσελκυστικός, ἐπαγωγός, δελκτικός || πειστικός.

προσ-ᾄδω, δωρ. μελλ. *ποτ-αιείσομαι*: ᾄδω πρὸς τινα: *τὴν ποταίσομαι*, δωρ. ἀντὶ σοὶ *προσάσομαι*=πρὸς σέ δέλω νὰ τραγουδήσω. **2)** *προσάδω τραγωδίαν*=ᾄδω τὰ ἐν τῇ τραγωδίᾳ ὑπάρχοντα ὄσματα συνοδείᾳ μουσικῆς.— || συμφωνῶ πρὸς τινα, εὐρίσκομαι ἐν ἀρμονίᾳ πρὸς τινα, λατ. *concinere*.

προσ-αἰξας, μτχ. ἀόρ. α' τοῦ *προσαῖσσω* (βλ. λ.). **προσ-αιρέομαι**, μέσον ἐκλέγω δι' ἑμαυτὸν ἐπιπροσδῆτως, προσδῆτω τι εἰς ἑμαυτὸν, παραλαμβάνω.— || καθόλου, ἐκλέγω (προτιμῶ) προσέτι (ἐπὶ πλεόν, ἐπιπροσδῆτως).

προσ-αἶσσω, καὶ αὐτ. -ᾄσσω, μελλ. -ἔω· πηδῶ ἢ ὀρμῶ πρὸς τι || ἐπέρχομαι (ἐξαπλοῦμαι) ταχέως.

προσ-αἰτέω, μελλ. -ἦσω· ζητῶ προσέτι, ζητῶ ἐπὶ πλεόν (ἐπιπροσδῆτως) || ἀπαιτῶ ἐπὶ πλεόν, προσαπαιτῶ.— || συνεχίζω (ἐπιμένω) νὰ ζητῶ, παρακαλῶ τινα, τὸν ἱκετεύω, ἐπαιτῶ || ἀπολ. αἰτῶ ἐπιμόνως, γίνομαι φορτικός ἐπαίνων.

προσ-αίτης, -ου, ὁ (προσαίτέω): ὁ ἐπαίτης.

προσ-ἄκοντιζω, μελλ. -σω· ρίπτω τὸ ἀκόντιον πρὸς τὸ μέρος τινός, ἀκοντίζω κατὰ τινος.

προσ-ἄκούω, μελλ. -ακούσομαι· ἀκούω προσέτι, ἀκούω ἐπιπροσδῆτως.

προσ-ακτέον, ρημ. ἐπιθ. τοῦ *προσάγω*: *δεῖ τινα προσάγειν (προσαγαγεῖν)*: πρέπει νὰ προσάγῃ τις.

προσ-ἄλειψω, μελλ. -ψω· ἐπαλείφω, ἀλείφω τι ἐπὶ τινός.

προσ-ἀλίσκομαι παθητ.: συλλαμβάνομαι προσέτι || ἐν τῇ δικην. γλώσσῃ, καταδικάζομαι ἐπὶ πλεόν.

προσ-ἀλλομαι, μελλ. -αλοῦμαι· ἀόρ. α' -*ηλάμην* ἀποθ· πηδῶ ἐπάνω εἰς τι(να).

προσ-αμείβομαι, δωρ. ποιητ. ἀόρ. α' *ποταμειψάμην*: μέσ. ἀποκρίνομαι πρὸς τινα.

προσ-ἀμέλω, μελλ. -ἔω· ἀμέλω (ἀρμέγω) πρὸς τούτοις || δωρ. μέσ. μελλ. (ἐν παθητ. ἐνν.) *ποταμῆλεται*=εἰδὰ ἀρμεχθῆ ἀκόμα, τ. ἔ. δὰ δῶση καὶ ἄλλο γάλα.

προσαμπεχόμενα, (πρόσ+ἀμπεχόω), παθητ.: προσκαλλώμαι οτιερέα εἰς τι, εἶμαι ἐμπεπλεγμένος εἰς τι.

προσαμύνω, μελλ. -ῦνῶ· ἔρχομαι εἰς βοήθειάν τιος, προσβοηθῶ, ὑπερασπίζω τινά.

προσαμφιέννυμι, ἀττ. μελλ. -αμφιῶ· ἀμφιέννυμι (βλ. λ.) ἐπὶ πλεόν, ἐνδύω τινά ἐπιπροσδέτως ἐκεῖνον πρὸς ἡδὴ φορεῖ.

προσαναβαίνω, μελλ. -βήσομαι· ἀναβαίνω πρὸς τι (ἐπάνω εἰς τι), ἀναρριχώμαι || ἐπὶ ἱππέων, ἱππεύω πρὸς τοῦτοις.

προσανάθασις, ποιητ. **προσάμβασις**, -εως, ἡ (προσαναβαίνω)· ἀνάθασις, ἀνοδος || προσέγγισις || κλίμακος προσαμβάσεις=αἱ ἀναβάσεις διὰ κλίμακος, ἡ αἱ βαθμίδες κλίμακος, ἀναβάδρα, ἀνεμόσκαλα.

προσανάθηδι, Προστ. ἀορ. β' τοῦ *προσαναβαίνω*.

προσαναγινώσκω· ἀναγινώσκω ἐπὶ πλεόν (ἐπιπροσδέτως).

προσαναγκάζω, μελλ. -άσω· ἀναγκάζω τινά προσέτι, τὸν ἐξαναγκάζω ἐπιπροσδέτως νά... 2) ὑπάγω τινά ὑπὸ τὰς διαταγὰς μου, τὸν χαλινάγω, τὸν καθυποτάσσω.— μετ' αἰτ. καὶ ἀπφ., ἀναγκάζω τινά νά πράξῃ τι.

προσαναγορεύω· ἀναγορεύω (δηλ. ἀνακηρύσσω, διακηρύσσω) ἐπὶ πλεόν.

προσαναγράφω, μελλ. -ψω· ἀναγράφω (ἐπιγράφω, καταγράφω) προσέτι.

προσανααἰρέω, μελλ. -ήσω· ἀνεγειρω (σηκῶν ἐπάνω) προσέτι.— μέσον, ἀναλαμβάνω, ἐπιχειρῶ, ἐπὶ πλεόν.— || ἐπὶ μαντίου, δίδω ἀπάντησιν προσέτι, χρησιμοδοτῶ ἐπὶ πλεόν.

προσανααισθίω, μελλ. -ώσω· προσαναίσθησκω, δαπανῶ ἐπιπροσδέτως.

προσανακλίνομαι, τὸ (προσανακλίνομαι)· τὸ ἐφ' οὗ τις ἀνακλίνεται, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐπακουμβῶ τις, προσέρισμα, ἐπιστήριγμα.

προσανακλίνομαι, παθητ.: ἀνακλίνομαι ἐπὶ τινος, ἀκκουμβῶ ἐπάνω εἰς τι.

προσανακλίσις, -εως, ἡ (προσανακλίνομαι)· τὸ ἀκούμβημα, τὸ ἐπακουμβῆν εἰς τι, ἡ στήριξις, ἡ ἀνάπαυσις, ἐπάνω εἰς τι.

προσαναλαμβάνω, μελλ. -λήψομαι· λαμβάνω ἢ ἀναλαμβάνω προσέτι. 2) μετφ. ἀνακτῶ προσδέτους δυνάμεις, ἀναλαμβάνω.

προσαναλαίσκω, μελλ. -αναλώσω· μετφ. ἀορ. α' *προσαναλώσας*· καταναλαίσκω προσέτι, δαπανῶ (κατασπαλῶ) ἐπὶ πλεόν.

προσαναπληρῶ, μελλ. -ώσω· ἀναπληρῶνω προσέτι, γεμιζῶ, ἀπογεμιζῶ, συμπληρῶ. 2) μέσον, προσδέτω ὥστε νά γεμισθῇ τι.

προσαναρτάω, μελλ. -ήσω· ἀναρτῶ τι προσέτι ἐπὶ τινος («κρεμῶ τι ἀκόμη»).

προσαναπέλλω· ἀναπέλλω (ἀνακόπτω, ἀναχαίττω, κρατῶ ὀπίω) τι(νά) προσέτι, τόν(ν) ἐμποδίζω ἀκόμη.

προσανατίθημι, μελλ. -θήσω· ἀνατίθημι (ἀναδέτω, ἀφιερῶ, προσφέρω) ἐπὶ πλεόν.— μέσον, «παίρω ἐπάνω μου», ἀναλαμβάνω πρόσδετον (βδάρως), ἐπιφορτίζομαι μὲ τι ἐπὶ πλεόν, ἀναδέχομαι τι προσέτι || συνεισφέρω.— || ὡς. συσκέπτομαι μετὰ τινος.

προσανατιθῶ, μελλ. -θῶ· ἀνατίθω (ἀναδέτω, ἀφιερῶ, προσφέρω) ἐπὶ πλεόν.— μέσον, «παίρω ἐπάνω μου», ἀναλαμβάνω πρόσδετον (βδάρως), ἐπιφορτίζομαι μὲ τι ἐπὶ πλεόν, ἀναδέχομαι τι προσέτι || συνεισφέρω.— || ὡς. συσκέπτομαι μετὰ τινος.

προσανατιθῶ, μελλ. -θῶ· ἀνατίθω (ἀναδέτω, ἀφιερῶ, προσφέρω) ἐπὶ πλεόν.— μέσον, «παίρω ἐπάνω μου», ἀναλαμβάνω πρόσδετον (βδάρως), ἐπιφορτίζομαι μὲ τι ἐπὶ πλεόν, ἀναδέχομαι τι προσέτι || συνεισφέρω.— || ὡς. συσκέπτομαι μετὰ τινος.

προσανατιθῶ, μελλ. -θῶ· ἀνατίθω (ἀναδέτω, ἀφιερῶ, προσφέρω) ἐπὶ πλεόν.— μέσον, «παίρω ἐπάνω μου», ἀναλαμβάνω πρόσδετον (βδάρως), ἐπιφορτίζομαι μὲ τι ἐπὶ πλεόν, ἀναδέχομαι τι προσέτι || συνεισφέρω.— || ὡς. συσκέπτομαι μετὰ τινος.

προσανατιθῶ, μελλ. -θῶ· ἀνατίθω (ἀναδέτω, ἀφιερῶ, προσφέρω) ἐπὶ πλεόν.— μέσον, «παίρω ἐπάνω μου», ἀναλαμβάνω πρόσδετον (βδάρως), ἐπιφορτίζομαι μὲ τι ἐπὶ πλεόν, ἀναδέχομαι τι προσέτι || συνεισφέρω.— || ὡς. συσκέπτομαι μετὰ τινος.

προσανατιθῶ, μελλ. -θῶ· ἀνατίθω (ἀναδέτω, ἀφιερῶ, προσφέρω) ἐπὶ πλεόν.— μέσον, «παίρω ἐπάνω μου», ἀναλαμβάνω πρόσδετον (βδάρως), ἐπιφορτίζομαι μὲ τι ἐπὶ πλεόν, ἀναδέχομαι τι προσέτι || συνεισφέρω.— || ὡς. συσκέπτομαι μετὰ τινος.

προσανατιθῶ, μελλ. -θῶ· ἀνατίθω (ἀναδέτω, ἀφιερῶ, προσφέρω) ἐπὶ πλεόν.— μέσον, «παίρω ἐπάνω μου», ἀναλαμβάνω πρόσδετον (βδάρως), ἐπιφορτίζομαι μὲ τι ἐπὶ πλεόν, ἀναδέχομαι τι προσέτι || συνεισφέρω.— || ὡς. συσκέπτομαι μετὰ τινος.

προσανατιθῶ, μελλ. -θῶ· ἀνατίθω (ἀναδέτω, ἀφιερῶ, προσφέρω) ἐπὶ πλεόν.— μέσον, «παίρω ἐπάνω μου», ἀναλαμβάνω πρόσδετον (βδάρως), ἐπιφορτίζομαι μὲ τι ἐπὶ πλεόν, ἀναδέχομαι τι προσέτι || συνεισφέρω.— || ὡς. συσκέπτομαι μετὰ τινος.

προσαπαγγέλλω, μελλ. -ελεῶ· ἀναγγέλλω προσέτι.

προσαπαγορεύω· ἀπαγορεύω προσέτι.

προσαπαίτεω, μελλ. -ήσω· ἀπαίτω προσέτι.

προσαπειλέω, μελλ. -ήσω· ἀπειλῶ προσέτι.

προσαπέπον, ἀορ. β' ἔνευ ἔνεστ. ἐν χρήσει (λαμβανομένου ὡς ἔνεστ. τοῦ *προσαπαγορεύω*, βλ. λ.).

προσαποβάλλω, μελλ. -βάλλω· ἀποβάλλω (ἀπορίπτω, πετῶ μακρὰν) ἢ χάνω, προσέτι.

προσαπογράφω, μελλ. -ψω· ἀπογράφω (ἐγγράφω, καταχωρίζω, καταγράφω) ἐπὶ πλεόν.

προσαποδείκνυμι, μελλ. -δείξω· ἀποδεικνύω προσέτι.

προσαποδίδωμι· πληρῶνω ὡς ὀφειλῆν προσέτι.

προσαποκρίνομαι· ἀποκρίνομαι ἐπιπροσδέτως (δηλ. καὶ εἰς ἄλλα διὰ τὰ ὅποια δέν ἠρωτήθην).

προσαποκτείνω, μελλ. -κτενῶ· ἀποκτείνω προσέτι (ἐπὶ πλεόν).

προσαπολαύω· ἀπολαύω προσέτι.

προσαπώλλωμι καὶ -ῦω· μελλ. -ολέσω· ἀπόλλωμι (καταστρέφω, φονεύω κλπ.) προσέτι || χάνω προσέτι.— μέσον, μετὰ ἐνεργ. β' παρακ. *προσαπόλωλα*, χάνομαι (καταστρέφομαι, ἀφανίζομαι) προσέτι (τ. ἔ. μαζι) μὲ ἄλλους).

προσαποπέμπω, μελλ. -ψω· ἀποπέλλω προσέτι («ἀκόμω»).

προσαποπέλλω, μελλ. -πέλλω· ἀποπέλλω προσέτι («ἀκόμω»).

προσαποστερέω, μελλ. -ήσω· ἀποστερῶ ἐπὶ πλεόν.

προσαποτιμῶ, μελλ. -ήσω· ἀποτιμῶ (ἐκτιμῶ) προσέτι.

προσαποφέρω, μελλ. -αποφέρω· ἀποφέρω (ἀπάγω, ἀπομακρύνω) προσέτι || ἐκβάλλω τι ὡς περιττώμα. 2) ἀπάγω τι πρὸς χρῆσίν μου, λαμβάνω προσέτι.

προσαπτῶ, δωρ. **προτι-άπτω**, μελλ. -ψω· ὡς καὶ νῦν, προσάπτω, στερεῶνω τι εἰς τι ἢ ἐπὶ τινος, προσαρτῶ, παρέχω, χορηγῶ || ἐν κακῇ ἔνν., ἀποδίδω τι εἰς τινα, «τοῦ τὸ προσάπτω», «τοῦ τὸ κολλᾶν ρετινιά». 2) ἐπίδτω, προσδέτω || παραδίδω τι εἰς τινα, τοῦ τὸ ἐπιποθεῖσθαι.— || ἀμτβ., προσεγγίζω, πλησιάζω εἰς τινα.— || μέσον, προσκολλῶ ἐμαυτὸν (προσκολλῶμαι) εἰς τι, διπτομαι τινος, τὸ ἐγγίζω || ἀναμειγνύομαι, ἐπεμβαίνω, εἰς τι, σχετίζομαι (ἀποκτῶ σχέσεις) μὲ τινα.

προσαπρίσκω, μελλ. *προσάρσω*· ἀορ. β' *προσῆζρον*· προσαρμόζω, ἐνώνω, συνάπτω, ταιριάζω τι μὲ τι ἄλλο, τὸ στερεῶνω ἐπάνω εἰς ἄλλο (μετὰ δοτ.).— || ὡς ἀμτβ. ἐν τῷ πρκ. β' *προσάρρα*, ἰων. *-άρρα* γ' ἐν. ἐπ. παθ. πρκ. *προσαρήεται*· προσαρμόζομαι εἰς... συνάπτομαι (συνδέομαι) στενῶς μετὰ τινος.

προσαράσσω, ἀττ. -ττω, μελλ. -ξω· ρίπτω (ῶδῶ) τι ἐπάνω εἰς τι μετ' ὀρμῆς, ὡς καὶ νῦν τὸ προσάρασσω (κυρ. ἐπὶ πλοίου) || *προσαράσσω τινὲ τὴν θύραν*=κλείω τὴν θύραν κατὰ πρόσωπόν του μετ' ὀρμῆς καὶ πατάγου.

προσαρήρα, ἰων. πρκ. τοῦ *προσαρρίσκω*.

προσαρήρα, γ' ἐν. ἐπ. παθ. πρκ. τοῦ *προσαρρίσκω*.

προσαρκέω, μελλ. -έσω· παρέχω τὴν ἀναγκαίαν βοήθειαν, συντρέχω, βοηθῶ (μετὰ δοτ.).— || μετὰ αἰτ. πραγμ., παρέχω, χορηγῶ, παραχωρῶ, παραδίδω.

προσαρμόζω, νεώτ. ἀττ. -αρμόττω· μελλ. -όσω· παθ. πρκ. *-ἤρμομαι*· ὡς καὶ νῦν, προσαρμόζω τι εἰς τι, τὸ συναρμόζω, τὸ ταιριάζω || μετφ., καθιστῶ τι συμφωνον πρὸς ἄλλο τι.— || ἀμτβ., προσαρμόζομαι, ἀρμόζω, ταιριάζω, συμφωνῶ, πρὸς τι.

προσαρτάω, μελλ. -ήσω· ὡς καὶ νῦν, προσαρτῶ, συνάπτω, προσδένω, στερεῶνω τι ἐπάνω εἰς τι.— παθητ., ὡς καὶ νῦν, προσαρτῶμαι, προσγγίνομαι ἢ ἀνήκω εἰς... || εἶμαι ἀφωσιωμένος εἰς...
προσῆσσω, ἀττ. ἀντὶ *προσαίσσω* (βλ. λ.).

προσατίμω, μελλ. -ώσω· ἀτιμῶ, στερῶ τινὰ τῶν πολιτικῶν του δικαιωμάτων, προσέτι, ἐπὶ πλεόν τὸν καθαιρῶ (ἀπὸ τὸ ἀξίωμά του).

προ-αιίνομαι, παθ. (πρός+αιίνομαι)· αποξηραίνομαι, μαραίνομαι, φθείρομαι (προσηλωμένος επάνω εις τι).

προ-αυδάω, μελλ. -ήσω· πρκ. *προσηύδων*, γ' εν. -ηύδα, γ' δυϊκ. -ηυδήτην· όμιλώ προς τινα, άπειυόνομαι προς τινα, τόν προσφωνώ, τόν προσαγορεύω.

προ-αύλειος, ον (πρός+αύλη)· ό εύρισκόμενος πλησίον επαύλευς, άγροτικός.

προ-αυλέω, μελλ. -ήσω· συνοδεύω με τόν αύλόν.

προ-αυξάνω και **-αύξω**, μελλ. -αυξήσω· ως και νύν, *προσαυξάνω*, αύξάνω επί πλέον, ενισχύω.— παθητ., ως και νύν, *προσαυξάνομαι*, γίνομαι μεγαλύτερος (περισσότερος), αύξάνομαι άκόμη, μεγαλύω ώκόμη.

προ-αυώ· άνάπτω, καιψ, τι προσέτι.

προ-αφ-αιρέω, μελλ. -ήσω· αφαιρώ επί πλέον, αφαιρώ προς τούτοις.— μέσον, αφαιρώ προσέτι δι' έμαυτόν.— παθητ., αφαιρούμαι τι (μου αφαιρούν πρσμά τι επί πλέον), μου τό άποστεροϋν, χάνω τι έπιπροσδέτως.

προ-αφ-ικνέομαι, μελλ. -αφίξομαι, άποθ.· αφικνούμαι εις τι μέρος, φθάνω εις τι μέρος.

προ-αφ-ιστημι, μελλ. -σθήσω· κινώ επί πλέον εις άποστασίαν, κάμνω και άλλους να άποστατήσουν.— παθητ. μετά ένεργ. άορ. έ· -απέστην· πρκ. -αφέστηκα· άπομακρύνομαι από τινα, άποστατώ από τινος, έπαναστατώ εναντίον τινός (επί πλέον τών άλλων άποστατησάντων).

προ-αθαίνω, μελλ. -θήσομαι· πρκ. *βέβηκα*· άορ. έ· -έβην, μέσ. άορ. α' -εβησάμην· θαίνω (θαδίζω) προς..., υπάγω προς (εις)... || αναθαίνω επάνω εις..., αναθαίνω. 2) Έρχομαι έγγύς τινος, φθάνω εις... || μτφρ., έπέρχομαι, έπιτιθεμαι.

προ-θάλλω, μελλ. -βαλώ· άορ. έ· -έβαλον· πρκ. -βέβληκα, παθητ. -βέβλημαι· ρίπτω εις (πρός)..., ρίπτω επί τινος || έπιδέτω, εφαρμόζω. 2) προσάπτω, άποδίδω, άπονέμω, έγκυρώ, παρέχω, παραχωρώ. 3) μετ' αιτ. τού προσβαλλόμενου πράγματος: (δ ήλιος) *προσβάλλει άρουρα*—ή ήλιος πλήττει τήν γήν διά τών άκτίνων του || προσπίπτω εις τās αισθήσεις (εις τὰ όργανα τών αισθήσεων). 4) μτφρ., *προσβάλλω τι*—θάλλω τι εις τήν καρδιά μου, τό ενστερνίζομαι, προσέχω εις αυτό, τό έννοώ.— μέσον, ρίπτω έμαυτόν κατά τινος (επάνω εις τινα), έπιτιθεμαι, έφορμώ.— || άμτβ., έπιτιθεμαι κατά τινος, κάμνω έφοδον, έπιπίπτω, έφορμώ || προσεγγίζω, πλησιάζω 2) επί πλοίων, προσορμίζομαι, εισπλέω εις τόν λιμένα, καταπλέω.

προ-θάς, άσα, άν, μτχ. άορ. έ· τού *προσβαίνω*. **πρόσ-θάσις**, ή (*προσβαίνω*)· μέσον προσεγγίσεως, προσέλευσις || μέσον προς άνάθασιν, άνωφερής άνάθασιν.

προσ-θατός, ή, όν (*προσβαίνω*)· προσιτός, προς όν δύναται τις να πληριάση || άναθατός, όν δύναται τις να άναθή.

προσ-θιάζομαι, μελλ. -άσομαι, άποθ.· εκθιάζω, αναγκάζω, έξαναγκάζω, προς τι || άπολ. μετέρχομαι βίαν.— Παθητ. (έν τφ παθ. άορ. α' *προσβιασθήναι*)· εκθιάζομαι, έξαναγκάζομαι, πιέζομαι ίσχυρώς.

προσ-θιβάζω, μελλ. -βιβάσω, άτ. -βιβώ· μεταβατικόν ένεργείας τού *προσβαίνω*· κάμνω τινα να πλησιάση, τόν φέρω εις..., τόν πλησιάζω εις... || μτφρ., πειδώ, καταπειδώ.

προσ-θλέπω, μελλ. -ψω· ως και νύν, προσθλέπω, θλέπω προς τι(να), θλέπω προς τό μέρος τινός.

προσ-θοάω, μελλ. -βοήσομαι· βοώ ή προς τινα, καλώ, προσκαλώ.— μέσον, ίων. άορ. α' *προσεβωσάμην*· καλώ ή προς έμαυτόν, προσκαλώ.

προσ-θοηδέω, ίων. -θωδέω, μελλ. -ήσω· έρχομαι εις βοήθειαν, προσέρχομαι φέρων βοήθειαν || φέρω βοήθειαν εις τινα.

προσ-θολή, ή (*προσβάλλω*)· τό βάλλειν (τοποθετείν) τι επί τινος || εφαρμογή.— || ως και νύν, προσβολή, έφοδος, έπίθεσις, τό έπιπίπτειν εναντίον τινός: *προσβολή 'Αχαιίς* = έπίθεσις τών 'Αχαιών. 2) γενικώς, τό θαδίζειν προς τό μέρος τινός, προ-

έγγισσι || μέσον προσεγγίσεως. 3) επί πλοίων, τόπος προσορμίσεως, λιμήν.

πρόσ-θορρος, ον (*πρός+θορέας*)· ό προς βορράν κείμενος, ό εκτεθειμένος εις τόν βορειον άνεμον.

πρόσ-γείτος, ον (*πρός+γέα—γή*), δωρ. *πρωτίγειος*· ό πλησίον τής Γής (επί τής ασλήνης) || ό πλησίον τής ξηράς (επί ιχθύων, έν αντιδιαστολή προς τούς *απελαγίους*, τούς ζώντας «ατά θαλάσ»).

προσ-γελάω, μελλ. -θσομαι· γελώ προς τινα, προσθλέπω τινα μειδιών, προσμειδιώ || μτφρ., εύφραίνω, χαροποιώ, λατ. *arridere*.

προσ-γίγνομαι, ίων. και μτγν. — **γίνομαι**· μελλ. -γενήσομαι· πρκ. -γεγένηκα, άποθ.· έρχομαι προς..., προσέρχομαι προς τι(να), ή υπάγω προς τι(να), προσκολλώμαι εις τινα. 2) γενικώς, προστίθεμαι, λατ. *accedere*. 3) φθάνω || επί πργμ., συμβαίνω, γίνομαι, εις τινα.

προσ-γράφω, μελλ. -ψω· πρκ. -γέγραφα, παθ. -γέγραμμαι· γράφω προσέτι, προσαρτώ κωδικέλλον || τὰ *προσγεγραμμένα*—όροι προστιθέμενοι εις αυδήκην τινα.

προσ-γυμνάζω, μελλ. -άσω· γυμνάζω προσέτι, γυμνάζω (άσκή) εις τι.

προσ-δανείζω, μελλ. -σω· δανείζω έπιπροσδέτως.— μέσον, μετά παθητ. πρκ. *προσδεδάνεισμαι*· δανείζομαι επί πλέον, λαμβάνω έπιπρόσθετα δάνεια.

προσ-δάπάνάω, μελλ. -ήσω· δαπανώ προσέτι, δαπάνω έπιπροσδέτως.

πρόσ-δεγμα, -ατος, τό (*προσδέχομαι*)· ύποδοχή.

προσ-δει, άπρσο. (τού *προσδέω* B)· ύπάρχει χρεία προσέτι, ύφίσταται πρόδετος άνάγκη. 2) μετά γεν. πργμ., ύπάρχει προσέτι (άκόμη) άνάγκη (έλλειψις) πράγματος· έλ. και *προσδέω* B.

προσ-δέκομαι, ίων. αντί *προσδέχομαι*.

προσ-δέομαι, δωρ. ποιητ. *ποτι-δέυομαι*· μελλ. -δεήσω· παθ. άορ. α' -εδεθήην· άποθ.· εύρισκομαι (διατελώ) έν άνάγκη πράγματος τινος επί πλέον, έχω προς τούτοις χρείαν πράγματος τινός || άπολ., έχω έλλειψιν, έχω χρείαν, χρειάζομαι.— || μετά γεν. πρσα., παρακαλώ τινα (διά τι επί πλέον), έχω τήν άνάγκην τινός διά τι προσέτι, ζητώ παρακλητικώς από κάποιον κάτι έπιπροσδέτως || παρακαλώ τινα να πράξη τι.

προσ-δέροκομαι, δωρ. *ποτι-δέροκομαι*· μέσ. μέλλ. -δέρομαι· παθ. άορ. α' -εδερχθήην· μετά τής αυτής σημ. και ένεργ. άορ. έ· -εδράκον, πρκ. -δέδορκα· άποθ.· προσθλέπω, παρατηρώ.

πρόσ-δέτος, ον (*προσδέω* A)· ό προσδεδεμένος εις τι.

προσ-δέυομαι, ποιητ. αντί *προσδέομαι*, δωρ. *ποτι-δέω*—.

προσ-δέχομαι, ίων. **προσ-δέκομαι**· μελλ. -δέξομαι· πρκ. -δέδεμαι· έπικ. άορ. έ· *προσεδέγμην*, μετά δωρ. μτχ. *ποτιδέγμνος*· δέχομαι, άποδέχομαι, εύχαρίστω, παραδέχομαι άσμένως, ύποδέχομαι φιλικώς || έπιτρέπω εις τινα να έμφανισθ ή ενώπιόν μου || γsn., αναγνώριζω, παραδέχομαι.— || άνάμενω, περιμένω, προσδοκώ || άπολ., άνάμενω μεθ' ύπομονής, διαμένω.

προσ-δέω (A), μελλ. -δήσω· παθ. πρκ. *προσδέδεμαι*· προσδένω τι εις τι ή επί τινος, τό στερεώνω επί τινος.

προσ-δέω (B), μελλ. -δεήσω· χρειάζομαι επί πλέον || κατά τό πλείστον ως άπρσο. *προσδεί* (βλ. λ.).

προσ-δηλέομαι, μελλ. -ήσομαι, άποθ.· θλάπτω προσέτι || κατατρέφω επί πλέον.

προσ-δια-θάλλω· διαβάλλω (συκοφαντώ) προσέτι. **προσ-δια-αιρέομαι**, άποθ.· διαίρω (έν τφ ένν. τού διαχωρίζω, διακρίνω) περαιτέρω.

προσ-δια-λέγομαι, παθ. άορ. α' -διελέχθηην, άποθ.· διαλέγομαι προς τινα, συνδιαλέγομαι μετά τινος, συζητώ, συνομιλώ.

προσ-δια-μαρτύρω, μελλ. -ήσω· μαρτυρώ έπιπροσδέτως (προσέτι).

προσ-δια-νέμω· διανέμω προσέτι.— μέσον, διαμοιράζομαι (διανέμωμαι) μεταξύ των.

προσ-δια-πασσάλεύω· προσηλώ (καρφώνω, στε-

ρεώνω) τι επί τινος δι' ἐμπηγνυομένων πασοάλων.
προσ-δια-πράσω, μελ. -ξω· κατορθώνω (ἐκτε-
 λώ, συμπληρωῶ) προσέτι.— μέσον, κατορθώνω δι'
 ἑμαυτὸν προσέτι.
προσ-δια-φθείρω, μελλ. -φθερῶ· πρκ. -ἐφθαρκα·
 παθ. πρκ. -ἐφθαρμαι· παθ. ἀόρ. β' -ἐφθάρην· διαφθεί-
 ρω (καταστρέφω, ἀφανίζω) προσέτι.— παθητ., κατα-
 στρέφωμαι προσέτι.
προσ-δίδωμι, μελλ. -δώσω· δίδω ἐπιπροσθέτως.
προσ-δι-ηγέομαι, μελλ. -ήσομαι, ἀποθ.· διηγού-
 μαι προσέτι.
προσ-δικάζω, μελλ. -άσω· ἐπιδικάζω (ἀπονέμω)
 τι εἰς τινα ὡς δικαστής.— μέσον, εἶμαι ἐμπηλεγμέ-
 νος εἰς δίκην.
προσ-δι-ορθώω, μελλ. -ώσω· διορθώνω προσέτι.
 — μέσον, διορθώνω ἑμαυτὸν (διορθώνομαι) προσέτι.
προσ-δι-ορίζω, μελλ. -σω· ὡς καὶ νῦν, προσδιορί-
 ζω, ὀρίζω, καθορίζω, προσέτι.
προσ-διώκω, μελλ. -ξω· καταδιώκω προσέτι.
προσ-δοκάω, ἰων. -έω· μελλ. -ήσω· ἀόρ. α' -εδό-
 κησα· ὡς καὶ νῦν, προσδοκῶ, ἀναμένω, περιμένω
 (συν. μετ' ἀπρφ. μελλ.) || μετ' ἀπρφ. ἐνεστ., νομίζω,
 στοχάζομαι, ὑποδέχομαι, ὄτι...
προσ-δοκέω, μελλ. -δέξω· ἀόρ. α' -έδοξα· φαινο-
 μαι, νομίζομαι, θεωροῦμαι, προσέτι, ὄτι... (μετ' ἀπρφ.).
προσ-δοκητός, ἡ, ὄν (προσδοκάω)· προσδοκώμε-
 νος, ἀναμενόμενος.
προσ-δοκία, ἡ (προσδοκάω)· ὡς καὶ νῦν, προσ-
 δοκία, τὸ προσδοκᾶν, ἐλπίς, ἀναμονή (εἴτε καλοῦ
 εἴτε κακοῦ) || **πρὸς προσδοκίαν** = συμφωνῶς πρὸς
 τὰς προσδοκίας, κατὰ τὰ ἀναμενόμενα, κατὰ τὰς
 ὑπορχούσας ἐλπίδας.
προσ-δόκιμος, ὄν (προσδοκάω)· ὁ ἀναμενόμε-
 νος, ὄν προσδοκᾷ τις || **ἐπὶ Μίλητον προσδοκίμος** =
 ὅστις περιμένετο (ἀνεμένετο) ὅτι δὰ ἐπέλθῃ ἐναν-
 τίον τῆς Μιλήτου.
προσ-δόρπιος, ὄν, καὶ ἄωρ. **ποτιδόρπιος, ὄν**
 (πρὸς+δόρπον)· ὁ ἀνήκων εἰς τὸ **δόρπον** (εἰς τὸ
 ἐσπερινὸν φαγητόν, εἰς τὸ δεῖπνον), ἡ ὁ χρησι-
 μεύων δι' αὐτά.
προσ-δράκειν, ἀπρφ. ἀόρ. β' τοῦ **προσδέρκεμαι**
 (βλ. λ.).
προσ-δράμειν, ἀπρφ. ἀόρ. β' τοῦ **προστρέχω**· μετ.
προσδραμών· ἐσχηματισμένα ἐκ τοῦ ἀχρ. **δρέμω**.
προσ-εάω, μελλ. -ἄσω· ὄφινω νὰ προχωρήσῃ
 περαιτέρω, ἐπιτρέπω νὰ πληροίσῃ.
προσ-έδην, ἀόρ. β' τοῦ **προσβαίνω**.
προσ-εθήσατο, ἐπ. ἀντι -ατο, γ' ἐν. μέσ. ἀόρ. α'
 τοῦ **προσβαίνω**.
προσ-εγγίζω, μελλ. -σω· ὡς καὶ νῦν, προσεγγίζω
 τι, τὸ φέω πλησίον, τὸ πλησιάζω.— || ἀμτ., προσ-
 εγγίζω, πλησιάζω.
προσ-εγ-γράφω, μελλ. -ψω· ἐγγράφω προετί
 ἐπὶ στήλης || εἰδ. προσδέτω περιοριστικὴν τινα διὰ
 ταξιν (πρότασιν).
προσ-εγγύομαι, μελλ. -ήσομαι· γίνομαι ἐγγυ-
 ητῆς προσέτι.
προσ-εγ-χρίω, μελλ. -ίσω· ἐπιχρίω ἐπιπροσθέτως
 (ἄλλην μίαν φοράν), ἐπαλείφω ὅπως ἔτι.
προσ-εδαφίζω, μελλ. -σω· προσηλώνω (στερε-
 ώνω) ἐπὶ τοῦ ἐδάφους || καταρρίπτω ἐπὶ τοῦ ἐδά-
 φους || γεν., στερεώνω τι.
προσ-εδρεία, ἡ, καὶ **-ία** (προσεδρεύω)· τὸ νὰ
 προεδρεύῃ τις, δηλ. τὸ νὰ κἀθηται πλησίον || καὶ
 θῆ: 1) πολιορκία, ὀπκλεισμός, λατ. *obsessio*. 2)
 μεγάλη προσοχὴ εἰς τι πράγμα, λατ. *assiduitas*.—
 εἰδ. τὸ νὰ κἀθηται τις παρὰ τὴν κλινὴν ἀσθενοῦς.
προσ-εδρεύω, μελλ. -σω (πρὸς+εδρεῖω)· ἐδρεύω
 (κἀθημαι, διαμένω) πλησίον, παρακἀθημαι, εἶμαι
 πλησίον τινός, λατ. *assidere*. 2) παρακολουθῶ
 συνεχῶς, παραφυλάττω ἐπιμόνως.
προσ-εδρία, ἡ = **προσεδρεία** (βλ. λ.).
πρὸς-εδρος, ὄν (πρὸς+ἔδρα)· ὁ παρακαθήμενος
 ὁ διαμένων (κατοικῶν) πλησίον || **πρὸς+εδρος** **λεγνός**
 = ὁ περιβάλλων καπνός.
προσ-εἶπε, ἐπ. ἀντι **προσεῖπε**· βλ. **προσεῖπον**.
προσ-έθηκα, ἀόρ. α' τοῦ **προστίθημι**.

προσ-εθίζω, μελλ. -σω· συνθηθίζω τινὰ εἰς τι.
προσ-ειδέναι, -ειδῶς, ἀπρφ. καὶ μετ. τοῦ **προσ-
 οἶδα** (βλ. λ.).
προσ-εἶδον, ἀπρφ. **προσίδειν**, μετ. **προσιδών**·
 ἀόρ. β' ἄνευ ἐνεστ. ἐν χρῆσει (χρησιμοποιουμένου ὡς
 ἐνεστ. τοῦ **προσοράω**)· μέσ. ἀπρφ. **προσιδέσθαι**· θλέ-
 πω πρὸς τι(να).— || **καθητ., προσεἶδομαι**· φαινόμεαι
 διτὴ πλησιάζω τι, εἶμαι πορόμοιος, ὁμοιάζω.
προσ-εἶκα, ἀττ. ἀντι **προσέοικα** (βλ. λ.).
προσ-εἰκάζω, μελλ. -σω· ἀόρ. α' -ἤκασα· καθιστῶ
 τι ὁμοιον πρὸς τι, τὸ ἐξομοιώνω, τὸ κάμνω νὰ ὁ-
 μοιάζῃ, πρὸς αὐτό.— Παθητ., εἶμαι ὁμοιος, «ὁμοι-
 άζω».— || μετρ., παρομοιάζω, παραβάλλω, συγκρίνω.
προσ-εἰκελός, ἡ, ὄν, ὡς καὶ -ος, -ον· ὁ **προσ-
 εοικῶς** (βλ. λ.), ὁ προσομοιάζων, ὁ κάπως ὁμοιος.
προσ-εἰλέω, ἄωρ. **προτι-εἰλέω**· ἀναγκάζω τινὰ
 νὰ τραπῇ πρὸς..., συμπίεζω, συστρέφω, στενωχωρῶ.
προσ-εἰλήφα, -εἰλήμμαι, πρκ. ἐνεργ. καὶ παθ. τοῦ
προσλαμβάνω.
προσ-εἰλόμην, μέσ. ἀόρ. β' τοῦ **προσαιρέω**.
πρὸς-εἶλος, ὄν (πρὸς+εἶλη)· ὁ πρὸς τὸ μέρος
 τοῦ ἡλίου, προσήλιος, «προσηλιακός» || **δερμός** || φω-
 τεινός.
πρὸς-εἶμι (A) (παρὰ τοῖς ἀττ. ὡς μελλ. τοῦ **προσ-
 ἔρχομαι**)· ἀπρφ. **προσιέναι**· πρκ. **προσ-ἦειν**, ἰων.
-ἦια, ἀττ. **-ἦα**· μετ. **προσιών** (πρὸς+εἶμι)· ὑπόγω
 πρὸς (εἰς) τινα τόπον || πλησιάζω τι(νά). 2) ἐν
 ἐχθρικῇ ἐνν., ὑπάγω ἢ ἔρχομαι ἐναντίον τινός, ἐπ-
 ἔρχομαι. 3) ἔρχομαι πρὸς τι μέρος (ἐμφανίζομαι,
 παρουσιάζομαι) διὰ νὰ ὁμιλήσω.— || ἐπὶ χρόνου, ἐπ-
 ἔρχομαι, πλησιάζω.— || ἐπὶ εἰσοδημάτων καὶ **προσ-
 ὄων**, προέρχομαι, ἀποφέρομαι, εἰσπράττομαι: τὰ
προσιόντα χρήματα, ἡ καὶ ἄλλως τὰ **προσιόντα** =
 οἱ δημόσιοι πόροι, τὰ εἰσοδήματα, λατ. *reditus*.
πρὸς-εἶμι (B), ἀπρφ. **προσιέναι**· πρκ. **προσῆν** (πρὸς
 +εἶμι)· εἶμαι πλησίον, εἶμαι παρὼν εἰς τι || ἀνδίστα-
 μαι, ἀντεπεξέρχομαι.— || προσυπάρχω, συνυπάρχω,
 ἀνήκω, προστίθεμαι.
προσ-εἶπον, ἀπρφ. **προσειπεῖν**· ἀόρ. β' ἄνευ ἐνεστ.
 ἐν χρῆσει: (χρησιμοποιουμένου ὡς ἐν. τοῦ **προσαγορεύω**)·
 ὡς καὶ νῦν, **προσαγορεύω**, λέγω πρὸς τινα, προσ-
 φωνῶ || χαιρετίζω. 2) καλῶ, ἀποκαλῶ, ὀνομάζω,
 τινὰ οὕτω ἢ οὕτω || ὀνομάζω.
προσ-εἰσ-πράσω, μελλ. -ξω· εἰσπράττω προσ-
 ἔτι (ἐπὶ πλέον).
προ-σειῶ, μελλ. -σω· κρατῶ τι ἔμπροσθεν καὶ τὸ
 σεῖω, σεῖω (τινῶσσω) τι κρατῶν αὐτὸ ἔμπροσθέν
 μου (ἢ ἔμπροσθεν ἄλλου τινός) || **προσειῶ χεῖρα** =
 κινῶ τὴν χεῖρά μου πρὸς τὸ μέρος τινός με ἀπειλη-
 τικῇ χειρονομίαν.
προσ-εκ-βάλλω· ἐκβάλλω (ἀπορρίπτω, «πετώ»)·
 προσέτι (ἐπὶ πλέον).
προσ-εκ-πέμω, μελλ. -ψω· ἐκπέμω (ἐξαπο-
 στέλλω) προσέτι (ἐπιπροσθέτως).
προσ-εκ-πύρω, μελλ. -ώσω· **ἐκπυρῶ** (ἀνάπτω,
 ἀναφλέγω, πυρπολῶ) προσέτι.
προσ-εκτέον, ρημ. ἐπιθ. τοῦ **προσέχω**· **δεῖ προσ-
 ἔχειν** = πρέπει νὰ προσέχῃ τις.
προσ-εκτικός, ὄν, ἡ (πρὸς+ἔχω)· ὡς καὶ νῦν, ὁ
 προσεκτικός, ὁ προσέχων.
προσ-εκ-τίλλω· ἐκτίλλω (μαδῶ) προσέτι.
προσ-ἐκυρσα, ἀόρ. α' τοῦ **προσκυρῶ** (βλ. λ.).
προσ-εκ-χλευάζω, μελλ. -σω· χλευάζω (γελοιο-
 ποιῶ) προσέτι.
προσ-ελαύνω, μελλ. -ελαῶ, ἀττ. -ελαῶ· ἀόρ. α'
 -ἤλασα· ὡς μετ., ἐλαύνω (ῶδω, ὀδηγῶ, φέρω, κινῶ)
 τι(να) πρὸς τι μέρος.— ἀμτ. (κατὰ τὸ **πλεῖστον**):
 1) (ἔξυπακ. τῆς αἰτ. **ἔπιπον**, **ἄρμα** κ.τ.δ.)· ἔφιππος
 προχωρῶ πρὸς..., ἐφορμῶ ἔφιππος, λατ. *adequitate*
 || πλησιάζω ἔφιππος. 2) (ἔξυπακ. τῆς αἰτ. **στρα-
 τόν**, ἐπὶ στρατηγού) **προελαύνω**, προχωρῶ, πορεύομαι
 || φθάνω, ὀφικνοῦμαι.
προσ-έλεκτο, γ' ἐν. ἐπ. παθ. ἀόρ. β' τοῦ **προσ-
 λέγω**.
προσελέω, ἐσφαλμ. τύπος ἀντι **προσελέω** (βλ. λ.).
προσ-ελθεῖν, προσ-ελθῶν, ἀπρφ. καὶ μετ. ἀόρ. β'
 τοῦ **προσερχομαι**.

προσ-έλω, μελλ. *-έλω* ή *-ελκθω*· άόρ. α' *-έλκωσα*· έλω (σύρω) προς τι(να), σύρω πλησίον.— μέσον, έλω προς τό μέρος μου, προσελκώ.

προσ-ελ-λείπω, μελλ. *-ψω*· έχω άκόμη έλλειψιν άπό τι || μένω όπίσω άκόμη.

προσ-εμ-θαίνω, μελλ. *-εμβήσομαι*· άόρ. θ' *-ενεβήν*· πατώ έπί τινος, καταπατώ, λατ. *insultare*.

προσ-εμ-θλέπω, μελλ. *-ψω*· έμβλέπω (θλέπω μέσα είς τι) προσέτι.

προσ-εμ-πικραίνομαι, παθητ., μετά μέσ. μέλλ. *-ανούμαι*· πικραίνομαι έτι μάλλον έναντίον τινός.

προσ-εμ-φερέω, ές (βλ. *έμφερέω*, *προσφερέω*)· ό προσομοιόζων, παρόμοιος.

προσ-ένάχε, δωρ. αντί *προσένηχε*, γ' έν. πρτ. τοῦ *προσνήχω*.

προσ-εν-δεικνύμι, μελλ. *-ενδείξω*· διακηρύσσω προσέτι.— μέσον, έπιδεικνύω έμαυτόν προς τινα, έπιδεικνύομαι ένώπιόν τινος.

προσ-εν-εχύράζω, μελ. *-σω*· λαμβάνω ως πρόσθετον έγγήσθιν (περί τής καταβολής όφειλομένων χρημάτων).

προσ-εν-δύμέομαι, μέσ. μέλλ. *-ενθυμήσομαι* και παθ. *-ενθυμηθήσομαι*, άποθ.· συλλογίζομαι έπί πλέον, λαμβάνω άκόμη (έπιπροσθέτως) ύπ' όψιν.

προσ-εννέπω· προσαγορεύω, προσφωνώ, τινα. 2) παρακαλώ ή διατάσσω (κελεύω) τινά νά πράξη τι (μετ' άπρφ.). 3) καλώ τινά όνομαστικώς.

προσ-εν-νοέω, μελλ. *-ήσω*· σκέπτομαι περί τινος έπί πλέον || παρατηρώ προσέτι.

προσ-εν-τείνω, μελλ. *-ενωδ'*· έντείνω έτι μάλλον || προσενώ άκόμη: *προσεντείνω πληγάς τινι* = τοῦ προσενώ και άλλας πληγάς, τόν δέρω άκόμη περισσότερο.

προσ-εν-τέλλομαι, άποθ.· έντέλλομαι άκόμη (προσέτι), παραγγέλλω (διατάσσω) έν συνεχεία.

προσ-εξ-αιρέομαι, μέσ.· έκλέγω δι' έμαυτόν προσέτι.

προσ-εξ-άμαρτάνω, μελλ. *-μαρτησομαι*· άποτυγχάνω έτι μάλλον.

προσ-εξ-ανδρόποδίζομαι, άττ. μέλλ. *-ιούμαι*, άποθ.· έξανδροποδίζω (σκαθαίνω) και άλλους άκόμη.

προσ-εξ-αν-ίστημι, μελλ. *-στησω*· κάμνω νά έπανοστατήσουν άκόμη (ξεσηκώνω άκόμη, έπιπροσδέτω).— παθητ., μετά ένεργ. άόρ. ε' *-ανέστην*· έξανίσταμαι (ξεσηκώνομαι) προσέτι || φθάνω άκόμη ύψηλότερα.

προσ-εξ-εργάζομαι, μελλ. *-άσομαι*, άποθ.· έξεργάζομαι (έπεξεργάζομαι) προσέτι || κατορθώνω (έκτελώ) έπί πλέον || δ πρκ. *προσεξείργασμαι*· έκτός τής ένεργ. σημ. κείται και μετά παθητ. σημασι., έχω κατορθώδη, έχω έπιτευχθή, έπί πλέον (βλ. και *εργάζομαι*).

προσ-εξ-ετάζω, μελλ. *-σω*· έξετάζω, έρευνώ, προσέτι (έπί πλέον).

προσ-εξ-ευρίσκω, μελλ. *-ευρήσω*· έξευρίσκω (έφευρίσκω, έπινοώ) έπί πλέον.

προσ-είοικα, πρκ. μετά σημασι. ένεστ. (άνευ ένεστ. *προσεικω* έν χρήσει): άττ. πρκ. *προσεικα*, άπρφ. *προσεικένα*· ύπάρχει άκόμη τύπος παθητ. πρκ. *προσήγμαι*· είμαι όμοιος ή παρόμοιος προς τι(να).— || φαίνομαι άρμόδιος (κατάλληλος).— || φαίνομαι ότι πράττω τι (μετ' άπρφ.).

προσ-επ-αινέω, μελλ. *-έσω*· έπαινώ προσέτι.

προσ-επ-αιτιάζομαι, μελλ. *-άσομαι*· αίτιώμαι (κατηγορώ) προσέτι.

προσ-επ-εμ-θαίνω, μελλ. *-βήσομαι*· = *προσεμβαίνω* (βλ. λ.).

προσ-επ-εξ-ευρίσκω, μελλ. *-ευρήσω*· έξευρίσκω (έπινοώ) προς τινα σκοπόν προσέτι.

προσ-έπασσον, άόρ. θ' τοῦ *προσπίπτω*.

προσ-επι-θάλλω, μελλ. *-θάλω*· έπιρρίπτω προσέτι || προσδέτω έπί πλέον.

προσ-επι-γράφω, μελλ. *-ψω*· έπιγράφω προσέτι.

προσ-επί-κειμαι, παθητ.· *έπίκειμαι*· τι προσέτι, πιέζω διά προσδέτων έπιμόνων παρακλήσεων, έπιμένω έπαϊτών.

προσ-επι-κτάομαι, μελλ. *-ήσομαι*, άποθ.· άποκτώ

προσέτι, άποκτώ έπί πλέον || κάμνω περαιτέρω προσθήκας είς τι.

προσ-επι-λαμβάνομαι, μέσον· βοηθώ είς τήν άπόκτησιν πράγματός τινος || έπιλαμβάνομαι και άλλω πράγματος έπί πλέον || βοηθώ, συντρέχω (έν πολέμω κυρίως).

προσ-επι-ορκέω, μελλ. *-ήσω*· έπιορκώ προσέτι || ψευδορκώ δι' άλλην μίαν φοράν («παίρνω άκόμη ένα ψεύτικον όρκον»).

προσ-επι-πνέω, μελλ. *-πνεύσομαι*· άκόμη πνέω αντίθετως || άκόμη φυσώ εύνοϊκώς.

προσ-επι-πονέω, μελλ. *-ήσω*· κοπιάζω έτι περισσότερο.

προσ-επι-σκόπτω, μελλ. *-ψω*· έπιπροσθέτως έπισκόπτω (χλεύάζω, έμπαίζω) τινά, τόν άστεϊεύομαι έπί πλέον.

προσ-επίσταμαι, μεσ. μελλ. *-σιήσομαι*, παθ. άόρ. α' *-ηπισιτήθην*, άποθ.· *επίσταμαι* (γνωρίζω) έπί πλέον ότι...

προσ-επι-στέλλω, μελλ. *-στελώ*· *έπιστέλλω* (παραγγέλλω, γνωστοποιώ, έντέλλομαι, κυρ. δι' έπιστολής) έπί πλέον (έπιπροσδέτως, άκόμη).

προσ-επι-σφραγίζομαι, άττ. μελλ. *-ιούμαι*, άποθ.· έπισφραγίζω (θέτω τήν σφραγίδα μου, έπιβεβαιώ, έπικυρώ) τι προσέτι, προσεπιβεβαιώ τι.

προσ-επι-τέρπομαι, παθητ.· τέρπομαι έτι μάλλον.

προσ-επι-τροπεύω, μελλ. *-σω*· έπί πλέον έπιτροπεύω τινά (ένεργώ ως έπίτροπος τινος).— παθητ., έπιτροπεύομαι υπό τινος, διατελώ υπό τήν έπιτροπείαν τινός.

προσ-επι-φυνέω, μελλ. *-ήσω*· λέγω τι έν προσθήκη, προσδέτω τι είς τήν όμιλίαν μου.

προσ-επι-χάρίζομαι, μελλ. *-ίσομαι*, άποθ.· χαρίζομαι (κάμνω είς τινα χάριν) έπί πλέον, εύφραίνω τινά προσέτι.

προσ-επιτάμην, άόρ. β' τοῦ *προσπέτομαι*.

προσ-εργάζομαι, μελλ. *-άσομαι*· πρκ. *-είργασμαι*, άποθ.· εργάζομαι έπί πλέον, κατορθώ (πραγματοποιώ) και άλλο τι || κερδίζω έπί πλέον.

πρόσ-εργος, ον (*πρόδος*+*εργον*)· φιλόπονος || έπιτήδειος διά τινα εργασίαν.

προσ-ερεύομαι, άποθ.· έρεύομαι (έξεμώ, *εξερνώ*) προς τό μέρος τοῦ προσώπου τινός || μετρ., *κύματα προσερεύεται πέτρην* = τά κύματα θραύονται έπί τών θράγγων άφρίζοντα.

προσ-ερέω, άττ. συνηρ. *προσερεώ*, μελλ. τοῦ *προσεείπον* (βλ. λ.).

προσ-ερίζω, δωρ. *ποτερίσδω*, μελλ. *-σω*· ερίζω προς τινα || άμιλλώμαι προς τινα.

προσ-έρομαι, μελλ. *-ερήσομαι*· άόρ. β' *-ηρόμην*, άπρφ. *-ερεσθαι*, άποθ.· έρωτώ τινά τι έπί πλέον.

προσ-έρπω, δωρ. *προσέρπω*· μελλ. *-ψω*· άόρ. α' *προσειρόψα*· έρωπώ προς τι(να), κρυφίως πλησιάζω, φθάνω που έρωπών (συρόμενος) || δ *προσερπων χρόνος* = ό προσεχής (ό έρχόμενος, ό έπόμενος) χρόνος || τό *προσερπον* = τό έπερχόμενον γεγονός, τό μέλλον γενέσθαι.

προσ-έρρηξα, άόρ. α' τοῦ *προσερήγγυμι* (βλ. λ.).

προσ-ερυγάνω· = *προσερεύομαι* (βλ. λ.).

προσ-έρχομαι, πρτ. *-ηρχόμην*, μελλ. *-ελεύσομαι* (παρ' άττ. όμως πρτ. *προσῆγειν* και μελλ. *πρόσειμι*), άποθ. μετά ένεργ. άόρ. β' *-ήλθον*, πρκ. *-ελήλυθα*· ως και νύν, προσέρχομαι, έρχομαι ή ύπάγω προς τι(να), προσφεύγω είς τινα || άπολ. πλησιάζω, προσεγγίζω || εύρίσκομαι πολύ πλησίον. 2) έπισκέπτομαι τινα, συναναστρέφομαι τινα, τόν προσεταιρίζομαι. 3) έν έχθρικῇ ένν., έπέρχομαι έναντίον τινός.— || έπί προσδίων, εισοδημάτων, εισέρχομαι (είς τό ταμεϊόν), λατ. *redire*.

προσ-ερωτάω, μελλ. *-ήσω*· έρωτώ προσέτι (έπί πλέον).

προσ-έσπερος, δωρ. *ποδ-έσπερος*, ον· ό γεινιάζων (ή ό κλίνων) προς τήν έσπέραν || ό κλίνων (ή γεινιάζων) προς τήν δύσιν, ό δυτικός || τό σθη. πληθ. *τά ποθέσπερα* ως *έπέρρ*. = προς τό έσπέρας, εκάτά τό βροδάκι.

προσ-εταιρίζομαι, μέσ.· ως και νύν, προσεταιρι-

ζομαι. λαμβάνω τινά με τό μέρος μου ως φίλον, ἐκλέγω ως φίλον μου, τόν προσκολλῶ πλησίον μου («τόν παίρνω μαζί μου»).

προσ-εταιριστός, ὄν (*προσεταιρίζομαι*): ὁ συνδεμένος μετά τινος ὡς σύντροφος, ὁ προσεκκολλημένος εἰς τήν αὐτήν ἑταιρίαν ἢ εἰς τόν αὐτόν σύλλογον.

προσ-ετί, ἑπ. ὡς καί νῦν, προσέτι, ἀκόμη, ἐπὶ πλεόν.

προσ-εuzziαι, προστ. ἄορ. α' τοῦ *προσεύχομαι*.

προσ-ευ-πορέω, μελλ. -ήσω' προσπορίζω, προμηθεύω προσέτι, ἐφοδιάζω ἐπὶ πλεόν, παρέχω (χορηγῶ) ἐπὶ πλεόν || ἀμ.τ., εἶμαι ἐφοδιασμένος μέ τι.

προσ-ευρίσκω, μελλ. -ευρήσω' εὐρίσκω ἐπὶ πλεόν.

προσ-ευσχή, ἡ' ὡς καί νῦν, ἢ προσευσχή.— || τόπος προσευσχῆς: ἐκ τοῦ

προσ-εύχομαι, μελλ. -εὔξομαι' ἀποθ. ὡς καί νῦν, προσεύχομαι, κόμην τήν προσευχήν μου || προσφέρειω ταξίματα («τάματα») || ἀπολ. λατρεύω || ὡς. μετ' αἰ.τ., προσεύχομαι (παρακαλῶ) διὰ πρᾶγμά τι.

προσ-εφην, ης, η, ἄορ. β' τοῦ *πρόσφημι*.

προσ-εχής, ἐς (*προσέχω*)' ἐπὶ τόπου, ὁ πλησίον τινός, ὁ συνεχόμενος, ὁ συνορεύων, γειτνιάζων, ὁ πλησιέστατος, ὁ ἐπόμενος.— || ἐπὶ χρόνου, ὡς καί νῦν, ὁ προσεχής, ὁ εἰς τό ἐγγύς μέλλον ἀνήκων.

προσ-έχω, μελλ. -έσω' ἄορ. β' *προσέσχομαι* πρκ.

προσέσχηκα' ἔχω προσέτι, ἔχω ἐπιπροσδέτως.— || κρατῶ τι (καί το προτείνω) πρὸς τι(να), τὸ φέρω πρὸς τι (μέρος) ἢ πλησίον τινός || *προσέχω ναῦν* = φέρω τὸ πλοῖον εἰς τὸν λιμένα ἢ πλησίον τῆς ξηρᾶς, τὸ προσορμίζω || ἀλλὰ καὶ ἄνευ τοῦ ναῦν' προσορμίζομαι, προσεγγίζω εἰς τινά τόπον || *προσέχω τῆ γῆ*, *προσέχω τῆ νήσω* = προσεγγίζω εἰς τὴν ξηράν, εἰς τὴν νῆσον || ἀπολ., ἀράζω, ἐξέρχομαι εἰς τὴν ξηράν, ἀποθιβάζομαι || μετὰ τῶν αὐτῶν σημασ. ἐνίστε καὶ *ναυαὶ προσέχειν*.— || **προσέχω τὸν νοῦν** = στρέφω τὸν νοῦν μου (τάς σκέψεις μου, τὴν προσοχήν μου) πρὸς τὴ πρᾶγμα, ὁ προσέχω εἰς τι, λατ. *animam advertere* || ὡς. ἄνευ τῆς αἰτ. *νοῦν*, ἀπλῶς *προσέχω* = ὡς καί νῦν, προσέχω, προφυλάσσομαι || *προσέχω ἐμαντῶ* = δίδω προσοχήν εἰς τὸν ἑαυτὸν μου, τ. ἔ. σκέπτομαι τι κατ' ἑμαυτόν. 2) δίδω ὄλην μου τὴν προσοχήν, ἀφοσιῶμαι, εἰς τι, λατ. *totus esse in aliqua re*. 3) περιποιῶμαι τινά.— || **IV** μέσον, προσκολλῶμαι εἰς τὴ πρᾶγμα, ἐμμένω εἰς τι || μετρ., ἀφοσιῶμαι εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τινός.— || **V** Παθητ., συγκρατοῦμαι στερεῶς ὑπό τινος πράγματος || μετρ. ἐμπλέκομαι εἰς τι.

προσ-εφός, ὄν (*πρόσ+έως*)' ὁ πρὸς ἀνατολάς.

προσ-ζεύγνυμι, μελλ. -ζεύσω' ζευγνύω (ἀνατολάς) τι εἰς τι.— || Παθητ., ζεύγνυμαι εἰς τι, προσδένομαι εἰς τι.

πρόσ-ηβος, ὄν (*πρόσ+ἦβη*)' ὁ πλησιάζων πρὸς τὴν ἐφηβικὴν ἡλικίαν.

προσ-ἡγάγον, ἄορ. β' τοῦ *προσάγω*.

προσ-ἡγορέω, μελλ. -ήσω (*προσῆγορος*)' προσαγορεύω, προσφωνῶ, φιλοφρόνων || πορηγορῶ.

προσ-ἡγόρημα, ατος, τό (*προσῆγορέω*)' τό προσαγορευόμενον (τό προσφωνούμενον) πρόσωπον.

προσ-ἡγορία, ἡ (*προσῆγορέω*)' φιλικὴ προσαγόρευσις (προσφώνησις, χαιρετισμός).— || ὄνομασις, ὄνομα.

προσ-ἡγορος, ὄν (*πρόσ+ἀγορεύω*)' ὁ προσαγορεύων, ὁ προσφωνῶν || αἱ *προσῆγοροὶ δούεις* = αἱ ὀμιλοῦσαι (ἔχουσαι φωνήν) δούεις || μετὰ γεν., *εὐγμάτων Παλλάδος προσῆγορος* = ἀπευδύτων προσευχᾶς εἰς τὴν Παλλάδα || γενικῶς, εὐπροσῆγορος, προσῆνης, ὀμιλητικός.— || παθητ., προσφωνούμενος, προσαγορευόμενος.— ὡς ὄσ. ὁ *προσῆγορος* = γνώριμος, φίλος.

προσ-ἡδάφισμαι, παθ. πρκ. τοῦ *προσδαφίζω*.

προσ-ἡξίαι, β' ἐν. παθ. πρκ. τοῦ *προσείκοινα*.

προσ-ἡκάμην, μέν. ἄορ. α' τοῦ *προσάημι*.

προσῆκον, ὀδῶ. μετχ. ἐν. τοῦ *προσῆκω*, κείμενον ὡς αἰτ. ἀπόλ.: *προσῆκον* = λατ. *quasi conveniat* ἢ *conveniret* = ἐπειδὴ (ἀν καὶ) ἀρμόζει.

προσῆκόντως, ἑπ. μετχ. ἐν. τοῦ *προσῆκω*' ὡς

καὶ νῦν, προσῆκόντως, ἀρμόδιως, πρεπόντως, καλῶς.

προσ-ἡκω' ἔχω ἔλθῃ εἰς τινά τόπον, ἔχω φθάσει κάπου || ἔχω ἔλθῃ πλησίον, εἶμαι πλησίον, εἶμαι πρόχειρος. 2) μετρ. ἀνήκω εἰς τινά.— || ἄπροσ., ἀνήκει, ἀρμόζει || *προσῆκει πρὸς τινά* = ἀναφέρεται εἰς τινά, ἔχει σχέσιν πρὸς τινά || *προσῆκει μοι* = ἀνήκει εἰς ἐμέ, εἶναι ἰδική μου ὑπόθεσις. 2) ἀνήκει εἰς τι(να), ἀρμόζει, πρέπει («ταῖριάζει») βλ. *προσῆκον*.— || ἡ μετχ. *προσῆκων, οὔσα, ὄν* = ὁ ἀνήκων εἰς τινά, ὁ ἀρμόζων εἰς τινά || καὶ ἐπὶ προσούπων, ὁ συγγενής, ὁ ἔχων συγγενικὴν σχέσιν || *ὄε προσῆκοντες* (πλήρες: *οἱ προσῆκοντες γένει*) = οἱ συγγενεῖς τινός, οἱ οἰκεῖοι τινός || *τὸ προσῆκον* ἢ *τὰ προσῆκοντα* = τὰ ἀνήκοντα εἰς τινά, τὰ ὑπάρχοντά του || *ἐκπροξίζομαι τὴν προσῆκουσαν σωτηρίαν* = μηχανεύομαι τρόπους διὰ νὰ ἐξασφαλίσω τὴν σωτηρίαν μου || *τὰ προσῆκοντα* = τὰ ἀρμόζοντα εἰς τινά, τὰ πρεπόντα, τὰ καθήκοντά του.

προσ-ἡλιος, ὄν (*πρόσ+ἡλιος*)' ὁ πρὸς τὸν ἥλιον ἐστραμμένος, ὁ ἐκτεθειμένος εἰς τὸν ἥλιον, «προσῆλιακός», εὐῆλιος.

προσ-ἡλῶω, μελλ. -ώσω' καρφῶνω, στερεῶνω τι δι' ἡλῶν (καρφίων), περονῶν κ.τ.δ.— || κλείω τι στεγανῶς (ἐφαρμοσά) διὰ καρφίων.

προσ-ἡλυθον, ἄορ. β' τοῦ *προσῆρχομαι*.

προσ-ἡλύτος, ὄν (*προσῆλυθον*)' ὁ ἐλθὼν εἰς τινά τόπον, ὁ ἀφιχθεὶς ἄλλοθεν.— ὡς ὄσ. ὁ *προσῆλύτος* = ὁ νεωστὶ ἐλθὼν ἄλλοθεν, ξένος, πάροικος, λατ. *advena* || ἐντεῦθεν, ὁ προσελεύθων εἰς τὸν Ἰουδαϊσμόν, ὁ ἀσπασθεὶς τὸ Ἰουδαϊκὸν δόγμα.

πρόσ-ἡμαι, κυρ. πρκ. τοῦ *προσῆζομαι*' εἶμαι καθισμένος (κἀθημαι) ἐπὶ τινος ἢ πλησίον τινός || κεῖμαι (μένω, διαμένω) πλησίον τινός.— || πολιορκῶ, λατ. *obsidere*.

προσ-ἡμαίνω, μελλ. -ἄνω' ἄορ. α' *προσῆμηνα*' διὰ σημείων δηλῶ ἐκ τῶν προτέρων (προαγγέλλω) || προλέγω, ἀναγγέλλω — || προκηρύσσω, δημοσιεύω.

προσ-ἡνεγα, ἐν χρῆσει ὡς ἄορ. α' τοῦ *προσάφερω*.

προσ-ἡνεμος, ὄν (*πρόσ+ ἄνεμος*)' ὁ πρὸς τὸν ἄνεμον ἐστραμμένος, ὁ ἐκτεθειμένος εἰς τὸν ἄνεμον, ἀντίθ. τῷ *ὑπῆνεμος*.

προσ-ἡνέχθην, ἐν χρῆσει ὡς παθ. ἄορ. α' τοῦ *προσφέρω*.

προσ-ἡνής, δωρ. **προσ-ανής**, ἐς' ὡς καί νῦν, προσῆνης, εὐνοῦς, πρᾶος, εὐπροσῆγορος, μαλακός, φιλόφρων, ἀντίθ. τῷ *ἀπῆνης* (βλ. λ.) || εὐμενῶς διατεθειμένος, εὐμενής || ἐντεῦθεν, πρόσφορος, κατάλληλος.— ἑπ. μετρ. *προσῆνῶς*.

Ἔτυμ.: Κατὰ τινὰς ἐν τοῖς *προσ-ῆνης*, *ἀπ-ῆνης* (πῆθ. καὶ *ὑπ-ῆνη*) ὑπόκειται ὄνοματ. θέμα **ηνο* = σνακρ. **ānah* (πρόβ. *ānahan* = στόμα, πρόσωπον).

προσ-ἡρτημαι, παθ. πρκ. τοῦ *προσαρτάω*.

προσ-ἡῦδα, γ' ἐν. πρκ. τοῦ *προσαυδάω*.

προσ-ἡῦδος, ὄν (*πρόσ+ἡῦδος*), ἰων. ἀντί *προσῆῶς*' ὁ πρὸς τὴν ἡῶ (τὴν πρῶϊαν), ὁ πρὸς ἀνατολάς || τὸ ὄδ. ὡς ἐπίρρ. ἐν τῷ δωρ. τύπῳ *τὸ ποταῶφον* = πρὸς ἀνατολάς.

προσ-ἡῦκέω, μελλ. -ήσω' κἀθημαι πλησίον ἢ ἐπάνω εἰς τι.

πρόσθε, ἰων. καὶ ποιητ. ἀντί *πρόσθεν*.

προσ-θεῖναι, **προσ-θεῖς**, ἄορ. καὶ μετχ. ἄορ. β' τοῦ *προστίθημι*.

πρόσθεν, ἰων. καὶ ποιητ. **πρόσθε**' (*πρόσ*) : Ὁς *πρόθ.* μετὰ γεν. : || ἐπὶ τόπου, ἐμπροσθέν τινός, πρὸς ὑπεράσπιον τινός.— || ἐπὶ χρόνου, πρότερον. Ὁς ἐπ. : || τόπου, ἐμπροσθεν, ἐμπρός, πρὸς τὰ ἐμπρός, ἐνώπιον || μετὰ τοῦ ἄρθρ. *εἰς τὸ πρόσθεν* = πρὸς τὰ ἐμπρός, ἐμπρός, περαιτέρω.— || χρόνου, πρότερον, προηγουμένως, ὀλιγοτε, παλαιότερον || ὡς. μετὰ τοῦ ἄρθρου, *ἢ πρόσθεν ἡμέρα* = ἢ προηγουμένη ἡμέρα || ὡς. *τὸ πρόσθεν* (ὡς ἐπίρρ.) = πρότερον, ὀλιγοτε, προηγουμένως.— || ὡς ἐν τῇ ἐνν. τοῦ μάλλον, προτιμότερον, λατ. *potius* : *πρόσθεν ἀποθανεῖν ἢ...* = προτιμότερον νὰ ἀποθάνω παρὰ...

Ἔτυμ. : *πρόσθε(ν)*, ἀργ. *Ἐμπροσθε*, δωρ. *λεσθ. πρόσθε*, ἡρακλ. *ἐμπροσθα* (Κρητ. *προσθα*, Δελφ. *προστα*) : ὁμηρ. *πρόσ(θ)ω* (ἰων-αττ. *πρόσω*) (**προετjω*,

ιαπ. **-i-jo-*, πρβλ. σανσκρ. *dra-tyá-* (οἱ ἐπίγονοι), γοτθ. *ni-pja* (=συγγενής)· τὸ *-s-* τῆς *πρόσθε* προέρχεται ὡς. ἐξ ἑνὸς *-i-* πρβλ. *δπι-θε(ν)*, *δπισθε(ν)*, *δπίσ(σ)ω*· κατ' ἄλλους ἐν τῇ *πρόσθε* περιέχεται ἐπίρρ. **πρός*, ὅπου ἔχει πρὸς τὸ *πάρως* ὡς ἰσχύει τὸ λατ. *praes* πρὸς τὸ *parāi*· ὁ παραλληλισμὸς δὲ αὐτὸς ἀποκρούεται ὑπ' ἄλλων, τοσοῦτε μὲλλον καθ' ὅσον τὸ *πρόσθε* συναντᾶται εἰς περιοχὰς ὅπου μόνον τὰ ποτιῆ ἢ πὸς ἀπαντῶνιν.

προσ-δέοιτο, ἰων. ἀντὶ *προσθεῖτο*, εὐκτ. μέσ. ἀορ. β' τοῦ *προστίθηναι*.

προσ-θεῖς, πρσστ. ἀορ. β' τοῦ *προστίθηναι*.

πρόσ-θεσις, ἡ (*προστίθηναι*)· τὸ δέτειν τι ἐπὶ τινος, ἐφαρμογή.— || ὡς καὶ νῦν, πρόσθεσις, προσθήκη.

προσ-θετέον, ρημ. ἐπιθ. τοῦ *προστίθηναι*· δεῖ *προσθεῖναι*, πρέπει νὰ προσδέτη τις || ὡς. πρέπει νὰ διδάσκη τις.

πρόσ-θετος, (η), ον, ρημ. ἐπιθ. τοῦ *προστίθηναι*· ὁ προσθεθεὶς, ὁ προσαρμολογούμενος, ὁ ἐφαρμοσθεὶς, ὁ κατάλληλος || ὡς καὶ νῦν, πρόσθετος, προσθεθεῖμενος ἐκ τῶν ὑπέρων (δπως π. χ. ἐπὶ ψευδοῦς κήτης).

πρόσ-θεῶ, μελλ. *-θεύσομαι*· τρέχω πρὸς τι.

πρόσ-θήκη, ἡ (*προστίθηναι*)· ὡς καὶ νῦν, προσθήκη, παράρτημα, συμπλήρωμα. 2) ἀπλῶς, περιστασιακὸν τι, τυχαῖον συμβάν.— || βοήθεια, συνδρομή, ἐπικουρία.

πρόσ-θημα, *-ατος*, τὸ (*προστίθηναι*)· = *προσθήκη* (βλ. λ.), τὸ προσθεθεῖμενον.

πρόσ-θιγγάνω, μελλ. *-θίξομαι*· ἀορ. β' *προσέθιγον*, ἀπρ. *προσθιγεῖν*· ἐγγίζω, ψαύω, προσψαύω.

πρόσθιος, α, ον (*πρόσθεν*)· ὡς καὶ νῦν, πρόσθιος, ἐμπροσθινός, «μπροστινός», ἀντίθ. τῆς *πίσθιος*.

πρόσθό-δομος, ὁ (*πρόσθεν*+*δόμος*)· ὁ ἀρχηγός (ἢ ὁ προστάτης) οἴκου || ὁ πρῶν κύριος οἴκου.

πρόσ-θού, πρσστ. μέσ. ἀορ. β' τοῦ *προστίθηναι*.

πρόσ-θροέω, μελλ. *-ήσω*· ὁμιλῶ πρὸς τινα, προσγορεύω, προσφωνῶ.

πρόσ-θυμῖος, ον (*πρὸς* + *θυμός*)· ὁ σύμφωνος πρὸς τὴν ἐπιθυμίαν τινός, *καταθύμιος* (βλ. λ.), εὐάρεστος, εὐπρόσδεκτος.

πρόσ-ιδεῖν, *πρόσ-ιδών*, ἀπρφ. καὶ μτχ. τοῦ ἀορ. β' *προσεῖδον*.

πρόσ-ιζάνω· προσκάδημαι, κάδημαι πλησίον, παρακάδημαι.— || εἶμαι πάντοτε πλησίον, ἀκολουθεῖ ἐκ τοῦ σύνεγγυς, προσκολλῶμαι, λατ. *instare*.

πρόσ-ίζω, μελλ. *-ιζήσω*· κάδημαι πλησίον, παρακάδημαι || μτφρ., προσκολλῶμαι.

πρόσ-ίημι, μελλ. *προσ-ήσω*, μέσ. *προσ-ήσομαι*· ἀορ. α' *προσ-ήκα*, μέσ. *προσ-ηκάμην*· πέμπω εἰς... στέλλω πρὸς... τὸ μέρος, ἀφίνω νὰ ἔλθῃ τις πρὸς τι || ἐφαρμοζέω.— || μέσον, *προσάμει*, ἀφίνω νὰ ἔλθῃ τις πρὸς τὸ μέρος τινός (πλησίον τινός), ἀφίνω νὰ πλησιάσῃ, ἀνέχομαι (ἐπιτρέπω) νὰ πλησιάσῃ τις. 2) παραδέχομαι, ἀποδέχομαι, ἐπιτρέπω, προσχωρῶ εἰς τινα ὁποῖον πιστεύω || ἐπιδοκιμάζω. 3) παραδέχομαι, ὑποτάσσομαι εἰς... ὑποκύπτω εἰς... ἀντέχω. 4) μετ' ἀπρφ., ἀναλαμβάνω νὰ πράξω τι, ἀποτολμῶ, ριψοκινδυνεύω || μετ' αἰτ. *προσ.*, προσελκύνω πρὸς ἑαυτὸν, εὐαρεστῶ (εὐχαριστῶ, εὐφραίνω) τινά: *ἐν οὐ προσίεται με* = ἐν πράγμα δὲν με εὐχαριστεῖ.

πρόσ-ικνέομαι, μελλ. *-ίξομαι*, ἀποθ.· ἔρχομαι εἰς... προσέρχομαι, φθάνω, εἶς... || μετὰ γεν., φθάνω [ἐχρῖ... ἐκτείνωμαι ἕως... 2) προσέρχομαι ὡς ἰκέτης.

πρόσ-ικτωρ, *-ορος*, ὁ (*προσικνόμεαι*)· ὁ προσερχόμενος εἰς τοὺς ναοὺς ὡς ἰκέτης.— || παθητ., ὁ πρὸς ὃν προσέρχεται τις ὡς ἰκέτης, ὁ προστάτης, φρουρός, φύλαξ (ἐπὶ θεοῦ).

πρόσ-ιπέω, μελλ. *-σω*· ἵππευω πρὸς... ἐπιποσ μεταβαίνω που || ἐφορμῶ ἐπιποσ.

πρόσ-ίστημι, μελλ. *-στήσω*· τοποθετῶ πλησίον, φέρω ἐγγύς.— || παθητ., *προσίσταμαι*, μετὰ ἀμτθ. ἐνεργ. χρόνων, ἀορ. β' *-έστην*, πρκ. *-έστηκα*· ἴσταμαι (στέκομαι) πλησίον τινός, παρίσταμαι || ὡς. προσεγγίζω, πλησιάζω, φθάνω, εἰς... 2) μτφρ., *προσίσταται εἰς μοι* = μοῦ ἐπέρχεται τι, μοῦ συμβαίνει

κάτι. 3) τοποθετῶ ἑμαυτὸν ἐναντίον τινός, τοποθετοῦμαι ὡς ἐχθρὸς || ἐνταῦθεν, δυσαρεστῶ, ἀπαρέστω, προσβάλλω.

πρόσ-ιστορέω, μελλ. *-ήσω*· ἱστορῶ, διηγοῦμαι, ἐπὶ πλέον.

πρόσ-ίσχω· = *προσέχω* (βλ. λ.), κρατῶ (τηρῶ) κατεῦθνοι πρὸς τὸ μέρος τινός ἢ ἐναντίον τινός || ὡς ἀμτθ. προσεγγίζω εἰς τὴν ξηρὰν, προσορμίζομαι εἰς λιμένα.— μέσον, προσκολλῶμαι εἰς...

πρόσ-ιτός, ἡ, ὄν, ρημ. ἐπιθ. τοῦ *πρόσειμι* (*εἶμι*)· ὡς καὶ νῦν, προσιτός, πρὸς ὃν δύναται τις νὰ πλησιάσῃ.

πρόσ-κύν, *-ιοῦσα*, *-ιόν*, μτχ. τοῦ *πρόσειμι* (*εἶμι*).

πρόσ-καθ-έζομαι, μελλ. *-καθεδοῦμαι*· ἀορ. β' *-καθεζόμεην*, ἀποθ.· κάδημαι πλησίον, παρακάδημαι.— || κάδημαι ἐνώπιον πόλεως τινος, πολιορκῶ, λατ. *obsidere*.

πρόσ-καθ-έλω, ἀορ. α' *-καθέλιкуσα*· καθελκύνω (καταθιβάω) ἐκ τῆς ξηρᾶς εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἄλλα πλοῖα.

πρόσ-κάθ-ημαι, ἰων. *-κάττημαι*, κυρ. πρκ. τοῦ *προσκαθέζομαι*, παθητ.· κάδημαι πλησίον, μένον πλησίον τινός, ζῶ μετὰ τινός.— || κάδημαι ἐνώπιον πόλεως τινος, τὴν πολιορκῶ, λατ. *obsidere*.

πρόσ-καθ-ίζω, μελλ. *-σω*· καθίζω πλησίον, παρακάθίζω, παρακάδημαι || ὡς. μετὰ συστ. αἰτ. *θάκον* *προσκαθίζω* = κάδημαι εἰς τινα θέσιν.

πρόσ-καθ-ίστημι, μελλ. *-στήσω*· καθιστῶ, διορίζω, προσέτι.

πρόσ-καθ-οπλίζω, μελλ. *-σω*· καθοπλίζω (ἐξοπλίζω) προσέτι.

πρόσ-καιρος, ον· ὡς καὶ νῦν, πρόσκαιρος, ὁ ἐπὶ τινα μόνον χρόνον διαρκῶν, προσωρινός.

πρόσ-καίω, καὶ ἀτ. *-κάω*, μελλ. *-καύσομαι*· καίω προσέτι, πυρπολῶ προσέτι.— παθητ., πρκ. *προσκάουμαι*· ἔχω καὶ ἄλλω διόλου || *σευή προσκαυμένα* = πῆλινα ἄγγεῖα κεκαυμένα εἰς τὸ πῦρ (τ. ἔ. «ψημένα στὸ φούρνο») || ὡς. διακίμαι ὑπὸ ἔρωτος πρὸς τινα, φλέγομαι ἐξ ἔρωτος, εἶμαι ἐρωτευμένος.

πρόσ-κάλέω, μελλ. *-έσω*· ὡς καὶ νῦν, προσκαλῶ.— μέσον, καλῶ πρὸς ἑαυτὸν, προσκαλῶ, καλῶ εἰς βοήθειάν μου. 2) παρ' ἀτ., ἐπὶ τοῦ κατηγοροῦ (τοῦ ἐνάγοντος), ἐγκαλῶ, ἐνάγω εἰς τὸ δικαστήριον, καλῶ τινα εἰς τὸ δικαστήριον, τὸν καταγγέλλω, καταδέτω μὴνυσιν ἐναντίον του || πληγρ.: *δίκην ἀσβείας προσκαλεῖν πρὸς τὸν βασιλέα* = ἐνάγειν τὸν βασιλέα (καταγγέλλειν τὸν βασιλέα) ἐπὶ ἀσεβείᾳ || συνήθως ὁμως καὶ ἄνευ τοῦ *δίκην* *προσκαλεῖν τινα ἀναγνῆριος* (ἐνν. *δίκην*) = καταγγέλλειν τινά ἐπὶ δειλίᾳ.— παθητ., *ὁ προσκληθεῖς* = ὁ κληθεὶς εἰς τὸ δικαστήριον διάδικος.

πρόσ-κάρδιος, ον, δωρ. *ποτικάρδιος* (*πρὸς* + *καρδία*)· ὁ πρὸς τῇ καρδίᾳ εὐρισκόμενος || ὁ καρδιακός.

πρόσ-καρτερέω, μελλ. *-ήσω*· ἐγκαρτερῶ εἰς τι, ἐμμένω εἰς τι πρᾶγμα μετὰ καρτερίας. 2) προσκολλῶμαι σταθερῶς εἰς τὸ πρόσωπον, εἶμαι πιστότατος εἰς τινα.

πρόσ-καρτέρησις, ἡ (*προσκαρτερέω*)· ἐγκαρτέρησις εἰς τι, καρτερικότης, καρτερία, ἐμμονή.

πρόσ-κατα-δαίνω, μελλ. *-βήσομαι*· καταβαίνω προσέτι.

πρόσ-κατα-θάλλω, μελλ. *-βαλῶ*· καταθάλλω ἐπὶ πλέον, καταβάλλω ἐπὶ πλέον (πρὸς συμπλήρωσιν ἐλλείμματος).

πρόσ-κατά-θλημα, *-ατος*, τὸ (*προσκαταβάλλω*)· τὸ ἐπὶ πλέον καταβαλλόμενον, τὸ καταβαλλόμενον (ἄλλοθεν) πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ ἐλλείμματος τῶν εἰσοδημάτων.

πρόσ-κατα-γιγνώσκω, μελλ. *-γνώσομαι*· καταδικάζω προσέτι.— || ἐπιδικάζω εἰς τινα.

πρόσ-κατ-αίσχύνω, μελλ. *-θνώ*· καταισχύνω περαιτέρω (ἐτι μᾶλλον).

πρόσ-κατα-λέγω, μελλ. *-ξω*· καταλέγω προσέτι, ἐγγράφω εἰς τοὺς καταλόγους ἐπιπροσδέτως.

πρόσ-κατα-λείπω, μελλ. *-ψω*· ἀφίνω ὁπίσω μου προσέτι, καταλείπω προσέτι ὡς κληρονομίαν, κλη-

ροδοτῶ ἐπὶ πλέον || ὤσ. ἀφίνω, καταλείπω, χάνω, προσέτι.

προσ-κατα-νέμω, μέλλ. -νεμῶ· ἀπονέμω προσέτι, κατανέμω ἐπιπροσθέτως, ἐκχωρῶ προσέτι.

προσ-κατ-αριθμέω, μέλλ. -ήσω· καταριθμῶ, λογαριθμῶ, προσέτι.

προσ-κατα-σκευάζω, μέλλ. -σω· προμηθεύω ἢ προπαρασκευάζω προσέτι.— μέσον, προμηθεύω εἰς (ἢ δι') ἑμαυτόν, προμηθεύομαι.— παθητ. δημιουργοῦμαι ἐπὶ πλέον, προσάπτωμαι ἐπιπροσθέτως.

προσ-κατα-σῶω· σῶω πρὸς τὰ κάτω προσέτι.

προσ-κατα-τίθημι, μέλλ. -καταθήσω· καταβάλλω (πληρώνω) ἐπὶ πλέον, πληρώνω ὡς πρόσδετον καταβόλην.

προσ-κατ-ηγورέω, μέλλ. -ήσω· κατηγορῶ ἐπιπροσθέτως, τοῦ ἀποδίδω τὴν πρόσδετον κατηγοροῦμαι.— Παθητ., ὡς ὄρος τῆς Λογικῆς, λέγομαι περὶ τινος προσέτι.

προσ-κάτ-ημαι, ἰων. ἀντὶ προσκάθημαι.

πρόσ-κειμαι, ἰων. **πρόσ-κέομαι**, μέλλ. -κείσομαι, λαμβανόμενον ὡς παθητ. τοῦ *προστίθημι*· τοποθετοῦμαι, εἶμαι τοποθετημένος, εὐρίσκομαι, εἶμαι, κείμαι, πλησίον τινός ἢ ἐπὶ τινος· *πρόσκειμαι τῇ θύρᾳ* = κείμαι πρὸς τὴν θύρα, εὐρίσκομαι πλησίον τῆς θύρας. 2) εἶμαι, εὐρίσκομαι μαζί με τινά.— εἶμαι συνδεδεμένος μετὰ τινος, συμπεριλαμβάνομαι εἰς τινά.— III εἶμαι προσκεκολλημένος εἰς τινά, εἶμαι ἀφωσιωμένος εἰς τινά || *πρόσκειμαι τῷ λεγομένῳ* = δίδω πιστίν εἰς τὸ λεγόμενον || ἀφιερώνω ἑμαυτόν εἰς τινά, ἀφοσιοῦμαι εἰς τινά || ὡς. ἐν κακῇ ἔνν., εἶμαι ἐκδοτός εἰς τινά, εἶμαι παραδεδωμένος εἰς τινά, εἶμαι ἐπιρρεπής εἰς τινά, κατέχομαι ὑπὸ τινος πάθους.— IV ἐπιμένω, πιέζω || παρακαλῶ, ἰκετεύω || πιέζω, στενωχωρῶ, διώκω κατὰ πόδας.— V ἐπὶ πραγμάτων, ἀνήκω εἰς τινά, εἶμαι ἔργον του (ἰδικῆ του ὑπόθεσις), ἀφορῶ εἰς αὐτόν || ὡς. προστίθεμαι εἰς τινά (να), ἀποδίδομαι εἰς τινά (να), ἐπιβάλλομαι εἰς τινά (να) || ὡς. προστίθεμαι εἰς τινά (να) (ὡς γνώρισμα χαρακτηριστικῶν τῆς ἔννοιαις του, ὡς ὄρος ἐν τῇ Λογικῇ).

πρόσ-κέκλημαι, παθ. πρκ. τοῦ *προσκαλέω*.

πρόσ-κερδαίνω, μέλλ. -κερδήσω· κερδαίνω ἐπὶ πλέον.

πρόσ-κεφάλαιον, τό· ὡς καὶ νῦν. προσκεφάλαιον, «μασίλαρι» (τῆς κεφαλῆς) || ὄμοιον διὰ κἀδισμα.

πρόσ-κηδής, ἐς (πρός + κηδός)· φιλόστοργος, περιποδής, ἀφωσιωμένος εἰς τινά (να).— III συγγενής πρὸς τινά, σύμμαχος τινος.

πρόσ-κρηύκευμαι, ἀποθ.· ἀποπέλλω κήρυκα πρὸς τινά.

πρόσ-κηρύσσω, ἀττ. -ττω, μέλλ. -ξω· προκηρύσσω προσέτι, προσκαλῶ διὰ κήρυκος.

πρόσ-κινκίζω (πρός + κίνκλος)· κινῶ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, σείω τὴν οὐρανὸν μου ὡς ὁ κίγκλος (ἡ σεισπηγίς), σείω τὴν ὄσφυν μου («κάρμυ τσακίσματα»).— Παθητ., *εὐ ποτικεικλίσθην* (β' ἐν. θωρ. πρτ. ἀντὶ *προσεικηκλίσθην*) = μετὰ κομψότητος ἔσοιες τὴν ὄσφυν σου («κουνιόσσω»).

πρόσ-κλάω, μέλλ. -ήσω· δροῦν (κατασυντρίβω) τινά κτύπων αὐτό πρὸς τινά (ἐπὶ τινος).

πρόσ-κλήρῶ, μέλλ. -ώσω· ἀπονέμω διὰ κλήρου || ἐκλέγω διὰ κλήρου πρὸς τινά.— παθητ., ἀπονέμομαι διὰ κλήρου || ἐκλέγομαι διὰ κλήρου πρὸς τινά || προσκολλῶμαι, ἐνοῦμαι μετὰ τινος.

πρόσ-κλήσις, ἢ (πρόσκαλέω)· πρόσκλησις ἐνώπιον δικαστηρίου, δικαστικὴ κλήτευσις.

πρόσ-κλίνω, μέλλ. -κλίνω· παθ. πρκ. *προσκέκλιμαι*, θωρ. γ' ἐν. *ποτικέκλιται*· κάρμυ τινά νά κλίνῃ πρὸς τινά, τὸ ἄκουσθαι, στήριζω τινά εἰς τινά.— παθητ., εἶμαι ἐστραμμένος πρὸς τινά, κλίνω πρὸς τινά.

πρόσ-κλίσις, -εως, ἢ (πρόσκλίνω)· κλίσσις πρὸς τινά, ροπή, ὀκκοῦμήμημα || μτρφ., μεροληψία.

πρόσ-κλύζω, θωρ. *ποτικλύζω*, μέλλ. -ώσω· καλύπτω διὰ κυμάτων, κατακλύζω || ὄρωμ ἐναντίον τινός (ἐπὶ τῶν κυμάτων).

πρόσ-κνάω, μέλλ. -κνήσω· ξύω τινά ἐπάνω εἰς ἄλλο τινά.— μέσον, ξύομαι ἐπὶ τινος.

πρόσ-κομίζομαι, παθητ., κατακλίνομαι («πλάγιάζω») πλησίον τινός.

πρόσ-κοινῶ, μέλλ. -ώσω· ἀνακοινώνω τινά πρὸς τινά || δίδω εἰς τινά ἑμερίδιον ἕκ τινος πράγματος.

πρόσ-κολλάω, μέλλ. -ήσω· ὡς καὶ νῦν, προσκολλῶ, κολλῶ τινά εἰς τινά.— παθητ., προσκολλῶμαι εἰς τινά, στερεοῦμαι ἐπάνω εἰς τινά.

πρόσ-κομίζω, μέλλ. -ίσω, ἀττ. -εῶ· ὡς καὶ νῦν, προσκομίζω, κομίζω (φέρω, μεταφέρω) εἰς τινά τόπον.— μέσον, φέρω μαζί μου, φέρω εἰς τὸν οἶκόν μου, προμηθεύομαι, πορίζομαι || εἰσάγω.

πρόσ-κομμα, -ατος, τό (προσκοπῶ)· ὡς καὶ νῦν, πρόσκομμα, τό ἐφ' οὗ τις προσκόπει, κώλυμα, ἐμπόδιον || αἰτία τοῦ προσκόπειν, τὸ αἴτιον τοῦ σφάλματος.— II τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ προσκόπειν, βλάβη, κτύπημα.

πρόσ-σκοπέω, μέλλ. *προσκένομαι* καὶ ἀόρ. α' *προσκένομαι* (ὡσεὶ ἐξ ἔνεστ. *προσκέπτομαι*, μὴ ἀπαντῶντος ὅμως ἐν τῷ δοκίμῳ ἀττ. λέγῃ)· πρκ. *προσκένομαι*· ἐξετάζω μετὰ προσοχῆς ἐκ τῶν προτέρων, προβλέπω || προνωθ.— μέσον, παρατηρῶ, λαμβάνω τὰ μέτρα μου, φροντίζω διὰ τινά (να).— II κατασκοπεύω, κατοπεύω, ἐκ τῶν προτέρων.

πρόσ-σκοπή (Α), ἢ (προσκοπέω)· ἡ προκατόπτεισις, ἢ ἐκ τῶν προτέρων κατασκοπεύσις.

πρόσ-κοπή (Β), ἢ (προσκοπέω)· = *πρόσκομμα* (βλ. λ.).

πρόσ-σκοπος, ον (προσκοπέω)· ὡς καὶ νῦν, ὁ πρόσκοπος, ὁ προσκοπῶν, ὁ προβλέπων.— II ὡς οὐα. ὁ *πρόσκοπος* = ὁ προπαρασκευασμένος πρὸς κατακοπῆν || ἐν τῷ πληθ. *πρόσκοποι* (οἱ) = αἱ προφυλάκα, οἰμα (τμήμα) ἀνιχνευτῶν.

πρόσ-κόπτω, μέλλ. -ψω· ὡς καὶ νῦν, προσκόπτω, «σκοντάφτω», πίπτω ἐπάνω εἰς τινά, προσκρούω || *προσκόπτω τὸν πόδα* = κτυπῶ τὸν πόδα μου, προσπταίω, «σκοντάφτω», λατ. *offendere*.— II μτρφ., κάρμυ λάθους, πλανῶμαι. 2) προσβάλλομαι, δυσαρεστοῦμαι, ὀργίζομαι.

πρόσ-κορή, ἐς (πρός + κορέννυμι)· ὁ προξενῶν κόρον, ἀηδής, σιχαμερός.

πρόσ-κράνος, ον (πρός + κράνον)· ὁ πρὸς τῇ κεφαλῇ, ἢ ὁ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, ἢ ὁ διὰ τὴν κεφαλὴν.— ὡς οὐα. τὸ *πρόσκρανον*, θωρ. *ποτίκρα* = προσκεφάλαιον.

πρόσ-κρούω, μέλλ. -σω· ὡς καὶ νῦν, προσκρούω, πίπτω ἐπάνω εἰς τινά || ἔρχομαι εἰς σύγκρουσιν πρὸς τινά, φιλονικῶ πρὸς τινά.

πρόσ-κτάομαι, μέλλ. -κτῆσομαι· πρκ. -κέκτημαι· ἀποθ.· ἀποκτῶ τινά ἐπὶ πλέον, κερδίζω προσέτι, λαμβάνω προσέτι || κερδίζω μετὰ μέρος μου, κερδίζω μετὰ μέρος μου || μτρ. πρκ. ἐν παθητ. ἐνν. τὰ *προσκεκτημένα* = πράγματα ἀποκτηθέντα ἐπὶ πλέον.

πρόσ-κυλίω, μέλλ. -κυλίσω· ἀόρ. α' -εκύλισα· κυλίω τινά πρὸς τινά.

πρόσ-κύνέω, μέλλ. -ήσω· ἀόρ. α' *προσεκύνησα*, ποιητ. *προσέκνυσα*· ὡς καὶ νῦν, προσκυνῶ, προσπίπτω (γονυκλινής, πρηνής) εἰς ἔνδειξιν σεβασμοῦ, κόμω ὑποκλίσεις εἰς τινά. 2) ἐπὶ θεῶν, λατρεύω, σέβω, τιμῶ || δι' ὑποκλίσεων («μετάνοιες») προσπαθῶ νά ἐξευμενίσω τοὺς θεοὺς, νά ἀποσοθῆσω τὴν ἔκρηξιν τῆς ὀργῆς (των).

πρόσ-κυνητής, -οῦ, ἢ (προσκυνέω)· ὡς καὶ νῦν, ὁ προσκυνητής, ὁ προσκυνῶν.

πρόσ-κύπτω, μέλλ. -ψω· πρκ. -κέκνυφα· κύπτω πρὸς τινά ἢ ἐπάνω ἀπὸ τινά (να), κύπτω καὶ τοῦ ψιθυρίζω εἰς τὸ οὐς.

πρόσ-κύρτω, μέλλ. -ήσω· μετὰ τριῶν ἀνωμάτων χρόνων, πρτ. *προσέκνυρον*, μέλλ. *προσκήρσω*, ἀόρ. α' *προσέκνυρσα*· προσεγγίζω, φθάνω, εἰς (μετὰ δοτ.) || εἶμαι πλησίον τινός || συμβαίνω || συναντῶμαι μετὰ τινος, συναντῶ τινά (να), μοῦ συμβαίνει τινά.

πρόσ-κύσαι, **πρόσ-κύσων**, ἀπρφ. καὶ προστ. ἀόρ. α' τοῦ *προσκυνέω*.

πρόσ-κωπος, ον (πρός + κώπη)· ὁ πρὸς τῇ κύπῃ ὢν ἢ ἐργαζόμενος || ὡς οὐα. ὁ *πρόσκωπος* = ἐρέτης, κωπηλάτης.

πρόσ-λαβείν, ἀπρφ. ἀόρ. δ' τοῦ *προλαμβάνω*.

προ-λαβών, προσλαβόμενος, μτχ. ενεργ. και μέσ. άορ. β' του προσλαμβάνω.

προ-λαγχάνω, μελλ. -λήξομαι· άορ. β' -έλαχον· πρκ. -είληχα· λαμβάνω προσέτι διά κλήρου | **προ-λαγχάνα δίκη** = άποκτώ προσέτι τό δικαίωμα νά κινήσω άγωγή κατά τινος.

προ-λάζυμαι, άποθ. = προσλαμβάνω (δλ. λ.).

προ-λάλλω, μελλ. -ήσω· λαλώ (όμιλώ) πρός τινα ή μετά τινος.

προ-λαμβάνω, μελλ. -λήψομαι· άορ. β' -έλαβον· πρκ. -είληφα· λαμβάνω προσέτι, λαμβάνω επί πλέον (έπιπροσδέτως) || άποκτώ επί πλέον, κερδίζω προσέτι || τάς αútás σημα. έχει και ώς μέσον. 2) μετ' αít. προσ., λαμβάνω τινά μετ' έμου, λαμβάνω ώς βοηθόν μου.— || ώς τέ **συλλαμβάνω** (δλ. λ.), «πιάνω», «άδρόχυνω» || λαμβάνω μέρος είς τι.— λαμβάνω προσέτι ύπ' όψιν μου ότι...— || ώσ. ώς μέσον μετά γεν. πράγμ., είμαι ουνεργός είς τι, λαμβάνω μέρος είς τι || και μετά δοτ. προσ., βοηθώ τινα, έπικουρώ τινι.

προ-λέγω, μελλ. -ξω· δέτω τι πλησίον.— παθητ., κατακλίνομαι πλησίον τινός ή γ' έν. έπ. παθητ. άορ. β' **προσέλεκτο** = κατεκλήθη πλησίον.— || λέγω πρός τινα, άπευθύνομαι πρός τινα, προσφωνώ, προσαγορεύω.— μέσον, διανοούμαι κατ' έμαυτόν, συλλογίζομαι, σκέπτομαι.

προ-λεύσω· προσβλέπω, βλέπω πρός τι(να).

προ-ληψίς, ή (**προσλαμβάνω**)· ώς και νύν, πρόσληψίς, τό λαμβάνειν επί πλέον, ή έπιπροσδετος λήψις || ιδιοιοίσις, σφετερισμός.

προ-λίπαρέω, μελλ. -ήσω· έπιμένω, έχκατερω, έμμένω, είς τι.— || έπιμένω μέχρι φορτικότητος, άπαιτώ μετ' έπιμονής (μετά δοτ.) || κτετεύω δερμώς, έπιμένω ίκετεύω.

προ-λίπαρσις, ή (**προσλιπαρέω**)· έπίμονος παράκλησις, φορτικότης.

προ-λογίζομαι, μελλ. -ίσομαι, άττ. -ιούμαι, άποθ.· ύπολογίζω ή λογαριάζω επί πλέον.— || καταλογίζω, άποδίδω, τι είς τινα.

προ-λογιστέον, ή πληθ. -έα, ρηματ. έπίθ. του **προλογίζομαι**· πρέπει να ύπολογισή τις επί πλέον.

προ-μάθητέον, ρηματ. έπίθ. του **προσμανθάνω**· πρέπει να μάθη τις επί πλέον.

προ-μανθάνω, μελλ. -μάθῃσομαι· μανθάνω προσέτι.

προ-μαρτυρέω, μελλ. -ήσω· ώς και νύν, προσμαρτυρώ, προσεπιμαρτυρώ, φέρω πρόσδετον μαρτυρίαν || έπιβεβαιώ διά προσδέτων μαρτυριών.

προ-μάσσω, μελλ. -ξω· άορ. α' -έμαξα.— παθητ., άορ. α' **προσεμάχθην**· πρκ. -μέμαγμαί· προσκολλώ τι επί τινος, τό συμπίεζω, τό συγκολλώ: **τόν Πειραιά τῆ πόλει προσέμαξε** = προσέκολλησε (προσέδηκε) τόν Πειραιά είς τήν πόλιν.— παθητ., προσκολλώμαι στερεώς είς τι (ένί τινος): **πλευραίσι προσμαχθέν** = προσκολληθέν είς τάς πλευράς || μετά παθ. ώσ. σημ. κείται και ή μτχ. του μέσ. άορ. α' **ποτιμάξάμενος** = προσκολληθείς.

προ-μάχομαι, μελλ. -μαχέσομαι, άττ. -μαχοῦμαι· άποθ.· μάχομαι έναντίον τινός || είθ. προσβάλλω τά τείχη πόλεως, έπιχειρώ νά τήν καταλάβω έξ έφόδου.

προ-μειγνύμι και -ύω (όρθότ. του **προσμίγν-**)· μελλ. -μείξω· άορ. -έμειξα· άναμειγνύω προσέτι, προσδέτω ώς πρόσδετον μείγμα έν τινι, συνενώνω.— || έρχομαι είς έποφήν μετά τινος, έρχομαι ή ύπάγω είς τι μέρος || ώσ. άγκυροβολώ, καταπλέω είς τι μέρος, άποδιβάζομαι. 3) επί προσώπων, συναναστρέφομαι τινα, συναντώμαι μετά τινος.— έν έχθρικῆ ένν. έπέρχομαι έναντίον τινός, συναντώμαι μετά τινος έν μάχη, συμπλέκομαι, μάχομαι.

προ-μείναι, προ-μείνας, άπρφ. και μτχ. άορ. α' του έποιμ.

πρό-μειξις, ή (**προσμειγνυμι**)· ή άνάμειξις, τό άνακάτεμα τινος μετά τινος άλλου.— || προσέγγισις, προσέλευσις. 2) έπίθεσις, έφοδος, σύγκρουσις, μάχη.

προ-μένω, μελλ. -μενώ. 1) άμτδ.-μένω πρός

τινι, παραμένω, διαμένω. 2) μτδ. ώς και νύν, προσμένω τινά, άναμένω (περιμένω) τι(νά) || περιμένω τινά πρός μάχην.

προ-μετα-πέμπομαι· στέλλω και προσκολλώ τινα προσέτι.

προ-μηχανάομαι, μελλ. -ήσομαι, μέσ. μηχανάομαι (μηχανεύομαι, έπινοώ) επί πλέον δι' έμαυτόν.—

|| παθητ., εύφωγός στερεώνομαι είς τι ή επί τινος.

προ-μίνυμι· όρθότ. **προσμειγνυμι**, ό βλ.

πρό-μιξις, ή· όρθότ. **προμειξεις**, ό βλ.

προ-μίσγω, ίων. τύπος του **προσμειγνυμι** (βλ. λ.).

προ-μίσέω, μελλ. -ήσω· μισώ προσέτι.

προ-μισθώω, μελλ. -ώσω· δίδω τι προσέτι επί μισθώ, έκμισθώ προσέτι, τοκίζω.— μέσον, λαμβάνω τινά επί μισθώ, ώς μισθωτόν.

προ-μολεΐν, άπρφ. άορ. β' του **προσβλώσκα** (δπερ όμως δέν άπαντά) = **προσέρχομαι**.

πρό-μορος, ον· ό καταδικασμένος είς θλίψιν και όδύνην, ό έχων κακήν μοΐραν, δυστυχής, «κακόμοιρος».

προ-μυδέομαι, μελλ. -ήσομαι· δωρ. **ποτιμυδ-**· άποθ.· προσαγορεύω, προσφωνώ.

προ-μυθο-λογέω, μελλ. -ήσω· φλυαρώ πρός τινα.

προ-μύρομαι, άποθ.· ρέω πρός τινα ή μετά τινος, προσρέω, εισρέω.

προ-ναυ-πηγέω, μελλ. -ήσω· ναυπηγώ και άλλα σκάφη, κατασκευάζω και άλλα πλοΐα.

προ-νάχω, δωρ. άντί **προσνήχω** (βλ. λ.).

προ-νέμω, μελλ. -νεμάω· άορ. α' -ένειμα· άπονέμω, παραχωρώ, έκχωρώ, μεταθιδάζω, άφιερώνω, είς τινα || προσδέτω.— παθητ., άπονέμομαι, παραχωρούμι.— μέσον, παραχωρώ, χαρίζω, άφιερώνω. 2) **προσνέμω ποίμνας** όδηγώ ποίμνια πρός βοσκήν, ποιμαίνω ποίμνια.

προ-νέω (Α), μελλ. -νεύσομαι· = **προσνήχομαι** (βλ. λ.), κολυμβώ πρός τι μέρος.

προ-νέω (Β), μελλ. -νήσω· έπισωρεύω, συσσωρεύω, προσέτι.

προ-νήχω, ώσ. ώς άποθ. **προσ-νήχομαι**· **νήχομαι** (δθλ. κολυμβώ) πρός...— || επί ύδάτων, κατακλύζω, εισορμώ.

προ-νίσσομαι, δωρ. **ποτιν-**, άποθ.· προσέρχομαι ή ύπάγω πρός...— || έπέρχομαι.

προ-νοέω, μελλ. -ήσω· νοώ (άντιλαμβάνομαι) προσέτι.

προ-νωμάω, μελλ. -ήσω· δέτω είς τό χείλη μου.

προ-ξυν-, δια τάς ούτω άρχομένας λέξεις βλ.

προσ-συν-.

προσ-όδιος, ον (**πρόσ+όδιος**)· ό άνήκων είς πανηγυρικήν πομπήν || τό **προσόδιον** (ένν. μέλος) = σεμνοπρεπής εύχαριστία, ζυμα ήδόμενον έν πομπαΐς συνοδεία ούλου, λατ. **supplicatio**.

πρόσ-οδος, ή· τό ύπάγειν ή έρχεσθαι πρός τι, τό προσέρχεσθαι, ή προσέλευσις, προσέγγισις || προχώρησις, πρόσδος || έν τῆ πληθ. **αί πρόσοδοι** = έφοδοί, έπίθεσις. 2) σεμνοπρεπής πομπή πρός ναόν. 3) έμφάνισις ρήτορος ένώπιον όμηγύρεως μέ τόν σκοπόν νά δημηγορήσῃ || ή άδεια προς τό δημηγορείν.— || ώς και νύν, πρόσοδος, εισόδημα, δημόσιον έσοδον, ένοίκιον, μισθωμα || κατά τό πλειστον έν τῆ πληθ., εισοδήματα, κέρδη, όφέλη, λατ. **reditus, proventus**.

πρόσ-οΐδα, πρκ. άνευ ένεστ. έν χρῆσει (**πρόσ+οΐδα**)· **οΐδα** (γνωρίζω) προσέτι. 2) **πρόσοΐδα χάριν** = όφείλω προσέτι εύχαριστίας.

προσ-οικεΐώ, μελλ. -ώσω· άπονέμω τι είς τινα ώς οϊκετόν του (ώς Ιδικόν του).— μέσον, καθιστώ τινα οϊκετόν μου (φίλον μου, Ιδικόν μου, ουνεγῆ μου).— παθητ., οϊκειούμαι πρός τινα, γίνομαι οϊκετός πρός τινα.

προσ-οικέω, μελλ. -ήσω· κατοικώ πλησίον || επί πόλεων, κείμαι πλησίον, συνορεύω.— || μτδ. (μετ' αít.), κατοικώ είς... ή πλησίον τινός (μέρους).— || παθητ., τοποθετούμαι έν τινι τόπῳ ή πλησίον, κατοικίζομαι. 2) επί τόπου, είμαι κατφκηνός.

προσ-οικο-δομέω, μελλ. -ήσω· οικοδομῶ (κτιζῶ) προσέτι ἢ πλησίον.

πρόσ-οικος, *ον* (πρόδ+οικέω)· ὁ κατοικῶν πλησίον, ὁ γειτονέων, γειτονικός || ὡς οὖα. ὁ πρόσσικος=ὁ γείτων.

πρόσ-οιστέος, *α, ον*, ρηματ. ἐπίθ. τοῦ προσοφέρω· ὁ προσκομιστέος, προσδετέος. 2) οὐδ. προσοιστέον =προσδετέον, πρέπει νά προστεθῆ, πρέπει νά προσδεθῆ τις.

πρόσ-οίσω, ἐν χρήσει ὡς μέλλ. τοῦ προσοφέρω.

πρόσ-οίχομαι, ἀποθ. ἀπέρχομαι πρὸς τινα τόπον.

πρόσ-οκέλλω, ἀορ. α' -ώκειλα· μτβ., ρίπτω πλοῖον ἔξω εἰς τὴν ξηρὰν || ἀμτβ., ἐπὶ τοῦ πλοίου, ἔξοκέλλω, πίπτω ἔξω.

πρόσ-ολοφύρομαι, ἀποθ. ὀλοφύρομαι πρὸς τινα, λέγω εἰς τινα τὰ πάθη μου θρηνηλογῶν.

πρόσ-ομαρτέω, μελλ. -ήσω· συνοδεύω, παρακολουθῶ, τινα.

πρόσ-ομιλέω, μελλ. -ήσω· συναναστρέφομαι μετὰ τινος, διαμένω μετὰ τινος, συνομιλῶ μετὰ τινος.

— II μετὰ δοτ. τόπου, διαμένω ἐν τινὶ τόπῳ, συχνάζω κάπου, εἶμαι τρόπον τινὰ προσκεκολλημένος εἰς αὐτόν.— III μετὰ δοτ. πραγμ., καταγίνομαι μετὰ τι, ἀσχολοῦμαι περὶ τι, εἶμαι ἀπασχολημένος εἰς τι.

πρόσ-ὀμνῦμι· ὀμνύω προσέτι, ὀρκίζομαι ἐπιπροσδέτως.

πρόσ-ὀμοιος, (*α*), *ον*· ὁ προσομοιάζων, ὁ σχεδὸν ὀμοιος.

πρόσ-ομοιῶ, μελλ. -ώσω (προσὀμοιος)· καθιστῶ τι ὀμοιον πρὸς τι.

πρόσ-ομο-λογέω, μελλ. -ήσω· ὀμολογῶ προσέτι, παραδέχομαι προσέτι, ἀναγνωρίζω ἀκόμη || ἀναγνωρίζω ὡς περαιτέρω ὀφειλήν. 2) ὑπισχνούμαι περαιτέρω. 3) ὑποχάρω, συμβιβάζομαι, παραδίδομαι.

πρόσ-ὀμορφος, *ον*, ἰων. ἀντὶ τοῦ μὴ ἀπαντῶντος **προσὀμορφος**· ὡς τὸ πρόσμορφος (βλ. λ.), γειτνιαζών, γειτονικός, παρακείμενος.

πρόσ-ὀνομάζω· καλῶ ὀνομαστικῶς || προσονομάζω θεοὺς=ἰδὼ εἰς αὐτοὺς τὸ ὄνομα «Θεοί».

πρόσ-οπτάζω, δωρ. ποποπτ—, ποιητ. ἀντὶ προσοράω (βλ. λ.).

πρόσ-οράω, μελλ. -όψομαι· ἀορ. β' -εἶδον· προσβλέπω, παρατηρῶ, θεῶμαι.— τὰς αὐτὰς σημασ. ἔχει καὶ ὡς μέσ. προσοράομαι.

πρόσ-ορέγω· ἐκτείνω (ἀπλώνω) τὴν χεῖρα πρὸς τι.— μέσον, προσορέγομαι=ἐκτείνω τὴν χεῖρα πρὸς τι διὰ νὰ τὸ λάβω, προσπαθῶ νὰ ἐλκίσω τινά) πρὸς τὸ μέρος μου || μετὰ δοτ., παρακαλῶ ἐπιμόνων περὶ τινος.

πρόσ-ορδρος, *ον* (πρόδ+ὄρθρος)· ὁ πρὸς τὸν ὄρθρον, ὁ περὶ τὴν αὐγήν, πρωινός || τὸ οὐδ ὡς ἐπίθρ. ἐν τῷ δωρ. τύπῳ τὸ πότορθρον = πρῶτ, πρὸς τὸ πρῶτ, «κατὰ τὴν αὐγόυλα».

πρόσ-ορίζω, μελλ. -σω· καθορίζω προσέτι τὰ ὄρια τινος, ὀρίζω προσέτι.— μέσον, ὀρίζω προσέτι δι' ἑμαυτὸν || προσορίζομαι οἰκίαν (ὡς ἀττ. δικανικός ὄρος)=σημειῶ (ἐπισημαίνω διὰ λιθίνων σημείων) τὰ ὄρια τῆς οἰκίας μου ὡς τεκμήριον (νέας) ὑποθήκης.

πρόσ-ορμίζω, μελλ. -σω· ὡς καὶ νῦν, προσορμίζω, ὀδηγῶ τὸ πλοῖον πρὸς ἀγκυροβολίαν, ἢ τὸ φέρω πλησίον τόπου τινός (πλησίον ἀγκυροβολίου).— παθητ. καὶ μέσ., μελλ. -ορμιούμαι, ἀορ. α' -ορμισάμην καὶ -ορμισθην· προσορμίζομαι, ἀγκυροβολῶ, πλησίον τόπου τινός.

πρόσ-ὀρμισις, -εως, ἢ (προσορμίζω)· ὡς καὶ νῦν, προσὀρμισις, τὸ προσορμίζεσθαι, τὸ ἀγκυροβολεῖν.

πρόσ-ουδίζω, μελλ. -σω (πρόδ+οὐδάς)· καταρρίπτω εἰς τὸ ἔδαφος.

πρόσ-ουρέω, μελλ. -ήσω· κατουρῶ πλησίον ἢ ἐπὶ τινος.

πρόσ-ουρος, *ον*, ἰων. ἀντὶ πρόσμορφος (πρόδ+ὄρος)· ὁ συνορευών, ὁ γειτνιαζών, ὁ γειτονικός, ὁ παρακείμενος || τὰ πρόσμορφα=τὰ γειτονικά μέρη || ἔν' αὐτὸς ἦν πρόσμορφος=ὁπου δέν εἶχεν ἄλλον γείτονα

πλὴν τοῦ ἑαυτοῦ του (ὁπου ἔζη ἐν ἀπολύτῳ μὲν ὡσει).

πρόσ-οφείλω, μελλ. -ήσω· ὀφείλω προσέτι, ὀφείλω ἀκόμη, εἶμαι ἀκόμη ὀφειλέτης.— Παθητ., ὀφείλομαι ἀκόμη, ὑπολείπομαι ὡς ὀφειλή, ἀπομένω ὡς πρόσδετον χρέος.

πρόσ-οφλισκάνω, μελλ. -οφλήσω· ἀορ. β' -ῶφλον, ἀπφ. -οφλεῖν· ὡς τὸ προσοφείλω (βλ. λ.), χρεωστῶ προσέτι, ὑπέχω πρόσδετον ὀφειλήν || γενικῶς, χρεωστῶ, ἀποδεικνύομαι ἄξιος προσέτι || ὡς νομικὸς ὄρος, χάνω τὴν δίκην καὶ ὑπόκειμαι εἰς χρηματικὸν πρόστιμον ἐπιπροσδέτως.

πρόσ-οχθίζω, μελλ. -σω· εἶμαι ἐξωργισμένος κατὰ τινος, βδελύσομαι (οἰκχαινομαί) τινα.

πρόσ-οψις, ἢ (προσὀψομαι)· ὡς καὶ νῦν, πρόσοψις, ἐμφάνις, ἀποψις, θέα || σὴ πρόσσοψις=ἡ παρουσία σου (ὁ ἑαυτός σου, σὺ).— II τὸ βλέπειν, ὀψις, βλέμμα, ὄρασις.

πρόσ-οπαίζω, μελλ. -παίξομαι· ἀορ. α' -ἐπαίσα, καὶ παρὰ μτγν. -ἐπαίξα· παίζω μετὰ τινα, ἀσπείζομαι πρὸς τινα. 2) περιγελῶ, γελοιοποιῶ, ἐμπαίζω, περιπαίζω, σκώπτω, εἰρωνεύομαι, «κοροιδεύω».

πρόσ-οπαίος, *ον* (πρόδ+παίω)· ὁ προσοπαίος (βηθ. προσκορούσας) || μτφρ., αἰφνίδιος, ἀπροσδόκητος, τυχαῖος, πρόσφατος, νωπὸς || ἐκ προσπαίου=αἰφνίδιος, πρόσφατος.

πρόσ-πάλαιω, μελλ. -σω· παλαιῶ πρὸς τινα (ἐναντίον τινός), ἀγωνίζομαι κατὰ τινος.

πρόσ-παρα-γράφω· γράφω προσέτι, γράφω προσδέτω.

πρόσ-παρα-καλέω, μελλ. -έσω· προσκαλῶ ἐπὶ πλεόν, καλῶ προσέτι.

πρόσ-παρα-μένω· παραμένω προσέτι, ἐμμένω πρὸς τινὶ μέχρι τέλους.

πρόσ-παρα-σκευάζω, μελλ. -σω· παρασκευάζω (ἐτοιμάζω) προσέτι.

πρόσ-παρδεῖν, ἀπφ. ἀορ. β' τοῦ προσπέρδω.

πρόσ-παρ-έχω, μελλ. -ξω· παρέχω, προμηθεύω, προσέτι.

πρόσ-πασσάλευω, ἀττ. -παττάλευω, μελλ. -σω· ὡς τὸ προσηλώω, καρφώνω στερεά, στερεώνω, δι' ἡλίων (καρφίων) πρῶγμά τι ἐπὶ τινος ἄλλου.— II καρφώνω ἢ ἀναρτῶ εἰς πάσσαλον.

πρόσ-πάσχω, μελλ. -πέισομαι· πάσχω προσέτι, ἔχω πρόσδετον ψυχικὸν πάθος (σοφοδράν ἐπιδυμίαν, πόδον) διὰ τι(να).

πρόσ-πεινος, *ον* (πρόδ+πεινα)· πεινασμένος.

πρόσ-πελάζω, μελλ. -ἔσω· πελάζω τι πρὸς τι(να), τὸ κάμνω νὰ πλησιάσῃ, τὸ φέρω πλησίον, σπρώχνω τι καὶ τὸ κάμνω νὰ προσκορῶσθαι ἐπάνω εἰς τι.— II ἀμτβ., πλησιάω, προσεγγίζω, ἔρχομαι πλησίον τινός.

πρόσ-πέμπω, μελλ. -ψω· πέμπω πρὸς τι(να) || προπέμπω, συνοδεύω.

πρόσ-πέρδομαι, μετὰ ἐνεργ. ἀορ. β' -ἐπαρδον· πέρδομαι, κοιν. «κλάνω», λατ. oppedere.

πρόσ-περι-θάλλω· περιθάλλω προσέτι, ρίπτω ἢ τοποθετῶ τι προσέτι περὶ τινός.— μέσον, τοποθετῶ τι ἐπιπροσδέτως γύρω μου, ἐγείρω ἢ κτίζω ὀλόγυρα μου.— παθητ., τοποθετοῦμαι (κτιζομαι, ἐγείρομαι, οἰκοδομοῦμαι) ὀλόγυρα.— II μέσον, ζητῶ νὰ ἐπιτύχῃ τι, προσπαθῶ νὰ λάβω τι.

πρόσ-περι-γίνομαι, ἀποθ. ἀπομένω ὡς περίσσευμα, περισσεύω, μένω ὡς ὑπόλοιπον (ὡς καθαρὸν κέρδος).

πρόσ-περι-λαμβάνω· περιλαμβάνω (ἐναγκαλιζομαι) προσέτι.

πρόσ-περι-ποιέω· κάμνω ὥστε νὰ περισσεύσῃ τι, οἰκονομῶ προσέτι.

πρόσ-περονάω, μελλ. -ήσω· προσαρμόζω διὰ περόνης, στερεώνω τι διὰ περόνης ἐπὶ τινός.

πρόσ-πεσών, οὐσα, ὄν, μτχ. ἀορ. β' τοῦ προσπέτω.

προσ-πέτομαι, μελλ. -πητήσομαι· ἀορ. β' -επιτμήην, ἀντὶ τοῦ ὁποίου κεῖται συχνά ὁ ἐνεργ. ἀορ. β' προσεπιτην· ἀποθ. πετῶ πρὸς τὸ μέρος τινός || ἔρχομαι

αίφνιδως, εμφανίζομαι εξαφνικά «σαν νά πέφτω από τόν ούρανόν».

προσ-πεύδομαι, ποιητ. ἀντί *προσπυνθάνομαι* (βλ. λ.). **προσ-πήγγυμι**, και **-ύω*** μελλ. **-πήξω*** ἐμπήγω, κορφώνω, τί επί τινος ἤ εἰς τι || καρφώνω εἰς τόν σταυρόν, σταυρώνω.

προσ-πίέζω, μελλ. **-έσω*** πιέζω προσέτι. **προσ-πιλάνθαι**, ἀποθ. = *προσπελάζω*, πλησιάζω ταχέως, πλησιάζω πρός που ὀρηκτικῶς.

προσ-πίπτω, μελλ. **-πεσοῦμαι*** ἀορ. β' **-έπεσον*** ὡς και νῦν, προσπίπτω, πίπτω επί τινος, ἐπιπίπτω, προσκρούω. 2) ἐπιπίπτω, ἐπιπίθεμαι, ἐφορμῶ. 3) «πέφτω» ἐπάνω εἰς τινα, τόν ἐναγκαλίζομαι || ἐνοῦμαι μαζί του, προσχωρῶ εἰς τήν μερίδα του. 4) ἐμφανίζομαι εἰς τινα αἰφνιδίως, τόν συναντῶ ἐξαφνικά.— || ἐπί πραγμάτων, 1) ἐπί συμβάντων, ἐπιέρχομαι αἰφνιδίως, συμβαίνω. 2) περιέρχεται τι αἰφνιδίως εἰς γινώσκιν τινος.— || προσπίπτω εἰς τούς πόδας τινός, προσπίπτω γονυκλινής, πίπτω πρηγής || μετ' αἰτ. προσ., πίπτω κάτω ἐνώπιόν τινος, ἰκετεύω τινά.

προσ-πίττω, ποιητ. ἀντί *προσπίπτω* (βλ. λ.). **προσ-πλάζω**, ποιητ. συντετρ. ἀντί *προσπελάζω*, ἀμθβ. ἔρχομαι πλησίον, πλησιάζω, προσεγγίζω.

προσ-πλάσσω, ἀττ. **-ττω*** μελλ. **-πλάσω*** παθ. πρκ. **-πέπλασμαι*** πλάττω («πλάθω»), ἡ σχηματίζω («χύνω, καλοποιάζω») ἐπάνω εἰς τι.

πρόσ-πλάττω, ον (*προσπελάζω*)^{*} προσιτός, ὄν δυνατόν τις νά πλησιάσῃ.

προσ-πλέω, μελλ. **-πλεύσομαι** ἰων. ἐν. **προσ-πλώω*** πλέω πρός τινα ἢ πλέω ἐναντίον τινός.

προσ-πληρόω, μελλ. **-ώσω*** συμπληρῶ ὀριθμόν || ἐπανδρώνω (ἐφοδιάζω δηλ. διά πληρωμάτων) περισσότερα πλοία || και ὡς μέσον, ἀποκτῶ ἐπηνδρωμένα πλοία.

προσ-πλωτός, ἡ, ὄν^{*} πλωτός, ἐπί τοῦ ὁποίου δυνατόν τις νά πλεύσῃ.

προσ-πλώω, ἰων. ἀντί *προσπλέω*. **προσ-πνέω**, ἐπ. **-πνεύω*** μελλ. **-πνεύσομαι*** ὡς και νῦν, προσπνέω, πνέω πρός..., πνέω ἐπί τινος, φυσῶ πρός..., ἐμπνέω || ἄπροσ. μετὰ γεν., *προσπνεῖ μοι κρεῶν* = μοί ἔρχεται εὐδία κρέατος.

προσ-ποιέω, μελλ. **-ήσω*** παραχωρῶ, προσδέτω, προσάπτω.— μέσον, *προσποιέομαι*, προσάπτω, προσδέτω, εἰς ἔμαυτόν || ἐπί προσώπων, προσελκῶ πρός τὸ μέρος μου, λαμβάνω μέ τὸ μέρος μου. 2) ἐπί πραγμάτων, ἀντιποιοῦμαι, ἰδιοποιοῦμαι τι, ἐγείρω ἐπ' αὐτοῦ ἀξιώσεις, οἰκιοποιοῦμαι, σφετερίζομαι, λατ. *affectare*. 3) γενικῶς, προσποιοῦμαι, ὑποκρίνομαι || μετ' ἀπρφ., προσποιοῦμαι ὅτι κάμνω τι || ὡς. χρῆσιμοποιῶ ὡς πρόσχημο, προσβάλλω, ἰσχυρίζομαι || μετ' ἀνρήσ., ὡς τὸ λατίν. *dissimulare*: *δεῖ δέ, εἰ και ἡδέκησαν, μὴ προσποιεῖσθαι* = πρέπει δέ, και ἄν ἀκόμη ἡδίκησαν, νά προσποιηθῶσιν ὅτι δὲν ἡδίκησαν.

προσ-ποιήσις, **-εως**, ἡ (*προσποιέω*)^{*} τὸ λαμβάνειν τι δι' ἑαυτόν, πρόσκτησις, ἀπόκτησις, κέρδος. 2) ἀντιποίησης, οἰκιοποίησης, σφετερισμός, ἰσχυρισμός, τὸ ἐγείρειν ἀξιώσεις διά τι. 3) ὡς και νῦν, προσποίησης, ὑποκρίσις.

προσ-ποιητός, (ἡ), ὄν, και κατ' ἄλλους **προσ-ποιήτος**, ον (*προσποιέω*)^{*} ὁ προσληφθεῖς, ἀποκτηθεῖς, ὁ γενόμενος δεκτός, ὁ δετός. 2) ὁ κατά προσποίησιν, οὐχί ἀληθής, ψευδής, ὑποκριτικός.

προσ-πολεμέω, μελλ. **-ήσω*** πολεμῶ πρός τινα, διεξάγω πόλεμον ἐναντίον τινός, εἶμαι εἰς ἐμπόλεμον κατάστασιν πρός τινα, ἔχω πόλεμον κατά τινος. 2) ἐπιπέθεμαι κατά τινος ἢ τόν καταπονῶ ἐν πολέμῳ.

προσ-πολεμῶ, μελλ. **-ώσω*** καθιστῶ τινα πόλεμον (πρόσθετον, ἐπί πλεόν τῶν ὑπαρχόντων πολεμίου).— μέσον, καθιστῶ τινα πρόσθετον πολέμιόν μου, ἀναλαμβάνω πρόσθετον πόλεμον ἐναντίον τινός.

προσ-πολέω, μελλ. **-ήσω** (*πρόσπολος*)^{*} εἶμαι *πρόσπολος* (βλ. λ.), ὑπηρετῶ τινα ὡς θεράπων, τόν συνοδεύω ὡς ἀκόλουθος, τόν ὑπηρετῶ, τόν παρακολουθῶ, τόν περιποιοῦμαι.— παθητ., συνοδεύομαι,

παρακολουθοῦμαι, ὑπό θεραπόντων, διακονοῦμαι, ὑπηρετοῦμαι.

πρόσ-πολος, ον (*πρόσ+πολέω*)^{*} ὁ ὑπηρετῶν, διακονῶν, περιποιοῦμενος.— ὡς οὖν. *πρόσπολος*, δ, ἡ = ὑπηρετής, θεράπων || ἰδ. ὁ ἐν ὑπηρεσίᾳ ἱερεὺς ἢ ἱέρεια || *πρόσπολος φόνου* = ὑπηρετής φόνου, λειτουργός θανάτου.

προσ-πορεύομαι, μελλ. **-εύσομαι**, ἀποθ. πορεύομαι πρός τι(να), πλησιάζω.

προσ-πορίζω, μελλ. **-ίζω**, ἀττ. **-ίζω*** ὡς και νῦν, προσπορίζω, πορίζω (προμηθεύω) προσέτι.

προσ-πορπάτος, ἡ, ὄν (*πρόσ+πορπάω*)^{*} ὁ ἐστερευμένος ἐπί τινος (ἢ εἰς τι) διά πόρησις (περόνης), ὁ διά πόρησις προσηρμοσμένος (συνδεδεμένος).

προσ-πράσσω, ἀττ. **-ττω***, μελλ. **-ξω*** εἰσπράττω προσέτι, ἀπαιτῶ πρός εἰσπραξίν ἐπί πλεόν || τὰς ἀντάς σημ. ἔχει και ὡς μέσον.

πρόσ-πταισιμα, **-ατος**, τὸ (*προσπταίω*)^{*} τὸ προσκόπειν, τὸ «κοντάγμα».

προσ-πταίω, μελλ. **-σω*** προσκρούω, κτυπῶ τι ἐπάνω εἰς τι || κρυφ. κτυπῶ τόν πόδα μου ἐπάνω εἰς τι, και ἀπολ. προσκόπτω, «σκοντάφτω», χλωαίνω («κουτοσίλω»).— || μετρ., ἀποτυγχάνω, ὑφίσταμαι καταστροφῆν (συμφορὰν) ἢ ἥτταν.

προσ-πτήνην, ἀπρφ. τοῦ *προσπέτην*, ἐνεργ. ἀορ. β' τοῦ *προσπέτομαι*.

προσ-πτήσσω, μελλ. **-ξω*** ζαρώνω πρός..., ζαρώνω || ἀκται λιμένος *πρὸς πεπετηναί* (θωρ. και ἐπ. ἀντί *προσπεπηνηναί*, θηλ. πλθβ. μ.χ. πρκ.) = ἀπόκηρμον ἀκται («πούντες») κλίνουσαι πρός τὸ μέρος τοῦ λιμένος, τ. ἔ. περικλείουσαι αὐτόν.

πρόσ-πτυγμα, **-ατος**, τὸ (*προσπτύσσω*)^{*} τὸ ἀγκάλιασμα, τὸ πρόσωπον ἢ τὸ πρῶγμα τὸ ὁποῖον ἐναγκαλιζέται τις ἢ θωπεύει.

προσ-πτύσσω, μελλ. **-ξω**, ἀορ. α' **-έπτυσθα*** ἐναγκαλίζομαι.— || ὡς ἀποθ. *προσ-πτύσσομαι*, θωρ. **π(ρ)ο-τι-πτύσσομαι**, μελλ. **-πτύσομαι*** πρκ. *έπτυσμαι** ἐπ! ὑφάσματος, συμπτύσσομαι περίεξ, προσκολλῶμαι γύρω. 2) ἐπί προσώπων, προσκολλῶμαι εἰς τὸ στήθος τινος, τόν ἐναγκαλίζομαι || ἐντεῦθεν, χαιρετίζω θερμῶς, ὑποδέχομαι θερμῶς, ἀσπάζομαι, φιλῶ. 3) ἐπὶ ἐορτῶν, ἐορτάζω.

προσ-πτύω, μελλ. **-πτύσω*** πτύω πρός..., πτύω ἐπί τινος || μετ. ἀορ. α' *προσπτύσας* = πτύσας εἰς ἐνδεῖξιν ἐσχάτης περιφρονησεως.

προσ-πυνθάνομαι, μελλ. **-ύσομαι*** ἀορ. β' **-επθ-θύμην*** ζητῶ πληροφορίας προσέτι, ζητῶ νά μάθω προσέτι, ἢ μανθάνω προσέτι.

προσ-ραίνω, μελλ. **-ραίνω*** προσαντίζω, ραντίζω προσέτι ἢ περίεξ.

προσ-ραπτέον, ρημ. ἐπιθ. τοῦ *προσράπτω** πρέπει νά ἐπιρράψῃ.

προσ-ράπτω, μελλ. **-ρω*** ράπτω τι πρός τι, ράπτω προσκολλῶ τι ἐπί τινος ἄλλου.

προσ-ρέω, μελλ. **-ρεύσομαι*** παθ. ἀορ. β' (μετὰ ἐνεργ. σημ.) **-ερεῦσθην*** ρέω πρός τι σημεῖον, και! ἐντεῦθεν «χύνομαι», συγκεντρώνομαι, συνέρχομαι, συναθροίζομαι.

προσ-ρήγγυμι, μελλ. **-ρήξω*** ἀορ. α' **-ερεῖξα*** κτυπῶ ἢ ρίπτω τι μετ' ὀρηγῆς ἐναντίον τινός, τὸ προσ-ἀράσσω.

πρόσ-ρημα, **-ατος**, τό προσαγόρευμα, πρόσρησις, προσφώνησις, χαιρετισμός || τὸ δι' οὐ προσαγορεύεται τις, ὄνομα, εἰκλήρησις, εἰδική ἐπωνομασία.

πρόσ-ρησις, **-εως**, ἡ^{*} ὡς και νῦν, πρόσρησις, προσαγόρευσις, προσφώνησις, χαιρετισμός || ὄνομα, τὸ ὀνομάζειν.

προσ-ρήσσω = *προσρήγγυμι*.

προσ-ρίπτω, μελλ. **-ρω*** ρίπτω τι πρός τι(να).

προσ-σαίνω, μελλ. **-σαίνω*** σαίνω ἄρος τινα, περισαίνω τινά, θωπεύω, χαϊδολογῶ (κυρ. ἐπὶ κυνῶν) || μετρ., σασηνέω, καλοπιάνω, κολακεύω || ἐπὶ πραγμάτων, εὐαρεσθῶ, λατ. *arrideo*.

προσ-σέβω* σέβω, λατρεύω, τιμῶ, προσέτι. **πρόσσοδεν**, ποιητ. ἀντί *πρόσσωθεν* (=μακρόθεν), και! κατ' ἄλλους ἀντί τοῦ *πρόσθεν* (=πρός τὰ ἐμπρός).

προσοτέρω, ἐπίρρ. ποιητ. ἀντί *προσωτέρω*.
προσ-σπαίρω, σπαίρω («σπαρταρῶ») πρὸς τι, διακῶς ποδῶ τι.

προσ-στάζω, θωρ. **ποτι-στ-** στάζω πρὸς τι, ἐπιστάλαζω τι προσέτι || μτφρ., ἐπιχέω (χαρίζω) τι προσέτι.

προσ-σταυρόω, μελλ. -ώσω· σχηματίζω σταυρώμα (θηλ. χαράκωμα) κατὰ μήκος τινος, περιχαράκων τι διὰ σταυρῶν, τοποθετῶ φράκτιν ἐκ σταυρῶν (πασσάλων) (μετ' αἰτ.).

προσ-στείχω, ἀόρ. β' -έστίχον· βαδίζω (πορεύομαι) πρὸς τί(να)

προσ-στέλλω, μελλ. -στέλω· συμπιέζω εἰς μικρὸν χῶρον || μτχ. παθ. *προσσεσταλμένος*=συνεσταλμένος, συνεσφιγμένος (λατ. *adstrictus*).— || προσαρμόζω (ταιριάζω) τι εἰς τι (πρὸς τι) || μέσον, παραμένω πολὺ πλησίον.

προσ-σῦκο-φαντέω, μελλ. -ήσω· συκοφαντῶ προσέτι.

προσ-συμ-βάλλομαι, μέσον· συμβάλλομαι (τ. ξ. συναισφέρω) προσέτι ἢ συγχρόνως (μετὰ γεν.).

προσ-συν-ιστήμι, μελλ. -συστήσω· συνιστῶ προσέτι ἢ περαιτέρω.

προσ-συν-οικέω, μελλ. -ήσω· συνοικῶ μετὰ τινων ἄκομη ἐν τινι τόπῳ, ἀπαρτίζω μετ' ἄλλων συνοικισμῶν.

προσ-σφάζω, ἤ -σφάπτω, μελλ. -ξω· σφάζω ἐπάνω εἰς τι ἢ πλησίον τινός.

προσ-σωρεύω· σωρεύω τι προσέτι, ἐπισωρεύω τι ἐπί τινος, συσσωρεύω.

πρόσ-ταγμα, -ατος, τὸ (*προστάσσω*)· ὡς καὶ νῦν, πρόσταγμα, διαταγή || ἐκ *προστάγματος*=κατὰ διαταγήν.

προσ-στάδεις, μτχ. παθ. ἀορ. α' τοῦ *προσίστημι*.

προσ-τάκεις, **προσ-τάκῆναι**, μτχ. καὶ ἀπρφ. παθ. ἀορ. β' τοῦ *προσστήκω*.

προσ-τακτέον, ρημ. ἐπιθ. τοῦ *προστάσσω*· πρέπει νὰ διατάσῃ τις.

προσ-τάλαμπυρέω, μελλ. -ήσω· ἐμμένω (ἐπιμένω, ἐγκαρτερῶ) ἐτι μάλλον.

πρόσ-ταξίς, -εως, ἡ (*προστάσσω*)· τακτοποίησις, διάταξις || προσταγή, διαταγή || *πρόσταξιν ποιοῦμαι*=προστάσσω τινί, διατάσσω τινά (ἀλλὰ καὶ : κόμην μὴν ἐκτίμησιν κατ' ἀναλογίαν καὶ καθορίζω τὸ ἀναλογοῦν ἐκάστῳ).

προσ-τάσις, ἡ (*προσίστημι*)· τὸ προϊστασθαι, τὸ νὰ εἶναι τις ἐπὶ κεφαλῆς τινος, προεδρία, ἡγεσία, ἀρχηγία || ὡς καὶ νῦν, προστασία, υπεράσπισις, πατρωνεία. 2) κομματισμός, φατριασμός, κόμμα, φατρία.— || τόπος πρὸ τινος οἰκοδομήματος, αὐλή, προαύλιον.

προσ-τάσσω, ἀττ. -ττω· μελλ. -ξω· ἀόρ. α' -έταξα· παθητ., ἀόρ. α' -ετάχθη· πρκ. *τέταγμαι*· τοποθετῶ ἐν τινι τόπῳ. 2) τάσσω πλησίον, προσαρτῶ εἰς τινα || ἀποδίδω, παραχωρῶ, ἀπονέμω, ἐπιδικάζω, τι εἰς τινα τάξιν ἢ εἰς τὴν κόμην || παθητ. ὑπερσ.: *Ἴνδοι προσεετέαχον... Φαργαζάθη* ('Ηροδ.)=οἱ Ἴνδοι εἶχον παραχωρηθῆ... εἰς τόν... 3) διορίζω ὡς διοικητὴν (ἀρχοντα, κυβερνήτην).— || ὡς καὶ νῦν, προστασσω, διατάσσω, δίδω διαταγὰς, διατάσσω τινά νὰ πράξῃ τι || τὰ *προσταχθέντα*=αἱ δοθεῖσαι διαταγαί.

προσ-στάτεια, ἡ (*προστάτης*)·=προστασία (βλ. λ.), προεδρία, ἐξουσία || πατρωνεία, ὑποστήριξις, ὡς καὶ νῦν προστασία.

προσ-στάτης (*προστάτης*)· εἶμαι *προστάτης* (βλ. λ.), εἶμαι ἀρχηγός || ἀποκ. ἄσκῳ ἀρχὴν, ἄσκῳ ἐξουσίαν || *προστατεύω δπως...*=ἐξω ἐξουσίαν νὰ φροντίσω (φροντίζω), ὅπως..., φροντίζω νά...
προσ-στάτῳ, μελλ. -ήσω (*προστάτης*)· εἶμαι *προσστάτης* (βλ. λ.), προϊσταμαι, ἱσταμαι πρὸ (ἢ ἐπὶ κεφαλῆς) τινος, εἶμαι ὁ ἀρχηγός, κυβερνῶ, διοικῶ || *δ προστατῶν*=ὁ ἐνεργῶν ὡς ἀρχῶν.— παθητ., κυβερνῶμαι (διοικοῦμαι), ὀδηγοῦμαι, ὑπὸ τινος.— || ἱσταμαι ἔμπροσθεν τινός ὡς υπερασπιστής, φρουρά, προστατεύω (μετὰ γεν.) || παρ' ἄττ. εἶμαι ὁ προστάτης, φύλαξ, φρουρός, κηδεμών (τινός).— || *δ προ-*

στατῶν χρόνος=ὁ πλησιέστερος χρόνος, ὁ προσεχέστερος.

προ-στάτήριος, α, ον· ὁ ἱστάμενος ἐνώπιόν τινος || ὁ ἱστάμενος ἔμπροσθεν τινός, ὁ υπερασπιζών, ὁ φρουρῶν, προστατεύων.— || ὁ ἱστάμενος ἔμπροσθεν ἢ πολὺ πλησίον τινός, ὁ αἰωρούμενος, ὁ περυσίζων ὑπεράνω τινός.

προ-στάτης, -ου, ὁ (*προϋσταμαι*)· ὁ ἱστάμενος ἔμπροσθεν, ὁ παρατεταγμένος εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν.— || ἀρχηγός, κυβερνήτης, διοικῶν || ὁ ἀρχηγός μερίδος τινός κομματικῆς, ἀρχηγός κόμματος.— || ὁ ἔμπροσθεν ἱστάμενος καὶ οἶονεὶ προφύλασσαν, υπερασπιστής, προσταπιστής, πρόμαχος, φύλαξ.— 'Ἐν Ἀθήναις *προστάτης* ἐκαλεῖτο ὁ πολιτὴν τὸν ὅποιον μέτοικός τις εἶχεν ἐκλέξει ὡς προστάτην του (ὡς «πάτρωνα» του, ὅπως λέγομεν σήμερον)· ἢ δὲ σχέσις *μετοίκου* πρὸς τὸν *προστάτην* του ἐν Ἀθήναις ἦτο ἀκριβῶς οἷα ἡ σχέσις τοῦ «*cliens*» πρὸς τὸν *patronus*» ἐν Ρώμῃ || *γράφομαι προστατότου*=ἀναγράφω (καταχωρίζω) τὸ ὄνομά μου πλησίον τοῦ ὀνόματος ἐνός «προστάτου», προσκολλῶμαι εἰς τὴν «προστάτην» || ἐν τῷ παθητ., οὐ *γεγράφομαι προστατότου*=δέν δά (δέν δέλω νά) ἐγγραφῶ ὑπὸ τὸ ὄνομα προστάτου τινός (ὡς προστατεύομενός του θηλ.) || *οἶκῳ ἐπὶ προστατότου*=διατελῶ ὑπὸ τὴν προστασίαν προστάτου.—

IV ὁ ἱστάμενος ἐνώπιον θεοῦ τινός, ὁ ἱκέτης.

προσ-στάτις, -ιδος, θηλ. τοῦ *προστάτης* (βλ. λ.)· ὡς καὶ νῦν, προστάτις.

προσ-σταυρόω, μελλ. -ώσω· κατασκευάζω σταυρώματα ἔμπροσθεν (ἢ κατὰ μήκος) τινός, περιχαράκων τι διὰ πασσάλων.

προσ-τεθήσομαι, παθ. μελλ. τοῦ *προστίθημι*.

προσ-τειχίζω, μελλ. -σω· περιτειχίζω προσέτι, προσδέτω εἰς τὸ τεῖχος, περικλείω ἐπὶ πλέον ἐντός τῶν τειχῶν.

προσ-τείχω· βαδίζω (πρὸς τὰ) ἔμπρός, προχωρῶ, προβαίνω.

προσ-τεκταίνομαι, μέσον ἀποθ.· μηχανῶμαι προσέτι, προσδέτω καὶ νέας ἐπινοήσεις.

προσ-τελέω, μελλ. -έσω· *τελώ* (τ. ξ. πληρώνω ἢ δαπανῶ) προσέτι.

προσ-τέλλω, μελλ. -στέλω· φυλάττω ἢ καλύπτω ἔμπροσθεν, προφυλάσσω, ἀκεπάζω.— μέσον, *προστέλλομαι τίνα*=ἐξοπλίζω τινά καὶ τὸν στέλλω εἰς τὸν πόλεμον (οὕτω ἐφωδιασμένον πληρώς).— παθητ., ἀόρ. β' *προστέλλην*· βαδίζω προχωρῶ πολὺ, κόμην μακρινὴν πορεύω.

προσ-τενάζω, μελλ. -ξω, καὶ **προσ-τενέω**· στενάζω ἢ θλιβομαι προκαταβολικῶς.

προσ-στερνίδιος, ον (*πρό + στέρνον*)· ὁ πρὸ τοῦ στέρνου (πρὸ τοῦ στήθους) || ὡς οὖς. τὸ *προστερνίδιον*=τὸ κάλυμμα (ἢ κόσμημα) τοῦ στέρνου (χυρ. ἐπὶ ἱππων).

πρόσ-στερνος, ον (*πρό + στέρνον*)· ὁ πρὸ τοῦ στήθους, ἢ ὁ ἐπὶ τοῦ στήθους.

προσ-τέρπω, θωρ. **ποτι-τέρπω**· τέρπω (εὐαρεστώ) προσέτι.

προσ-τεταγμένος, μτχ. παθ. πρκ. τοῦ *προστάσσω*.

προσ-τεχναόμαι, ἀποθ.· ἐπινοῶ, σχεδιάζω, προσέτι, ἐφευρίσκω καὶ ἄλλα τεχνάσματα.

προσ-τήκω, μελλ. -ξω· τήκω (λυώνω) προσέτι.— || ἀμτθ. ἐν τῷ ἐνεργ. πρκ. *προστέθηκα*, ἐν τῷ παθ. ἀορ. β' *προστέθηκην*· τήκομαι (λυώνω) ἐπί τινος καὶ προσκολλῶμαι.

προσ-τήσας, μτχ. ἀορ. α' τοῦ *προσίστημι*.

προσ-τίθημι, μελλ. -θήσω· ἀόρ. α' -έθηκα (πληθ. *προσέθεμεν* ὡσεὶ ἐξ ἀορ. β' *προσέθηκην*)· ὡς καὶ νῦν, προστίθημι, προσδέτω || χυρ. δέτω τι πλησίον τινός, ἐπιδέτω, ἐφαρμόζω, προσαρμόζω, ταιριάζω. 2) παρέχω, ἀπονέμω, δίδω, παραδίδω, παραχωρῶ || ἐν κακῇ ἐνν. ἐπιβάλλω, ἐπιφορτίζω. 3) ἀποδίδω εἰς τινά τι.— || μέσον, *προστίθεμαι*· ἀόρ. β' -εθέμην, προστ. -θού, ὅπου. *προσθῶμαι* (οὐχὶ *πρόσθωμαι*), εὐκτ. γ' ἐν. *προθέτω* (ἀλλὰ *πρόσθωτο*)· προσθέτω ἑμαυτὸν εἰς τι(να), συνδέω ἑμαυτὸν μετὰ τι(να), προστίθεμαι, συνεινούμαι, συνδέομαι || συμφωνῶ, συναινῶ, **συγκατανεύω** || εἶμαι εὐνοϊκῶς διατεθειμένος πρὸς...

είμαι εύνοϊκός πρὸς τι(να) || ἀπολ., ὑποτάσσομαι. 2) λαμβάνω τινά πρὸς τὸ μέρος μου, τὸν προσεταιρίζομαι, τὸν προσλαμβάνω ὡς φίλον, σύμμαχον, βοηθόν || **προστίθεμαί τινα πολέμιον** = τὸν κάμνω ἐχθρὸν μου (ἐπιπροσδέτως, ἐπὶ πλεόν δηλ. τῶν ἄλων) || **προστίθεμαι δάμαρτα**=λαμβάνω τινά ὡς σύζυγον. 3) ἐπιδέτω εἰς ἑμαυτὸν, ἐφαρμόζω εἰς ἑμαυτὸν || ἐπιφέρω κατ' ἑμαυτοῦ (κακόν τι), προκαλῶ τὸ κακόν μου. 4) ἐπιφέρω ἐναντίον ἄλλου: **προστίθεμαι πόλεμόν τινι**=κηρύσσω πόλεμον ἐναντίον τινός.

προσ-τιλάω, μελλ. -ήσω· κατατιλάω, «πιτουλίζω» τινά με ὑδάρεϊς ἀκαθαρσίας, τὸν «ταιριλίζω», τὸν «κουτσουλίζω».

προσ-τίμαω, μελλ. -ήσω· ἐπιβάλλω πρόσθετον χρηματικὸν πρόστιμον (πέραν τοῦ προβλεπομένου ὑπὸ τοῦ νόμου).— μέσον, προτείνω πρόσθετον πρόστιμον.— παθητ., ἐπιβάλλομαι ὡς πρόσθετος ποινή.

προσ-τίμημα, -ατος, τὸ ἑπιβαλλόμενον πέραν τοῦ κανονικοῦ πρόστιμου τοῦ ἐπιβαλλομένου ὑπὸ τοῦ νόμου, τὸ πρόσθετον πρόστιμον.

προσ-τόμιον, τὸ τὸ στόμιον (κυρ. ποταμοῦ).

προσ-τρέπω, μελλ. -ψω· στρέφω (στρέφομαι) πρὸς τὸ μέρος τινός ἐν στάσει ἰκεσίας (ὡς ἰκέτης), ἰκετεύω.— *σὺν καὶ ὡς μέσον*, στρέφω ἑμαυτὸν πρὸς τινά ἰκετεύων, τὸν ἰκετεύω.

προσ-τρέφω, μελλ. -θρέψω· ἀνατρέφω τινά προσέτι (συνάμα).

προσ-τρέχω, μελλ. -δραμοῦμαι· ἀορ. ῥ' -έδραμον· ὡς καὶ νῦν, προστρέχω, τρέχω πρὸς τι(να), προσέρχομαι || ἀπολ. τρέχω πρὸς... ἀνατρέχω, προσφεύγω. 2) ἐν ἐχθρ. ἐνν. ἐφορμῶ, ἐπέρχομαι ὡς δύελλα, ἐπιχειρῶ ἐξόρμησιν.

προσ-τρίβω, μελλ. -ψω· παθητ., ἀορ. ῥ' -εστρίβην· προκ. -τέτριμμαί· ὡς καὶ νῦν, προστρίβω. τρίβω τινά πρὸς τι ἢ ἐπὶ τινός, ἢ μετ' αὐτοῦ. προστρίβω ἑμαυτὸν ἐπὶ τινός || ἐπιβάλλω (ἐν κακῇ ἐνν.) ἢ ἐνεργῶ, ὡστε νὰ ἐπιβληθῇ τι εἰς τινά || προσάπτω εἰς τινά τὴν καλὴν ἢ κακὴν ἠμοσίαν πράγματός τινος.— *Παθητ.*, ἐπιβάλλομαι.— || ἐν τῷ παθητ. ὡς καὶ: ἔχω ἐπικοινωνίαν (σχέσιν, συνάφειαν) πρὸς τινά.

προσ-τριμμαί, τὸ (προστρίβω)· τὸ ἐπιτρίβόμενον ἐπὶ τινός || τὸ προσαιτούμενον, ἐπιβαλλόμενον εἰς τινά || στίγμα, ὄνειδος.

προσ-τρόποιος, ον, δωρ. *ποτι-τρο*—(προστροπή): I ἐνεργ., ὁ στρέφων ἑαυτὸν πρὸς τι(να), καὶ δη: 1) πρὸς θεόν, ἵνα ἐπιτύχη καθαρμόν καὶ ἐξαγνισμόν ἐκ μιάματος ὀφειλομένου εἰς φόνον ἢ ἄλλο ἔγκλημα, ἰκέτης ἐπιζητῶν τὴν ἐξάγνοιάν του || ὡς ἐπίθ. **προστροπῆται λιταί**=ἰκετευτικά προσεuchaί. 2) ὡς ἐπὶ τοῦ μήπω ἐξαγνισθέντος ἐκ τοιούτων ἐγκλημάτων, ὁ μεμασμένος ἀνδρωπός, λατ. homo riacularis || ὡς ἐπίθ. **προστροπῆται αἷμα**=τὸ μιάτῃν αἷμα, ἐνοχή ἐπὶ φόνου.— || παθητ., ὁ πρὸς ὄν στρέφεται τὴν δεόμενος (ἰκετεύων) || **θεός προστροπῆταις**=ὁ ἐκδικητὴς θεός, πρὸς ὄν στρέφεται ὁ παθὼν ζητῶν ἐκδίκησιν.— ὡς ἐπίθ., ὁ ἀδυσώπητος, ὁ ἐνοκήτων μετὰ πολλῆς ἀγριότητος.

προσ-τροπή, ἡ (προστρέπω)· τὸ νὰ τραπῇ (στραφῇ) τις πρὸς τινά διὰ νὰ προσευχηθῇ, νὰ ἰκετεύσῃ || ἐν τῷ πληθ., μαγικαί προσευχαί («μάγια, ξόρκια») || *πλόεως προστροπήν ἔχω*=ἀπευθύνω (ὑποβάλλω) αἴτησιν πρὸς τὴν πόλιν. 2) **προστροπή γυναικῶν**=ὁμιλος γυναικῶν ἰκετευοῦσῶν (χορός ἰκετιδῶν).

πρόσ-τροπος, ον (προστρέπω)· ὁ στρεφόμενος ἢ ἐστραμμένος πρὸς τι(να) || ὅθεν, ὡς τὸ **προστρόπαιος**, ἰκέτης.

προσ-τυγχάνω, μελλ. -τεύξομαι· ἀορ. ῥ' -έτύχον· ἐπιτυγχάνω, εὐστοχῶ, συναντῶ κατὰ τύχην, μετὰ γεν. 2) ἐπὶ γεγονότων, συμβαίνω εἰς τινά. 3) ὁ **προστυγγάνω**, ὁ **προστυγγώνω**=ὁ πρῶτος τυχών, ὁ πρῶτος ἀνδρωπός πού συναντᾷ τις, ὁ τυχάτος, οἰοσάδηποτε || *τὰ προστυγγόντα ξένια*=τὰ δῶρα ἐποῦ πεφθον ἐἰς τὸ μεριδίον τίνος (φιλοξενουμένου), δητ. παρατίθεται εἰς τὸν φιλοξενούμενον (πρὸς τροφήν του).

προσ-υβρίζω, μελλ. -ίσω· καθυβρίζω, προσβάλλω, προσέτι, φέρομαι καὶ προσβλητικῶς ἐπὶ πλεόν. **προσ-συγ-γίγνομαι**, ἀττ. *προ-ξυγγ*—, ἀποθ· συν-ομιλῶ μετὰ τίνος (ἐρχομαι εἰς ἐσάφην μαζί του) ἀπὸ πρὶν.

προσ-συμ-μίσγω· ἀναμειγνύω ἀπὸ πρὶν.

προσ-συν-οικέω, μελλ. -ήσω· συνοικῶ μετὰ τίνος (σὺν ὡς σύζυγος) πρότερον.

προσ-συν-άρχω, μελλ. -ξω· ὑπάρχω προσέτι, συμβαίνω ἐπὶ πλεόν.

προσ-συν-έχω, μελλ. -υφῆξω (ἐνν. λόγον)· ὑπέχω ἐπιπροσδέτως εὐθύην διὰ..., εἶμαι ὡς. υπεύθυνος (ὁλόλογος) καὶ διὰ..., ἐγγυῶμαι προσέτι καὶ διὰ...

προσ-συν-ισχνέομαι, ἀποθ· ὑπισχνούμαι (ὑπόσχομαι) ἐπὶ πλεόν.

προσ-σφάγιον, τὸ (πρὸς + φαγεῖν)· πᾶν τὸ τροφόμενον μαζί με ἄλλην τροφήν, κοιν. «προσφάγιον» || φαγητόν, ἔδεσμα.

πρόσ-σφαγμα, -ατος, τὸ (προσφάξω)· τὸ σφαζόμενον (τὸ προσφερόμενον πρὸς θυσίαν) ὑπὲρ ἄλων, ἢ τὸ θυσιαζόμενον πρότερον || θύμα, σφάγιον. 2) θυσία, σφαγή.

προσ-σφάζω, νεώτ. ἀττ. -σφάττω· σφάζω (θυσιάζω) ἐκ τῶν προτέρων — || θυσιάζω ὑπὲρ τίνος.

προσ-σφαινομαι, παθητ., σφαινομαι προσέτι.

προσ-σφάσσει, μέσ. ἀπρφ. τοῦ *πρόσφασι*.

πρόσ-σφάτος, ον (πρὸς+πέφαται, γ' ἐν. παθ. προκ. τοῦ *φένω)· ὁ νεωστὶ σφαγείς ἢ φονευθείς || ὡς καὶ νῦν, πρόσφατος, νεώτος, νέος, «καινούργιος», λατ. recens.— τὸ οὖν. **πρόσφατον** ὡς ἐπίρρ.=προσφάτως, ἐσχάτως, νεωστί, τελευταίως || ὡς. κανον. ἐπίρρ.= προσφάτως (ὡς καὶ νῦν).

Ἔτυμ.: πρόσφατος, πρβλ. Ἑβραϊκ. «πρόσφατον» τὸ ἀρτίως γινόμενον, νέον, νεαρόν». Ἐξ αἰτίας τῆς ἐπὶ τοῦ ἐν Ἰλ. Ω 757 γλώσσης παρὰ Φωτίῳ («νεωστὶ ἀνηρημένος») ἐδημιουργήθη ἡ σημασία τῆς λ. πρόσφατος=ὁ νεωστὶ φονευθείς, οἶον: **προσφατός** (ἰαπ. *gʷh̥l̥-tō-s, πρβλ. **θείων** καὶ **φόνος**; ἄλλοι, ἥτιον ὀρθῶς, ἐνασχετίσαν τὴν λέξιν πρὸς τὸ **πρόσφασι** (πρβλ. λατ. affabilis, καὶ κατ' ἄλλους **πρόσφατος** (πρὸ + *σφατός, ἐνθα σφ- <ραφν-, q'ph-, ὅπου εἶναι τὸ ἀρχικὸν τμήμα τῆς λ. φθάνω <*φθαν-�ω).

προσ-φερέω, ἐς (προσφέρω)· ὁ φερόμενος πλησίον, ὁ πλησιάζων. 2) ὁμοίος, παρόμοιος.— || = πρόσφορος, χρήσιμος, συντελεστικός.

προσ-φέρω, δωρ. *ποτι-φρω*— μελλ. *προσοίσω*· παθ. ἀορ. α' *προσ-ενείχθη*, ἰων. -ενείχθη· φέρω τινά πρὸς τι, φέρω τὴν ἐπὶ τινός, φέρω τὴν πλησίον || προσαρμόζω, ἐφαρμόζω, δέτω τὴν ἐπάνω εἰς τι. 2) προσφέρω, προτείνω || ὡς. τοποθετῶ τὴν ἐνώπιόν τίνος, παραδέτω φαγητόν ἢ ποτόν || καὶ ἐν τῷ μέσῳ, λαμβάνω δι' ἑμαυτὸν φαγητόν ἢ ποτόν. 3) δίδω προσέτι, προσδέτω. 4) φέρω ἔμπροσθ, παρουσιάζω, προβάλλω ὡς μαρτυρίαν || κάμνω προτάσεις. 5) συνεισφέρω, εἰσφέρω, παρέχω, παραχωρῶ. 6) εἶμαι **προσφερέω** (ὁμοίος) πρὸς τινά, προσομοιάζω.— || παθητ., μετὰ μέσ. μελλ. *προσοίσομαι*· φέρομαι πρὸς τινά τὸν ὅσον || ἐπὶ πλοίων, προσορμίζομαι. 2) ὄρμω ἐναντίον τινός, ἐφορμῶ, ἐπιτίθειμαι, ἐνεργῶ ἐπίδεισιν. 3) πλησιάζω, συνομιλῶ, ἔχω δοσοληψίας μετὰ τινά. 4) ἀπολ., φέρομαι πρὸς τινά κατὰ τρόπον τοιοῦτον ἢ τοιοῦτον, συμπεριφέρομαι. 5) ἐρχομαι πλησίον τινός, πλησιάζω, εἶμαι προσφερέω, προσομοιάζω (πρβλ. *προσφερέω, ἐμπερέω*). 6) ἐπιβάλλομαι ἐπὶ τινός. 7) κυβερνώμαι, διοικῶμαι.

προσ-φεύγω, μελλ. -φεύξομαι, φεύγω, καταφεύγω, πρὸς τι(να), ζητῶ καταφύγιον.

προσ-φευκτέω, ρημ. ἐπίθ. τοῦ *προσφεύγω*· πρέπει τις προσέτι νὰ εἶναι ὑποκειμένος εἰς καταδίωξιν (ἀττ. νομ. ὄρος) || πρέπει νὰ προσφύγῃ (καταφύγῃ) τις πρὸς τινά.

πρόσ-φημι· φημι (λέγω) πρὸς τινά, προσφωνῶ || ἀόξ. β' *προσέφημι*, ἡς, ἡ || ἀπρφ. μέσ. *προσφάσσει*.

προσ-φθέγγομαι· ἀποθ· φθέγγομαι πρὸς τινά, προσφωνῶ, προσαγορεύω, χαιρετίζω.— || καλῶ τινά ὀνομαστικῶς, ὀνομάζω.

προσ-φθεγκτός, ὄν, δωρ. **ποτιφθ**— ὁ πρός ὄν φθέγγεται τις, προσφωνούμενος, χαιρετιζόμενος.— || ἐνεργ., χαιρετίζων.

πρόσ-φθεγμα, -ατος, τὸ (προσφθέγγομαι)· προσφώνησις, χαιρετισμός, προσαγόρευσις || ἐν τῷ πληθ. σημ. καὶ λέξεις, τόνοι.

προσ-φθείρομαι, παθ. φθείρομαι, καταστρέφομαι, προσέτι || πορευοίμαι εἰς ὄλεθρον, «πνηγαῖν κατὰ διαθέλου», «τυχαίνω ἐπάνω εἰς κακὴν ὥραν».

πρόσ-φθογγος, ὄν (προσφθέγγομαι)· ὁ προσφώνων, ὁ χαιρετίζων.

προσ-φθονέω, μελλ. -ήσω· ἐναντιοῦμαι πρός τινα ἔνεκα φθόνου.

προσ-φίλεια, ἡ (προσφιλέης)· καλή (εὐμενής) διάθεσις, καλοκαγαθία.

προσ-φιλέστερον, **προσ-φιλέστατον**, συγκρ. καὶ ὑπερθ. τοῦ προσφιλέως.

προσ-φιλής, ἐς (πρός+φιλέω)· ὡς καὶ νῦν, προσφιλής, ἀγαπητός, φιλικός || ἐπὶ πραγμάτων, εὐχάριστος, ἀγαπητός, εὐάρεστος, λατ. **gratus**.— || ἐπὶ προσώπων, εὐμενής, φιλικός, καλοκάγαδος, στοργικός.

προσ-φίλο-σοφέω, μελλ. -ήσω· φιλοσοφῶ προσέτι, σπουδάζω ἐπὶ πλέον τὴν φιλοσοφίαν, ἐνασχολοῦμαι περὶ τὴν φιλοσοφικὴν περαιτέρω.

προσ-φιλῶς, ἐπίρρ. τοῦ προσφιλέως (βλ. λ.)· ὡς καὶ νῦν, προσφιλῶς, εὐμενῶς, καλοκαγαθῶς || **προσφιλῶς ἔχω τι**·=διάκειμαι εὐμενῶς πρός τινα.

προσ-φοιτάω, μελλ. -ήσω· ὑπάγω συχνὰ πρός τι(να), συχνόζω, συνεχῶς ἐπισκέπτομαι (π.χ. Σχολεῖον, ἐμπορικὰ καταστήματα κ.τ.δ.)· βλ. καὶ **φοιτάω**.

προσ-φορά, ἡ (προσφέρω)· ὡς καὶ νῦν, προσφορά, δωρεὰ || κυρ. τὸ φέρειν τι πλησίον ἄλλου καὶ προσαρμόζειν αὐτό, ἐφαρμογή, προσαρμογή.— || τὸ προσφερόμενον πράγμα, ἀνάθημα, ἀφιέρωμα, προσθήκη, αὐξήσις || ὡς. εὐεργεσία.

προσ-φορέω=προσφέρω (βλ. λ.), φέρω πρός τι, πλησίον τινός, ἐφαρμόζω. 2) προσφέρω, χαρίζω.

προσ-φόρημα, -ατος, τὸ (προσφορέω)· τὸ προσφερόμενον εἰς τινα, τροφή, τρόφιμα.

πρόσ-φορος, ὄν, δωρ. **ποτιφ**— (προσφέρω)· χρήσιμος, ὠφέλιμος, ἐπιωφελής, ἐπικερδής. 2) ὡς καὶ νῦν, πρόσφορος, κατάλληλος, «βολικός», προσηρμοσμένος, ἀρμόδιος, πρός τι.— τὰ **πρόσφορα** = τὰ πρόποντα καὶ ἀρμόζοντα (διὰ τοὺς νεκροὺς π.χ.) || τὰ **πρόσφορα** (ἐπίρρ.)=προσφόρως, καταλληλῶς.

προσφύεω, ἰων. ἐπίρρ. τοῦ προσφυής, ἀντιπροσφύω (βλ. λ.).

προσ-φύής, ἐς (προσφύω)· ὁ φυόμενος ἐπὶ τινος, ὁ προσκεκολλημένος εἰς..., προσπεφυκώς, συνηνωμένος, προσηρμοσμένος.— || ὁ ἐκ φύσεως ἀρμόδιος ἢ κατάλληλος πρός τι.

προσ-φύς, μτχ. ἀορ. β' τοῦ προσφύω.

πρόσ-φύσις, ἡ (προσφύομαι)· τὸ προσφύεσθαι τινι, προσκόλλησις, συνένωσις καὶ συναύξησις.

προσ-φύω, μελλ. -φύσω· ἀορ. α' προσέφῦσα· κάμνω τὴν νά φυτρώω, τὸ προσκολλῶ εἰς τι(να), τὸ συγκολλῶ, τὸ συνδέω στενῶς πρός τι, τὸ στερεῶναι κάπου.— || παθητ., μετὰ ἀμετ. ἐνεργ. χρόνων, τ.ἐ. ἀορ. β' προσέφῦν, μτχ. προσφύς, ὕσα, ὕν· πρκ. **προσπέφυκα**· φύομαι ἢ φυτρώω ἐπὶ τινος || προσκολλῶμαι, προσπλέκομαι, εἶμαι προσηρμοσμένος (προσκεκολλημένος).

προσ-φύω, ἰων. -έως, ἐπίρρ. τοῦ προσφυής· ὡς καὶ νῦν, προσφύω, μετὰ φυσικῆς δεξιότητος, πρεπόντως, ὁρμοδίως, καταλλήλως, δεξιῶς.

προσ-φώνεω, μελλ. -ήσω· ὡς καὶ νῦν, προσφώνω, φωνῶ πρός τινα, τὸν προσαγορεύω. 2) καλῶ τινα ὀνομαστικῶς, τὸν ὀνομάζω. 3) ἀφιερῶ πράγμα τι εἰς τινα.

προσ-φωνήεις, εσσα, ἐν, δωρ. **ποτιφ**— (προσφώνεω)· ὁ προσφώνων, ὁ δυνάμενος νὰ προσφωνήσῃ, κατάλληλος διὰ προσφωνήσεως.

προσ-φώνημα, -ατος, τὸ (προσφώνεω)· τὸ προσφωνούμενον, τὸ λεγόμενον ἐν τῇ προσφωνήσει πρός τινα, προσφώνησις.

προσ-φώνησις, -εως, ἡ (προσφώνεω)· ὡς καὶ

νῦν, προσφώνησις, τὸ προσφώνεῖν. 2) ἀφιερῶσις.

προσ-χάσκω, μελλ. -χάσσομαι· ἀορ. β' προσέχασκον· πρκ. (μετὰ σημασ. ἐνεστ.) **προσέχασκον**· χόσκω, μένω με ἀνοικτὸν τὸ στόμα, ἐνώπιόν τινος, λατ. **inhare**.

προ-σχεδεῖν, ποιητ. ἀντι **προσχεῖν**, ἀπρφ. ἀορ. β' τοῦ **προέχω** (βλ. λ.).— μέσον, **προσσεχθόμην**=ἀπεμάκρυνα (ἀπέκρουσα) ἀπὸ κοντὰ μου.

προσ-χέω, μελλ. -χέω· χύνω πρός τι ἢ ἐπὶ τινος.

πρόσ-σχημα, -ατος, τὸ (προσχέω)· τὸ κρατούμενον ἐμπρός ἀπὸ τινα || ὄθεν· || ὡς καὶ νῦν, πρόσχημα, πρόσφαις, ψευδὴς αἰτία, τὸ προβαλλόμενον ὡς κάλυμμα, προκάλυμμα, προφυλακτήριον, μανδύας· **πρόσχημα τοῦ πολέμου**=ἡ φαινομενικὴ αἰτία, (ἢ πρόσφαις) διὰ τὸν πόλεμον.— || ἡ ἐξωτερικὴ ἐπίδειξις, ἡ ἐξωτερικὴ ὄψις, τὸ ἐξωτερικῶς προβαλλόμενον, κόσμημα, «στολίδι» || ὅτω ἢ **Μίλητος ἐκαλεῖτο πρόσχημα τῆς Ἰωνίας**=τὸ κύριον κόσμημα τῆς Ἰωνίας.

προσ-χῶω, ἀρχαίωτ. τύπος τοῦ **προσχωάννυμι** (βλ. λ.).

προσ-χρήζω, μελλ. -ήσω· ἰων. **προσχηρίζω**, μελλ. -ηρίζω· ἔχω χρεῖαν προσέτι, χρειάζομαι ἐπὶ πλέον, ἐπιθυμῶ ἐπιπροσδέτω, ἀπαίτῶ προσέτι || **προσχηρίζω ὑμῶν πείθεσθαι Μαροδόνι**=ἐπιθυμῶ προσέτι (ζητῶ ἐπὶ πλέον ἀπὸ οὗς) νὰ ὑπακούετε εἰς τὸν Μαροδόνιον.

πρόσ-χῦσις, ἡ (προσχέω)· ἡ ἐπίχυσις, ἡ περιχύσις (τὸ χύνειν τι ἐπὶ τινος, ἢ τὸ περιχύνειν τι μετὰ τὴν), ὁ ραντισμός.

προσ-χώννυμι, καὶ -ύω· μελλ. -χῶσω (ἔκ τοῦ **προσχῶω**)· ἀορ. α' **προσέχῶσα**· ἐπισωρεύω προσέτι, δημιουργῶ προσχώσεις || ἐπὶ ἰδιωτικῶν ποταμῶν, καταδέτω ἰλύν, ἀφίνω καὶ σωρεύεται ἰλύς (πηλός, λάσπη, θόρβορος)· **ταῦτα τὰ χωρία προσέχῶσαν οἱ ποταμοὶ**=τὰς ἐκτάσεις αὐτὰς τῆς ξηρῆς τὰς ἐδημιούργησαν οἱ ποταμοὶ διὰ τῆς καταδέσεως ἰλύος. 2) ἀποφράσσω τι (γεμίζω τι) διὰ συσσωρεύσεως ἰλύος (λάσσης, πηλοῦ).— || ρίπτω χῶμα πρός τι || **παθητ.**, τὸ **τείχος προσεχούτο**=ἐρρίπτετο χῶμα πρός τὸ τεῖχος.

προσ-χωρέω, μελλ. -ήσω ἢ -ήσομαι· χωρῶ πρός τι(να), πλησιάζω (μετὰ δοτ.).— || ὡς καὶ νῦν, προσχωρῶ, πηγαίνω πρός (μετὰ) τὸ μέρος τινός, συντάσσομαι μετὰ τινος || παραδίδω ἑμαυτὸν εἰς τι(να). 2) προσχωρῶ, συμφωνῶ, παραδέχομαι || δίδω πίστιν (πιστεύω) εἰς τι(να). 3) πλησιάζω, εἶμαι ἐγγύς, συμφωνῶ πρός τι(να), εἶμαι ὁμοίος.

πρόσ-χωρος, ὄν (πρός+χώρα)· ὁ πλησίον κείμενος, πλησιόχωρος, γειτονικός, παρακείμενος.— ὡς οὖν. ὁ **πρόσχωρος**=ὁ γείτων.

πρόσ-χωσις, ἡ (προσχωάννυμι)· ὡς καὶ νῦν, πρόσχωσις, πρόσδετος ἐπισώρευσις (συσώρευσις) || ἐναπόθεσις (συσώρευσις) ἰλύος κ.τ.δ.— || σωρός χύματος (γῆλοφος), τὸν ὅποιον ἐγείρει τις ἐναντίον μίας τοποθεσίας.

προσ-ψάω, δωρ. **ποτιψάω**· ὡς καὶ νῦν, προσψάω, ψάω, ἐγγίζω εἰς τι, ἄπτομαι τινος.

προσ-ψηφίζομαι, μελλ. -ίσομαι, ἄττ. -ιούμαι, ἀποθ. ἀποφασίζω τὴν προσέτι ψηφίζων (διὰ τῆς ψήφου μου) || παρέχω τὴν ἐπὶ πλέον διὰ πλειονοψηφίας.

προσ-ψιδυρίζω, μελλ. -σω· ψιδυρίζω πρός τινα, «τοῦ λέω στ' αὐτῆ», «οὐπισυρίζω», λατ. **adsusurro**.

πρόσω, ποιητ. **πρόσω**, δωρ. καὶ ἄττ. **πόρσω**, νεώτ. ἄττ. **πόρρω**, λατ. **porro**, ἐπίρρ. (πρό, πρός)· || ὡς ἐπίρρ. (ἀπολ.), 1) ἐπὶ τόπου, ἐμπρός, πρὸς τὰ ἐμπρός, περαιτέρω || ἀντιθ. τῷ **ἐγγύς**, μακρὰν, πολὺ μακρὰν || ὡς. μετὰ τοῦ ἀρθρ. **τὸ πρόσω** = πρὸς τὸ πρόσω, πρὸς τὰ ἐμπρός. 2) ἐπὶ χρόνου, ἐμπρός, εἰς τὸ μέλλον, ἀπὸ τοῦδε καὶ εἰς τὸ ἐξῆς.— || μετὰ γεν.: 1) ἐπὶ τόπου, πολὺ μακρὰν πρὸς τὸ μέρος τινός, («παρέκει»)· **μὴ πρόσω τοῦ ποταμοῦ προβαίνειν**=νὰ μὴ προχωρήσων περαιτέρω (δηλ. ὀκμῆ βαδύτερα) μέσα εἰς τὸν ποταμὸν || **προβαίνω πόρρω τῆς μοχθηρίας**=προχωρῶ εἰς μέγαν βαθμὸν κακίας (μοχθηρίας) || ἐπὶ ἀποστάσεως, μακρὰν ἀπὸ... || οὐ πρόσω **Ἑλλησπόντον** = οὐχὶ μακρὰν ἀπὸ τὸν Ἑλλησπόντον. 2) ἐπὶ χρόνου, **πρόσω τῆς νυκτός**

—εις προχωρημένην ὥραν τῆς νυκτός, ἐν βοδείᾳ νυκτί.— παραθετ. *προσωπότερος, προσωπατώα*.

προσφάδια, ἡ (*πρόδος+φάδι*)· ὄσιμα φόδμενον συν-οδεία μουσικῶν ὄργάνων.— || ὁ·τόνος, ἡ ἢ χρονικὴ ποσότης μιᾶς συλλαβῆς.

προσφάδις, ὄν (*πρόδος+φάδι*)· ὁ ὄδων ἢ ἰχθῶν ἐν ἄρμονίᾳ πρὸς τι (συνοδείᾳ μουσικῶ τινος ὄργάνου).

πρόσφωδεν, ἄτ. *πρόφωδεν*, ἔπ. *πρόφωδεν*, ἐπίρρ. (*πρόφω*)· ἐπὶ τόπου, μακρόφωδεν, «ἀπὸ μακριὰ».— || ἐπὶ χρόνου, ἀπὸ μακροῦ (πολλοῦ) χρόνου, ἀπὸ πῶν καιρῶν.

προσφωτόμαι, μελλ. *-ήσωμαι*· ἀποθ.· ὠνούμαι (ἀγοράζω) προσέτι.

προσώπατα, τὰ, ἐπικ. πληθ. τοῦ *προσωποπον*· ὡς καὶ νῦν, «προσώπατα», πρόσωπα.

προσωπειόν, τὸ (*προσωποπον*)· ὡς καὶ νῦν, προσωπεῖον, «προσωπίδα», εἰκόνα.

προσωπο-λήπτει (*προσωποληπτει*)· εἶμαι προσωπολήπτης, χαρίζομαι εἰς πρόσωπα, ἐπιηρεάζομαι ἀπὸ προσωπικά, μεροληπτικά, εἶμαι μεροληπτικός.

προσωπο-λήπτει, -ου, ὁ (*προσωποπον+λέληπται*, γ' ἐν παθ. πρκ. τοῦ *λαμβάνω*)· ὁ προσωπολήπτων, ὁ χαρίζομενος εἰς πρόσωπα, μεροληπτικός.

προσωπο-λήψια, ἡ (*προσωποληπτειώ*)· ὡς καὶ νῦν, προσωπολήψια, τὸ χαρίζεσθαι εἰς πρόσωπα, τὸ μεροληπτέιν.

πρόσωπον, τό πληθ. *πρόσωπα*, ἔπ. *προσώπατα*, ἔπ. ὁτ. *προσώπασι* (*πρόδος+ὄψω*)· ὡς καὶ νῦν, πρόσωπον, ὄψις || κατὰ *πρόσωπον* = ὡς καὶ νῦν, κατὰ πρόσωπον, μέ τὸ πρόσωπον ἐστραφεμένον κατέναντι, καταντικρῶ, κατὰ μέτωπον.— || ἡ ὄψις τινός, ἡ μορφή του, ἡ φρσιογνῳμία του, λατ. *visus* || τὸ *σὸν πρόσωπον*, περιφρ. ἀντὶ σὺ.— || = *προσωπτεῖον* (βλ. λ.), προσωπίς, «μάσκα» || πρόσωπον δράματος, λατ. *persona*.— ἀντιθέθεν, ὡς τὸ *πρόσχημα* II (βλ. λ.), ἐξωτερικὴ ἐμφάνισις, λατ. *forma*.— IV παρὰ μτρν., ὄνδρωπος, ἄτομον, ὡς καὶ νῦν *ἑδῦο πρόσωπα* ἀντὶ δῶο ἄτομα.

προσωρεύω, μελλ. -σω· ἐπιωρεύω (συσσωρεύω) ἔμπροσθεν ἀπὸ (τινα), ἢ οὐρεύω ἀπὸ πρῖν.

προσώτατος, ἡ, ον, ὑπερθ. ἐπίθ. ἐσχηματισμένον ἐξ ἐπίρρ. *πρόσω*· ἀπώτατος, ὁ παρὰ πολὺ μακρῶν.— ἀντιθέθεν, ἐπίρρ. *προσωπατώα*, ἡ τὸ οὐθ. πληθ. *προσωπάτα* (ὡς ἐπίρρ.)=ἀπώτατα, παρὰ πολὺ μακρῶν.

προσώτερος, α, ον, συγκρ. ἐπίθ. ἐσχηματισμένον ἐξ ἐπίρρ. *πρόσω*· ἀπώτερος, ὁ πορρωτέρω κειμένον, ὁ πλεόν ἀπομεμακρυσμένος.— ἀντιθέθεν, ἐπίρρ. *προσωπότερος*, ἡ τὸ *προσωπότερος* = ἀπώτερω, περαιωτέρω, περισσώτερον μακρῶν.

προσωφελέω, μελλ. -ήσω· ὠφελῶ (βοηθῶ) προσέτι, συνεισφέρω τὴν βοήθειάν μου πρὸς τινα, εἶμαι ἐπωφελής.

προσωφέλημα, -ατος, τὸ (*προσωφελέω*)· ἡ πρὸς τι(να) ὠφέλεια, βοήθεια.

προσωφέλησις, ἡ (*προσωφελέω*)· ὠφέλεια, βοήθεια, κέρδος, πλεονέκτημα.

προσωφελήτεον, ρηματ. ἐπίθ. τοῦ *προσωφελέω*· δεῖ *προσωφελέειν*=πρέπει νὰ βοηθήσῃ τις.

προταινί, ἐπίρρ. ἔμπροσθεν τινος (λ. ἐκ τῶν ἀπαξ εἰρημῶνων, Εἰρ. Ρησ. 523 *προταινί τάξεων*). [*προταινί*=πρόδ (+γεν.), βοιωτ. *προταίνι* (<*πρόδ ται* (τοπικὴ), ἐνν. ἀμέσως)+-νι (μόριον, πρβλ. γεν. ἐν ἀρκ. *ταίνι*)=πρὸ τῆς ἡμέρας ταύτης. Κατ' ἄλλους *προταινί* (<**πρόδ-ταινος* (πρβλ. *ἀμισθί* ἢ *ἀμισθος*) (**προταν-jo-s*, πριεχόντος ἐν *-ἵηνο- (-*-ἵηνο-), πρβλ. σανσκρ. *pra-ἵνά-ἡ* (ἀπὸ ἄλλοτε, παλαιός)· πρβλ. 'Ἡουχ. *«προταίνιον» παλαιόν*».

προ-τακτέον, ρημ. ἐπίθ. τοῦ *προτάσσω*· δεῖ *προτάσσειν*· πρέπει νὰ προτάξῃ τις τι || πρέπει νὰ τὸ προτιμήσῃ, νὰ τὸ ἐκλέξῃ.

προ-τάμιεύω (*πρόδ+ταμίαις*)· ἀποταμιεύω προκαταβολικῶς.

προ-τάμιον, ἰων. ἀντὶ *προτέμνον* (βλ. λ.).

προ-τάμοιμην, εὐκτ. μέσ. ἀορ. β' τοῦ *προτέμνω* (βλ. λ.).

προ-τάμω, μτρ. ἀορ. β' τοῦ *προτέμνω*.

προ-ταρβέω, μελλ. -ήσω· *ταρβῶ* (θηλ. φοβοῦμαι)

προκαταβολικῶς.— || φοβοῦμαι, ἀγωνιῶ, ἢ εἶμαι ἀνήυχος, διὰ τι(να).

προ-τάρχητός, μελλ. -σω· ταραχῆτος πρότερον, ἀλατίζω ἀπὸ πρῖν || γενικῶς διατηρῶ, ἢ τὸ προπαρασκευάζω διὰ νὰ δύναται νὰ διατηρηθῇ.

πρό-τάσις, ἡ (*προτάσσειν*, β' ἐν παθ. πρκ. τοῦ *προτείνω*)· τὸ ἐκτείνειν τι πρὸς τὸ ἔμπροσ.— || τὸ προτεινόμενον, τὸ προβαλλόμενον, ὡς καὶ νῦν πρότασις, || ἐν τῇ λογικῇ *πρότασις* καλεῖται τὸ δεδομένον ἐν τῷ συλλογισμῷ (*«πρότασις-ἐστὶ λόγος καταφατικὸς ἢ ἀποφατικὸς τινος κατὰ τινος»*). 2) ἐν τῇ Γραμματικῇ, ἡ προηγουμένη πρότασις ἐνὸς συγκροτήματος προτάσεων (ὑποθετ. λόγου) ἐν ἀντιδιαστολῇ πρὸς τὴν ἐπακολουθεῖσαν πρότασιν, τὴν *ἀπὸδοσιν*.

προ-τάσσω, ἄτ. -τώ· μελλ. -ξω· ἀορ. α' -έταξα· πρκ. -τέταχα· παθητ., ἀορ. α' -ετάχθη· πρκ. -τέταγμα· τάσσω (δέτω, τοποθετῶ) ἔμπροσθεν.— μέσον, προτάσσω: *προτάξατο τῆς φάλαγγος τοὺς ἰππεῖας*=ετοποθέτησε τοὺς ἰππεῖς τοῦ πρὸ τῆς φάλαγγος.— Παθητ., εἶμαι τοποθετημένος πρῶτος (εἰς τὴν πρώτην σειρὰν), λαμβάνω (ἀναλαμβάνω) τὴν ἀρχὴν || τὸ *προταχθέν ἢ οἱ προταχθέντες* = αἱ πρῶται γραμμαὶ τῆς παρατάξεως, αἱ παρατεταγμένοι εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν, ἔμπροσθοφυλακὴ, προφυλακὴ, πρωτοπορία.— || γενικῶς, καθορίζω ἐκ τῶν προτέρων, ἀποφασίζω ἀπὸ πρῖν, κανονίζω (τακτοποιῶ, διευθετῶ) πρότερον.

προ-τείνω, μελλ. -τενω· ἀορ. β' -έτεινα· πρκ. -τέτανα· παθητ., ἀορ. α' -ετάθη· πρκ. -τέταμαι· ἐκτείνω πρὸς τὸ ἔμπροσ, προβάλλω πρὸς τὸ ἔμπροσ || ἐκδέτω εἰς κίνδυνον. 2) μτρ., προβάλλω ὡς πρόφασιν, προτείνω ὡς δικαιολογίαν.— || τείνω πρὸς τὸ ἔμπροσ (τὴν χεῖρα, ὡς ἰκέτης). 2) προτείνω, προσφέρω || ὡς. προβάλλω, δεικνύω εἰς ἀπόδοσιν, λατ. *ostendere*.— || μέσον, *μισθῶν προτείνωμαι*=ἀπαίτω ἢ ζητῶ ὡς ἀμοιβήν.— IV ἀμτ., ἐκτείνωμαι πρὸς τὸ ἔμπροσ, προεκτείνωμαι, προέχω, ἐξέχω.

προ-τειχίζω, μελλ. -σω· ὀχυρώνω (προστατεύω, προφυλάσσω) διὰ προτειχίσματος.

προ-τείχιωμα, τὸ (*προτειχίζω*)· ὡς καὶ νῦν, προτειχίσμα, τὸ πρὸ τινος τεῖχος, ὀχυρώμα πρὸ τοῦ κυρίου τεύχους, ἐξωτερικὸν ὀχυρώμα, προμαχών.

προ-τέλειος, ον (*πρόδ+τέλος*)· ὁ πρὸ δροσκευτικῆς τινος τελετῆς.— || *προτέλεια*, τὰ (ἐνν. *ἱερά*)· θυσίαι ἢ δροσκευτικαὶ ἱερουργαί, τελοῦμεναι πρὸ ἱεράς τινος πράξεως: *προτέλεια γάμων* = ἡ πρὸ τοῦ γάμου προσφερομένη θυσία || *θῦσα τὰ προτέλεια* = τελεῶ προκαταρκτικὴν θυσίαν ὑπὲρ τινος. 2) γενικῶς, *προτέλεια*=ἀρχή, ἐναρξίς.

προ-τελέω, μελλ. -έσω· ἐκ τῶν προτέρων πληρῶν ὡς φέρον (ὡς διόδια ἢ ὡς φέρον ὑποτελείας), ἢ γεν. πληρῶν, δαπανῶ, ἐκ τῶν προτέρων.

προ-τελίω, μελλ. -ίσω (*πρόδ+τέλος*)· προσφέρω πρὸ τινος (π.χ. πρὸ τοῦ γάμου) τὴν νεάνίδα εἰς δεάν τινα (ὡς θῶρον): *προτελίω τὴν νεάνίδα τῇ Ἀρτέμιδι*.

προ-τεμένισμα, -ατος, τὸ (*πρόδ+τέμενος*)· ὁ περιβόλος ἢ ἡ εἴσοδος εἰς τέμενος ἢ εἰς ἱερόν τόπον || ὁ πρόναος ἢ τὰ πρόδυνα ναοῦ (ἐνθα ἐτηρεῖτο τὸ ὕδωρ ἀγνισμοῦ).

προ-τέμνω, μελλ. -τεμῶ· ἀορ. β' *προτέμνω*· τέμνω (κόπτω, ἀποκόπτω) ἐκ τῶν προτέρων.— || κόπτω (ἀποκόπτω, περικόπτω) τι ἐκ τοῦ ἔμπροσθεν μέρους, ἢ ἀπλῶς κόπτω, διακόπτω, λατ. *praecidere*.— || κόπτω πρὸς τὰ ἔμπροσ ἢ κόπτω πρὸ τινος: *εἰ ὄλκα διηνεκεία προταμιουμένη*=ἔάν μακρῶν (εὔδειαν, ὄνευ διακοπῆς) αὐλακα δὰ ἦνοιγον ἔμπροσθεν μου.

προ-τενδέω· προλιχνεύομαι, θηλ. γεύομαι ἀπὸ πρῖν, δοκιμάζω τι ἐκ τῶν προτέρων (πρῖν μαγειρευθῆ) «ἀπὸ λχουδία» || μτρ. «θλογάω πρῶτα τὰ γένια μου εἰς κάθε τι, κυττάζω τὸν ἑαυτόν μου πρῶτα».

προ-τένης, -ου, δ' ὁ προλιχνεύομενος, ὁ λιχνός (λαίμαργος, ἐλιχούδης) ποῦ δοκιμάζει ἐκ τῶν προτέρων [ἀγν. ἐτυμολ.].

προτεραίος, α, ον (*πρότερος*)· ὁ τῆς προηγου-

μένης ημέρας, ὁ πρό μιᾶς ημέρας, ὡς *δευτεραῖος, τριταῖος* κλπ. || ἡ *προτεραία* (ἐνν. *ἡμέρα*) = ἡ προηγούμενη || *τῆ προτεραίᾳ* (ἐνν. *ἡμέρα*) = λατ. *pridie* = κατὰ τὴν προηγούμενην ἡμέραν || μετὰ γεν., *τῆ προτεραίᾳ τῆς καταστάσεως* («Ἡροδ.») = κατὰ τὴν προτεραίαν τῆς ἐμφανίσεως πρό τοῦ ἀκροατηρίου.

προτεραιτερος, α, ον, συγκριτ. τοῦ προτεραῖος, ἀντί τοῦ πρότερος (βλ. λ.).

προτερέρω, μελλ. -ήσω (πρότερος)· ἐπὶ τόπου, εἶμαι πρότερος, προηγοῦμαι, προπορεύομαι || *προτερέρω τῆς ὁδοῦ* = προπορεύομαι, ἔχω προχωρήσει εἰς τὸν δρόμον. 2) ἐπὶ χρόνου, εἶμαι προγενέστερος, ἔχω προτεραιότητα, εἶμαι ἀρχαιότερος.

πρότερος, α, ον, συγκριτ. ἀνυπερθετοῦ τινος ἐν χρήσει (τὸ ὑπερθετ. *πρότερος*), ἀντιστοιχοῦν πρὸς τὸ λατιν. *prior*: I ἐπὶ τόπου, ἐμπροσθινός, ἐμπροσθινός», ὁ ἐμπροσθός, ὁ «παρεμπροσθός», ὁ «ἐπὶ μακρίᾳ»: *πρότεροι πόδες* = ἐμπροσθιοὶ πόδες, ἐμπροσθινὰ ποδάρια.— II ἐπὶ χρόνου, ὡς καὶ νῦν πρότερος, πρωύτερος, προηγούμενος, προγενέστερος, πρεσβύτερος || πλήρης ἢ περιφρασις: *πρότερος γενεῆ* = πρεσβύτερος τὴν ἡλικίαν || *πρότεροι παῖδες* = τέκνα ἐκ προτέρου γάμου || *τῆ προτέρῃ* (ἐνν. *ἡμέρα*) = κατὰ τὴν προηγούμενην ἡμέραν (ὡς *τῆ προτεραίᾳ*). 2) ὡς συγκριτ. μετὰ γενικῆς: *ἔμοχ πρότερος* = προγενέστερός μου, παλαιότερός μου, μεγαλύτερός μου. 3) τὸ οὐδ. *πρότερον* συνη. καὶ ὡς ἐπίρρ. = ὡς καὶ νῦν, πρότερον, πρὶν πρὶν, ἐνωρίτερα, πρωύτερα (γραφε. καὶ προτήτερα), παλαιότερον || *πρότερον ἢ (ἢπερ)* = λατ. *priusquam* = πρὶν ἢ, προτού || ὡς. καὶ μετὰ τοῦ ἀριθρ. *τὸ πρότερον* ὡς ἐπίρρ. || συγγὰ ἐπίσης κεῖται τὸ ἐπίρρ. *πρότερον* μετὰ τοῦ ἀριθρ. καὶ τοῦ οὐσιαστικοῦ: *ὁ πρότερον βασιλεὺς* = ὁ προηγούμενος βασιλεὺς.— III ἐπὶ κοινωνικῆς θέσεως (τάξεως), ἀνώτερος, ὑπέρτερος, ἐπισημότερος, σημαντικότερος. Βλ. καὶ *πρωτός*.

Ἔτυμ.: *πρότερος* = *Zend. fraiara, σανσκρ. praitarām* (ἐπίρρ., «ἐπὶ μακρίᾳ»)· βλ. ἐν *πρό*· *πρόβλ. σανσκρ. prā-tār* (εὐθύς, ἐντός ὀλγίου), ὁσκ. *pruter* (=λατ. *prius*) <*prō-ter.

πρότερω, ἐπίρρ. τοῦ πρότερος (ἢ ἐκ τῆς *πρό*, ὡς τὸ *ἀπωτέρω* ἐκ τῆς *ἀπό*): 1) ἐπὶ τόπου, περαιτέρω, προσωτέρω, ὀπωτέρω, παραιτέρα, παρεμπρός, «ἐπὶ μπρός». 2) ἐπὶ χρόνου, ὡς καὶ τὸ ἐπίρρ. *πρότερον* (βλ. *πρότερος*).

πρότέρωσε, ἐπίρρ. (προτέρω)· πρὸς τὰ ἐμπρός, ἐμπρός.

προ-τεύχω, μελλ. -ξω· ποιῶ (κάμνω, κατασκευάζω) ἐκ τῶν προτέρων || ἀπρφ. παθ. πρκ. *προτετύχθαι* = *προπεποιήσθαι, προγεγονέναι*.

προτί, ἀρχ. ἐπ. τύπος τῆς πρόσ (βλ. λ.).

προτι-άπτω, δωρ. ἀντι προσάπτω (βλ. λ.).

προτι-βάλλομαι, ἀποθ. ἀντι προσβάλλομαι.

προτι-δέγμενος, δωρ. μηχ. τοῦ ἐπ. παθ. ἀορ. ὅ τοῦ προσδέχομαι.

προτι-εἰλεῖν, δωρ. ἀντι προσεἰλεῖν.

προτι-εἶποι, δωρ. ἀντι προσεἶποι, εὐκτ. τοῦ προσεῖπον.

πρό-τιθεν, ἐπ. ἀντι προετίθεσαν, γ' πληθ. πρτ. τοῦ προτίθημι.

προ-τίθημι, μελλ. -θήσω· ἀορ. ἀ' *προέθηκα*, ἀττ. *προὔθηκα*, ἀπρφ. *προθεθῆναι* (ὡσαὶ εἰς ἀορ. ὅ' *προέθη*)· μέσ. ἀορ. ἀ' *προεθηκάμην*· παθ. ἀορ. ἀ' *περούεθη*· δέτω, τοποθετῶ, ἐμπρός, ἐκδέτω || διδῶ εἰς τὴν χειρὰ τινος, παραδέτω, παρέχω, προσφέρω.— μέσον, παραδέτω (ἢ δάλλω νὰ παραδέσουν) ἐμπρός μου (ἢ καὶ ἐμπρός εἰς τινα) φαγητόν. 2) ἐκδέτω νήπιον || *προτίθημι τινα κυσίν* = ρίπτω τινὰ εἰς τοὺς κύνας (ἐτὸν ρίχνω στὰ σκυλιά) || ἐκδέτω εἰς κίνδυνον. 3) προσβάλλω, ὀρίζω ὡς σημεῖον ἢ ὡς βραδείον, προτείνω || ὡς. ὀρίζω ὡς ποιήνῃ || γεν., κοθορίζω, προσδιορίζω, στοθερώζω.— III μέσον, προσβάλλω ἐκ μέρους μου, ἐπιδεικνύω || ὡς. ἐμβάλλω εἰς τὸν νοῦν μου τὴν ιδέαν ὅτι... μελετῶ, σκέπτομαι.— III ἐκδέτω, ἀναπτύσσω, δημοσίᾳ || *προτίθημι νεκρὸν* = ἐκδέτω νεκρὸν κεκοσμημένον πρὸς ταφήν || ὡς. ἐκδέτω τὴν πρὸς ἐπίδειξιν, ὀργανῶν ἔκ-

θεσιν ἐμπορευμάτων πρὸς πώλησιν, ἐκδέτω πρὸς θεάν.— IV προτείνω πρὸς αὐχίτησιν, παρουσιάζω πρὸς ἐξετάσιν || ἐκδέτω πρὸς θεάν, προσφέρω. 2) προσβάλλω ὡς πρόφασις.— V δέτω ἐμπροσθὲν τινος ἢ ἐπὶ τινος.— VI προτιμῶ τι(να) ἀπὸ τι(να).

προτι-μάσσω, δωρ. ἀντι προσμάσσω (βλ. λ.).

προ-τιμῶ, μελλ. -ήσω· τιμῶ τινα πλειότερον ἀπὸ ὅσων τιμῶ ἄλλων, τὸν προτιμῶ ἀπὸ ἄλλων. 2) ἐκτιμῶ περισσότερο || ἔχω τινὰ ἐν τιμῇ, τὸν ἐκτιμῶ, περισσότερο, ἢ τὸν σέβομαι περισσότερο.— Παθητ., προτιμῶμαι, τιμῶμαι περισσότερο, δεωρούμαι ἀνώτερος || *προτιμῶμαι ἐς τὰ κοινὰ* = προτιμῶμαι δημοσίᾳ, προκρίνομαι κατὰ τὰς δημοσίᾳ ἀπονεμομένας τιμὰς, ἢ προκρίνομαι διὰ τὰς δημοσίᾳ ἀξιώματα. 3) μετὰ γεν., φροντίζω περὶ τινος, τὸ(ν) προσέχω, τὸ(ν) σκέπτομαι. 4) μετ' ἀπρζ. (ἀπομένου ἤ)· ἐπιθυμῶ περισσότερο, προτιμῶ, νά... παρὰ... || ὡς. ἐπιθυμῶ σφόδρα, θέλω πολὺ, νά..

προ-τίμησις, ἢ (προτιμῶ)· ὡς καὶ νῦν, προτίμησις, τὸ προτιμᾶν τι ἀπὸ τι ἄλλου.

προ-τίμητος, α, ον, ρημ. ἐπιθ. τοῦ προτιμῶ· ὡς καὶ νῦν, προτιμητός, τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ προτιμᾷ τις.

προ-τίμιον, τὸ (πρό + τιμή)· *ἀρραβὸν* (βλ. λ.), τὸ ἐκ τῶν προτέρων καταβαλλόμενον χρηματικὸν ποσόν.

πρό-τίμος, ον (πρό + τιμή)· ὁ προτιμώμενος, τιμώμενος περισσότερο ἄλλου, ὁ πλείονος τιμῆς ἄξιος.

προτι-μῦθεομαι, δωρ. ἀντι προσμῦθεομαι (βλ. λ.).

προ-τιμωρέω, μελλ. -ήσω· βοηθῶ πρότερον, ἢ βοηθῶ πρώτος.— μέσον, ἐκδικούμαι τινα πρότερον, τὸν ἐκδικούμαι προτού..., τὸν τιμωρῶ ἐκ τῶν προτέρων.

προτί-οπτος, ον, δωρ. ἀντι προσοπτος (βλ. λ.).

προτι-όσσομαι, ἐπ. ἀποθ., ἐν χρήσει μόνον κατὰ ἔνεστ. καὶ παρστ. («προσι=πρόσι+όσσομαι»)· βλέπω πρὸς τινα, προσβλέπω, βλέπω, θεώμαι.— III ἐπὶ τοῦ νοῦ, προσβλέπω, προαισιόδομαι, προλέγω, ἀναμένω, προσδοκῶ.

προ-τίω, μελλ. -ίσω· προτιμῶ, τιμῶ περισσότερο || *προτίω τινα τάφου* = δεωρῶ τινα μᾶλλον ἄξιον ταφῆς ἀπὸ ἑνα ἄλλου.

πρό-τιμησις, ἢ (προτιμῶ)· ἡ ὁσφύς, ἡ μέση || τὰ νεφρῶ.

προ-τολμάω, μελλ. -ήσω· τολμῶ ἐκ τῶν προτέρων, ἢ τολμῶ περισσότερο ἀπὸ ἄλλους.— Παθητ., ἀποτολμῶμαι, ριψικινδυνεύομαι, πρώτος.

προ-τομή, ἢ (προτιμῶ)· τὸ θυμὸν (ἢ τὸ πρόσθιον) μέρος πράγματός τινος || ὡς καὶ νῦν, ἡ προτομή (τὸ πρόσωπον, ἡ κεφαλὴ, ἀνδρώπου ἢ καὶ ζῶου ἀκόμη) || ἡ πρῶρα πλοίου.

προ-τονίζω, μελλ. -σω (προτόνος)· ἀνέλκω ἢ τανύω διὰ προτόνων (βλ. λ.), διὰ σχοινίων.

πρό-τονος, ὁ (προτείνω)· τὸ σχοινίον (καρσδόσχοινο) μὲ τὸ ὁποῖον τὸ θυμὸν μέρος τοῦ ἱστού προσεδέετο εἰς τὴν πρῶραν (ἐνίοτε καὶ τὴν πρῶραν) τοῦ πλοίου· ἦσαν συνήθως δύο οἱ πρότονοι καὶ δι' αὐτῶν καταδιβάζετο ὁ ἱστός || παρ' Ἑβρ. *πρότονοι* ἦσαν τὰ σχοινία δι' ὧν ἀνυψώνοντο τὰ ἱστία.

προ-τού, ἀντι πρό τού=πρό τούτου, προηγούμενως, μόλις πρὸ ὀλγίου.

προ-τρέπέσθαι, ἀπρφ. μέσ. ἀορ. ὅ τοῦ προτρέπω.

προ-τρεπτικός, ἢ, ὄν (προτρέπω)· ὡς καὶ νῦν, προτρεπτικός, παραινετικός, διεγερτικός, ἐνθαρρυντικός, κατάλληλος εἰς τὸ νὰ παρορμῇ, νὰ προτρέπη, πεικτικός.— ἐπίρρ.— *κῶς* = πεικτικός.

προ-τρέπω, μελλ. -ψω· ὡς καὶ νῦν, προτρέπω (κυρ. τρέπω, στρέφω, τι πρὸς τὰ ἐμπρός), παρακινῶ, ἐξώδω, παρορμῶ, προσηλαῶ νὰ πεῖσω τινὰ νὰ πράξῃ τι || τὰς αὐτὰς σημασ. ἔχει καὶ ὡς μέσον || ὡς μέσ. καίται καὶ μετὰ δύο αἰτ.· *τὰ κατὰ τὸν Τέλλον προτρέψατο ὁ Σόλων τὸν Κροῖσον*—ὁ Σόλων παρεκίνησε τὸν Κροῖσον (τὸν παρῶτρυνε, τοῦ διήγειρε τὴν περιέργειαν) νὰ ζητήσῃ νὰ μᾶθῃ (νὰ ἐξετάσῃ) τὰ κατὰ τὸν Τέλλον.— III παρ' Ὀμ. μόνον ἐν τῇ παθ., μετὰ μέσ. ἀορ. ὅ' *προετραπέμην* ἐν παθ. ἐνν., *τρέπο-*

μαι πρὸς τὰ ἔμπροσ, τρέπομαι εἰς ἀτακτον φυγῆν || *μτφρ.*, ἀχει *προοραπέσθαι* = νὰ τραπῶ εἰς θλίψιν, νὰ παραδοθῶ εἰς θλίψιν.

προ-τρέχω, μελλ. -*δραμοῦμαι*· ἄορ. β' *προὔδραμον* (ἐσχηματισμένοι ἐκ τοῦ ἄορ. *δρέμω*)· τρέχω πρὸς τὰ ἔμπροσ, τρέχω ἔμπροσ, τρέχω πρὸ ἄλλου τινός.— || ὑπερτερῶ τρέχων, «προσπερνῶ», προφθάνω, καταφθάνω.

πρό-τρίτα, ἐπιρρ. (*πρότ-τρίτος*)· πρὸ τριῶν ἡμερῶν, ἢ ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας κατὰ συνέχαιαν.

προ-τροπᾶδην, ἐπιρρ. (*προτρέπω*)· ἐστραμμένος πρὸς τὰ ἔμπροσ, ὁρομαίως, «μὲ τὸ κεφάλι ἔμπροσ» (χωρὶς νὰ γυρίζη νὰ θλιέπη πρὸς τὸ ὀπίσω).

προ-τυγχάνω, μελλ. -*τεύσομαι*· ἄορ. β' -*ετύχον*· συμβαίνω ἢ γίνομαι ἐκ τῶν προτέρων (ἢ πρότερον, πρὸ ἄλλου τινός) || ὡς· συναντῶμαι («λαχαίνω») πρῶτό || *τὸ προτυχόν* = τὸ πρῶτον τυχόν πράγμα, τὸ προστυχόν, τὸ παρατυχόν.

προ-τύπτω, μελλ. -*ψω*, ἀμτβ.· σπεύδω, ὀρμῶ, πρὸς τὰ ἔμπροσ, ἔξορμῶ, ἐκρήγνυμαι || *Τρωῆς δὲ προὔτυψαν ἀολλέες*—οἱ δὲ Τρῶες ἐξώρμησαν (προεχώρησαν) εἰς πυκνὰς μάζας || κτυπῶ πρῶτος.— || *μτβ.* θιάγω, ὠθῶ, διώκω, πρὸς τὰ ἔμπροσ || *μτχ.* παθ. ἄορ. β' *προὔπτεϊς*: *προτυπὲν στόμιον μέγα Τροίας*—τὸ κτυπηθὲν προῶρως (ἢ κατὰ πρῶτον) μέγα στόμιον («χαλινάρι», βασανιστήριον) τῆς Τροίας.

προὔβαλον, **προὔβην**, ἀντι *προέβαλον*, *προέβην*, ἄοριστοι β' τῶν *προβάλλω*, *προβαίνο*.

προὔγραφο, ἀντι *προέγραφο*, πρτ. τοῦ *προγράφω*. **προὔδιδάξαστο**, **προὔδωκα**, **προὔθετο**, ἀντι *προεδιδάξαστο*, *προέδωκα*, *προέθετο*.

προὔθηκε, ἀντι *προέθηκε*, γ' ἐν ἄορ. α' τοῦ *προτίθημι*.

προὔθυμήδην, ἀντι *προεθυμῶ*—, ἄορ. α' τοῦ *προθυμέομαι*.

προὔθυμούμην, ἀντι *προεθυμούμην*, πρτ. τοῦ *προθυμέομαι*.

προὔκαμον, ἀντι *προέκαμον*, ἄορ. β' τοῦ *προκάμνω*.

προὔκειτο, **προὔκινδύνευεν**, ἀντι *προέκειτο*, *προεκινδύνευεν*.

προὔλαβον, ἀντι *προέλαβον*, ἄορ. β' τοῦ *προλαμβάνω*.

προὔμαθον, ἀντι *προέμαθον*, ἄορ. β' τοῦ *προμανθάνω*.

προὔμηθήδην, ἀντι *προεμηθήθην*, ἄορ. α' τοῦ *προμηθέομαι*.

προὔμολον, ἀντι *προέμολον*, ἄορ. β' τοῦ *προβλώσκω*.

προὔννεπω, ἀντι *προεννέπω* (βλ. λ.).

προὔνοησάμην, ἀντι *προενοησάμην*, ἄορ. α' τοῦ *προνοέομαι*.

προὔξενησε, ἀντι *προεξένησε*, ἄορ. α' τοῦ *προξενέω*.

προὔξ-επίσταμαι, ἀντι *προεξεπίσταμαι*.

προὔξ-ερευνάω, ἀντι *προεξερευνάω*.

προὔξ-εφ-ίεμαι, ἀντι *προεξεφίεμαι*.

προ-ὑπ-άγω, μελλ. -*ξω*· ὀδηγῶ τι(να) ὀλίγον κατ' ὀλίγον εἰς...· φέρω τι(να) βαθμιαίως εἰς...·— μέσον, ὑπάγω τι(να) ὑπὸ τῆν ἔξουσιαν μου πρῶτον, ὑποτάσσω τι(να) προτοῦ..

προ-ὑπ-άρχω, μελλ. -*ξω*· παθ., πρτ *προὔπηγγαμι* (*πρότ-ὑπάρχω*)· *μτβ.*· εἶμαι ὁ πρῶτος εἰς τι πράγμα, προηγούμενος εἰς τι πράγμα, ἄρχομαι, κάμνω ἀοχὴν πράγματος τινός || *μετὰ γεν.*· εἶμαι νὰ τὸ πράξω πρῶτος.— || ἀμτβ. ὡς καὶ νῦν, προὔπαρχω, ὑπάρχω πρότερον (ἀπὸ πρῖν, πρῖν ἀπὸ...·) || *τὰ προ-ὑπάρξαντα*—τὰ πρότερον συμβάντα, παρελθόντα γεγονότα || *τὰ προὔπηγγαμένα*—τὰ προηγούμενα, τὰ προηγηθέντα || *τὰ προὔπάρχοντα*—τὰ πρότερον ὑπάρχοντα κτήματα, ἢ προτέρα περιουσία.

προὔπεμψα, ἀντι *προέπεμψα*, ἄορ. α' τοῦ *προπέμπω*.

προ-ὑπ-εξ-ορμάω, μελλ. -*ήσω*· ἔξορμῶ πρότερον κρυφίως.

προὔπεσον, ἀντι *προέπεσον*, ἄορ. β' τοῦ *προπίπτω*.

προ-ὑπηγγέμενος, *μτχ.* παθ. πρτ. τοῦ *προὔπαρχω*. **προὔπινον**, **προὔπιον**, ἀντι *προέπινον*, *προέπιον*, πρτ. καὶ ἄορ. β' τοῦ *προπίνω*.

προὔπιστήδην, ἀντι *προεπιστήθην*, ἄορ. α' τοῦ *προεπίσταμαι*.

προ-ὑπ-ισχνέομαι, ἀποθ.· ὑποισχνόμαι ἐκ τῶν προτέρων.

προ-ὑπο-βάλλω· ὑποβάλλω (βάλλω ὑποκάτω) ἀπὸ πρῖν ὡς δευτέριον (βάσιν).

προ-ὑπό-κείμαι, μελλ. -*κείσομαι*, ὡς παθητ. τοῦ *προὔποτιθῆμι*· ὑπόκειμαι (ὑπάρχω ὡς βάσις) ἐκ τῶν προτέρων, προὔποτιθεμαι, προὔπαρχω.

προ-ὑπο-λαμβάνω, μελλ. -*λήψομαι*· ὑπολαμβάνω (ἀναδέχομαι, παραδέχομαι, νομίζω, φρονῶ) ἐκ τῶν προτέρων.

προὔπτος, *ον*, κατὰ κράσιν, ἀντι *προόπτος* (βλ. λ.).

προὔπυθόμην, ἀντι *προεπυθόμην*, ἄορ. β' τοῦ *προπυθάνομαι*.

προὔργαιετος, *α, ον*· βλ. *προὔργου*.

προὔργου, κατὰ κράσιν, ἀντι *πρό ἔργου*· κυρ. ὑπὲρ ἔργου, ὅθεν χρήσιμος δι' ἔν ἔργον, ἐπωφελής, ἐπικερδής, ἄξιος τοῦ κόπου, πρόσφορος διὰ κάδε τι || *προὔργου δρῶ τι*=πράττω τι ὠφέλιμον || ὡς ὡς ἐπίρρ., χρήσιμος, ἐπωφελῶς, προσφόρος.— *συχρ.* *προὔργαιετος, α, ον*=ὠφελιμώτερος, χρησιμώτερος, σπουδαιότερος, σημαντικώτερος || *προὔργαιετον ποιούμεαι τι*=δευρῶ τι ὡς σημαντικώτερον (ὡς μεγαλύτερας ἀποτελεσματικότητος).— ὑπερθ. *προὔργαιετατος, η, ον*=χρησιμώτατος, ἀναγκαιότατος.

προὔρρηθην, παθ. ἄορ. α' τοῦ *προερέω* (βλ. λ.).

προὔσελέω· *κακομεταχειρίζομαι*, προσβάλλω, [ἀγν. ἐτυμ.].

προὔστάλην, ἀντι *προεστάλην*, παθ. ἄορ. β' τοῦ *προστελλω*.

προὔστησα, **προὔστην**, ἀντι *προέστησα*, *προέστην*, ἄορ. α' καὶ β' τοῦ *προέστημι*.

προὔτιθει, **προὔτυψα**, ἀντι *προετίθει*, *προέτυψα*.

προὔφαινε, ἀντι *προέφαινε*.

προ-ὑφ-αίρέω, μελλ. -*ήσω*· ἀφαιρῶ τι ὑποκάτωθεν (κρυφίως) πρότερον, ὑποκλέπτω ἐκ τῶν προτέρων.

προὔφείλω, ἀντι *προοφείλω*.

προὔχω, **προὔχομαι**, **προὔχοντο**, ἀντι *προέχω*, *προέχομαι*, *προέχοντο*.

προ-φαίνω, μελλ. -*φάνω*· ἄορ. α' -*έφηνα*· φέρω εἰς φῶς, φέρω εἰς τὸ φανερόν, ἐμφανίζω, φανερώνω, ποιῶ δῆλον, ἐπίδεικνύω. 2) δῆλῶ (καθιστῶ φανερόν) διὰ λόγου ἐκ τῶν προτέρων, διακηρύσσω ἀπὸ πρῖν.— *Παθητ.*, ἄορ. β' *προὔφάνην*, *μτχ.* *προφανεῖς, εἶσα, ἐν*· γίνομαι προφανής, δεικνύομαι, φανερώνομαι (ἐκ τῶν προτέρων), ἔρχομαι εἰς φῶς, ἐμφανίζομαι || *προὔφάνη κτύπος*—ἡκούσθη σαφῶς κτύπος.— || δεικνύω ἐκ τῶν προτέρων, προδηλῶ || *μτφρ.*, ἐκδέτω (ἀναπτύσσω) ἐκ τῶν προτέρων μίαν ἀποψιν, ὑπόσχομαι.— *Παθητ.* καὶ μέσον, δεικνύομαι πρότερον, ἐμφανίζομαι ἀπὸ πρῖν, ἀποκαλύπτομαι ἐκ τῶν προτέρων.— || ἀμτβ. (φαινομενικῶς, διότι ἐξυπακούεται ἢ αἰτ. *φάος*, ἢ *φῶς*)· ἐκπέμπω φῶς, φέγγω, λάμπω || κρατῶ φῶς πρὸ τινός, δοδουχῶ.

προ-φάνηται, ἀπρφ. παθ. ἄορ. β' τοῦ *προφαίνο*.

προ-φάνης, ἐς (*προφάνηται*)· ὁ δεικνύων εαυτὸν ἐκ τῶν προτέρων, ἢ ὁ φαινόμενος μακρόθεν || ὡς καὶ νῦν, προφανής, καταφανής, κατὰδηλος, φαινόμενος ἐναργῶς || *ἀπὸ* (ἢ *ἐκ*) *τοῦ προφανοῦς* = φανερώς, φανερά, ὀλοφάνερα, ἀποκαλύπτως.

πρό-φαντος, ον (*προφαίνο*)· ὡς τὸ *προφανής* (βλ. λ.), ὁ μακρόθεν δεικνύμενος ἢ ὀρώμενος (φαινόμενος, ὁρατός) || ὅθεν διάσημος, περιφημος.— || ὁ ἐκ τῶν προτέρων δεικνύμενος, προδηλούμενος, προλεγόμενος, προφητευόμενος (καὶ κυρ. διὰ χρησιμῶ).

προ-φάσιζομαι, πρτ. *προὔφασίζομην*· μελλ. -*ίσομαι*, ἀττ. -*ΐσομαι*· ἄορ. α' *προὔφασισάμην*· ἀποθ. (*πρόφασις*)· ὡς καὶ νῦν, προφασίζομαι, προσβάλλω τι ὡς πρόφασιν (πλαστὴν αἰτίαν), δικαιολογοῦμαι ψευδῶς (μετ' αἰτ., ὡς καὶ μετ' ἀπρφ.) || ἀπολ., εὐρίσκω

προφάσεις καθ. ἄορ. ἅ' *προϋφασίσθη* μετὰ καθ. σημασ.: *εὐρον ἄπαν τούτο προφασισθέν*=εὐρον ὅτι δλον τοῦτο ἦτο ἄλλη πρόφασις.

πρό-φάσις, *-εως*, ἰων. *-ιος*, ἣ (προφοαίνω) ὡς καὶ νῦν, πρόφασις, τὸ ἐμφανιζόμενον ὡς αἴτιον (εἶτε εἶναι πραγματινὴ αἰτία, εἶτε προβάλλεται ὡς τοιαύτη πρὸς ἀπόκρυψιν τῆς ἀληθείας), αἰτία, λόγος, ἀφορμὴ, πρόχημα || ἀπολογία || ἄπολογία ἢ ἀπολογία || ἄπολογία, πρόφασις, δικαιολογία, ὑπεκφυγὴ || ἀπολ., κατ' αἰτ., *πρόφασιν*=κατὰ πρόφασιν, κατὰ τὸ φαινόμενο, ὡς διατείνεται (διαχυρίζεται) τις, φαινομενικῶς || ὡς κατὰ δοτ., *προφάσει* (ἀπολ.)=ἐπὶ τῇ προφάσει, μὲ τὸ πρόσωπος δοτ., μὲ τὴν δικαιολογίαν δοτ...||*ἐπὶ προφάσεως καὶ ἐπὶ προφάσει*=ἐπὶ τῇ προφάσει, μὲ τὴν δικαιολογίαν... || *προτείνω* (ἢ *παρέχω*) *πρόφασιν*=προβάλλω ὡς πρόφασιν (ὡς δικαιολογίαν) || ἔλλειπτικῶς: *μή μοι πρόφασιν*=παρακαλῶ, ὅχι πρόφασεις (κατὰ μέρος τὰς προφάσεις), μὴ μοῦ προφασίζουσαι, μὴ προβάλλης ὡς δικαιολογίαν || *πρόφασιν ἐχομαι*=προσκολλῶμαι εἰς τὴν δικαιολογίαν, «πιάνομαι» ἀπὸ τὴν δικαιολογίαν.

πρό-φάτος, *ον* (προφαίνομαι)=*πρόφαντος* (βλ. λ.). **πρό-φάτεύω**, *προ-φάτης*, *δωρ.* ἀντί *προφητεύω*, *προφήτης*.

προ-φερέω, *ες* (*προφέρω*)· προφερόμενος, προτιμώμενος, πρόκριτος, ἐξάιρετος, ἐξέχων, ἐξοχος || συγρ. καὶ ὑπερθ. *προφερέστερος*, *α*, *ον*, *προφερέστατος*, *η*, *ον* (=ἐξοχότερος, ἐξοχώτατος, ὑπέριτερος, ὑπέριστατος) || τὸ ὑπερθ. σημ. ὡς καὶ: ὁ παρά πολὺ προχωρημένος εἰς τὴν ἡλικίαν, ὁ πρεσβύτερος ὡς καὶ τὸ συγρ. *ἐνδοξα καίτοι* ὡς συνών. τῷ *πρεσβύτερος*— ὡς. ἀπαντῶσι καὶ συγκεκ. παραθετικὰ *προφερέστερος*, *προφερέστατος*.

προφέρησι, *ἐπ.* ἀντί *προφείξω*, γ' ἔν. ὁποι. τοῦ *προφέρω*.

προ-φέρω, μελλ. *προοίσω* ἄορ. ἅ' *προήνεγκα*, ἄορ. ὅ' *προήνεγον*· φέρω ἐνώπιόν τινος, φέρω (ἀγω) τὴ εἰς τὰ ἔμπροσθεν, παρέχω, προσφέρω, χαρίζω. 2) ἐπὶ λέξεων, τὸς ρίπτω κατὰ πρόσωπόν τινος (κυρ. ἐπὶ οὐκ ἐπισημαστικῶν λέξεων): *προφέρω τινα*=κατακρίνω ἢ κατηγορῶ τινά, ἀντιπιδεῖμαι πρὸς τινά, διαπληκτίζομαι πρὸς τινά, λατ. *obicere, exprobare* || ὡς. ἀπλάως, προφέρω, ἐκστομίζω, διατείνωμαι, διαχυρίζομαι, διακηρύσσω || κάμνω μνείαν, ἀναφέρω, μνημονεύω, παραδέτω ὡς παράδειγμα. 3) ἐπὶ μαντείου, παραγγέλλω, προοίσω.— || παρουσιάζω, δεικνύω, ἐπιδεικνύω || *πόμενον προφέρειω τινα*=κηρύσσω πόλεμον κατὰ τινος.— || φέρω (μεταφέρω) μακράν || *μτφρ.*, ἐξαφανίζω («εξακαθαρίζω, ξεπαστρέυω»), ἐπὶ τοῦ θανάτου).— || *IV* *μτφρ.*, κινῶ τὴ πρὸς τὰ ἔμπροσθεν, προώχω, προάγω, βοηθῶ, λατ. *proferre, promovere* || *προφέρω τινὰ ὁδοῦ*=φέρω τινὰ πρὸς τὴν ὁδοῦ τὸν προωθῶ εἰς τὸν δρόμον.— || *V* ἄμτβ., ὑπερτερῶ, ὑπερβαίνω, τινά.

προ-φεύγω, μελλ. *φεύσομαι* ἄορ. β' *προϋφύγον*· φεύγω πρὸς τὰ ἔμπροσθεν, φεύγω μακράν, φεύγω.— || μετ' αἰτ., φεύγω ἀπὸ τινος, φεύγω μακράν ἀπὸ τινος, τὸν ἀποφεύγω.

πρό-φημι· λέγω πρότερον, λέγω προηγουμένως, προλέγω.

προ-φήτεια, ἣ (*προφητεύω*)· ὡς καὶ νῦν, προφητεία, τὸ χάρισμα τοῦ ἐρμηνεύειν τὴν θέλησιν τῶν θεῶν, τὸ χάρισμα τοῦ προλέγειν τὰ μέλλοντα. 2) ἐν τῇ Κ. Δ., τὸ χάρισμα τοῦ ἐρμηνεύειν τὴν Ἄγιαν Γραφήν, ἢ τοῦ λαλεῖν καὶ κηρύσσειν ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

προ-φήτεύω, *δωρ.* **προφῶτ**=μελλ. *-ωσ* ἄορ. ἅ' *ἐπροφήτευσα* (οἱ ἔν τῶς Ἑβδ. καὶ τῇ Κ. Δ. τύποι προ-εφητεύω καὶ ἀορ. ἅ' *προ-εφήτευσα*, ὡσεὶ ἐκ ῥήμ. *φητεύω*, εἶναι ἐσφαλμένοι) (*προφήτης*)· εἶμαι ἐρμηνευτῆς τῆς δελήσεως τῶν Θεῶν, ἐρμηνεύω τοὺς λόγους τῶν (τοὺς χρησμοῦς τῶν) || ὡς καὶ νῦν, προφήτεύω, προμαντεύω, προλέγω.— || ἐν τῇ Κ. Δ., ἐρμηνεύω τὴν Γραφήν, κηρύσσω ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, κηρύσσω δημοσίᾳ.

πρό-φήτης, *-ου*, *ῶ*, *δωρ.* **προφῆτης** (*πρόδημι*)· ὁ ὁμιλῶν (λαλῶν) ἀντὶ ἄλλου (ἀντὶ θεοῦ τινος), ὁ

ἐρμηνεύων τὴν θέλησιν θεοῦ εἰς τοὺς ἀνθρώπους: *προφήτης* Διὸς καλεῖται ὁ Τρισείας | Διὸς *προφήτης* ἐστὶ Λογίας πατρὸς=ὁ Λογίας (δηλ. ὁ ἐν Δελαφοῖς Ἀπόλλων) εἶναι ὁ προφήτης (ἐρμηνεύς) τοῦ πατρὸς του Διὸς || ὡς. οἱ ποιηταὶ καλοῦνται *Μουσῶν προφήται* (τ. ἔ. ἐρμηνευταὶ, διερμηνεῖς, τῶν Μουσῶν) || γενικῶς, ἐρμηνευτῆς, κήρυξ.— || ἐν τῇ Κ. Δ., ἐρμηνευτῆς τῆς Γραφῆς, θεόπνευστος διδάσκαλος, κήρυξ.— || ὡς καὶ νῦν, προφήτης, μάντις.

προφητικός, ἢ, *δων* (*προφήτης*)· ὡς καὶ νῦν, προφητικός, μαντικός.

πρό-φήτις, *-ιδος*, θηλ. τοῦ (*προφήτης*) (βλ. λ.). **πρό-φθάνω**, μελλ. *-φθάσω* καὶ *-φθίσομαι* ἄορ. β' *προϋφθάνω*· ὡς καὶ νῦν, προφθάνω, φθάνω πρὸ ἄλλου, προημῶν, «ξεπερνῶ».

πρό-φθάς, *μτφ.* ἄορ. ἅ' τοῦ *προφθάνω*. **πρό-φθίμενος**, *η*, *ον*· προαποθανών, ἢ ὁ φονευθεὶς πρότερον.

πρό-φοβέω, μελλ. *-ήσω*· ἐκφοβίζω τινά πρότερον.— Παθητ. μετὰ μέσ. μελλ. *-ήσομαι*· φοβοῦμαι ἐκ τῶν προτέρων.

πρό-φορέω· φέρω πρὸς τὰ ἔμπροσθεν.— μέσον, *προφορέομαι*=ὡς τὸ σημερ. «διόξομαι», ἦτοι πορευόμενος (πηγαίνων) πέρα-δῶδε στήν τὸν στήμονα καὶ τὸν παροσκευάζω, ὅπως τεθῆ εἰς τὸν ἰστόν || *μτφρ.*, τρέχω πέρα-δῶδε.

πρό-φράζω, μελλ. *-σω*. καθ. *πρὸ*. *-πέφραδαμ*· προλέγω.

πρό-φρασσα, ἀνώμ. ἐπ. θηλ. τοῦ *πρόφρων* (βλ. λ.). **πρό-φρόνως**, ἐπ. *-έως*, ἐπιρρ. τοῦ *πρόφρων*· ὡς καὶ νῦν, προφρόνως, προθύμως, ἐτοιμῶς, εὐμενῶς, εὐχαριστῶς.

πρό-φρων, *-ονος*, *δ*, ἣ (*πρόσφρην*)· μετὰ τὴν καρδίαν (ψυχὴν) κλίνωσαν πρὸς τὰ ἔμπροσθεν, πρόθυμος, εὐνους, εὐμενής, ἔνθερος.

Ετυμ.*: *πρόφρων* (*πρόσφρην*)· δημ. θηλ. *πρόφρασσα* (<*πρό*+*φρη*-*τα*, πρβλ. δοτ. πληθ. *φρασίον* (φρη*-*σι*) καὶ *εὐφραῖνος* (**φρη*-*νω*))· πρβλ. *Περσεφώνη*: *Περσεφασσα* (**φρη*-*τα*, ἰακ. **gnh*-*u* **gnhen* (φονεύω), βλ. καὶ *θεῖνω*, *φόνος*.

πρό-φύγειν, ἀπρφ. ἄορ. β' τοῦ *προφύγομαι*. **προφύγοισθα**, ἐπ. ἀντὶ *προφύγοις*, ὅ' ἔν. εὐκτ. ἄορ. β' τοῦ *προφύγομαι*.

πρό-φύλακῆ, ἣ (*προφυλάσσω*)· ὡς καὶ νῦν, προφυλακῆ, ἐμπροσθοφυλακῆ, προεχωρημένη φρουρά || *αἱ προφυλακαὶ* = ὡς καὶ νῦν, προφυλακαὶ, ἐμπροσθοφυλακαὶ, οἱ προπορευόμενοι φρουροί, πρόσκοποι, ἀνιχνευταὶ || *διὰ προφυλακῆς* = ἐν ἐπιφυλακῇ, μὲ τεταγμένους πρόσκοπους.

πρό-φύλακίς, *-ιδος*, ἢ, θηλ. ἐπιθ. τοῦ *προφύλαξ* || *ναῦς προφυλακίς*=πλοῖον χρησιμεῖον ὡς ἀκοπὸς, φυλακίς.

πρό-φύλαξ, *-ἄκος*, *δ*· πρόσκοπος, προπορευόμενος ἀκοπὸς (φρουρὸς) || *οἱ προφύλακες* = αἱ προφυλακαὶ.

πρό-φύλασσω, ἀττ. *-ττω*· μελλ. *-ξω*· φυλάττω ἔμπροσθεν τινος ὡς φρουρῶν, προφυλάσσω τὴν ὡς φύλαξ, φρουρῶν || *προφυλάσσω ἐπὶ τινος* = τηρῶ φυλακὴν, φρουρῶν, τινά (πρὸς.) ἢ τόπον τινά || ἀπολ. φυλάττω, φρουρῶν, ἀγρυπνῶ, προσέχω.— μέσον, φυλάσσω ἐμαυτὸν, προφυλάσσομαι, λαμβάνω προφυλακτικὰ μέτρα, ἐναντιὸν τινός, λατ. *cavere* (μετ' αἰτ.).

πρό-φύρω, μελλ. *-άσω*· παθητ. πρ. *προεφύρωμαι*· ζυμώνω πρότερον.— || *μτφρ.*, μηχανορραφῶ, σκευαῶν, «μαγειρεύω».

πρό-φύτεύω, μελλ. *-ωσ*· φυτεύω πρότερον || *μτφρ.*, προκατασκευάζω, προετοιμάζω.

πρό-φύω, μελλ. *-ωσ*· γεννῶ (παράγω) τι προτού... — || παθητ. μετὰ ἐνεργ. ἄορ. β' *προεφύωμαι*, πρ. *προεφύωμαι*· φύομαι (γεννώμαι) πρὸ ἄλλου.

πρό-φώνέω, μελλ. *-ήσω*· φωνάζω (λέγω, διακηρύσσω) ἐκ τῶν προτέρων.— || παραγγέλλω δημοσίᾳ, προειδοποιῶ, διακηρύσσω ἐκ τῶν προτέρων.

πρό-χαίρω· χαίρω ἐκ τῶν προτέρων || γ' ἔν. πρστ. *προχαίρετω*=ἔστω μακράν ὅπ' ἐμοῦ! (πρβλ. *χαίρετω*, *χαίρετω*, ἐν λ. *χαίρω*).

προ-χαλκεύω, μελλ. -σω· χαλκεύω προηγουμένως, σφριγηλατώ από πριν.

προ-χάνη, ή (προχαίνω)· πρόφασις, πρόσχημα [έκ τού προχαίνω, πρβλ. Έβστ. «προχαίνω» προφασίζομαι] (πρό + χάνω (οίοντι προτείνω τó στόμα και τό κρατώ άνοικτών: Ήσυχ. «προφάσκα» προφασίζομαι)· κατ' άλλους, ήττον έρθώς, εκ τού προείχω].

προ-χειρίζω, μελλ. -ίσω, άττ. -ιώ· βάλλω εις τήν χειρά τινος, παραδίδω.— παθητ., μτχ. άορ. α' προχειρισθείς και πρκ. προεχειρισμένος=ό ληφθείς (ή ειλημμένος) εις τήν χειρά, ό άναληφθείς (ή άνειλημμένος) || ώς. ό τακτοποιημένος, ό ώρισμένος εκ τών προτέρων, προωρισμένος, προητοισμένος.— || ώς άποθ. προχειρίζομαι, άττ. μελλ. -ισύμαι· λαμβάνω εις τήν χειρά μου, έτοιμάζω δι' έμαυτόν, προετοιμάζω, κáμνω χρήσιν τινος, χρισμοποιώ. 2) εκλέγω, προτιμώ, όρίζω, έγκαθιστώ.

πρό-χειρος, ον (πρό+χείρ)· ώς και νυν, πρόχειρος, ό πρό τών χειρών μας εύρισκόμενος, πρόσφορος, κατάλληλος || έπιδέξιος, ταχύς, πρόδουμος. 2) πρόχειρος, εύκολος, κοινός, συνήθης. 3) έπι προσώπων, έτοιμος να πράξη τι, πρόδουμος (διατεθειμένος) να τό πράξη.— έπύρρ. προχείρως· ώς και νυν, προχείρως, εκ τού προχείρου, άνευ προμελέτης, προδύμως.— συγκρ. προχειροτέρας.

προ-χέω, μελλ. -χεώ· άορ. α' προέχεα· πρκ. -κέχκα· παθητ., άορ. α' προεχέθη· πρκ. -κέχθυμαι· χέω (χύνω) πρós τά έμπρός, τό άφίνω να εκρεύση.— παθητ., μτφρ. έπι μεγάλου πλήθους ανθρώπων, εκχέομαι πρós τά έμπρός, «χύνομαι»: ές πεδίον προχέοντο=έξεχύνοντο εις τήν πεδιάδα και εκάλυπτον αύτήν.

πρόχυνν, έπύρρ (πρό+γόνυ)· ώς τό γνόξ· με τά γόνατα πρós τά έμπρός, εις τά γόνατα (στά γόνατα). γονασιτά || πρόχυνν δλέσθαι=νά πείση κατά γής και να χαδίη, να χαδίη εις κατάστασιν γονατισματος, τ. έ. έν άδλίγα καταστάσει || μτφρ., έντελώς, παντελώς, τελείως.

Έτυμ. : πρόχυνν κατά τινας συγγ. τφ χναύω (άποξέω, θαδιμηδόν έξαφανίω), σαυοκρ. κζρυ (τρίδω, άκονίζω), όποτε «πρόχυνν δλέσαι τι» θά έσήμαινε κυρ. ένα προκαλέσω τήν πλήρη φθόραν πράγματός τινος διά τής τριβής· άλλ· έν 'Ιλ. I 570 τό πρόχυνν άρχικώς ήτο πρόχυνν (: γόνυ, βλ. λ.)· ή δε σημασία τού πρόχυνν («διά τής πλήρους, δηλ. υπερβολικής, χρήσεως») έξειλιχθη έν τφ έπει εις τήν σημασία τού «παντελώς».

προ-χούη, ή (προχέω)· τό χύνειν πρós τά έξω, τό χύνειν πρós τά έμπρός || συν. έν τφ πληθ., αι εκβολαι (ποταμού), τό μέρος ένθα ποταμός εκβάλλει εις τήν θάλασσαν.

προ-χούη, ή (προχέω)=πρόχοος (βλ. λ.).

προ-χούης, -ίδος, ή, ύποκορ. τού πρόχοος=άμεις, ούροδοχετόν.

πρό-χοος, άττ. συνηρ. -χους, ή· έτερόκλ. δοτ. πληθ. πρόχουσαι (προχέω)· ύδροφόρον άγγετόν, διά τού όποιου έχουνον ύδωρ πρós νίψιν τών χειρών, ύδρια, λάγηνος, «κανάτι» || ώς. οινόφορον άγγετόν (οίνοχόη, «φλασκή, τούτρα»), εκ τού όποιου ό οινόχοος έχουνον οίνον εις τά ποτήρια.

προ-χουεύω, μελλ. -σω· χουρεύω πρώτος (χουρεύω «μπροστά»), σύρω τόν χορόν || προχορεύω κώμων=προεξάρχω κώμου, ήγούμαι όμίλου κωμαστών.

πρό-χους, άττ. άντι πρόχοος (βλ. λ.), έτερόκλ. δοτ. πληθ. πρόχουσαι.

προ-χρίω, μελλ. -ίσω· χρίω πρότερον, άλείφω πρότερον.

πρό-χρονος, ον· προτερόχρονος, προγενέστερος, πρότερος· ό άνήκων εις προτέρους χρόνους, ό τών προτέρων χρόνων.

πρό-χύσις, ή (προχέω)· έκχυσις, τό χύνειν έξω ή εις τά έμπροσθεν, τό χύσιμον || πρόχυσις τής γής=κατάθεσις ίλύος εκ τού ύδατος, γή σχηματισθεΐσα εκ προχύσεως || ούλάς κριθών πρόχυσιν έποιέετο ('Ηροδ.)=ούλάς κριθών προέχεν=έπέχουν (έπασπάλαξ τάς κεφαλάς τών θυμάτων πρós τής θυσιαις μέ) χονδροαλειμένο κριθάρι (πρβλ. ούλοχύσιαι).

προ-χῦται (ένν. κριθάι), αι (κυρ. θηλ. πληθ. τού προχυτός ή πρόχυτος, βλ. λ.)=ούλοχύται (βλ. λ.), χονδροαλειμένο κριθάρι (ή και πλακουντες έξ αυτού) ριπτόμενον (πασπαλιζόμενον) πρós τά έμπρός πρós τής θυσιαις.

πρό-χῦτης, -ου, ό (προχέω)=πρόχοος (βλ. λ.), λάγηνος, ύδρια, «οταμιν, κανάτι».

πρό-χῦτός, ή, όν (και κατ' άλλους πρόχυτος, η, ον)· κεχυμένος έμπρός, σχηματισθείς εκ προχύσεως.

πρό-χῶλος, ον· πολύ χῶλος, δλως διόλου χῶλος.

πρό-χωρέω, μελλ. -ήσω· ώς και νυν, προχωρώ, χωρώ πρós τά έμπρός.— || μτφρ., έπι δυνάμει, προχωρώ, χωρώ πρós τά έμπρός || μτφρ., προοδεύω, προκόπτω, γίνομαι μεγαλύτερος : προχωρώ έπί μέγα=προοδεύω μεγάλως, φθάνω εις μέγα σημετόν δυνάμει || έπι έπιχειρήσεως (προσπαθειαις δηλ. πολειμνής ή άλλης φύσεως), προχωρώ, εύδοκιμώ, έπιτυγχάνω, έχω καλήν έκβασιν : εύ προχωρώ=πηγαίνω καλά || άπροσ., προχωρεί=προχωρεί καλώς, «πάει καλά ή δουλιά» | ώς οι δόλωϊά | ού προχωρεί = ότε «ή δουλιά δέν πήγαινε καλά» δι' αύτόν με τόν δόλον (τ. έ. ότε δέν ήδύνατο να έπιτύχη διά δόλου) | ού προχώρει ή προσεδέχοντο=τό πράγματα δέν έπήγαιναν καλά, όπως δηλ. αύτοί «τά περιμένα».— || προχωρώ (έμφανίζομαι) διά να έμιλήσω.

πρό-ωδέω, μελλ. -ωθήσω και -ώσω· άορ. α' προέωσα· ώδω («οπρώχυν») πρós τά έμπρός, θιάζω, εκθιάζω, έξωδω || προωθώ έμαυτόν=ώδω έμαυτόν πρós τά έμπρός, όρμυ πρós τά έμπρός, έφορμώ.— || ώδω μακράν, όπωδω (παλαιστικός όρος).

πρό-ώλης, ες (πρό+όλλυμι)· ό εκ τών προτέρων κατεοτραμμένος, ό καταστραφείς προώρως.

πρό-ώρισα, άορ. α' τού προορίζω.

πρό-ωρος, ον (πρό+ώρα)· ώς και νυν, πρόωρος, ό πρós τής ώρας, ό πρós τού καταλλήλου καιρού, άωρος, άκαιρος.

πρό-ωφειλόμην, παθ. πρτ. τού προοφείλω.

πρύλλες, -ων, οι· πεζοί όπλιται, άπλοϊ στρατιώται, έν αντιδιαστολή πρós τούς άρχηγούς, τούς μαχομένους από τών άρμάτων.

Έτυμ. : σκοτειν. έτυμολ. πρυλλές· πρβλ. κυπρ. πρθλ'ς, -εως, ή (=όρχησις έν όπλοις), 'Ησυχ. «προυλλέαι· πεζοίς όπλιταις»· ή πρós τό λατ. proelium συσχετίσις τού είναι έσφαλμένη.

πρύμνα, ίων. και ποιητ. πρύμνη, ή (κυρ. είναι θηλ. τού έπιθ. πρυμνός, έξυπακουόμενου τού οσα, ναύς, άντι πρυμνή ναύς)· ώς και νυν, πρύμνα «πρύμη», τό όπισθεν μέρος τού πλοίου, λατ. puppis, άντιθ. τφ πρῶρα || έπι πρύμναν άνακρούομαι =κάνω τό πλοϊον να όπισθοχωρή με τήν πρύμναν πρós τά έμπρός, χωρίς να στραφῆ, όπισθοχωρώ διά τής πρύμνας (βλ. και άνακρούω) || άνεμος έπειρείγει κατά πρύμναν = ό άνεμος μάς «οπρώχνει» άκριβώς εις τήν πρύμναν (έπί ούρου άνέμου) || γενικώς, τά πλοια προσεδένοντο εις τήν ξηράν από τήν πρύμναν, δθεν : πρύμνας λῦσαι=νά λύσωμεν τά πρυμνήσια (βλ. λ.), να όππλεύσωμεν.— || μτφρ., πρύμνα πόλεως=ή άκρόπολις, άλλ' ώς, και τό σκάφος τής πολιτείας || γεν., τό κάτω μέρος : πρύμνα Όσοας=οϊ πρόποδες τής Όσοης (τού όρους). [δι' έτυμολ. βλ. πρυμνός].

πρυμναίος, ε, ον (πρύμνα)· ό άνήκων εις τήν πρύμναν τού πλοίου, ό τής πρύμνης.

πρύμνη, ή, ίων. και ποιητ. άντι πρύμνα.

πρύμνηθεν, έπύρρ. τού πρύμνη· από τήν πρύμναν τού πλοίου, εκ τής πρύμνης || γεν., εκ τών όπισθεν.

πρυμνήσιος, α, ον (πρύμνη)· ό τής πρύμνης, ό άνήκων εις τήν πρύμναν, ή ό προερχόμενος εκ τής πρύμνης.—ώς οσα., τά πρυμνήσια (ένν. σχολία) =τά καλώδια (οϊ κάλοι, τά «χοινιά»), διά τών όποιων προσέδενον τήν πρύμναν τού πλοίου εις τήν ξηράν, λατ. retinacula.

πρυμνήτης, -ου, ό (πρύμνη)· ό άνθρωπος τής πρύμνης, ό πηδαλιούχος || μτφρ., ό πηδαλιούχος, ό κυβερνήτης, τής χώρας.— || ώς άρα. έπιθ., ό έξηρητημένος εκ τής πρύμνης τού πλοίου, ή ό προσεδεμένος εις αύτήν (τ. έ. ό,τι και τό πρυμνήσιος).

πρυμνόθεν, έπύρρ. (πρύμνη)=πρύμνηθεν (βλ. λ.),

ἐκ τῆς πρῦμνης.— ἢ ἀπὸ τοῦ κατωτάτου μέρους, ἀπὸ τοῦ πυθμένου, λατ. funditus ἢ παντελῶς, ὁλοσχερῶς, πρόρριζα.

πρῦμον, τό τὸ κατώτατον μέρος, τὸ ἔσχατον, τὸ ὄκρον (κυρ. εἶναι οὐδ. τοῦ ἐπιθ. πρῦμός, ὡς τὸ πρῦμνα (βλ. λ.) εἶναι τὸ θηλυκὸν τοῦ αὐτοῦ ἐπιθ.).

πρῦμός, ἡ, ὄν ὁ ἔσχατος, ὁ ὅλως διόλου τελευτησίος, κατώτατος ἢ παρ' Ὁμήρῳ κείναι ἐν χρῆσει περὶ τῶν διαφόρων μελῶν τοῦ σώματος καὶ δηλοῖ τὸ πρὸς τὸ σῶμα ἔσχατον μέρος τοῦ μέλους· **πρῦμός βραχιῶν**—τὸ ἔσχατον μέρος τοῦ βραχίονος (ἔκει ἔνεθα συνδέεται πρὸς τὸν ὤμον) | **πρῦμνὴ γλώσσα**—ἡ ρίζα τῆς γλώσσης ἢ ὄθεν, **πρῦμνὴν ὕλην ἐκτάμνοντες**=κόπτοντες τὰ δένδρα τοῦ δάουτος ἀπὸ τῆν ρίζαν τῶν.—ὕπερθ. **πρῦμότατος**=(ὄ) εἰς τὸ κατώτατον ὄκρον.

Ἐτυμ.: **πρῦμός** οὗσ. **πρῦμον** ἰων.-αττ. **πρῦμνη**, εἶτα ἀττ. **πρῦμνά** (<πρῦμνὴ νῆς (δοθήεν τὰ: **πρῦμνηθεν** πρῦμνήτης· **πρῦμνήσια**.) **πρῦμός** εἶναι συγγ. τῆ ιαπ. ***per-**, ὅπερ ἐμφανίζεται ἐν ἀφθονίᾳ εἰς τὰ τοπικὰ ἐπιρρ. καὶ πρῶθ. (σαναορ. **pāra**—λατ. **ulterior**, βλ. καὶ ἐν **περί**) ὡς πρὸς τὸ φων. τοῦ θέμ. πρβλ. **διαπρῦσιος, πρῦτανις**, ὁμηρ. **πείρατα** (<περ-**F**-ατα· καὶ κατὰ τὸν Μ. Ε. ἐκ τῶν **πείρω, περάω, πέρασ**· ἡ πρὸς τὸ **πρῦμον** ὁμῶς συγγεν. ἀμφιοθεῖται).

πρῦμν-οῦχος, ὄν (πρῦμνα+ἔχω)· ὁ ἔχων (τ. ἔ. κρατῶν) τὴν πρῦμνον τοῦ πλοίου (π. χ. **κάλας**).— ἢ ὁ κατακρατῶν οτόλον (ἐπὶ λιμένος, διότι τὰ πλοία ἦσαν ἡγκυροβολημένα ἢ ἦσαν προσδεθμένα εἰς τὴν ξηρὰν ἐκ τῆς πρῦμνης).

πρῦμν-ὄρεια, ἡ (πρῦμνός+ἄρος)· οἱ πρόσοδες, αἱ ὑπώρειαι, ὄρους, τὸ κατώτατον μέρος τοῦ δρους.

πρῦτάνεια, ἰων. -νῆη, ἡ (πρῦτανεύω)· προεδρία (προεδρική θητεία) διαρκοῦσα ἐν Ἀθῆναις ἐπὶ 35 ἢ 36 ἡμέρας, κατὰ τὰς ὁποίας οἱ Πρῦτανεῖς ἐκάστης Φουλῆς προήδρευον ἐν τῇ Βουλῇ καὶ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Δήμου ἢ κατὰ **πρῦτανεῖαν**=κατὰ πρῦτανεῖας, καθ' ἑκάστην πρῦτανεῖαν, κατὰ διαστήματα, ὧν ἕκαστον ἀπετελεῖτο ἐκ 35 ἢ 36 ἡμερῶν.— ἢ πᾶν δημόσιον ἀξιωμα καταλαμβάνον ἐκ περιτροπῆς καὶ διατηρούμενον ἐπὶ ὅρισμένον χρονικὸν διάστημα· ἡ **πρῦτανεῖα τῆς ἡμέρας**=ἡ ἀρχιστρατηγία, ἡ διαρκούσαν μίαν μόνον ἡμέραν καὶ ἀκουμένην ἐκ περιτροπῆς ὑπὸ ἐκάστου ἐκ τῶν (δεκα) στρατηγῶν.

πρῦτάνειον, ἰων. -νῆιον, τό (πρῦτανις)· ἡ αἰδοῦσα τοῦ Πρῦτάνεως, δημόσιον οἰκοδόμημα ἐν ταῖς Ἐλληνικαῖς πόλεσιν, ἀφιερῶμενον εἰς τὴν θεᾶν Ἑστίαν, πρὸς τιμὴν τῆς ὁποίας συντηρεῖτο ἀκοίμητον πῦρ, ὅπερ διετηρεῖτο καὶ ὑπὸ τῶν ἱθροῦμένων ἐκάστου ἀποικίων, μεταφερόμενον ἀρχικῶς ἐκ τοῦ Πρῦτανεῖου τῆς Μητροπόλεως. Ἐν τῇ Πρῦτανεῖᾳ ἐτέρανον δημοσία θάλαττον οἱ ἐκάστοτε Πρῦτανεῖς καὶ ἀφιλοξενούοντο οἱ ἐν Ἀθῆναις παρεπιδηοῦντες ξένοι πρέσβεις. Τῆς αὐτῆς τιμῆς ἠξιοῦντο ἐπὶ πλεον καὶ πολλοὶται, μάλιστα πρὸς τὴν πατρίδα θηρησίας προσνεγκόντες, καθὼς καὶ τὰ τέκνα τῶν ἐν πολέμῳ πεσόντων.— ἢ ὡς, καὶ δικαστήριον ἐν Ἀθῆναις· **τὸ ἐπὶ Πρῦτανεῖᾳ δικαστήριον, οἱ ἐκ Πρῦτανεῖου καταδικασθέντες**.— ἢ **πρῦτανεῖα**, τὰ = χρηματικὸν ποσὸν κατατιθέμενον ὑπὸ τῶν διαδίκων πρὸ τῆς δίκης, λατ. **sacramentum** ἢ **τιθέσθαι πρῦτανεῖά τινα** = καταθέτειν χρήματα ἐναντίον τινός, ἐγγεῖρειν ὄγαθῳ κατὰ τινός (=λατ. **sacramento aliquem provocare**).

πρῦτάνεῦω, μελλ. -σω (πρῦτανις)· εἶμαι Πρῦτανις ἢ πρόεδρος, κυβερνώ.— ἢ ἐν Ἀθῆναις, ἔχω τὸ ἀξίωμα τοῦ Πρῦτάνεως, ὡς Πρῦτανις δέτω ζήτημά τι εἰς ψηφοφορίαν, δέτω πρότασιν τινα ὑπ' ὄψιν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Δήμου ἢ **πρῦτανεύουσα** ἐκαλεῖτο καὶ ἡ φυλή, εἰς τὴν ὅπασιν ἀνῆκον οἱ ἐκάστοτε 50 Πρῦτανεῖς (βλ. **Πρῦτανις, πρῦτανεῖα**) ἢ **πρῦτανεύσας** δ' ἐκαλεῖτο ὁ θεσπᾶς ζήτημά τι εἰς ψηφοφορίαν.— ἢ γενικῶς, δικαῖω, κυβερνῶ, διευθύνω, ρυθμιζῶ.

πρῦτάνη, -νῆιον, ἰων. ἀντι πρῦτανεῖα, πρῦτανεῖον.

πρῦτάνις, -εως, ὄ, πλ.θ. πρῦτανεῖς, ὡσαί ἐξ ὀνομ. **πρῦτανεὺς** (πρῶθ, **πρῶθερος**) ἡγεμῶν, ἀρχηγός, κύριος, ἀρχὼν, κυβερνήτης.— ἢ ὡς καὶ νῦν, **Πρῦτανις**

ἢ **Πρόεδρος**· ἐν Ἀθῆναις **Πρῦτανεῖς** ἐκ περιτροπῆς ἦσαν ἐπιτροπὴ (ὀμῆς) ἐκ 50 βουλευτῶν, οἵτινες ἦσαν οἱ πληρεξούσιοι μίξ ἐκάστοτε ἐκ τῶν δέκα φυλῶν, ἀπετέλουν δὲ τὸ 1/10 τῆς Βουλῆς τῶν πεντακοσίων ἐκ τῶν πενήνηκοντα τούτων Πρῦτανεῖς εἰς ἐξελάγετο διὰ κλήρου ὡς ὁ **Ἐπιστάτης** διὰ μίαν μόνον ἡμέραν, καὶ ἦτο οὗτος ὁ τῆς ἡμέρας Πρόεδρος τῆς Βουλῆς καὶ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Δήμου, συνάμα δὲ καὶ κλειδοφυλάξ τῆς Ἀκροπόλεως καὶ τοῦ Γραμματοφυλακίου καὶ σφραγιδοφυλάξ τῆς Πολιτείας. Ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ 4ου π. Χ. αἱ. περιπτοῦ ὁ **Ἐπιστάτης** οὗτος ἐξέλεγε διὰ κλήρου ἑννεὰ **Πρόεδρους** (ἑνα ἐξ ἐκάστης Φυλῆς πλῆν τῆς ἰδικῆς του). Ὁ Ἐπιστάτης οὗτος καὶ οἱ ἑννεὰ Πρόεδροι, συνεπικουρούμενοι **καὶ** ὑπὸ ἐνός **Γραμματέως**, ἀπῆρτιζον τὴν **Πρῦτανεῖαν**. Ἡ Φυλὴ ἢ πρῦτανεῦουσα πρώτη κατὰ τὴν ἐναρξῆν ἐκάστου ἔτους ὠρίζετο διὰ κλήρου καὶ ἡ θητεία τῆς (διαρκοῦσα πάντε ἐβδομάδας) ἐκαλεῖτο **πρῦτανεῖα**. Κατὰ τὸ διάστημα τούτου ὅλα τὰ δημόσια ἐγγραφα συνετάσσοντο ἐπ' ὀνοματὶ τῶν κατὰ τὸν ἀκόλουθον περίπτου τύπων· **ἌΑκαμαντίης** [φυλῆ] **ἐπρῦτανεῦε, Φαίνιππος ἐγραμμάτεω, Νικιάδης ἐπιστάτης**· βλ. καὶ **πρῦτανεῖα, Πρῦτανεῖον**.

Ἐτυμ.: **πρῦτανις**, Ἀεσθ. **πρῦτανις** (ἐν ἀττ. ἐπιγρ. **πρῦτανεῖα, πρῦτανεύω**)· βλ. ἀντι στυνῶν συγγενῆς πρὸς τὸ ἀττ. **πρῦτανεῖ** (βλ. λ.)· διὰ τὸ φων. ἐν τῇ πρῦ- πρβλ. **πρῦμός** καὶ **δια-πρῦσιος**.

πρῶ ἢ πρῶθ, ἐπίρρ., ἀττ. ἀντι πρῶθ (βλ. λ.).

πρῶην (καὶ κατὰ τινὰς ὀρθοτ. **πρῶην**), ὄμρ. **πρῶαν** (πρῶθ)· ὀρθίως, νεωστί, πρὸ ὀλίγου, τώρα μόλις, μόλις πρὸ ὀλίγου, λατ. **nyper**.— ἢ κατὰ τὴν πρό τῆς χθδῆς ἡμέραν, προχθῆς ἢ ἐντεῦθεν αἰ γνωσταὶ περιφράσεις· **μέχρι οὐ πρῶην τε καὶ χθδῆς** = μέχρι χθδῆς ἢ προχθδῆς («μέχρι τώρα τελευταῖα») | **πρῶην καὶ χθδῆς** | **χθδῆς τε καὶ πρῶην** [διὰ τοὺς δεχομένους δι τὴν **πρῶην** <πρῶην> (ἐνν. ὄραν), ἐν. αἰτ. θηλ. τοῦ **πρῶσιος, γραπτέον πρῶην**].

πρῶθ-ἡβης, -ον, ὄ (πρῶτος+ἡβη)· ὁ ἐν τῇ πρώτῃ ὀκμῇ τῆς ἡβης.

πρῶθ-ἡβος, ὄν, ὡς καὶ -η, -ον (πρῶτος+ἡβη)· ὁ εἰς τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας του.

πρῶθ, ἀττ. πρῶθ, καί τοι αὐτῶν παρῆκουσι **πρῶθι**, ἢ **πρῶθ**, ἢ **πρῶθ**· ἐπίρρ. (πρῶθ) ὡς καὶ νῦν, πρῶθ, ἐνωρὶς τὴν πρῶταν, τὸ πρῶθ, πρὸ μεσημβρίας, λατ. **mane** ἢ μετὰ γην.· **πρῶθ ἐτι τῆς ἡμέρας**=ἐνωρὶς ἀκόμη τὸ πρῶθ ἢ **ἡμέρας τὸ πρῶθ**=τὸ πρὸ τῆς μεσημβρίας χρονικὸν διάστημα τῆς ἡμέρας ἢ **ἄμα πρῶθι**=πρῶθ-πρῶθ, μόλις ἐξημερῶς, κατὰ τὰ ἐξημερῶματα ἢ **ἀπὸ πρῶθι**=ὡς καὶ νῦν, ἀπὸ τὸ πρῶθ. 2) γενικῶς, ἐγκαιρῶς, ἐνωρὶς, πολὺ ἐνωρὶς, λατ. **maturre, tempessive**.— ἢ συγκρίτ. **πρῶθαίτερον**=ἐνωρῖτερον, ὅπερθ. **πρῶθαίτατα**=παρὰ πολὺ ἐνωρὶς, ἐνωρῖτατα (ἐοχηματισμένον ἐκ τοῦ **πρῶσιος**).

Ἐτυμ. **πρῶθ**, ἀττ. **πρῶθ**=καλ.-γερμ. **fruo**, μεσ-γερμ. **vruhe** (πρῶθ)· συγγρ. καὶ **πρῶθαίτερος** (κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ **παλαί-τερος**)· ἀττ. **πρῶην** (***πρῶθ**ἰων), ἔμρ. **πρῶθ**, **πρῶθ**, **πρῶθ** (παρὰ θεοκρ. ***πρῶθ**ἰων), ἀπολιθῶθ. αἰτ. ἐν. (ἐξυπακ. **ἡμέρῶν**)· ὁμηρ. **πρῶθ**ἰζά (οὐδ. πλ.θ. ὡς ἐπίρρ.=προχθδῆς)· βλ. καὶ ἐν **πρῶθ**.

πρῶθ (ἐνν. ὄρα), ἡ, θηλ. τοῦ **πρῶσιος** (βλ. λ.) ὡς καὶ νῦν, πρῶθ, πρῶθ (κυρ. ἢ πρῶθἰζ ὄρα).

πρῶθαίτερον, πρῶθαίτατα, συγγρ. καὶ ὅπερθ. τοῦ **πρῶθ**.

πρῶθός, ὄν, ἀττ. πρῶθός, ὄν=πρῶσιος (βλ. λ.).—ἐπίρρ. **πρῶθ**ἰζά=πρῶθ (βλ. λ.) ἢ πολὺ ἐνωρὶς, πρῶθρα. [ἐν τοῖς χειρογρ. ἀπαντῶσι καὶ προπαροξύτονοι τύποι **πρῶθ**ἰζος, **πρῶθ**ἰζα].

πρῶθμος, ὄν (πρῶθ) ὡς καὶ νῦν, **πρῶθμος**, ὁ ἐνωρὶς, πρῶθινός (ἀντιθ. τῇ **ὀθ**ἰμος).

πρῶθνός, ἡ, ὄν=πρῶθἰος (βλ. λ.).

πρῶθως, ἀττ. πρῶθως, α, ὄν (πρῶθ)· πρῶθινός, ὁ ἐνωρὶς τὸ πρῶθ, ὁ κατὰ τὴν πρῶταν ἢ **θειλη πρῶθα**=τὸ πρῶτον τμήμα τοῦ ἀπογεύματος (τὸ ἐνωρῖτερον, τὸ ἀμέσως μετὰ τὴν μεσημβρίαν), ἀντιθ. τῇ **θειλη ὄψια**=τὸ δεύτερον τμήμα τοῦ ἀπογεύματος (τὸ μετὰ τὸ προηγουμένον, τὸ πρὸς τὸ βρῶδου) ἢ ἡ γεν. **πρῶθ** (ἀπολ. ὡς ἐπίρρ.)=τὸ πρῶθ, ἐνωρὶς.— ἢ ὁ ἐνωρὶς εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ γίνοντος, παρᾶ

γόμενος), πρώμος: *πρῶτα τῶν καρπῶν*—οἱ πρώμοι καρποί.

ΠΡΩΚΤΟ-ΠΕΝΤ-ΕΤΗΡΙΣ, -ίδος, ἡ (πρωκτός+πεντε-ετηρίς)· κωμική λέξις (παρ' Ἀριστοφ.)· ἡ κατά πεντοετίαν ἐορτὴ τοῦ πρωκτοῦ, πέντε ἔτη ἀκολασίας.

ΠΡΩΚΤΟΣ, ὁ (προάγω)· «τὰ ὀπίσθια» τοῦ ἀνθρώπου, ὁ κώλος (κόλος) [πρβλ. Σουῖθ. «πρωκτός προακτός τίς ἐστι· παρὰ τὸ δι' αὐτοῦ προάγεσθαι τὰ περιετώματα»· πρωκτός <ιαπ. *prætko- ἢ *p[ǣ]kto-, πρβλ. ἀρμ. erastan-kh (*erasti, *prasti)].

ΠΡΩΨ, *πρωΨος*, ὁ, συνηρ τύπος τοῦ *πρωΨών*, ἢ *πρωΨών*, -όνος· ὄνομα πληθ. *πρωΨόνες* ὡσεὶ ἐξ ὀνομ. *πρωΨών*· πᾶν τὸ προεξέχον μέρος γῆς, προεξοχή, κορυφή, λόφος, ἀκρωτήριο (λατ. *promontorium*)||*ἄλιος πρῶν ἀμφοτέρως κοινὸς αἴας* (Alog. Περσ. 132)=ἡ ἐπὶ τῆς θαλάσσης γέφυρα ἣτις ἦν ὡς ἀμφοτέρως τὰς ξηρὰς (ἐκτεταμένη, ἀπὸ τῆς μῆος ἀκτῆς τοῦ Ἑλλησπόντου εἰς τὴν ἀντιπέραν), ἢ κατ' ἄλλους· ἡ προεξέχουσα γῆ τῆς Θρακικῆς χερσονήσου, ὁνομαζέται ὡς καιμένη μεταξὺ δύο ἡπαιρῶν καὶ ἐξ Ἰσοῦ εἰς ἀμφοτέρως ἀνήκουσα.

Ἔτυμ.· *πρωΨών*, -ώνος (-όνος), *πρωΨών*, -όνος, Ὁματτ. *πρωΨών*, γεν. *πρωΨόνος*, δοτ. *πρωΨώνι*, πληθ. ἄγνωστ. *πρωΨόνες* θεωρεῖται συγγ. τῷ *πρῶτ*, ἀλλ' ἐν ταῖς λεπτομερειαῖς ὑπάγχομαι δυοσχέραι· ὑπὸ τιμῶν συσχετίζεται τὸ παρ' Ἰσοῦ «*πρωΨίον· πρότερον*», ἐξ οὗ εἰκάζεται τύπος **πρωσ-Ψων*.

ΠΡΩΨ, ἡ, γεν. *πρωΨός*, ἀπαντῶν μόνον ἐν τῷ πληθ. *πρωΨές*· σταγόνες δρόσου [δτ' ἔτυμολ. βλ. *πρωΨός*· πρβλ. Ἰσοῦ «*πρωΨές*· σταγόνες, ψεκάδες, σταλαγμοί»].

ΠΡΩΨ, α, ον, ἀττ. ἀντὶ *πρωΨός*.

ΠΡΩΨΑ, -ας, ἰων. -ης, ἢ (πρῶτ) ὡς καὶ νῦν, ἡ πρῶτα, τὸ πρόσθιον μέρος τοῦ πλοίου, κοιν. «πλήρη», ἀντίθ. τῷ *πρῶμα*, λατ. *proga* || ὡς καὶ *νηΐς πρῶρη* (ὡσεὶ ἐξ ἐπιθ. *πρῶρος*)=ἡ πρῶρα τοῦ πλοίου, ὡς τὸ *νηΐς πρῶμη* (βλ. *πρῶμα*, *πρῶμη*)|| *πνεῦμα τοῦ πρῶρος*=ἐναντίος ἄνεμος, (ἐποὺ χτυπᾷ κατὰ πλάτην), ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ *πνεῦμα κατὰ πρῶμην*, δηλ. τὸν ὄριον ἄνεμον.—|| γενικῶς, κάδε τι τὸ πρόσθιον, τὸ ἐμπροσθεν τινος || ἐνταῦθεν, πρόσωπον, κεφαλή.

Ἔτυμ.· *πρῶρα* (ἰων. *πρῶρη* κατὰ τὸ ἀντιθετὸν τοῦ *πρῶμη*) (<**πρωφαρια*, **πρωφαρια*, ἰαπ. **p[ǣ]w[ǣ]ja*, παραχθὲν ἐκ τοῦ **p[ǣ]ro-s* (σανσκρ. *p[ǣ]rva-h*, παλαιου. *p[ǣ]rūh*) = ἐμπροσθίνος, προηγούμενος.— τὸ λατ. *proga* εἶναι δάνειον ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς.

ΠΡΩΨΑΘΕΝ, ἰων. -ηθεν, ἢ πρὸ συμφ. -θε, ἐπίπρ. (*πρῶρα*)· ἐκ τῆς *πρῶρας* τοῦ πλοίου, ἀπὸ τὸ πρόσθιον μέρος.

ΠΡΩΨΑΤΕΩ, μελλ. -σω· εἶμαι *πρῶρατής* (βλ. λ.), ἐκτελῶ χρέη πρῶρέως, κατοπεύω τὸ πρὸ τῆς *πρῶρας* πέλαγος· ἐκ τοῦ

ΠΡΩΨΑΤΗΣ, -ου, ὁ (πρῶρα)· ὁ πρῶρεὺς, ὁ ἱστάμενος ἐπὶ τῆς *πρῶρας* τοῦ πλοίου ἀξιοματικός ἢ ναυτής, διὰ τὸ διδῆναι σήματα εἰς τὸν πηδαλιούχον, ὁ πρῶρεὺς, ὁ ὀνιχνεύων τὸ πρὸ τῆς *πρῶρας* πέλαγος.

ΠΡΩΨΕΥΣ, -έως, ὁ (πρῶρα)=*πρῶρατής* (βλ. λ.).

ΠΡΩΨΗΘΕΝ, ἐπίπρ. ἰων. ἀντὶ *πρῶρηθεν*.

ΠΡΩΨΑΙ, *πρῶσαι*, *πρῶσον*, συνηρ. ἀντὶ τῶν: *πρωΨάσαι*, *πρωΨάσας*, *πρωΨάσον*, ἀορ. α' ἀπρφ., μετ. καὶ ἄρστ. τοῦ *πρωΨάθω*.

ΠΡΩΤΑ, οὐδ. πληθ. τοῦ *πρῶτος*, ὡς ἐπίπρ.· κατὰ πρῶτον, ἐν πρώτοις, πρῶτον.

ΠΡΩΤ-ΑΓΡΙΑ, τὰ (*πρῶτος+ἀγρια*)· αἱ ἀπαρχαὶ τῆς ἀγρίας (τῆς θήρας), τὰ πρῶτα ἀγρευθέντα ζῶα, «τὸ πρῶτο κυνήγι».

ΠΡΩΤ-ΑΓΩΝΙΣΤΗΣ, -οῦ, ὁ (*πρῶτος*, ἀγωνιστής)· ὡς καὶ νῦν, ὁ πρωταγωνιστής, αὐτὸς ποὺ παίζει τὸ κύριον μέρος ἐνὸς δράματος, ὁ ὑποκρινόμενος τὸ κύριον πρόσωπον τοῦ ἔργου, ὁ κυριώτερος ἡθοποιὸς τοῦ ἔργου (λατ. *primarium partium actor*)· ἐν ἀντιδιαστολῇ πρὸς τοὺς δύο ἄλλους ὑποκριτάς, τὸν *δευτεραγωνιστὴν* καὶ τὸν *τριταγωνιστὴν* | γενικῶς, τὸ κύριον πρόσωπον.

ΠΡΩΤ-ΑΡΧΟΣ, ον (*πρῶτος+ἀρχω*)· ὁ ἀρχίζων πρῶτος, ὁ πρῶτος, ὁ ἀρχηγός, ὁ ἀρχικός, ἀρχέγονος. **ΠΡΩΤΕΪΟΝ**, τὸ (*πρωτεύω*)· ἡ πρώτη τάξις, ἡ πρώτη θέσις || συν. ἐν τῷ πληθ. τὰ *πρωτεῖα* = τὸ πρῶτον βραβεῖον, ἢ ἡ πρώτη θέσις, ἢ πρώτη τάξις.

ΠΡΩΤΕΪΩ, μελλ. -σω (*πρωτεύω*)· ὡς καὶ νῦν, *πρωτεύω*, εἶμαι πρῶτος, προέχω, ἐξέχω, εἶμαι ὑπέροχος. 2) εἶμαι ὁ πρῶτος μεταξύ πολλῶν, εἶμαι ἀνώτερος τινος (μετὰ γεν.).

ΠΡΩΤ-ΠΡΩΤΗΣ, -ου, ὁ (*πρῶτος+ἀρσής*)· ὁ ἀρός (καλλιεργήσας) πρῶτος ἢ παρὰ πολὺ ἐνωρίς.

ΠΡΩΤΙΣΤΟΣ, ἡ, ον, ὡς καὶ -ος, -ον, ποιητ. ὑπερθ. τοῦ *πρῶτος*· ὡς καὶ νῦν, *πρωτιστός*, ὁ πρῶτος ἀπὸ ὅλους, πάμπρωτος, ὀλόπρωτος || τὸ οὐδ. *πρωτίστον* καὶ -τα, ὡς ἐπίπρ., πρὶν ἀπὸ ὅλα, πρωτίστα.

ΠΡΩΤΟ-ΒΟΛΟΣ, ον (*πρῶτος+βαλεῖν*)· ὁ πρῶτος βληθεὶς ἢ πρῶτος θαλλόμενος (κτυπώμενος).—|| τὸ παροξύτ. **ΠΡΩΤΟ-ΒΟΛΟΣ**, ον, ὡς ἐναργ.· ὁ θάλλων (κτυπῶν) πρῶτος.

ΠΡΩΤΟ-ΓΛΥΦΗΣ, ἐς (*πρῶτος+γλύφω*)· ὁ κατὰ πρῶτον (ἢ ὁ νεωστὶ) γλυφεῖς.

ΠΡΩΤΟ-ΓΟΝΟΣ, ον (*πρῶτος+γενέσθαι*)· ὁ γεννηθεὶς πρῶτος, πρώμος, πρωτότοκος, πρωτογέννητος. 2) ἐπὶ κοινωνικῆς τάξεως, ὁ ὑψηλῆς καταγωγῆς, ἐπιφανῆς. 3) ὁ ὀρισοδὸς πρῶτος.

ΠΡΩΤΟ-ΖΥΞ, -ήγος (*πρῶτος+ζυγῆσαι*)· πρωτόζευκτος, νεωστὶ εἰς γάμον ἐλθών.

ΠΡΩΤΟ-ΘΡΟΝΟΣ, ον (*πρῶτος+θρόνος*)· ὁ κατέχων τὸν πρῶτον θρόνον (τὴν πρώτην θέσιν) || ἐτερόχλ. πληθ. *πρωτόθρονες* (ὡσεὶ ἐξ ὀνομ. *πρωτόθρονος*).

ΠΡΩΤΟ-ΚΑΘ-ΕΔΡΙΑ, ἡ (*πρῶτος+καθέδρα*)· ὡς καὶ νῦν, πρωτοκαθεδρία, ἢ πρώτη ἐδρα, ἢ πρώτη θέσις, ἢ προεδρία.

ΠΡΩΤΟ-ΚΛΙΣΙΑ, ἡ (*πρῶτος+κλίω*)· ἡ πρώτη (τιμητικὴ) θέσις παρὰ τὴν τράπεζαν (ἐν δειπνῶν).

ΠΡΩΤΟ-ΚΤΟΝΟΣ, ον (*πρῶτος+κτείνω*)· ὁ φονεύων πρῶτος, ὁ διαπράξας τὸν πρῶτον φόνον.

ΠΡΩΤΟ-ΚΥΩΝ, ὁ (*πρῶτος+κύων*)· ὁ πρῶτος κύων, τ. ἔ. ὁ ἀρχηγός τῶν κυνικῶν.

ΠΡΩΤΟ-ΛΕΙΑ, τὰ (*πρῶτος+λείω*)· τὰ πρῶτα λάφυρα ἐν πολέμῳ, γεν. οἱ πρῶτοι καρποί, αἱ ἀπαρχαί—ὡς ἐπίπρ. ἐν τῇ πρώτῃ θέσει.

ΠΡΩΤΟ-ΛΟΓΙΑ, ἡ (*πρωτολόγος*)· τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ ὀμιλήσῃ τις πρῶτος.

ΠΡΩΤΟ-ΛΟΓΟΣ, ον (*πρῶτος+λέγω*)· ὁ ὀμιλῶν πρῶτος.

ΠΡΩΤΟ-ΜΑΝΤΙΣ, -εως, ὁ (*πρῶτος+μάντης*)· ὁ πρῶτος προφήτης ἢ ὁ πρῶτος μάντις.

ΠΡΩΤΟ-ΜΟΡΟΣ, ον (*πρῶτος+μόρος*)· ὁ ἀποδνῆσκων πρῶτος, ὁ ἀποδανῶν πρῶτος.

ΠΡΩΤΟ-ΠΑΓΗΣ, ἐς (*πρῶτος+πα; ἦναι*, τοῦ *πήγνυμι*)· ὁ τὸ πρῶτον κατασκευασθεὶς, ὁ νεοκατασκευαστός.

ΠΡΩΤΟ-ΠΗΜΩΝ, -ονος, ὁ, ἡ (*πρῶτος+πήμα*)· ὁ βλάπτων πρῶτος (ἢ πλείστον, τὰ μέγιστα) || ὁ πρῶτος αἴτιος τοῦ κακοῦ.

ΠΡΩΤΟ-ΠΛΟΥΣ, ον, ἀττ. συνηρ. -πλουος, ουν (*πρῶτος+πλέω*)· ὁ διὰ πρώτην φοράν διαπλέων τὴν θάλασσαν, ὁ κάμνων τὸ πρῶτὸν του ταξίδι, πρωτοτάξιδος.—|| ὁ πλέων πρῶτος, ὁ πλέων πρὸ τῶν ἄλλων.

ΠΡΩΤΟ-ΡΡΙΞΟΣ, ον (*πρῶτος+ρίζα*)· ὁ ὦν ἢ πρώτη ρίζα ἢ ἡ πρώτη ἀρχή.

ΠΡΩΤΟΣ, ἡ, ον, ὑπερθ. τῆς *πρῶ*, ὡσεὶ συνηρ. ἐκ τοῦ *πρῶτος*, δωρ. **ΠΡΩΤΟΣ**, βλ. καὶ τὸ συνηρ. *πρῶτερος*· ὡς καὶ νῦν, πρῶτος, πρῶτος εἰς τὴν σειράν ἢ πρῶτος κατὰ τὴν θέσιν, πρόδικος, ἐμπροσθίνος, «μπροστινός» (ἐπὶ ἀριθμῷ ἢ τόπῳ) || ἐπὶ χρόνῳ, ὁ πρῶτος (χρονικῶς), ὁ παρὰ πολὺ ἐνωρίς, ὁ πρωμύωτατος, λατ. *primus* || ἐνὶ πρώτοις, μετὰ πρώτοις =μεταξὺ τῶν πρῶτων ἀγωνιστῶν, ἐν τῇ πρώτῃ γραμμῇ, «στὸ μέτωπον», «στὴ γραμμὴ τῆς μάχης».

2) οὐδ. πληθ. τὰ *πρῶτα* (ἐνν. *ἄθλα*)=τὸ πρῶτον βραβεῖον || τὰ *πρῶτα φέρομαι*=κερδίζω τὸ πρῶτον βραβεῖον || ἐς τὰ *πρῶτα*=εἰς μέγιστον βαθμῶν || ἐπὶ προσώπων, ἐὼν τὰ *πρῶτα τῶν Ἑρετριέων* (Ἡροδ.)=ὦν ὁ πρῶτος (ὁ ἐπισημότερος) μεταξύ τῶν Ἑρε-

τριών || τὰ *πρῶτα τῆς ἐκεῖ μοχθηρίας*—ὁ ὀρχηγός τῆς ἐκεῖ φαυλότητος. 3) *τὴν πρῶτην*, ἔπιρρ. (κυρ. ἔνν. ἄρα· ἡ δδόν)=κατὰ πρῶτον, τὴν πρώτην φοράν, ὥρα, μόλις, μόλις τὸ ὅλιγον || ὡς. καὶ μετὰ τοῦ ἀπρφ. *εἶναι: τὴν πρῶτην εἶναι* (κατὰ τὸ ἐκὼν εἶναι) =κατὰ πρῶτον, τὴν πρώτην φοράν. 4) οὗτ. ἔν. καὶ πληθ. *πρῶτων, πρῶτα* (ὡς ἔπιρρ.)=πρῶτον, κατὰ πρῶτον, λατ. *primum* || παρὰ πολὺ ἑνωρίς=προῶτως || πρῶτος δλων, ὑπεράνω δλων. 5) ὡς. ὡς ἔπιρρ., κατὰ πρῶτον, διὰ πρώτην φοράν || συχν. κατόπιν ἀναφορ. ἄντων. καὶ ἔπιρρ.: *ὄντινα πρῶτον λάβωσιν ἄλλαι*=ὁποῖον περιαρπάξουν αἱ δὲ ἄλλαι διὰ πρώτην (καὶ τελευταία) φοράν (=μὰ καὶ καλῆ, μὰ γιὰ πάντα). 6) *ἐν πρῶτοις*=λατ. in *primis*=μεταξὺ τῶν πρῶτων, κυρίως, πρό πάντων (πρό παντός) || *ἐν τοῖς πρῶτοις*, ἔλλειπτ. περίφρ. ἀντὶ τῆς πλήρους *ἐν τοῖς πρῶτοις πρῶτοις*=πρῶτοι μεταξὺ τῶν πρῶτων.— || *πρῶτος* καὶ ἔνδοτε ὡς συγκρ. μετὰ γαν., ὡς τὸ *πρότερος* (-ον), πρότερος, πρὶν ἀπό, προγενέστερος ἀπό... ἑνωρίτερον ἀπό... || ὡς. *πρῶτον* φ...=πρὶν ἢ... (βλ. λ.)=λατ. *priusquam*.

Ἔτυμ.: *πρῶτος* (θεοσ.=*πρωτος*), δωρ., βοιωτ. *πρῶτος* ὑπερθ. ὄμηρ. *πρωτίστος*: ἡ πρόβλεσις τοῦ ἐν ἀρχῇ τμήματος *πρω-*, *πρῶ-* δὲν εἶναι ἀκριθῶς γνωστή τὸ τμήμα -το- εἶναι πῆθ. τὸ αὐτὸ πρὸς τὸ ὑπάρχον εἰς τὰς λέξεις *τρίτος, τέταρτος* τὸ ἐν ἀρχῇ *πρω-*, *πρῶ-* θεωρεῖται συγγ. πρὸς τὴν ὁμάδα τῶν λέξεων, αἰτινες σημαίνουν «πρῶτος» καὶ εἶναι συγγ. πρὸς τὸ σανοκρ. *prá-*, τὸ ἔλλ. *πρόδ*, σανοκρ. *purá*, γοτθ. *faúra* (=πρό, πρότερον) κατὰ τινὰς *πρῶτος* <**prōw*-ατος <**prōw*-Fo-ς <ιαπ. **pr̥no*-s=σανοκρ. *r̥hna*-h (ὁ προηγούμενος), Ζενθ. *raunā*-, παλ.περσ. *raunā*- (=λατ. *prior*), παλ-σλαβ. *pr̥nū*, ἄβ. *i-pare* (=λατ. *primus*) κατ' ἄλλους ὅμως ταῦτα ἐμφανίζουσι ὠρισμένας φωνητικὰς δυσχερεῖας. Ἡ ἀποδοχὴ ἐνὸς **prōFo*-ς <ιαπ. **pro*-vo-s (πρβλ. παλ-σαξ. *frao*, γοτθ. *frauja* (κύριος, αὐθέντης), καὶ ἔλλ. *πρόδ-μο*-ς, ὄμδρ. *promom*, λιθ. *pirmas* (=πρῶτος), ἕξελιχθέντος ἐῖς **prōFo*-s, θά ἡρμήνευεν ἱκανοποιητικῶς τὴν πρόβλεψιν τοῦ ἀτ. *πρῶτος*, ἀλλ' οὐχὶ καὶ τοῦ δωρ., βοιωτ. *πρῶτος*, διότι σα)ω πανταχοῦ ὡς πρὸς τὴν παραγωγήν τοῦ *πρῶτος* <**prō*-ατο-ς πρβλ. ὑπ-ατο-ς) κατὰ τινὰς τοῦ *πρῶτος* <ιαπ. **pr̥to*-s. **πρωτό-πορος**, ον (*πρῶτος*+*σπειρώ*)· παθῆτ., ὁ σπάρει (ἢ παραχθεῖς, ἢ γονιμοποιηθεῖς) πρῶτος.— || ὡς ἐνεργ., παροξύτ., **πρωτο-πόρος**, ον· ὁ σπεύρων (γεννῶν ἢ παράγων ἢ γονιμοποιῶν) πρῶτος. **πρωτο-στάτης**, -ου, ὁ (*πρῶτος*+*σταμαι*)· ὁ ἰσθήμενος πρῶτος, ὁ κατέχων τὴν πρώτην θέσιν εἰς τὸ δεξιόν τῆς πρώτης γραμμῆς μίης φάλαγγος || πρόμαχος || ἐν τῇ πληθ. *οἱ πρωτοστάται* = οἱ τῆς πρώτης γραμμῆς ἄνδρες.— || μτρφ., ὁ πρῶτος, ὁ ὀρχηγός.

πρωτο-τοκία, ἡ (*πρωτοτόκος*)· ἡ πρῶτος τοκετός, ἡ πρώτη γέννα. **πρωτο-τόκια**, τά, γεν. -ων· ὡς καὶ νῦν, τὰ πρωτοτόκια, τὰ δικαιώματα τοῦ πρωτοτόκου· ἐκ τοῦ **πρωτο-τόκος**, ον (*πρῶτος*+*τεκεῖν*)· ὡς καὶ νῦν, ἡ πρωτοτόκος, ἡ γεννώσα (ἢ γεννήσασα) διὰ πρώτην φοράν, «ἡ πρωτόγεννη, πρωτόρα».— || *προπαροξ.*, ὡς παθῆτ., **πρωτοτόκος**, ον· ὁ γεννηθεὶς πρῶτος. **πρωτο-τομος**, ον (*πρῶτος*+*τεμεῖν*)· ὁ τμηθεὶς (ἀποκοπεῖς) πρῶτος. **πρωτο-φύτος**, ον (*πρῶτος*+*φύω*)· ὁ πρῶτος *φυνεῖς*, γεννηθεὶς πρῶτος. **πρωτο-χνοος**, ον, καὶ συνηρ. -*χνοος*, ουν· ὁ ἔχων τὸν πρῶτον χνοῦν, τὸ πρῶτο χνοῦδι. **πρωτο-χυτός**, ον (*πρῶτος*+*χέω*)· ὁ χυθεὶς ἢ ὁ χυθόμενος πρῶτος. **πρωῦδᾶν**, κατὰ κράσιν ἐκ τοῦ *προ-αυδᾶν*, ἀπρφ. τοῦ *προαυδάω*. **πρῶων**, -ονος, ὁ, ἔπιτ. ἐπιταμα. τύπος ἀντὶ *πρῶων* (βλ. λ.). **πταίοισα**, μτρφ. θηλ. δωρ. ἐν. τοῦ *πταίω*. **ΠΤΑΙΨΑ**, μελλ. *πταρῶ*· ἄορ. α' *ἔπταρα*· ἄορ. β' *ἔπταρον*· παρνηζομαι, «φτερνίζομαι» || *μέν*· *ἔπταρε* =«φτερινοθήκη δυνατά» (ὁπερ ἀθεωρεῖτο ἄλλοτε ὡς

καλὸς οἰωνός καὶ ἄλλοτε ὡς κακός) || μτρφ., ἐπὶ λυχνου, πτυαλίζω, «σαλιουπῶ, πρωτσαλίζω» [δι' ἔτυμ. βλ. *πταίνουμαι*]. **πταίσμα**, τὸ (*πταίω*)· «σκόνταμμα», πρόσκομμα, «παράπαγμα» || μτρφ., σφάλμα, λάθος.— || ἀτύχημα, δυστύχημα, ἀτύχη. **ΠΤΑΙΨΑ**, μελλ. *πταίω*· ἄορ. α' *ἔπταισα*· παθητ., ἄορ. α' *ἔπταίσθη*· πρξ. *ἔπταισμαι*· κόμην τινα νὰ προσκόψῃ, νὰ «σκοντάψῃ», νὰ πέσῃ, λατ. *offendere*. — || ἀμτθ. (ἐνν. *πόδα*), προσκόπτω (κυρ. «χτυπῶ τὸ πόδι μου»), «σκοντάφτω», σφάλλομαι, πίπτω || *πταίω πρὸς τινι*=προσκόπτω ἐπὶ τινος, «πέφτω ἐπάνω σὲ κάτι, σκοντάφτω πάνω σὲ κάτι» || ὡς. *πταίω περὶ τινι*: *μὴ περὶ Μαρδόνιου πταίω* ἢ *Ἑλλὰς*=μήπως ἢ Ἑλλὰς σκοντάψῃ («σπάσῃ τὰ μουτρά της») «πάνω στὸ Μαρδόνιο» (τ. ἔ. μήπως ἡττηθῆ ὑπὸ τοῦ Μαρδονίου). 2) μτρφ., κόμην ἐσφαλμένον βῆμα, κόμην σφάλμα, ἀποτυγχάνω. **Ἔτυμ.**: *πταίω*, παθ. ἄορ. *ἔπταίσθη*· *πταίσμα*: ὄμηρ. *ἔθυπτον* (*μελίη*) Ἰλ. Φ. 169 (=δῶρο ἱπτάμενον κατ' εὐθέταν γραμμήν)· *πταίον*, πῆθ. λατ. *vesperitilio* (νυκτερὶς) <**vesp[er]o*-[p]ililio (ὁ πτερυγίζων τὸ ἐσπέρας)· *ἔπεκτετα*. κατ' ἐν -i- ἐκ τοῦ ἰαπ. **peik(e)*, **peila*- (τρέχω, ἵπταμαι, πίπτω). **πτάμενος**, η, ον, μτρφ. ἄορ. β' τοῦ *πέταμαι* (*πέτομαι*) (βλ. λ.). **πτανός**, δωρ. ἀντὶ *πτηνός* (βλ. λ.). **πτάξ**, γεν. *πτάξός*, ὁ, ἢ (*πτήσσω*)·=πτάξ, τὸ δειλόν (τὸ ζαρῶνον ἀπὸ τὸν φόβον του) ζῶον, τ. ἔ. ὁ λαγῶς [δι' ἔτυμολ. βλ. *πταία* καὶ *πτάξ*]. **πταρμός**, ὁ (*πταίρω*)· ὡς καὶ νῦν, πταρμός, «φτέρνισμα». **πταρνούμαι**, ἀποθ.=πταίρω (βλ. λ.)· πταρνίζομαι, «φτερνίζομαι» [πταρνούμαι. *πταίρω*· πταρμός, πταρός: λατ. *sternuo*, παλ-ιρλ. *sreod*, gall. *ystrew* καὶ *irew* («φτέρνισμα») (κατ. **[p]streu*-o=«φτερνίζομαι»), ἀρμ. *phr̥ncem* (=«φτερνίζομαι»)· ἰαπ. **psier*- (ὄνοματοποιία). **πτάς**, μτρφ. τοῦ *ἔπτην*, ἐνεργ. ἄορ. β' τοῦ *πέτομαι*. **πτάσθαι**, ἀπρφ. ἄορ. β' τοῦ *πέταμαι*. **πτάτο**, ἐπ. ἀντὶ *ἔπτατο*, γ' ἐν. ἄορ. β' τοῦ *πέταμαι*. **πτάλας**, ὁ· κάπρος, σύαγρος, ἀγριόχοιρος. [πτάλας (παρ' Ἡσυχ. *επτελέα*· οὗς ὑπὸ *Δακῶνων*)· σκοτειν. ἔτυμολ.]. **ΠΤΕΛΕΨΑ**, ἰων. -*έη*, ἡ· ὡς καὶ νῦν, πτελέα, «φτελιά», λατ. *ulmus campestris* [: παλ-γερμ. *felwa*, *felawa* (πέτο), λατ. *populus*=λευκὴ (**p̥l̥to*-[p]l-, ἢ, ἐάν τὸ ἔλλ. πτ- εἶναι ὑστερογενές, **p̥o*-[p]l-)· ἡ ὁμὰς τῶν λέξεων τούτων, δηλοῦσάν δένδρα ἀγαπῶντα τὴν ὑγρασίαν καὶ τὰ ὑγρά ἐδάφη, θά ἦτο συγγ. τῇ λατ. *palūs*, λιθ. *pelke*, σανοκρ. *palinaim* (ἔλος, τέσμα)· δυσχερεῖαν παρέχει ἢ ἀρχὴ πτ-· ἢ ὑπόθεσις ἐνὸς ἰαπ. **pnei*- (βλ. καὶ ἐν *πόλις*) δὲν εἶναι πιστικῆ]. **πτερίνος**, η, ον, ὡς. καὶ -ος, -ον (*πτερόν*)· ὁ ἐκ πτερῶν κατεσκευασμένος || *πτερίνος κύκλος*=ριπίδιον ἐκ πτερῶν.— || ὁ ἔχων πτερά, πτερωτός. **πτερὶς**, -ίδος, ἡ, καὶ **πτέρης**, -εως, ἡ (*πτερόν*)· «φτέρη», ὀνομασθεῖσα οὕτω ἐκ τῆς ὁμοιότητος τῶν φάλλων τῶν πρὸς πτερά πτέρυγος («πούουλας»). **Ἔτυμ.**: *πτερὶς*, αἰτ. *πτέριν*, ὄνομ. πληθ. *πτέρες*: *πτερόν*· πρβλ. παλ. γερμ. *far(a)n*, ἀγγλ-σαξ. *fearn*, γερμ. **farna*=σανοκρ. *parpā*-m (πτερόν, φάλλον). **ΠΤΕΡΝΑ**, ἰων. -*νη*, ἡ· ὡς καὶ νῦν, πτερνή, «φτέρνα». — || = *πέρνα*, κωλή, ἢ χοιρομήριον. **Ἔτυμ.**: ἰων-αττ. *πτέρην*, εἴτα *πτέρνᾶ* <**πητρσνᾶ*: λατ. *perna* (**persnā*), γοτθ. *falrznā*, παλ-φρανς. *fersnā*, παλ-γερμ. *fersana*, ἀγγλ-σαξ. *fiersn* (**fersnī*-), Ζενθ. *pāšna*-, σανοκρ. *pāršni*-h (*pāršni*), ἰαπ. πῆθ. **p̥r̥š-snā*, -*snī*-, -*sno*-. **Πτερνο-γλύφος**, ὁ (*πτερόν*+*γλύφω*)· ὁ γλύφων πτέρνας (τ. ἔ. ὁ κοιλιᾶν χοιρομήρια), ὄνομα μυδὸς ἐν Βατραχομομο. 927. **Πτερνο-τρώκτης**, -ου, ὁ (*πτερόν*+*τρώγω*)· ὁ περιδάκνων (τρωγαλίζων) πτέρνας, δηλ. χοιρομήρια (ὄνομα μυδὸς ἐν Βατραχομομο. 29). **Πτερνο-φάγος**, ὁ (*πτερόν*+*φαγεῖν*)· ὁ τρώγων

πτέρνας, τ. ἔ. χοιρομήρια (δνομα μύος ἐν Βατραχομ. 230).

Πτερο-δώνητος, ον (πτερόν+δώνω)· ὁ κινούμενος διὰ τῆς δονήσεως τῶν πτερύγων, πτεροκίνητος || μτφρ. ὁ ὑψηλά πετών, μετέωρος.

Πτερόεις, εσσα, εν συνθρ. γεν. πτεροῦντος, συνθρ. θηλ. πτεροῦσα (πτερόν)· ὁ ἔχων πτερά, πτερωτός, πτεροφόρος || ὡς. ἑλαφρός ὡς πτερόν, ὁμοῖος ὡς πτερόν κατὰ τὸ βάρος || παρ' Ὁμ. ἐν χρήσει κατὰ τὸ πλείστον ἐν τῇ φράσει ἔπεια πτερόεντα = πτερωτοὶ λόγοι.

Πτερόν, τὸ (πτερόμαι, πτερόσθαι)· ὡς καὶ νῦν, πτερόν, «φτερό», κατὰ τὸ πλείστον ἐν τῷ πληθ. **πτερά**. 2) = πτέρυξ (βλ. λ.), ὡς καὶ νῦν, πτέρυξ, «φτερούγα», καὶ ἐν τῷ πληθ. «φτερούγες». — || πᾶν τὸ πτερωτῶν πλάσμα, τὸ φέρον πτέρυγας, ὅπως ἡ Σφιγξ. 2) ἀντὶ τοῦ οἰωνός (βλ. λ.), λατ. avis, πτηνὸν παρέχον προφητικὸν σημεῖον || προφητεία, μαντεία, οἰωνός. — || πᾶν τὸ ὁμοιάζον πρὸς πτέρυγας ἢ πτερά, ὅπως π. χ. τὰ ἔρετρα, αὶ κῶπαι, «τὰ κουητὰ»: ἔρετρα, τὰ τε πτερά νηυσὶ πέλονται = αὶ κῶπαι, ποῦ διὰ τὰ πλοῖα εἶναι πτέρυγες. 2) ἀέθλων πτερά = τὸ βραβεῖον, τὸ ὅποσον εἶναι διὰ τὸν ποιητὴν πτέρυγες μὲ τὰς ὁποίας πετᾷ εἰς τὰ ὕψη. 3) τὸ φύλλωμα τῶν δένδρων (ὡς καὶ ἡ λ. κόμη). 4) Ἐν τῇ Ἀρχιτεκτονικῇ, σειρὰ κίωνων περιβάλλουσα ἐξωτερικῶς τὸν ἀρχαῖον ναὸν ἐξ ὀλοκλήρου ἢ μόνον κατὰ τὰ πλάγια, ἔθεν καὶ οἱ ὄροι (αὶ ὀνομαστικῶς) ἄπτερος, δέπτερος, περιέπτερος.

Ἔτυμ.: πτερόν· πτέρυξ· πτερόν· παλ.-ολαυ. pero (: λιθ. spařnas, σανασκρ. pařnām (πτερόν), παλ.-γερμ.

farn=«φτέρη»), πρβλ. Zenb. fra-ptar-jāt (πτηνόν), λατ. proptervos (= ἔλλ. προπετής) («pro- pterg-vo-s»), ὡς καὶ σανασκρ. pátra-m (πτέρυξ), ἔλλ. (ἐν Ἀλκμ.) ὑπο-περιδίον ὄνειρον (= πτερωτῶν ὄνειρων), λατ. accipiter (ἰέραξ), παλ.-γαλλ. eterinn, πλθθ. atar (= λατ. volucres), παλ.-franc. fethera (= λατ. penna), παλ.-γερμ. fedara, ἀγγλ.-σαξ. feðer, παλ.-norr. fio, ðr (πτερόν, πτέρυξ)· ἐξ ἰαπ. *pe(ē)-r- καὶ *(re)te-r-· πρβλ. ὡς σανασκρ. pařarā-h (ἰπτάμενος), λατ. penna (*peinā), ἰρλ. ēn (πτηνόν) (<κελτ. *[p]-elno-s) παράγωγα εἰς -r-/-π- ἐξ ἰαπ. *pe(ē)- (ἰπταμαι) βλ. ἐν πέτομαι· τὸ πτερούσομαι ἀνάγεται εἰς θέμ. *πτερ-υκ-, ὅπως τὸ λατάσσω εἰς θέμα *λατ-αν.

Πτερο-ποικίλος, ον (πτερόν+ποικίλος)· ὁ ἔχων ποικίλα (ποικιλόχρωμα, «παρδαλά») πτερά, ὁ ἔχων ποικιλόστικτον πτέρωμα.

Πτερό-πους, -πόδος (πτερόν + πούς)· ὁ ἔχων πτερά εἰς τοὺς πόδας του, ὁ ἔχων πτερωτοὺς πόδας, ὁ «φτεροπόδαρος».

Πτερο-ρρῦέω, μελλ. -ήσω (πτερόν + ῥέω)· ἀποβάλλω τὰ πτερά μου, ἀλλάσσω τὰ πτερά μου, μαδῶ || μτφρ., ληστεύομαι, κλέπτομαι, «μαδιμέμαι σάν κοτόπουλο».

Πτερο-φόρος, ον (πτερόν + φέρω)· ὡς καὶ νῦν, πτεροφόρος, ὁ φέρων (ἔχων) πτερά, πτερωτός, «φτερωτός» || πτεροφόρα φύλα = αὶ πτερωτὰ φυλά, φυλαὶ τῶν πτερωτῶν.

Πτερο-φύω (πτερόν+φύω)· φύω πτερά ἢ πτερύγας, «εὐάζω φτερά».

Πτερο-φύης, ἐς (πτερόν+φύω)· ὁ φύων πτερά ἢ πτερύγας, πτερωτός.

Πτερόω, μελλ. -ώσω (πτερόν)· ἐφοδιάζω τινὰ μὲ πτερά ἢ μὲ πτερύγας, παρέχω πτερά, πτερόω, «φτερώνω» || πτερόω βιβλίον = προσδένω ἐπιστολὴν εἰς πτερωτὸν θέλος καὶ τὴν ἐξ αποστέλλω μαζὶ του. — παθητ., εἶμαι ἢ γίνομαι πτερωτός, ἔχω ἢ ἀποκτῶ πτερά ἢ πτερύγας. 2) ἐπὶ πλοῖων, πτερόω ναῦν = ἐφοδιάζω τὸ πλοῖον μὲ κώπας, ἢ κρατῶ τὰς κώπας τεταμένως ὡς πτερύγας, ἔτοιμος νὰ τὰς θυθίσω εἰς τὸ ὕδωρ. — || μτφρ., κάρνω τινὰ νὰ πετᾷ ξη, διεγείρω, «τοῦ δῖων φτερά». — παθητ., ἀναπτερούμαι, «ἀναπτερώνομαι».

Πτερύγεσαι, ἐπ. δευτ. πληθ. τοῦ πτερούξ.

Πτερύγιζω, μελλ. -ίσω (πτερούξ)· κινῶ ἢ κτυπῶ

τὰς πτερύγας (ἢ τὰ πτερά μου), ὅπως κάρνω τὰ μικρὰ πουλιά, ὅταν πρωτοδοκιμάζουν νὰ πεγάξουν.

Πτερύγιον, τό, ὅποκωρ τοῦ πτερούξ· μικρὰ πτέρυξ. — || πᾶν ὅ,τι εἶναι ὁμοῖον πρὸς πτερύγα, ὅπως π. χ. πυργίσκος ἢ ἐπαλξίς τοῖχος || ὡς. στέγη ἀπολήγουσα εἰς ὄξειαν γωνίαν, πυραμιδοειδῆς πυργίσκος.

Πτερύγ-ωκός, ἐς (πτερούξ + ὠκός)· ὁ ταχὺς τὰς πτερύγας, ὁ ταχέως πετόμενος.

Πτερύγυτός, ἡ, ὄν (πτερουγός)· ὁ ἔχων πτερύγας, πτερωτός (βλ. λ.), ὁ ἔχων σχῆμα πτερύγων.

Πτέρυξ, -ύγος, ἡ (πτερόν)· ὡς καὶ νῦν, πτέρυξ, ἡ πτέρυξ πτηνοῦ, «φτερούγα». — || πᾶν τὸ ὁμοιάζον πρὸς πτερύγα, ὅπως: 1) τὸ πηδάλιον. 2) ἐν τῷ πληθ., τὰ κράσπεδα τοῦ φολιδωτοῦ δώρακος, ἤτοι ταινία ἐκ μετάλλου κρεμύμενη ἀπὸ τοῦ δώρακος καὶ καλύπτουσα τὰ κάτωθεν τῆς ἀσφύδος μέρη μέχρι τῶν γονάτων, χωρὶς νὰ κωλύσῃ τὰς κινήσεις τῶν σκελῶν 3) πτέρυξ οικοδομήματος. — || πᾶν ὅ,τι καλύπτει ἢ προστατεύει δικτὴν πτερύγων, ὅπως π. χ. αὶ πτωχὰί πέπλοισι, ἢ ἄκρα ξηρὰς προεξέχουσα πρὸς τὴν θάλασσαν εἰς σχῆμα πτερύγας: Ἐὐβοίης κολπόδης πτέρυξ (τ. ἔ. ἡ Αὐλίς). — IV μτφρ., πτέρυγες γῶν = αὶ πτέρυγες (τ. ἔ. τὸ πέταγμα, ἡ πτήσις, ἡ ροή) τῆς λύπης. [δὶ' ἔτυμολ. βλ. πτερόν].

Πτερούσομαι, ἀττ. -τομαι, μελλ. -ξομαι, ἀποθ. πτερυγίζω [δὶ' ἔτυμολ. βλ. πτερόν ἐν τέλει].

Πτέρωμα, -ατος, τό (πτερόω)· τὸ ἔχον πτερά, π. χ. τὸ πτερωτὸν βέλος. — || τὰ πτερά, ἢ πτέρωκος, τὸ ἔχειν πτερά.

Πτέρωσις, ἡ (πτερόω)· τὸ σύνολον τῶν πτερῶν, τὰ πτερά || ἢ πτεροφυτὰ.

Πτερωτός, (ἡ), ὄν (πτερόω)· ὡς καὶ νῦν, πτερωτός, «φτερωτός», ἐπτερωμένος, ἔχων πτερά || ὁ ἔχων πτερύγας, πτερυγοφόρος.

Πτέσθαι, ἀπρφ. ἀορ. β' τοῦ πέτομαι (βλ. λ.).

Πτήναι, ἀπρφ. τοῦ ἔπιτην, ἔνεργ. ἀορ. β' τοῦ πέτομαι.

Πτην-ολέτικ, -ιδος, ἡ (πτηνός + ὄλλυμι)· ἡ φονεύουσα τὰ πτηνά.

Πτηνός, ἡ, ὄν, δωρ. πτανός, ἄ, ὄν (πτήναι, τοῦ πέτομαι)· ὁ ἔχων πτερά ἢ πτερύγας, ὁ δυνάμενος νὰ πετᾷ, «πετούμενος, πετᾷμενος» || ἐν τῷ πληθ. οὐδ' ὡς οὐα. τὰ πτηνά = ὡς καὶ νῦν, τὰ πτηνά, τὰ πουλιά, «πετούμενα». — ἐπὶ νεοσσῶν, τὰ πτερωτὰ γενόμενα, τὰ ἀποκτῆσαντα πτερά («μαλλισσόμενα»).

Πτήσαι, ἀπρφ. ἀορ. α' τοῦ πτήσω.

Πτήσις, ἡ (πτήναι)· ὡς καὶ νῦν, πτήσις, πέταγμα || [πτήσις· πτηνός, δωρ. πτανός· πέτομαι, ἰαπ. *pe(ē)-, *pefā-].

Πτήσομαι, μελλ. τοῦ πέτομαι.

ΠΤΗ' ΣΣΩ, μελλ. πτήξω· ἀορ. α' ἔπιτηξα, ἐπικ. πτήξα· ἀορ. β' ἔπιτᾶν, ἀπαντῶν μόνον ἐν συνθέσει: καταπτῆκόν· πρκ. ἔπιτηξα, ἐπ. μτχ. πεπτητός, -ώτος· ὡς μτχ. ἐμβάλλω φόβον, ἐκφοβίζω, τρομοκρατῶ, καταπτοῶ, λατ. terrere. — || ὡς ἀμτχ. ζαρῶνω ἀπὸ τὸν φόβον μου, συμμαζεύομαι (πρβλ. πτώσωω) || ὡς μετὰ αἰτ. τόπου, συμμαζεύομαι = καταφεύγω ζαρῶμένος εἰς τὸν βωμόν. 2) μετὰ αἰτ. πράγμ., ζαρῶνω ἀπὸ τὸν φόβον μου διὰ πράγμ. τι. [δὶ' ἔτυμολ. βλ. πτώσα].

Πτήται, ἰων. ἀντὶ πτᾶται, γ' ἔνικ. ὅποι ἀορ. β' τοῦ πέτομαι.

ΠΤΗ' ΛΟΝ, τό (πέσθαι, πέτομαι)· ὡς καὶ νῦν, τὸ πτίλον, «πούπουλο», λέγεται δὲ ἐπὶ τῶν μαλακῶν χνουδωτῶν πτερῶν, τῶν φουμένων κάτω ἀπὸ τὰ μεγάλα καὶ σκληρὰ πτερά || ὁ χνούσις, τὸ «χνούδι», αὶ λεπτὰ τρίχες αὶ φυόμεναι εἰς τὸν πώγωννα νεανίου. — || πτέρυξ. [δὶ' ἔτυμολ. βλ. πταῖω· εἶναι ἐπομένως συγγ. τῷ πέτομαι, πτίσθαι, ἢ δὲ πρὸς τοῦτο συσχετίσις τοῦ τίλλω εἶναι ἐσφαλμένη].

Πτίλο-νωτος, ον (πτίλον + νῶτον)· ὁ ἔχων πτερωτὰ νῶτα, ὁ ἔχων τριχυτὴν (χνουδωτὴν) ράχιν.

Πτίσθην, ἡ (πίσσω)· ἐκλεπευσμένη («εξφυλοδιομένη») κριδίη. — || ποτὸν κατοικουζόμενον ἐξ αὐτῆς, κριθίνον ποτόν, «κριθαρόνδρο», χυλός, «πληγόυρι».

ΠΤΙ' ΣΣΩ, ἀττ. πτίτω, μελλ. πτίσω· ἀορ. α' ἔπιτῶα· παθητ., ἀορ. α' ἐπίτῶθη· πρκ. ἐπτισμαι· ἐκλεπίζω,

όποφλοιῶ, «ξεφλουδίζω» || λιχνίζω (άνεμιζίω) σίτον|| ὠσ. χονδροκοπανίζω, χονδραλέδω, κονιοποιοῦ.

Ἔτυμ. : πτίσσω πτίσμα (=«ξεφλουδιζόμενη κριθή») πτίσις ἢ πτίσιμος (=«ξεφλουδιζομα») πτιόσση περιπίσματα (<περι-πτιόματα κατ' άνομ.) τὸ πτίσσω (*πτισ-ζω κατώρθωσε νά ἠποκαταστήσῃ ἐν *πτινω (*πτινωσά *πτινωσῶ, καί νά συναφθῆ πρὸς τὰ δ-πτιῶσα, πτισθῆναι, ἔπτισμαι, κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὰ ἑλλῶσάμην: λίσσομαι (λιτ-), ἔπασα, πασθῆναι, πέπασμαι : πάσσω (πατ-) πρβλ. σανσκρ. पिंसति (πρίβω, κοπανίζω), पिंस-ह (άλεσμένω), पिंस-म (άλευρί), Zevd. pišant- (κοπανίζων, άλέδω), λατ. pinsō, -ere (κοπανίζω), pišō, -ere, pišō, -are (κοπανίζω, άλέδω), pistor (μυλωθρός) (: σανσκρ. pēstar-), pīla (*pīns-lā) = άμμοκονία, pīlum, pīstillum («γουδοάχρο»), λιθ. paisyti («ξεφλουδίζω»), παλ-αλαυ. pičhatī (κτυπῶ)

(βλ. καί ἐν πταίω), pišeno (δλευρον), ολοβ. pēsta, πολ. piasta («γουδοάχρο») πάντα ἰξ ἰαπ. *p(t)els- τὸ ἑλλ. πίσιος δὲν ἀνήκει ἐνταυθα.

πτόα βλ. πταία.

πτοέω, μελλ. πτόω· ἄορ. ἄ' ἔπτοῆσα, ποιητ. ἔπτοῆσα.— παθητ., ἄορ. ἄ' ἔπτοῆσθην, ποιητ. ἔπτοῆσθην' πρκ. ἔπτοῆσαι, ποιητ. ἔπτοῆσαι' ὡς τὸ νῦν καταπτοῶ, ἔμποιοῦ τρόπον, ἔκφοβίζω.— παθητ., ἔκφοβίζομαι, φοβοῦμαι, τρομάζω.— || μτρ., κινῶ, δονῶ, ταράσσω, συγκινῶ.— παθητ., ταράσσομαι, συγκινούμαι, διατελῶ ἐν ταραχῇ || τὸ πτοηθέν = ἡ πτόησις, διατάραξις.

Ἔτυμ. : πτοέω, καί πτοίεω' πτω- είναι μία βαθμὶς μεταπτώσεως τοῦ πτᾶ-, τοῦ ἐν τῇ ἄμην. μτρ. ππτητός, -ώτες, γ' θυκ. ἄορ. κατα-πτηγην' ἢ ρίξ. πτᾶ- (=κινούμαι πρὸς τὰ κάτω, πρὸς τὸ ἔδαφος, συμμαζεύομαι, ἥτις ἀκολουθῶς ἔσημανε: εἶμαι καταβεβλημένος, εἶμαι δειλός) είναι ἐπέκτασις τῆς ἰαπ. β. *pet- (=κινούμαι κατὰ μήκος ἑνός διαστήματος, πετῶ, ἴπταμαι, πῆπτα) (πρβλ. πτίνομαι, πίπτω) πρβλ. ὡς. τὰς ἐπεκτάσεις τῶν ἰαπ. *piā-, *pīa-, *piō- τὰς ἐν τῷς πτήσσω (*πτᾶκ-ζω) αἰολ. πρκ. ἔπταζον), μελλ. πτήξω (ἄορ. ἔπτηξα, ὄορ. ἔπταξα), μτρ. ἄορ. κατα-πτᾶκόν, πτάξ, αἰτ. πτακά, ἄμην. κλπ. πτώξ, γεν. πτωκός, πτωκάς, -άδος' πτώσσω (*πτωσκ-ζω, πρβλ. πτωσκάξω) πτωχός' πτωχεία' πτωχεύω' βλ. καί ἐν πτῆρω.

πτόησις ἢ πτοήσις, -εωσις, ἢ (πτοέω)' τρόμος, φόβος || πάσα σφοδρὰ συγκίνησις, ταραχῇ, ἔξραψις. **πτοία**, ἰων. πτοίη (ἄττ. *πτόῶ), ἢ (πτοέω)' φόβος, τρόμος, «τρομάρα», ταραχῇ, ἔκπληξις ἐκ φόβου. [δι' ἔτυμολ. βλ. πτοέω' πτοία <*πτωτιῶν, πρβλ. **Δητῶ Πτώα**, **Ἀπόλλων Πτώος** συγγ. τῆ λατ. pāvere ('ρονεῖν), μεσ. ἰρλ. piath (φόβος, φοβούμενος), gall. uthr (φοβούμενος).

πτοίεω, πτοίσις, πτοητός βλ. ἐν πτοέω.

πτολεμιζῶ, πτολεμιστής κλπ., ἔπικ. ἀντι πτολεμίζω, πολεμιστής.

πτόλεμος, ὄ, ἔπικ. ἀντι πόλεμος.

πτολί-αρχος, ον, ἔπικ. ἀντι πολίαρχος.

πτολιέθρον, τό, ὑποκορ. τοῦ πτόλις, ἄλλ' ἐν χρῆσει ὡς τὸ πόλις. [πιθ. πτολιέθρον <*πτολιέθρον κατ' άνομ.* ἔθλον <*ἔθλον, ἰαπ.*sedhlo-m <*sed-dhlo-m.]

πτολί-πόρθης, -ου, ὄ' = τῆ ἔπομ.

πτολί-πορθος καί **πτολί-πόρθιος, ον** (πτόλις+πέρθω) ὄ πορθῶν (ἐκπορθῶν, κυριεῶν, λεηλατῶν, κατερημῶν) πόλεις.

πτόλις, ἢ, ἔπικ. ἀντι πόλις.

πτόλισμα, ἔπ. ἀντι πόλισμα.

πτόρθος, ὄ' νεαρὸς κλάδος, θλαστός, «θλαστόρι», παραφύσις || δενδρύλλιον.— || τὸ θλαστάνειν, δάλλειν. [κατὰ τινας τὸ πτόρθος προϋποθέτει ἀρχικὸν τύπον *π]-ορθος (πρβλ. πτηχ- <*π]-υχ-, βλ. πτηχῆ) καί είναι συγγ. τῆ ἰαπ. *ered(h)- (αὔξάνω, ἀνέρχομαι), τῆ ἐν τῷ Zevd. ἔρθῶα (ὑψηλός), λατ. arduos (βλ. ἐν θρθός).

πτύγμα, -ατος, τὸ (πτύσσω)' πᾶν τὸ συνεπτυγμένον, τὸ διπλωμένον, διπλωμα, πτυχῆ.

πτυκτός, ἢ, ὄν (πτύσσω) ὄ διπλωμένος, διπλωτός || πτυκτός πύναξ = δέλτος διπλωτῆ (ὡς τὰ μετ-

ἔπειτα δέπτυχα), συνισταμένη ἐκ δύο λεπτῶν ξυλίνων πινακίδων, κηρωτῶν (ἀλειμμένων με κηρόν), αἵτινες ἐδιπλώοντο ὡς διβλίον καί προωρίζοντο πρὸς γραφήν.

πτύξ, πτύχός, ἢ, μεθομ. **πτύχη**, -ῆς, ἢ (πτύσσω)' ὡς τὸ νῦν πτυχή, πᾶν τὸ ἐν πτυχαῖς ἐπτυγμένον, πτυχῆ, δίπλωμα, «δίπλα», φύλλον, στρώμα, «πατωσά», φύλλον ἐκ μετάλλου || **πτύχης σάκεος**=στρώματα ἐκ μετάλλου ἢ δέρματος, ἐξ ὧν συναποτελεῖται ἡ ἄσπις.— || ἐπὶ τῶν φαρμάγων (ρωγμῶν, οσχισμῶν, κρημνῶν) τῶν πλευρῶν ὄρουσ, αἵτινες μακρόθεν φαίνονται ὡς πτυχαί' φάραγι, λαγκάδι, χαράδρα || ὡς. αἱ πτυχαὶ τῶν νεφῶν εἰς τὸ στερέωμα.— || ἐν τῷ τύπῳ πτυχῆ=πτυκτός πύναξ (βλ. ἐν πτυκτός).— **IV** ἐν τῇ κωμῶδιᾳ πτύχης ἐκαλῶντο αἱ ποικίλαι μορφαὶ καί στροφαὶ τῆς ποιήσεως, καί αἱ ποικίλαι τῶν μέτρων καί τῆς μουσικῆς. [δι' ἔτυμολ. βλ. πτύσσω].

πτύον, τό, ἔπ. γεν. πτύοφιν' ὡς καί νῦν, πτύον, πτυάριον, χρῆσιμον εἰς λίκμησιν («φτυορί λιχνίσματα»), λατ. vannus [πτύον, ἄττ. πτόον' πρβλ. παλ-γερμ. fowen (*fawjan), μεσ-γερμ. woeven (κοοκινί(ζ)ω), σανσκρ. pānaṭe, punāti (καθαίρω, ἔξαγι(ζ)ω), pānana-m (κόοκιννο)' δυσχέρειαν ἐμφανίζει μόνον τὸ ἐν ἀρχῇ πτ-].

ΠΤΥΨΩ, μελλ. πτύρω' καταπτοῦ, ἔκφοβίζω, τρομοκρατῶ.— παθητ., πτύρομαι, ἄορ. β' ἔπτρωην' πτοῦμαι, φοβοῦμαι, τρομάζω.

Ἔτυμ. : πτύρω (*πτύρω) πτυρτικός (=ὄ εὐκόλως καταπτοούμενος)' πτύρωμα, πτυρμός (=φρίκη)' ἀνήκει εἰς τὴν ὁμάδα τῶν πτοέω, πτοία, πτήσσω (βλ. λ. λ.).

πτύσμα, -ατος, τὸ (πτύω)' ὡς καί νῦν, πτύσμα, «φτύσμα», τὸ πτυόμενον, τὸ πτύελον.

ΠΤΥΨΙΣ, μελλ. -ξω' ἄορ. ἄ' ἔπτωξα' παθητ., ἄορ. ἄ' ἔπτωχθην' πρκ. πέπτωγμα' ὡς καί νῦν, πτύσσω, διπλώνω, «μαζεύω στὰ δύο».— || παθητ., διπλώνομαι, «μαζεύομαι στὰ δύο» || ἐπὶ αἰχμῶν βέρατος, ἀναδιπλοῦμαι ἢ λυγίζω πρὸς τὰ ὀπίσω. 2) διπλώνω, περιβάλλω, ἢ προσκολλῶμαι γύρω ἀπὸ τι.— || μέσον, τυλλίσω γύρω ἀπὸ τῶν ἐαυτὸν μου, περιβάλλομαι, σκεπάζομαι, ἐνδύομαι.

Ἔτυμ. : πτύσσω' πτυχῆ καί πτύξ- <*π]-υχ-: σανσκρ. py-úksṇa- (θήκη τόξου) (ἰαπ. *ἔπι, *pī=ἔκει ἐπάνω), πρβλ. pī'hatī (ὄλιοθαίνω, «ξελοουλοδίζω»). — Κατ' ἄλλους τὸ πτ- <*φθ- κατ' άνομ.: σανσκρ. bhuj-, γοτθ. biugan, παλ-αλαυ. giuṇa, ἢ gybati (διπλώνω). Παράγωγα: πτυκτιον, πτυκτιον καί πτυκτις, -ίδος (<πτυκτ- κατ' άνομ.)=πινακίδες πρὸς γραφήν.

πτύχη, ἢ (πτύσσω), ὄ μεθομρ. τύπος τοῦ πτύξ. (βλ. λ. λ.).

ΠΤΥΨΩ, μελλ. πτύσω' ἄορ. ἄ' ἔπτωσα' παθ. πρκ. ἔπτωσαι' ὡς καί νῦν, πτύω, «φτύνω», ὄποπτύω, λατ. spruo.— || ἔξωω (<ξερνώ»), ἔκθραξω, ἔκβάλλω, ὄπορρίπτω.— || μτρ., πτύσας = ὄποπτύω (<φτύσας») μετὰ ἐκδηλώσεως ὄποστροφῆς ἢ ὄδελυγμοῦ || πτύσας προσώπω = πτύσας κατὰ πρόσωπον μετὰ ὄδελυγμίας.

Ἔτυμ. : πτύω (*[s]pīj-ō), μελλ. πτύσω καί πτύσσαι' πτύαλον, πτύελον πτύξω (<*πτυτίζω κατ' άνομ.)' πρβλ. 'Houχ. «πύτι» πτύει' καί λατ. spruo, γοτθ. sprewan, παλ-norr. sprý'ia, ἀγγλ-σας, παλ-γερμ. spīwan, λιθ. spriáuju, spriúiti, παλ ολαυ. pljuja,

(*sprjuja,) pljivati (πτύω)' πθ. ἔξ ἰαπ. *psitju-, *psitejewa- ἢ sprju-, *spteienāx- ἢ ὄμας τῶν λέξεων τούτων φαίνεται ὄτι βασιίζεται εἰς ὄνοματοποιαν' βλ. καί σίαλος, (ἐπι-)φθύζω.

πτωκάς, -άδος, ἢ (πτόξ, πτώσσω)' δειλή, περίτρομος, περίφοδος, φοδισμένη.

πτῶμα, -ατος, τὸ (πέπτωκα, πίπτω)' πτώσις, «πέσιμος» || ἄτυχία, δυστυχία, δυστύχημα, συμφορά, καταστροφή, λατ. casus.— || ἐπὶ ἀνθρώπων, ὡς καί νῦν, πτῶμα, τὸ πεπτωκός ὄωμα, νεκρόν ὄωμα. [δι' ἔτυμ. βλ. πίπτω].

πτῶξ, ὄ, ἢ, γεν. πτωκός (πτώσσω)' ὡς τὸ πτάξ (βλ. λ. λ.), τὸ ἐκ φόβου συνεσταλμένον ζῶον, τ. ἔ. ὄ

λαγωγός. [πτῶξ· πτώσω· πτωχός· πάντα ταῦτα περιέχουν επέκτασεις τῆς β. πτω-, μεταπτωτ. βαθμίδος τῆς πτω-, ἐν τῇ μετ. πεπτηγός· βλ. καὶ πτωσία].

πτῶσιμος, ον (πέπτωκα, τοῦ πίπτω)· ὁ πεσών, ὁ πεπτωκός, ὁ φονευθείς.

πτῶσις, -εως, ἡ (πέπτωκα, τοῦ πίπτω)· ὡς καὶ νῦν, πτώσις, «πέσιμος», τὸ πίπτεον [δι· ἔτυμ. βλ. πίπτω].

πτωσκάξω, ποιητ. ἀντι πτώσω, ζαρώων ἀπὸ φόβου.

ΠΤΩΨΙΣ, παράλλ. τύπος τοῦ πτήσω· συστέλλομαι «μαζεῦομαι, ζαρώων») ἀπὸ φόβου ἢ ὡς. περιφέρομαι «ζαρωμένος» ὡς ἐπαίτης, ἐπισκέπτομαι ὡς ἐπαίτης, ἐπαίτῳ. 2) φεύγω (τρέπομαι εἰς φυγήν) περιτρώομαι ἢ μετ' αἰτ. προσ., ἀποφεύγω τινά ἐκ φόβου [δι· ἔτυμ. βλ. πτήσω, πτώξ, πτηέω, πτωσία].

πτωχεία, ἡ, ἰων. -ηίη (πτωχεύω)· τὸ ἐπαίτείν, ἐπαίτεία.

πτωχεύω, ἰων. πρτ. πτωχεύεσκον· μελλ. -σω (πτωχός)· εἶμαι πτωχός, διατελῶ ἐν πτωχείᾳ (ἐν πενίᾳ), εἶμαι ἐπαίτης, ἐπαίτῳ. — ἢ μετ. : 1) μετ' αἰτ. πράγμ., λαμβάνω ἐπαίτων. 2) μετ' αἰτ. προσ. ἐπαίτῳ (ζητῶ ἐλεημοσύνην) παρὰ τινος.

πτωχηίη, ἡ, ἰων. ἀντι πτωχεία.

πτωχικός, ἡ, ον (πτωχός)· ὁ ἀνήκων εἰς ἐπαίτην, ἢ ὁ ἀρμόζων εἰς ἐπαίτην, ἐπαίτικός.

πτωχίστερος, ἀνώμ. συγκρ. τοῦ πτωχός.

πτωχο-ποιός, ον (πτωχός + ποιέω)· ἐπὶ ποιητοῦ (καὶ θῆ ἐπὶ τοῦ κωμικοῦ Ἀριστοφ.), ὁ ποιῶν (ὁ χρησιμοποιοῦν εἰς τὰς κωμωδίας του) ἐπαίτας (ἐπαϊτικούς χαρακτήρας).

πτωχός, ἡ, ον, ὡς καὶ -ός, -όν (πτώσω)· ὁ πτώσω, τ. ἔ. ὁ ουτελλόμενος, ὁ «ζαρώων» ἢ ὡς οἷο. ὁ πτωχός = ἐπαίτης, «ζητιάνος», πτωχός ἢ ὡς. πτωχός ἀνήρ = ἐπαίτης.— ἢ ὡς ἐπίθ., ἐπαϊτικός, «ζητιάνικός», ταπεινός (ἢ καὶ χαμερπής), ἄθλιος.— μετγ. καὶ, πτωχικός, «φτωχικός», πενιχρός.— συγκρ. καὶ υπερβ. πτωχότερος, -ότατος ἢ ἀνώμ. συγκρ. πτωχίστερος.

Πυάνεψια (ἐνν. ἱερά), τὰ (πύανος + ψυα)· ἑορτὴ τελουμένη ἐν Ἀθήναις, κατὰ τὸν μῆνα Πυανεψίᾳ, πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος· λέγεται ὅτι ὠνομάσθη οὕτω ἐκ τινος φαγητοῦ, συνηθιζομένου τότε, παρασκευασμένου δὲ ἐκ κυμάτων ἢ (κατ' ἄλλους) ἀπὸ ξεφλουδισμένην κριθὴν καὶ δσπρια.

Πυάνεψιών, -ώνος, ὁ τέταρτος μῆν τοῦ ἀττικῶ ἔτους, ὀνομασθεὶς οὕτω ἀπὸ τῆν κατ' αὐτὸν τελουμένην ἑορτήν, τὰ Πυάνεψια (βλ. λ.), ἀντιστοιχῶν δὲ πρὸς τὸ χρονικὸν διάστημα 15 Ὀκτωβρίου—15 Νοεμβρίου.

ΠΥΨΑΝΟΣ, ὁ ὁ κύματος, «τὸ κουκκί» [δι· ἔτυμ. βλ. ψάμος].

πύαρ, γεν. πύατος, τό=πυός (βλ. λ.), τὸ πρωτόριτον γάλα, τὸ μετὰ τὸν τοκετόν [δι· ἔτυμολ. βλ. πυός].

πυγαίος, α, ον (πυγή)· ὁ ἀνήκων εἰς τὴν πυγὴν (εἰς τὸν γλουτόν), ἢ ὁ ἐπὶ τῆς πυγῆς (ἐπὶ τοῦ γλουτοῦ) ἢ τὸ πυγαῖον ἄκρον (ἐπὶ πτηνοῦ) = ἡ ἄκρα τῆς οὔρας του.

πυγ-αργος, ον (πυγή+ἀργός)· ἡ ἔχουσα λευκὴν τὴν πυγὴν (οὔραν), ὄνομα ἀντιλόπης τῆς Λιβύης ἢ λευκούρου, εἰς τὴν θαλάσσειον.

ΠΥΓΗ, -ῆς, ἡ· ὁ γλουτός, ὁ πρωκτός, «τὸ ὀπλοδία».

ἔτυμ.· πυγή· καλλι-πυγός· ἡ ἀρχικὴ σημασ. φαίνεται ὅτι εἶναι «ἐξὸγκυμα» (πρβλ. σανσκρ. *puṅga*, ἕλλ. *πύννος*), πρβλ. σανσκρ. *puṅga*-ἡ (σωρός, ὄχλος, τύρρη), *puṅga*-ἡ (σωρός, ὄχλος, θῶλος, «μπάλα»), ἁλττ. *pauga* (προσκέφαλος)· ἱαπ. **peug*, **rug*-κατ' ἄλλους, ἦτερον ὀρθῶς, *πυγή*=τὸ προεζέχον μέρος τοῦ σώματος : *πυγμή*, *πυγών*, *πύξ*, ἁλττ. *rungo* (παρακεντῶ), πρβλ. νεο-γερμ. *steiss* (ὁ πρωκτός) : *stossen*, γοτθ. *stautan* (ώδω, κτυπῶ).

πυγίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ *πυγῆ*· λεπτὴ *πυγῆ*, ἱσχά ὀπλοδία.

πυγμαίος, α, ον (πυγὴ II). ὁ ἔχων μῆκος ἢ μέγεθος *πυγμῆς* (βλ. λ.)— ἢ *πυγμαῖος*, οἱ, μυδικόν

γένος νάνων, κατοικούντων εἰς τὰς περιοχὰς τοῦ ἄνω Νεῖλου καὶ καταστραφέντων, κατὰ τὴν παράδοσιν, ὑπὸ τῶν γεράνων.

πυγ-μάχτω, μελλ. -ήσω (πυγμαχός)· μάχομαι διὰ τῆς πυγμῆς, εἶμαι πυγμαχός, πυκτηεύω.

πυγ-μάχια, ἡ (πυγμαχός)· ὡς καὶ νῦν, πυγμαχία, τὸ πυγμαχεῖν, ἁλττ. *rugilatus*.

πυγ-μάχος, ον (πυγμῆ+μάχομαι)· ὡς καὶ νῦν, ὁ πυγμαχῶν, ὁ μαχόμενος διὰ τῶν πυγμῶν ἢ ὡς οἷο. ὁ *πυγμαχός* ὡς καὶ νῦν, ἁλττ. *rugil*.

πυγμῆ, ἡ (πύξ)· ὡς καὶ νῦν, πυγμῆ, γρόνθος, «γροδιὰ», ἁλττ. *rugus* ἢ ὡς. ἡ διὰ τῶν γρόνθων μάχη, πυγμαχία ἢ *πυγμῆ νικῶ* (καὶ *πυγμῆ νικῶ*)= νικῶ ἐν πυγμαχίᾳ, εἶμαι νικητὴς πυγμαχικοῦ ἀγώνος.— ἢ ὡς μέτρον μήκους, ἢ ἀπόστασις ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος μέχρι τοῦ μέρους ὅπου ἀρχίζουσι οἱ δάκτυλοι = 18 δάκτυλοι, περίπου 0,38 τοῦ μέτρου. [δι· ἔτυμ. βλ. πύξ].

πυγο-στόλος, ον (πυγή+στολή)· ἰδίως ἐπὶ γυναικός, ἡ στολίζουσα τὰ περι τῆν *πυγῆν* μέρη, ἡ ἐνδεδυμένη μακρὰ καὶ μέχρι τοῦ ἐδάφους συρόμενα ἐνδύματα, κατὰ παραφθίαν τοῦ *ἐλκεσίπεπλος*, μετὰ συμπαρομαρτούσης ἐνοίας ἀκολασίας καὶ ἀισχρότητος.

πυγούσιος, α, ον (πυγών)· ὁ ἔχων μῆκος *πυγός*· ὁ ἔχων μῆκος πῆχους, πηχυαῖος.

ΠΥΓΩΝ, -όνος, ἡ· ὁ ἀγκών ἢ ὁ πῆχυς τῆς χειρός.— ἢ ὡς μέτρον μήκους, ἢ ἀπόστασις ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος μέχρι τοῦ πρώτου ἄρμου τῶν δακτύλων (= 20 δάκτυλοι ἢ 5 παλασταί, ἦτοι 0,38 τοῦ μέτρου περίπου). [δι· ἔτυμολ. βλ. πύξ].

πυδάριζω, μελλ. -ίσω σκιρτῶ, πηδῶ, χοροπηδῶ, χορεύω. [κατὰ τὸν Μ. Ε. αἰολ. ἀντι τοῦ *ποδαρίζω*, ἐκ τοῦ *πούς*· κατ' ἄλλους κεῖται ἀντι τῷ *πυαρίζω*, ἐκ τοῦ *πυγή*, ὁπότε σημ. τὸν χοροπηδῶντα καὶ κατὰ τὸ χοροπήζημα κτυπῶντα τὰ ὀπλοδία του διὰ τῶν ποδῶν του.

ΠΥΨΕΛΟΣ, ἡ· ὡς καὶ νῦν, πύελος, κάδος, ἐπιμήκης οκάφη ἐν ἡ ἔτιβετο τροφή διὰ τὰ ζῶα ἢ λουτήρ ἢ πίθος, λέθρις μαγειρείου ἢ δῆκη νεκροῦ, λάρναξ, σαρκοφάγος.

ἔτυμ.· αἰτ. *ψῆλος* (μετγ. καὶ ἐν ἐπιγρ. *πύαλος*, πρβλ. Ἑουχ. «*πύαλος*» ἢ *ἀσάμινθος*, ἢ *λάραναξ*) < *απλυελος* κατ' ἄνομο. (: *πλῆνω*).

Πυθαγόρας, -ου, δωρ. -α, ὁ· ὁ φιλόσοφος Πυθαγόρας (βλ. Κ. Ε. Α.).

Πυθαγορίζω, μελλ. -ίσω (Πυθαγόρας)· εἶμαι ὀπαδός, ἢ εἶμαι μαθητής, τοῦ Πυθαγόρου, φρονῶ τὰ τοῦ Πυθαγόρου.

Πυθαγοριστής, -οῦ, δωρ. -ικτής, -α, ὁ (Πυθαγορίζω)· Πυθαγόρειος, ὀπαδός ἢ μαθητής τοῦ Πυθαγόρου.

πυθέσθαι, ἀμφ. ἀορ. β' τοῦ *πυθάνομαι*.

πύθει, δωρ. ἀντι πύθει, προστ. μέσ. ἀορ. β' τοῦ *πυθάνομαι*.

Πυθία, (ἐνν. ἱερεία), ἡ, θηλ. τῷ Πύθειος· ἡ ἱερεία τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος ἐν Δελφοῖς, ἡ καταρτίζουσα καὶ διδουσα τὰς ἀποκρίσεις τοῦ Μαντείου.

Πυθία (ἐνν. ἱερά), τῆ, οὐδ. πληθ. τοῦ Πύθειος· οἱ Πυθικοὶ ἄγῶνες, οἱ τελούμενοι κατὰ πᾶν τέταρτον ἔτος ἐν Δελφοῖς (ἐν Πυθοῖ, βλ. Πυθῶ), πρὸς τιμὴν τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος.

Πυθιάς, -άδος, ἰδιότυπον θηλ. τοῦ Πύθειος : *Πυθιάς βοά* = ὠδή εἰς τὸν Ἀπόλλωνα.— ἢ ὡς οἷο. : 1) (ἐνν. ἱερεία) = ἡ Πυθία, ἡ ἐν Δελφοῖς ἱερεία. 2) (ἐνν. ἑορτή) = τὰ Πυθία, οἱ Πυθικοὶ ἄγῶνες. 3) (ἐνν. νίκη) = νίκη ἐν τοῖς Πυθικοῖς ἀγῶσιν. 4) (ἐνν. πομπή)= ἱερά ἀποστολὴ ἢ θεωρία ἐξ Ἀθηνῶν εἰς Δελφοῦς. 5) (ἐνν. ὁδός)= ἡ ἱερά ὁδός ἢ ἐκ τῶν Τερμῶν μέχρι Δελφῶν. 6) (ἐνν. περίοδος) = περίοδος τεσσάρων ἐτῶν, μετὰ τὰ ὅποια ἐωρτάζοντο οἱ Πυθικοὶ ἄγῶνες (πρβλ. Ὀλυμπιάς).

Πυθικός, ἡ, ον (Πυθῶ)· ὁ ἀνήκων εἰς τὴν Πυθῶ (βλ. λ.), Πυθικός, Δελφικός.

Πυθίων, τό· ὁ ναός τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος ἐν Δελφοῖς.

Πυθιο-νίκης, -ου, ὁ (Πύθια+νικῶ)· ὁ νικησας (ὁ νικητής) κατὰ τοὺς Πυθικούς ἀγῶνας.

Πυθιο-νικός, ον (*Πύθια+νικός*)· ὁ ὀνήκων εἰς νίκην κατὰ τοὺς Πυθικοὺς ἀγῶνας.

Πύθιος, α, ον (*Πύθω*)· ὁ ὀνήκων εἰς τὴν *Πύθω* (τ. ἔ. εἰς τοὺς Δελφοὺς), Πυθικός, Δελφικός.— **Πύθιος**, οί, ἐν Σπάρτῃ, τέσσαρες ἀξιωματοῦχοι, ὧν ἕργον ἦτο νὰ συμβουλεύωνται τὸ μαντεῖον τῶν Δελφῶν (μεταβαίνοντες ἐκεῖ) ἐπὶ ὑποθέσεων τῆς Πόλεως.

Πυθμῆν, -ένος, ὁ (*βυθός*)· ὡς καὶ νῦν, ὁ πυθμῆν, τὸ κοῖλον κατώτατον μέρος οἰουδηπότε δοχείου, ὁ θυδός, ὁ «πάτος», λατ. fundus || *πυθμῆν θαλάσσης* = ὁ θυδός (ὁ «πάτος») τῆς θαλάσσης || μτφρ., τὸ δαμεῖνον παντός πράγματος || ἐν τῷ πλῆθ., τὰ βάθη, τὰ θεμέλια.— || τὸ κάτω μέρος, ἢ ρίζα, δένδρου || γεν., ρίζα || μτφρ., κορμός, τὸ ἀρχικὸν στέλεχος οἰκογενεακοῦ δένδρου.

Ἔτυμ. ἰ *πυθμῆν* (<φουθμῆν> *πύνδαξ* (*φουδαξ κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *πυθμῆν* τὸ σανσκρ. budhñá-), ἔλλ. *πυθμῆν*, παλ-γεσμ. bodam ἀνάγονται εἰς *ιαπ.* *bheudh- ἢ ἀναλλαγὴ τῶν προσφ. -mo- καὶ -no- εἰς *πιβ.* *ιαπ.*, ἀμφοτέρω δὲ ἀνάγονται εἰς πρόσφ. -mno-, συγγ. τῷ -men- τῷ ἐν τῷ *πυθμῆν* πρβλ. τὰ μετ' ἔφρ. ἐπενθ. Ζενδ. buna (=θυδός, βάθος) (*buhundhna-, ἔλλ. *πύνδαξ*, λατ. fundus, ἰρλ. bond (πένδμα τοῦ ποδός).— τὸ ἀγγλ.-σαξ. boim (πυθμῆν) προϋποθέτει *ιαπ.* *bheudh— τὰ βυθός, ἰων. βυσσός ἐξηγουῦνται ἐκ τοῦ *ιαπ.* *buech- πρβλ. ἐπὶ πλεόν γοτθ. diups, παλ-γεσμ. Hof, (βαθός), λιθ' dubus (βαθός, κοῖλος), dūgnas (ἀντι *dūgnas) = βαθός, παλ-σλαυ. dūbrī (φάραγγ), dāno, gaul. dūbno-, gall. dwfn, ἰρλ. domain fudomain (κελτ. *dubni-) = βαθός, ἄτινα προϋποθέτουν *ιαπ.* *dheubh-, *deubh-, ἢ *dheub-, εἴτα παλ-σλαυ. dū-pīñī, duprič (κοῖλος), dupūka (ὄπη).

Πύθω, ἐπίρρ., κυρ. δοτ. τοῦ *Πυθώ*· ἐν Πυθῶ, ἐν Δελφοῖς.

Πυθόατο, ἰων. γ' πλῆθ. εὐκτ. ἀορ. β' τοῦ *πυθθά-νομαι*.

Πυθῶ-δε, ἐπίρρ. = *Πυθῶδε* πρὸς (εἰς) Πυθῶ, πρὸς (εἰς) Δελφοῦς.

Πυθό-κραντος, ον (*Πυθῶ + κραῖνω*)· κρανθεῖς (τ. ἔ. τ:λεοδεῖς ἢ ἐπικυρωθεῖς, θεβαιωθεῖς) ὑπὸ τοῦ Πυθίου θεοῦ (τοῦ Ἀπόλλωνος) || τὰ *Πυθόκραντα* = οἱ Πυθικοί χρησμοί.

Πυθό-μαντις, -ως, ὁ, ἢ (*Πυθῶ + μάντις*)· ὁ Πυθικός μάντις, ὁ μάντις (ὁ προφήτης, ὁ χρησμολόγος) τῶν Δελφῶν, ὁ μάντις τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος.— || ὡς ἐπίθ., ὁ τοῦ Πυθικοῦ προφήτου || *πυθόμαντις ἔστι* = προφητικὴ ἔστι τῶν Δελφῶν.

Πυθό-ρήστης, -ου, ὄμρ. -τας, -α, ὁ (*Πυθῶ + ρήσω*)· ὁ ποιοῦμενος χρήσιν τοῦ Μαντείου τῶν Δελφῶν, ὁ συμβουλευόμενος τὸν ἐν Δελφοῖς θεόν.

Πυθό-χρηστος, ον (*Πυθῶ + χράω*)· ὁ χρησθεὶς (χρησμολογηθεὶς) ὑπὸ τοῦ Μαντείου τῶν Δελφῶν.— || = *πυθοχρηστής* (βλ. λ.).

ΠΥΘΩ· μελλ. *πύθω* ἀόρ. *ἐπύθω*, ἔπ. *πύθα*· κάμνη τὴ νὰ σαπῆ, τὸ σαπίζω, διαθιβρώσκω.— *παθητ.*, σήπομαι, σαπίζω, μουχλιάζω, φθίνω, παρακμάζω.

Ἔτυμ.· ἐκ. *ρίζ. πυ-*, πρβλ. *πυθεδόν*, *πύσον*, *σανακρ.* *ράγῆ* (=ruitresco-) τοῦ *ρῶ-γας*, *ρῶ-τι* (=rus), *ρῶ-ιis*, *ρῶ-tikas* (=ruditus), Ζενδ. *ρῶ*, λατ. *ru-s*, *ru-iso*, λιθ. *ru-ti* (=λατ. foedare), γοτθ. *fu-ls* (δζω), ἀρχ-Σκανδ. *fu-i* (putredo), *fū-ki* (foetor).

ΠΥΘΩ, ἢ, γεν. *Πυθῶος*, δοτ. *Πυθῶο*· παλαιότατον ὄνομα τῆς περιοχῆς τῆς Φωκίδος, ἐν ἣ ἔκειτο ἢ πόλις τῶν Δελφῶν. Ἀρχικῶς *Πυθῶ* ἔκαλεῖτο καὶ αὐτὴ ἢ πόλις τῶν Δελφῶν· ἐξ αὐτοῦ τὸ

Πυθῶδε, ἐπίρρ.· εἰς (πρὸς) Πυθῶ, τ. ἔ. εἰς (πρὸς) Δελφοῦς.

Πυθῶθεν, ἐπίρρ., ἐκ Πυθῶος, ἐκ Δελφῶν.

Πυθῶν, -ῶνος, ἢ = *Πυθῶ* (βλ. λ.).

Πυθῶνθεν, ἐπίρρ. = *Πυθῶθεν* (βλ. λ.).

ΠΥΚΑ, ποιητ. ἐπίρρ. ἐξ ἧς ρίζης καὶ τὰ: *πυκινός*, *πυκνός* (βλ. λ.)· *πυκνός*, ἐπικνός, στερεώδης || *συχνά*. 2) ἀσφρόνως, φρονίμως, συνετῶς.

Ἔτυμ.· ἰ *πύκα*· *πυκάζω*· *πυκινός* (πρβλ. καὶ ἔπ. *πυκί-μήτης* = συνετῶς) καὶ *δμρ.*, ἀττ.· *πυκνός*· ἢ πρὸς τὸ *πύξ* συγγένεια θεωρεῖται ὑπὸ τινων ἀμφίβολος.

ΠΥΚΑΖΩ, ἀρχ. ὄμρ. τύπος *πυκάσσω*· μελλ. -άσω· ἀόρ. α' *ἐπύκασα*, ἔπ. *πύκασα*· *παθητ.* ἀόρ. α' *ἐπυκάσθη*· πρκ. *πεπύκασμαι*· (*πύκα*)· καθίστω τι πυκνόν (παχὺ ἢ στερεόν), περιβάλλω στενώς, περικαλύπτω πυκνῶς, περικλείω στενώς || *πυκάζω στεφάνοις* = καλύπτω πυκνῶς διὰ στεφάνων, περιστέφω || καλύπτω κατὰ τρόπον ὥστε νὰ προστατεύσω, σκέπω, προφυλάσσω || ἀπολ. στεφανῶν, περιστέφω || μτχ. *παθητ.* ἀορ. α' καὶ παθ. πρκ. *πυκασθεῖς* καὶ *πεπυκασμένος* = κατακαλυφθεῖς, κατακεκαλυμμένος, κεκρυμμένος || *καλῶς ἐνδεδυμένος*. 2) μ:φρ. ἐπισκιάζω, ρίπτω (ἀπλῶν) σκιάν ἐπὶ τινος (ἐπάνω εἰς τι).— μέσον, προπαρασκευάζω τι δι' ἑμαυτόν, τὸ προσαρμόζω ἐπάνω μου.— || κλείω στερεά, κατακλείω, φράσσω, φημώνω.

ΠΥΚΑΣΘΩ, ὄμρ. ἀντι *πυκάζω*.
ΠΥΚΙ-ΜΗΘΗΣ, ἔς, καὶ **ΠΥΚΙ-ΜΗΘΗΣ** (*πυκινός+μηθός*) = *πυκνινοφρων* (βλ. λ.), συνετός, σώφρων, διακριτικός.

ΠΥΚΙΝός, ἢ, ὄν, ποιητ. ἐπεκτ. τύπος ἀντι *πυκνός* (βλ. λ.) || τὸ οὖθ. *πυκινὸν* καὶ *πυκινά* ὡς ἐπίρρ. *πυκνῶς*, στερεῶς, καλῶς || μετὰ ὀξυνοίας, διορατικῶς.

ΠΥΚΙΝό-ΦΡΩΝ, -ονος (*πυκινός+φρῆν*) = *πυκνιμηθής* (βλ. λ.): ὁ σοφῶς φρένας ἔχων, ὁ σοφὰ σκεπτόμενος.

ΠΥΚΙΝῶς, ἐπίρρ. τοῦ *πυκινός*, ἀντι *πυκνῶς*.
ΠΥΚΝά, οὖθ. πλῆθ., ἐν χρήσει ὡς ἐπίρρ. τοῦ *πυκνός* (βλ. λ.).

ΠΥΚΝίτης, -ου, ὁ = *πυκνίτης* (*Πυξή*)· ὁ συνοδριζόμενος, συνηχόμενος, ἐν τῇ Πυκί.

ΠΥΚΝόν, οὖθ. τοῦ *πυκνός*, ἐν χρήσει ὡς ἐπίρρ. ἀντι τοῦ *πυκνῶς* (βλ. λ.).

ΠΥΚΝό-Πτερός, ον (*πυκνός + πτερόν*)· ὁ ἔχων πυκνά πτερά, πυκνὸν πτέρωμα.

ΠΥΚΝΟ-ΡΡάξ, -ραῖος, ἢ **ΠΥΚΝΟ-ΡΡώξ**, -ραῖος (*πυκνός+ράξ*, ἢ *ράξ*)· ὁ ἔχων πυκνὰς ράγας (ῥάγας).

ΠΥΚΝός, καὶ ἔπ. ἐκτετ. τύπος **ΠΥΚΙΝός**, ἢ, ὄν (*πύκα*)· ὡς καὶ νῦν, πυκνός, συμπυκνωμένος, ἀντιθ. τῷ *μανός* || ἐπὶ τῆς ἰδιοσημασίας πράγματός τινος, πυκνός, στερεός, συμπαγής || πυκνός, χονδρός, παχύς, σφιγκτὰ συνεσκευασμένος, συμπυκνωμένος, συμπαγής || ἐπὶ φυλλώματος ἢ πτερώματος, παχύς, πυκνός. 2) συχνός, πολὺς, λατ. *creber*, *frequens* || ταχύς, γοργός || *πυκινά βέλεα* = ὄροχὴ βελῶν.— || ὁ καλῶς σνηρησομένος, καλῶς κατεσκευασμένος, συμπαγής, πάγιος, στερεός, ἰσχυρός || ὅθεν, ὁ καλῶς ἐσχεδιασμένος || καλῶς ἠσφαλισμένος, καλῶς φρουρούμενος.— || μέγας, ὑπερβολικός.— **IV** μτφρ., ἐπὶ τῆς *εἰανολας*, προσεκτικός, ἐπιφυλακτικός, προφυλακτικός || ὅθεν, δξύνους, εὐφυής, διορατικός, συνετός, φρόνιμος.— **V** ἔκτος τῶν δμλῶν ἐπίρρ. *πυκνῶς* καὶ *πυκινῶς*, πκρ' ὅμ. κείνται ὡς ἐπίρρ. καὶ τὸ οὖθ. *πυκνὸν* καὶ *πυκνά*, *πυκινὸν* καὶ *πυκινά* = 1) πυκνῶς, στερεῶς, σταθερῶς. 2) πολὺ, λίαν συχνάκις, ἐξαιρετικῶς, ὑπερβολικὰ. 3) σοφῶς, συνετῶς, σωφρόνως || εὐφύως, πανούργως.

ΠΥΚΝός, γεν. τοῦ *πυξή* (βλ. λ.).

ΠΥΚΝό-ΣΤΙΚΤΟΣ, ον (*πυκνός + στίξω*)· ὁ πυκνῶς ἐστιγμένος, ὁ ἔχων πυκνά στίγματα, ὁ κατάστικτος, ποικιλόχρωμος, «παρδαλός».

ΠΥΚΝότης, -ητος, ἢ (*πυκνός*)· ὡς καὶ νῦν, πυκνότης, ἢ ἰδιότης τοῦ πυκνοῦ, στερεότης, πάχος— || *συχνότης*, λατ. *crebritas*.— || μτφρ. σοφία, σύνεσις, φρόνησις, εὐφυία, δξύνωια || πανουργία.

ΠΥΚΝῶ, μελλ. -άσω (*πυκινός*)· ποιῶ τι πυκνόν (συμπαγές, στερεόν) || συμπυκνῶν, συμπιέζω, συμμαζεύω, συστέλλω.— *παθητ.*, συμπιέζομαι, συμπυκνῶμαι, εἶμαι πλήρης ἐκ τινος πράγματος.
ΠΥΚΝῶμα, -ατος, τὸ (*πυκνώω*)· πυκνὸν κάλυμμα, τὸ πυκνῶς περικαλύπτον, περιβολή, ἔνδυμα. 2) συμπύκνωσις.

ΠΥΚΝῶς, ἐπίρρ. τοῦ *πυκνός* (βλ. *πυκνός* V).

ΠΥΚΤάλιξ, μελλ. -άσω = *πυκτεῖω* (βλ. λ.).

ΠΥΚΤάς, ὄμρ. ἀντι *πύκτης* (βλ. λ.).

ΠΥΚΤέω, μελλ. -άσω (*πύκτης*)· εἶμαι *πύκτης*, εἶμαι πυγμαχός, πυγμαχῶ || κτυπῶ διὰ τοῦ γρόνθου.

ΠΥΚΤΗΣ, -ον, ὁ (πύξ, πυγμή): ὁ πυγμάχος, ὁ διὰ τῆς πυγμῆς μαχόμενος, λατ. *rugii*.

ΠΥΚΤΙΚΟΣ, ἡ, ὄν (πύκτης): ὁ ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς πύκτης (πυγμαχίας). 2) ὁ ἠακήμενος (ὁ ἐμπερος) εἰς τὴν πυγμαχίαν.

ΠΥΚΤΙΟΝ, τό, ὄνομα. καὶ πύκτηιον = πυκτόν (= πτυκτόν, πτυσομένον) βιβλίον, βιβλίον [δι' ἔτυμολ. βλ. πτυχή].

ΠΥΚΤΙΣ (Α), -ίδος, ἡ (πύκτωσιν) = πυκτεῖον (βλ. λ.), πινακίς πρὸς γραφὴν.

ΠΥΚΤΙΣ (Β), -ίδος, ἡ: ζῶον μνημονευόμενον ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους, πῦθ. ὁ κᾶστωρ.

ΠΥΛ-ΑΓΓΟΡΑΣ, -ου, ὄνομα καὶ **ΠΥΛ-ΑΓΓΟΡΟΣ**, ἡ **ΠΥΛ-ΑΓΓΟΡΟΣ**, ἡ **ΠΥΛ-ἨΓΓΟΡΗΣ**, -ου (Πύλαι + ἀγγείρω) ὁ περπομέμενος ὡς ρήτωρ εἰς τὸ ἐν Πύλαις Ἀμφικτιονικὸν Συνέδριον, ὁ ἀντιπρόσωπος ἑλληνικῆς τίνος πόλεως εἰς τὸ Ἀμφικτιονικὸν Συνέδριον.

ΠΥΛ-ΑΓΓΡΕΥΣ, μελλ. -ήσω (Πυλαγῶρας) εἶμαι Πυλαγῶρας, εἶμαι ὁ ἀπεσταλμένος πόλεως τίνος εἰς τὸ Ἀμφικτιονικὸν Συνέδριον.

ΠΥΛ-ΑΓΓΟΡΟΣ, ἡ **ΠΥΛΑΓΟΡΟΣ**, ὁ = Πυλαγῶρας (βλ. λ.).

ΠΥΛΑΙ, αἱ βλ. πύλη Β.

ΠΥΛΑΙΑ (ἐνν. σύνοδος), ἡ, θηλ. τοῦ *πυλαῖος*: ἡ συνεδρία τῶν Ἀμφικτιόνων ἐν Πύλαις (ἢ μάλλον ἐν Ἀνθόλῃ παρὰ τὰς Πύλας) ἢ γενικῶς, τὸ Ἀμφικτιονικὸν Συνέδριον ἢ ὄνομα. τὸ δίκαιωμα τοῦ πέμπειν ἀπεσταλμένους εἰς τὸ Συνέδριον τοῦτο.

ΠΥΛΑΙ-ΜΑΧΟΣ, ον (Πύλος ἢ πύλη + μάχομαι) ὁ μαχόμενος εἰς τὰς πύλας (πρὸ ἢ ἐπὶ τῶν πυλῶν) ἢ ὁ μαχόμενος ἐν Πύλῳ, ἐπὶ τοῦ Κλέωνος, ὅστις ἐδόξαθη ἐκεῖ (κωμικὴ λέξις παρ' Ἀριστοφ.).

ΠΥΛΑΙΟΣ, α, ον (πύλη): ὁ κατὰ τὴν πύλην, ἢ ὁ ἐμπροσθεν τῆς πύλης. 2) (Πύλαι), ὁ ἐν Πύλαις, ἐν Θερμοπύλαις ἢ βλ. ἐν Πυλαία.

ΠΥΛ-ΑΡΤΗΣ, -ου, ὁ (πύλη + ἀραρίσκω) ὁ συγκρατῶν τὰς πύλας τοῦ Ἄδου οὐνηρομένης (κεκλειομένης), ὁ φυλάττων αὐτάς ἢ ἀιολ. γεν. *πυλάρατος*.

ΠΥΛ-ΑΥΡΟΣ, ὁ (πύλη + ἄωρα) ἐπικ. ἀντὶ *πυλωρός*: ὁ φρουρῶν τὴν πύλην ἢ ὡς οὗτο. ὁ *πυλαωρός* = ὁ θυρωρός, λατ. *Janitor*.

ΠΥΛΗ, ἡ ὡς καὶ νῦν, πύλη, κυρ. τὸ ἐν ἑκ τῶν φύλλων διφύλλον πύλης ἢ ἐν τῷ πληθ. αἱ πύλαι πόλεως, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ θύρα (= θύρα οἰκίας).— ἢ γενικῶς, εἰσοδος, ἀνοιγμά, οἰόμιον. 2) Πύλαι χώρας τινὸς ἐκαλοῦντο ὄνομα. αἱ ὄρειναι διαβάσεις (ἢ καὶ μία ταυτή), αἱ ὀδηγοῦσαι εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς χώρας ἢ θεν, αἱ Πύλαι (τὸ συνταξμ. ὄνομα ἀντὶ τοῦ πλήρους *Θερμοπύλαι*)=ἡ διὰ μέσου τῶν ὀρέων στενὴ διαβάσις ἀπὸ τῆς Θεσσαλίας εἰς τὴν Λοκρίδα, ἡ θεωρουμένη καὶ ὡς Πύλη τῆς δλης Ν. Ἑλλάδος ἢ ὄνομα. Πύλαι ἐκαλεῖτο καὶ τὴν πόρση ἀπὸ τῆς Συρίας εἰς τὴν Κιλικίαν. 3) Πύλαι ἐκαλοῦντο ὄνομα καὶ οἱ στενοὶ πορδοί.

Ἔτυμ.: πύλη· ἀπὸ *πυλωρός*, ἢ *πυλαωρός* (πρὸ βλ. ἄνω, **Ψωρα* = φροντίς, μέριμνα), ἰων. *πυλευρός* ἢ ἐπισημ. ἢ ἡ σφύρα τοῦ πύλης πρὸς τὸ πόλις (βλ. λ.), ἐνισχυομένη κυρίως ὑπὸ τοῦ *σανκρ.* *gōruḡa-m* (**r̥|lo-*) = πύλη τῆς πόλεως ἢ πᾶσι δὲ συγγένεια πρὸς τὸ πόλις (ἱαπ. **qvel-*) ἀμφοτέρω ἀμφίβολα.

ΠΥΛ-ἨΓΓΟΡΟΣ, -ου, ὁ, ἰων. ἀντὶ Πυλαγῶρας.

ΠΥΛΗ-ΔΟΚΟΣ, ὁ (πύλη + δέχομαι): ὁ φυλάττων (φρουρῶν) παρὰ τὴν Πύλην.

ΠΥΛΙΣ, -ίδος, ἡ, ὄνομα τοῦ πύλης· μικρὰ πύλη, θυρίδιον, παραπόρτιον.

ΠΥΛΟΘΕΝ, ἐπίρρ.: ἐκ Πύλου.

ΠΥΛΟΙ-ΓΕΝΗΣ, ἐς (Πύλος + γενέσθαι) ὁ ΓΕΝΥΘΕΙΣ ἐν Πύλῳ, ἢ ὁ προελθὼν ἐκ Πύλου.

ΠΥΛΟΝ-ΔΕ, ἐπίρρ. (Πύλος) πρὸς τὴν Πύλον, εἰς τὴν Πύλον.

ΠΥΛΟΣ, ὁ = πύλη (βλ. λ.).

Πύλος, ὁ καὶ ἢ ὡς καὶ νῦν, ἡ πόλις Πύλος καὶ ὁμώνυμος περιοχή τῆς Τριφυλίας ἐν Πελοποννήσῳ, ἐνθα ἔβασιλευεν ὁ Νέστωρ· τὸ αὐτὸ ὄνομα ἔφερον καὶ δύο ἄλλαι πόλεις, ἐν Μεσσηνίᾳ καὶ ἐν Ἡλίδι.

ΠΥΛ-ΟΥΡΟΣ, ὁ (πύλη + αὐρός = φύλαξ) = *πυλωρός* (βλ. λ.), ὁ φύλαξ τῆς πύλης.

ΠΥΛΩΣ, μελλ. -ώσω (πύλη): ἐφοδιάζω με πύλας, ἐγκλείω διὰ πυλῶν, ἀσφαλίζω διὰ πυλῶν.—*Παθητ.*, ἀσφαλίζομαι διὰ πυλῶν.

ΠΥΛΩΜΑ, -ατος, τό πύλη, πυλῶν (εἰσοδος, ἢ ὁ περὶ τὴν πύλην τόπος).

ΠΥΛΩΝ, -ῶνος, ὁ (πύλη) ὡς καὶ νῦν, πυλῶν, ἡ πύλη (μεγάρου, ναοῦ, φρουρίου κ.τ.δ.) μετὰ τοῦ περὶ αὐτὴν χώρου ἢ τὰ προπύλαια ἢ ὄνομα προσώπων.

ΠΥΛ-ΑΥΡΕΥΣ (πυλωρός) εἶμαι πυλωρός, εἶμαι φύλαξ τῆς πύλης, φυλάσσω τὴν πύλην.

ΠΥΛ-ΑΥΡΟΣ, ὁ (πύλη + αὐρα) ὁ φυλάττων (φρουρῶν) τὴν πύλην, φύλαξ.

ΠΥΜΑΤΟΣ, ἡ, ον ἔσχατος, τελευταῖος, ἕκτος ἢ τὸ οὐδ. *πύματον* καὶ *πύματα* ὡς ἐπίρρ.=διὰ τελευταῖαν φοράν, εἰς τὸ τέλος, ἐπὶ τέλους.

Ἔτυμ.: *πύματος* ἰσανοκρ. *pūnar* (ἐκ νέου), καλ. γερμ. *fona, fon, kal-saξ. fana, fan* **ru-* κατὰ μεταπτώσιν (ἱαπ. **aru*, τοῦ μαρτυρουμένου ἐν τῷ Ἄρκ., Κυπρ., Λεσβ., Θεσ. ἀπυ (=ἀπὸ)· πῦθ. καὶ ἐκ β. *ποσ-*, τῆς ἐν τῷ λατ. *pos-i, ὄσκαν. pos-mos (positremus)*, ὄμορ. *pus, rus-itu, ἰσανοκρ. pas'-kas (=pone, post), ras'-k'inas (=exitremus)*, ὅπου δὲ ἀρχικός τύπος θὰ ἦτο *πόσματος*: ἄλλοτε, παλαιότερον, ἐθεωρεῖτο προσβλθὼν ἐκ τοῦ *πυθμήν*, ολοναὶ ἀντὶ τοῦ *πύθματος*, ἀλλ' ἢ ἔτυμολ. αὐτὴ δὲν ὑποστηρίζεται πλέον.

ΠΥΝΔΑΣ, -ακος, ὁ (πυθμήν) ὁ πυθμήν (ὁ ἐπάτος) ἀγγέλου [δι' ἔτυμ. βλ. *πυθμήν*].

ΠΥΝΘΑΝΟΜΑΙ, ἐπεκτετ. τύπος ἐκ τοῦ ποιητ. *πυθύθωμαι* μελλ. *πύσσαμαι*, ἄμορ. *πυθουμαι*, ἀμρ. β' ἐπύθωμην, προστ. *πυθου, ἄμορ. πύθη, ἀμρ. πύθησθαι*, ἐπ. γ' ἐν. ἐκτ. *πυθύθοιτο* πρὸς. *πέπυσσαμαι*, β' ἐν. *πέπυσσαι*, ἐπ. *πέπυσσαι* ἄμορ. *ἐπεπύθημην*, ἐπ. γ' ἐν. *πέπυστο*, ἐπ. γ' δυϊκ. *πεπύθηθη* ἐρωτῶ, ζητῶ νὰ μάθω, ἐξετάζω, ἐντεῦθεν δὲ, *μανθάνω*, πληροφθοροῦμαι, ἐξακριβῶ ἐρωτῶν ἢ ἐρευνῶν ἢ ἀκούω, *μανθάνω* ἢ μετὰ γεν., ἀκούω περὶ τίνος, λαμβάνω εἰδήσεις περὶ τίνος ἢ ὄνομα μετ' αἰτ., ζητῶ πληροφορίας περὶ τίνος, ἐρωτῶ νὰ μάθω διὰ τίνα ἢ μετ' ἀμρφ, ἀκούω ἢ *μανθάνω* ὄνομα... [δι' ἔτυμολ. βλ. *πύθωμαι*].

ΠΥΞ, ἐπίρρ.: με φημι γένοντες τοὺς φρονήτους, *πυγμῆ, γρόνθω*, ἐν πυγμαχίᾳ, με τοὺς γρόνθους, «οἱ τὴν γρόνθους» ἢ *πύξ ἀγαθός*=ἰκανός εἰς τὴν πυγμαχίαν, ἔμπερος πυγμάχος.

Ἔτυμ.: *πύξ*, ἐπίρρ. (κυρ. εἶναι ὄνομα ἀπολιθωθῆσα εἰς ἐπίρρ.), πρὸ βλ. Ἑσυχ. «*πύξ· πυγμῆ*» *πυγμῆ· πυγῶν· πυγμαχός· πύκτης*: λατ. *pugnus, rugno, rugii* ἢ βασικὴ σημασία τῆς δλης ὀμάδος εἶναι «γρόνθος κλειστός διὰ πυγμαχίαν», ἐντεῦθεν δὲ καὶ ἡ συγγένεια πρὸς τὸ λατ. *pungo* (κεντῶ), *rugio* (ἐγχειρίδιον), ἱαπ. **reug-* (κεντῶ) καὶ **reuk-* ἐν τῷ ἑλλ. *πυκευιδανός, ἐγχε-πυκής, πύκνη* κλπ. ἐνταῦθα πιθ. ἀνήκουσα τὰ: ἀρχ. γερμ. *fusi (faust, fisti)*, οὐα. *pest-i* (πυγμῆ).

ΠΥΞΙΝΟΣ, α, ον, καὶ **ΠΥΞΙΝΟΣ**, ἡ, ον (πύξος): ὁ ἐκ ξύλου πύξου κατασκευασμένος.

ΠΥΞΟΣ, ἡ, λατ. *buxus* τὸ δένδρον πύξος, κοιν. «πυξάρι» ἢ τὸ ξύλον του. [ἢ λ. θεωρεῖται ἕντης προελάσεως, πιθ. ὀρακοφωρικῆς· ἐξ αὐτῆς *πύξινος, πύξ*· συνηχορήγησθ ἐπὶ ἄλλων πρὸς τὸ *πέκυη*, ὑπ' ἄλλων πρὸς τὸ *πετύσσω*, καὶ ἄλλων πρὸς τὸ *πύκα* καὶ *πυκνός*: πάντα ταῦτα δὲν εἶναι πειστικά].

ΠΥΟΝ, τό, καὶ **ΠΥΟΣ**, -εος, τό (πύθω) ὡς καὶ νῦν, τό πύον, «ἐμπυον» τὸ ἐκ πληγῆς ἐκρέον σεσηπός αἷμα, λατ. *pus*.

Ἔτυμ.: *πύον, πύος* (τό)· *πύη, ἢ πύησις, ἢ πυσύμαι, διαπύω· πύθω· πύθεσθαι*: ἰσανοκρ. *pū'yati* =Ζενθ. *puye'i*, ἰσανοκρ. *pū'ya-h, pū'i-h* (σαπρός), Ζενθ. *pū'lay-* (σῆψις), λατ. *pūs, γυν. pūris* (ἱαπ. **pū-s*), *pūleθ* (ἐκ τίνος ὀνόματος **pū'fos*), *pū'fer, pū'ris*, -e, μεσο-εἰλ. *othar* (*[p'utro-s])=νόσος, *othar-lige* (κλίνη ἀσθενείας), *othrach* (κόπρος), καλ.-νορρ. *fūnn* (σαπρός), *fūe* (ἀποσύνδεσις, σῆψις), *fūna* (σαπιζῶ), λιθ. *pū'ny, pū'i* (σῆψομαι), *pū'dau, pūdyti* (σῆψω), εἰτα γοτθ. *fīlj, καλ.-νορρ. fūll, ἀγγλ.-σαξ. fūll*, καλ.-γερμ. *fīll* (σαπρός) (ἱαπ. *prosof. -lo-*) λιθ. *pūllal* (=λατ. *pus*), *riaiuai* (σεσηπός ξύλον)· ἐξ ἱαπ. **pu-* ἢ *pi-*, βασιζέται ἐπὶ ὀνοματοποιεῖται.

πυός, δ' τό πρῶτον γάλα μετά τόν τοκετόν, λατ. colostrum.

Ἔτυμ. ὁ πυός, τό πῦαρ, γεν. πύατος, πβετία (πυθία), ἢ ἡ ὀμάς αβτη εἶναι διάφορος τῆς προηγούμενης (βλ. πύον), ἀνάγεται δὲ εἰς ἰαπ. *pous-, *pus- (ὄγκῳ), ἀνυπάρχον ἐν σανσκ. púsyati (pṛṣati, pṛṣāti) = εὐήμερῷ, εὐτυχῶ, παλ.-σαυ. puchati (πνέω, φυσῶ), o-puchna,hi (φρουσκάνω διά φυσήματος).

Πύπασξ, ἐπιφώνημα θαυμασμοῦ, ἐκπλήξεως «μπράβο!» **ΠΥΨ**, πύρξ, τό ὡς καί νῦν, πῦρ, «φωτῖα» || **πῦρ** Διός=τό πῦρ τοῦ Διός, τ. ἔ. ἡ ὀστραπή.— || **μτφρ.**, ὁ πυρετός, ἡ θερμότης τοῦ πυρετοῦ, «θέρμη» || ὡς. πυρετώδης ἐλίς.— || **πρὸς δῆλωνιν πραγματίων τρομῶν:** *κρείσσον ἀμαίμακτον πυρὸς*=ἰσχυρότερον ὅπὸ τὸ ἀκαταμάχητον πῦρ | *διὰ πυρὸς ἔναι*=«διέρχεσθαι διὰ πυρός καὶ οἰδήρου», τ. ἔ. ὀρμῶν πρὸς πάντα κίνδυνον.

Ἔτυμ. ἡ πῦρ: ἀρμ. hur, γεν. hroy (*pur-o)=δός, τοχαρ. por (πῦρ), ὄμδρ. pir (πῦρ), ruom-e (=in ignem), ἱρλ. tīr (πῦρ), παλ.-noγρ. furr (πῦρ, (<fūrī-), τοχ. py'r (θερμοσοπιδία), εἰτα παλ.-γερμ. fūr, fiur, παλ.-σαξ. fiur, ἀγγλ.-σαξ. fy'r (πῦρ) (<germ. *fu[ν]ir[a]-). Ἡ ὄλη ὀμάς ἀνάγεται εἰς ἰαπ. *pewa: =*pu- (καθαρίζω, ἐξαγνίζω), πρβλ. σανσκρ. pṛṇāti (πράνατῖ)=καθαρίζω, στραγγίζω, λατ. purus, παλ.-γερμ. fowen (κοσκινίζω τὸν σίτον) παράγωγα: *πυρεθ*, ἰων. *πυρή*, ἢ, *πυρία*, ἢ, *πυρήτης*, *πύρινος*, *πυρεύς*, *πυρόω*, *πυρετός*, *πυρός*, *πυρρός*.

πυρά, -ών, τὰ (πῦρ) ὡς καί νῦν, τὰ πυρά, καὶ ἰδίᾳ τὰ χρησιμοποιούμενα ὑπὸ τῶν ἀγρυπνούντων στρατευτῶν χρεῖν συνθήματος ἢ πρὸς ἐξαπάτησιν τῶν πολεμίων (μόνον κατὰ πλθθ.).

πυρά, -ᾶς, ἰων. **πύρη**, -ῆς, ἢ (πῦρ) τό μέρος (ὁ τόπος) ἐνθα ἀνάπτει πῦρ || νεκρική πυρά, λατ. bustum || τόπος ταφῆς, τύμβος, τό ἐπὶ τῆς πυρᾶς συσσωρευόμενον χῶμα, λατ. bustum, tumulus. 2) ὁ βωμός ἐφ' οὗ ἐτελοῦντο ἔμπυροι θυσαί || ὡς. τό ἐπὶ τοῦ βωμοῦ καλον πῦρ.

πῦρ-ἀγρᾶ, ἢ (πῦρ+ἀγρέω) λαβὴς διὰ τῆς ὀβολας συλλαμβάνει τις πεπυρακτώμενον ἄνδρακα ἢ οἰδῆρον, ὡς καί νῦν πυράγρα, «τοιμπιάδα, μασιά».

πῦρ-αγρέτης, -ου, δ'=*πυράγρα* (βλ. λ.). **πῦρ-αἰθῶ** (πυρεθ+αἰθῶ) ἀνάπτω (καὶ καίω) νυκτερινὰ πυρά ὡς φύλαξ ὀστραπέδου.

πῦρ-ακτέω, μελλ. -ήσω (πῦρ+ἀγω) περιστρέφω τι εἰς τὸ πῦρ, τὸ σκληροῦν «στή φωτῖα», ἐμπυρέω || ἀποτεφρῶ, ἀνδρακοποιῶ.

πῦρ-ακτώω=*πυρακτέω* (βλ. λ.).

πυράμινος, ἢ, ον (πυρός)=*πύρινος* B (βλ. λ.), ὡς τὸ *κρεθάμινος* ἀντὶ *κρεθίνος* ὁ ἐκ οἴτου, οἴτινος, «οἰταρένιος», «οἰταρήσιος».

πυράμις, -ίδος, ἢ ὡς καί νῦν, πυράμις, «πυραμίδα», τὸ γωνιῶν αἰγυπιακῶν οἰκοδόμημα || τὸ γεωμετρικὸν σχῆμα τῆς πυραμίδος [αἰγυπτ. λέξις].

πυράμιους, -οῦντος, δ, συνηρ. τύπος ἀντὶ *πυραμοεῖς* (πυρός) εἶδος πλακοῦντος κατασκευασομένου ἐκ πεφυρμένου οἴτου καὶ μέλιτος, ὅστις ἐδίδοτο ὡς βραβεῖον (ἢ δῶρον) εἰς τὸν περισσότερον ἀντέχοντα κατὰ νυκτερινῆν ἀγρυπνίαν (νυκτοφυλακὴν) || γενικῶς, τὸ βραβεῖον (τὸ ἐπαθλον) νίκης.

πῦρ-αυγῆς, ἐς (πῦρ + αὐγή) ὁ φεγγεβολῶν, ὁ λάμπων ὡς πῦρ.

πυρηθόν, ἐπῖρρ. (πύργος) ὡς πύργος, ὁμοίως πρὸς πύργον.— || ἐπὶ στρατιωτῶν, κατὰ μάζας, κατὰ φάλαγγας, ἐν πυκνῇ παρατάξει.

πυρῆ-ηρός, μελλ. -ήσω (πυρηθῆς) ἐγκλείω ἐν πύργῳ, περικυκλῶ (ἀποκλείω, πολιορκῶ) τινα ἐγκλεισμένον ἐν πύργῳ.— παθητ., ἐγκλείομαι ὡς ἐν πύργῳ, πολιορκούμαι.

πυρῆ-ηρός, ἐς (πύργος+ἀρᾶρειν) ὁ ἐγκλεισμένος (ἀποκεκλεισμένος) ἐν πύργῳ, ὁ πολιορκημένος ἐντός πύργου || ἐπὶ τόπου ἢ χώρας, ὁ ἔχων ὄχυρωμένους πύργους.

πυρηθῖον, τό, ὄπκορρ. τοῦ πύργος· μικρὸς πύργος, πυργίσκος.

πύργινος, ἢ, ον (πύργος) ὁμοίος πρὸς πύργον || ἰσχυρός ὡς πύργος || ὁ ἀνήκων εἰς πύργον.

πυργίον, τό, ὄπκορρ. τοῦ πύργος· πυργίσκος.

πυργο-δαίκτης, ον (πύργος + δαίξω) ὁ καταστρέφων τοὺς πύργους.

πυργο-μάχῃ (πύργος+μάχομαι) μάχομαι ἐναντίον πύργου, προσβάλλω πύργον, ἐφορμῶ κατὰ πύργου. 2) μάχομαι ἀπὸ πύργου.

ΠΥΨΟΣ, δ' ὡς καί νῦν, πύργος, καὶ μάλιστα πύργος τευχῶν τῆς πόλεως || ἐν τῇ πλθθ., τείχη τῆς πόλεως μετὰ τῶν πύργων τῶν || γενικῶς, πᾶν ὄχυρωματικὸν ἔργον, πᾶσα ὄχυρωσις, φρούριον || ὡς. κινήτος πύργος, τὸν ὄποιον ἐπιηλοῖαζον εἰς τὰ τεῖχη τῆς πολιορκουμένης πόλεως, ὥστε ἀπ' αὐτοῦ νὰ εἶναι δυνατόν νὰ ἐνεργηθῇ ἐπιθέσις ἐναντίον τῶν. 2) *μτφρ.*, πύργος ἀμύνης, ἀνήρ ὑπεραρμόνιος τῆς παρατάξεώς του ἀποτελεσματικῶς ὡς πύργος, ὡς ὁ Ἄτας καλεῖται πύργος Ἀχαιοῖς || τεῖχος, ἐπαλις, ὄχυρωμα, προπύργιον: *πύργος θανάτων*=προπύργιον κατὰ τοῦ θανάτου. 3) τὸ ἀνω μέρος παντός οἰκοδομήματος.— || τμήμα στρατοῦ παρατεταγμένον εἰς πυκνὴν φάλαγγα (βλ. καὶ *πυρηθόν*).

Ἔτυμ. πύργος· συγγ. τῇ Πύργων (Πέργαμο Τροίας)· πῖθ. δάνειον ἐκ ἑξήνης γλώσσης, ἰσως Ἀσιατικῆς· πρβλ. Ἑαυρ. «φύργος» τείχος· κατὰ τινας συγγ. καὶ τῇ γοτθ. baürgs (πόλις), παλ.-γερμ. burg (πόλις, φρούριον), ἀγγλ. burgh, τὰ ὅποια πάλιν εἶναι πῖθ. συγγ. τῇ γερμ. Berg (ὄρος).

πυργο-φόρος, ον (πύργος+φέρω) ὁ φέρων πύργον (εἴτε ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, ὡς ἡ Κυβέλη, εἴτε ἐπὶ τῶν πῶτων ὡς οἱ ἐλέφαντες).

πυργο-φύλαξ, -άκος, ὁ (πύργος+φύλαξ) ὁ φύλαξ (φρουρός) πύργου.

πυργῶ, μελλ. -ώσω (πύργος)· περιβάλλω διὰ πύργων, ὄχυρώνω διὰ πύργων.— μέσον, οἰκοδομῶ (κτίζω) πύργους.— παθητ., ἐφοδιάζομαι διὰ πύργων.— || ἀνυψῶ εἰς μέγα ὕψος, εἰς ὕψος πύργου || *μτφρ.*, *πυργῶ ἔχηματα σεμνὰ*=οἰκοδομῶ (ἐπισωρεύω) δίκην πύργων πομπῶδεις φράσεις || ὄθεν, ἀνυψῶν, ἐγκωμιάζω, μεγαλοποιῶ.— παθητ., ἐξαίρω ἑμαυτόν, ἐπαίρομαι, εἶμαι ὑπερφίαλος, ὑπεροπτικός.

πυργ-ώδης, ἐς (πύργος + εἶδος) = *πυργοειδής*, ὁμοίος πρὸς πύργον.

πύργωμα, -ατος, τό (πυργῶ) τόπος ἐφωδιασμένος διὰ πύργων, πόλις ὄχυρωμένη διὰ πύργων || ἐν τῇ πλθθ., πύργοι καὶ τεῖχη ὀμοῦ.

πυργῶτις, -ίδος, θηλ. ἐπιθ. τοῦ (καὶ σήμερον λεγομένου) *πυργωτός* (πυργῶ)· πυργωτή.

πυρ-δαῆς, ἐς (πῦρ+δαῖω) ὁ καίω ἐν πυρὶ, καυστικός, πυριφλεγής, ἐμπρηστικός.

πυρεῖον, ἰων. **πύριον**, τό (πῦρ), πλθθ. *πυρήια*· τεμάχια ξύλου προοτριβόμενα μεταξὺ τῶν ἕως ὄτου ἀναδῶσουν φλόγα, λατ. Igniaria || γεν., πᾶν μέσον χρησιμοποιοῦμενον πρὸς δημιουργίαν φλογός.

πυρέσσω, ἀτ. -ττω· μελλ. *πυρέξω* ἄορ. α' ἐπύρξα (πυρετός) ὡς καί νῦν, πυρέσσω, ἔχω πυρετόν, πάσχω ἐκ πυρετοῦ.

πυρετός, -οῦ, δ (πῦρ) πυρώδης θέρμη, καίουσα θερμότης, καυστική («ἔστη».— || κυρ. ὡς καί νῦν, πυρετός, πυρετική θερμοκρασία, «θέρμη» || εἶδη πυρετοῦ: *ἀμφημερινός*, *τριταῖος*, *τεταρταῖος* κλπ.=ὁ ἐκάστην ἡμέραν (καθημερινός), ὁ ἐπανερχόμενος κατὰ πᾶσαν τρίτην ἡμέραν, ὁ κατὰ πᾶσαν τετάρτην ἡμέραν...

πυρεύς, -έως, δ (πῦρ) ἐμπρηστής, πυροπολητής || ἀγγεῖον ἀντέχον εἰς τὸ πῦρ.

πυρή, -ῆς, ἢ, ἰων. καὶ ἐπ. ἀντὶ *πυρά*.

πύριον, τό, ἰων. ἀντὶ *πυρεῖον* (βλ. λ.).

ΠΥΨΗ'Ν, -ῆνος, δ' τὸ ἐντός καρπῶν τινων ἢ ὀπωρικῶν ὀστεῶδες μέρος, τὸ «κουκκούτσι» (ἐλαιῶν π.χ.). **πῦρ-ἠνεμος**, ον (πῦρ + ἄνεμος) ὁ ἀναρριπίζων (ἀνάπτων) τὸ πῦρ.

πῦρ-τόκος, ον (πῦρ+τεκεῖν) ὁ παράγων πῦρ. **πῦρ-φάτος**, ον (πυρεθ+φάταε, γ' ἐν. παθ. πρ.κ. τοῦ *φένω) ὁ φονεύων (συντρίβων) πυρούς (τ. ἔ. τὸν σίτον), ἐπιθ. τῆς «μυλόπετρας».

πῦρ-φόρος, ον, ποιητ. ἀντὶ *πυροφόρος* (πυρός+φέρω) ὁ φέρων (παράγων) πυρούς (βλ. σίτον).

πύρια, ἢ (πῦρ)· λουτρόν δι' ἀτμοῦ, ὅπρρ.

σκεύαζον ρίπτοντες σπέρματα καννάβωος ἢ ἄλλας εὐώδεις ὕλας ἐπὶ διαπύρων λίθων.

πυριάτη, ἡ (πυρός) τό καλούμενον πρωτόγαλα («κολάστρα»), τὸ εὐδύς μετὰ τήν ἀποκύησιν ἀμελ-
χθέν γάλα, πηγνύμενον διὰ θερμάνσεως (ἐπὶ θερμο-
μοποδιᾶς).

πυριάτηριον, τὸ (πυριάω)· λουτρόν δι' ἄτμου, ἀτμόλουτρον.

πυριάω (πυρία)· ἐμβάλλω τι(νά) εἰς ἀτμόλου-
τρον (εἰς πυριάτηριον, βλ. λ.).

πυρί-θλητος, ὁν (πῦρ+βάλλω)· ὁ βληθεὶς (κτυ-
πηθεὶς) διὰ πυρός.—|| ὡς ἐνεργ.=πυροβόλος=ὁ βάλλω-
ν (κτυπῶν) διὰ πυρός.

πυρί-γενής, -ου, ὄ=πυριγενής (βλ. λ.).

πυρί-γενής, ἐς, (πῦρ+γενέσθαι)· ὁ γεννηθεὶς ἐν πυρὶ ἢ ἐκ τοῦ πυρός || ὁ εἰργασμένος (κατεσκευ-
ασμένος, σφυρηλατηθεὶς) διὰ τοῦ πυρός.

πυρί-γόνος, ὁν (πῦρ+γενέσθαι)· ὁ παράγων πῦρ.
— || προπαροξ. ὡς παθητ., **πυρί-γονος**, ὁν=ὁ γεν-
νηθεὶς ἐκ τοῦ πυρός.

πυρί-δαπτος, ὁν (πῦρ+δάπτω)· ὁ ὑπὸ τοῦ πυ-
ρός κατανάλωθεὶς.

πυρίδον (Α), τὸ, ὄποκορ. τοῦ πῦρ· μικρόν (ὀλί-
γον) πῦρ, σπινθήρ.

πυρίδιον (Β), τὸ, ὄποκορ. τοῦ πῦρός· ὀλίγος σίτος.

πυρί-ήκης, ἐς, ὄρθτ. τοῦ πυρι-ηκής (πῦρ+ἄκη)·
ὁ ἠκυρημένος (ὠξυμημένος, ἐσκληρωμένος) ἐν πυρὶ, ὁ ἔχων πυρίνην (πεπυρακτωμένην) ἀκὴν, δηλ.
αἰχμὴν, λατ. praeustus.

πυρί-κῆς, ἐς=πυρίκαυστος (βλ. λ.).

πυρί-καυστος, ὁν (πῦρ+καίω)· ὁ ἐν πυρὶ κεκαυ-
μένος, πεπυρακτωμένος.— || ὁ ὑπὸ τοῦ πυρός προ-
ξενούμενος.

πυρί-κοίτης, -ου (πῦρ+κοίτη)· ὁ ἐν ᾧ τὸ πῦρ κοι-
μᾶται || ὁ ἐμπεριέχων καὶ διατηρῶν πῦρ (ἐπὶ τοῦ νάρ-
θηκος, δηλ. τοῦ καλᾶμου, τοῦ Προμηθέως).

πυρί-λάμπης, ἐς (πῦρ+λάμπω)· ὁ λάμπων ἐκ
τοῦ πυρός, ἢ ὁ λάμπων ὡς πῦρ.

πυρίνος (Α), ἡ, ὁν (πῦρ)· ὡς καὶ νῦν, πύρινος, ὁ
ἐκ πυρός, πυρώδης || φλογερός, σπινθηρίζων, σπιν-
θηροβολῶν.

πυρίνος (Β), ἡ, ὁν (πῦρός)· ὁ ἐκ πυροῦ, δηλ. ὁ
ἐκ σίτου κατασκευαζόμενος, σίτινος, «σταρῆνιος»,
«σταρῆσιος».

πυρί-πνέων, οἴσα, ὄν (πῦρ+πνέω)=πυρίπνοος
(βλ. λ.).

πυρί-πνοος, ὁν, καὶ συνηρ.—πνοους, οὖν (πῦρ+
πνέω)· ὡς καὶ νῦν, πυρίπνοος, πνέων (ἀποπνέων,
φυσῶν) πῦρ || πύρινος, πεπυρακτωμένος, φλογερός ||
αφοδρός, ὀξυθύμος.

πυρί-σπαρτος, ὁν (πῦρ+σπείρω)· ὁ πυρὶ ἐσπαρ-
μένος, ἢ ὁ σπείρων πῦρ, ὁ φλογίζων.

πυρί-σπείρητος, ὁν (πῦρ+σπείρω)· ὁ πυρὶ
ἐσπειραμένος, τ. ἔ. ὁ περιτυλιγμένος ἐντὸς πυρός,
ὁ περικυκλωμένος ἀπὸ φλόγας.

πυρί-στακτος, ὁν (πῦρ+στάζω)· ὁ στάζων (στα-
λάζων) πῦρ, ὁ ἐκβάλλων πῦρ.

πυρίτης (Α), -ου, ὁ, θηλ. **πυρίτης**, -ιδος (πῦρ)· ὁ
περὶ τὸ πῦρ καταγινόμενος, ὁ σιδηρουργός τρόπον
τινά.— || πυρίτης λίθος=ὁ χαλκοπυρίτης τῶν ὀρυ-
κτολόγων, εἶδος λίθου, ὅστις κρούμενος ἀναδίδει
σπινθήρας.

πυρίτης (Β), -ου, ὁ, μθγν. (πυρός)· πυρίτης ἄρ-
τος=ὁ ἐκ σίτου (ἐκ πυρῶν), «σταρῆνιο ἢ σταρῆσιο
ψωμί».

πυρί-τρόφος, ὁν (πῦρ+τρέφω)· ὁ τρέφων (ἀναρ-
πιρίζων) τὸ πῦρ.

πυρί-φάτος, ὁν (πῦρ+πέφαται, τοῦ φέγω)· ὁ φο-
νευθεὶς ὑπὸ τοῦ πυρός, ὁ καεὶς, ὁ πυρὶ ἀναλωθεὶς,
ἐρημωθεὶς διὰ πυρός.

πυρί-φλεγέδων, -οντος, ὁ (πῦρ+φλέγω)· εἷς ἐκ
τῶν ποταμῶν τοῦ Ἄδου (κῦρ. ὁ φλεγόμενος)· ἐκ τοῦ
πυρί-φλεγέδων, οἴσα, ὁν· ὁ λάμπων ὡς φλόξ
πυρός || ἐξ αὐτοῦ τὸ προηγ. κῦρ. βν.

πυρί-φλέγης, ἐς καὶ **πυρί-φλέγων**, -οντος, ὁ, ἡ
(πῦρ+φλέγω)· ὁ φλέγων (καίων) ὡς πῦρ, διάπυρος,
φλογερός.

πυρί-φλεκτος, ὁν (πῦρ+φλέγω)· ὁ ἀνημμένος, ὁ
φλεγόμενος, ἀναδίδων πυρίνας φλόγας || πύρινος,
φλογερός, διάπυρος, ἐξημμένος.

πυρίχη, ἡ, ποιητ. ἀντὶ **πυρρίχη** (βλ. λ.).

πῦρ-καεύς, -εως, ὁ (πῦρ+καίω)· ὁ ἐμπρηστής,
πυρπολητής.

πῦρ-καῖά, ἱων. -ῖῆ, ἡ (πῦρ+καίω)· πυρά, τόπος
ἐνθα ἀνάπτεται πῦρ, νεκρικὴ πυρά. 2) ὡς καὶ νῦν,
πυρκαϊά, «φωτιά», ἐμπρησμός. 3) μθφρ., ἡ φλόξ
τοῦ ἔρωτος, ἐρωτικὴ φλόξ, πυρκαϊά ἐρωτικῆ.— ||
ἐλαία καεῖσα μέχρι ρίζης καὶ πάλιν ἀναφύεσσα,
ἀγρία ἐλαία

πυρναῖος, α, ὁν (πύρνον)· κατάλληλος πρὸς βρώ-
σιν, ὠριμος, ἐδώδιμος.

πύρνον, τὸ, συντεμ. τύπος ἀντὶ πύρνον (ἐνν. σι-
τίον), οἰδ. τοῦ πύρνος (πῦρός)· σίτινος ἄρτος,
«σταρῆσιο ψωμί». 2) πᾶν τὸ κατάλληλον πρὸς
βρώσιν, ἐδώδιμα γενικῶς.

πῦρο-γενής, ἐς (πυρός+γενέσθαι)· ὁ ἐκ πυρῶν
(ἐκ σίτου) γεγεννημένος (ζηλ. κατεσκευασμένος).

πύροεις, εσσα, ἐν (πῦρ)· πυρώδης, διάπυρος, πλη-
ρης πυρός.— || ὁ πυρόεις, ὁ πλανήτης Ἄρης, κα-
λούμενος οὕτω ὡς ἐκ τοῦ ἐρυθροῦ του χρώματος.

πῦρο-κλοπία, ἡ (πυροκλόπος)· ἡ κλοπὴ τοῦ πυρός.

πῦρο-κλόπος, ὁν (πῦρ+κλέπτω)· ὁ κλέπτων
τὸ πῦρ.

πῦρο-λόγος, ὁν (πυρός+λέγω)· ὁ συλλέγων πυ-
ρούς, δηλ. ὁ θερίζων.

πῦρο-πωλέω, μελλ. -ήσω (πυροπόλης)· πωλῶ
πυρούς (ζηλ. σίτον), σιτοπωλῶ.

πῦρο-πόλης, -ου, ὁ (πυρός+πωλέω)· ὁ πωλῶν
πυρούς (ζηλ. σίτον), σιτέμπορος.

πῦρο-ρρέγης, ἐς (πῦρ+ῥαγγίαι, τοῦ ῥήγνυμι)·
ὁ ἐν τῷ πυρὶ ρηγνυόμενος, ὁ δρασύμενος κατὰ
τὴν ὀπτῆσιν (περὶ τῶν κεράμων) || τὸ οἶδ. πυρορ-
ραγῆς ὡς ἐπίρρ.

πύρός, ὁ σίτος, «σιτάρι, στάρι» || ἐν τῷ πληθ., κόκ-
κοι σίτου.

Ἔτυμ. : πυρός, δωρ. σπῦρός· πῦρήν, -ήνος· διόσ-
-πυρος, ὄν· πυρόν : λιθ. p̄r̄ra (σίτος ἐσπαρμένος
κατὰ τὸ φθινόπωρον), λεττ. r̄ur̄'i (σίτος), παλ.-πρωσσ.
pure (σίκαλις), παλ.-σλαβ. pyro (=λατ. far, milium),
σερβ. pir (εἶδος σίτου), νεο-σλαβ. pira (ἐρυθρὸς σί-
τος, ζειά), ἀγγλ.-σαξ. fyrs (=Iolium), σανσκρ. p̄r̄ra-ḥ
(πλακοῦς).

πῦρο-φόρος (Α), ὁν (πῦρ+φέρω)· ὁ φέρων πῦρ,
ἁ πυρφόρος ἢ ἠφαιστειώδης.

πῦρο-φόρος (Β), ὁν (πῦρός+φέρω)=πυρηφόρος,
ὁ φέρων (παράγων) πυρούς. τ. ἔ. σίτον.

πῦρώ, μελλ. -ώσω (πῦρ)· καὶ διὰ πυρός, πυρ-
πολῶ || καὶ εἰς ἔμπυρον θυσίαν. 2) μθφρ. ἀνά-
πτω, φλέγω.— || θυμάζω, καπνίζω, χῶρον διὰ νά
ἀποκαθαρθῆ ἀπὸ νόσημά τι.

πῦρ-πάλαιμά, μελλ. -ήσω (πῦρ+παλαμάμαι)·
χειρίζομαι πῦρ, κῶμην τεχνάσματα (ἐξάπατῶ) διὰ
τοῦ πυρός, μετέρχομαι σκανδαλώδεις πανουργίας.

πῦρ-πάλαιμος, -ατος, τὸ (πῦρ+παλάμη)· ὁ κατειργα-
σμένος διὰ πυρός, ἢ ἐκ πυρός, ὁ ἔμπυρος.

πῦρ-πνοος, ὁν (πῦρ+πνέω)=πυρίπνοος (βλ. λ.).

πῦρ-πολέω, μελλ. -ήσω (πυροπόλος)· ἀναστρέφο-
μαι περὶ τὴν πυρᾶν, πυροσέω, καὶ πῦρ, κῶμην πῦρ
|| κῦρ. διατηρῶ τὸ πῦρ, τὸ ἀναρριπίζω, τὸ συντηρῶ ||
πυροπολῶ τοὺς ἀνθρώπους=φυσῶ (ριπίζω) τὴν φλόγα
των.— || ὡς καὶ νῦν, πυρπολῶ, καταστρέφω διὰ πυ-
ρός, κατακαίω, ἐξαφανίζω διὰ ἔμπρησμοῦ.

πῦρ-πόλημα, -ατος, τὸ (πυροπόλέω)· φρυκτωρία,
συνθηματικὰ νυκτερινὰ πυρά, πυροσφ.

πῦρ-πόλος, ὁν (πῦρ+πολέω)· ὁ περὶ τὸ πῦρ
πολεύων (τ. ἔ. ἐνασχολούμενος, καταγινόμενος εἰς
αὐτό) || ὁ πυρπολῶν, καταστρέφων διὰ πυρός, καυ-
στικός.

πυρράζω, μελλ. -ώσω (πυρρός)· εἶμαι πυρρός, εἶ-
μαι ἐρυθρὸς (κόκκινος), εἶμαι κατέρυθρος.

πυρρίας, -ου, ὁ (πυρρός)· ὄνομα δούλων, καὶ
κῦρ. ἐπὶ τῶν ἐκ Θράκης καταγομένων πυροτριχῶν
δούλων (περὶ λ. τὸ σημερ. «κοκκινوترίχης»).

πυρρίχη, ἡ (ἐνν. ῥαγγίαι)· εἶδος ἐνοπλοῦ πολε-

μικής όρχήσεως, ό πυρρίχιος χορός, κληθείς ούτω έκ του όνόματος του έπινοήσαντος αυτόν, του Πυρρίχου· ό χορός ούτος διεκρίνεται διά την ζωηρότητα των κινήσεων και τάς παραδόξους συστροφάς του σώματος || παροιμ. *πυρρικήν βλέπειν*—έννοησον και πολεμικόν τι θλέπειν.

πυρρίχιάκος, ή, όν (*πυρρικός*)· έν τή Μετρικῇ, ό άνήκων εις τό πυρρίχιον μέτρον, ή ό πεποημένον κατ' αυτό.

πυρρίξίω, μελλ. *-ίσω* (*πυρρικήν*)· χορεύω τόν πυρρίχιον χορόν.

πυρρίχιος, ό (*πυρρικήν*)· ό άνήκων ή άρμόζων εις την *πυρρικήν* (βλ. λ.). δηλ. εις τόν πυρρίχιον χορόν || *πυρρικήν όρχημα* = ό πυρρίχιος χορός.— || *πούς πυρρικός* (έν τή Μετρικῇ), μετρικός πούς συγκείμενος έκ δύο βραχείων συλλαβών (—, π.χ. μετά), του όποιου έγινετο συχνοτάτη χρήσις έν τή *πυρρικήν*, τ. έ. έν τώ πολεμικῷ όρωματι, τ.φ. άδομένην κατά τόν πυρρίχιον χορόν|| ό *πυρρικός πούς* έκκαλετο και *παρίαμβος*.

πυρρικήσις, -οϋ, ό (*πυρρικήσις*)· ό όρχούμενος τήν *πυρρικήν* (τ. έ. τόν πυρρίχιον χορόν).

πυρρικός, ή, ον, δωρ. άντι *πυρρός* (βλ. λ.).

πυρρο-γένειος, ον (*πυρρός* + *γένειον*)· ό έχων πυρρόχρουν γενειάδα.

πυρρό-θριξ, -τέριχος, ό, ή (*πυρρός* + *θριξ*)· ό έχων πυρρός τρίχας, ό έχων πυρρόχρουν κόμην, κοκκινότριχης.

πυρρ-οπίης, -ου, ό (*πυρρός* + *δπιπτεύω*)· ό άσελγώς προσθέλων πυρρότριχας παιδάς, παιδραστής, μετά λογοπαικικόδ ήπαινισμό πρός τήν λ. *πύρ-οπίης*—ό γλυκοκυττάζων τόν σίτον (άποβλέπων δηλ. εις τήν έν τή Πρυτανείω αίτησιν) (πρβλ. και *γυναιοπίτης, παρθеноπίτης, οίοπίτης*).

πυρρός, ά, όν, ίων. -ή, -όν, παλαιότ. άττ. *πυρρός*, ή, όν (*πύρ*)· ό έχων τό χρώμα πυρός (φλογός), πυροκόκκινος, έρυθρωπός, λατ. *rufus*, όλίγον σκοτεινότερος του Ξανδοϋ||*γενειώξ*, *πυρρόχρους*, ύπερυθρός, έρυθροκίτρινος.

πυρρό-τρίχος, ον'—*πυρρόθριξ* (βλ. λ.).

πυρραίνω (*πυρρός*)· καθιστώ τι(να) πυρρόν (έρυθρόν), ετά(ν) θάψω κόκκινω.

πυρραϊός (*πυρρός*)· θάλω πυρ, άνάπτω πυραούς, κάμνω νά λάμψη διά πυρρών.— || μεταδίω ειδήσεις διά πυρρών, κάμνω σημετα («σινιάλα») διά πυρρών ή πυρών.

πυρρο-όδλος, ον (*πυρρός* + *βαλείν*)· ό έξακοντίζων πύρ (πυρώδεις άκτίνας).

πυρρό-κομος, ον (*πυρρός* + *κόμη*)· ό έχων πυρράν κόμην, ζανδόκομος.

πυρρό-νώτος, ον (*πυρρός* + *νώτον*)· ό έχων πυρρά τό νώτα, έρυθρόνωτος, ό έχων ύπόπυρρον τήν ράχιν.

πυρρός, -οϋ, ό, άνώμ. πληθ. τά *πυρρά* (*πύρ*)· ώς και νύν, πυρρός, θαυλός καίων, δάς φλεγόμενη, λαμπρά, λαμπτήρ.— || τό έν καιρῷ νυκτός υπό φρουρούτων στρατιωτών διά πυρών (διά πυρρών, δάδων) διδόμενον σημετον εις άλλους μακράν εύρισκομένους (άλλά εις θέσιν όπότεν ζύνανται νά ΐδουν τήν πυράν), *φρυκτός, φρυκτορία* (βλ. λ. λ.).

πυρρός, ή, όν, παλαιότ. άττ. και δωρ. άντι *πυρρός* (βλ. λ.).

πυρρο-τόκος, ον (*πυρρός* + *τεκείν*)· ό γεννών (παράγω) πύρ.

πυρρ-ώδης, ες (*πυρρός* + *είδος*)· ό όμοιος πρός πυρρόν, ό λαμπρῶς καίων, λαμπρός.

πυρρ-ωρός, ό (*πυρρός* + *ώρα*)· φρυκτωρός, φρουρός όστις διδει σημετα διά πυρών.

πύρ-φορέω, μελλ. -ήσω (*πυρρικός*)· είμαι πυρφόρος, φέρω (κρατώ) πυρρόν || πυρπολώ.

πύρ-φόρος, ον (*πύρ* + *φέρω*)· ό φέρων πύρ, ό έφορμών διά του πυρός || ώς οια. ό *Πυρφόρος*—ό φέρων τό πύρ, ό κομιστής του πυρός, όνομα του Προμηθέως έν τινι αστυρικῷ δράματι του Αισχύλου || *πυρφόρος οιστοί*—βέλη μέ εύφλεκτους ύλας προσδεδεμένας έπί αυτών, ώστε άναποτμένοι και έξακοντιζόμεναι μετά των βελών νά πυρπολώσι πάν

ζύλινον κατασκέύασμα του έχδρου.— || *θεός πυρφόρος*—ό φλέγων θεός, τ. έ. ό προκαλών λοιμόν ή πυρετόν.— || *πυρφόρος* έν τή στρατιῃ των Λακεδαιμονίων έκκαλετο ό ιερεύς ό διατηρών τό πρός θυσίας Ιερόν πύρ, όπερ ούδέποτε έσθάννυτο || όθεν, έπι όλοσχερούς ήττης, ή παροιμ. έκφρασις *έδει μηδέ πυρφόρον περιγενέσθαι*—ήτοι πεπρωμένον νά μη επιφέρη ούτε ό ιερεύς ό διατηρών άκοιμητον τό Ιερόν πύρ των θυσιών.

πύρ-ώπος, -οϋ, ό (*πύρ* + *ώψ*)· ό έχων πυρώδη τήν όψιν (τά βλέμματα, τους όφθαλμούς), ό φαινόμενος ώς πύρ.

πύρωσις, -εως, ή (*πυρώω*)· καύσις, πυρπόλησις.

πύστις, -εως, ή (*πυρνόμασι*)· έρώτησις, έξέταση, έρώτημα, αίτησις διά πληροφορίας.— || ό τι μανδάνει τις έρωτών, ή πληροφορία, είδήσεις, άγγελια.

πύσω, μελλ. του *πύσω* (βλ. λ.).

πύτιζω, μελλ. *-ίσω* (*πτύω*)· άποπτύω ύδωρ έκ του στόματός μου [δι' έτυμ. βλ. *πτύω*].

πύτιναιός, α, ον (*πυτινή*)· ό πεπλεγμένος έκ νεαρών κλάδων ίτέας (ή λυγαριάς).

ΠΥΤΙΝΗ, ή· λάγυνος (ή φλασκίον) κεκαλυμμένη διά πλέγματος έκ κλάδων ίτέας ή λύγου. [*πυτινή πυτιναιός* σκοτειν. έτυμολ. πιθ. τό έν αρχῃ τήν ήρρόν αύμφωνον έχει μετατραπή κατ' άφομ. πρός τό έν μέσει όλιγώτερον ήχηρόν (-τ-), πρβλ. "Hουχ. «*πυτινή*» λάγυνος ή άμύς. *Ταραντίνοισ'* = *πύτινος* = είδος Ιχθύος, πιθ. όνομασθέντός ούτω έκ του οχημάτός του].

πύτισμα, -ατος, τό (*πυτιζω*)· ό τι τις άποπτύει, τό άπόπτυσμα, πτύσμα, «φτύσμα».

πύω, ίων. **κώ**, έχλιτι. μόριον· άκόμη, μέχρι τουδε, έως τώρα· κατá τό πλείστον μετ' άννήσεως (μεθ' ής και άνούται πολλάκις εις μίαν λέξιν : *οϋπω*, *μήπω*, *οϋδέπω*, *μηδέπω*, *πόποτε*), ένίοτε δέ και άνευ άννήσεως, άλλ' έν έρωτήσει ύποδηλοϋση άρνησιν. [έξ ίαπ. *αγω- πω, κω. οϋπω' άττ., οϋ πώποτε (δωρ. *πώποκα*, λακ. *πηποκα*)].

πύω ; έπιτρ. **πωκα** (Σικελ.) άντι **πώω** ;—ώς και νύν, πώω ; εις ποίον μέρος ;—|| *πώ μάλα* ; ή *πώμαλα* ;= ποϋ επί τέλους, πώς τέλος ; (άνευ δέ έρωτήσεως = οϋδαμως, οϋδόλωγ, διόλωλ).

ΠΩΓΩΝ, -ατος, δ' ώς και νύν, πώγων, γενειός, γενειον || *πώγων πυρός* ή *φλογός* = γλώσσα πυρός (φλόξ άνερχόμενη εις οχημα πώγωνος) [*πώγων* < *πω-*, πρβλ. λιθ. **ρο** (προθ.) + *-γων* ; έλλ. *γένυς* (βλ. λ.), λατ. *gena*· ήτοι έν κυριολεξία *πώγων*—δ' τι είναι έμπρός όπό τό πηγούνι ή συνέχεται με αυτό].

πωγωνίας, -ου, δ' ό έχων πώγωνα, πωγωνοφόρος, «γενάτος», λατ. *barbatus* || *άστήρ πωγωνίας* = άσθήρ έχων (φέρων) πώγωνα, δηλ. κομήτης.

πωγωνίων, τό, όποκορ. του *πώγων* (βλ. λ.)· μικρός πώγων, «γενάκι».

πωγωνο-φόρος, ον (*πώγων* + *φέρω*)· ό φέρων (τρέφων) γένειον.

πώσα, τά, πληθ. όν. του *πών* (βλ. λ.).

πωλεία, ή (*πωλεύω*)· τό άνατρέπειν πώλωσ.

πωλέομαι, ίων. **πωλεύομαι**, έξ οϋ ή μετ. *πωλέω*· *πωλέομαι*, και πρτ. *πωλεύομαι*· ώς. ίων. γ' έν. πρτ. *πωλέσκειτο*· μελλ. *πωλήσομαι*· άποθ.— είναι επικ. ρήμα, κυρ. θαιμιστικόν του **πολέομαι** (*πολέω*), όπως τό **πώτομαι** του **πέτομαι**, τό **στρωφάω** του **στρέφω**· περιδιαβάω (περιφέρομαι) άνω-κάτω, περσι-δωδε εις τόν ίδιον τόνον, συχνάζω, λατ. *versari in loco* || ηγαίνω ή έρχομαι εις τινα τόπον συχνά || μετά γεν., *άγγελίης πωλέομαι* = πορεύομαι άγγελίας ένεκα (να άναγγείλω τι).— || όδεως ώρισμένην όδόν, άκολουθώ ώρισμένον δρόμον τής ζωής [δι' έτυμ. βλ. *πώλομαι*].

πωλεύομαι, έπ. άντι *έπωλούομαι*, πρτ. του **πωλέομαι**.

πώλευσις, ή (*πωλεύω*)· τό δαμάζειν πώλωσ, τό ήμερώνειν νεαρούς ίππους, ό ίπποδαμασμός.

πώλεύω (*πώλωσ*)· *πωλοδομαμύω* (βλ. λ.), δαμάζω (ήμερώνω, γυμνάζω) νεαρόν ίππον.

πώλέω, ίων. πρτ. *πωλέσκομαι*· μελλ. -ήσω· (***πώλαω**· όπως ένυπάρχει έν τή έμ-πωλάω)· άνταλλάσσω έμπορεύματα, ώς και νύν πωλώω, προσφέρω πρός πώλησιν, άντιθ. τ.φ. *ώνόμαι* (= άγοράζω) : *πωλώ*

γενί τε, πωλώ τι πρὸς τινα || *πωλώ τέλη* = πωλώ τούς φόρους, λατ. *locare*. — παθητ., πωλούμαι, προσφέρομαι πρὸς πώληρον || ἐπὶ προσώπων, ἀγοράζομαι καὶ πωλούμαι, δηλ. προδίδομαι, ἀπατώμαι πρβλ. *πειράσσω*.

Ἔτυμ. ἰων-αιτ. *πωλέω*· δωρ. *πωλά*, αιτ. *πωλή*· *πώλης*, -ου (μεταπρότης)· *πώλησις*· *πωλητής*· ἐκ βίτ. *πελ-*, τῆς ἐν τοῖς *πέλω*, *πέλομαι*, ἐμ-*πολάω*, καὶ κυρ. ἐν τοῖς ἀμφί-*πολος*, *πολέω*, *πολεύω*, *πολέομαι*· πρβλ. *καλ-γεμ*. *fāll* (ὁ πρὸς πώληρον), *καλ-norr.* *fair* (δμ. στήμ.), λιθ. *peiny'fi* (κερδίζω), *καλ-σλαυ*.

piēñ (λεία, λάφυρον), *σανσκρ.* *ράνατῆ* (**ῤῥῆνατῆ* (**ῤῥ*-n-)) = ἀγοράζω, ἀνταλλάσσω, *ραρα-ἡ*· ἐξ *ιαπ.* **rei-*· βλ. καὶ *πέλω*.

πώλης, -ου, ὁ (*πωλέω*)· ὁ πωλῶν, πωλητής, ἔμπορος.

πώλησις, ἡ (*πωλέω*)· ὡς καὶ νῦν, πώλησις («πούλησις, ἐπούλημα»), τὸ πωλεῖν.

πωλητήριον, τό· τόπος ἐν ᾧ γίνεται ἡ πώλησις πραγμάτων (ἐμπορευμάτων), πρατήριον, ἀγορά, ἀποθήκη ἐμπορευμάτων, ἐμπορικὸν κατάστημα «μαγαζί».— || ἐν Ἀθήναις, ὁ τόπος ἐν ᾧ συνηθροίζοντο οἱ *πωληταὶ* (βλ. λ.), ἵνα ἐκμισθώσουν τοὺς φόρους εἰς τὸν πλειοδότην (βλ. καὶ *πωλητής*).

πωλητής, -οῦ, ὁ (*πωλέω*)· ὡς καὶ νῦν, ὁ πωλητής, ὁ πωλῶν, ὁ ἔμπορος.— || ἐν Ἀθήναις, οἱ *πωληταὶ* ἦσαν δέκα ἀρχοντες (ἀνάλογοι πρὸς τοὺς ἐν Ρώμῃ *επιμετῆς*), οἵτινες ἐξεμίθουσαν (ἐπέωλον = λατ. *locabant*) εἰς τοὺς πλειοδότης τοὺς φόρους καὶ ἄλλας προσόδους.

πωλικός, ἡ, ὅν· ὁ ἀνήκων εἰς πώλους ἢ φορβάδας || γενικῶς ὁ ἀναφερόμενος εἰς ἵππους ἢ ὁ κατάλληλος δι' ἵππους || *ἀπὴνη πωλική* = ἄμαξα (τετράτροχος) συμφορὴν ὑπὸ πάλων ἢ ἡμιόνων.— || ποιητ. παρθενικός, ἐντροπάλος.

πωλίον, τό, ὑποκορ. τοῦ *πῶλος*· μικρὸς πῶλος, «πουλάρι».

πωλο-δαμνέω, μελλ. -ήσω (*πωλοδάμνης*)· δαμάζω κοί ἐκγυμνάω νεαροὺς ἵππους. 2) *μετρ.*, παιδογωγῶ, ἀνατρέφω.

πωλο-δάμνης, -ου, ὁ (*πῶλος* + *δαμάω*)· ὁ δαμάζων (ἡμερώνων, ἐκγυμνάζων) νεαροὺς ἵππους, ἵπποδασατής.

πωλο-μάχος, ὄν (*πῶλος* + *μάχομαι*)· ὁ μαχόμενος ὀφ' ἵππου ἢ ἀπὸ ἀμάξης.

Πῶλοισι, ὁ, καὶ ἡ· ὡς καὶ νῦν, πῶλος, «πουλάρι» (εἶτε ἄρρεν εἶτε θῆλυ) || γενικῶς, νεαρὸν ζῷον.— || παρὰ ποιητῆς, ἐν τῷ θηλ., νεάνις, κοράσιον, μικρὰ κόρη (ὡς τὰ: *δάμαλις*, *μόσχος*, *πάρτις*), λατ. *Juvenca* || σπανιῶτ. ὡς ἄρσ. νεανίας, νέος, υἱός.

Ἔτυμ.· *πῶλος*· λατ. *pullus*, γοθθ. *fula*, *καλ-γεμ*. *folo*, *καλ-norr.* *fole* (germ. **fulan-*), *μεσ-norr.* *fyl* (**fulja-*) = πῶλος· ἐξ *ιαπ.* **ῤῥ(u)-*· **ῤῥῖ*, βλ. ἐν *παῖς*.

πῶλυ-πος, ὁ, αἰολ. καὶ δωρ., καὶ **πῶλυψ**, ἀντι *πολύ-πους* (βλ. λ.) [δι' ἔτυμολ. βλ. *πολύς*].

πῶμα (Α), -ατος, τό· ὡς καὶ νῦν, πῶμα, κάλυμμα, σκέπασμα, «καπάκι» [*πῶμα*· πρβλ. *πῶν*, *ποιμήν*] (βλ. λ. λ.), *σανκρ.* *ῤῥῆτι*, *Zenb.* *ῤῥῆῖ* (προστατεύω, φυλάσσω), *σανκρ.* *ῤῥῆtra-m* (δοχεῖον, ἀποθήκη), γοθθ. *fōdr* (= *θήκη*, «θηκάρια»), ἀγγλ.-σαξ. *fōdder*, *fōdor*, *καλ-γεμ*. (*fedar-*) *fōtar* (θήκη, «θηκάρια»)· ἐξ *ιαπ.* *ῤῥ(l)-* (φυλάσσω, προστατεύω)].

πῶμα (Β), -ατος, τό (*ΠΟ-*, *ῤῥζ*, χρόνων τινῶν τοῦ *πῖνω*)· ποτόν, «ρουφηξιᾶ», πόσις [δι' ἔτυμολ. βλ. *πῖνω*]. **πῶ-μᾶλᾶ**· *ἐπίερρ.* δωρ. ἀντὶ *πῶς μάλα*· (βλ. *πῶ*)· ποῦ ἐπὶ τέλους· ποῦ ἐν τῷ κόσμῳ, πόθεν· || ἐντεῦθεν παρ' αἰτ. *ἀνευ ἐρωτήσεως* = *οὐδαμῶς*, ὅλως διόλου, οὐδὲν, κατ' οὐδένα τρόπον.

πῶ-ποτε (*πῶ+ποτέ*)· *ποτέ* ἕως τώρα, κάποτε ἕως τώρα, κάποτε, κατὰ τὸ πλείστον ἐν ἀρνήσει ἢ ἐν ἐρωτήσῃ ὑποδηλοῦσα ἀρνήσει.

πῶρίνος, ἡ, ὄν (*πῶρος*)· ὁ κατεσκευασμένος ἐκ πῶρου λίθου, πῶρινος, «ἀπό ποῦρι».

πῶρος, ὁ· ὡς καὶ νῦν, πῶρος, «ποῦρι», εἶδος μορμῶρου ὁμοίου πρὸς τὸ Πάριον κατὰ τὸ χρώμα καὶ τὴν πυκνότητα ἀλλ' ἑλαφροτέρου, λατ. *torhus*, ἰταλ. *tufa*· εἶναι εὐθρυπτος καὶ πορώδης [*πῶρος*· *πῶρινος*· *πῶρω*· σκοτειν. ἔτυμολ. πιθ. συγγ. τῷ *πῶρος*].

πῶρω, μελλ. -ώσω (*πῶρος*)· λιθοποιῶ, ἀπολιθῶνω, μεταβάλλω εἰς πῶρον (λίθον).— || γενικῶς, σκληρύνω, καθιστῶ τι τυλῶδες.— || *μετρ.* ἐν τῷ παθ., σκληρύνομαι, γίνομαι σκληρός, γίνομαι ἀναισθητός, πῶρῶνομαι (ἐπὶ τῆς καρδίας).

πῶρωσις, -εως, ἡ (*πῶρω*)· σκληρῶσις, σκληρύνσις, μετατροπὴ εἰς λίθον, ἀπολιθῶσις || *μετρ.* (ἐκ τοῦ παθ. *πῶρομαι*), σκληρύνσις τῆς καρδίας, ὡς καὶ νῦν πῶρωσις (ἡθικῇ), ἀναισθησία.

πῶς· ἰων. **κῶς**· ἔρωτ. *τῶπου*· ὡς καὶ νῦν, πῶς· κατὰ ποῖον τρόπον· λατ. *quomodo*? παρ' αἰτ. ἀνίστα μετὰ γεν.: *πῶς ἀγῶνος ἤκομεν* = «πῶς ἤρθαμε» (δηλ. εἰς ποίαν σειράν ἐπίδοσεως ἤλθομεν) κατὰ τὸν ἀγῶνα.— || ἐν ἀρχῇ λόγου· πῶς τώρα· || *πῶς γὰρ*· (ἐν ἀποκρίσει, ὡς εἰάν εἶχε προηγηθῆ τι τὸ μὴ δυνατόν νὰ γίνῃ) = διότι πῶς εἶναι δυνατόν...· πῶς ἡδύνατο νὰ ἔχη οὕτω· *πῶς γὰρ κάτοισα* = διότι πῶς εἶναι δυνατόν νὰ γνωρίζω· *πῶς ἄρα*· (ἐν ἀποκρίσει) = πῶς λοιπόν· || *πῶς δῆ*· = πῶς τῷ ὄντι· πῶς μὰ τὴν ἀλήθειαν· || *πῶς γὰρ δῆ*· = διότι πῶς μὰ τὴν ἀλήθειαν·— || *πῶς ἂν* μετ' εὐκτ. δηλοῖ εὐχὴν· *πῶς ἂν ὀλοίμην*· = «ἀλήθεια, πῶς δὰ ἦτο δυνατόν νὰ ἀποδῶναι»· «εἰσάγει ἔντοιασιν ὁμῶς πῶς εἶναι δυνατόν νὰ εἶναι οὕτω· ἀλλὰ πῶς·— || *πῶς οὐ*· = λατ. *quidni*? πῶς οὐχι· διατὶ οὐχι· βεβαίως! ἀσφαλῶς!— || *πῶς δοκεῖς*· = πῶς νομίζεις· πῶς σκέπτεσαι· τί στοχάζεσαι· τ. ἔ. δὲν δύνασαι νὰ σκεφθῆς πόσον... ἄρα· λίαν, πολύ. [ἐξ *ιαπ.* **qno-*· βλ. *πόθεν*] κυρίως εἰπὲν τὸ *πῶς* εἶναι ἐπίερρ. τοῦ **πός*· = *quis*? *θεν* καὶ τὰ *ποῦ*, *ποῦ*, *πῆ* κλπ.].

πῶς, ἰων. **κῶς**, ἐγκλιτ. ἐπίερρ. κατὰ τινα τρόπον, κάπως, λατ. *aliquo modo*.

πῶτάομαι, μελλ. -ήσομαι, ἐπ. ἀντὶ *πέτομαι*, *ποτάομαι* (βλ. λ. λ.), τῶν ὁποίων εἶναι θαμιστικόν, ὡς τὸ *στρωφῶ* εἶναι θαμιστ. τοῦ *στρέφω*, τὸ *πωλέομαι* τοῦ *πολέομαι* κ. ἔ. περιίπταμαι, ἵπταμαι περίξ [δι' ἔτυμολ. βλ. *πέτομαι*].

πῶτημα, -ατος, τό (*πῶτάομαι*)· τὸ «πέταγμα», ἡ πτήσις.

Πῶ~Υ, -εος, τό, πληθ. *πῶεα*, τὰ· ποίμνιον προβάτων, ποίμνη (μετὰ ἢ ἀνευ τῆς γεν. *οἰῶν*, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ *βοῶν ἀγέλαι*). [*πῶν*, γεν. *πῶ[]ε[]F[]ος*, πληθ. *πῶεα*· πρβλ. *σανκρ.* *ῤῥῆγῶ-ἡ* (προστάτης), ἐκ *ῤῥζ*. *πα-* (=προστατεύω), περὶ ἧς βλ. ἐν *ποιμήν*, *πῶμα* Δ].

P

Τό γράμμα **β̄** αντιστοιχεί πρὸς τὸ τοῦ ἀρχαίου Σημητικῆς ἀλφάβητου **resh** (Ϝ), ἐμφανίζεται δὲ εἰς τὰς ἀρχαιότερας ἐπιγραφὰς τῆς νήσου Θήρας, τῆς Ἀττικῆς, τῆς Κορίνθου, ὑπὸ τὸ αὐτὸ σχεδὸν σχῆμα (βλ. πίνακα). Τό συνηθέστερον ἐν ταῖς ἐλληνικαῖς ἀλφάβητοις σχῆμα τοῦ γράμματος ἦτο **P**, μὲ τὸ σχῆμα δὲ τοῦτο ἀπαντᾷ καὶ ἐν τῷ Λυδικῷ ἀλφάβητῳ. Ἄλλο σχῆμα, ὑπὸ τὸ ὅποιον τὸ ἀνευρίσκομεν εἰς τὰ ἀλφάβητα τῆς Ἀνατολικῆς καὶ τῆς Δυτικῆς Ἑλλάδος, εἶναι τὸ σχῆμα **Ϝ**, τὸ ὁποῖον παρελήφθη καὶ ὑπὸ τοῦ Ὀμβρικοῦ καὶ Ὀσκικοῦ ἀλφάβητου, ἐν ᾧ εἰς τὸ Ἑτρουσκικὸν ἀλφάβητον ἐπεκράτησαν τὰ σχῆματα **P** ἢ **Q**. Εἰς τὸ Χαλκιδικὸν ἀλφάβητον ὠρισμένης περιόδου εὐρίσκομεν καὶ τὸ σχῆμα **P** (μὲ τὴν πρόσοδον μικρὰν κεραίαν), αὐτὸ δὲ ἀκριβῶς εἶναι τὸ σχῆμα τὸ παραληφθὲν ὑπὸ τοῦ λατινικοῦ ἀλφάβητου, ἐνδὸ καὶ διευρωφῶδη εἰς τὰ σχῆματα **R**, **P**, **R**, ἐκ τῶν ὁποίων ἐπεκράτησε τελικῶς τὸ τελευταῖον.

Ἐχει παρατηρηθῆ ἤδη ὑπὸ τῶν Ἀρχαίων ποιά τις διαφορὰ περὶ τὴν προφορὰν τοῦ **β̄** παρ' Ἑλλήνων καὶ Ῥωμαίων. Τὸ Ἑλληνικὸν **β̄** προεφέρετο πιθανῶς ὡς ἀφωνον ἢ ὡς ἡμίφωνον, ἢ τοιαύτη δὲ προφορὰ παρέχει ἐξήγησιν τοῦ δασέως πνεύματος τοῦ προστιθεμένου ὑπεράνω τοῦ ἐν ἀρχῇ λέξεων **β̄** (β̄-) ὡς καὶ τοῦ ὅτι εἰς τὰς ἐλληνικὰς λέξεις, τὰς εἰλημμένας ὑπὸ τῆς λατινικῆς καὶ τῶν λατινογενῶν γλωσσῶν, τὸ **β̄** μεταγράφεται ὡς **rh**.

Ὁ παρατιθέμενος πίναξ παρέχει τὸ σχῆμα τοῦ γράμματος διαφόρων ἀλφάβητων κατὰ ὠρισμένας περιόδους:

Ὄνομα ἀλφάβητου	Χρονολογία κατὰ προσέγγισιν	Σχῆμα τοῦ γράμματος
ΦΟΙΝΙΚΙΚΟΝ . . .	π. χ. 1.200	Ϝ
ΚΡΗΤΙΚΟΝ . . .	1.100—900	Ϝ
ΘΗΡΑΙΚΟΝ. . .	700—600	Ϝ
ΑΡΧΑΪΚΟΝ ΛΑΤΙΝΙΚΟΝ	700—500	P
ΑΤΤΙΚΟΝ	600	Ϝ
ΚΟΡΙΝΘΙΑΚΟΝ . .	600	Ϝ
ΧΑΛΚΙΔΙΚΟΝ . . .	600	P
ΙΟΝΙΚΟΝ.	403	Ϝ
ΡΩΜΑΪΚΟΝ, Ἀποικίων	προκλασσι- κῶν καὶ κλασσικῶν χρόνων	R R R R
ΡΩΜΗΣ		R
ΦΑΛΙΣΚΩΝ		Ϝ Ϝ Ϝ
ΟΣΚΙΚΟΝ		Ϝ Ϝ Ϝ
ΟΜΒΡΙΚΟΝ.		Ϝ Ϝ
ΚΛΑΣΣ. ΛΑΤΙΝΙΚΟΝ καὶ ἐφεξῆς		R
ΚΛΑΣΣ. ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ καὶ ἐφεξῆς		P

P, **p**, **β̄**, τὸ ἀκλιτον, τὸ δέκατον ἑξῆς γράμμα τῆς Ἑλληνικῆς Ἀλφάβητου ὡς ἀριθμητικὸν **p** = 100, ἀλλὰ **p** = 100,010.

ἄλλοιώσεις τοῦ β̄ ἐν ταῖς διαφόροις διαλέκτοις:
I ἐν τῇ αἰολ. διαλ. α) ἐν ἀρχῇ τῶν ἀπὸ **β̄** ἀρχομένων λέξεων συχνὰ προτάσσεται **β** εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ ὑπάρχοντος ποτα δίγαμμα: **βροδον** ἀντὶ **β̄ροδον**, **βράκος** ἀντὶ **β̄ράκος**, **βρίξα** ἀντὶ **β̄ρίξα**. β) ἐν τῷ μέσῳ λέξεως τὸ **-ειρ-** ἐγίνετο **-ερ-**: **ἐγέρρω** ἀντὶ **ἐγείρω**, **φθέρρω** ἀντὶ **φθείρω**. γ) ἐν τέλει λέξεως τὸ **ε** μετεβάλλετο εἰς **ρ**: **οὔτωρ** ἀντὶ **οὔτος**, **ἔππορ** ἀντὶ **ἔππος**, **οκληρότηρ** ἀντὶ **οκληρότης**· τοιοῦτος **ῥωταϊσμός** διακρίνει ἰδίᾳ τὴν γλῶσσαν τῶν Ἑσπεριῶν (πρβλ. καὶ ἐν τῇ λατιν. **arbor arbos**, **honor honos**).— **II** ἐν τῇ νωτ. ἀττ., τῇ ἰων. καὶ τῇ παλαιστ. ἀττ. τὸ **-ρο-** ἐτρέπη εἰς **-ρη-**: **ἄρρη** ἀντὶ **ἄρση**, **θάρρος** ἀντὶ **θάρσος**, **πυρρός** ἀντὶ **πυρσός**.— **III** παρ' ἀττ. τὸ **β̄** ἀντικαθίστα ἐνίοτε τὸ **λ**: **κρίβανος** ἀντὶ **κρίβανος**, **ναύκλαρος** ἀντὶ **ναύκληρος**, **οιγηρός** ἀντὶ **οιγηλός**.— **IV** παρὰ ποιηταῖς τὸ **β̄** ἐνίων λέξεων μετατίθετο διὰ μετρικοῦς λόγους: **κάρτος** ἀντὶ **κράτος**, **θάρσος** ἀντὶ **θράσος**, **ἀτραπός** ἀντὶ **ἀτραπός**, **κράδιη** ἀντὶ **καραδία**.— **V** τὸ **β̄** τῶν ἀπὸ **β̄** ἀρχομένων λέξεων ἐδιπλασιάζετο κατὰ κανόνα ἐν τοῖς συνθέτοις, δασάκις τὸ πρῶτον συνθετικὸν ἦτο πρόθεσις (ἢ καὶ οὐδέποτε λέξις) λήγουσα εἰς βραχὺ φωνήεν· ὡσαύτως μετὰ τὸ σταρητικὸν α, ἢ μετὰ τὴν συλλαβικὴν ἀξίησιν ἀπὸ τῶν ρημάτων: **εὐθύ-ροῖζος**, **βαθύ-ροσος**, **ἀπο-ροῖπτος**, **ἀ-ροστος**, **ἐ-ροῖξα**, **ἐ-ροῖψα**· ἐνίοτε ἀπαντῶναι ἐξαιρέσεις τοῦ κανόνος τοῦτου παρὰ ποιηταῖς.— **VI** τὸ ἐν ἀρχῇ λέξεως **ρ** καθιστᾷ ἐνίοτε ἐθέσι μακρόν» τὸ τελικὸν βραχὺ φωνήεν τῆς προηγουμένης λέξεως: **ὑπὸ ῥιπῆς**, **ὑπὸ ῥυτῆρος**.— **VII** τὸ **β̄** ἐκαλεῖτο ὑπὸ τῶν παλαιῶν «γράμμα τοῦ κυνός» λατ. **littera canina** (πρβλ. Lucil. **litterata canis quod aris quam plurima dicat**).

β̄, ἀγγλ. μόνιον, ἑπικ. ἀντὶ **ἄρα** (βλ. λ.) [(**la**).

***Ϝ**—λιθ. **Ϝ** (καὶ) βλ. **ἄρα**].

β̄, ἢ **β̄β** ἢ **β̄β̄**, ἑπικρ. ποιητ. ἀντὶ **β̄βειον** βλ. **β̄β**, **β̄β̄**.

***β̄**—**β̄** ἐπ. **β̄β** (τ. β. **β̄β**), **β̄β**, αἰολ. **β̄β** (=εὐκόλως) (<**β̄β**[σ]α> **β̄β**θμος (<**β̄β**σι· συγκρ. ἀττ. **β̄β**ων, ὁμ. **β̄β**ερος, ὑπερβ. ἀττ. **β̄β**τος, ὁμ. **β̄β**τατος> ἀττ. **β̄β**ίζω, πρβλ. Ἡσυχ. «**β̄β**αῖδες· **β̄β**ίζεις

ἀπό νόσου· Ἡλείοι· ἀττ. ῥάδιος, ἰων. ῥηίδιος· αἰολ. ἐπίρρ. βράδιδος.

ράβδι, ὁ, ἄκλιτον, ἔθρ. λέξις (= ὡς διδάσκαλε μου). — ὡς. καὶ ῥαββονί ἢ ῥαββονί (= διδάσκαλέ μου), ἔθραϊκά ὡς λέξεις, ἀλλὰ θηλοῦσαι μεγαλύτεραν τιμὴν ἀπὸ δασκ. ἢ λ. ῥαβί.

ράβδιζω, μελλ. -σω (ῥάβδος)· ὡς καὶ νῦν, ραβδίζω, κτυπῶ (ἔθρῳ) διὰ τῆς ράβδου, ραβδοκοπῶ, ξυλοκοπῶ ἢ ἐπὶ δένδρων, κτυπῶν διὰ ράβδου τὰ δένδρα καταρρίπτω τοὺς καρποὺς των ἢ ὡς. ἐπὶ αἵτου, τὸν κοπανίζω διὰ τὴν ἀπελευθερώσω τοὺς κόκκους των.

ράβδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ ῥάβδος· ὡς καὶ νῦν, ραβδιον, μικρὰ ράβδος, «ραβ·άκι», «βεργίτσα».

ράβδο-νομέω, μελλ. -ήσω (ῥαβδονόμος)· εἶμαι ραβδονόμος, κἀθημαι ὡς ἀγωνοδικῆς (διαιτητῆς ἀγῶνος).

ράβδο-νόμος, ὢν (ῥάβδος+νέμω)· ὁ κρατῶν (καὶ κινῶν) ράβδον, ραβδοφόρος ἢ ὡς ὄσα. ῥαβδονόμος, ὁ=ῥαβδοῦχος (βλ. λ.), λατ. licitor.

ΡΑΨΑΟΣ, ἡ ὡς καὶ νῦν, ράβδος, «ραβδί», «μπατοῦνι», «μαγκούρα», «θέργα». 2) μαγικὴ ράβδος (ὅπως ἡ τῆς Κίρκης καὶ τοῦ Ἔρμου). 3) ράβδος ἢ κάλαμος ἀλιευτικῆς. 4) τὸ ξύλον τοῦ ἀκοντίου τὸ στέλεχος τοῦ ἀκοντίου. 5) ράβδος ὡς σύμβολον ἀξιώματος ἢ σκηπτρον. 6) ἐν τῷ πληθ. ῥάβδοι=αι fascēs (δέσμαι ράβδων) τῶν Ρωμαίων ραβδούχων.

Ἔτυμ.: ῥάβδος· εἰς δεχθῶμεν πρόφ. -δο-, τὸ -β- εἰναὶ ἀμφίβολον καὶ ἀντιπροσώπει εἰαπ. b ἢ p (*νῖβ- ἢ *νῖρ-), πρβλ. λιθ. virbas (κλάδος, ράβδος), ὡς καὶ τὰς λέξεις ἐν ῥάμνος (*ῥάβ-νο-σ, ἰαπ. *νῖβ-νο-σ), ἢ ῥαπίς.— θυνατόν ἀκόμη ῥάβδος (ἰαπ. *νῖβ-ιο-σ (-bj-) -βδ· -pj-) -πτ-).

ράβδο-ουχέω, μελλ. -ήσω (ῥαβδοῦχος)· φέρω ράβδον, φέρω σκηπτρον. 2) εἶμαι ραβδοῦχος, φέρω δέσμα ράβδων (τὰς fascēs, ἐπὶ τῶν Ρωμαίων). — παθ. η., συνοδεύομαι ὑπὸ ραβδοῦχων προπορευομένων.

ράβδο-ουχία, ἡ (ῥαβδοουχέω)· τὸ ἀξίωμα τοῦ ραβδοῦχου (ἐν Ρώμῃ) ἢ τὸ σῶμα τῶν ραβδοῦχων.

ράβδο-ούχος, ὢν (ῥάβδος+έχω)· ὁ ἔχων (φέρων, κρατῶν) ράβδον.— ὡς ὄσα. ὁ ῥαβδοῦχος=ὁ κρατῶν ράβδον ὡς σύμβολον ἀξιώματος, ὁ διαιτητῆς, ὁ ἀγωνοδικῆς. 2) δεράπην ἄρχοντος, εἰδος ἄστυνο μικροῦ κλητῆρος ἢ ἐν Ρώμῃ, ραβδοῦχος, ὁ φέρων fascēs.

ράβδο-φόρος, ὢν=ῥαβδοῦχος (βλ. λ.).

ράβδωτός, ἡ, ὢν (ῥάβδος)· ὡς καὶ νῦν, ραβδωτός, φέρων ραβδώσεις, φέρων γραμμὰς, γραμμωτός, λατ. virgatus ἢ ἐπὶ κίονων, αὐλακωτός.

ράγας, -άδος, ἡ, καὶ ῥάγη (ῥαγῆναι, τοῦ ῥήγνυμι)· ρωγμὴ, ρήγμα, σχισμὴ, «χαραμάδα» [ῥαγὰς, ῥαγή· ῥάγην (=διαίως, σφοδρῶς)· ῥαγατοί· ῥήγνυμι, εἰς ἰαπ. *νρῆξ-, νρῆξ-].

ραγδαίος, α, ὢν (ῥάσσω)· ὡς καὶ νῦν, ραγδαίος, ὀρηγτικός, βίαιος, σφοδρός, ὀξύς.

ράγηναι, ἀπρφ. παθ. ἀορ. β' τοῦ ῥήγνυμι.

ράγιζω, μελλ. -ίσω (ῥάξ)· συλλέγω ράγας (ρῶγας σταφυλῶν), ραγολογῶ.

ράγο-λόγος, ὢν (ῥάξ+λέγω)· ὁ ραγολογῶν, συλλέγων ράγας (ρῶγας σταφυλῶν).

ράδινακή, ἡ, περσοκὸν ὄνομα μέλανος καὶ δυσῶμου πετρελαίου, ὄρουσομένου ἐν Ἀρδερίκῃ παρὰ τὰ Σούσα.

ΡΑΔΙΝΟΣ, ἡ, ὢν, αἰολ. ῥαδίνος, α, ὢν· λεπτός, ἰσχνός ἢ λεπτοφυής, λεπτομήκης, «ντελικάτος», τρυφερός, ἀπαλός [βλ. ἐν περιεργῆς].

ράδιος, α, ὢν, ἀττ. ὡς. καὶ -ος, -ον, ἰων. ῥηίδιος, η, ὢν, ἢ ῥηίδιος, η, ὢν (ῥά, ῥέα, ῥεῖα)· εὐκόλος, εὐκόλος νὰ τὸν κἀμη τις, εὐκόλος νὰ γίνη ἢ ὀλιμος ῥηίδη=εὐκόλος ὀδός, εὐκόλοδιάβατος ἢ μετ' ἀπρφ. τάφρος ῥηίδη περιῆσαι=τάφρος ἦν εὐκόλως δύναται τις νὰ περάσῃ (νὰ διασῆ) ἢ ὡς. ἐλαφρὰς, κοφύρος, ἀπλοϊκός, δι' ὃν ὀλίγη σκέψις ἀπαιτεῖται.— ἢ ἐπὶ προσ.· εὐκόλος, ἔτοιμος, πρόθυμος, «ὑποχρεωτικός», εὐπροσῆγορος, προσηγνός, λατ. facilis, commodus. 2) ἐν κακῇ ἔνν., ἀπερίσκεπτος, ἀμελής,

ἀδιάφορος.— Τὰ παραθετικά του εἶναι ἀνώμαλα, σχηματοποιούμενα ἐκ ρίζ. ῥα-· συγκριτ., ῥάων, ὀδθ. ῥῆον, ἰων. ῥηίον, ῥηίον, ἐπ. ῥηίτερος καὶ συνηρ. ῥάτερος.— ὑπερθ. ῥῆστος, η, ὢν, ἰων. ῥηίστος, ὀδρ. ῥῆίστος, ἐπ. ῥηίτατος.

ῥαδιο-ουργέω, μελλ. -ήσω (ῥαδιοουργός)· πράττω (ἐνεργῶ) μετ' εὐκολίας (εὐκόλως, ἐκ τοῦ προχειροῦ). — ἢ ἐν κακῇ ἔνν., πράττω τι ἀπεριοκπέτως (ἀσυλλόγιστα) ἢ φέρομαι κακῶς. 2) διάγω βίον εὐκόλον (ἀνευ φροντίδων), εἶμαι ὀκνηρός.

ῥαδιο-ούρημα, τό (ῥαδιοουργέω)· πράξις ἀπερίσκεπτος.

ῥαδιο-ουργία, ἡ (ῥαδιοουργέω)· τὸ πράττειν τι εὐκόλως, εὐχέρεια ἐν τῷ πράττειν τι, εὐκολία.— ἢ ἐν κακῇ ἔνν., ἀπροεξία, ἀπεριοκπέσια. 2) ῥαθυμία, ὀκνηρία, νωδρότης.

ῥαδιο-ουργός, ὢν (ῥάδιος+ἔργω)· ὁ πράττων τι ῥαδίως (εὐκόλως, ἀκόπως), ἔτοιμος, πρόθυμος.— ἢ ἐν κακῇ ἔνν., ὁ ἐνεργῶν ἀπεριοκπέτως, ἀσυλλογίστως, ἐπιπολαίως.

ῥαδίως, ἐπ. καὶ ἰων. ῥηιδίως, ἐπίρρ. τοῦ ῥάδιος (βλ. λ.)· εὐκόλως, προθύμως· ῥαδίως φέρω=φέρω τι εὐχερῶς, τὸ ὑποφέρω, τὸ ὑπομένω, τὸ ἀντέχω ἢ ἐν κακῇ ἔνν. ἀπεριοκπέτως.

ῥαδάμιγξ, -ιγξος, ἡ (ῥαίνω)· σταγῶν.— ἢ ἐπὶ σπερῶν, κόκκος (αἴτου, κόνεως κ.τ.δ.).

Ἔτυμ.: ῥαθάμιγξ· ῥαθαμίξω (=ῥαίνω)· πρβλ. Ἡουχ. ῥαθασσομένοι· ῥαινόμειω, «ῥαθαμίξομαι· ῥαίνασθαι», «ῥαθαίνεσθαι· ῥαίναται, βρέχεται» (ἰαπ. *νρῖηθ-, πρβλ. *νρῖηθ- ἐν τῷ δι.ηρ. ἔρραδαται, ἐρράδατο, *νρηνδ- καὶ *νρηνδ-, ὅ εἶναι ἐπεκτ. τοῦ *νρην- ἐν τῷ ῥαίνω (βλ. λ.), ῥανίς).

ῥαδά-πυγίζω (ῥάσσω+πυγή)· κτυπῶ τινα μετὴν παλᾶμην ἢ μετὸν πόδα εἰς τὰ ὀπίσθια.

Ἔτυμ.: ῥαθαπυγίζω (παρὰ Σουίθ. ῥοθοπυγίζω, καὶ παρὰ Θωμ. Μαγ. ῥοθοπυγισμός) (*ῥαθαγο-πυγίζω) πρβλ. Ἡουχ. ῥαθαγος· τάραχος, ἡχος, θόρυβος, ὠφρος, καὶ πύγη (βλ. καὶ ῥόθος).

ῥα-θυμέω, μελλ. -ήσω (ῥάθνυμος)· εἶμαι ράθυμος (βλ. λ.), εἶμαι ἀφροντίς («ἐξένοιαστος»), ἀπερίσκεπτος.— ἢ εἶμαι ὀκνηρός, ἄργῳ, ματαιοσχολῶ, «τεμπελιάζω».

ῥα-θυμία, ἡ (ῥαθθυμέω)· εὐθυμία, διασκέδασις ἢ ἀφροντίσια, ἀμεριμνησία, ἀπροεξία, ἀμέλεια.— ἢ τὸ νὰ παίρνη κανεὶς τὰ πράγματα ἀπὸ τὴν εὐκόλον πλευρὰν των, ἀδιαφορία, νωδρότης, ὀκνηρία.— ἢ χαλάρωσις, ἀνεσις, διασκέδασις, ἀναψυχή.

ῥά-θυμος, ὢν (ῥάδιος+θυμός)· ἀμεριμνος, ἀφροντίς, εὐθυμός.— ἢ ἐν κακῇ ἔνν., νωδρός, ὀκνηρός, ὀκνός.

ῥα-θύμως, ἐπίρρ. τοῦ ῥάθυμος (βλ. λ.)· εὐθύμως, ἀφροντίστως, μετ' ἀμεριμνησίας ἢ ὀκνηρῶς ἢ ῥαθύμως φέρω τι=ἐπαίρων κάτι τι ἐλαφρᾶ, ἐπ. β' πληθ. ἀδιαφορίαν διὰ τι.

ῥαϊδό-κράνος, ὢν (ῥαϊβός + κρανίον)· ὁ ἔχων ραϊδὴν (στρεβλήν) κεφαλὴν.

ΡΑΙΒΟΣ, ἡ, ὢν· καμπύλος, κυρτός, «στραβός», «στραβοπόδις».

Ἔτυμ.: ῥαϊβός εἶναι συγγ. τῷ γοῖθ. wraiqs (= σκολιός)· ῥαϊβός καὶ wraiqs (ἰαπ. *νραιβνο-σ ἢ *νρῖαιβνο-σ· κατ' ἄλλους συγγ. τῷ ἰαπ. *νρῖαιβ- (βλ. ἐν ῥοικός) ὁ ἀρχικός τύπος πιθ. ἦτο Fραγ-ός, πρβλ. λατ. valgus).

ῥαίτζω, ἰων. ῥηίτζω, μελλ. -ίτω (ῥάδιος)· γίνομαι ἡσυχώτερος, περισσότερον ὑποφειτός ἢ εὐρίσκω ἀνακούφισιν, ἀναλαμβάνω ἐκ νόσου ἢ ἀναπαύομαι.

ΡΑΙΝΩ, μελλ. ῥαίνω· ἀορ. α' ἔρρανα, ἐπ. β' πληθ. προστ. ῥάσσετε (ὡσεὶ ἐκ *ῥάζω)· παθ. πρκ. ἔρρασαι (ὡσεὶ ἐκ *ῥάζω), ἐπ. γ' πληθ. πρκ. καὶ ὑπερθ. ἔρραδαται, ἔρραδατο· ὡς καὶ νῦν, ραίνω, ραντίζω (ἐπὶ ὀγρῶν) ἢ ἐπὶ σπερῶν, διασκορπίζω, πασπαλίζω ἢ μετρφ. ῥροοίζω.

Ἔτυμ.: ῥαίνω· ῥανίς· ῥάμα· ῥαίνω (ἰαπ. *νρῖη-ῖο, πρβλ. οὐαν. roniti (ἀφίνω τι νὰ πέσῃ χάμω), ἰαπ. *νρην-, ἐκτετ. εἰς *νρηνδ- ἐν τῷ δημηρ. πρκ. ἔρραδαται, ὑπερθ. ἔρραδατο, προστ. ἐνεργ. ἀορ. ῥάσσετε,

νά διαρρήξη (νά συντριψή), τρωτός, κατεσκευασμένος από εύκολοδιαπεράστον ύφασμα.

ρήμα, -ατος, τό (*ρέω = έρω) τό λεγόμενον ή λαλούμενον, λέξις, λόγος, απόφθεγμα, φράσις. 2) ώς τό πράγμα περί ού γίνεται λόγος, πράγμα.— || έν τή Γραμματικῇ, ρήμα, έν αντιθέσει προς τό όνομα. [δι' έτυμ. βλ. εἶρω Β].

ρήματιον, τό. ύποκορ. τοῦ **ρήμα**: μικρά λέξις, λεξιδιδόν || φράσις προσφιλής εἰς τινα καί συχνότατα διά τότο ύπ' αὐτοῦ έπαναλαμβανόμενη.

***ΡΗ'Ν**, ή, γεν. **ρήνος**, αίτ. **ρήνα**: πρόβατον, άρνίον. Έτυμ.: ***ρήν** ή γεν. **ρήνος**, αίτ. **ρήνα**, δοτ. πληθ. **ρήνεσι** είναι τύποι ύστερογενεῖς σχηματισθέντες βάσει τοῦ συνθ. **πολύρρην** βλ. έν **αρήν**, γεν. **αρήνος**: έκ τούτου τό ίων. **ρήνικός**, **ρήνεις**.

ρήνο-φορέυς, ό (**ρήν+φέρω**): ό φέρων (ένδεδυμένος) όρνάν πρόβατου.

ρήξαι, **ρήξας**, άπρφ. καί μτχ. άορ. α' τοῦ **ρήγνυμι**. **ρήξ-ηγορία**, ή (**ρήξήγωρ**): ή δύναμις τοῦ νά διαρρηγνύη τις τάς τάξεις τών πολεμιστών (νά τάς διασπᾶ).

ρήξ-ήνωρ, -ορος, ό (**ρήγνυμι+άνήρ**): ό διαρρηγνύων (ό διασπᾶν) τάς τάξεις τών πολεμίων.

ρήξι-κέλευθος, ον (**ρήγνυμι+κέλευθος**): ό διανοίγων όδόν, ό άνοίγων τόν δρόμον || μτφρ. ώς καί νῦν. ρηξικέλευθος, προυοδευτικός.

ρήξι-νοος, ον (**ρήγνυμι+νόος**): ό διαρρηγνύς τόν νοῦν τοῦ άνδρώπου, ό φέρων παραφροσύνην.

ρήξις, -εως, ή (**ρήγνυμι**): διάρρηξις, σπάσιμον.— || σχίσμα, σχισμή, ρωγή. 2) ή διάρρηξις τών έντοσθίων τών θυμάτων.

ρήσις, -εως, ίων. -ιος, ή' (*ρέω=έρω) ώς καί νῦν, ρήσις, λόγος, όμιλία || **καταπλέκω τήν ρήσιν**=άποτελειώνω τόν λόγον, περαίνω τόν λόγον μου, διδω πέρας εἰς τήν όμιλίαν.— || διήγησις, μύθος.— || ρητόν ή χριόν ουγγραφώς || δημηγορία || μονόλογος έν δράματι.

ρήσσω (Α), καί **ρήττω**, σπανιώς. παράλλ. τύπος τοῦ **ρήγνυμι** [δι' έτυμ. βλ. **ρήγνυμι**].

ρήσσω (Β), άττ. **ράττω**: κτυπώ τό έδαφος διά τών ποδών [δι' έτυμ. βλ. **δάσσω**].

ρήστῶνη, ή, ίων. άντι **δάστῶνη** (βλ. λ.).

ρήτέον, ρημ. έπιθ. τοῦ ***ρέω**: λεκτέον, μνημονευτέον, πρέπει νά εἴπη τις.

ρήτηρ, -ήρος, ό (*ρέω=έρω) ώς τό **ρήτωρ** (βλ.λ.), άγορευών, όμιλών.

ρήτινη, ή: ώς καί νῦν, ρητινή, «ρεταίνι».

Έτυμ.: **ρήτινη** μτχ. καθ. πρκ. **ερρητινωμένος** τό λατ. **resina** είναι άνάειον εκ τής 'Ελληνικής: τό λατ. **rasis** (κόνις πίσης άναμειγνυομένη εἰς τόν οἶνον) πρέπει νά είναι άνάειον εκ τίνος έλλ. ***ράσις** (<***srē**-**ti-s** έν συναρτήσει προς τό **ρήτιση** δέν είναι άπίθ. ή συγγ. τών ***srē**-, ***srē**- προς τά ***ser(ē)**-, ***s(e)reu**-(ρέειν, τρέχειν).

ρήτορευς, μελλ. -σω (**ρήτωρ**): είμαι ρήτωρ, δημηγορώ, όμιλώ δημοσίω, άσκώ ρητορικήν.— Παθητ., έπι τοῦ λόγου, λέγομαι, άπαγγέλλομαι.

ρήτορικός, ή, όν (**ρήτωρ**): ώς καί νῦν, ρητορικός, άνήκων εἰς τόν ρήτορα, κατάλληλος διά τόν ρήτορα ή τήν ρητορικήν || δεινός: ρήτωρ, έμπειρος εἰς τήν ρητορικήν.— ή **ρήτορικῆ** (ένν. **τέχνη**), ώς καί νῦν, ρητορική τέχνη, ή ικανότης τοῦ ρητορευέιν.

ρήτος, ή, ον, βήμ. έπιθ. τοῦ ***ρέω**=**έρω**: εἰρημένος, λεχθείς, ρηθείς || ώνομασμένος, ώρισμένος, συμπεφωνημένος, λατ. **ratius** || **επι ρήτοις γέραισι**= μέ ώρισμένες προνομίας || **επι ρήτοις**=επι ώρισμένοις όροις, κατά τά συμπεφωνημένα. 2) περί οὔ γίνεται λόγος, περιφήμος, διάσημος.

ρήτρα, ίων. **ρήτρη**, ή (*ρέω=έρω): λέξις, λόγος, απόφθεγμα, γνωμικόν. 2) άγροφος νόμος, **επι τών νόμων τοῦ Λυκούργου**, οἵτινες έκαλοῦντο **ρήτραι** || συμφωνία, συνθήκη. 3) προφορική συμφωνία, σύμβασις.

ρήτωρ, -ορος, ό (*ρέω=έρω): ώς καί νῦν, ρήτωρ, ό δημοσία άγορευών, δικηγόρος, λατ. **orator**.— || ρητοροδιδάσκαλος, λατ. **rhetor**.

ρήτῶς, έπιρρ. τοῦ **ρήτός**: σαφώς, διαρρήδην, ώς

καί νῦν «ρητῶς», «ρητῶς καί κατηγορηματικῶς».

ρήτιη, ή, ίων. άντι **ραχία** (βλ. λ.).

ρήχος, ή, ίων. άντι **ραχός** (βλ. λ.).

ρήγεδάνος, ή, όν, ώς. καί -ός, όν (**ρήγέω**): ό κάμνων τινά νά ανατριχιάση εκ τοῦ ψύχους, παγετώδης || μτφρ. φρικτός, φοβερός || **ρήγεδανή** 'Ελένη= ή 'Ελένη ή κάμνωσα τοῦς άνδρώπους νά φρικτοῦν (εἰς τής όποίας τό όνομα οἱ άνθρώποι αισθάνονται φρικτήν).

ρήγέω, μελλ. -ήσω άορ. α' **ερρήγισα**, έπ. **ρήγισα**: πρκ. **ερρήγια**, άωρ. γ' πληθ. **ερρήγιαντι** (άντι -**ασι**), έπ. γ' έν. ύποτ. **ερρήγισι**, έπ. δοτ. μτχ. **ερρήγιοντι**, μετά σημασι. ένεστ. (**ρήγεις**): τρέμω εκ τοῦ ψύχους, αἰσθάνομαι ρίγος, κρυώνω || μτφρ. τρέμω από τόν φόβον μου ή από φρίκην, φρίσσω, ανατριχιάζω || μετ' άπρφ., τρέμω ή φοβοῦμαι νά πράξω τι, άποφεύγω νά τό πράξω από φόβον ή φρίκην. 2) ψυχραίνομαι, παγώνω, ό ζήλος μου (ή προθυμία μου) καταπίπτει.— || μτβ. μετ' αίτ. φρίττω, ανατριχιάζω, διά τι.

ρήγηνλος, ή, όν (**ρήγέω**): ό προξενών ρίγος (φρίκην), φρικτώδης.

ρήγιον, συγκρ. έπιρρ. άσχηματισμένον εκ τοῦ **ρήγος**: ψυχρότερον, παγρώτερον.— || μτφρ., φοβερώτερον, φρικτότερον.

ρήγιστος, η, ον, ύπερθ. έπιθ. άσχηματισμένον εκ τοῦ **ρήγος** (ώς καί τό συγκρ. **επίερρ**. **ρήγιον**, βλ. λ.): ψυχρότατος, τρομερώτατος, φρικτότατος.

ρήγο-μάχης, -ου, ό (**ρήγος+μάχομαι**): ό μαχόμενος εναντίον τοῦ ψύχους.

ΡΙΓΟΣ, -εος, τό, λατ. **frigus**: ώς καί νῦν, ρίγος, ψύχος, παγετός.— || τό τρέμειν εκ τοῦ ψύχους, τρόμος, λατ. **horror**.

Έτυμ.: **ρήγος** <λατ. ***sriges** = λατ. **frigus**, -**oris**. **ρήγώω**, **ρήγέω**: λατ. **frigeo**, **frigidus**, λατ. **stregite** (κρύσταλλον), λιθ. **stregli** (***srē**[i]g-)=παγώνω **εξ** λατ. ***srēig**-, ***srēg**-.— ή προς ταῦτα συγγ. τών λατιν. **rigeo**, **rigidus** δέν θεωρεῖται **βεβαία**.

ρήγώω, μελλ. -ώσω (**ρήγος**): ώς τό **ρήγέω** (βλ. λ.): έχω (αἰσθάνομαι) ρίγος, είμαι παγώμενος, τρέμω από τό ψύχος, ανατριχιάζω από φόβον ή φρίκην.— τό **ρήμα** τοῦτο παρουσιάζει έντοτε άνώμαλον συναίρ. εἰς -**ω** άντι -**ου**- (ώσει τῶ **ρήγέω**): μτχ. **ρήγῶν**, **ρήγῶσα**, δοτ. **ρήγῶντι**: ώς. ενκτ. **ρήγῶν**.

ΡΙΖΑ, -ης, ή' ώς καί νῦν, ρίζα || κατά τό πλείστον έν τῷ πληθ., αἱ ρίζαι || μτφρ., αἱ ρίζαι τών όφθαλμών || μτφρ., ώς. αἱ ρίζαι ή τᾶ θεμέλια τής γῆς (δρους κλπ.).— || τό πράγμα εξ οὔ άναπηδᾶ (άναφύεται) τίς ώς από ρίζης || μτφρ., ρίζα (κόμος, στέλεχος) μιᾶς οικογενείας, λατ. **stirps** || γένος, οικογένεια. 2) ή ρίζα ή ή άρχή παντός πράγματος.

Έτυμ.: **ρίζα**, λεοθ. **βερίδα** (***vrēdja**): **εἰδεις**, -τικός: λατ. **rādis**, -icis, **rāpmus** (***vrād-mo-s**), πιθ. **radius**, γοιθ. **waüris**, άγγλ.-σαξ. **wyr**t, παλ.-γερμ. **wurz**, παλ.-νογγ. **ur**t (γερμ. ***wurft**-, ιαπ. **vřidi**- ή ***vřidi**-), παλ.-νογγ. **rōt** (γερμ. ***vrōt**-ι-, ***vrād**-), πρβλ. άγγλ. **root**: **εξ** λατ. ***vrād**- ***vrād**-.

ρίζιον ή **ρίζιον**, τό, ύποκορ. τοῦ **ρίζα**: μικρά ρίζα, ριζίδιον, ριζίτσα.

ρίζοθεν, έπιρρ. (**ρίζα**): από τήν ρίζαν, πρόρριζα, σύρριζα.

ρίζο-τόμος, ον (**ρίζα+τεμειν**): ό τέμνων (κόπτων) ρίζας, ό συλλέγων ρίζας, κυρ. προς χρῆσιν τής λατρικής ή προς μαγειαν.

ρίζω, μελλ. -ώσω παθ. πρκ. **ερρίζομαι** (**ρίζα**): ριζώνω, κάμνω νά ριζοβολήσῃ, θεμελιώνω, φυτεύω || μτφρ., στερεώνω || **τυραννίς ερρίζομένη** = τυραννίς έστερεωμένη, στερεά, έχουσα βαθείας τάς ρίζας.— παθητ., επί δένδρων, φυτών κ.τ.δ., ριζοβολώ, «πιάνω ή ριχών ρίζες» || ώς. είμαι ερρίζωμενος, είμαι έστερεωμένος.— || έν τῷ παθ. ώς., επί **εἰσάφους**, είμαι φυτευμένος μέ δένδρο, φυτά.

ρίζωμα, -ατος, τό (**ρίζω**): ή ρίζα, τό ερρίζωμένον έν τῇ γῇ, τό σύνολον τών ριζών.— || μτφρ., ρίζα, γένος, γενεά, καταγωγή, γενεαλογία.

ρίζω-ρῶχος, ον (**ρίζα+ρῶχος**): ό άνασκόπτων διά νά άνεύρη τάς ρίζας τών λέξεων (επι τών Γραμματικών).

ῥικνός, ἡ, ὄν (ῥίγνος) ὡς καὶ νῦν, ρικνός, κατὰ-ξηρος, ζαρωμένος ἀπὸ τὸ ψυχός || μαραμένος, κυρτωμένος.

Ἔτυμ.: ῥικνός=μσο-γερμ. ric, γυν. rickes (λαιμός)· εἶ ἰαπ. vrick- (στρέφω).

ῥικν-ώδης, ες (ῥικνός+εἶδος)· ὁ φαινόμενος ὡς ρικνός, κυρτός, ρυτιδωδής, ζαρωμένος.

ῥίμφα, ἑπίρρ. (ῥίπτω)· ἐλαφρῶς, ταχέως, γοργῶς.
Ἔτυμ.: ῥίμφα ῥίμφαλός· παλ-γερμ. ringi (=λατ. levnis), gi-ringo (ταχύς), λιθ. rēngtis (προσπαδῶ, ἀγωνίζομαι), pangūš (ταχύς, γοργός, πρόωρος).

ῥιμφ-άρματός, ὄν (ῥίμφα+ἄρμα)· ὁ ἐπὶ ταχέως ἄρματος ἐποχοῦμενος || ῥιμφάρματα· ἄμυλλαι=ταχεῖα ἄρματοδρομῖα.

ῥίν, ἡ, ἑγγ. τύπος ἀντὶ ρίε.

ῥινάω, μελλ. -ήσω (ῥίγη)· ρινίζω, λιμάρω.— Παθητ., ρινίζομαι, λιμάρομαι || εἶμαι τὸ ἀποτέλεσμα λιμορῖατος.

ῥΙΝΗ, ἡ· ὡς καὶ νῦν, ρίγη, «λιμα».

Ἔτυμ.: ῥίγη ἑλληνιστ. ῥίγα (<νρι-πᾶ: ἀγγλ-σαξ. wrihan (χαράσσω, σχεδιάζω), παλ-σαξ. wrīhan, μσο-γερμ. wrihan (ὄμ. σημ.)· εἶ ἰαπ. *vri-, *vrið, & εἶναι ἐπέκτ. τοῦ *ver- ἐν τῷ ἀλθ. vare (*vor-pā), σανοσκρ. varpa-ἡ (πληγή, τραῦμα) (βλ. καὶ ῥάκος).

ῥίν-ηλάτης, μελλ. -ήσω (ῥίνη+λάτης) ἰχνηλατῶ (ἀνιχνεύω) διὰ τῆς ρινός (θηλ.) διὰ τῆς ὁσμῆς, διὰ τῆς ἀσφρήσεως), ἀνιχνεύω, κυνηγῶ.

ῥίν-ηλάτης, -ου, ὁ (ῥίε+εἰλάτης)· ὁ διὰ τῆς ρινός ἰχνηλατῶν, ὁ ἀνιχνεύων διὰ τῆς ἀσφρήσεως.

ῥίνθ-βολός, ὄν (ῥίε+βάλλω)· παθητ., ὁ ἐκ τῆς ρινός (θιαίως) ἐκβαλλόμενος || ὁ ὑπὸ τῆς ρινός (ὑπὸ τῆς ἀσφρήσεως) πληττόμενος.

ῥίνθον, τό=ῥίνθός (βλ. λ.), δέρμα, δορά («προβιά, κητοσία»). 2) θοός δέρμα, ἀσπίς.

ῥΙΝΘΊΣ, -οῦ, ὁ καὶ ἡ· τὸ δέρμα ζώντος ἀνθρώπου.— || δέρμα ζώου, κυρ. θοός || δέρμα λύκου. 2) ἀσπίς ἐκ βοείου δέρματος.

Ἔτυμ.: ῥίνθός (<*vri-no-s, πρβλ. Ἑουσ. (αἰολ.) «ῥίνθός» δέρμα», τ. ἔ. ῤεῖνος, ὄμ. ταλαύρετος (βλ.λ.): παλ-σαξ. wrīhan (χαράσσω)· πρβλ. δέρμα: δέρω, λατ. scorium: παλ-γερμ. sceran, ἔλλ. κείρω.

ῥίνθ-τόρος, ὄν (ῥίνθος+τορέω)· ὁ διατρυπῶν δέρματα, ὁ διαπερῶν ἀσπίδος.

ῥΙΘΊΟΝ, τό ἡ κορυφή (ἡ ἀκρόρεια) ἄρου· τὸ ἐξέχον μέρος τοῦ ἄρου (εἶτε πρὸς τὰ ἄνω εἶτε πρὸς τὰ ἔμπρός). 2) ἀκρωτήριο.

Ἔτυμ.: ῥίθον (*ῤεῖσιον), παλ-φραγγ. wrisil (γίγας), παλ-σαξ. wrisilic (γίγαντιος), παλ-γερμ. rīso-, παλ-norr. rise (γίγας) ἰαπ. *vris-, *vriels-, ἐπέκτ. ἐκ τοῦ *ver- (ἔλλ. αἰέρω)· πρβλ. *ver-s- ἐν τῷ ἰων-αττ. ῥεμα, *ver(e)dh- (αὐξάνω), βλ. ἄρθός.

ῥίπεσσι, ἐπ. δοτ. πληθ. τοῦ ῥίψ (βλ. λ.).

ῥίπη, ἡ (ῥίπτω) ἡ ὀρμή μεθ' ἧς φέρεται πρῶγμὰ τι ριπτόμενον, ὀρμητικὴ κίνησις, ῥύμη, φορά, ὀρμή, λατ. impetus ὃ ῥίπη πυρός=ἡ ὀρμή τοῦ πυρός. 2) ὀρμητικός ἤχος, θύελλα, ουριγμός ἀνέμου || ῥίπη πτερυγῶν=ὀρμητικὴ κίνησις τῶν πτερυγῶν || ὁ θόμβος κώνωπος || ὡς οἱ τρομῶδεις ἦχοι τῆς λύρας || ἐπὶ χρόνου, ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ, ἐν ἀκαρεῖ. 3) πάσα τρομῶδης κίνησις, σπινθηρισμός φωτός, ὡς ἐπὶ ἀστέρων || ὡς ἡ ταχεῖα κίνησις τῶν ποδῶν.

ῥίπιζω, μελλ. -ίσω (ῥίπις)· ἀερίζω, ἀνεμίζω, τὴν φλόγα, ἀνάπτω, λατ. confiare.

ῥίπις, -ίδος, ἡ (ῥίπη)· ὅτι καὶ νῦν, ριπίς, ριπίδιον, πρὸς ἀναζωπύρωσιν τῆς φλογός πυρᾶς, φωστήριον. 2) ριπίδιον γυναικός («βεβτάλια»).

ῥίπισμα, -ατος, τό (ῥίπιζω)· τὸ ἀνέμισμα, ἡ ἀναρρίπισα, τὸ φύσημα.

ῥίπος, -ος, τό (ῥίψ)· ψιάδος, ψάδα, πλέγμα ἐκ καλῶν [δι' ἔτυμ. βλ. ῥίψ].

ῥιπάζω, μελλ. -άσω, θαμιστ. τοῦ ῥίπτω· ρίπτω ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, «πετῶ δεξιά καὶ ἀριστερά», λατ. jacitare.— Παθητ., ριπάζομαι τῆδε κᾶκεῖσε, ἀμφιταλαντεύομαι.

ῥίπτασκον, ἰων. πρτ. τοῦ ῥίπτω.

ῥιπτέω, παράλλ. τύπος τοῦ ῥίπτω, ἐν χρῆσει μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ πρτ.· ρίπτω (πετῶ) ἐδῶ καὶ ἐκεῖ.

ῥιπτός, ἡ, ὄν, ρηματ. ἐπιθ. τοῦ ῥίπτω· ἐρριμμένος, ἐκοφενδονημένος, ἐξηκοντισμένος || ῥιπτός μέρος=θάνατος τοῦ κατὰ κρημνῶν τρόπον τινὰ ριφθέντος.

ῥΙΠΤΩ, μελλ. ῥίψω· ἄρ. α' ἔρριπα, ἐπ. ῥίψα· πρκ. ἔρριπα· παθητ., μελλ. α' ῥιφθήσομαι, μελλ. β' ῥιφθήσομαι, τετελ. μελλ. ἔρριψομαι· ἄρ. α' ἔρριψην καὶ ἄρ. β' ἔρριψην· πρκ. ἔρριμαι· ἐπ. γ' ἐν. ὑπερο. ἔρριπτο· ρίπτω, ἐκοφενδορίζω || ῥίπτω χρονοί=ρίπτω κατὰ γῆς || ρίπτω δικτυόν: ἔρριπται ὁ βόλος=ἔχει ριφθῆ τὸ δικτυόν. 2) ἀπορρίπτω, ἀποβάλλω, ρίπτω ἔξω. 3) ρίπτω μακρὰν ἀπ' ἑμαυτοῦ, «πετῶ» || διασπαθίζω, κατερημώνω. 4) ρίπτω («πετῶ») πρὸς διαφόρους κατευθύνσεις. 5) ἐπὶ λόγων, ἐκστομίζω λόγους, τοὺς ἐξαπολύω («μοῦ ξεφεύγων»), τοὺς ἐξακοντίζω || ῥίπτω τί τινος=ρίπτω τι εἰς τινά. 6) ρίπτω κάτω, καταβάλλω || ῥίπτω ἑμαυτὸν =ρίπτω ἑμαυτὸν (ρίπτομαι) ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, κινουμίαι ἀνησυχῶς. 7) ῥίπτω κίνδυνον = διακινδυνεύω, ριψοκινδυνεύω, ἀναλαμβάνω κίνδυνον.— || ἀμτβ., ρίπτω ἑμαυτὸν, πίπτω.

Ἔτυμ.: ῥίπτω (*ῤεῖπ-ω) καὶ ῥιπτέω· ῥιπτάζω· ῥιπτή ῥιπίς· ῥιπίζω· εἶ ἰαπ. β. *vri-p-, ἔκτετ. ἐκ τῆς *v(e)rei-, *vri (βλ. καὶ ἐν ῥάμος)· πρβλ. γοτθ. valirpa (βάλλω), παλ-norr. verp-a, ἀγγλ-σαξ. weorp-an (ἀγγλ. warp), παλ-γερμ. werp-an (werfen).

ῥΙΣ, ἡ, ῥίνος, αἰτ. ῥίνα· πληθ. ῥίνες, ἰων. γυν. ῥινέων· ὡς καὶ νῦν, ρίς, «μύτη», λατ. nasus.— ἐν τῷ πληθ., οἱ ρῶδυνες, μυκήτρεις, λατ. nares· [ῥίς (ἰαπ. *srēi-, *srē-, ἔκτετ. ἐκ τοῦ *ser- τοῦ ἐν τῷ σανοσκρ. sārati, slsarti (ῤεῖν, τρέχειν)· βλ. ἐν ἄρθῳ].

ῥιφθεῖς, ῥιφείς, μεχ. παθ. ἄρ. α' καὶ β' τοῦ ῥίπτω.

ῥΙΨ, ἡ, γυν. ῥίπτος, πλέγμα ἐκ καλῶν ἢ βούρλων, καταρωτῆ, ψάδα, λατ. crates. [ῥίψ, ἡ, ἰων. τὸ ῥίπτος, ὁ ῥίπτος (<*wrip- (βλ. ῥίπτω) ἔκτετ. ἐκ τοῦ *v(e)rei-, *vri- (περιστρέφω)· βλ. ἐν ῥάμος.

ῥίψα, ἐπ. ἀντὶ ἔρριπα, ἄρ. α' τοῦ ῥίπτω.

ῥίψ-ασπίς, -ίδος, ὁ, ἡ (ῥίπτω+ἀσπίς)· ὁ ἀπορρίπτων τὴν ἀσπίδα του κατὰ τὴν μάχην, ψοφοδεής, ἀνανδρὸς, μικρόψυχος.

ῥίψις, -εως, ἡ (ῥίπτω)· ὡς καὶ νῦν, ἡ ρίψις, «τὸ ρίψιμον» || ἡ ἐξακόντισις, τὸ ἐκοφενδονᾶν.— || τὸ ρίπτεσθαι, τὸ πίπτειν.

ῥίψο-κίνδυνος, ὄν (ῥίπτω+κίνδυνος)· ὡς καὶ νῦν, ριψοκίνδυνος, ὁ παρατόλμως διακινδυνεύων, ὁ δνευ ἀνάγκης ἀναλαμβάνων ἐπικίνδυνον δρᾶσιν, ἀπερὶσκεπτός (βλ. ῥίπτω 7).

ῥίψ-ὄπλος, ὄν (ῥίπτω+ὄπλον)· ὁ ἀπορρίπτων τὰ ὄπλα κατὰ τὴν μάχην, ὁ πανικόβλητος.

ῥόα, ἡ, βλ. ῥοαί.

ῥοδάνη, ἡ (ῥοδανός)· ὡς τὸ ῥοδκή (βλ.λ.), ὑφάδι, νήμα, κλωστή [δι' ἔτυμ. βλ. ῥοδανός].

ῥοδανός, ἡ, ὄν (ῥοδανός, ῥοδάω)· τρυφερός, ἀπαλός, εὐδιάσειστος, εὐκόλως δονούμενος.

ῥοδέα, καὶ συντρ. ῥοδή, ἡ (ῥόδον)· ἡ τριανταφυλλιά.

ῥόδεος, α, ὄν (ῥόδον)· ὁ ἐκ ῥόδων, ὁ ἀνήκων εἰς ῥόδα, λατ. roseus.

ῥοδή, ἡ, συντρ. ἀντὶ ῥοδέα (βλ. λ.).

ῥόδιος, ἡ, ὄν· ὁ κατεσκευασμένος ἐκ ῥόδων, ἡ ὁ πεπλεγμένος ἐκ ῥόδων.

ῥόδιος, α, ὄν (ῥόδιος)· ὡς καὶ νῦν, ῥόδιος, ὁ ἐκ ῥόδου, ἡ ὁ κατοικῶν ἐν ῥόδῳ.

ῥόδο-δάκτύλος, ὄν (ῥόδον+δάκτυλος)· ὡς καὶ νῦν, ῥοδοδάκτυλος, ἡ ἔχουσα ῥόδιους δακτύλους.

ῥόδο-εἰδής, ες (ῥόδον+εἶδος)· ὁμοῖος πρὸς ῥόδον, ῥόδιος.

ῥοδόεις, εσσα, εν (ῥόδον)· ὁ ἐκ ῥόδων.

ῥοδό-κισσός, ὁ (ῥόδον + κισσός)· ῥοδιῖ ἄμα καὶ κισσός «τριανταφυλλιά μαζί με κισσό».

ῥοδό-μηλον, τό, ζωρ. —μαλον (ῥόδον + μήλον)· τὸ ῥόδιον μῆλον || μτφρ. ῥοδόχρους παρειά.

ῥΟΔΟΝ, τό· ὡς καὶ νῦν, ῥόδον, τριαντάφυλλον, λατ. rosa.

Ἔτυμ.: ῥόδον, αἰολ. ῤοδον (*ῤοδον· ῥοδόεις, ῥοδο-δάκτυλος) θεωρεῖται θάνειον ἐκ τινος ἀνατολ. γλώσσας, πρβλ. νεο-περο. gul (παλ-περο. *v[da-], ἄρμ. vard (δόνειον) (ἰραν. *v[da-, ἰαπ. *v[da- (ἀκον-

δωδης δάμνος)=άγγλ.-σαξ. word (βλ. σημ.), νοο-Νορβ. *or* (όπιο φραγκοστάφυλο), λατ. *rubus* (πρβλ. σανσκρ. *vr̥kà-h*: έλλ. *λύκος*, λατ. *lypus*) πρβλ. *elca* λατ. (*rāna*) *rubēta* (πρασινοδάτραχος) (*rubē* < **v[ā]hē*-), λιθ. *varle* (**vardle*), λαττ. *warda* (δάτραχος).— το λατ. *rosa* είναι δάνειον εκ της Έλληνικής (-s < -δ = -d).

ροδο-πηγος, δωρ. —**παγος**, υ, γεν. -**νος** (ρόδοι+πήγος)· επίθ. της *‘Εοός*, ή έχουσα ροδοχρόουα βραχίονα.

ροδο-πνοος, ον, συνηρ. —**πνοος**, ουν (ρόδοι+πνώ)· ο άναδιδων πνοήν ρόδων, ο εκπέμπων εύωδια ρόδων.

Ρόδος, -ου, ή· ή νήσος Ρόδος, λατ. *Rhodus*.

ροδο-χρος, -ωτος, δ, ή (ρόδοι+χρός) = **ροδο-χροος**, ον, και συνηρ. —**χρους**, ουν (ρόδοι+χρός)· ο έχων τό χρώμα των ρόδων, ο έχων ροδίνην τήν χροιάν του προσώπου.

ροδωνιά, ή (ρόδοι)· κήπος ρόδων, τόπος κατάφυτος από τριανταφυλλίες, ρόδων, λατ. *rosarium*.

ροή, δωρ. **ρόα**, ή (ρόα)· ροή, ρεϊθρον, ρεύμα, ρεύσις, ροή, ποταμός, χειμαρρος || **αμπέλου ροή** = ο χυμός της σταφυλής.—**μτφρ.** *ροάι*=ρεύματα (χειμαρροι) γεγονότων, ο ροός των υποθέσεων.

ροδέω, μελλ. -ήσω (ρόθος)· δημιουργώ (παράγω) **ρόθον** (δηλ. κρότον, δόρυβον, βοήν), δορυβώ, ροχθώ || κυρ. επί του γρότου των κωπών, πλαταγώ, πιτουλώ || επί παντός συγκεχυμένου θορόδου, ψιδυρίζω, μουμουρίζω, φλυαρώ.

ροδιάζω, μελλ. -άσω (ρόθιος)· έπιτετ. τύπος του προηγ.· επί κωπηλατών, χειρίζομαι τήν παταγούσαν κώπην, κωπηλατώ έντόνωα. 2) επί χείρων έαθιόντων μετά θορύβου, καταπροχθίζω δορυβώδωα.

ροδιάς, -άδος, ή, ποιητ. θηλ. του **ρόθιος**· ή κωπηλατούσα, πλήττουσα μετά ρόχθου, ή παταγούσα (έπί κώπηα).

ρόδιον, τό (κυρ. οδδ. του έπομ. **ρόθιος** βλ. λ.)· τό όρμητικόν (δροχώμενον, δορυβώδες, ροχθούν) κύμα, πελώριον κύμα. 2) μεγάλη κραυγή (ώρυγμός, βοή) έπιδοκιμασίας, δορυβώδης έπευφημία || γενικώς, δόρυβος, ταραχή.

ρόθιος, (α), ον (ρόθος)· όρμητικός, δροχώμενος, δορυβώδης.

ΡΟΘΟΣ, δ· δορυβώδης ήχος, ο ρόχθος των κυμάτων, δόρυβος, πάταγος, τό πλατάγισμα των κωπών || **έξ ένός ρόθου**=μέ έν κτύπημα της κώπηα, θηλ. δλοιο συγχρόνωα. 2) συγκεχυμένος, άναρθρος, ήχος, πάταγος.— || όρμητική κίνηαι (και άρα δορυβώδης).

Έτυμ.· **ρόθος**· **ρόθιος**· πρβλ. *πόρους* *δλε-ροθίου* (Αισχ. Πέρο. 367, πρβλ. λατ. *vias maris strepitantis*): παλ.-ολαυ. *strada* (=τό *ύργον*), τοαχ. *stred* (μέλι), παλ.-κορν. *stret* (=λατ. *lateo*), μσο-κορν. *streith* (ποταμός), πρβλ. παλ.-γερμ. *stredan* (ιαπ. **sret*-)= άναδιδώα πομφόλυγαα, παφάζω· **έξ** ιαπ. **sredh*· **sret*-, άτινα είναι **έπέκτ.** του **ser*- **έν τφ** σανσκρ. *śīsarī*, *sāraī* (ρέειν, τρέχειν), **έλλ.** *δρμή*· ή λ. φαίνεται πεποιημένη εκ του ήχου.

ροιά, ή **ρόα**, ίων. **ροή**, ή· ή ροδιά (και *ρογδιά*), τό δένδρον).— || τό *ροδίτι*, ή *ερόδι*, δ καρπόα.

ροιδέω, μελλ. -ήσω (ροϊβδος)· ώα τό **ροφέω**, ροφώ, καταπίνω, καταπροχθίζω, λαϊμαργωα, (δορυβώδωα) || ώα. κάμνω τι να ροχθώη, κάμνω να έξορμήση όρμητικώα (μετά θορύβου).

ροιδήσειεν, αϊολ. γ' έν. **εύκτ. άορ. α'** του **ροιδέω**. **ροιδήσεις**, -εωα, ή (ροιδέωα)· ουριγμός, ήχος, αύληαι.

ροιδόα, δ· πάα όρμητικός δόρυβος, ή διαία κίνηαι δ δόρυβος ο δημιουργούμενος εκ της διαίαα κίνηαι των πτερύγων || τό σφύριγμα των άνέμων.

Έτυμ.· **ροϊβδος** (*-*gnōd-s*)· **ροιδέω**· **ροϊζοα** (*-*gnv-o-s*)· **ροϊζέω**· λέξεις πεποιημένα εκ του ήχου.

ροϊζασκε, γ' έν. ίων. πρτ. του **ροϊζέω** (βλ. λ.).

ροϊζέω, μελλ. -ήσω (ροϊζοα)· παράγω **ροϊζόν**, παράγω ουριγμόν, ουρίζω, αφουρίζω, πετώ **ροϊζών**, αοουρίζω, λατ. *stridere*.

ροϊζηδόν, και **ροϊζηδά**, **έπέρρ.** (εκ του **ροϊζέω**):

μετά **ροϊζόν**, μετά πατάγου, δορυβώδωα, μετά δορυβώδωα ήχου, μετά διαίαα κίνηαι.

ροϊζημα, -ατοα, τό (**ροϊζέω**)· δορυβώδης ήχοα ή όρμητική κίνηαι, ουριγμός, σφύριγμα, «σούρισμα», ο εκ της διαίαα και όρμητικηα κίνηαι των πτερύγων δημιουργούμενοα δόρυβου.

ΡΟΓΖΟΣ, δ, ίων. ή· πάα ουριστικός ήχοα, τό σφύριγμα του εκτοξευόμενου θέλουα, τό σφύριγμα των ποιμένων, ο δόρυβος των κινουμένων πτερύγων. ή δορυβώδης κίνηαι ρεύματοα ή ρυακοα, ο ουριγμός άφωα κλπ. [λέξεια πεποιημένη εκ του ήχου· δι' **έτυμολ.** βλ. και **ροϊβδοα**].

ΡΟΙΚΟΨ, ή, **όν**· ώα τό **ροϊβόα**, καμπύλοα, κυρτόα.

Έτυμ.· **ροϊκόα**=λιθ. *rāiszas* (παράλυτοα), *neerī*. *wreeg* (άλυγιστοα), *Zenb. urvaesa-* (δίνη, στρόβιλοα), ιαπ. **vroiko-* (κυρτόα), πρβλ. μσο-γερμ. *wrieh* (στρεβλόα)((**vroiko-*), *Zenb. urvisyeiti* (περιοτρέφομαι) (**vrik-*), παλ.-γερμ. *rītha* (= λατ. *surā*, *roples*, *locus corrigiae*), άγγλ.-σαξ. *wrlan*, *wreōn*, *wrah* (καλύπτειν), λαττ. *ristu* (**vrik-sto-*) = προσαρμόζομαι, λιθ. *riszū* (**vriko-*)=**δένω**, *ry'ksle* (θέργω)· βλ. και **έν ζεινός**· ώα. πρβλ. τά **έν ροϊβόα**· **έξ** ιαπ. **vroik-*, **vrik-* (περιοτρέφο, συνδέω), **δπαρ** είναι **έπέκτ.** του **v(e)rei-* (στρέφειν), βλ. και **έν ζάμνοα**.

ρομβητόα, ή, **όν** (ρομβέω)· ο περιδινούμενοα (περιστρεφόμενοα) ώα **ζόμβοα** (βλ. λ.).

ρόμβοα, δ (**ζέμβω**)· πάν τό δυνάμενον να περιστραφή, στρόβιλοα, οδούροα, οδούρα, λατ. *turbo*. 2) μαγικόα τροχόα, χρησιμοποιούμενοα υπό των μάγων και των φαρμακευτριών, λατ. *rhombi rota*.— || περιστροφική κίνηαι || **ζόμβοα αϊετοῦ**=ή κυκλοτερηα τροχιά της πτήσεώα του.— || **έν τφ** Γεωμωτρία, **ζόμβοα** καλείται τετράπλευρον σχήμα με δ-λαα τάα πλευράα ίσαα, ώα έπισηοα και με τάα άπέναντι γωνίαα ίσαα. [δι' **έτυμ.** βλ. **ζέμβωμαι**].

ρομβώω, μελλ. -ώσω (**ζόμβοα**)· δίδω **είξ** τι άντικειμένο τό σχήμα ρόμβου.

ρομβωτόα, ή, **όν** (**ζομβόω**)· ρημ. **έπίθ.**· ρομβοειδήα, κατασκευασμένοα ειξ σχήμα ρόμβου.

ρομφαία, ή· πλατεία μάχαιρα («κάμαα»), πλατύ ζίφοα· όπλον των θρακων || γεν., ζίφοα [ένήν λέξεια].

ροφαα, -ου, και συνηρ. **ροφάα** (ροφάω)· ώα και νυν, ροφά, ροή, ρεύμα || **κατά ζόον** (και **έν. κάρ ζόον**)=κατά τό ρεύμα, πρόα τήν κατεύθυναι του ρεύματοα || **ανά ζόον**=άντιθέτωα πρόα τό ρεύμα, άντιθέτωα πρόα τήν κατεύθυναι του ρεύματοα.

ρόπαλον, τό (ρόπειω)· ώα και νυν, ρόπαλον, ρόβδοα ίαχυρά με παχύτερον τό έν άκρον || ρόπαλον πολεμικόν, κεκαλυμμένον διά μετάλλου.— || = **ζόπτερον** (βλ. λ.), ώα και νυν ρόπρον θύραα [δι' **έτυμ.** βλ. **ζοπίλι**].

ροπή, ή (ρόπειω)· ή πρόα τό κάτω κλίσι, γεν. κάθε κλίσι, ή πρόα τό κάτω φορά, τό **εγέρισμοα** || ή κλίσι της πλάστιγγοα, «τό γέρισμοα» του ζυγοα. 2) **μτφρ.**, ή κλίσι της πλάστιγγοα, τό κραιομν σημειον, ή κραιομν στιγμή, **έξ** ηα έξαρτάται ή εκβασια μίαα υποθέσεωα, λατ. *momentum* || **έπι ζοπήα** **μιάα έστί τε**=έξαρτάται εκ της ελαχιστηα τροπήα των περιστάσεων, εύρίσκειται ειξ τό κραιομντερον σημειον || **ζοπή βίωω**=ή κραιομν στιγμή της ζωηα, ή καμνή του βίου.— || τό θάροα τό όποτον κάμνει τον ζυγόν να κλίνη πρόα τό κάτω, τό αϊτιον τό προκαλοῦν τήν κλίση || **σμηκρά ζοπή εύνάξει παλαιά σώματα**=ή παραμικρά άφορμη στέλλει στον **‘Αδη** **εγέρικα κορμιά**. [δι' **έτυμ.** βλ. **ζέπειω**].

ρόπτερον, τό (ρόπειω)· ρόπαλον, ροπαλοειδέα πληκτρον, βακτηρία.— 2) τό έν τφ παγίδι ζύλον, τό όποτον μόλια ψαυοδη άναπηδα και συλλαμβάνει τον μύθ. 3) ώα και νυν, τό ρόπτερον (τό σιδηροῦν) διά του όποίου κρούομεν τήν θύραν οίκιαα (τήν έξωτερικήν) διά να μωα άνοιξοῦν. 4) μικρόν τύμπανον, είδοα μουσικόου όργάνου των Κορυβάντων.

ροφάα, δ, **έττ.**· συνηρ. **άντι ζόοα** (βλ. λ.).

ροφέω, μελλ. -ήσομαι· ώα και νυν, ροφώ, **ροφωῶ**, ρομφώω, λαϊμαργωα, καταπίνω, **εχάφτωα**, καταπροχθίζω.

ῥωσι-θωμος, ον (ῥωμαι+θωμός): ὁ υπερασπιζων τούς θωμούς.

ῥωσι-θωρος, ον (ῥωμαι+θωρος): ὁ διαφυλάσσων (διασώζων) τὸν θύρον, δηλ. τὸ ὄμμα.

ῥωσιον, τό (*ῥώω=ἔρώω): τὸ ἄρπαζόμενον καὶ αὐρομένον διὰ τῆς θίας || λάφυρον, λεία (κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ κτηνῶν).— || τὸ ἄρπαζόμενον ὡς ἐγγύησι, ὡς ἀσφάλεια, ἢ ἀσφάλεια, τὸ ἐνέχυρον || τὰ ῥύσια=ἐνέχυρα ἐμπεισιτευμένα εἰς τινα θεόν, τ. ἐ. οἱ ἰκέται.— || τὸ λαμβανόμενον ὡς ἀποζημίωσις, ἢ καὶ αὐτὴ ἢ ἀποζημίωσις. 2) τὰ ῥύσια=ἀπαιτησι ἀποζημιώσεως διὰ πράγματα καταληφθέντα θιαλως, λατ. *res repensidae*. 3) ἐν τῷ πληθ. τὰ ῥύσια=ἀπολυτρωσις, ἀπελευθέρωσις.

ῥύσιος, ον (ῥύσιος): ὁ ἀπολυτρώων, ὁ ἀπελευθερώνων, ὁ διασώζων.

ῥωσι-πολις, -εως, ὁ, ἡ (ῥωμαι+πόλις): ὁ οὐζων τὴν πόλιν.

ῥωσι-πνοος, ον (ῥωμαι+πνοος): ὁ ἀπελευθερῶν (ἀπολυτρώων, ἀπαλλάσσει) τινὰ ἀπὸ τούτων κόποις καὶ τὰ θάνατα.

ῥύσις, ἡ (ῥέω): ὡς καὶ νῦν, ρύσις, ρεῦσις, ροῆ || ὁ ροῦς ποταμοῦ, ρεῖμα, ποταμός, ροῆ ποταμοῦ.

ῥύσσομαι, παρὰλλ. τύπος τοῦ ῥύσσομαι, ἀποθ.: οὐζω, διασώζω || ῥύσκειν, ἐπ. ε' ἐν. προστ.

ῥωσιμός, ὁ, σπανιῶτ. τύπος τοῦ ῥωσθμός.

ῥύσιος, ἡ, ὅν (*ῥώω=ἔρώω) συμμαζεμένους, συνεσταλμένους, ρυτιδωμένους, ζαρωμένους. [ῥύσιος: ῥύσιος: ῥύσιος: δι' ἑαυτοῦ. βλ. ἐν ῥυτίδι].

ῥωσταζω, μελλ. -άσω, θαμιστικόν τοῦ *ῥώω=ἔρώω: σῦρμα τι(νά) θιαλως, εἰσέρων, οὐσύνων, σῦρμα τι(νά) τῆδε κίετοσ συνεχέω || πολλὰ ῥωσταζομαι (γ' ἐν ἴων. πρτ.) *περὶ σῆμα*=ἔσυρε (σῦρμα περιέφερε) πολλὰς φορές γύρω ἀπὸ τὸν τάφον (τοῦ Πατρὸς κλυο).

ῥωστακτύς, -θος, ἡ (ῥωσταζω): τὸ σῦρμα (ἐλκεῖν) τινὰ θιαλως, τὸ θιαῖον οὐσύνων || γέν., ἢ θιαῖα συμπεριφορὰ, ἢ κακομεταχειρίσις, αἰκία.

ῥωσι-ώδης, ες (ῥύσιος+εἰδός): ρυτιδωδης, ρυτιδωμένος, πλήρης ρυτιδῶν, ζαρωμένος.

ῥωσι-ἄγωγεύς, -εως, ὁ (*ῥύσιος+ἄγωγεύς): τὸ σχοινίον τοῦ ἀγωγιάτου (μὲ τὸ ὅποσον ὀδηγεῖ τὸν ἵππον του), τὸ «καπιότρι».

ῥωσι-ἤρος, ὁ (*ῥώω=ἔρώω): ὁ σῦρμα ἢ ἀπλῶνων (τεντώνων) τι. 2) τὸ σχοινίον (ὁ ἱμάς, τὸ λωρίον), διὰ τοῦ ὀποίου ὁ ἵππος ἢ ὁ ἀμαξηλάτης κάμνει τὸν ἵππον νά τρέχη ἀργὰ ἢ γρήγορα, μὲ τὸ νά τὸ ἐντεινῆ ἢ νά τὸ χαλαρῶνῃ, ἠνία, ἐγκέμα: ἀπὸ ῥωσι-ἤρος=λάτ. *immissis habenis*=μὲ χαλαρωμένα τὰ ἠνία, ἐν πάσῃ δυνατῇ ταχύτητι, «εὐτά τέσσαρα» || ὡς τὸ ἱμάς, τὸ λωρίον δι' οὗ ὁ ἵππος αὐρετὴν ἤμαξαν.— || (ῥύσιος): ὁ οὐζων, διαφυλάττων, υπερασπιζων.

ῥωσι-ἰδω-φλοῖος, ον (ῥυτίσι+φλοῖος): ὁ ἔχων τὸν φλοῖον πλήρη ρυτιδῶν, ὁ ἔχων φλοῖον ζαρωμένον.

ῥωσι-ἰδός, -ἰδος, ἡ (*ῥώω=ἔρώω): ὡς καὶ νῦν, ρυτίς, πτυχή, «ζάρα, ζαρωματιά», «ρυτιδίαι», λατ. *ruga*.

ῥωσι-ἰδω-φλοῖος, ον (ῥυτίσι+φλοῖος): ὁ ἔχων τὸν φλοῖον πλήρη ρυτιδῶν, ὁ ἔχων φλοῖον ζαρωμένον.

ῥωσι-ἰδω-φλοῖος, ον (ῥυτίσι+φλοῖος): ὁ ἔχων τὸν φλοῖον πλήρη ρυτιδῶν, ὁ ἔχων φλοῖον ζαρωμένον.

ῥωσι-ἰδω-φλοῖος, ον (ῥυτίσι+φλοῖος): ὁ ἔχων τὸν φλοῖον πλήρη ρυτιδῶν, ὁ ἔχων φλοῖον ζαρωμένον.

ῥωσι-ἰδω-φλοῖος, ον (ῥυτίσι+φλοῖος): ὁ ἔχων τὸν φλοῖον πλήρη ρυτιδῶν, ὁ ἔχων φλοῖον ζαρωμένον.

ῥωσι-ἰδω-φλοῖος, ον (ῥυτίσι+φλοῖος): ὁ ἔχων τὸν φλοῖον πλήρη ρυτιδῶν, ὁ ἔχων φλοῖον ζαρωμένον.

ῥωσι-ἰδω-φλοῖος, ον (ῥυτίσι+φλοῖος): ὁ ἔχων τὸν φλοῖον πλήρη ρυτιδῶν, ὁ ἔχων φλοῖον ζαρωμένον.

ῥωσι-ἰδω-φλοῖος, ον (ῥυτίσι+φλοῖος): ὁ ἔχων τὸν φλοῖον πλήρη ρυτιδῶν, ὁ ἔχων φλοῖον ζαρωμένον.

ῥωσι-ἰδω-φλοῖος, ον (ῥυτίσι+φλοῖος): ὁ ἔχων τὸν φλοῖον πλήρη ρυτιδῶν, ὁ ἔχων φλοῖον ζαρωμένον.

ῥωσι-ἰδω-φλοῖος, ον (ῥυτίσι+φλοῖος): ὁ ἔχων τὸν φλοῖον πλήρη ρυτιδῶν, ὁ ἔχων φλοῖον ζαρωμένον.

ῥωσι-ἰδω-φλοῖος, ον (ῥυτίσι+φλοῖος): ὁ ἔχων τὸν φλοῖον πλήρη ρυτιδῶν, ὁ ἔχων φλοῖον ζαρωμένον.

ῥωσι-ἰδω-φλοῖος, ον (ῥυτίσι+φλοῖος): ὁ ἔχων τὸν φλοῖον πλήρη ρυτιδῶν, ὁ ἔχων φλοῖον ζαρωμένον.

ῥωσι-ἰδω-φλοῖος, ον (ῥυτίσι+φλοῖος): ὁ ἔχων τὸν φλοῖον πλήρη ρυτιδῶν, ὁ ἔχων φλοῖον ζαρωμένον.

ῥωσι-ἰδω-φλοῖος, ον (ῥυτίσι+φλοῖος): ὁ ἔχων τὸν φλοῖον πλήρη ρυτιδῶν, ὁ ἔχων φλοῖον ζαρωμένον.

ῥωσι-ἰδω-φλοῖος, ον (ῥυτίσι+φλοῖος): ὁ ἔχων τὸν φλοῖον πλήρη ρυτιδῶν, ὁ ἔχων φλοῖον ζαρωμένον.

ῥωσι-ἰδω-φλοῖος, ον (ῥυτίσι+φλοῖος): ὁ ἔχων τὸν φλοῖον πλήρη ρυτιδῶν, ὁ ἔχων φλοῖον ζαρωμένον.

ῥωσι-ἰδω-φλοῖος, ον (ῥυτίσι+φλοῖος): ὁ ἔχων τὸν φλοῖον πλήρη ρυτιδῶν, ὁ ἔχων φλοῖον ζαρωμένον.

ῥωσι-ἰδω-φλοῖος, ον (ῥυτίσι+φλοῖος): ὁ ἔχων τὸν φλοῖον πλήρη ρυτιδῶν, ὁ ἔχων φλοῖον ζαρωμένον.

ῥωσι-ἰδω-φλοῖος, ον (ῥυτίσι+φλοῖος): ὁ ἔχων τὸν φλοῖον πλήρη ρυτιδῶν, ὁ ἔχων φλοῖον ζαρωμένον.

ῥωσι-ἰδω-φλοῖος, ον (ῥυτίσι+φλοῖος): ὁ ἔχων τὸν φλοῖον πλήρη ρυτιδῶν, ὁ ἔχων φλοῖον ζαρωμένον.

ῥωσι-ἰδω-φλοῖος, ον (ῥυτίσι+φλοῖος): ὁ ἔχων τὸν φλοῖον πλήρη ρυτιδῶν, ὁ ἔχων φλοῖον ζαρωμένον.

ῥωσι-ἰδω-φλοῖος, ον (ῥυτίσι+φλοῖος): ὁ ἔχων τὸν φλοῖον πλήρη ρυτιδῶν, ὁ ἔχων φλοῖον ζαρωμένον.

ῥωσι-ἰδω-φλοῖος, ον (ῥυτίσι+φλοῖος): ὁ ἔχων τὸν φλοῖον πλήρη ρυτιδῶν, ὁ ἔχων φλοῖον ζαρωμένον.

ῥωσι-ἰδω-φλοῖος, ον (ῥυτίσι+φλοῖος): ὁ ἔχων τὸν φλοῖον πλήρη ρυτιδῶν, ὁ ἔχων φλοῖον ζαρωμένον.

ῥωσι-ἰδω-φλοῖος, ον (ῥυτίσι+φλοῖος): ὁ ἔχων τὸν φλοῖον πλήρη ρυτιδῶν, ὁ ἔχων φλοῖον ζαρωμένον.

ῥωσι-ἰδω-φλοῖος, ον (ῥυτίσι+φλοῖος): ὁ ἔχων τὸν φλοῖον πλήρη ρυτιδῶν, ὁ ἔχων φλοῖον ζαρωμένον.

ῥωσι-ἰδω-φλοῖος, ον (ῥυτίσι+φλοῖος): ὁ ἔχων τὸν φλοῖον πλήρη ρυτιδῶν, ὁ ἔχων φλοῖον ζαρωμένον.

ῥωσι-ἰδω-φλοῖος, ον (ῥυτίσι+φλοῖος): ὁ ἔχων τὸν φλοῖον πλήρη ρυτιδῶν, ὁ ἔχων φλοῖον ζαρωμένον.

ῥωσι-ἰδω-φλοῖος, ον (ῥυτίσι+φλοῖος): ὁ ἔχων τὸν φλοῖον πλήρη ρυτιδῶν, ὁ ἔχων φλοῖον ζαρωμένον.

ῥωσι-ἰδω-φλοῖος, ον (ῥυτίσι+φλοῖος): ὁ ἔχων τὸν φλοῖον πλήρη ρυτιδῶν, ὁ ἔχων φλοῖον ζαρωμένον.

ῥωσι-ἰδω-φλοῖος, ον (ῥυτίσι+φλοῖος): ὁ ἔχων τὸν φλοῖον πλήρη ρυτιδῶν, ὁ ἔχων φλοῖον ζαρωμένον.

ῥωσι-ἰδω-φλοῖος, ον (ῥυτίσι+φλοῖος): ὁ ἔχων τὸν φλοῖον πλήρη ρυτιδῶν, ὁ ἔχων φλοῖον ζαρωμένον.

ῥωσι-ἰδω-φλοῖος, ον (ῥυτίσι+φλοῖος): ὁ ἔχων τὸν φλοῖον πλήρη ρυτιδῶν, ὁ ἔχων φλοῖον ζαρωμένον.

ῥωσι-ἰδω-φλοῖος, ον (ῥυτίσι+φλοῖος): ὁ ἔχων τὸν φλοῖον πλήρη ρυτιδῶν, ὁ ἔχων φλοῖον ζαρωμένον.

ῥωσι-ἰδω-φλοῖος, ον (ῥυτίσι+φλοῖος): ὁ ἔχων τὸν φλοῖον πλήρη ρυτιδῶν, ὁ ἔχων φλοῖον ζαρωμένον.

ῥωσι-ἰδω-φλοῖος, ον (ῥυτίσι+φλοῖος): ὁ ἔχων τὸν φλοῖον πλήρη ρυτιδῶν, ὁ ἔχων φλοῖον ζαρωμένον.

ῥωσι-ἰδω-φλοῖος, ον (ῥυτίσι+φλοῖος): ὁ ἔχων τὸν φλοῖον πλήρη ρυτιδῶν, ὁ ἔχων φλοῖον ζαρωμένον.

ῥωσι-ἰδω-φλοῖος, ον (ῥυτίσι+φλοῖος): ὁ ἔχων τὸν φλοῖον πλήρη ρυτιδῶν, ὁ ἔχων φλοῖον ζαρωμένον.

ῥωσι-ἰδω-φλοῖος, ον (ῥυτίσι+φλοῖος): ὁ ἔχων τὸν φλοῖον πλήρη ρυτιδῶν, ὁ ἔχων φλοῖον ζαρωμένον.

ῥωσι-ἰδω-φλοῖος, ον (ῥυτίσι+φλοῖος): ὁ ἔχων τὸν φλοῖον πλήρη ρυτιδῶν, ὁ ἔχων φλοῖον ζαρωμένον.

ῥωσι-ἰδω-φλοῖος, ον (ῥυτίσι+φλοῖος): ὁ ἔχων τὸν φλοῖον πλήρη ρυτιδῶν, ὁ ἔχων φλοῖον ζαρωμένον.

ῥωσι-ἰδω-φλοῖος, ον (ῥυτίσι+φλοῖος): ὁ ἔχων τὸν φλοῖον πλήρη ρυτιδῶν, ὁ ἔχων φλοῖον ζαρωμένον.

ῥωσι-ἰδω-φλοῖος, ον (ῥυτίσι+φλοῖος): ὁ ἔχων τὸν φλοῖον πλήρη ρυτιδῶν, ὁ ἔχων φλοῖον ζαρωμένον.

ῥωσι-ἰδω-φλοῖος, ον (ῥυτίσι+φλοῖος): ὁ ἔχων τὸν φλοῖον πλήρη ρυτιδῶν, ὁ ἔχων φλοῖον ζαρωμένον.

Σ

Τό γράμμα τούτο αντιστοιχεί πρὸς τὸ σημιτικὸν W(sin). Ἡ μεταχειρισίς, τῆς ὁποίας εὐτυχὸν ἔν τῳ Ἑλληνικῷ ἀλφabethῶ αἱ αὐριστικοὶ φθόγγοι τοῦ σημιτικοῦ ἀλφabethῶ, εἶναι πῶς περιπλοκοί. Τὸ σημιτικόν **𐤌** (samech) ἐμφανίζεται ἐν τῷ Ἑλλην. ἀλφabethῶ ὡς Ξ (ξί), προφερόμενον ἀρχικῶς μὲν ὡς διπλοῦν σίγμα (-σσ-), ἔπειτα δὲ ὡς ἀπλοῦν ξ ἢ ὡς διπλοῦν κα. Τὸ δὲ ὄνομα samech, τὸ διὰ μέσου τῆς Ἀραμαϊκῆς τοῦ ὀνομασίας ἐξεληχθέν εἰς τὸ ἑλληνικὸν σίγμα, ἐχρησιμοποιεῖτο διὰ τὸ γράμμα ζ, τὸ ὁποῖον ἀντεστοίχει πρὸς τὸ σημιτ. W(sin) καὶ προσφέρετο ὡς ζ. Εἰς μερικά ἐκ τῶν ἐπὶ μέρους ἑλλην. ἀλφabethῶν τὸ γράμμα τούτο ὠνομάζετο san. Τὸ σημιτικὸν **𐤌** εἰς τὰς ἀρχαιότερας φάσεις τῶν ἀλφabethῶν τῆς Θήρας καὶ τῆς Κορίνθου μὲ τὸ σχῆμα **M** καὶ προφερόμενον ὡς ζ. Τὸ ἀλφabethῶν αὐτὰ δὲν ἔχουν σίγμα, ἐν ᾧ ὅσα ἔχουν σίγμα **M** καὶ προφερόμενον ὡς ζ.

Ἐν τοῖς ἐπὶ μέρους ἑλληνικοῖς ἀλφabethῶις τὸ σίγμα ἐμφανίζεται ὑπὸ τὰ σχήματα **ξ, ε, ζ, ζ**. Τὸ ἀπειρογυλωμένον σχῆμα ἐμφανίζεται ἐν τῷ Χαλκιδικῷ ἀλφabethῶ, ἀπὸ ὅπου καὶ παρελήφθη ὑπὸ τοῦ Λατινικοῦ ἀλφabethῶ.

Ὁ ἀκόλουθος πίναξ δεικνύει τὸ σχῆμα, ὅπερ προσέλαβε τὸ σίγμα εἰς τὰ διάφορα ἀλφabethῶ κατὰ ἑρισμένους περιόδους.

Ὄνομα ἀλφabethῶ	Ἐποχὴ κατὰ προσέγγισιν	Σχῆμα τοῦ γράμματος
ΦΟΙΝΙΚΙΚΟΝ	π. Χ. 1.200	𐤌
ΚΡΗΤΙΚΟΝ	1.100—900	? 3
ΘΗΡΑΙΚΟΝ	700—600	? ζ
ΑΡΧΑΪΚΟΝ ΛΑΤΙΝΙΚΟΝ	700—500	ξ
ΑΤΤΙΚΟΝ	600	ξ ζ
ΚΟΡΙΝΘΙΑΚΟΝ	600	? ζ
ΧΑΛΚΙΔΙΚΟΝ	600	ξ
ΙΟΝΙΚΟΝ	403	ξ ζ
ΡΩΜΑΪΚΟΝ, Ἀποικιῶν	προκλασσι- κῶν καὶ κλασσικῶν χρόνων	ξ ζ ζ ζ
ΡΩΜΗΣ		ξ
ΦΑΛΙΣΚΩΝ		ξ ζ
ΟΣΚΙΚΟΝ		ξ ζ
ΟΜΒΡΙΚΟΝ		ξ
ΚΛΑΣΣ. ΛΑΤΙΝΙΚΟΝ καὶ ἑφεξῆς		ξ
ΚΛΑΣΣ. ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ καὶ ἑφεξῆς		Σ

Σ, σ, σίγμα, τὸ ἀκλιτον, τὸ δέκατον ὄγδοον γράμμα τῆς Ἑλληνικῆς ἀλφabethῶ ὡς ἀριθμητ. σ' = 200, καὶ σ̄ = 200.000.

Τὸ τελικὸν σίγμα ἐγράφετο ζ (ὅς καὶ σήμερον). Τὸ

τελικὸν τοῦτο ζ δὲν πρέπει νὰ συγχέεται πρὸς τὸ γράμμα ζ (siau), τὸ ὁποῖον ἐν τῇ πραγματικότητι ἦτο τὸ δίγαμμα (F, vaU), καὶ κατεῖχε τὴν ἑκτὴν θέσιν ἐν τῇ Ἑλλην. ἀλφabethῶ (ἔθεν ζ' = 6). Ὑπῆρχε δὲ καὶ ἄλλο σχῆμα, καλούμενον *σαν* (βαρικός τύπος τῆς λ. σίγμα), τὸ ὁποῖον ἦτο ἴσως δεύτερον σίγμα, ὅμοιον κατὰ τὸν ἦχον πρὸς τὸ ἑβρ. shin (ὡς τὸ σίγμα ἦτο ὅμοιον πρὸς τὸ ἑβρ. samech). Ὡς ἀριθμητικὸν τὸ *σαν* ἀπαντᾷ ἐν τέλει τῆς ἀλφabethῶ, καλούμενον *σαμπί* ἢ *σαμπί* (=900), πιθανῶς λόγῳ τοῦ σχήματός του (?).

Μεταβολαὶ τοῦ σ ἐν ταῖς διαλέκτοις: I ἐν τῇ Αἰολ., Δωρ., καὶ Ἴων. τρέπεται εἰς δ: *ὀδμή, ἴδμων*, ἀντὶ *ὀσμή, ἴσμων*.— II ἐν τῇ Λακ. τὸ σ κεῖται ἀντὶ τοῦ θ: *σιός, Ἀσάνα, ἀγασός, παρσένος*, ἀντὶ *θεός, Ἀθήνη, ἀγαθός, παρθένος*.— III ἐν τῇ Αἰολ. καὶ Δωρ. τρέπεται εἰς τ: *τύ, τέ, φατί, ἴτω, Ποτίδαν, ποτί*, ἀντὶ *σύ, σέ, φησί, ἴτω, Ποσειδῶν, πρὸς*. 2) ἡ τροπὴ αὕτη τοῦ σ εἰς τ ἀπαντᾷ καὶ παρὰ τοῖς νεωτέροις ἀτ.: *μέτ-αυλος, τήμερον, τῦκον*, ἀντὶ *μέσ-αυλος, σήμερον, σῦκον*.— οὕτω παρὰ τοῖς νεωτ. ἀτ. τὸ διπλοῦν σσ ἐτρέπετο ἐνίοτε εἰς διπλοῦν ττ, κατὰ τὸ πλεῖστον μὲν ἐν ῥήμασι: *πράττω, τάττω*, ἀντὶ *πράσσω, τάσσω*, ἀλλ' ἐνίοτε καὶ ἐν οὐσιαστ. καὶ ἐπιθ.: *θάλαττα, διετός, ἦετων*, ἀντὶ *θάλασσα, δισσός, ἦσων*.— IV ἐν τῇ Αἰολ. καὶ Δωρ. τὸ σ συχνὰ ἐδιπλασιαζέτο: *δσσος, μέσσος, ἀντὶ δσος, μέσος*, ἴδια ζε ἐν τοῖς ἐπ. τύποις τῶν μελλόντων καὶ ἀορίστων εἰς *-ᾶσω, -ᾶσω, -ἴσω: δαμάσσω, δλέσσω, κομίσσω*, ἀντὶ *δαμάσω, δλέσω, κομίσω* οὕτω καὶ *δοίσσω* ἀντὶ *δοίσω*.— V τὰ σσ καὶ πτ ἐνηλλάσσοντο ἐνίοτε μεταξὺ τῶν: *πέσσω-πέπτω, ἐνίσσω-ἐνίπτω*.— VI ἐν τῇ Δωρ. τὸ σ τρέπεται εἰς ξ εἰς τὸν μέλλ. καὶ ἀορ. α' τῶν ρημ.: *θεσπιξῶ* ἀντὶ *θεσπίσω, ἐργάξομαι* ἀντὶ *ἐργάσωμαι, ἐμέριξα* ἀντὶ *ἐμέρισσα* ὅς καὶ *διεξός, τριεξός*, ἀντὶ *δισσός, τρισσός*. 2) ἐν τῇ παλαιῶ. Ἀτ. ἡ πρόθ. σσ (μαθ' ὄλων τῆς τῶν συνθέτων) ἐγράφετο ξύν.— VII ἐν τῇ Αἰολ. τὸ σ ἀλάμβανεν ἐνίοτε τὴν θέσιν τοῦ δασέος πνεύματος ἐν ταῖς ἀπὸ δασυνομένου φωνήεντος ἀρχομέναις λέξεσιν (ὅς συνέβαινε καὶ ἐν τῇ Λατινικῇ): *Σελλοί* ἀντὶ *Ἑλλοί, Σαλμυδησός* ἀντὶ *Ἀλμυδησός*, οὗς (λατ. sus) ἀντὶ ὅς οὕτω καί: *ἄλξ-σαί, ἐξ-sex, ἐπίτα-septem, ἐρτω-terro, δλκός-sulcus, εἴρω-terro, ἡλιος-*

νεται ότι ή λέξις, όπως και τό πρήγμα, παραλήφθησαν εκ τής φοινικικής ή εβραϊκής γλώσσης, ήτοι σάκκος (έβρ-φοιν. s'aq (άντι s'araq)).

σάκκος, ό, δωρ. άντι σήκος (βλ. λ.).

σάκος (Α), ό' = σάκκος (βλ. λ.).

σάκος (Β), γεν. σάκκος, ίων. γεν. σάκκος, τό (σάτω) άσπις, κατοσκευασμένη εκ πλέγματος (κλάδων λυγαριάς) ή εκ ξύλου, κεκαλυμμένη δε εξωτερικώς υπό ενός ή πλείονων δερμάτων βοός, και ένισχυμένη ένίστε διά μεταλλίνων πλακών (ή του Αταντος άπετελείτο εξ έπτά βοείων δερμάτων και εξ ενός όγδόντα μεταλλίνου στρώματος' ή δά του Αχιλλέως εκ πάντε άλλακαλλήλων μεταλλίνων πλακών)' τό σάκος ήτο κοίλον και ένίστε έχρησιμοποιείτο ως άγγειον πρός άντλήσαιν ή διαφύλαξιν ύδατος.

Έτυμ.: σάκος (<*Fακος: σανσρ. ινάκ (δέρμα, φλοιός)' βλ. έν σάτω' σανεό-παλος' σανεο-φόρος' φερε-σααής (παρ' Ηα.).

σάκτας, -ου, ό (σάτω)' σάκκος.

σάκτωρ, -ορος, ό (σάτω)' ό φορτώνων, γεμιζών, στοιβάζων || "Άδου σάκτωρ = ό πληρών τόν Άδην μέ νεκρούς, τ. έ. ό φονεύων πολλούς.

σακχ-ύφάνης, -ου, ό (σάκκος + ύφάινω)' ό ύφάινων σάκκος ή карабόпано || ό κατασκευαστής Ιστίων.

σάλακων, -ωνος, ό (σαλάσσω)' ό άλαζών, μεγάλ-αυχος, μεγαλοπαινώμενος, ματαιόφρων, ό εις διας τάς εκδηλώσεις τής ζωής, άκόμη και εις τόν τρόπον του θαδίσματος, παρέχων δείγματα τής ματαιοφροσύνης του. [δι' έτυμ. βλ. σάλος].

σάλακωνεύω, μελλ. -σω (σαλάκων)' κάμνω τόν σπουδαίον, παίζω τόν ρόλον πλουσίου και σημαιο-νιτος προσώπου (εις δια μου τά «φερίματα», δη-λιαν, βάδισμα, χειρονομία).

σάλαμάνδρα, ή είδος σαύρας, ή «γουστερίτσα», περί τής όποιας πιστεύεται ότι έχει τήν ιδιότητα να σβήγη τήν πυράν. [σκοτειν. έτυμολ.] κατά τινας α' συν-θετ. είναι τό σάλη (=ουρά ζώου), αλλά τό β' συνθετ. παραμένει σκοτεινόν' εκτός εάν ή λέξις είναι ξένης προελεύσεως].

σάλαμνη, ή' όπή, φεγγίτης, καπνοδόχη, δύρα.

Έτυμ.: κατά τινας αί σημασίαί τής λέξεως θα ήτο δυνατόν να προέρχονται εξ εκείνης του «γυναικειου αιδόου», ήτοι σα-λά(μ)βη = αή τήν σάθην (βλ. λ.) λαμβάνει», πρβλ. Σαλαμβώ και Σαλαμβιάς, όνόματα τής Αφρο-δίτης.— κατ' έλλην έτυμολογίαν είναι συγγ. τή παλ-ποργ. suoela (πυκνός καπνός), άγγλ.-σαξ. forswóelan (καλώ, φλέγομαι), λιθ. swilti (καλώ άνευ φλογός), αϊτινες είναι συγγ. των άλία, είλη, ελάνη, ήλιος, σέλας.

Σάλαμιν-άφετης, -ου, ό (Σαλαμίς + άφίημι)' ό προδότης τής Σαλαμίνος, ό έγκραταλείψας τήν Σα-λαμίνα.

Σάλαμίνιος, α, ον, ύσ. και -ος, -ον (Σαλαμίς)' ό εκ Σαλαμίνος καταγόμενος, ή ό διαμένων έν Σαλαμίτι.— || ή Σαλαμίτις (ένν. ναύς ή τριήρης)' οδπως έκαλείτο ή μία εκ των δύο ίερών τριήρων των Άθηναίων (ή άλλη έκαλείτο Πάραλος), αί όποιαί έ-χρησιμοποιούντο δι' ύφριμένες έπιστομους κρατικώς ά-ποστολάς.

Σάλαμης (και Σαλαμίς), γεν. -ίγος, ή' ως και νυν, νήσος και όμώνυμος πόλις, έναντι των παραλίων τής Άττικής.— || πόλις τής Κύπρου, ίδρυθεϊσα υπό Τεύκρου του εκ τής νήσου Σαλαμίνας βλ. και Κ.Ε.Α.

σάλασσα, δωρ. άντι θάλασσα (βλ. λ.).

σάλασσω, άττ. -ττω' μελλ. -ξω' παθητ. πρκ. σε-σάλαγμαί (σάλος)' παραγεμίζω, στοιβάζω, υπερπλη-ρώ, παραφορτώνω. [δι' έτυμ. βλ. σάλος].

σάλευω, μελλ. -σω' άδρ. α' εσάλευσα' παθητ., άδρ. α' εσαλεύθη' πρκ. σεσάλευμαι (σάλος)' ως και νυν, σα-λεύω τι, κάμνω τι να σαλευθώ, τό κινώ έδω ή εκέψ, τό σελω, τό κινώ, τό ακουά, τό κλονίζω.— Πα-θητ. σείομαι, κλονίζομαι, κραδαίνομαι.— || άμτδ., ως και νυν, σαλεύω, κινούμαι έδω ή εκέψ, ταλαν-τεύομαι, κυμαίνομαι, κλυδωνίζομαι (ως πλοτον έν και-ροφ τρικυμίας) || μτφρ., «τρικιλίζω», παραπαίω, εύρίσκο-μαι έν άμηχανία. [δι' έτυμ. βλ. σάλος].

σάλος, ό, έτερόκλ. έπ. δοτ. πληθ. σάλεσσαι, ύσει εξ

όνομ. τό σάλος (άλλομαι)' ή έν τή θαλάσση έπι-κρατούσα ένίστε άναταραχή, «φουσκοθαλασσιά» || έντεθεν, άνοικτή θαλάσσα, πέλαγος (έν άντιθέσει πρός τόν λιμένα). 2) όρμος, άραξοβόλιον, άγκυρο-βόλιον.— || επί πλοίων, ό κλυδωνισμός του σκά-φους, τό «σκαμπανέβασμα» || ή έκ του κλυδωνισμού προκαλούμένη ναυτία (καρηβαρία μετά τάσεως πρός έμετον) || μτφρ., άνησυχία, ταραχή.

Έτυμ.: σάλος' σαλέομαι' σαλεύω' σάλη (=σάλος)' σαλαίζω' σάλαξ, -ακος' σαλάκος, -ωνος' σαλακα-νίζω, -ίζομαι, -εύομαι' σαλάσσω (*-κνω)' πρβλ. 'Ηουχ. «σαλαγει' ταράσσει»' κονίο-σαλος.—πιθ. σάλος <ιαπ. *ινελοσ: ιρλ. tuile (*iuljo)—πλημμυρίς, λατ. tullius (*iul-n), πρβλ. ιαπ. *ιευ-, *ιενά, *ιυ- (έξογκώνω), βλ. και έν τύλη.—δέν φαίνεται πιθανή ή υποστηρικθει-σα συγγένεια πρός τό λατ. salum και τό παλ-γερμ. swellan (schwellen)—φουσκώνω' άπορριπτεία έπίσης και ή συσχέτισις του σάλος και σαλεύω πρός τό πράλλω.

σαλπιγγο-λογγ-ύπηνάδει, οί (σάλπιγξ+λόγγη+ύπηνη)' σαλπικτάί έχοντες λογχοειδή γένεια.

σαλπικτής, -ου, ό (σαλπίζω)' ως και νυν, σαλ-πικτής, ό σαλπίζων, ό κοάζων (δίδων παραγγέλ-ματα) διά τής σάλπιγγος.

σάλπιγξ, -ιγγος, ή (σαλπίζω)' ως και νυν, σάλ-πιγξ, πολεμικόν (μουσικόν) όργανον δι' ου δίδον-ται προστόγματα || υπό σάλπιγγος=διά του ήχου τής σάλπιγγος.— || τό σάλπισμα, τό διά τής σάλ-πιγγος διδόμενον σημεϊον.

Έτυμ.: σάλπιγξ (*Fαλπ-)' σαλπικτής: λιθ. szvil-riü, szvilrpi, λεττ. swelpt (συρίζω) (ιαπ. *ksvjp-), παλ-γερμ. swaln-e (=ciithara)' κατ' άλλους συγγ. τή σανσρ. svar (=sonare) και τή έλλ. σύριγξ.—ώς πρός τήν κατάλ -ιγξ πρβλ. φόρμιγξ, πλάστιγξ κ. έ.

ΣΑΛΠΙΖΩ, μελλ. -ίγξω, άδρ. α' εσάλπιγξα' μτγν. μελλ. σαλπίζω και άδρ. α' εσάλπισα' ως και νυν, σαλ-πιζω, δίδω σημεϊον διά τής σάλπιγγος, φυσώ τήν σάλπιγγα || επί τής θροντής λαμβανομένης ως σάλ-πισματος.— άπρο. έπει εσάλπιγξε (ένν. ό σαλπι-κτής)=όταν ήχησεν ή σάλπιγξ.— μετ' αιτ., προαγ-γέλλω, άναγγέλλω, τι (π. χ. τήν ήμέραν, επί άλεκτρού-νος). [δι' έτυμ. βλ. σάλπιγξ].

σαλπικτής, -ου, ό=σαλπικτής (βλ. λ.).

σάλπιξ, -ίγος, ή, ποιητ. άντι σάλπιγξ.

σαλπιστής, -ου, ό=σαλπικτής.

σάμα, τό, δωρ. άντι σήμα.

σάμαίω, δωρ. άντι σημαίω.

Σαμάρειτης, -ου, ό' ό κάτοικος τής Σαμαρείας, χώρας κειμένης μεταξύ 'Ιουδαίας και Γαλιλαίας' οί Σαμαρείται ήσαν άπονού έθροί των 'Ιουδαίων.—θηλ. Σαμαρείτις, -ίδος. Βλ. Κ.Ε.Α.

σαμβάλον, τό, αιολ. άντι σάνδαλον (βλ. λ.).

σαμβύκη, ή' τριγωνικόν μουσικόν όργανον έχον τέσσαρας χορδός, λατ. sambuca' διεκρινετο διά τήν οξύτητα των παραγομένων τόνων. [σαμβύκη και παρ' 'Ηουχ. ζαμβύκη' έξήν λ., πιθ. Ασιατικής προελεύσεως, πρβλ. ουρ. sabkå, έβρ. s'ebākå (δρύφρακτον).]

σάμερον, δωρ. άντι σήμερον.

Σάμη, ή' τό αρχαϊστό. όνομα τής Κεφαλληνίας.

σαμεϊον, τό, δωρ. άντι σημεϊον.

Σάμιος, α, ον (Σάμος 3)' ως και νυν, Σάμιος, ό καταγόμενος εκ Σάμου.

Σάμο-θράκη, ίων. -θρηκή, ή=Σάμος Θρακία, και νυν Σαμοθράκη καλούμένη (νήσος πλησιον τής Θράκης)' βλ. Κ.Ε.Α.

Σάμο-θράκιος, α, ον, ίων. -θρηκιος, η, ον' ό εκ Σαμοθράκης.

Σάμο-θραξ, γεν. -θρακος, ίων. -θρηξ, -ικος, ό' ό εκ Σαμοθράκης.

Σάμος, ή' όνομα έλληνικόν νήσων, και δή: 1) άρ-χαϊον όνομα τής Κεφαλληνίας (ήτις έκαλείτο και Σάμη). 2) Σάμος Θρηκήη = Σαμοθράκη. 3) μεγάλη νήσος άπέναντι τής Εφέσου (βλ. Κ.Ε.Α.).

Έτυμ.: κατά τόν Στράβωνα σάμος ήτο αρχαία λ. σημαίνουσα ύψος, και μάλιστα παρὰ τήν ακτήν (άμμώ-δης λόφος αϊγαίου)' έφ' όσον ή λ. θα ήτο ελληνική, θα ήδύνατο να άναχθῆ εις ιαπ. *ινε-μο-σι λατ. tama

(πρήξιμον) (: ιαπ. *tve-mā, δάσ. tenāx (φουσκώ- νω), πρβλ. Κερκ. tūmos (=τύμβος), λατ. tumulus Σά- μος, Σάμη ως όνόματα νήσων θά ήσαν συνών. προς τά : παλ.-πορρ. holmr και holmi (προεξοχή, μικρός λόφος, και νησίς), μεσ.-γερμ. holm (νησίς ποταμού) (ιαπ. *qelē—ύψομοιαι, βλ. και κολωνός).—κατά τινας ή β. σαμ.- είναι σημειτικής προελεύσεως.

σαμπι· βλ. εν Σ, σ, σίγμα.
σαμ-φόρας, -ου, δ (σάν+φέρω) Ίπιος φέρων έγ- κευομένην στίγμα παριστόν τον άρχαιον γράμμα san (βλ. εν σίγμα)· πρβλ. και κοπτατίας.

σάν, δωρ. άντι σίγμα (βλ. λ.). [ή λ. είναι δάνειον εκ τινος σημειτικής γλώσσης· πρβλ. έβρ. šīn.— έξ αυ- του τά : σαμ-φόρας· σαμπι.].
σανδάλιον, τό, ύποκορ. του σάνδαλον (συν. εν τφ πληθ.)· ως και νυν, σανδάλιον, πέδιλον, εύμαρίς, έμβάς («παντοφλας).

σανδάλισκος, δ, ύποκορ. του σάνδαλον = σανδά- λιον (βλ. λ.).

σανδάλιον, τό, αιολ. σάμβαλον· ξύλινον πέλμα («σόλα, πατούνας) προσδεόμενον εις τό άνω μέ- ρος του ποδός (γύρω από τόν τασόν και τά σφυ- ρά) διά λωρίδων, πέδιλον [ή λ. είναι δάνειον έξ Ίσια- τικής γλώσσης, πρβλ. νεο-περο. sandali (σάνδαλον, πέδιλον)].

σανδάρακη, ή· όρυκτον (θειουχον άρσενικόν) άνοικτο έρυθρόν χρώματος, εν φ τό καθαυτό κίτρι- νον άρσενικόν εκκαλετο άρσενικόν ή άρσενίκιον || τό έξ αύτης παραγόμενον χρώμα, τό έρυθρόχρυσον, λατ. sandaraca. [σανδάρακη και —ράχη, δάνειον εκ τινος Άσιατ. γλ., πρβλ. σανοκρ. sandra-raga- (ό έχων τήν λάμπιν τής σελήνης)].

σανδάρακίνος, η, ον (σανδάρακη)· ό εκ σαν- δάρακης, ή ό όμοιάζων προς αύτήν κατά τό χρώ- μα, έρυθρόχρυσος, πορτοκαλόχρυσος.

σάνδυς, -υκος, ή, και σάνδις, -ικος· λαμπρόν έρυθρόν χρώμα, πιβ. μίλτος, καλούμενον και άρμέ- νιον, λαμβανόμενον δε εκ σανδάρακης μεμειγμένης μετά έρυθράς άρχας (rubrica) [σκοτειν. έτυμολ.· πιβ. δάνειον έξ Άσιατ. γλ., πρβλ. sindiram (μίλτος, κοκκινόχρωμι)].

σανίδιον, τό, ύποκορ. του σανίς· ως και νυν, σα- νιδι, σανιδάκι || κρεατοσάνιδο || μικρός πίναξ, πινα- κίς προς γραφήν.

σανίς, -ίδος, ή· ως και νυν, «σανιδι, σανίδα», «μαδερι» || πών τό εκ τοιούτων ύλικών κατεσκευα- σμένον || δύρα, θυροφυλλα, λατ. fores||ξύλινον ίκρί- ωμα, ξύλινον πάτωμα σκηνης || ξύλινον πάτωμα δα- πέδου||ξύλινον κατάστρωμα πλοίου. 2) εν τφ πληθ., ξύλινα πινακίδες προς γραφήν, πινακίδες κε- καλυμμένοι με γύφον, έφ'ών έγράφοντο παντός είδους δημόσια άνακοινώσεις. 3) τό μαδερι επί του όποίου έδέοντο, ένλιτε δε και εκαρφώνοντο, οι κατάδικοι ως εις σταυρόν.

Έτυμ. : σανίς, -ίδος (σταυρός παρ' Ήουχ., τό δε- σμωτικόν ξύλον παρά Φωτ.) (ιαπ. *tνθ- βλ. εν σάλιο και πρβλ. τήν αντίστοιχάν φάλαξ· φαλλός, φάλης, ιαπ. *bhel- (φουσκώνω)).

σάννας, -ου, δ· ό γελωτοποιός, λατ. sanna.

Έτυμ. : σάννας (παρά Κρατίω), σαννίον, -ωνος· σάννοτος (=μυρός), πρβλ. Σάννης, Σανναίος, Σαν- νίον, Σάννιος, Σαννυρίον, Σαννώ (όνόματα προσώ- πων)· ή δλη θιάς ανάγεται, κατά τινας, εις τό παρ' Ήουχ. «σαννιον· αιδόιον», με τήν διαφοράν ότι τό χαρακτηριζόμενον διά του σαννίου είναι συγχρόνως και μυρόν, ήλιθιον και γελωτώδες, βωμολόχον, πρβλ. και τό δάνειον τής Λατινικής sanna (μορφα- σμός), sannio (γελωτοποιός, βωμολόχος), ειτα τό παρ' Ήουχ. «σαννάτος· τας άγρίας αίγας», δπερ προ- ύποθέται τύπον *σάννας ή *σάννον ή *σάννον (=τρά- γος) τό σάννιον (ιαπ. *tνθ-, πρβλ. σήν (ιαπ. *tνθn, βλ. σάινω).

σαντάλον, τό· δένδρον εύώδες Ίνδικόν (κοιν. σαγαλίνα), και σαντάλινος ό εκ τοιούτου ξύλου κατεσκευασμένος.

σαοί, γ' εν. του σαώω.

ΣΑ'ΟΞ, ως θετικόν άπανταξ μόνον εν τφ συνηρ. τύφω σώς (βλ. λ.)· συγκριτ. σαώτερος.

Έτυμ. : σός· (*σάφος, πρβλ. κυπρ. Σαφο- κλεφης), συγκριτ. σαώτερος, ιων-αιτ. σώς (> ιων. σός) σός (<*τφα-φο-ς (*tve-vo-s)· *τφα-φο-ς : σανοκρ. tavill (εί- μα ίσχυρός, έχω τήν δύναμιν), iuvistama-h (ό ίσχυ- ρότερος), γοτθ. pwastipa (άσφάλεια)· ιαπ. *tenāx- (φουσκώνω)· εκ τούτου ιων. σάσα, αιτ. εν. ώσει έξ έπιθ. *σάψης=*σάφος, κατ' έπιθεασιν του θγιής· όμηρ. σα[F]ώω, όμηρ. άτ. σάψω (*σάψω), μελλ. σάσω, άτ. εν έπιγρ. σωω (τ. έ. σωά)· σάψη, -ήρος έπιθ. (=ό σάψων)· σάψηρος. σάψηρα· σάστρα, τά (=προσφο- ρά εις τούς θεούς λόγω ίσσεως)· πρβλ. σαωσατειν (=deo dedicare aliquid pro salute)· σά-φρων, -ονος <σά-φρων· γορτ. σω-μελες (=εις δδικτα μέλη).

σάο-φρονέτω, **σάο-φροσύνη**, **σάο-φρων**, ποιητ. άντι σαφροπέτω, σαφροσύνη, σάφρων.

σάσω, επ. σώω·=σάψω (βλ. λ.).— γ' εν. εν. σαοί, γ' πληθ. σαούσαι· γ' εν. πρτ. έσάω, επ. σάω· β' εν. προστ. σάου ή σάω· μελλ. σαάσω· ενεργ. άόρ. α' έσάω- σα, παθ. έσαώθη·ν· μεσ. μελλ. σαάσομαι.

σάπειν, εύκτ. παθ. άορ. β' του σήπω.

σάπεις, μτχ. παθ. άορ. β' του σήπω.

σάπη, επ. γ' εν. ύποτ. παθ. άορ. β' του σήπω.

σάπηναι, άπφ. παθ. άορ. β' του σήπω.

σάπρος, ά, όν (σαπήναι)· ως και νυν, σαπρός, σε- σπηώς, «σάπιος» || γούσων, πάσχων, άσθενικός, λατ. tabidus || (με)μαρμαμένος, παρηκματός, σαδρός.— || γανιώς, άχροτος, τιποτένιος.— ||| παλαιός, πε- παλαιωμένος, εφδαρμένος, μουχλιασμένος.

Έτυμ. : σαπρός· σήπω, δωρ. σάπω· σήψις· σήψ, γεν. σηπέος : σανοκρ. kyaku- (μανιτάρι), ιαπ. *qjān-, *qjəqu.— κατ' άλλους συγγ. τφ λιθ. szupli (σαπίζω), ιαπ. *ksv-.

σάπφειρος, ή· πολύτιμος λίθος, του όπολου δηρχον δύο είδη, ή κυανή και ή χρυσή (μáλλον δε εύχι ό νυν καλούμενος σάπφειρος, άλλ' ό lapis lazuli)· δά- νειον εκ τινος Σημιτικής γλώσσης, πρβλ. έβρ. sappir, δπερ είναι δάνειον <σανοκρ. sani-priya-m].

Σαπφώ, -ούς, ή, κλητ. Σαπφώ· ή γνωστή ποιή- τρια (βλ. Κ.Ε.Α.).

Σαπφός, α, ον (Σαπφώ)· ό τής Σαπφούς, Σαπ- φικός.

σάπων, μτχ. άορ. β' του σήπω.

σαργάνη, ή· ως τό ταργάνη (βλ. λ.), πλέγμα, πλε- κτόν καλάδιον || πλόκαμος, «πλεξούδα», δεσμός, ταινία. [σαργάνη, σαργάνης, -ίδος· πρβλ. Ήουχ. «ταρ- γάνας· πλοκαί, συνδέσεις, πέδες» : λιθ. Ireniū, Iverli (περιφρόττω, περικαίω), ιαπ. *tver-, *tvi-].

σαρδάκιος, α, ον (σαίρω)· εν χρήσι μόνον επί γά- λωτος πικρού ή εϊρωνικού και χλευαστικού : σαρδά- νιον (ένν. γέλωτα) γελώ=γελώ γέλωτα πικρόν έξ όργη ή έξ εκδικήσεως || μειδίωσ δε θυμώ σαρδά- νιον μάλα τοίον=έγέλωσε δε «με τήν καρδιά του» ένα γέλωτα πολύ μικρόν.— Έγράφετο δ' επίσης και σαρδάκιος, α, ον ώσει εκ τής λ. «σαρδάκιον» (φυτόν τής Σαρδούς, τ. έ. τής Σαρδίας, περί του όπολου έλέγετο ότι παρεμόρφωσε προς τό γελούον τήν δψιν του τρώγοντος).

Έτυμ. : σαρδάκιος, και σαρδάκιος (μτγν.) κατ' έπί- θεασιν τών : Σαρδάκιος, Σαρδά, όφελωμένη εις τήν γνώμην ότι τό μειδίωμα· αυτό τό σαρδάκιον ώμοιάζε προς τόν μορφασμόν τόν προκαλούμενον εκ τής γεύσεως του φυτού, δπερ εκκαλετο σαρδάκι ή σαρδάκη· πρβλ. και τό παρά Φωτ. «σαρδάκιον· μετά πικρίας γελώνη» gall. chwarddu (γελώ), ιαπ. *szard.— πιβ. συγγ. τή μητ. ασηρώς (=με διεσταλμένα τά χείλη, χλευα- στικά) του σάρω || (βλ. λ.).

Σάρδεις, -ων, ιων. Σάρδιες, -ίων, αί· ή πρω- τεύουσα τής Λυδίας Σαρδεις (βλ. Κ.Ε.Α.).— έντεθεν έπιθ. Σαρδιάνός, ιων. -ιηνός, και Σαρδιάνικός, ή, άν (ό άνήκων εις τας Σαρδεις, ό διαμένων έ- κεί, ή καταγόμενος εκείθεν) || βάμμα Σαρδιανικόν =φονικόν χρώμα, πορφύρα || έντεθεν και επί ζωή- ρου (εχτυπητού) ήχου (τόνου, φθόγγου).

σαρδίνη, ή, ή σαρδίος, ό· ή σαρδέλλα.

σάρδιον, τό (Σάρδεις)· πολύτιμος λίθος, ό Σάρ- διος λίθος, [έίνη λέξις].

σαρδόνυξ, -ύχος, ὁ (σαρδόνι+δόνυξ)· εἶδος ἐδ-
νυχος (πολυτίμου λίθου), οὗτω καλοῦμένου ὁσά-
κις τὰ διάφορα χρώματά του ἦσαν τακτοποιημένα
κατὰ στρώματα παράλληλα.

Ιαρδών, ἡ, γεν. -όνος καὶ συνηρ. -ούς· ἡ Σαρδινία (δλ.
Κ.Ε.Α.) || ἐντέθην ἐπίθ. **Ιαρδώνος**, α, ον, **Ιαρδωνί-
κός**, ἡ, ὄν, **Ιαρδώνιος** καὶ **Ιαρδόνιος**, α, ον (ὁ
ἀνήκων εἰς τὴν Σαρδινίαν).

Ιαρδών, -όνος, ὁ· τὸ ἀνώτατον ὄκρον τοῦ κυν-
ηγετικού δικτύου.

σάρισα, καὶ ἤτετον ὄρθως **σάρισσα**, ἡ· μακρόν
δῶρον χρησιμοποιοῦμενον ὑπὸ τῆς Μακεδονικῆς φά-
λαγγος, λόγχη μακρά.

σαρκάζω, μελλ. -σω (σάρξ)· κατασπαράσσω σάρ-
κος ὡς οἱ κύνες.

Ἔτυμ.· *σαρκάζω*· *σάρξ* (βλ. λ.)· *σαρκασμός* (ιαπ.
ινίτq**· (ινετq**, μαρτυροῦμένου ἐκ τοῦ γοτθ. *rwairhs*
(ὄργιλος), *rwairhe* (ὄργη, θυμός), *pal-norr. puerr*
(ἐγκόρσιος, ὁ ἐμποδῶν κείμενος, κλωστοεργῶν)
βλ. καὶ *σάρξ*.

σαρκασμο-πίτυο-κάμπτης, -ου, ὁ (σαρκάζω+
πίτυς+*κάμπτης*)· ὁ μετὰ πικρίας καὶ ἐμπαιγμῶν κάμ-
πτων τὸς πίτυς, ὁ χλευάζων πιτυοκάμπτης (κωμικὴ
λέξις παρ' Ἀριστοφ.).

σαρκίζω, μελλ. -σω (σάρξ)· ἀφαιρῶ (ἀποξέω) τὰς
σάρκας, σαρκοοχίζω, ἐκδέρω, «γδέρνω» (· *σαρκίζω*
τὸ δέρμα).

σαρκικός, ἡ, ὄν (σάρξ)· ὁ ἐκ σαρκός ἀποτελοῦ-
μενος.— II εὐσαρκός, ὡς καὶ νῦν «σαρκικός», ἤδη-
παθῆς, ὑλιστικός, ἀντιθ. τῆ *πνευματικός*, λατ. *car-*
nalis.

σαρκίνος, ἡ, ον (σάρξ)· ὁ ἐκ σαρκός, ἡ ὁ ὁμοίος
πρὸς σάρκα, ὡς καὶ νῦν «σαρκίνος», κρεάτινος.— II
εὐσαρκός, παχύσαρκος, σωματώδης.

σαρκο-λίπη, ἐς (σάρξ+λιπεῖν) = *λιπόσαρκος*
(βλ. λ.), ὀλιγόσαρκος, ἰσχνός.

σαρκο-πάγης, ἐς (σάρξ+πάγη)· τοῦ *πήγνυμι*· ὁ
ἐκ συμπαγούς σαρκός συγκείμενος, σαρκώδης.

σαρκο-φάγος, μελλ. -ήσω (σαρκοφάγειν)· τρώγω
σάρκας, εἶμαι σαρκοφάγος || καταβροχθίζω.

σαρκο-φάγος, ον (σάρξ+φάγειν τοῦ τρώγω)· ὡς
καὶ νῦν, σαρκοφάγος, ἐσθίων σάρκας, κρεοφάγος.
— II *λίθος σαρκοφάγος*· εἶδος τιτανόχου λίθου ἔχον-
τος τὴν ιδιότητα νὰ ἀποσυνθέτῃ τὰς σάρκας τῶν ἐν αὐτῇ
ἐντεθειμένων νεκρῶν, διὰ τὸν λόγον δὲ τοῦτον καὶ προ-
τιμωμένου διὰ τὴν κατασκευὴν λαρνάκων ἢ νεκροθηκῶν,
αἱ τινες ἐκαλοῦντο καὶ αἰτῆ *σαρκοφάγοι* (κυρ ἐπίθ.
ἔξυκαοῦμένου τοῦ «σοροί»).

σαρκῶς, μελλ. -ώσω (σάρξ)· κάμνω τινὰ σαρκώ-
δη (εὐσαρκόν), ἤτοι ἰσχυρόν, τὸν ἐνδυναμώνω.— II
παράγω σάρκα, σαρκοφωμ, κάλλυψι καὶ κλειψί πλη-
γὴν διὰ σαρκός.— III μεταβάλλω εἰς σάρκα (ἐπὶ ἀν-
δριαντοποιῶ).

σαρκώδης, ἐς (σάρξ+εἶδος)· = *σαρκοειδής*, ὁμοίος
πρὸς σάρκα, κρεατώδης, εὐσαρκός || *θεοὶ ἑναίμοι*
καὶ σαρκώδεις· = θεοὶ ἔχοντες σάρκα καὶ αἷμα.

ΣΑΡΞ, ἡ, γεν. *σαρκός*· ὡς καὶ νῦν, σάρξ, «σάρκα»,
κρέας, λατ. *caro* || ἐν τῇ πληθ. ὄλοι αἰ σάρκες ἢ οἱ
μυῖνες τοῦ σώματος || ὄθεν, σάμα, κορμός, «κορμί».
2) σάρξ, ἡ ἀνθρωπίνη φύσις, τὸ ἀνθρώπινον εἶδος,
ὁ ἀνθρώπος.

Ἔτυμ.· *σάρξ* < **τφαρκ-*, ιαπ. ***ινίτκ-**· παράγωγα·
σαρκάζω (βλ. λ.), *σαρκίνος*, *σαρκῶς*, *σαρκωμα*, *σαρ-*
κοφάγος.

σάρρον, τὸ (σαίρω)· σάρωδρον, «σκοῦπα».

σάρβω, μελλ. -ώσω (σαίρω)· σαρώνω, σκουπίζω,
καθαρίζω.

Σαρπηδών, -όνος, ὡς καὶ γεν. *Σαρπηδόοντος*, καὶ
δοτ. -ήδοντι, ὁ κλητ. *Σαρπηδόον* (ὡσαύτ' ἐξ ὀνομ. *Σαρ-*
πήδων)· ὁ γνωστός ὀμηρικός ἥρωας, σύμμαχος τοῦ
Πριάμου (βλ. Κ.Ε.Α.).

σάρω, μελλ. τοῦ *σαίρω*.

Σατάνης, -ᾶ, ὁ, ὡς καὶ *Ιατάν* ἢ *Ιατάν*· ἰδρ.
λ. σημαίνουσα τὸν ἐναντίον, τὸν ἐχθρόν.

σατίνη, ἡ· πολεμικὸν ἄρμα, πολεμικὴ ἄμαξα ||
γενικῶς, ἄμαξα, δίφρος.

Ἔτυμ.· *σατίνη*· πρβλ. *Ἑουχ. «σάτιλλα» πλειὰς*
τὸ «στρόν» ἱσπ. ἀύχυσιν πρὸς τὸ ἄρμα· δάνειον ἐκ
τῆς Φρυγικῆς γλ., πρβλ. ἄρμ. *sayi* (ἄρμα).

σάτον, τὸ· ἐβραϊκόν μέτρον, ἴσον πρὸς ἓνα καὶ
ἥμισυ μόδιον (βλ. λ.) περίπου.

σατράπεια, ἰων. -ῆη, ἡ (σατραπεύω)· τὸ ἀζίωμα
τοῦ σατράπου || ἡ περιφέρεια τῆς δικαιοδοσίας τοῦ
σατράπου.

σατράπεύω, μέλλ. -σω (σατραπέης)· ἀμτέ., εἶμαι
σατράπης, ἐνεργῶ ὡς σατράπης.— μετ., μετ' αἰτ.
ἢ γεν., κυβερνῶ ὡς σατράπης χώραν τινὰ ἢ ἐπαρχίαν.

σατράπης, -ου, ὁ· ὡς καὶ νῦν, σατράπης, λατ.
saīrāra, τίτλος Πέρσου ἀντιβασιλέως ἢ κυβερνή-
του καὶ διοικητοῦ ἐπαρχίας.

Ἔτυμ.· *σατραπέης*, *ἔξατραπέης*, *ἑξατραπέης*, αἰολ.
σαδραπας, ἰων. *ἑξαιτραπέης* (περσ. λέξις ζ' παλ-περο.
xšāθra-pāvan- (= *regni tutor*) (*xšāθra* = *imperium*,
regnum) [= *σανσocr. kšairā-m*, βλ. καὶ ἐν *κτάομαι*] +
πά(γ)- (φυλάσσω, προστατεύω) [= *σανσocr. pāti*, βλ.
ἐν *ποιμήν*, *πάμα*, *πάυ*]· *σατραπεία*, ἰων. -ῆη· *σα-*
τραπεύω, *ἑξασατραπεύω*, *ἑξαιθαραπεύω* (ἐν διαλ. ἑπιγρ.).

ΣΑΤΤΩ, μελλ. *σάξω*· ἄορ. α' *ἔσαξα*· παθητ., ἄορ.
α' *ἔσάχθη*· πρκ. *ἔσαγμα*· ἰων. γ' πληθ. παθ. ἄορ.
ἔσασάχατο· σοικευτάς, φορτῶν, κυρ. δὲ σαμαρώνω
καὶ φορτῶν φορτηγὰ ζῶα || ἐντέθην καὶ ἐπὶ πολε-
μιστῶν, φορτῶν μετ' ἄρματα, ἐξοπλίζω, ἄρμα-
τῶν | καὶ παθητ., ἐξοπλίζομαι, ἄρματίζομαι. 2)
ἐφοδιάζω (ἐξοπλίζω) μετ' ἄρματα.— II φορ-
τῶν βαρέως, ὑπερπληρῶ· || παθητ., *πημάτων σε-*
σαγμένος = φορτωμένος ποδηματα (συμφορός, δυσ-
τυχίας) || *σεσαγμένος πλοῦτος* = παραφορτωμένος ἀπὸ
πλοῦτη.— III συμπίεζω, συνδλίβω, συσσωρεύω καὶ
«πατικῶν».

Ἔτυμ.· *σάτω*, ἰων. *σάσω*, ἰων. μελλ. *σάσω*, ἄορ.
ἔσαξα, ἰων. *ἔσασα*· πρβλ. γορτ. *συνεσαδθη* (= *συνε-*
σάτη· γορτ. ἐν. *σάδω*, ὡς καὶ *πράδω*)· *σακτός*·

σάτω (**σακίω*, ιαπ. ***ινίτq-jō**· λιθ. *inīkīl* (ἐξογκῶ
διαφυσῶ), *inānkīs* (βαρύς, φορτικός), ιαπ. ***ινεῖτq**,
ἔρρ. τύπος τοῦ ***ινεγ-** ἐν τῷ *σανσocr. inānakti* (πιέζω)
τὸ ιαπ. ***ινε(τ)q-** εἰναι ἐπέκτ. τοῦ ***ινεγ-** (φουσκῶ-
νω) βλ. *σάκος*, *σηκός*, *σακός*, καὶ *σάχη*.

Σατύρικος, ἡ, ὄν (Σάτυρος)· ὁ ὁμοίος πρὸς Σά-
τυρον, ἡ ὁ ἀρμόζων (ἢ ὁ ἀνήκων) εἰς Σάτυρον.
2) ὁ ἀνήκων εἰς τὸ σατυρικὸν δράμα.

Σατύριος, -ου, ὁ, ὀποκορ. τοῦ *Σάτυρος*· μικρὸς
Σάτυρος.

ΣΑΤΥΡΟΣ, ὁ· ὁ σύντροφος καὶ ἀκόλουθος τοῦ
Βάκχου, παριστανόμενος μετ' αὐτὸν καὶ εἰς ὄξυ ἀ-
πολήγοντα ὡτο, ρίνα σιμῆν, οὐραν τράγου, καὶ
κέρατα πολὺ μικρὰ· βραδυτέρον προσετέθησαν καὶ πό-
δες τράγου. Ὁ Σάτυρος διέφερε τοῦ Πανός καὶ τοῦ
Φαύνου κατὰ τὸ ὅτι ἔσπερειτο (μεγάλων τούλάχιστον)
κεράτων. 2) λόγος καὶ ἀσέλγη ἀνδρωπός.— II
εἶδος δράματος, τὸ σατυρικὸν καλούμενον δράμα,
ἐν ᾧ ὁ χορὸς ἀπετελεῖτο ἐκ Σατύρων.

Ἔτυμ.· *σάτυρος* κυρ. σμμ. (κατὰ τινὰς) τὸν ἔχον-
τα διωγκωμένον τὸ πέος (*acui membrum iurgale*)
< *σα-* ((ιαπ. ***ινγ-**· ***σην** (ιαπ. ***ινῆν** = *penis*, βλ. καὶ
σαίνω, *σάθη*) + *-τυρος*, πρβλ. *τίτυρος* (τράγος, σά-
τυρος), ιαπ. ***ιυ-**, ***ινεᾶ-**· (εἶμαι φουσκωμένος, πρη-
σμένος), βλ. καὶ *τύλη*, *τύλος*, Κερκ. *τῆμος*, ἰων. αττ.
τύμβος, *τῆρός*, *ταῦρος*.

σαυλόδομαι, παθ. (σαῦλος)· κινούμαι δηληπρεπῶς,
φέρομαι ὡς γυνή, ἀκκίζομαι.

σαυλο-πρωκτιάω (σαῦλος+πρωκτός)· περιπατῶ
σεῖων τὸν πρωκτὸν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, «κουνώντας τὰ
ὀπίσθια».

ΣΑΥΛΟΣ, ἡ, ον· ἐπηρμένος, φαντασμένος,
προσποιητός, «καμαρωτός», ἐκτεδηλυμένος [*σαῦ-*
λος· *σαυλόδομαι*· *σαυλοπρωκτιάω*· ἐνταῦθα ἀνήκουσι
καὶ τὰ *σαῦρος*, *σαῦρα*, *σαῦνός*, *σαυκρός*· *σαυκρό-*
πους· *σαυχμός*].

ΣΑΥΡΑ, ἰων. *σαύρη*, ἡ· ὡς καὶ νῦν, σαῦρα, γου-
στέρα, γουστερίτσα, λατ. *laceira*.

ΣΑΥΡΟΣ, ὁ = *σαῦρα* (δλ. λ.), λατ. *lacerus* = *l-*
ceria.

(*s₁-jo-) = φάτην, λат. silo (δμ. σημ.)· κрβλ. έτι ιап. *seul, *soui- εν τῷ γοτθ. sauls, παλ-γερμ. sūli, άγγλ. sae. sy'li, παλ-πορτ. sūli, sūla (κίλων, στήλη)· έξ ιап. *sevel- (τεμάχιον ξύλου, δ'οκός).

σεμίδαλις, -ιος και -εως, ή' τό λεπτότατον σφινον δλευρον, λат. simila, similiaго. [πιθ. θάνειον εκ τινος μεσογειακής γλώσσης] εν τῇ Ἰνδοουρ. θά ήδ'υατο να περιέχῃ στοιχεῖον sem- (< bhs-om- (= ψωμός), κрβλ. *bhas- (τρίβω, άλεθω)].

σεμνό-θεσμος, ον (σεμνός + θεσμός)· ό λατρευόμενος διό σεμνών τελετών.

σεμνο-λογέω, μελλ. -ήσω (σεμνολόγος)· όμιλῶ σεμνοπρεπώς, όμιλῶ μετὰ προσποιητής σοβαροφαιίας και έπισημότητος.— ως και ως άποθ. σεμνολόγομαι = όμιλῶ σεμνάς φράσεις.

σεμνο-λόγος, ον (σεμνός + λέγω)· ό όμιλῶν μετὰ προσποιητής και έξεζητημένης σεμνοπρεπείας.

σεμνό-μαντις, -εως, ό (σεμνός + μάντις)· ό σεβάσιμος μόντις (προφήτης).

σεμνο-μυθέω, μελλ. -ήσω = σεμνολογέω (βλ. λ.).

σεμνο-προσωπέω, μελλ. -ήσω (σεμνοπροσώπης)· λομβάνω δψιν (έκφρασι) έπίσημον και σοβαράν.

σεμνο-πρόσωπος, ον (σεμνός + πρόσωπον)· ό έχων πρόσωπον σοβαρόν (σεμνοπρεπή δψιν, εμφάνισιν), ό σεβαστός τήν δψιν.

σεμνός, ή, όν (σέβωμα)· σεβαστός, σεβάσιμος, σεπτός, άγιος, Ιερός || εν 'Αθήναις έπί θεών, και δῆ τῶν 'Ερινύων ή 'Ερμείδων, αιτιες άκαλοῦντο σεμναί θεαί ή άπλῶς Σεμναί.— || έπί ανθρώπων, σεβάσιμος, σεβαστός, μεγαλοπρεπής, σοβαρός || εν κακῇ ένν., υπερόπτης, υπερφίλατος, άλαζών, κομπαστής, έπιδεικτικός || σεμνόν βλέπω = έχω εμφάνισιν σοβαράν και έπίσημον, φαινομα σοβαρός και σπουδαίος.— || έπί πραγμάτων, πολυτελής, μεγαλειώδης, μέγας, κολοσσιαίος, λαμπρός.

Έτυμ.: σεμνός (*f₂egw-no-s) σεμνότης σεμνώ· σεμνύω· βλ. εν σέβω.

σεμνό-στομος, ον (σεμνός + στόμα)· ό σεμνοπρεπώς λεχθεῖς (λοληθεῖς, εειπωθεῖς).

σεμνότης, -ητος, ή (σεμνός)· σοβαρότης, άξιопρέπεια, μεγαλοπρέπεια, μεγαλειών || εν κακῇ ένν., τό πομπώδες, τό έπιδεικτικόν, υπεροψία.

σεμνό-τίμος, ον (σεμνός + τιμή)· ό τιμώμενος διό σεβασμού, σεβδόμος.

σεμνώω, μελλ. -ώσω (σεμνός)· καθιστώ τι σεβαστόν (σεβάσιμον, μεγαλοπρεπές), τό μεγαλύων, τό έξυψώνω, τό τιμῶ || κυρ. εν διηγῆσει, έξωραίζω τι, τό περικοσῶ, τό εκδεικίζω, τό παριστῶ σπουδαιότερον άπό δ, τι εἶναι (και έπί προσ.).

σεμνύω, μελλ. -ύνω (σεμνός)· καθιστώ μεγαλοπρεπές, μεγαλύων, έξγκωμάζω, έπαινώ, έξυψώνω.— μέσον, σεμνύομαι, άόρ. α' έσμενυάμην· εἶμαι σεμνός (δηλ. σοβαρός), και συνήθως έν κακῇ ένν. προσποιούμαι τόν σοβαρόν, «ποζήρω γνά σπουδαίος» || εἶμαι υπερφίλατος, έπιδεικτικός || έντεθθεν, μεγαλαυχῶ, εἶμαι υπερέφανος, διό τι.

σεμνύω, έπιρρ. τοῦ σεμνός· σοβαρώς, έπισήμως, μεγαλοπρεπώς.

σέω, έπ. άντι σοῦ, γεν. τῆς άντων. σύ.

σεπτός, ή, όν, ρηματ. έπιθ. τοῦ σέβωμαί· ως και νῦν, σεπτός, σεβαστός.

ΣΕΡΙΣ, -εως, και -ιδος, ή' είδος κιχόριδος ή κονήζης, ή «πικραλίδα», [σχωτ. έτυμ.].

σέρφος, ό· μικρόν άνοιγόν έντομον, είδος κώνωπος («σκίπια») ή πτερυγοφόρου μύρμηκος.

σέσαγμα, παθ. κрκ. τοῦ σάττω.

σεσαῖρνος, κрκ. παθ. κрκ. τοῦ σαρώω.

σεσαῖρως, υἷα, ός, δωρ. άντι σισηρώς, κрκ. κрκ. τοῦ σαίρω.— σεσαῖρνια έπ. θηλ.

σέσειμαι, παθ. κрκ. τοῦ σείω.

σέσηπα, κрκ. τοῦ σήπω.

σεσηρῶς, κрκ. τοῦ σαίρω.

σεσοφισμένως, έπιρρ. εκ τῆς κрκ. τοῦ καθ. κрκ.

τοῦ σοφίζω· εύφυώς, μετὰ δεξιότητος, έπιδεξίως || δολίως, άπατηλῶς σοφιστικώς.

σεσύλημαι, παθ. κрκ. τοῦ συλάω (βλ. λ.).

σέσυρκα, σέσυρμαι, ενεργ. και παθ. κрκ. τοῦ σέρω.

σέσωμαι, παθ. κрκ. τοῦ σφάζω.

σεσωφρονισμένως, έπιρρ. τῆς κрκ. τοῦ παθ. κрκ. τοῦ σωφρονίζω· σωφρόνως, μετὰ σωφροσύνης, μετριοπαδῶς, έγκρατῶς, σεμνῶς.

σέτω, λακων. άντι θέτω, γ' έν. προστ. άορ. δ' τοῦ τίθημι.

σεῦ, ίων. και δωρ. άντι σοῦ, γεν. τῆς άντων. σύ.

σεῦα, έπ. άντι έσσενα, άόρ. α' τοῦ σεῦω· κрκ. σεῦας.

σεῦμαι, συγκεκ. άντι σεῦομαι, παθ. έν. τοῦ σεῦω· γ' έν. σεῦται.

σεῦτλον, τό, ίων. άντι τεῦτλον (βλ. λ.).

ΣΕΥ'Ω, μετὰ σο (διπλοῦ σο) εν τοῖς ηῤῥημινοῖς κрκόνοις, κрт. έσσευον, παθ. και μέσ. έσσευόμην· άόρ. α' έσσενα, μέσ. έσσευάμην· ως. έπ. άνευ άξέησ. σεῦα, σεῦε, σεῦατο· παθ. κрκ. έσσεῦμαι, κрκ. έσσευόμενος· ύπερο. (μετὰ σημασ. άορ.) έσσεῦμην, δ' έν. έσσεο άντι έσσεου, γ' έν. έσσετο, έπ. σουτο· κрκ. σύμενος· παθ. άόρ. α' έσσεθην· άπαντᾷ ως. γ' έν. έν. σεῦται εκ συγκεν. έν. σεῦμαι· ως. σοῦμαι, γ' πληθ. σοῦνται· προστ. σοῦ, γ' έν. σοῦσθω, δ' πληθ. σοῦσθε· άπρφ. σοῦσθαί· δέ-τω εις ταχεται κίνησιν, έλαύνω, διώκω, κινυθῶ, θηρεύω. 2) παρορμῶ έναντιον τινός, έξεφεριζῶ. 3) αποδιώκω, εκδιώκω, άπομακρύνω. 4) έπί πραγμ., έξακοντιζῶ, εκαυθενδονίζω || ως. κάμνω (γίνωμα αιτία) να αναβλύση (να αναπηδήση) τι: αίμα έσσενα = εκκαμα να αναδύσθω αίμα.— μεσ. αίμα σουτο = αίμα ανεπηδήσεν (ανεβύλασεν). | || παθητ. και μέσον, τίθειμαι εις ταχεται κίνησιν, αναπηδῶ, έξορμῶ, αναβλύζω, εκτινάσσομαι || συθείς = έξορμησας, εκκινήσας, άπελθών. 2) μετ' άπορρ., οπεῦδω να...: δετε σεῦατο διώκειν = δετε έξορμω να καταδιώξη. 3) κртр., εἶμαι πρόθυμος, ποδῶ σφόδρα, λαχταρῶ, να... Έτυμ.: σεῦω· αύτέ-σουτος· σους (*σός) = όρμη, σφοδρότης· σοῦμαι (σόομαι (*σο[F]όομαι) = βιάζομαι· σώομαι (= έφορμῶ)· κрβλ. 'Ησυχ. «σωή» έξορμή· *σοῦω (=ώδω), κрβλ. 'Ησυχ. «έσσοσημένον» τε-θορυβημένον, άρμημένον· ποιητ. δορυ-σόςος· έπ. λαο-σόςος· κрβλ. 'Ησυχ. «έσσηαι» εκχέται» (τ. έ. *έξ-σηαι)· έπί-σσωρον.— σεῦω (< *σεῦ-σω· ι· ανακρ. συα-ναίε (τίθειμαι εις κίνησιν), παλ-περο. asiyavai (βα-δίζω), ανακρ. cyauiñam (κλονιμοσ)· έξ ιап. *qju-, άπερ εἶναι άπεκτ. < *qel-, *qil-, *qil-, κртр. ών βλ. εν κίω (και μετὰ έρρ. έπινηθήματος εν τοῖς κινεῖν, κίνυμαι < *qil-n-eu-)· βλ. και τεμνώμαι, άττ. τευτάζω.

σεφθείς, κрκ. παθ. άορ. α' τοῦ σέβω.

σέω, δωρ. άντι θέω (βλ. λ.).

σεωυτοῦ, θηλ. σεωυτής, ίων. άντι σεαυτοῦ, σε αυτής.

σηκάζω, μελλ. -άσω (σηκός)· δδηγῶ και έγκλείω εις σηκόν (σταῦλον, μάνδραν), «μαντρώνω», περι- κλείω.

σηκασθεν, έπ. γ' πληθ. παθ. άορ. α' τοῦ σηκάσω.

σηκίς, -ίδος, ή (σηκός)· φύλαξ τῆς οικίας, οίκονόμος, θυρωρός.

σηκίτης, -ου, δωρ. σακίτας, -α (σηκός)· ό εν τῷ σηκῷ (σταύλῳ) τρεφόμενος (έπί ζῳών), ό δηλάζων άκόμη: σακίταν άγρα = άμνόν τραφέντα εν τῷ σταύλῳ (δηλάζοντα άκόμη, «μαννάρι»).

σηκο-κόρος, ον (σηκός + κορέω)· ό καθαρίζων σταῦλον (ή μάνδραν) || ως οσα. δ σηκοκόρος = ό βουκόλος, ποιμήν.

ΣΗΚΟ'Σ, δωρ. σακός, δ' μάνδρα, «μαντρί, στά- νη» δι' άμνούς και έρίφια (πρόβατα και αίγας).

2) πάς τόπος διαμονής.— || πᾶν περίφραγμα, ή τόπος περίφρακτος || Ιερός περίβολος, νατικός, Ιεροφυλάκιον || ως. και τάφος, μνήμα, ή και κοιμητήριον, νεκροταφεῖον.— || ό κόλλος κορμός γηραιῆς έλαιας.

Έτυμ.: σηκός, δωρ. σακός· σηκάσω· σηκίς· δωρ. σακίτας· σηκός (ιαπ. *f₂naq, παραλλ. τῷ *f₂neiaq· εν τῷ σάττω (*f₂naq-jo).

σηκῶς, μελλ. -ώσω (σηκός?)· ζυγίζω, ζυγοστατῶ.

σηκωμα, δωρ. σάκωμα, -ατος, τό (σηκῶς)· τό βάρος τό χρησιμοποιοῦμενον διό τό ζύγιμα, «βα- ρύδι», άντισηκωμα.— || ως τό σηκός (βλ. λ.), Ιερός περίβολος, νατικός.

ΣΗ'ΜΑ, δωρ. σάμα, -ατος, τό· ως και νῦν, σήμα,

σημεῖον, «σημάδι», δεγματο, τεκμήριον, ἐνδείξεις || ἀστεροειδές σημά ἐπὶ τοῦ μετώπου τοῦ Ἰησοῦ. 2) σημεῖον ἐξ οὐρανοῦ, οἰωνός (καλός ἢ κακός), διοσημία. 3) σημεῖον, σημά (σύνθημα) πρὸς ἔναρξιν ἢ λήξιν μάχης. 4) ἀνάχωμα, γήλοφος, σωρός, λατ. *humulus*, τύμβος, σημά, πρὸς ἀναγνώρισην τάφου, ἀκόμη καὶ ἐπιτύμβιος στήλη || γεν., τάφος, μνήμα. 5) γραπτὰ σημάτα, τ. ἐ. ζωγραφιστὰ συμβολικὰ σημάτα καὶ οὐχὶ συνήθη γραμμάτια ἀλφαριθμίου: *σημάτα λυγρὰ* (τοῦ Βαλλεροφόντου). 6) τὸ σημεῖον, τὸ ἔμβλημα, τὸ «σημά κατατεθέν» τρόπον τινά, τὸ ἐπὶ τῆς ἀσπίδος ὠρισμένων ἠρώων πολεμιστῶν, πρὸς εὐκόλον ἀναγνώρισην των || ὡς. τὸ ἔμβλημα ἐπὶ σφραγίδος ἢ καὶ αὐτῆ ἢ σφραγίς. 6) ἀστερισμός || συν. ἐν τῷ πληθ., τὰ οὐράνια σώματα, λατ. *signa*.

Ἔτυμ.: *σημα δσημος σημαίνω σημάτωρ σημεῖον σημά* (ιαπ. **dhjā-mj* = *σανοπρ. dhyāma* (οκέψις, λογιμός), πρβλ. *σανοπρ. dhyāhi dhayāhi* (διαλογίζομαι) *dēdhyē* (παρατηρῶ, σκέπτομαι).

σημαιοσά, δωρ. θηλ. μτχ. ἐν. τοῦ *σημαίνω*.

σημαίνω, μελλ. *ἄνω*, ἰων. *ἄνω* ἄδρ. *ἄ δσημνη* ἢ *ἔσημνα*, ἀπρφ. *σημῆναι*· παθητ., ἄδρ. *ἄ δσημάνθην*· πρξ. *σεσήμασαι*, ἀλλά γ' ἐν. *σεσήμανται*, ἀπρφ. *σεσημάνθαι*· (σημα)· δεκνύω διὰ τινος σημεῖου (ἢ δι' οἰωνοῦ), φανερώω, ἐμφαίνω, ποιῶ γνωστὸν || ἀπολ. *δίδω* σημεῖον (ἢ οἰωνόν).— || *δίδω* σημεῖον ἢ σύνθημα νὰ εἴπῃ ἢ νὰ πράξῃ τίς τι || ἐνταῦθεν, διοικῶ, κυβερνῶ, ἐκδίδω διαταγὰς || ἀπολ. *σημαίνω* = *σημάντωρ* (βλ. λ.), ἀρχηγός, στρατηγός. 2) ἐν πολέμῳ ἢ ἐν μάχῃ, *δίδω* τὸ σημεῖον τῆς ἐπιθέσεως || ἀπρσ. *σημαίνει* (ἐνν. ὁ *σαλπικτήης*), ὡς τὸ *σαλπίζει* = *δίδεται* σημεῖον (σύνθημα διὰ τῆς σάλπιγγος): *τοῖς Ἕλλησιν ὡς ἔσημνε* = *δταν ἐδόθη εἰς τοὺς Ἕλληνας τὸ σημεῖον τῆς ἐφόδου*.— || *σημαίνω*, δηλωθ, ἀγγέλλω, διακηρύσσω, ὑποδεικνύω, ὑποδηλῶ || μετὰ μτχ., φανερώω ὅτι πράγμα τι ἔχει κατὰ τινα τρόπον.— IV σφραγίζω (χαράσσω, ἐντυπώνω) διὰ σφραγίδος ἢ ἄλλου τινὸς σημεῖου, λατ. *obsignare* || παθ. πρξ. *τὰ σεσημαμένα* = *τὰ ἐσφραγισμένα ἀντικείμενα* (π. χ. νομίσματα), ἐν ἀντιθέσει πρὸς *τὰ ἀσημνα* (= ἀσφράγιστα).— V μεσα. *σημαίνομαι*, ὡς τὸ *τεκμαίρομαι* = *συνάγω συμπεράσμα ἐκ σημεῖων*, συμπεραίνω, εἰκόζω. 2) σημειῶνω δι' ἑμαυτὸν, κρατῶ σημεῖωσιν πρὸς χρῆσίν μου.

σημαντήριον, τὸ (σημαίνω)· σφραγίς τιθεμένη ἐπὶ τινος πράγματος (ἢ καὶ οἰονδήποτε σημά) πρὸς τὸν σκοπὸν νὰ ἐλεγχθῇ ἐνδεχομένη παραβίασις.

σημαντρίς, *-ίδος*, ἢ (σημαίνω)· θηλ. ἐπιθ. ἢ κατάλληλος πρὸς σφράγισην: *σημαντρίς γῆ* = *χῶμα χρησιμοποιοῦμενον πρὸς σφράγισην*.

σημαντρον, τὸ (σημαίνω)· = *σημαντήριον* (βλ. λ.), σφραγίς.

σημάντωρ, *-ορος*, ὁ (σημαίνω)· ὁ δίδων τὸ σημεῖον || ἀρχηγός, στρατηγός || ὁ ὀδηγός || ἐπὶ ἀγέλης, ὁ βοσκός.

σημάτιον, τὸ, ὑποκορ. τοῦ *σημά*.

σημάτοεις, *εσσα*, ἐν (σημά)· ὁ πλήρης τάφων.

σημάτ-ουργός, ὄν (σημά + **εργω*)· ὁ κατασκευάζων σημάτα, σφραγίδας, καὶ ἰδίως ὁ κατασκευάζων ἔμβληματα δι' ἀσπίδας.

σημαιο-γράφος, ὄν (σημαίω + *γράφω*)· ὁ γράφων διὰ ταχυγραφικῶν σημεῖων, ταχυγράφος, στενογράφος, κρυπτογράφος.

σημεῖον, τό, ἰων. *σημήιον* (σημά)· ὡς καὶ νῦν, σημεῖον, σημά, χαρακτηριστικὸν «σημάδι», διὰ τοῦ ὁποῦ γίνεταί τι γνωστὸν ἢ διακρίνεταί τι. 2) σημεῖον ἀποστελλόμενον ἐκ μέρους τῶν θεῶν, οἰωνός. 3) σημεῖον ἢ σύνθημα διὰ νὰ πράξῃ τίς τι || σημεῖον μάχης (πρὸς ἔναρξιν ἢ λήξιν τῆς). 4) σημάτα ἢ σύμβολον (ἔμβλημα) ἐπὶ τῆς ναυαρχίδος ἢ ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ στρατηγοῦ || γεν., σημάτα, σύμβολον, σύνορον, δριον. 5) εἰκὼν (ἔμβλημα) ἐγκεχαράγμενον ἐπὶ ἀσπίδος, ἢ ἐπὶ τῆς πλώρας πλοῖων || ὡς. εἰκὼν ἐπὶ σφραγίδος || αὐτῆ αὐτῆ ἢ σφραγίς.— || ἐν τῷ Λογικῷ, σημεῖον ἢ ὑπόδειξις.

σημείω, μελλ. *-ώσω* (σημαίω)· ὡς καὶ νῦν, ση-

μειῶ, σημειῶνω.— μέσον, σημειῶνω δι' ἑμαυτὸν, παρατηρῶ || ὡς. *δίδω* ἐλθῶν περὶ τινος.

σημερον, δωρ. *σήμερον*, ἀττ. *τήμερον*, ἐπιρρ. (*ἡμέρα* μετὰ προθεμ. σ') ὡς καὶ νῦν, σημερον || ὡς. ἢ *σήμερον* (ἐνν. *ἡμέρα*) καὶ τὸ *τήμερον* = σημερον «ἡμέρα».

Ἔτυμ.: *σημερον, τήμερον* <**jāμερον*, λαπ. **kjo* (= *δδε*, πρβλ. **ke* ἐν τῷ *κεῖνος, ἐ-κεῖ, κείθε*) + *ἡμέρα* (βλ. καὶ ἐν *σῆτες*).

σημήιον, τό, ἰων. ἀντὶ *σημεῖον*.

σημηνα, ἐπ. ἀντὶ *ἔσημνη*, ἄδρ. *α'* τοῦ *σημαίνω*.

σημι-κίνθιον, τό, λατ. *semi-clinctium*· ἐποδία, μπροστέλλα.

σημό-θετος, ὄν (σημά + *τίθημι*)· ὁ ἔχων σημεῖον ἐπιτεθειμένον ἢ προσκεκολλημένον, «σημαδευμένος», κατεσκευασμένος διὰ γραμμὰς κανόνος.

σηπεδών, *-ονος*, ἢ (σημά)· σῆψις, «σαπίλα», παρακαμή || ἐπὶ ζώσης σαρκός, νέκρωσις, ἀπονέκρωσις, γόγγραινα.

ΣΗΠΙ'Α, ἢ ὡς καὶ νῦν, σηπία, «σοουπία», τὸ γνωστὸν μαλάκιον, ὅπερ, δοάκις καταδιώκεται, ἐκπέμπει μέλαν τι ὑγρὸν διὰ νὰ θολώσῃ τὰ νερά καὶ οὕτω νὰ διαφύγῃ εὐκολώτερον τὸν διώκτην του [πιθ. συγγ. τῷ *σήπω*].

ΣΗ'ΠΩ, μέλλ. *σήπω* ἄδρ. *ἄ δσημα*· ἐπιφάρμα (προκαλῶ) σῆψιν, σαπί(ω) τι, τὸ κάμνω νὰ σαπίσῃ || τὸ κάμνω νὰ διαπυθῆ (νὰ ἐμπύσῃ), νὰ ἀπονεκρωθῆ, νὰ πάθῃ γόγγραινα.— || παθητ. *σήπομαι*· ἄδρ. *ἄ δσηπην*, ἐπικ. γ' ἐν. ὑποτ. *σαπήη* ἀντὶ *σαπήη*· ἐνεργ. πρξ. (ἐν παθ. ἐνν.) *σάσηπα*· εἶμαι ἢ γίνομαι «σάπιστος», εἶμαι πλήρης σῆψεως, ἀποσυντίθεμαι, «σαπί(ω)», «μουχλιάζω» || ἐπὶ νοσώσεως σαρκός, ἀπονεκροῦμαι, παθαίνω γόγγραινα [δὲ ἔτυμ. βλ. *σαπερός*].

ΣΗ'Ρ, *Σηρός*, ὁ, κατὰ τὸ πλείστον ἐν τῷ πληθ. *Σῆρες*, οἱ· λαός τῶν Ἰνδιῶν, ὑφ' οὗ κατεσκευάσθη τὸ πρῶτον ἡ μετάξα.— || ὁ Σηρικός σκώληξ, ὁ μεταξοσκώληξ. [*Σῆρ*· *σηρικός*, τὸ *σηρικόν*· πιθ. δάνειον ἐξ ἀνατολικῆς τινος γλώσσης].

σήρ, ὁ, λακων. ἀντὶ *θῆρ*.

σῆραγξ, *-αγγος*, ἢ (*σαίρω, σάσηρα*)· κοίλος θράχος, σπήλαιον, ρωγμῆ, κοιλότης δημιουργουμένη ἐπὶ θράχων ἐκ τῶν ὑδάτων τῆς βροχῆς ἢ ἐκ τῶν κυμάτων τῆς θαλάσσης. [δὲ ἔτυμ. βλ. *σαίρω*].

σηρικός, ἢ, ὄν (*Σῆρ*)· μετὰξινος, ἐκ μετάξης, μετὰξίνος.

σηρο-κτόνος, ὄν, λακων. ἀντὶ *θηροκτόνος*.

ΣΗ'Σ, ὁ, γεν. *σός* (ὡσαὶ ἐξ ὀνομ. *σεύς*), ὄνομ. πληθ. *σές*, γεν. *σέων*· μτγν. καὶ γεν. *σητός*· ὁ σκώληξ ὁ κατατρώγων τὰ μάλλινα, «σκορός», λατ. *hinea* || ὡς. καὶ ὁ σκώληξ τῶν θιδάλιν. [*σῆς* <**Ἰνέ*[-]·σ' ἢ γεν. πληθ. *σέων* καὶ ἢ αἰτ. *σές* δύναται νὰ ἀναχθῶν εἰς λαπ. **Ἰνέjōm*, **Ἰνέj-ŋs*· οἱ μτγν. τύποι γεν. ἐν. *σητός*, ὄν. πληθ. *σῆτες* ἀρβιλιούνται εἰς ἀναλογία (ἐνταῦθεν τὸ παρὰ Σουτῶ. *σητάω* = τρώγω, *σητό-βρωτος*, *σητό-κοπος*)· μία ἐπίκτ. κατὰ ἐν-*π*· ἀπαντᾷ ἐν τῷ *ἰσνομαι* (**Ἰνι-n-jō*), τύπος δ' ἄνευ τοῦ -*v*- ἀπαντᾷ ἐν τῷ λατ. *hinea*].

σης, ἰων. ἀντὶ *σαῖς*, δοτ. πληθ. θηλ. τοῦ *σός*, *σῆ*, *σόν*.

σησάμοις, *α*, ὄν (σησάμη)· ὁ ἐκ σησάμου κατασκευασμένος.

σησάμη, ἢ ἢ «σοουσαμία», φυτὸν τῆς Ἀνατολῆς, ὁ καρπὸς τοῦ ὁποῦ (τὸ *σησαμον*, «σοουσαμία») διομηχανοποιεῖται καὶ σημερον ἐτι πρὸς ἐξασγωγήν ἐλαίου («σοουσαμόλαδος») [*σησάμη*· *σησαμον*, δωρ. *σάσαμον*, λακ. ἐπιγρ. *σᾶσαμον*· δάνειον ἐξ ἀνατολ. γλ.: πρβλ. ἀραμ. *šimšemā* (σησομον)].

σησάμη, ἢ, κατὰ συναίρ. ἐκ τοῦ *σησαμία*· μεῖγμα σησομοπόρου (πεφρυγμένου καὶ κοπανισμένου) μετὰ μέλιτος, εἶδος «χαλβά»· προσεφέρετο κυρ. κατὰ τοὺς γάμους.

σησάμίνος, ἢ, ὄν (σησάμη)· ὁ ἐκ σησάμου κατασκευασμένος, ἢ ὁ ἐκ σησάμου παραγόμενος || *σησάμινον ἔλαιον* = «σοουσαμόλαδος».

σησάμοεις, *εσσα*, ἐν (σησάμη)· ὁ ἐκ σησάμου κατασκευασμένος, «σοουσαμένος» || ὡς εἰς. ὁ *σησαμοῖς* (ἐνν. *ἀργός* ἢ *πλαστός*) = γλύκισμα ἐκ σησάμου,

σαλιαν.— III **Σιγύνας** (και **Σιγύναι**, **Σιγύνας**, **Σιγύνοι**, **Σίγυνοι**) ήσαν και λαός τις οίκων κατά τό μέσον του ρου του ποταμού Ιστρού (βλ. Ἡρόδ. V 9).

σιγώντι, θωρ. γ' πληθ. του **σιγάω**||αα. δοτ. έν. μτχ. έν. **σιδάρος**, δ, θωρ. άντι **σιδήρος** δια τούδ θωρ. τύπου **σιδάρεος** κ. ά. βλ. εις τούδ τύπου **σιδήρ-**.

ΣΙΔΗ, ή (και **σίδη**) = **δέα**, **ξοιά** (βλ. λ. λ.), τό δένδρον και ό καρπός, «ρωδιά», «ρωδι», «ρόδιδο», «ρόδι». [πρβλ. Ἡουχ. «ξίμβλαι» **ξοιά**. **Αιολαίς**» ξένη λέξις, Φρυγιική ή Καρικηή].

σιδηρεία, ή (**σιδηρεύω**)· ή έπεξεργασία του σιδήρου.

σιδηρεία, τά· μεταλλεία σιδήρου, τόπος ένθα καμινεύεται ό σίδηρος.

σιδήρεος, α (ιων. η), **ον**, άτι. συνηρ. **σιδηρούς**, **ά**, **ον**, έπ. **σιδήρειος**, **η**, **ον**, θωρ. **σιδάρεος**, **α**, **ον** (**σιδήρος**)· ό έκ σιδήρου κατεσκευασμένος ή έκ χάλυθος, ώς και νυν σιδηρούς, «σιδερένιος», λατ. **ferreus** || **σιδήρεος ούρανός** = τό στερέωμα, τό όποτον οι παλαιοί έφαντάζοντο ώς μετάλλινον || μτρφ., **σιδήρεος θυμός**=ψυχή σιδηρά, τ. έ. κατεσκευασμένη έκ σιδήρου, σκληρά, άκαμπτος || **σιδηρείον ήτορ** = σιδηρά καρδιά, καρδιά έκ σιδήρου.— II **σιδάρεοι**, **οί** =σιδηρούν νόμισμα των Βυζαντινών.

σιδηρεύς, **-έως**, δ (**σιδήρος**)· ό εργαζόμενος τόν σιδηρον, ό σιδηρουργός.

σιδήριον, τό (**σιδήρος**)· εργαλείον έκ σιδήρου ή έκ χάλυθος || δηλον σιδηρούν || τεμάχιον σιδήρου || ξίφος ή μάχαιρα.

σιδηρίτης, **-ου**, δ, θηλ. **σιδηρίτις**, **-ιδος**, θωρ. **σιδάριτας**, **-α** (**σιδήρος**)· ό έκ σιδήρου κατεσκευασμένος, ό διά σιδήρου.

σιδηρο-θριθής, **ές** (**σιδήρος**+ **βελίθω**)· ό θριθων σιδήρου, ό περιέχων σιδηρον, ό φορτωμένος μέ σιδηρον, ό πλήρης σιδήρου.

σιδηρο-θρώς, **-ώτος**, δ, ή (**σιδήρος**+ **βιβρώσκω**)· ό τρώγων (περιτρώγων, ρινιζών) τόν σιδηρον (έπιθ. τής **θηγάνης**, τής άκόνης, «λίμας»).

σιδηρο-δακτύλος, **ον** (**σιδήρος**+**δάκτυλος**)· ό έχων δακτύλους έκ σιδήρου.

σιδηρο-δέτος, **ον** (**σιδήρος**+ **δέω**)· ό διά σιδήρου δεδεμένος || πεταλωμένος διά πετάλων έκ σιδήρου || σιδηροδέσιμος.

σιδηρο-κμής, **-ήτος**, δ, ή (**σιδήρος**+ **κάμνω**)· ό φονευθείς διά σιδήρου, ό σφαγείς διά ξίφους.

σιδηρο-μήτωρ, **-ορος**, δ, ή (**σιδήρος**+**μήτηρ**)· μήτηρ του σιδήρου, έπιθ. τής Ιγθ.

σιδηρο-νόμος, **ον** (**σιδήρος**+**νόμος**)· ό διανεμών διά του ξίφους, ό κραδαίνων τό ξίφος.

σιδηρο-νωτος, **ον** (**σιδήρος**+**νώτων**)· ό έχων σιδηρά νώτα.

σιδηρό-πλακτος, θωρ. άντι — **πληκτος**, **ον** (**σιδήρος**+**πλήσσω**)· ό διά σιδήρου (διά ξίφους) πληγείς (κτυπηθείς), ό φονευθείς διά πλήγματος ξίφους.

σιδηρό-πλαστος, **ον** (**σιδήρος**+ **πλάσσω**)· ό πεπλασμένος («καλουπιασμένος», κατεσκευασμένος) έκ σιδήρου.

ΣΙΔΗΡΟΣ, θωρ. **σίδαρος**, δ' ώς και νυν, σιδηρός· κατά την δημηκικήν έποχήν ήτο πολύτιμον μέταλλον, άφ' ου τεμάχια σιδήρου έβίθοντο ώς βραδεία || κατά τό πλείστον πρόηρχετο άκ των βορείων και άνατολικών μερών του Εξέεινου Πόντου.— II ώς τό λατ. **ferrum**, πάν τόν έκ σιδήρου κατεσκευασμένον, σιδηρούν εργαλείον ή σκεύος, ξίφος, πέλεκυς, αίχμη θέλους ή δόρατος || ώς. μάχαιρα, δρέπανον.— III τόπος ένθα έξετιθεντο πρός πώλησιν άντικείμενα έκ σιδήρου, μαχαιροπωλείον. [άγνώστου προελεύσεως ή λ.· κατά τινας συγγ. τψ σανσκρ. **svid-itas** (λυωμένος, χωνευμένος), **sved-ani** (πλάξ σιδήρου), καλ-γερμ. **sweiz-an** (=frigere) πρβλ. και τό όνομα τής Σουηδίας **Swed-en**].

σιδηρό-σπαρτος, **ον** (**σιδήρος**+**σπαίρω**)· ό έσπαρμένος ή παραγόμενος διά σιδήρου.

σιδηρο-τέκτων, **-ονος**, δ (**σιδήρος**+ **τέκτων**)· ό κατεργαζόμενος τόν σιδηρον.

σιδηρο-τόκος, **ον** (**σιδήρος**+**τεκεῖν**)· ό γεννών (παράγων) σιδηρον.

σιδηρο-τομέω, μελλ. **-ήσω** (**σιδηροτόμος**)· τέμνω (κόπτω, σχίζω, χωρίζω) διά σιδήρου.

σιδηρο-τόμος, **ον** (**σιδήρος**+ **τεμείν**)· ό τέμνων (κόπτων) διά σιδήρου.

σιδηρο-φορέω, μελλ. **-ήσω** (**σιδηροφόρος**)· φέρω σιδηρον, φέρω δηλα έκ σιδήρου, όπλοφορώ || τάς ατάς σημασι. έχει και ώς άποθ. **σιδηροφορέομαι**.

σιδηρο-φόρος, **ον** (**σιδήρος**+**φέρω**)· ό παράγων σιδηρον (έπι τής Γής) || ό φέρων (φορών) σιδηρον, δηλα έκ σιδήρου, ό πάνοπλος, ό φέρων έργαλεία.

σιδηρό-φρων, **ον**, γεν. **-ονος** (**σιδήρος**+**φρήν**)· ό σιδηρούς τάς φρένας, ό έχων σιδηράν καρδίαν, σκληρόκαρδος.

σιδηρό-χαλκος, **ον** (**σιδήρος**+**χαλκός**)· ό έκ σιδήρου και χαλκού.

σιδηρο-χάρμη, **-ου**, δ (**σιδήρος**+**χάρμη**)· ό μαχόμενος έν τψ σιδήρῳ, σιδηρόφρακτος (έπιθ. των θεωρακισμένων πολεμικών ίππων).

σιδηρούς, μελλ. **-ώσω** (**σιδήρος**)· έπικαλύπτω διά σιδήρου, κατασκευάζω έκ σιδήρου.— έν τψ παθ. ύπερσ. ώς άπρόσ. **έσσειδήρωτο έντι μέγα και του άλλου ξύλου**=σιδηρά έλάσματα ειχον προσαρμοσθή (προσκολληθή) και εις μέγα μέρος του έπιλοίπου ξύλου.

σιδιον, τό (**σίδη**)· φλοιός ροιδίς (ρωδιού).

Σιδωνίθεν, έπιτρ. έκ τής Σιδώνας.

Σιδών, **-ώνος**, ή· μία των αρχαιοτάτων πόλεων τής φοινίκης· έπιθ. **Σιδώνιος** και μτρν. **Σιδώνιος**, **α**, **ον**· ό κάτοικος τής Σιδώνας· θηλ. έπιθ. και **Σιδωνιάς**· βλ. και Κ.Ε.Α.

ΣΙΖΩ, πρτ. **έσιζον**, έπ. **σιζον**· άνευ μελλ. έν χρήσει· έκπέμνω συριγμόν, κάμνω «τοιζ...», και πρό πάντων έπι του ήχου θν παράγει πεπυρακτωμένον μέταλλον έμβαπτίζόμενον εις ψυχρόν ύδωρ : **σιζ' όφθαλμός έλαίνέω περι μοχλῶ**=ό όφθαλμός (του Κύκλωπος) έσις γύρω άπό τόν έμπυγμένον διάπυρον κοντόν.— II παρομοίω κύνα [**σιζω**· άορ. **έσιζα**· **σιγμός**· **σιζις**· πεποιημένοι άκ του ήχου· όνοματοποιεία].

Σιδωνία, ή· μέρος τής Θράκης, και ποιητ. ή καθόλου Θράκη.— έπιθ. **Σιδώνιος** και **Σιδόνιος**, **α**, **ον** (=Θρακικός)· **Σιδών**, **-όνος** και **-ώνος**, δ (=Θραξ)· και **Σιδονίς**, **-ίδος** (=γυνή έκ Θράκης, Θραξσα).

Σικάνια, ή· κυρ. μέρος τής Σικελίας παρά τόν 'Ακρόγαντα || άλλ' ώς. κελ ή δλη Σικελία.— τό έπιθ. **Σικάνικός**, **ή**, **ον**=Σικελικός (βλ. Κ.Ε.Α.).

Σικάνός, **-ού**, δ' ό Σικελός.

σικάριος, δ, λατ. **sicarius**· δολοφόνος, φονεύς.

Σικελία, ή (**Σικελός**)· ή ήσος Σικελία (βλ. Κ.Ε.Α.)— έπιθ. **Σικελικός**, **ή**, **ον** (βλ. λ.).

Σικελίζω, μελλ. **-ίσω** (**Σικελία**)· πράττω ή όμιλώ όπως οι Σικελοί, μιμομαι τούς Σικελούς || φρονώ τά των Σικελών, είμαι μέ τό μέρος των, τούς εύνω, λατ. **sicellisso**.

Σικελικός, **ή**, **ον** (**Σικελός**)· ό τής Σικελίας, ό παρά την Σικ. || ό άνήκων εις τούς Σικελούς ή ό όμοιος πρός αυτούς.

Σικελιώτης, **-ου**, (**Σικελία**)· ό Έλλην τής Σικελίας, θηλ. Έλλγ. έγκατεστημένος και ζών έν Σικελία, ό κάτοικος των έν Σικελία Έλληνικών όπικιών, άν άντιδιαστολή πρός τόν **Σικελόν**, τ. έ. τόν αυτόχθονα κάτοικον τής Σικελίας (πρβλ. 'Ιταλιώτης).

Σικελός, **ή**, **ον**· ό κάτοικος τής Σικελίας ό αυτόχθων ή έξ 'Ιταλών (και σύλ) Έλλήνων, πρβλ. **Σικελιώτης**) άποίκων καταγόμενος, λατ. **Siculus**. Ἡτοι **Σικελοί** μέν ώνομάζοντο οι γηγενείς ή παλαιότατα έξ 'Ιταλίας μετοικήσαντες, **Σικελιώται** δέ ό θραδυτερον μετοικήσαντες εις Σικελίαν έξ Έλλάδος.

σίκερα, τό, γεν. **σίκερος**· γλυκύ μεδυστικόν ποτόν παρασκευαζόμενον διά ζυμώσεως και βρασμού [έκ του έβρ. **shakar**].

σικιννίς ή **σικίνης**, **-ιδος**, ή· είδος χοροού των Σατύρων έν τψ σατυρικῷ δράματι. όνομασθέν ουτω έκ του έφευρέτου του Σικίννου : [δι' έτυμ. βλ. **σικία**].

σίκλος, δ=**σίγλος** (βλ. λ.).

σικία, ίων. **-υή**, ή· καρπός τις όμοιος πρός τό

ΣΙ'ΝΟΜΑΙ, ἰων. **σίνεομαι**, ἰων. πρτ. **σίνεσκόμην'** ἀόρ. α' **ἐσίνεμην'** ἀποθ. σουλῶ, λεηλατῶ, ληστεύω, λαφυραγωγῶ || φθείρω, θλάπτω || διαρπάζω, ἀφανίζω, ἐρημύνω || ἐντεθεῖν, ἐπὶ ἀγρίων θηρίων, κατασπαράσσω, κατακομματιάζω, καταβροχθίζω.— || ἐν γενικῶ-τέρφ ἔνν., θλάπτω, βασανίζω. 2) ὡς. τραυματίζω, πληγύνω.

Ἔτυμ.: σίνομαι· σίνος· ἀ-σίνης· σίνις, -ιδος· σίντης· σίναρος· σινάμωρος (διὰ τὸ τμήμα -μωρος· παλ.-φλ. mān=μέγας, ἑλ. ἰδ-μωροί)· σίνομαι (*σιν-ιο-, ἰαπ. *ivl-n· λατ. linea (ἑλ. σῆς).

σίνος, -εος, τὸ (σίνομαι)· πληγή, πλήγμα, θλάθη, φθορά, ζημία.— || πᾶν τὸ βλαβερόν, πανώλης, δ-λεθρός.

σίντης, -ου, ὁ (σίνομαι)· ὁ κατασπαράσσων, ἀρ-πακτικός, αἰμοβόρος, καταβροχθίζων.

σίντις, -ιος, ὁ=σίντης (βλ. λ.)· μόνον δμως ἐν τῷ πληθ. ὡς κύρ. ὄν. **σίντιες**, οἱ (=οἱ ἀρχαιότατοι κά-τοικοι τῆς Λήμνου, κληθέντες οὕτω, ἐκ τοῦ σίνο-μαι, διότι ἦσαν πειραταί).

σίντωρ, -ορος, ὁ=σίντης (βλ. λ.).

Σινώπη, ἡ· πόλις τῆς Παφλαγονίας ἐπὶ τοῦ Εὐ-ξεινου Πόντου· (βλ. Κ.Ε.Α.).— **Σινωπίτης**, -ου, ὁ, καὶ **Σινωπέως**, -έως, ὁ=ὁ κάτοικος τῆς Σινώπης.— **Σινωπία**, -ιδος καὶ **Σινωπίτις**, -ιδος = ἡ χώρα.— ἐπιθ. **Σινωπικός**, ἡ, ὄν = ὁ ἀνήκων εἰς τὴν Σινώ-πην, ὁ ἐκ Σινώπης καταγόμενος.

ΣΙ'ΟΝ, τό· φυτόν φυόμενον εἰς ἐλώδεις περιοχάς.

σίος, Λακων. ἀντὶ **θεός**.

σίπυλ, ἡ· ἄγγεῖον πρὸς διαφύλαξιν ἀλεύρου, δο-χεῖον ἀλεύρου, κάδος.

ΣΙ'ΡΑΙΟΝ, τό· νέος σίνος βρασμένος, μουστος βραστός, «πετρέζι», λατ. defrutum.

σίρος, ὁ· λάκκος ἢ κοίλωμα ἐν ᾧ ἐναποθηκεύε-ται σίτος || ὡς. λάκκος ὡς παγίς, λατ. sirus.

σισύμβριον· τό·=σισυμβρον (βλ. λ.).

ΣΙ'ΣΥΜΒΡΟΝ, τό· φυτόν εὐώδες, ἴσως ὁ ἡδύο-μος («διδόμος»), δηλ. ἡ **μίνθη**, ἢ ὁ **θύμος** («τὸ θυμάρι»).

σίσυρα, ἡ, ἢ **σίσυρα**· ἐπενδύτης, ἐπανωφόριον, ἐξ αἰγείων τριχῶν, φορούμενον τὴν ἡμέραν καὶ χρησιμεύον ὡς σκέπασμα τὴν νύκτα || τραχύμαλλον δέρμα εἰσός («γιδιά, γιδोटόμαρο») μετεσκευασμέ-νον εἰς ἐπανωφόριον. [ἄγν. ἔτυμ.· πιθ. θρακοφρυγ. λ.].

σίσυρνο-φόρος, ὄν (σίσυρα+φέρω)·= σισυρο-φόρος (βλ. λ.).

σίσυρο-φόρος, ὄν (σισύρα+φέρω)· ὁ φορῶν σι-σύραν (βλ. λ.).

Σισύφιος, α, ὄν (Σίσυφος)· ὁ τοῦ Σισύφου || θηλ. καὶ **Σισύφια**, -ιδος.

Σί-σῦφος, -ου, ὁ· μυθικός Βασιλεὺς τῆς Κορίν-θου, φημιζόμενος ὡς ὁ πανουργότερος τῶν ἀν-δρωπων, διὸ καὶ βασανιζόμενος ἐν τῷ Ἄδῃ. [πιθ. ἐκ τοῦ σοφός μετ' ἀνατιπλ. τοῦ ἀρχικοῦ συμφ. τῆς ρίξης μεθ' ἐνός -ε- καὶ μετὰ τοῦ αἰολ. -υ- ἀντὶ -ο-· ὁ λίαν σοφός, πανούργος].

σίτα, τὰ, ἑτερόκλ. πληθ. τοῦ σίτος.

σίτ-ἀγωγέω, μελλ. -ήσω (σιταγωγός)· φέρω (με-ταφέρω) σίτον εἰς τινά τόπον.

σίτ-ἀγωγία, ἡ (σιταγωγέω)· ἡ μεταφορά σίτου εἰς τὸ μέρος.

σίτ-ἀγωγός, ὄν (σίτος+ἄγω)· ὁ μεταφέρων σί-τον εἰς τινά τόπον || σιταγωγὰ πλοῖα=φορτηγὰ πλοῖα μεταφέροντα σίτον (ἢ γεν. τρόφιμα), σιτοφό-ρα πλοῖα.

σιτάθην, δωρ. ἀντὶ **εἰσιτήθην**, παθ. ἀόρ. α' τοῦ σιτέω.

σίτεσίμιος, ἡ, ὄν (σιτεύω)·= σιτευτός (βλ. λ.) || ὁ καλῶς τετραμμένος, παχύς.

σίτευτός, ἡ, ὄν (σιτεύω)· παχύς, παχυνόμενος (τροφόμενος) ἐν τῷ σταύλῳ, «τοῦ σταύλου», ὡς καὶ νῦν σιτευτός, λατ. allills.

σίτεύω, μελλ. -σω ἰων. πρτ. σιτεύεσκον (σίτος)· τρέφω, παχύνω.— παθητ. τρέφομαι ἐκ τινος, τρώγω.

σίτέω, μελλ. -ήσω (σίτος)· τρέφω, «ταίζω».— συνήθως ὡς ἀποθ. **σίτέομαι**, ἰων. γ' πληθ. πρτ. σιτέ-σκοντο· μέσ. μελλ. σιτήσομαι· παθ. ἀόρ. α' εἰσιτήθην·

λαμβάνω τροφήν, τρέφομαι, τρώγω, ἐσθίω || μετ' αἰτ., ὡς τὸ λατ. vescor, τρέφομαι ἐκ τινος, ἐσθίω, τρώγω τι.

σίτ-ηγέω, μελλ. -ήσω (σιτηγός)·=σιταγωγέω· κο-μιζω (μεταφέρω) σίτον (ἢ σιτηρὰ || εἰσάγω σίτον.

σίτ-ηγία, ἡ (σιτηγέω)· ἡ μεταφορά σίτου, ἡ εἰσ-αγωγὴ σίτου.

σίτ-ηγός, ὄν (σίτος+ἄγω)·=σιταγωγός, ὁ φέρων (μεταφέρων) σίτον.

σίτηρέσιον, τὸ (σιτηρός)· τροφαί, τρόφιμα, ζωο-τροφίαί, προμήθειαι, ἐφόδια || ἡ μισοτροφοδοσία τῶν στρατιωτῶν.

σίτηρός, ἄ, ὄν (σίτος)· ὁ ἐκ σίτου || ὁ ἀνήκων εἰς τὸν σίτον || ὁ πρὸς τροφήν κατάλληλος, ἐδώ-διμος.

σίτησις, -εως, ἡ (σιτέω)· τὸ ἐσθίειν, τὸ λαμβά-νειν τροφήν, τὸ τρέφασθαι || ὡς. τρόφιμα, προμή-θειαι || σίτησις ἐν Πρυτανείῳ=ἡ δημοσία διατροφή ἐν τῷ Πρυτανείῳ.

σίτιζω, μελλ. -ίσω (σίτος)· τρέφω, παχύνω.— παθητ., τρέφομαι ἐκ τινος, τρώγω.

σίτιον, τὸ (σίτος)· κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ.

σιτία· τροφή κατεσκευασμένη ἐκ σίτου, ἄρτος || γενικῶς, τρόφιμα, ζωοτροφίαί, προμήθειαι, ἐφόδια || σιτία τριῶν ἡμερῶν=τρόφιμα διὰ τρεῖς ἡμέρας || τὰ ἐν Πρυτανείῳ σιτία=σίτησις ἐν Πρυτανείῳ=ἡ δη-μοσία δαπάνη συντήρησις ἐν τῷ Πρυτανείῳ.

σίτιστός, ἡ, ὄν, ρηματ. ἐπιθ. τοῦ σιτίζω· ὡς τὸ σιτευτός, παχύς, «θρεμμένος», «ταῖσιμένος» || ὡς οὖο. «μανάρι», «θρεφτάρια».

σίτο-δεῖα, ἰων. -δήλη, ἡ (σίτος+δέομαι)· ἔλλειψις σίτου (σιτηρῶν, ἄρτου, ἢ καὶ γεν. τροφίμων) || λιμός.

σίτο-δόκος, ὄν (σίτος + δέχομαι)· ὁ περιέχων, περιλαμβάνων, τροφήν.

σίτο-δοτέω, μελλ. -ήσω (σιτοδοτής)· παρέχω σί-τον ἢ ζωοτροφίας || ἐφοδιάζω με τρόφιμα.— παθητ., ἐφοδιάζομαι με ζωοτροφίας, λαμβάνω τρόφιμα.

σίτο-δοτής, -ου, ὁ (σίτος + δίδωμι)· ὁ παρέχων τροφήν || ὁ ἐφοδιάζων τινὰ με ζωοτροφίας, τρο-φοδότης.

σίτο-μέτριον, τὸ (σίτος+μετρέω)· μεμετρημένη ποσότης (δόσις) σιτηρῶν.

σίτο-νόμος, ὄν (σίτος+νέμω)· ὁ διανέμων (καὶ κατανέμων) τὸν σίτον ἢ τὰ τρόφιμα, ὁ διανομὴς τῶν τροφίμων, τροφοδότης || σιτονόμος ἑλπίς = ἡ ἐλπίς τοῦ λαμβάνειν τροφίας.

σίτο-ποιέω, μελλ. -ήσω (σιτοποιός)· παρασκευά-ζω καταλλήλως τὸν σίτον διὰ τροφήν (τὸν κατερ-γάζομαι, τὸν ἀλέθω), κατασκευάζω ἄρτον || ἐτοιμά-ζω ζωοτροφίας (τρόφιμα).— μέσον, παρασκευάζω τροφήν δι' ἑμαυτὸν || λαμβάνω τροφήν.

σίτο-ποίη, ἡ (σιτοποιέω)· ἡ κατασκευὴ ἄρτου, τὸ κατασκευάζειν ἄρτον, ἄρτοποιία || προετοιμασία τροφίμων.

σίτο-ποικίος, ἡ, ὄν (σιτοποιία)· ὁ χρησιμεύων πρὸς ἄρτοποιαν.

σίτο-ποιός, ὄν (σίτος+ποιέω)· ὁ κατεργαζόμε-νος (ἀλέθων) τὸν σίτον πρὸς παρασκευὴν τροφῆς || ὡς οὖο. σιτοποιός (ἐνν. γυνή), ἡ=γυνὴ ἀλέθουσα τὸν σίτον εἰς τὸν χειρόμυλον || γεν. ὁ κατασκευα-στής ἄρτου, ὁ ἄρτοποιός. 2) σιτοποιός ἀνάγκη= τὸ ἔργον τοῦ ἀλέθειν καὶ ψήνειν.

σίτο-πομπία, ἡ (σίτος+πέμπω)· ἡ μεταφορά (με-τακόμισις) σίτου ὑπὸ ἐξασφαλιστικῆν συνοδίαν || ὡς. πρόνοια διὰ τὴν ἀσφαλῆ μεταφορὰν του, συνοδία, φρουρά (ἐσφαλμ. γρ. -εῖα).

σίτο-πώλης, -ου, ὁ (σίτος+πωλέω)· ὁ πωλῶν σί-τον, ἔμπορος σίτου.

ΣΙ'ΤΟΣ, ὁ, ἑτεροκλ. πληθ. τὰ σίτα· ὡς καὶ νῦν, σί-τος, «σιτάρη, σιτάρη», τὰ σιτηρὰ, τὰ γεννήματα || ὡς. χονδράλευρον, ἄλευρον, καὶ ὁ ἐξ αὐτῶν παρασκευ-αζόμενος ἄρτος ἢ ἐντεθεῖν, γενικῶς, τροφή, τρόφιμα, προμήθειαι, ζωοτροφίαί, ἐφόδια || ἀλλὰ κυρ. ἐπὶ τοῦ ἄρτου ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ κρέας || ἀλλ' ἐπίσης καὶ ἐπὶ παντός τρωγομένου ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ποτόν· σίτος ἢ δὲ ποτὴς=φαγητὸν ἐκ κρέατος καὶ σίτος.

Ἔτυμ.: σίτος· σιτέον· σιτέω· σιτηρός, τὰ σιτη-ρὰ· σιτηρέσιον· σικτείνης ἔτυμ.· κατὰ τινὰς σίτος (<ψι-

ἐκ τοῦ *sqap- ἄλλα ἐκ *sqab- καὶ ἄλλα ἐκ τοῦ *sqaph- (ὡς τὰ *ἐσκάφην, σκάφος*)· πάντα ταῦτα ἄλλως τε εἶναι διάφοροι ἐπεκτασεις ἐκ τοῦ *iaп. *seq-* (κόπτειν, τέμνειν) (λατ. *scōd*).

σκάφηναι, ἀπρφ. παθ. ἀορ. β' τοῦ *σκάπτω*.

σκάφη (καὶ οὐχὶ *σκαφίον*), τό, ὕποκορ. τοῦ *σκάφη*· μικρὸ σκάφη, «σκαφίδι», μικρὰ λεκάνη, μικρὸν δοχεῖον || μικρὰ λέμβος, καρabaκί.— || τρόπος κουράς τῆς κεφαλῆς (εἰλημμένος παρὰ τῶν Σκυθῶν), κατὰ τὸν ὅποιον ἀκείρετο αὐτὴ μέχρι τοῦ δέρματος δλόγυρα περὶ τὴν κεφαλὴν καὶ μόνον ἐπὶ τῆς κορυφῆς ἀπέμειναν ἀκούρευτος ἡ κόμη, εἰς τρόπον ὡς τὰ κερυφῆ ἐφαίνετο ὡς λεκάνη. 2) ἡ κορυφὴ τῆς κεφαλῆς.— || νυκτερινὸν οὐροδοχεῖον τῶν γυναικῶν, λατ. *scarphium*.

σκάφης, -ίδος, ἡ ὡς τὸ *σκάφιον* (βλ. λ.), ὕποκορ. τοῦ *σκάφη*· μικρὸς κάδος, μικρὰ λεκάνη, μικρὸν ἄγγειον. 2) μικρὰ λέμβος, «βαρκίτσα», μονόξυλον.— || ἐργαλεῖον σκαφῆς (ἐκασκαφῆς), σκαπάνη, πύον, «τσαπα», δικελλά, λόγος.

σκάφος, -εος, τὸ (*σκαφήναι*)· τὸ σκάπτειν, τὸ σκάψιμον || ὡς ἡ ἐποχὴ ἢ κατάλληλος διὰ σκάψιμον.— || πᾶν τὸ ἐκαμμένον, τὸ θαδουλωμένον, τὸ κοῖλον, ὡς ἡ κοιλία πλοίου, τὸ κύτος, λατ. *alveus*, καὶ γεν., πλοῖον, λέμβος, πλοίαριον, ὡς καὶ νῦν σκάφος.— || ἐργαλεῖον σκαψίματος, σκαπάνη, δικελλά, «τσαπα».

σκεδάννυμι, καὶ -ύω, ἐκτεταμ. ἐκ τοῦ ἀπηρχ. **skedāw*· μελλ. *skedāsw*, ἀττ. *skedāw*, ᾗς, ᾗ· ἀορ. α' *ἐσκέδασα*, ἐπ. *σκέδασα*· παθητ., ἀορ. α' *ἐσκέδασθη*· πρκ. *ἐσκέδασαι*· σκαρπίζω, διασκαρπίζω, διασπείρω || γεν. διασπείρω (διασκαρπίζω) κατὰ διαφόρους διευθύνσεις, περιχύνω, χέω δλόγυρα || δραύω πράγμα τι.— || Παθητ., σκαρπίζομαι, διασκαρπίζομαι, διασπείρομαι || ἐπὶ τῶν ἀκτίων τοῦ ἡλίου, διαχέομαι πρὸς ὅλας τὰς κατευθύνσεις || ἐπὶ φήμης (εἰδήσεως κ.τ.δ.), διαδίδομαι εὐρέως, κοινολογοῦμαι, διαφημίζομαι.

Ἔτυμ.: *σκεδάννυμι* (ἐπικ. καὶ κεδ—)· λεττ. *schkedens* (δραύωμα ξύλου), *kedeti* (ρηγγύομαι, σχίζομαι), μεσ-γερμ. *schätern* (διαρρηγνύω μετὰ πατάγου) πρὸς τοὺς παραλλήλους τύπους *σκέδημι*, (*σκηδναι*), ἀντιστοιχοῦν τὰ λιθ. *skédzu*, *skésiti* (διαίρειν, χωρίζειν), *pa-sky'siti* (διασκαρπίζομαι); *skedra* (δραύωμα ξύλου), *su-kides* (ρακερνδύτος), λεττ. *schk'isti* (διασκαρπίζειν), πρὸ βλ. «*Ἡσυχ. ἐσκέδαρον ἀραιόν*»· πρὸ βλ. ὡς *σχίζω*, *σχίζα*, *σχινθάλαμος*, *σινιδάλαμος*, λατ. *scindō* κ. ᾗ· ἐξ *iaп. *sqed-*, **sqid-*, ἐπεκτ. ἐκ τοῦ *iaп. *seq-* (λατ. *scōd*).

σκέδασα, ἐπ. ἀορ. α' τοῦ *σκεδάννυμι*.

σκέδασις, ἡ (*σκεδάννυμι*)· ἡ διασκόρπισις, ἡ διασπορά, ἡ διάλυσις.

σκεδῶ, ἀττ. μελλ. τοῦ *σκεδάννυμι*.

σκεδρός, ἄ, ὄν· συνεσφιγμένος, καλῶς προσηρμομένος, ἀκριθής, ἐπιμελῶς παρεσκευασμένος, προσεκτικός.— ἀπρφ. *σκεθρῶς*=ἀκριθῶς, ἐπιμελῶς, ἐντελῶς. [ἐκ τοῦ *σχεθεῖν*, ἀπρφ. ποιητ. ἀορ. β' τοῦ *εχω*, κατ' ἄνομ. *σκεθρός* <*σχε-θρο-ς*].

Σκείρων, -ωνος, δ' ἡγορῆς λυμαινόμενος τὰ μεταξὺ Ἀττικῆς καὶ Μεγάρων παράλια (βλ. Κ.Ε.Α.)· *Σκείρωνος ἀκται* = τὰ παράλια τῶν Μεγάρων, καλούμενα ὡς καὶ *Σκείρωνιδες πέτραι* || *Σκείρωνικὸν οἶσμα* = ἡ θάλασσα ἢ θρέχουσα τὰς Μεγαρικὰς ἀκτὰς.

σκελίσκος, -ίδος, ἡ=ἀττ. *σχελῖς* (βλ. λ.).

σκελίσκος, -ου, δ, ὕποκορ. τοῦ *σκελός* (βλ. λ.).

ΣΚΕ'ΛΑΩ, μελλ. *skelāw*, ἰων. *skelēw* ἀορ. α' *ἐσκηλα*· Ἡραίνω, ἀποξηραίνω, στεγνώνω, μαραίνω.— || παθητ., *σκέλλομαι*· μελλ. *σκελοῦμαι*· μετὰ ἀμτβ. χρόνων ἔνεργ. ἀορ. β' *ἐσκλην*, ἀπρφ. *σκληναι* (ὡσαί ἐξ ἐν. **σκλημι*)· πρκ. *ἐσκληκα* (μετὰ σημ. ἐν.)· εἶμαι κατάζηρος, στεγνός, ἰσχνός, μαρμαμένος.

Ἔτυμ.: *σκελλω*· *σκεληφρός* (ξηρὸς, κάσιχνος)· *σκελετός*· *σκληφρός*· *σκληρός*· *ἀσκελής*· *περι-σκληλής*· *περισκέλια*· παλ-ιγρ. *scelle* (=λατ. *maceries, miseria*), Σουηθ. *skäll* (ἰσχνός), μεσ-γερμ. *schal* (ξη-

ρός)· ὡς ἀνευ τοῦ ἀρχικοῦ s-, λεττ. *kais, kaistu, kaisti* (ἰσχνός, ἰσχνάω, ξηραίνομαι), μεσ-γερμ. *hei* (ἀδύνατος)· ἐξ *iaп. *sqelā*.

ΣΚΕ'ΛΟΣ, -εος, τό ὡς καὶ νῦν, τὸ σκέλος, ἕκατον ἐκ τῶν δύο κάτω ἄκρων, καὶ θῆ ἀπὸ τῆς κατὰ τὸ ἰσχίον ἀρθρώσεως μέχρι τοῦ κυρίως ποδός || *ἐπὶ σκέλος ἀνάγω*=ὑποχωρῶ μετὰ τὸ πρόσωπον ἐστραμμένον πρὸς τὸν ἐχθρὸν, ὑποχωρῶ ἐν πάσῃ ἀνέσει (κανονικῶς) || μετὰ τῆς αὐτῆς σημ. *ἐπὶ σκέλος πάلين χωρῶ*.— || μτρφ., τὰ *σκέλη* = τὰ δύο μακρὰ τεῖχη, τὰ ἐνούντα τὰς Ἀθήνας μετὰ τοῦ ἐπιπέλου τῶν, τοῦ Πειραιῶς.

Ἔτυμ.: *σκέλος*· *σκαληγός*· λατ. *scelus*, παλ-γερμ. *sceloh* (κυρτωμένος, κυρτός, λοξός), ἀγγλ. *sceloh* (συνεστραμμένος, λοξός), παλ-πορτ. *skialgr* (τῆς αὐτῆς σημ.)· ἐξ *iaп. *sqele-* (κυρτῶ, κάμπω)· καὶ ἀνευ τοῦ ἀρχικοῦ s- πρὸ βλ. *κυλλός, κῶλον*.

σκέμμα, -ατος, τό (*ἐσκαμμαί*, παθ. πρκ. τοῦ *σκέπτομαι*)· ἀντικείμενον σκέψεως, ὑποδέσεως πρὸς σκέψιν, ζήτημα.

σκένος, αἰολ. ἀντι *ἐξένος*.

σκέπῃ, τά, ποιητ. ὄνομ. καὶ αἰτ. πληθ. τοῦ *σκέπας* (βλ. λ.).

σκεπάζω, μελλ. -άσω (*σκέπας*)· ὡς τὸ *σκεπάω* (βλ. λ.), ὡς καὶ νῦν, *σκεπάω*, καλύπτω, σκέπω, στεγάζω, προφυλάσσω, συγκαλύπτω.

σκέπᾶνον, τό (*σκαπέζω*)· σκέπασμα, κάλυμμα. **σκαπένης**, ἡ, ὄν (*σκαπέας*)· ὁ κεκαλυμμένος, σκαπασμένος || ὡς ἐνεργ., ὁ σκαπέζων, ὁ καλύπτων, ὁ στεγάζων.

ΣΚΕ'ΠΑΡΝΟΝ, τό, ἡ *σκαπέαρνος*, δ' ὡς καὶ νῦν, τὸ σκαπέαρνον, τὸ «σκαπέαρνον» τοῦ ξυλουργοῦ.

Ἔτυμ.: *σκαπέαρνος* ἡ -ον· ρωσ. *ščepa* (δραύωμα ξύλου), *ščepiti*, *ščepati* (σχίζω), παλ-ολαυ. *skorici* (εὐνούχος), *skoriti* (εὐνούχιζω), λεττ. *schk'eps* (λόγχη, δόρυ), παλ-ολαυ. *šparū* (<**skēpū*), αλοβ. *ščar* (ράβδος), παλ-γερμ. *hammer* (ἀκρωτηριασμένος, κολοβός, ἐλλιπής), *skammēr*, παλ πορτ. *skammr* (δραχὺς, σύντομος), (<*iaп. *(s)qap-mō-s*), παλ-γερμ. *hamal* (**hamla-*) = ἀνάπηρος, ἀκρωτηριασμένος· ἐξ *iaп. *(s)qep-*, *(*s*)qop-, *(*s*)qēr-, *(*s*)qep. (κόπτω)· *iaп. δὲ *sqep-* εἶναι ἐπέκτ. κατὰ ἐν χειλικὸν πρόσοφ. ἐκ τῆς *iaп. β. *seqe-* (λατ. *scōco*, κόπτω, σχίζω)· βλ. καὶ ἐν *σκόπελος* καὶ ἐν *κόπτω*.

ΣΚΕ'ΠΑΣ, -αος, τό (*σκέπω*)· τὸ σκέπασμα, κάλυμμα, σκέπη || *ἐπὶ σκέπας*=ὑπὸ τὴν σκέπην, ὑπὸ τὴν προφύλαξιν || *σκέπας ἀνέμοιο*=σκέπη (προφύλαξις) ἀπὸ τοῦ ἀνέμου.

Ἔτυμ.: *σκέπας*· *σκέπη*· *σκαπέω*· *σκαπέζω*· *περί-σκαπέτος* (σκαπασμένος, προφυλαγμένος, ἀπὸ ὅλας τὰς πλευράς)· ἐξ *iaп. βλζ. *(s)qep-* κατὰ τινὰς συγγ. τῆ ρωσ. *čepécŭ*, τσεχ. *čepes*, πολ. *czepes* (πίλος, καλύπτρα), λιθ. *kerupė* (πίλος), λεττ. *zepure* (σκούφος, πίλος).

σκέπασμα, -ατος, τό (*σκαπέζω*)· ὡς καὶ νῦν, σκέπασμα (βλ. καὶ *σκέπας*).

σκαπέω, ἐπ. *σκαπέω*· = *σκαπέζω* (βλ. λ.), συγκαλύπτω.

ΣΚΕ'ΠΗ, ἡ ὡς τὸ *σκαπέας*· σκέπασμα, κάλυμμα || μτρφ., *ἐν σκέπη τοῦ πολέμου*=εἰς προφύλαξιν (εἰς ἀσφάλειαν) ἀπὸ τοῦ πολέμου || *ἐν σκέπη τοῦ φόβου*=εἰς προφύλαξιν ἀπὸ τοῦ φόβου.

σκαπέωσι, ἐπ. ἀντι *σκαπέωσι*, γ' πληθ. ἐν. τοῦ *σκαπέω*.

σκαπέτον, ρημ. ἐπιθ. τοῦ *σκέπτομαι*· πρέπει νὰ σκαπέθῃ τις, ἢ νὰ ἐξετάσῃ.

σκέπτομαι, μελλ. *σκέψομαι*· ἀορ. α' *ἐσκαπέμην*· πρκ. *ἐσκαμμαί*, ἀποθ.· οἱ ἐν. καὶ πρκ. *σκέπτομαι*, *ἐσκαπέτομένη* σπανίως ἀπαντῶσι παρ' ἀττ., συνηθισμένων ἀντὶ τούτων τῶν *σκαπέω* καὶ *σκαποῦμαι*.— || ἀμτβ., βλέπω δλόγυρα, παρατηρῶ μετὰ προσοχῆς, κυτᾶζω γύρω ὡς κατάσκοπος, κατασκοπεύω.— || ἐπὶ τῆς διανοίας, παρατηρῶ διὰ τοῦ νοῦ (μετὰ τὴν σκέψιν), ἐξετάζω, ὡς καὶ νῦν «σκέπτομαι», κρίνω.

Ἔτυμ.: *σκέπτομαι*· *σκαπέος*· *σκαπέω*· *σκαπέη*, ἡ *σκαπέα*, ἡ *σκαπέζω*· *σκέψις*· *σκέμμα*· *σανσρκ*.

σράατι, ρόσγαιτι (δράν), Ζενδ. *spasyaiti* (κατοπτεύω), σανσκρ., **σράτι**, Ζενδ. *spas-* (: λατ. *-spex*)=ό ΚΑΤΟΠΤΕΥΤΗΣ, σανσκρ. *spasa-*η (: έλλ. *σκοπός*), λατ. *specio, speculum*, παλ-γερμ. *spēhōn* (κατασκοπεύω), παλ-σαξ., παλ-γερμ. *spāhi* (δέξινους, εύφυής), παλ-νορρ. *spār* (προφητικός), *spā* (προφητεύω, προφητεία)* έξ *iaπ. *spek-*.

ΣΚΕΠΩ: σπάν. ριζ. τύπος άντι *σκεπαίω* (βλ. λ.), απαντών μόνον κατ' ένεστ. και πρτ.

σκερδόλλω (*σκέρβολος*): σκώπτω, όνειδίζω, ύβρίζω.

σκέρβολος, *ώς τό κέρτομος*: επίπληκτικός, κακολόγος, ύβριστής [πρβλ. Ήουχ. «*σκέρβολος* *λοιδορος*»* βλ. έν *κέρτομος* (*σκέρβολος* <*σκερ-*: *σώω* + **gnoi-*: *βάλλω*)].

σκειυ-άγωγέω, μελλ. *-ήσω* (*σκευαγωγός*): συνάγω και μετακινώ τά άγαθά και τά σκευή τινός.

σκειυ-άγωγός, *όν* (*σκευός+άγω*): ό σκευόφορος, ό τά σκευή μετακομίζων, άχθοφόρος, «βαστάζος». —*ώς ούα. δ σκευαγωγός*=ό έπιτετραμμένος τήν έπιτήρησιν τών άποσκευών, ό έπί τών άποσκευών.

σκειυάζω, μελλ. *-άσω* *άορ. α' έσκεύασα** παθητ., πρκ. *έσκεύασμαι*, ίων. γ' πληθ. *έσκευάδαται** ίων. γ' πληθ. ύπερα. *έσκευάδατο** (*σκευός, σκευή*): παρασκευάζω, έτοιμάζω || κυρ. παρασκευάζω φαγητόν, μαγειρεύω || γεν., προμηθεύω, προνω, έφοδιάζω.— μέσον, παρασκευάζω δι' έμαυτόν, έπινοώ, μηχανεύομαι, έξευρισκω.— || έπι προσ., προμηθεύω, χορηγώ, παρέχω, έφοδιάζω μέ τι. 2) ένδύω, μεταμφιεζώ || μτχ. παθ. πρκ. *έσκευασμένος*=παρεσκευασμένος, ένδεδυμένος.

σκειυάριον, τό, ύποκορ. του *σκευός* ή *σκευή*: άσήμαντον σκευός ή άγγείον || μικρόν (ή άνευ άξίας) ένδυμα.

σκειυαστέον, ρημ. έπιθ. του *σκευάζω*: πρέπει να παρασκευασθή τις να πράξη τι, ή πρέπει να παρασκευασή.

σκειυαστός, *ή, όν* (*σκευάζω*): παρεσκευασμένος διά τέχνης, τεχνητός.

σκειυή, ή (*σκευός*): παρασκευή, έτοιμασία, ένδυμασία, στολή, ένδυμα, λατ. *apparatus* || τό σύνολον τών ένδυμασιών ύποκριτου (ήθοποιου), Ιματιοθήκη (και. «βεστιάριον»). 2) ό τρόπος του ένδύεσθαι, ή «μόδα».— || έργαλειον παντός είδους (ώς τό *σκευός*) || ή «άρματωσία, τά ξάρτια» πλοίου.

σκειυο-θήκη, ή (*σκευός+θήκη*): άποθήκη δι' όλα τά είδη Ιματισμού ή επίπλων και σκευών, όπλοφυλάκιον ή όπλοστάσιον.

σκειυο-ποιέω, μελλ. *-ήσω* (*σκευοποιός*): κατασκευάζω όπλα ή σκευή, κατασκευάζω.

σκειυο-ποιημα, *-ατος*, τό (*σκευοποιέω*): τό προσωπεϊον ή ή ένδυμασία ύποκριτου || τέχνασμα, δόλος, πανουργία.

σκειυο-ποιός, *όν* (*σκευός+ποιέω*): ό κατασκευάζων όπλα, έπιπλα, σκευή, προσωπίδας, στολός κ.ά.τ. θεατρικά σκευή.

ΣΚΕΥΨΙΣ, *-εως*, τό: άγγειον ή έργαλειον παντός είδους. 2) έν τφ πληθ. *τά σκευή*=ώς και νυν, σκευή, έπιπλα, έργαλεία παντός είδους, αί άποσκευαί καθόλου, πᾶσα έν γένει ή κινητή περιουσία, έν άντιθέσει πρὸς τά κτήνη και τήν άκίνητον περιουσίαν || αί άποσκευαί στρατεύματος, λατ. *impedimenta* || τά «χάμουρα» του ίππου || «ή άρματωσία» του πλοίου, ναυτικά εφόδια || αί στολαί (ένδυμασία) τών ύποκριτών του θεάτρου.— || τό άνδρώπιον σώμα ως τό περιέχον τήν ψυχήν και συνάμα ως όργανον αύτης.

Έτυμ.: *σκευός** *σκευάζω** *σκευωρός** *σκευωρούμαι** άμφιβ. έτυμολ. κατά τινας συγγ. τφ σανσκρ. *sku, sku-nōmi* (=λατ. *lego*), λατ. *ob-scurus, scū-tum, cū-tis** άγγλ.-σαξ. *scu-a* (=λατ. *umbra*), *hūd* (*hide*)^ο *σλαυ. štī-tu* (άσπίς)^ο λιθ. *sku-ra* (δέριμα).

σκειυο-φέρειω, μελλ. *-ήσω* (*σκευοφέρος*): φέρω (μεταφέρω) σκευή ή άποσκευάς, είμαι σκευοφόρος.—Παθητ., μεταφέρονται αί άποσκευαί μου.

σκειυο-φορικός, *ή, όν* (*σκευοφόρος*): ό άνήκων ή άρμόζων εις σκευοφοριαν (μεταφοράν άποσκευών)

|| *βάρος σκευοφορικόν*=τό φορτίον ένός φορτηγού ζώου.

σκειυο-φόρος, *όν* (*σκευός+φέρω*): ό φέρων (μεταφέρων) σκευή, άχθοφόρος || *αί σκευοφόροι*=οί άκολουθούντες τόν στρατόν παντοπώλαι (όψοπώλαι), ίδίως δέ αί ύπηρέται τών *άπλιτών*, οίτινες έφερον τάς άποσκευάς των και τάς άσπίδας || *σκευοφόροι κάμηλοι*=αί μεταφέρουσαι τάς άποσκευάς κάμηλοι || *τά σκευοφόρα*=τά παρακολουθούντα τόν στρατόν φορητά ζώα, τά ύποζύγια, τά κτήνη του στρατού.

σκειυο-φύλακέω, μελλ. *-ήσω* (*σκευοφύλαξ*): φυλάττω τάς άποσκευάς, είμαι σκευοφύλαξ.

σκειυο-φύλαξ, *-άκος*, ό (*σκευός+φύλαξ*): *ώς και νυν*, ό σκευοφύλαξ, ό φυλάττων τά σκευή, ό φύλαξ (ό έπιστάτης) τών σκευών (κυρ. ναού).

σκειυωρέομαι, *άποθ. μετά μέσ. μελλ. -ήσομαι*, παθ. πρκ. *έσκευώρημαι* (*σκευωρός*): κυρ. έπιμελούμαι τών σκευών, έχω τήν φροντίδα των, φροντίζω περί αύ-
των || τά έπιδεωρώ, τά έξετάζω μετά προσοχής.— || μτφρ., έπινοώ, μηχανεύομαι, δολιεύομαι, *ώς και νυν* σκευωρώ, καταστρώνω σχέδια μέ πολλήν πανουργίαν.—*άμτθ.*, ένεργώ πανούργως.

σκειυώρημα, *-ατος*, τό (*σκευωρέομαι*): πανούργον τέχνασμα (έπιπόνημα), δόλος, άπάτη.

σκειυωρία, ή (*σκευωρέομαι*): προσεκτική φύλαξις τών άποσκευών (προσοχή περί τήν φύλαξιν τών άποσκευών), μεγάλη φροντίς, ύπερβολική μέριμνα.— || *ώς και νυν*, σκειυωρία, τέχνασμα, πανουργία, ραδιουργία.

σκειυωρός, *όν* (*σκευός+ωρα*)=*δ σκευοφύλαξ* (βλ. λ.), ό φροντίζων διά τήν φύλαξιν τών άποσκευών.

σκειυάμενος, μτχ. *άορ. α'* του *σκέπτομαι* ή του *σκοπέω*.

σκέψις, *-εως*, ή (*σκέπτομαι, σκοπώ*): ή παρατήρησις (τό παρατηρεΐν, τό άντιλαμβάνεσθαι) διά τών αισθήσεων.— || έξέτασις, τό έξετάζειν νοερώς || *ώς και νυν*, σκέψις, στοχασμός, συλλογισμός, λογισμός.

σκήλαι, *άπρφ. άορ. α'* του *σκέλλω** (βλ. λ.). **σκήλειε**, γ' έν. *εύκτ.*

σκηνάομαι, *άποθ. μετά παθ. πρκ. έσκήνημαι*: κατοικώ, διαμένω, ζώ.— || *ώς*. *ώς μέσον*, οίκοδομώ δι' έμαυτόν.

σκηνέω, μελλ. *-ήσω* (*σκηνή*): είμαι ή κατοικώ έν σκηνή, είμαι έστρατοπεδευμένος || είμαι στρατιωτισμένος || γενικώς, κατοικώ, διαμένω, είς τι μέρος.

ΣΚΗΝΗ, ή: *ώς και νυν*, σκηνή, «τέντα», παράπηγμα, «παράγκα» || Ιερών σκηνωμα || έν τφ πληθ., στρατόπεδον, λατ. *castra*. 2) τόπος διαμονής, οικία || ναός.— || Ξυλίνη σκηνή ή παράπηγμα χρησιμοποιούμενον ως θέατρον || έντεθθεν, ή κυρίως σκηνή, έπί τής οποίας έδρων οί ύποκριταί, έν άντιθέσει πρὸς τήν *θυμέλην* (ένθα έδρα ό χορός).— || τό έν σχήματι σκηνής επικάλυμμα άμάξης || *ώς*. παραπέτασμα κλίνης.— IV *εύωχία* διδομένη υπό σκηνάς, συμπόσιον.

Έτυμ.: *σκηνή*, δωρ. *σκάνά** *σκήνος*, δωρ. *σκάνος** *σκήναρ** *σκαϊός** *ιαπ. *skai-jō** ή **skai-vo*: παλ-σλαυ. *senī* (οκιά) <*skai-ni-s* *σκάνα* <*skā(i), έν τφ σανσκρ. *chāyā* (άόψις, φώς, οκιά): βλ. έν *οκιά*.

σκήνημα, *-ατος*, τό (*σκηνέω*)=*σκηνή* (βλ. λ.), κατοικία, τόπος διαμονής || έν τφ πληθ. *φωλεά*.

σκηνίδιον, τό, ύποκορ. του *σκηνή*: μικρά σκηνή.

σκηνίς, *-ίδος*, ή:=*σκηνή* (βλ. λ.).

σκηνίτης, *-ου*, ό (*σκηνή*): *ώς και νυν*, ό σκηνίτης, ό διαμένων (κατοικών) έν σκηναίς ή έν καλύβαις, *έπι νομάδων* || ό έν σκηναίς, ό άνήκων εις σκηνάς.

σκηνο-πηγέω (*σκηνοπηγός*): στήνω σκηνήν (παράπηγμα, «μπαράγκαν»).

σκηνο-πηγία, ή (*σκηνοπηγέω*): τό στήσιμον σκηνών, ή σύμπηξις καλύβης (ή φωλεάς).— || ή έορτή τών σκηνών (καλυομένη και *τά σκηνοπήγια*) παρά τοίς Ισραηλιταίς, *έπι άκατήμερον διαρκούσα*, εις *ανά-*

μνησιν τῆς ὑπὸ σκηνάς διαμονῆς των ἐν τῇ ἐρήμῳ.

σκηνο-ποιός, ὄν (σκηνή+ποιέω) ὁ κατασκευάζων σκηνάς ἢ ὡς οὐα., ὁ κατασκευαστῆς σκηνῶν.

σκηνο-γράφος, ὄν (σκηνή+γράφω, τοῦ ῥάπτω) ὁ ράπτων σκηνάς ἢ ὡς οὐα., ὁ **σκηνογράφος** = ὁ κατασκευαστῆς σκηνῶν.

σκῆνος, ὄν, **σκᾶνος**, -εος, τό ὡς τὸ σκηνή (βλ. λ.). — ἢ τὸ σῶμα τοῦ ἀνδρώπου ὡς **σκηνή** (κατοικία) τῆς ψυχῆς.

σκηνο-ψυλαξ, -ᾶκος, ὁ, ἡ (σκηνή + ψυλαξ) ὁ φυλάττων (φρουρῶν) σκηνήν (ἢ σκηνάς), ὁ φρουρός στρατοπέδου ἢ ὁ φρουρῶν ἐν σκηνῇ (ἐν καλύβῃ).

σκηνώω, μελλ. -ώσω (σκήνος) στήνω σκηνάς, στρατοπεδεύω. — ἢ ζῶ ἢ διαμένω (κατοικῶ) ἐν σκηνῇ ἢ γενικῶς, καταλύω, κονεῖω, στήνω τήν φωλεάν μου (τήν κατοικίαν μου), ὀργανώνω τήν διαμονήν μου.

σκηνοῦδριον, τό, ὑποκορ. τοῦ σκηνή μικρά σκηνή. **σκήνωμα**, -ατος, τό (σκηνώω) σκηνή, σκήνος (βλ. λ.), ἱερὸν σκήνωμα, σκῆνωμα (τὸ σῶμα) ἢ κατοικία, διαμονή ἢ ἐν τῇ πλῆθ., καταλύματα τῶν στρατιωτῶν.

σκήπᾶνιον, τό = σκήπτρον (βλ. λ.).

σκηπτο-θάμνω, ὄν, γεν. -ονος (σκήπτω = σκήπτρον+θάμνω) ὁ ἐπὶ τὸ σκήπτρου στηριζόμενος.

σκήπτω, τό = σκήπτρον (βλ. λ.), ἀπαντῶν μόνον ἐν τῇ ὄν. τύπῃ σκάπτω καὶ ἐν ὄλιγοις συνθετοῖς (σκηπτοῦχος, σκηπτοβάμων κ. ἄ.).

σκηπτός, ὁ (σκήπτω) διελλώδης ἄνεμος ἐν σκήπτων αἰφνιδίως καὶ βιαίως ἢ κεραυνός. — ἢ μετρ., ἡ αἰφνιδίως ἐνακήπουσα συμφορά, θεομηνία.

σκηπτο-ουχία, ἡ (σκηπτοῦχος) τὸ φέρον ράβδον ἢ σκήπτρον (ὡς σύμβολον ἀρχῆς, ἐξουσίας) ἢ ἀρχηγία, στρατηγία.

σκηπτο-ούχος, ὄν (σκήπτω+έχω) ὁ φέρων (κρατῶν) ράβδον ἢ σκήπτρον ὡς σύμβολον ἐξουσίας, ὁ σκηπτοφόρος. 2) ὡς οὐα. ὁ σκηπτοῦχος = ἀξιωματοῦχος τῆς Περιοικῆς αὐλῆς, κρατῶν σκήπτρον ἢ γεν. εὐνοῦχος.

σκηπτο-φόρος, ὄν = σκηπτοφόρος (βλ. λ.), σκηπτοῦχος (βλ. λ.).

σκήπτρον, ὄν, **σκᾶπτρον**, τό (σκήπτω) ράβδος, βακτηρία, ἐπὶ τῆς ὁποίας στηρίζεται ὁ φέρων αὐτήν ἢ ράβδος ὁδοιπορική. — ἢ ράβδος ἀποτελοῦσα σύμβολον ἀξιώματος (ἀσκουμένης ἐξουσίας), τὸ σκήπτρον βασιλέως (ἡγεμόνος), ἱερέως, κήρυκος, δικαστοῦ κλπ. ἢ σκήπτρον ἐπίσης ἐλάμβανον ἀπὸ τῶν χειρῶν τοῦ κήρυκος ὅτι ἐγειρόμενοι διὰ τὴν ὁμιλήσουσαν (κατὰ τὰς συνελεύσεις). 2) συχὰ ὡς καὶ νῦν, **σκήπτρον** = βασιλικὴ ἐξουσία, βασιλεία.

Ἔτυμ. **σκήπτρον**, παρα Πινδ. σκάπτω (= ἰων. σκήπτω, ἐν τῇ σκηπτοῦχος, σκηπτοβάμων) πρβλ. Ἦουχ. **σκαῖπος** κλάδος, **σκαπάνιον** ἢ **βακτηρία**, ἄλλοι **σκήπωνα** = ὄν. σκηπᾶνιον, ὑποκορ. τοῦ σκηπᾶνι **σκήπτω** **σκηπτός** πρβλ. Ἦουχ. **σκαῖπος**... καὶ ἄνεμος ποιεῖσθαι. — ἰων. αττ. **σκήπτω**, -ονος (ὡς δὲ καὶ **σκήπτω**, **σκήπτω**, τύποι φερόμενοι ἐνίοτε ἐν ἀντιγράφῳ. ἐσχ. ἡματι: σκένοι δὲ ἐκ τῶν σκήπτω, σκήπτρον, σκήπτω, σκήπτους) **σκήπτω** ἢ **σκήπτω** **σκήπτους**, -οδος (σκήπτω-πος = κλάββατος): λατ. scāpora, scōpa, scōpius, scōpiō, scōpi, scamnum, παλ.-γερμ., skaff, ἀγγλ.-σαξ. scēaft, παλ.-norr. skapī (ἴδρου, κοντάρη), ἰαπ. *skā(i)p-: *skō(i)p-: *skip- (ράβδος, βακτηρία, μικρός κλάδος).

σκηπτο-φέρω, μελλ. -ήσω (σκηπτοφόρος) φέρω σκήπτρον ἢ ὅθεν, εἶμαι βασιλεύς, ἄρχω.

σκηπτο-φόρος, ὄν (σκήπτω+φέρω) ὁ φέρων (κρατῶν) σκήπτρον, βασιλικός, ἡγεμονικός, πριγκιπικός.

ΣΚΗΠΤΩ, μελλ. -ψω, ἄορ. α' ἔσκηψα: ἢ μετρ. (ὕπο)στηρίζω, στερεώνω, στυλώνω, στήνω, στήνω τὴν (τὸ κάρνω νὰ σταθῇ, τὸ ἀναχαίττω) ἢ ἐνεῦθεν, ἀφίνω τὴν νὰ πέσῃ ἐπὶ τινος, ἐξακοντίζω, ἐκτοξεύω, ἐκαφενδονίζω ἢ τὰς αὐτὰς σημασ. ἐχῶ καὶ ὡς μέσον. 2) ἀμτ., ἐνακήπτω, ἐπιπίπτω, ἐξακοντίζομαι, ὀρμῶ. — ἢ μέσ. καὶ παθ., στηρίζω (στερεώνω) ἐμαυτὸν διὰ

βακτηρίας, ἀκκουμῶ ἐπὶ τινος ἢ μετρ., ἐξαρτῶμαι ἐκ τινος, στηρίζομαι ἐπὶ τινος, ἐμπιστεύομαι εἰς τινά.

2) **σκήπτομαι** μετ' αἰτ., προβάλλω τὴν πρὸ ἐμοῦ πρὸς ὑποστήριξιν (ὑπεράσπιαν) μου, ἀναφέρω πρὸς διακιολογίαν μου, διαχυρίζομαι, προσποιοῦμαι ἴσως. μετ' ἄπορ., προσποιοῦμαι ὅτι εἶμαι. 3) ἀπολ., ὑπερασπίζω ἐμαυτὸν, δικαιολογοῦμαι ἢ **σκήπτομαι ὑπὲρ τινος** = σκηνογράφω ὑπὲρ τινος, ὑπερασπίζω τινά ἢ **σκήπτομαι πρὸς τινά** = δικαιολογῶ ἐμαυτὸν ἐναντὶ τινος, δικαιολογοῦμαι πρὸς τινά. [δὲ ἔτυμολ. βλ. **σκήπτρον**].

σκήπων, -ωνος, ὁ (σκήπτω) ὡς τὸ σκήπτρον (βλ. λ.) καὶ σκίπων (βλ. λ.).

σκηρίπτω ὡς τὸ σκήπτω (βλ. λ.), στηρίζω, στερεώνω, στυλώνω. — μέσον, στηρίζω ἐμαυτὸν, στηρίζομαι, ἐρείδομαι, ἀκκουμῶ. [**σκηρίπτω**: παλ.-norr. skorða (οτήριγμα, ὑποστύλωσις) ἐξ ἰαπ. *sker-, *sk[-].

σκήψις, -εως, ἡ (σκήπτω) πρόοχη, πρόσχησις, δικαιολογία, ἐπιχείρημα, ἰσχυρισμός.

ΣΚΙᾶ, -ᾶς, ἡ, ἰων. **σκιή**, -ῆς ὡς καὶ νῦν, σκιά, «ἴσκιος» ἢ ἡ σκιά, τὸ φῶσμα, νεκροῦ, τὸ φάντασμα, λατ. umbra [ἐπὶ πραγμάτων, ἀπλῆ σκιά, φῶσμα. φάντασμα. 2) ἡ σκιά ἐνδρόνου ἢ **πετραῖη σκιή** = σκιά βράχου (ριπτομένη ὑπὸ βράχου) ἢ ἐν σκιῇ = κατ' οἶκον. 3) σκιερά τοποθεσία, θέσις καλυπτομένη ὑπὸ σκιάς.

Ἔτυμ. **σκιά** (*σκι-ᾶ) **σκιερός**, **σκιαρός**: σανοκρ. chāyā (λάμψις, φῶς, σκιά), νεο-περο. sāya (σκιά, προστασία), (πρβλ. ἑλλ. **σκηνή**, ὄν. **σκᾶνῆ**), ἀλθ. hē (σκιά), παλ.-σαξ. skimo, ἀγγλ.-σαξ. scima, μεσ.-γερμ. scheme (σκιά), παλ.-norr. skime (λάμψις), γοτθ. skelma (δῶς, πυρός), παλ.-γερμ. scīmo, ἀγγλ.-σαξ. scīma (λάμψις) (ἰαπ. *ski-mon-), γοτθ. κλπ. skeinan (φωτίζω, λάμπω), γοτθ. skeirs (φωτεινός), παλ.-norr. skoerr (καθαρός, φωτεινός), παλ.-σλαβ. sēni (*skai-ni-s) = σκιά, sijati, sina, ti (λάμπω) ἐξ ἰαπ. *skā(i)-: *skāi-: *ski-.

σκιά-γράφω, μελλ. -ήσω (σκιαγράφος) ζωγραφίζω μετ' ἀποχρώσεως φωτός καὶ σκιάς, ζωγραφῶ ἐπιπολαιῶς (ἐλαφρῶς, ὑπὸ τύπον ἰχνογράφηματος), ἰχνογραφῶ, «σκιτάρω», λατ. adumbrare.

σκιά-γράφια, ἡ (σκιαγράφω) ζωγραφικὴ μετὰ φωτοσκιᾶσεων, πρόχειρον ἰχνογράφημα, «σκιτσο».

σκιά-γράφος, ὄν (σκιά + γράφω) ὁ ζωγραφῶν διὰ φωτός καὶ σκιάς (ὁ ἰχνογράφων ἄνευ χρωμάτων) «σκιτογράφος», ἰχνογράφος.

σκιᾶδειον, τό (σκιά) πᾶν τὸ σκιάζον, τὸ ρίπτω σκιάν ἢ ἀνθῆλιον, ἀλεξήλιον, ὀμβρέλλα.

σκιᾶδισκη, ἡ = σκιᾶδειον (βλ. λ.).

σκιάζω, μελλ. σκιάσω, ἀττ. σκιάω ἄορ. α' ἔσκιασα (σκιά) ὡς καὶ νῦν, σκιάζω, ἐπισκιάζω, ρίπτω σκιάν, ἐπισκοτίζω, σκοτεινιάζω. — ἢ καλύπτω, σκεπάζω, περικαλύπτω.

σκιά-μάχew, μελλ. -ήσω (σκιά+μάχη) μάχομαι ἐν τῇ σκιά (ὑπὸ σκιάν), θῆλ. μάχομαι πρὸς δοκῆσιν κατ' οἶκον ἢ ἐν εἰδικῷ σχολείῳ καὶ οὐχὶ ἐν πραγματικῷ πεδίῳ μάχης ἢ πνευματικῶ μετ' ἄερα (κτυπῶ τὸν ἄερα). — ἢ μάχομαι ἐναντίον σκιάς ἢ ὅθεν, ἀγωνίζομαι ματαίως, ματαιοπονῶ.

Σκιά-πόδες, οἱ (σκιά+πούς) οἱ ἔχοντες τοὺς πόδας ὡς σκιάδεια (βλ. λ.) μυθικός λαὸς τῆς Λιβύης μετ' ἐλέματα ὑπερμεγέθη, τὰ ὅποια ἐχρησιμοποιοῦν ὡς ἀλεξήλια κατὰ τὰς ὥρας τῆς ἀναπαύσεως.

σκιάρό-κομος, ὄν (σκιαρός+κόμη) ὁ ἔχων φύλλα σκιάζοντα, «φουντωτός».

σκιάρός, ἄ, ὄν, ὄν, ὄν, ἀντὶ σκιερός (βλ. λ.).

σκιάς, -άδος, ἡ (σκιά) πᾶν σκέπασμα προκαλοῦν σκιάν, πᾶν ὁ,τι χρησιμεύει πρὸς σκιάν, «σκιάδα», στέγασμα, περίπτερον, «κιάσκι», «τέντα» μετ' ὀλιγῶν ὀροφῆν.

σκιάσμα, -ατος, τό (σκιάζω) ἡ ἐπιρριπτομένη σκιά, ἡ πᾶν ὁ,τι ρίπτει σκιάν.

σκιά-τροφέω, ἰων. σκίητρ-, μελλ. -ήσω παρ' ἄττ. καὶ **σκιατραφ-** (σκιά+τρέφω) ἀνατρέφω ἐν τῇ σκιά ἢ ἐντός τῆς οἰκίας, ἀνατρέφω τρυφηλῶς. —

παθητ., μένω έν τή σκιά, άποφεύγω τόν ήλιον και τόν μόχθον, ζώ μαλθακάς.— II άμτθ., φέρω κάλυμμα, φορώ καλύπτρα, έχω τήν κεφαλήν κεκαλυμμένην.

σκιά, έπ. **σκιάω** = **σκιάζω** (βλ. λ.). || έν τφ παθητ., γίνομαι σούκιος, έπισκιάζομαι, σκοτεινιάζω.

σκιδναμαι, ώς τó κίθναμαι, παθητ., άπαντων μόνον κατ' ένεστ. και πρτ.— σκορπίζομαι, διασκορπίζομαι, διασπείρομαι, πρόσ διαφόρους κατευθύνσεις || **σκιδναμένης Δήμητρος** = όταν ο σίτος διασκορπίζεται (τ.έ. κατά τόν χρόνον του σπορητού) | άντιθ. **συνιούσης Δήμητρος** = κατά τήν συγκομιδήν του σίτου || **άμα ήλιφ σκιδναμένω** = μόλις ό ήλιος άρχισήνά διασκορπίζη τάς άκτίνάς του (τ. έ. κατά η εύδύς μετά τήν άνατολήν του ήλιου) [δτ' έτυμ. βλ. **σκεδάσσειμι**].

σκιέρός, ά, όν, θωρ. **σκιάρός** (σκιά)· ώς και νυν, σκιερός, σούκιος, κατάσκιος, ρίπτων σκιάν. 2) ό έν σκιά, ό έσκιασμένος.

σκιή, ή, ίων. άντι **σκιά** (βλ. λ.).
ΣΚΙ'ΑΛΑ, -ης, ή· τó «σκίλλοκρόμμυδο» (λεγόμενον άλλως και **σχίνος**), λατ. squilla.

σκιμαλίζω, μελλ. -ίσω, άττ. -ίω· δίδω εΐς τινα ένα κόλαπον (ή· «μία μούντζε», ένα «φασκέλωμα»), η του κτυπή τήν μήτην με τόν μεσαίον δάκτυλον πρόσ κατεξευτελισμόν, «**καταδακτυλίζω**» || γενικώς, φέρομαι ύβριστικάς (προσδηλητικάς). [**σκιμαλίζω**· **σκινοθαρίζω** (παρομ. σημ.)· σκοτ. έτυμ].

σκιμβάζω· χωλαίνω, κάμπτω τά γόνατα, όκλάζω· [**σκιμβάζω**· πρβλ. 'Ηουσ. **«σκιμβάζει» στραγγυέται», «σκιμβάζειν και σκιμβάζειν» τó στραγγυέσθαι»** (δ-είληγμένον έκ του συνων. **όκλάζειν**)· **σκιμβός** (=χωλός): παλ-πορτ. skeifr (κωλύω, κείμαι έγκαρσίως), λεττ. schk'lbs (παρομ. σημασ.), schk'lbft (χάνω τήν ίσοροπίαν), ιαπ. *sqeibh-, *sqi-m-b(h)-].

σκιμπούς, -οδος, ό (**σκιμπτώ**) = ό **όκλαδίας** (ένν. **δίφρος** ή **θρόνος**), «σκαμνί» διπλωτόν, η είδος χαμηλού και άναπαυτικού κραβάτου (φορείου) χρησιμοποιούμενο κατά τήν μεταφοράν άσθενών, λατ. grabātus.

σκιμπτώ, μελλ. -ψω· = **σκήπτω** (βλ. λ.) [δτ' έτυμ. βλ. **σκήπτρον**].

σκινδάλμος, ό, και συγkek. **σκινδαλμός**, άττ. **σχινδάλαμος**, και συγkek. **σχινδαλμός**· (**σχίζω**)· τεμάχιον ζύλου, λεπτή σχίζα, झुलारिण, λατ. scindula || μτρφ., **λόγων άκριβών σκινδάλαμοι** = λεπτολογία, σοφίσματα [δτ' έτυμ. βλ. **σχίζω**].

σκινδάλαμο-φράστης, -ου, ό (**σκινδάλαμος**+**φράζω**)· ό λεπτολόγος, ό «διυλίζων τόν κώνωπα», ό μωρολογίας φληναφών.

σκινδαλμός, ό, συγkek. άντι **σκινδάλαμος** (βλ. λ.).
σκίο-ειδής, ές (**σκιά**+**είδος**)· ό σκιάδης, ό πορερχόμενος ώς σκιά, ό όμοιος πρόσ σκιάν, όμιχλώδης, σκιερός.

σκίοεις, **σοσα**, εν (**σκιά**)· σκιερός, σούκιος || σκοτεινός, σκοδρός.

σκι-ουρος, ό (**σκιά**+**ούρά**)· ό διά τής ούρας κάμνων εις έαυτόν σκιάν (πρβλ. **σκιά-ποδες**), ό και **καμψιουρος** και **ΐππουρος** άλλως λεγόμενος, ή «βερβερίτσα» (λιαν μικρόσωμον ζφον έν συγχρίσει πρόσ τήν θυσανωτήν ούράν του, διά τής πρόσ τά άνω κάμψεις τής όποιας φαίνεται ποιδόν έαυτφ σκιάν).

Έτυμ.: **σκιουρος** (**σκιά**+**ούρά**)· πρβλ. όποκορ. λατ. sciur-iolus (άγγλ. squirrel· κατ' άλλους συγγ. τφ παλ-γερμ. scerī (ταχύς)· άλλιοι δέχονται ριζ. βάσιν *Fερο- και τó συσχετίζουν πρόσ τά άγγλ.-σαξ. **άcweorna**, γερμ. *aikverna·: παλ-ολαυ. **venērica** (οκλίουρος), λιθ. **voverē** (δμ.), **vaiveris** (τό άρρεν τής ικτίδος)· συνηχετίση και πρόσ τó **αείλουρος**, έφ' όσον τούτο προσερχεται κατ' άνομοίωσιν (***αείλουρος**, θσμ. *FαιFερο· διά τó στοιχεΐον -ουρο· πρβλ. **κίλλουρος**, **μόλουρος**).

σκιδάωντο, έπ. γ' πλθθ. παθ. πρτ. του **σκιάω**.

σκίπων, -ωνος, ό (**σκιμπτώ**) = **σκήπτρον** (βλ. λ.), ράβδος, βακτηρία, λατ. scipio [δτ' έτυμ. βλ. **σκήπτρον**].

Σκίρα, τά (**σκίρον**) = **Σκιροφόρια** (βλ. λ.).

Σκίρας, -άδος, ή, έπιθ. τής 'Αθηνάς· βλ. **Σκιροφόρια**.

σκιράφειον, τό (έν τοις άντιγρ. ένιοτε και **σκιράφιο**)· τόπος ένδα παίζουσι τούς κύβους, κυβευτήριο· έκ του

σκιράφος, ό· τό σκεύος (σχήματος ποτηρίου), έντός του όποιου άνετάρασσον τούς κύβους και είτα τούς άνερρίπτουν || μτρφ., **άπάτη**, **όδλος**, έμπαίγμος [άδεθ. έτυμ].

Σκίριται, οί· τμήμα του Σπαρτιατικού στρατού, συνιστάμενον έξ έξακοσίων πεζών μαχομένων πλησίον του Βασιλέως και προερχομένων έκ τινος διαμερίσματος (τής 'Ακραδίας), όπερ έκαλεΐτο **Σκιριτίεις**.

ΣΚΙ'ΡQH, τό· τό λευκόν άλεξιήλιον (**σκιάδειον**, βλ. λ.), τό όποτον εκράτει ή Ιέρεια κατά τήν έορτήν τής **Σκιράδος** 'Αθηνάς, έξ ού ή μέν έορτή έκαλεΐτο τó **Σκίρα** ή τó **Σκίροφόρια**, ό δέ μήν, καθ' έν έτελεΐτο αύτη, **Σκίροφοριών**.

Έτυμ.: **σκίρον**· **σκιά** (βλ. λ.)· κατά τινας τά άνωτέρω όνόματα παρήχθησαν έκ τινος ειδώλου τής 'Αθηνάς κατασκευασμένου έκ γύψου (**σκιρος**), όποτε όμως θά έδει νά γραφή **σκίρον**· άλλιοι έτυμολογοΐσιν έκ του **Σκίρος**, όστις ήτο μάντις οϊκοδομήσας δμώνυμον ναόν πρόσ τιμήν τής 'Αθηνάς έν συνοικία, ήτις έκαλεΐτο **Σκίρον** (=συνοικία δυσωνύμων οϊκων)· κατά τινας συγγ. τφ παλ-γερμ. scirm, scerim (άλεξιήνεμον, άλεξιπυρον) (: σανσφ. **zárman** = προετέγασμα· ή σανσφ. **cármán**-, λατ. **corium** = όδρμα, ιαπ. *sqer- = κόπτω)· ύπ' άλλων τέλος θεωρείται σημιτ. καταγωγής.

σκίρον, τό· ό σκίπρος φλοιός του τυρού, αί **άκαθοραΐαι** του τυρού.

ΣΚΙ'ΡΟΞ, ό, ώς. και **σκίρρος**· γύψος, μαρμαροκίον, στόκκος (λεγ. άλλως και **λάτυση**) || σκληρόν έπίκόλυμμα, σκληρώμα, λατ. scirrus (πρβλ. και **γη σκιεράς**) [σκοτειν. έτυμολ.· κατά τινας σημιτ. προελεύσεως· παράγωγα: **σκιερός**· **σκίρρος**, **σκιεραΐα**· **σκιερούσθαι**· **σκίρος** (γά)· πρβλ. 'Ηουσ. «**σκεΐρος**· άλλος και **δρυμός**. **Φιλητάς δέ τήν έυπώδη γήν**»].

Σκίρο-φόρια, τά (**σκίρον**+**φέρω**)· έορτή τής 'Αθηνάς **Σκιράδος**, άγομένη έν 'Αθηναις κατά τόν μήνα **Σκιροφοριών**.

Σκίρο-φοριών, -ώνος, ό (**Σκιροφόρια**)· ό δωδέκατος άπτικός μήν, άντιστοιχών πρόσ τó από 15 'Ιουνίου—15 'Ιουλίου διάστημα.

ΣΚΙΡΤΑ'Ω, μελλ. -ήσω (είδος θαμιστικού τύπου του **σκαίρω**)· ώς και νυν, σκιρτώ, άναπηδώ, τινάσσομαι, έπί νέων ίππων «τινάω» [δτ' έτυμ. βλ. **σκαίρω**].

σκιρτημα, -ατος, τό· ώς και νυν, σκιρτημα, πήδημα, τίναγμα.

σκιρτητής, -οϋ, ό (**σκιετός**)· ό πηδών, ό τινασσόμενος, πηδητής, χορευτής.

σκιρτο-πόδης, -ου, ό (**σκιετός**+**πούς**)· ό έχων πόδας ίκανούς (ήσκημένους) εις τó σκιρτάν, έλαστικός, ό δεινός χορευτής.

Σκίταλοι, οί· λάγνα πρόσωπα μνημονευόμενα ώς κακοποιοί δαίμονες παρ' Άριστοφ. (ίππ. 634). [άγν. έτυμολ.].

σκιφίζω, θωρ. άντι **επιφίζω** (βλ. λ.).

σκιφος, τό, θωρ. άντι **εΐφος** (βλ. λ.).

σκι-ώδης, ες· = **σκιουειδής** (βλ. λ.), σκιερός || σκοτεινός, όδλος, μαύρος.

σκληνάι, άπφρ. άορ. β' του **σκέλλω** (βλ. λ.).

σκληρ-άγωγέω, (**σκληρός**+**άγωγή**)· άνατρέφω σκληρών (δηλ. με άυστηρότητα, με τραχύτητα, με σκληρών άγωγήν).

σκληρο-καρδία, ή (**σκληρός**+**καρδία**)· ώς και νυν, σκληροκαρδία, σκληρότης καρδίας, άσπλαχνία.

σκληρός, ά, όν (**σκληνάι**)· ώς και νυν, σκληρός, τραχύς, άκαμπτος, ήρπός, λατ. **durus**. 2) έπί ήχου, σκληρός, όξύς, τραχύς || βαρύς, βραχνός, θαδύς. 3) έπί γεύσεως και όσμής, όριμος, οτυφός, δυσάρεστος, πνιγηρός. 4) άκαμπτος, άλύγιστος, τραχύς, λατ. **rigidus** || ρωμαλέος, ευτολμος, σκληρός (δυσκολόδραστος). — II μτρφ., 1) έπίπραγμα, δύσκολος. 2) έπί προσ., άυστηρός, δύσκολος, τραχύς, σκληρός, ίσχυρογνώμων, σκληροτραχήςλος [δτ' έτυμολ. βλ. **σκέλλω**].

σκληρότης, -ητος, ή (**σκληρός**)· ώς και νυν, σκληρ

ρότης || επί γεύσεως, τραχύτης, δριμύτης, στυφότης || επί προσ., αίσθησής, τραχύτης.

σκληρο-τράχηλος, ον (σκληρός+τράχηλος)· ό έχων τόν τράχηλον σκληρόν και δύσκαμπτον || μτρφ., ως και νύν, σκληροτράχηλος, Ισχυρογώνυμων. **σκληρόνυμ**, μελλ. -*νύνω*· άόρ. α' *έσκληρύνα*· παθ. πρκ. *έσκληρύμμαι*· (σκληρός)· ως και νύν, σκληρόνυμ, καθιστώ τι σκληρόν || μτρφ., *σκληρύνα τήν καρδιαν τινός*=ποιώ τινα σκληρόν κατά τήν καρδιαν || μτρφ. ώσ., ποιώ τι(να) πυκνόν, χονδρόν, άνόητον.

σκληρός, ά, όν (σκέλλω)· Ισχνός, λεπτός, «κακαλίανος» [σκληρός: σκελιφρός· δι' έτυμολ. βλ. σκέλλω].

σκιναίος, α, ον (σκιναίος Β)· ως τό κνεφαίος (βλ. λ.), σκοτεινός, ό κατά τό σκιάφως πλανώμενος. **σκιναίος (Α), ή, όν** (σκιναί)· μικρολόγος, γλισχρός, κυμνωπρίστης, φιλάργυρος.

σκιναίος (Β), ή, όν· ό έχων άμυδράν τήν θψιν ή τήν θρασιν, ό άμυδρός όρών, μύωψ (παρ' Ήσυχ. σκιναίος και «σκιναίος» τό σκότος)· πρβλ. και σκιναίος.

σκιναίος, ό, γεν. σκιναίος· όνομ. πληθ. *σκιναίος*· έντομον κωνωπώδες εύρισκόμενον υπό τόν φλοιόν τών δένδρων, άνακαλυπτόμενον δε και έσθιόμενον υπό του δρυσοκόλπου [δι' έτυμ. βλ. κνίωψ].

σκολιό-θριξ, -τριχος, ό, ή (σκολιός + θριξ)· ό έχων κόμην ούλην (συνεστραμμένην, βοοτρύχωδη), «σγουροάλληξ» || ό έχων φύλλα ούλα, «σγουρωτά».

σκόλιον, τό, κυρ. ούδ. τό σκολιός (έξυπακ. τής λ. μέλος: *σκολιόν μέλος=σκόλιον*)· άσμα όδοόμενον υπό άλλου έκάστοτε έκ τών συμποσιαζόντων, έν-αλλάξ, συνοδεία λύρας· λέγεται ότι τό είδος τουτο έπενόηθη υπό του Έρπάνδρου, και ότι άνομάσθη ούτω διά τόν άκανόνιστον τρόπον, καθ' όν τό άσμα μετεβίβαζοτο από του ενός εις τόν άλλον· ό έκάστοτε δηλ. άδων έκράτει εις τήν χείρα κλάδον μυρσίνης, διετίβαζε δε τουτον εις όποιον έκ τών συνδαιτυμόνων ήθελε, υποχρεούμενον να συνεχίση με ίδιόν του άσμα (τής ιδι-κής του δηλ. έμπνεύσεως), αυτός δε πάλιν μετετίβαζε τόν κλάδον τής μυρσίνης και τό άσμα εις τρίτον ής έκλογής του κ.ο.κ.

ΣΚΟΛΙΟΨ, ά, όν· κεκαμμένος, κυρτός, λοξός ό συνεστραμμένος, «μπερδευμένος».— || μτρφ., δι-εστραμμένος, άδικος || αίνιγματώδης, σκοτεινός, άσφαής [δι' έτυμ. βλ. σκέλλω].

σκολόπαξ, -άκος, ό· είδος μπεκάτσας, ίσως ή ξυλόκοττα [ή λ. προήλθεν ίσως έκ του «σκόλοψ» λόγω του μακρού ράμφους του πτηνού, ή όφειλεται εις λαϊκήν παρετυμολογία].

σκολόπεσσι, έπ. δοτ. πληθ. του σκόλοψ. **σκολοπίζω, μελλ. -σω** (σκόλοψ)· άνασκολοπίζω, «παλουκώω».

ΣΚΟΛΟΨ, -οπος, ό· πάσσαλος, «παλούκι», γεν. πάν τό άπολήγον εις όξύ, τό «σουθλερόν» || έν τή πληθ. *οί σκόλοπες*=πάσσαλοι πρός όχύρωσιν, περίπραγμα έκ πασσάλων, χαράκιμα || έν Περσία επί τοιούτων σκολόπων ένepήγγυσον τās κεφαλās τών καταδικαζομένων εις τόν «δι' άνασκολοπισμού» θάνατον, έντεύθεν δε και *σκολοπίζω* και *άνασκολοπίζω* (πρβλ. τά σημερ. «παλουκώω» και «παλούκω-μα»).— || Δένδρον. [δι' έτυμ. βλ. σκάλωψ].

ΣΚΟΛΥΜΟΣ, ό· είδος άκάνθου έδωδιμου, άν-δούντος κατά τό θέρος || ή άγκινάρα. [άγν. έτυμολ.]. **ΣΚΟΜΒΡΟΣ, ό**· είδος θαλασσιου Ιχθύος ζώντος κατ' άγέλας· εις τό αυτό είδος άνήκουσιν ό *θύννος* και ή *πηλαγός*. [σκόμβρος] λατ. *scomber*· παραδό-ξως συνεχετίσθη πρός τό παρ' Ήσυχ. «σκομβρίσαι· γογγύσαι», παλ-σλασ. *skomatī* (στενάζω, γογγύζω), *skomlīati* (γρυλλίζω)].

σκοπ-άρχης, -ου, ό (σκοπός+άρχω)· ό άρχηγός τών κατασκόπων (τών άνιχνευτών, τών ένεργούντων κατοπτεύσεως).

σκοπελο-δρόμος, ον· ό τρέχων διά μέσου σκο-πέλων (βράχων).

σκόπελος, -ου, ό (σκοπέω)· τόπος κατάλληλος, άπό του όποίου δύναται τις να περιοκοπή τά περίξ (ως τό σκοπιά), άπόκρημος βράχος, άκρωτήριον,

λατ. *scorulus* || γενικώς, ύψηλός βράχος, κορυφή [ή έκ τών σκοπιά, σκοπός, σκοπέω, σκέπτομαι παρα-γωγή τής λ. σκόπελος ειχεν υλοθετηθή υπό τών άρ-χαίων ήδη· νεώτεροι τινες άπορρίπτουσι τήν έτυμολο-γίαν ταύτην και τήν άρχικην σημασίαν («τόπος παρα-τηρήσεως») και προτεινουσι τήν σημασ. «πέτρωμα κεκομμένον καθέτως» (έξ ίαπ. **sqep-*, **sqop-* = κόπτειν· πρβλ. σκέπαρος, -ου)].

σκοπέω, και σκεπτόμαι (βλ. λ.).

σκοπέω, και σκεπτόμαι ως άποθ.· οί τύποι ούτοι άπαντώσι μόνον έν τή ένεστ. και πρτ., τών υπολοίπων χρόνων (τ. έ. μελλ. *σκέψομαι*, άορ. α' *έσκενδάμην*, πρκ. *έσκεμμαι*) παραλαμβανόμενον έκ του σκεπτομαι· (σκόπος)· θλέπω πρός τί πράγμα || θλέπω, δεώμαι, παρατηρώ, θεωρώ, έξετάζω, έπισκοπώ || γενικώς, πρτ-άζω, στρέφω τό θλέμμα, άγρυπνώ.— || μτρφ., συ-τέχω εις τι, σκεπτομαι, άποδίδω σημασίαν εις τί || *σκο-πέω τά έμυνού*=έξετάζω (προσέχω) τās ίδίās μου υποδείσεις.— || έρευνώ, έξετάζω, έξακριβώνω, θε-δαιώνω.

σκοπή, ή (σκοπέω)=σκοπιά (βλ. λ.): τόπος άφ' ού τις παρατηρεί ή κατασκοπεύει, πύργος κατο-πτεύσεως.

σκοπιά, ίων. -ία, ή (σκοπός)· ως και νύν, σκοπιά, τόπος ύψηλός, έξ ου δύναται τις να παρατηρή ή να κατασκοπεύη, κορυφή όρους. 2) πύργος κατο-πτεύσεως, λατ. *specula*.— || φυλακή, φρουρά, άγρυ-πνία || *σκοπιάν έχω*=φυλάττω, άγρυπνώ.

σκοπιάζω (σκοπιά)· θλέπω περί έμαυτόν γύρω, κατασκοπεύω άπό πύργου κατοπτεύσεως || γενικώς, κατοπτεύω, άνερευνώ, έξετάζω.— || μτρφ., άνιχνεύω τί μετά προσοχής, άναζητώ τι, άνακαλύπτω.

σκοπιώ, μτρν. ποιητ. τύπος άντι σκοπιάζω.

σκοπιήτης, -ου, ό (σκοπιά)· κατάσκοπος, πρό-σκοπος, σκοπιωρός.— || όρεσίβιος, επίθ. του Πανός. **σκοπι-ωρέομαι, μελλ. -ήσομαι, άποθ. (σκοπιά + ώρα)**· κατοπτεύω (παρατηρώ) από σκοπιάν, περι-σκοπώ από παρατηρητήριον.

σκοπός, ό και ή (σκέπτομαι)· ό σκοπών (ό παρα-τηρών, ό φυλάττω, ό προσέχω) || έν κακή ένν., ό παραφυλάττων, ό ένεδρεύων, διά τινα. 2) επί θεών, ό διαφυλάττων, ό φύλαξ άγγελος, προστάτης, πολιορχος, τόπου τινός. 3) έν πολέμω, ως και νύν, ό σκοπός, ό φρουρός, ό άγρυπνος φύλαξ, λατ. *speculator* || ως. ό έπισημαιών και υποδεικνύων τό δή-ραμα κατά τό κνήγιοη || κατάσκοπος, πρόσκοπος, άνιχνευτής || άγγελιαφόρος.— || τό σημεϊον ή τό άντικείμενον, επί του όπολου προσήλκει τις τό θλέμμα του, τό «σημάδι», ό στόχος, λατ. *scopus* || *άπό σκοπού* = μακράν του στόχου. 2) μτρφ., ως και νύν, ό σκοπός, χάριν του όπολου πράττει ή λέ-γει τίς τι, [δι' έτυμ. βλ. σκέπτομαι].

σκορικήϊω, μελλ. άττ. -ΰω· στέλλω τινά *έξ κό-ρακας*, «τόν στέρνω εις τόν διάβολον», τόν μετα-χειρίζομαι περιφρονητικώς.— παθητ., τυγχάνω περι-φρονητικής μεταχειρίσεως έκ μέρους τινός, λατ. *contumelia affici*. [σκορακίζω ((έξ κόρακας· και' άλλους, ούχι όρθως, <σκόρ+είδναμαι !)].

σκορδινάομαι, ίων. -έσομαι, μελλ. -ήσομαι· άποθ.· έκτείνω τά μέλη μου, τεντώνομαι, τανύομαι, χα-σμάμαι, αισθάνομαι υπερβολικην κόπωσιν ή χαύνω-σιν («τεμπέλισμα»). [άβεβ. έτυμ.· βλ. κόρδαξ].

σκορδύλη, ή· μικρός Ιχθύς έκ του είδους του θύννου· [δι' έτυμ. βλ. κορδύλη].

σκοροδ-άλημ, ή (σκόροδος + άλημ)· άλημ (σάλ-τασ, σαλαμούρα, Τουρσι) από σκόροδον («σκόρδο»), είδος σκροδαλιάς.

σκοροδίξω, μελλ. -ίσω· παθητ. πρκ. *έσκοροδίσαιμι* (σκόροδον)· (δια)τρέφω με σκόροδον || εις άλέκτο-ρας προοριζομένους διά άλεκτορομαχίας ίδω ως κυρίαν τροφήν (όλίγον πρό τής μονομαχίας) σκόρ-δον, τό όποιον τούς παροξύνει πρός μάχην || *έσκορο-δισμένος*=παρεσκευασμένος πρός μάχην διά σκό-ροδου («ταγισμένος με σκόρδο»).

σκορόδιον, τό, ύποκορ. του σκόροδον || έν τώ πληθ., θλαστάρια, φύλλα, ή καυλοί σκόροδων.

ΣΚΟΡΟΔΟΝ, τό, και συγχεκ. σκόρδον· ως και

νῦν, σκόρδον, λατ. allium || συχνά μνημονεύεται ἁμὸς μετὰ τοῦ κρομμύου καὶ τοῦ πράσου· ἐξ αὐτοῦ τὸ σκороδο-πανδοκευτρι-αρτόπωλις, -ιδος, ἢ (σκόροδο)+πανδοκευτρια+ἀρτόπωλις· ἢ ξενοδοχος ἢ πωλοῦσα σκόρδα καὶ ἔριτον.

ΣΚΟΡΠΙΖΩ, μελλ. -ίσω· ὡς καὶ νῦν, σκορπίζω, διασκορπίζω, διαχέω || εἶμαι σπάταλος || πρβλ. σκεδάσνυμι.

ΣΚΟΡΠΙΟΣ, ὁ ὁ «σκορπιός» (εἶτε τῆς ξηρᾶς εἶτε τῆς θαλάσσης, ἢ «σκορπίνα»).

**Ετυμ.*: σκορπίος ἐξ αὐτοῦ καὶ τὸ σκορπιζέω=διασκορπίζω (διότι σκορπίος ἐκαλεῖτο καὶ πολεμικὴ τις μηχανὴ ἐκτοξεύσεως βελῶν)· ἀγγλ.-σαξ. sceorfan (ροκανίζω, χαρδίσω), scaerfian (ἀποξέω, κομματίζω), παλ.-γερμ. scirbi (δραῦσμα), scarbī (τεμαχίζω), screvñ (incidere), λεττ. schkerpis (χορτοκόπος μάχαιρα), schkerpēt (κόπτη τὴν χλόην), schkerpele (δραῦσμα ξύλου), schkirpiā (ἀποστόμωμά μαχαιρᾶς)· πρβλ. καὶ τὴν ἑμάδα λέξεων ἄνευ τοῦ ἀρχικοῦ s- ἐν λ. καρπός, κρούπιον· ἐπέκτ. κατὰ ἐν χειλικόν πρόσφ. ἐκ τῶν *(s)qer(e), *(s)qerē, *(s)qeri, *(s)qeru- (σχίζω, κόπτω).

ΣΚΟΤΑΙΟΣ, α, ον (σκότος)· ὁ ἐν σκότει ὦν, σκοτεινός || ὁ πρό τῆς αἰχῆς, κατὰ τὸ λυκαυγές, ἢ ὁ μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, κατὰ τὸ λυκόφως, ὁ ἐν τῷ σκότει τῆς νυκτός.

ΣΚΟΤΕΙΝΟΣ, ἢ, ὄν (σκότος)· ὡς καὶ νῦν, σκοτεινός, μαυριδερός || ὁ ἐν τῷ σκότει ὦν, τυφλός.— || μτφρ. σκοτεινός, ἀσαφής.—ἐπιτρ. -ώης.

ΣΚΟΤΙΑ, ἢ (σκότος)· σκότος, «σκοτόδι», γνόφος, ἀχλὺς, ζόφος, «σοουρίπωμα».

ΣΚΟΤΙΖΩ, μελλ. -ίω (σκότος)· κάμνω τι σκοτεινόν, συσκοτίζω, ἐπισκοτίζω.— παθητ., εἶμαι ἢ γίνομαι σκοτεινός, σκοτεινιάζω.

ΣΚΟΤΙΟΣ, α, ον, ὡς καὶ -ος, -ον (σκότος)· σκοτεινός, μαυριδερός || ὁ ζῶν ἢ γινόμενος ἐν τῷ σκότει, ὁ ἐν τῷ σκότει διατελῶν || κρύφιος, κρυφός, μυστικός.

ΣΚΟΤΟ-ΔΑΣΥ-ΠΥΚΝΟ-ΘΡΙΞ, -τριχος, ὁ, ἢ (σκότος + δασύς+πυκνός+θρίξ)· σκοτεινός ἐκ τῆς πυκνότητος καὶ δασύτητος τῶν τριχῶν (μετὰ πυκνά μαῦρα μαλλιά).

ΣΚΟΤΟ-ΔΙΝΕΩ, (σκότος+δίνος)· πάσχω ἐκ σκοτοδίνης, «ζαλιζομαι», «άντρολλίζομαι».

ΣΚΟΤΟ-ΔΙΝΙΑ, ἢ (σκοτοδινέα)· σκοτοδίνη, ἴλιγγος. ζάλη, «άντραλλισμα».

ΣΚΟΤΟ-ΔΙΝΙΩ=σκοτοδινέω (βλ. λ.).

ΣΚΟΤΟ-ΕΙΔΗΣ, ἐς (σκότος + εἶδος)· ὁ φαινόμενος σκοτεινός.

ΣΚΟΤΕΙΣ, εσσα, εν, ποιητ. ἀντὶ σκότιος (σκότος)· σκοτεινός || σκοτιμένος, κατηφής.

ΣΚΟΤΟ-ΜΑΙΝΑ, ἢ=σκοτομηνά (βλ. λ.).

ΣΚΟΤΟ-ΜΗΝΗ, ἢ (σκότος+μήνη)· νύξ ἀσέληνος.

ΣΚΟΤΟ-ΜΗΝΙΟΣ, ον (σκοτομήνη)· ἀσέληνος, σκοτεινός.

ΣΚΟΤΟΣ, -ου, ὁ (καὶ σπανιῶτ. σκότος, -εος, τό)· ὡς καὶ νῦν, σκότος, «σκοτόδι», ἔλληρις φωτός || παρ' Ὁμήρου συχνά ἐπὶ τοῦ σκότους τοῦ θανάτου, καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῇ φράσει τὸν δὲ σκότος ὅσση κάλυψεν (=σκότος ἐκάλυψε τοὺς ὀφθαλμούς του, ἀπέθανεν) || ἐπὶ τυφλότητος, σκότος βλέπω = βλεπε σκότος, δηλ. δὲν βλέπω τίποτε, εἶμαι τυφλός || μτφρ., σκότω κρύπτω=λατ. nocte premere=κρύπτω ἐν τῷ σκότει.— ὁ τύπος τοῦ οὐδ. (τὸ σκότος) σπανίως ἀπαντᾷ παρ' ἀττικαῖς. [σκότος] σκοτεινός· σκότιος· σκοτόω· παλ.-ιρλ. scaith (σκιὰ), γοτθ. skadus, ἀγγλ.-σαξ. scaedu, παλ.-γερμ. scaot (σκιὰ), ἄλβ. koī (σκοτεινότης)].

ΣΚΟΤΩ, μελλ. -ώσω (σκότος)· ποιῶ τι σκοτεινόν, σκοτίζω, ἀμαυρῶνω, τυφλώνω.

ΣΚΟΤΩΔΗΣ, εες, συνηρ. ἀντὶ σκοτοειδής (βλ. λ.), σκοτεινός, μαύρος || ἀσαφής.

ΣΚΥΘΑΛΟΝ, τό· κόπρος, ρύπος || ἀπομεινάρη, ἀπόρριμμα, σκουπίδι, ὡς καὶ νῦν «σκύβαλον», ἀπολείπωμα, τσόφλι. [συνήθως ἐτυμολογεῖται ἐκ τοῦ «ἐς κύνας βαλεῖν», πρβλ. σκοραλίω] ὅτι τινων τῶν νεωτέρων συσχετίζεται πρὸς τὸ λιθ. skubūs-rūs (προσεκτικός, ἀγρυπνος), skūbī (διάζομαι), ιαπ. *squb· γοτθ. af-

skiuban (ἀπωδῶ πλαγίως), ιαπ. *squr· ὅπ' ἄλλων θεωρεῖται σμμιτ. καταγωγῆς].

ΣΚΥΘΑΙΝΩ=σκούζομαι (βλ. λ.).

ΣΚΥΖΟΜΑΙ, ἀποθ. ὀργίζομαι (ἢ εἶμαι ὀργισμένος) ἐναντίον τίνος, ἀγανακτῶ ἐναντίον τίνος.

**Ετυμ.*: σκούζομαι, σκυθαίνω σκυθρός (κατ' ὄνομ. <*σκυθ-θρος (<*σκυδ-θρος)· σκυθρωτός· σκυθράζω· λιθ. skaudūs (ἀλγηνός, ὀδυνώδης, βίαιος), skūstī (καταπονοῦμαι), prakudimas (νευρικός κάματος) skūndzu, skūstī (μεμψιμοιρῶ διὰ τι), λεττ. skundēt (ἐπιπλήττω, εἶμαι χολωμένος), ska'udēt, ska'ust (φθωνῶ, ζηλεύω)· ἐξ ιαπ. *squd.

Σκυθαίνω, ἢ, θηλ. τοῦ Σκύθης.

Σκύθης, -ου, ὁ κλητ. Σκύθη· ὁ κατοικῶν ἐν Σκυθίᾳ, ὁ κἀτοικός τῆς, ἢ ὁ καταγομμένος ἐξ αὐτῆς || παροιμ. φρ. Σκυθῶν ἐρημία ὡς θά ἐλέγομεν σήμερον «Ἀφρικανικὴ ἐρημία». 2) ὡς ἐπιθ. Σκυδικός.— || ἐν Ἀθῆναις, ἀστονομικός (ἢ δικαστικός) κλητήρ· διότι τὸ σῶμα τῶν ὀργάνων τούτων τῆς τάξεως (εἰδος πολιτοφυλακῆς) ἀπετελεῖτο ἐκ Σκυθῶν δούλων κατὰ τὸ πλεῖστον.

Σκυδίω, μελλ. -ίω (Σκύθης)· εἶμαι Σκυδής, ἢ φέρομαι ὡς οἱ Σκυθαί || καταμερίζω με τοὺς Σκυδας. 2) πίνω ὡς Σκυδής. 3) ἐπειθῆ, οἱ Σκυθαί· συνήθιστον νὰ ἀποσπῶν τὸ δέρμα ἀπὸ τὰς κεφαλὰς τῶν ἐχθρῶν των, τὸ σκυθίω κατηγήσοι νὰ προσλάβῃ καὶ τὴν σημασίαν τοῦ «ξυρίζω τὴν κεφαλὴν μου».

Σκυδιότης, ἐπιτρ. (Σκυθίω)· κατὰ τὸν τρόπον τῶν Σκυθῶν || ἐν τῇ γλώσσῃ τῶν Σκυθῶν.

Σκυδο-τοξότης, -ου, ὁ ὁ Σκυδῆς τοξότης.

Σκυδράζω, μελλ. -άσω (σκυθρός)· εἶμαι ὀργισμένος, εἶμαι λυπημένος, εἶμαι σκυθρωπός, σκυθρωπάζω (βλ. λ.).

ΣΚΥΘΡΟΣ, ὁ, ὄν· ὀργισμένος, κατηφής, μελαγχολικός, σκυθρωτός (βλ. λ.): [ἴτ' ἐτυμ. βλ. σκούζομαι].

Σκυθρ-ωπάζω, μελλ. -άσω (σκυθρωτός)· ὡς καὶ νῦν, σκυθρῶπάζω, εἶμαι σκυθρωπός, «κατοσουφιάζω», ἔχω ὄψιν κατηφῆ, φαίνομαι δυσρησθημένος ἢ ὀργισμένος, ἔχω ὄψιν περιλυπον.

σκυθρ-ωπός, (ἢ), ὄν (σκυθρῶς+ὄψ)· ὡς καὶ νῦν, σκυθρῶπός, λυπημένος ἢ ὀργισμένος τὴν ὄψιν, κατηφής, μελαγχολικός.—ἐπιτρ. σκυθρῶπῶς ἔχω=εἶμαι περιλυπος τὴν ὄψιν.

σκυλάκινα, ἢ, θηλ. τοῦ σκύλαξ· «σκύλα».

σκυλάκεμα, -ατος, τό· τὸ «σκυλάκι», τὸ νεογνόν τοῦ κυνός· ἐκ τοῦ

σκυλάκεύω, μελλ. -σω (σκύλαξ)· ζευγαρῶνω κύνας πρὸς πολλαπλασιασμόν των || γεν., ἀνατρέφω (διατηρῶ) κύνας.

σκυλάκ-ώδης, ἐς (σκύλαξ+εἶδος)· ὁ ὁμοιος πρὸς σκύλακα (νεαρὸν κύνα) || τὸ οὐδ. τὸ σκυλακῶδες ὡς οὐσ.— ἢ φύσις (ὁ χαρακτήρ) τῶν σκυλάκων.

σκυλάξ, -άκος, ὁ, ἢ· τὸ νεογνόν τοῦ κυνός, τὸ «σκυλάκι», λατ. calulus || ὡς τὸ σκύμνος, τὸ νεογνόν («τὸ μικρόν») οἰουδῆποτε ζῶου, πᾶν νεαρᾶς ἢ κικίας ζῶου.

**Ετυμ.*: σκύλαξ· ὑπὸ τινων συγγ. τῆ πορν. skualdra (γαυγίζω ἀκαταπαύτως), παλ.-νορρ. skuaidr (=λατ. garrulus, crepitus), skualdra (ὄμιλῶ εἰς ἐπίσημον γλώσσαν), skual (=λατ. vox, sonus, loquela, sermo), ιαπ. *sqvel- (ἐν μεταπτώτ. βαθμ. *sqvōi· ἐν τῷ σκύλαξ), πρβλ. πρὸς τούτους λιθ. skallkas (κυνηγετικός

κύων, γαυγίζων συνεχῶς), skalyti (γαυγίζω ἀπαύστως).— κατ' ἄλλους, οὐχὶ ὀρθῶς, σκύλαξ ἀντὶ *σκολαξ κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὰ κύων, κυν·: μεσο-ιρλ. cuilēn (=λατ. calulus), gall. colwyn (σκύλαξ) <Κελτ. *kol-eino.—ὑπ' ἄλλων ἀνήχθη εἰς τύπον *σκυδ-λακ·: σκούζω (=μαλλῶνω)· ἀλλ' ἐκ τούτου θὰ ἀνέμενέ τις τύπον *σκυλλακ· (μετὰ διπλοῦ -λλ-), πρβλ. λακ. ἔλλά (=ἔδρα, κἀδισμα) (<ἐδ-λα (=λατ. sella)· ἐν τούτοις δι' αὐτοῦ ἐξηγοῦνται τύποι ὡς οἱ Σκύλλα, Σκύλλαι, καὶ τὸ παρ' Ἡσυχ. αἰολ. «κύλλα» σκύλαξ).

σκούλεμα, -ατος, τό (σκυλεύω)· τὸ σκυλευθέν, τὸ λαφυραγωγηθέν || κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῇ πληθ. λάφυρα, σκύλα, λεία, λαφυραγωγηθέντα διπλα φονευθέντος ἐ·: ἰοοῦ, σκυλευθεῖσα πανοπλία.

σκυλεύω, μελλ. -σω (σκύλον)· άπογυμνώνω φονευθέντα έχθρόν από τήν πανοπλίαν του, τόν λαφυραγωγώ, λατ. *spoliare* || μετά εὖς αίτ. (προσ. καί πραγμ.): *Κύκνον τεύχεα άπ' ώμων σκυλεύσαντες* = περισφαιρέσαντες τά όπλα του Κύκνου από τούς ώμους του.

σκύλη-φόρος, ον' = *σκυλοφόρος* (βλ. λ.).

σκύλιον, τό· τό «σκυλόφαρο», λατ. *canicula*· [έκ του σκύλαξ (βλ. λ.)· πρβλ. και τό παρά Νικ. «σκύλλα· καρχαρίας»· τό τέρμα -ιον είναι των ύποκορ.—συγγ. τῷ λατ. *squalus* (=σκυλόφαρο) ((ίαιπ. *sqvolio-m), όπερ πάλιν είναι συγγ. τῷ παλ.-norr. *hualr* (φάλαϊνα), μεσ.-γερμ. *wels*, παλ.-πρωσ. *kalis* (ίχθύς ποταμῶν, ό σίλαουρος), πρβλ. 'Ηουχ. «άσπαλος· ίχθύς»].

Σκύλλα ἢ **Σκύλλη**, ης, ἡ· δηλικόν τέρας κατοικούν έν σπηλαίῳ, κατά τόν Σικελικόν πορθμόν, ύλακτοῦν ώς κύνων, με δώδεκα βραχιόνια και έξ άχένας, κατακόπτον δέ τήν λείαν του εις τεμάχια (διό και έκλήθη *Σκύλλα*, εκ του σκύλλω βλ. λ.) [δι' έτουμ. βλ. *σκύλαξ*].

ΣΚΥ'ΛΛΩ, άορ. α' *έσκυλα*· σπαράττω, εξεσχίζω, εκδέρω, «γδέρνω» || μτφρ., ένοχλώ, βοσανίζω, δυσραεστώ, έμβάλλω εις ταραχήν, λατ. *venare*.

Έτυμ.: *σκύλλω· σκύλ-μα· σκυλ-μός· κο-σκυλ-μάτια* (βλ. λ.)=λατ. *qui-squill-iae*· πρβλ. μεσ.-γερμ. *schiel* (θεμ. *sqeuoi-)=θραύσιμα, τεμάχιον· έξ ίαιπ. *sqeuil-, *sqvel-, *squl-, τά όποια άνάγονται εις ίαιπ. *sqvel- εκτετ. εκ του *sqve-, *sqeu-, *squ- βλ. και *σκῦρ* s'· τό λατ. *quisquilliae* όπ' άλλων θεωρεῖται δάνειον εκ τῆς 'Ελληνικῆς, και όπ' άλλων συγγ. τῷ έλλ. *κοσκυλ-μάτια*, περιέχον τήν βίζαν *sqvel-, άντί του *quesquelliae τρόπον τινά.

σκύλαμα, -ατος, τό (σκύλλω)· τό άποσπασδέν (εκ-ριζωδέν) τεμάχιον ἢ ή απότιλις (τό ξεριζώσιμα) τῆς κόμης, τό μόδημα.

σκυλιός, ό (σκύλλω)· σπαργμός, τό «ξεσχισμα» || μτφρ., ένόχλησις, βασάνισμα, κάκωσις.

σκύλο-δεψέω, μελλ. -ήσω (*σκυλοδέψης*)· κατεργάζομαι δέρματα, θυροδεψώ.

σκύλο-δέψης, -ου, ό, και **σκυλό-δέψος** (*σκυλος+δέψω*, μελλ. του *δέψω*)· ό κατεργαζόμενος δέρματα, ό θυροδέψης (λεγόμενος άλλως και *σκυτοδέψης*).

σκύλον, τό (σκύλλω), κατά τό πλείστον έν τῷ πληθ. τά *σκύλα*· ώς τό *έναρα* (τά), τά όπλα του νεκρού ήττημένου τά λαμβανόμενα υπό του νικητού ώς λάφυρα τῆς νίκης του, γυν. λάφυρα, λατ. *spolia* || *σκύλα γεράφα*=επιγράφα τό θνομά μου επί όπλων ληφθέντων ώς λαφύρων και άφιερουμένων εις ναόν θεοῦ τινος || σπαν. έν τῷ έν., λαφυρον, λελα.

σκύλαος, -εος, τό (σκύλλω)· δέρμα παντός ζώου φονευθέντος || ειδ. δορά λέοντος.

σκυλο-φόρος, ον (*σκυλον+φέρω*)· ό λαμβάνων (ἢ ό δειχόμενος) τά *σκύλα*, β'γλ. τό λάφυρα.

σκύλο-χάρης, -ές (*σκύλον+χάρηαι*)· ό χαίρων (εύφραιόμενος) επί τοῖς λαφύροις.

ΣΚΥ'ΜΝΟΣ, -ου, ό· ώς τό *σκύλαξ* (βλ. λ.), νεογόν ζώου || γυρ. τό νεογόν λεαινῆς (όπως *σκύλαξ* κυρ. εκκαλεῖτο τό νεογόν κυνός).

Έτυμ.: σκοτ. έτυμολ. υπό τινός, ἡχιστα πιθανώς, συναρτίζεται πρός τό *σκύλαξ* (βλ. λ.)· όπ' άλλων άνάγεται εις **σκυδμνος* (νεαρόν ζών εύκόλως έρεδιζόμενον): *σκυθμαίνω* (έρεδιζομαι).

σκύμνω, άορ. άντί *σκύμνω*, αίτ. πληθ. του *σκύμνος*.

Σκύρος, ἡ· ἡ γνωστή νῆσος των Σποράδων, ού μακράν τῆς Εύβοίας, κληθεῖσα οὕτω λόγω του πετρώδους του εδάφους τῆς (βλ. Κ.Ε.Α.).— **Σκυροδεν** = από τήν Σκύρον.

σκύρος, -ου, ό, και **σκύρος**· τό *λατύπη*, τά κατά τήν λάξεσιν των λίθων εκπίπτοντα τεμάχια, τά *σκύρα* (ώς και νῦν έτι λέγονται).

Έτυμ.: *σκύρος· σκυροῦμαι* (=είμαι λιθοστρωμένος) *σκυρωτά δδός* (Πινδ.) = λατ. *via strata* (λιδοστρωτός) *σκυρωδής* (=πετρώδης): λιθ. *κιάυρας*, λεττ. *zauris* (τρυπημένος), λιθ. *skiaure* (λέμβος διάτρητος χρησιμεύουσα ώς ίχθυοφυλάκιον), παλ.-σουθ. *skyr* (**skoyrr*)=εὐδραυστος, παλ.-norr. *skor* (ένσκηπ,

πληγή, τραῦμα), μεσ.-γερμ. *schore* (διάρρηγμα, σχίσμα), γοθ. -*skauōr*, παλ.-γερμ. *scora* (πτύον), μεσ.-γερμ. *schorn* (σαρώνων συναδροζώ)· έξ ίαιπ. **sqve-*, **sqve-* εκτετ. κατά έν -r- εκτετ. δε κατά έν -f- έν τῷ λιθ. *skulū*, *skusti* (άποξέω, ξυρίζω), *skūtas* (μικρόν τεμάχιον), *skūfti* («τό χαρχάλι του πετεινού»)· ένταῦθα πθ. άνήκει τό παρ' 'Ηουχ. «σκυλίζει· σπαράσσει»· ίαιπ. **sqve-*, έξ οῦ **sqeu-*, **sqvel-* έν μεταπτ. βαθμ. **squl-* έν τῷ σκύλλω (βλ. λ.).

σκυτάλη, ἡ· ράβδος, θακτηρία, ρόπαλον, κορύνη || έν Σπάρτη *σκυτάλη* εκκαλεῖτο ράβδος κυλινδρική χρησιμοποιομένη πρός γραφήν μυστικῶν διαταγῶν, των όποιων ἢ άνάγνωσις ήτο πρῶγμα άνέφικτον δια πάντα άλλον εκτός του έχοντος τήν ράβδον ἢ άλλην τῶν ίδιων διαστάσεων· περιετύλισσον δηλ. τήν ράβδον λοξῶς με δερματίνη λωρίδα ἢ με ταινίαν χαρτου, και είτα έγραφον κατά μήκος τῆς ράβδου, όποτε ήτο άδύνατον να άναγνωσθούν τά άναγραφέντα επί τῆς ταινίας μετά τήν εκτύλιξιν τῆς. Έν τῇ πραγματικότητι δηλ. οι Έφοροι τήν ταινίαν αὐτήν (μετά τήν γραφήν και τήν εκ τῆς σκυτάλης εκτύλιξιν) άπέστελλον πρός τοὺς εξῶ της Σπάρτης δρωντας στρατηγούς, οι όποιοι ήσαν και οι μόνοι δυνάμει να άναγνώσουν τά «σταλένια γράμματα» (διαταγές), διότι μόνον αὐτοί κατεῖχον σκυτάλην των ίδιων διαστάσεων πρός τήν φυλασσομένην υπό των Έφωρων, και δέν ειχον παρά να περιτυλίξουν τήν ιδιήν των σκυτάλην με τήν ενεπίτρησαν ταινίαν. || ένταῦθεν κατήντησε *σκυτάλη* να σημαίνει διαταγήν των Έφωρων τῆς Σπάρτης (ἢ άλλης άρμοδίας άρχῆς), ἢ και γενικότερον πᾶσαν παραγγελίαν ἢ άγγελία. [*σκυτάλη· σκυτάλον· σκυταλῆς*· σκοτ. έτυμολ.· πρβλ. λατ. *scutula*, λιθ. *skutiūle* (ξύλιον κυτίον μετά σκεπάσματος)]

σκυτάλιον, τό, ύποκορ. του *σκυτάλον* (μικρά ράβδος, ραβδίον).

σκυτάλις, -ίδος, ἡ, ύποκορ. του *σκυτάλη* (βλ. λ.).

σκυτάλον, τό = *σκυτάλη* (βλ. λ.), ρόπαλον, «μαγκούρα».

σκυτεύς, -έως, ό (*σκυτός*) = *σκυτοτόμος* (βλ. λ.), ύποδηματοποιός, σανδαλοποιός, «μαλωματῆς», «παπουτοῆς».

σκυτεύω, μελλ. -σω (*σκυτεύς*)· είμαι ύποδηματοποιός, είμαι *σκυτοτόμος*.

ΣΚΥ'ΤΗ, άορ. *σκυτά*, ἡ· ἡ κεφαλή || ό τράχηλος. **σκυτίνας**, ἡ, ον (*σκυτός*)· δερμάτινος, πεποιημένος εκ δέρματος || τό *σκυτίνον* (ώς οὐσ.)=δερμάτινον στόλιωμα ἢ έξάρτημα.

σκυτός, τό (*κῦτος*, έξ οῦ τό λατ. *cutis*)· δέρμα, και μάλιστα κατεργασμένον, θύρα, «τομάρι, πετοί».— || πᾶν τό κατεσκευασμένον εκ δέρματος, μόστιγ, λωρίον.

Έτυμ.: *σκυτός· σκυτεύς*· έξ ίαιπ. **sqeu-*, όπερ είναι επέκτ. εκ του **sqeu-*, **sqevā-* (καλύπτω), μαρτυρούμενου εκ του αναορ. *skunditi*, *skunō'ti*, *skūiti* (καλύπτω), έλλ. *σκύλον* (βλ. λ.), λατ. *obscurus*, μεσ.-ιρλ. *cūil* (**kūili-*), gall. *cil ysgil* (μικρά κρύπτη), μεσ.-gall.

eskit esgit (=calceus), μεσ.-gall. *esgiā*, corn. *eskit esgis* (υπόδημα), παλ.-norr. *skauinn* (ύπερασπιστής, πρόμαχος), μεσ.-γερμ. *sciune* (άποθήκη σταχύων), παλ.-γερμ. *scūr* (υπόστεγον), *scūrā*, *sciura* (όχυροβολών), παλ.-norr. *skíōl* (υπόστεγον), *skíōla* (καδίσκος), μεσ.-γερμ. *schil* (μικρά κρύπτη), παλ.-norr. *skūme* (σκοτεινός)· έν ίαιπ. **sqeudh-* ύπάρχει έν τῷ γοθ.

skauda-raip (=ίμάς), παλ.-norr. *skauðir* (δερματίνη οέλλα ἴππου), *skíōða* (μικρός δερμάτινος σάκος), μεσ.-γερμ. *schöle* (τοῦφλι), λεττ. *skaut* (περιπτώσομαι, έναγκαλιζομαι), *skumt* (άποδοίνω περίλυπος), λιθ. *skūrā* (δέρμα), *ciwkh* (όροφή)· πρβλ. τάς άνευ του άρχικου s- λέξεις έν *κῦτος*.—τό λατ. *scūtium* δέν είναι βέβαιον ότι άνήκει ένταῦθα.

σκυτο-τομείον, τό (*σκυτοτομέω*)· τό έργαστήριον του.σκυτοτόμου (υπόδηματοποιου).

σκυτο-τομέω, μελλ. -ήσω (*σκυτοτόμος*)· κόπτω δέρμα πρός κατασκευήν ύποδημάτων, είμαι *σκυτοτόμος* (υπόδηματοποιός).

σκυτο-τομικός, ἡ, όν (*σκυτοτόμος*)· ό άνήκων ἢ άρμόζων εις σκυτοτόμον.

σκυτο-τόμος, ον (σκύτος+τεμείν, τοῦ τέμνω) ὁ κόπτων δέρμα ἥ ὡς οὗσα. ὁ σκυτοτόμος=ὁ ἐργαζόμενος εἰς δέρματα, ὑποδηματοποιός, ὁ διορθωτὴς παλαιῶν ὑποδημάτων, «μπαλωματῆς».

σκύτο-τράγγω, (σκύτος + τραγείν, τοῦ τρώγω) κατατρέγω (φροκανίζω) δέρματα ἥ καταστρέφω δέρματα.

σκύφος, -ου, ὁ, καὶ **σκύφος**, -εος, τὸ (συγγ. τῆς κύπελλον, κύπη, ἐκ τοῦ κύω) ποτήριον, «κούπα» ἥ ξύλινον ποτήριον, «καυκί» [ὑπὸ τινων συνεσχετίσθη πρὸς τὸ σκάπτω].

σκοληκό-θρυτος, ον (σκόληξ+βιβρώσκω) σκυλικοφθαγμένος ἥ πλήρης σκοληκῶν.

ΣΚΩΛΗΞ, -ηκος, ὁ ὡς καὶ νῦν, σκώληξ, «κοκυλίκη», λατ. lumbricus. [σκώληξ+ σκοληκόμεαι+ σκωλήπτομαι («ξυναλυγίζω») σκωλ- εἶναι ἡ ἔκτετ. βαθμῆς τοῦ ἰαπ. *sqele- (κόμπω, λυγίζω) βλ. ἐν σκέλος].

ΣΚΩΛΟΣ, ὁ ὡς τὸ σκόλωσ+ πάσσαλος ἀπολήγων εἰς ὄξύ, «παλόκι» ἥ ἀκανθα, «ἀγκόδι», «κεντρί». [σκώλος+ σκόλωσ (=κώλυμα) σκώληξ (παρ* Ἡ-συχ.=σῶρος οἴτου κοπανισμένου εἰς τὸ ἄλῶνι) σκωλ- (: λιθ. kulas=πάσσαλος) εἶναι ἔκτετ. βαθμῆς τοῦ ἰαπ. *(s)qel-, *sqaela- (σχιζώ), μαρτυρούμενον ἐν τῆ ἀρμ. celum (σχιζώ), λιθ. skélti (σχιζώ) βλ. ἐν σκάλλω].

σκώμιον, -ατος, τὸ (σκώπτω) ὡς καὶ νῦν, σκώμιον, «εἰραγμα», ἐμπαιγμός, χλεύη, χλευασμός, παιδία, ὁστεϊσμός.

σκιμῆτιον, τὸ, ὑποκορ. τοῦ σκώμιον (βλ. λ.).

σκοπτήλης, -ου, ὁ (σκώπτω) ὁ σκόπτων, ὁ χλευαστής, βωμολόχος, γελοιοποιός.

ΣΚΩΠΤΩ, μελλ. σκώσομαι ἄορ. α' ἔσσωπα+ παθ. ἄορ. α' ἔσσωφθην ὡς καὶ νῦν, σκόπτω, ἐμπαίζω, περιπαίζω, περιγελῶ, χλευάζω.—ἀπολ. ὁστεϊζομαι, λέγω ὅσπετα [βι' ἐτυμ. βλ. σκώψ].

ΣΚΩΨ, (καὶ δωρ. σκώψ), τὸ, γεν. σκώτος (καὶ σκάτους) κόπρος, περιτίμω, ὀποπότημα, «κοκατό».

Ἔτυμ.: σκῶρ : σανσκρ. apa ana-skara-i (περιτίμωματα), παλ-νοργ. skarn, ἀγγλ.-εξ. scearn (κόπρος), λατ. mīscerda (κόπρος ποπτικῶν), sucerda (κόπρος χοίρου), παλ-σλαβ. skare, dū (=foedus) (: σανσκρ. chīṇāti chardayati = ἐξερῶ, μεσ-ιρλ. sceirdim = πτύω), ἰαπ. *sqr- (χωρίζω, ἀποχωρίζω) (βλ. καὶ κρίνω καὶ κείρω).—ἡ ἀντιστοιχία σκῶρ : σκατός ἀναλογεῖ πρὸς τὴν ἀντιστοιχίαν ὕδωρ : ὕδατος ἔως βεῖ ὁ τύπος σκῶρ ἐνεφανίσθη τὸ πρῶτον εἰς σύνθετα, οἷα τὰ ὑποτιθέμενα *μῦθ-σῶρ, *βουσ-κωρ κ. ἄ., ἃ ἄτο δὲ περισσότερον νοητός, εἶν παραλλήλως πρὸς τὸν τύπον κῆπος ὑπῆρχε καὶ τύπος *κῆπος, -ατος (πρβλ. σανσκρ. cākāṭi, cākānāḥ κῆπος : *κῆπος=ὑδρος : ὕδωρ) ἐκ τοῦ σκῶρ παράγεται τὸ σκωρία.

σκώψ, ὁ, γεν. σκώψος, ὄνομ. πληθ. σκώψες (ἐκ τοῦ σκέπτομαι, ὡς τὸ κλῶν ἐκ τοῦ κλέπτω καὶ τὸ φῶρ ἐκ τοῦ φέρω) εἶδος γλαυκός.

Ἔτυμ.: σκῶψ (καὶ κῶψ παρ* Ἀριαιτ.), γεν. σκωπός κυρ. σμ. ἐμπαικτικὸν πιτηνὸν (ὡς μιμούμενον τὸ κελάδημα ἄλλων) εἶτα ἐσθίμ. καὶ χορὸν ἐμπαικτικὸν (καθ' ὅν οἱ ἐρχοῦμενοι ἐμιμοῦντο γλαυκά) ἄττ. σκώπτω (*σκωπ-ιω) σκώμιον σκώπτης σκωπαλέος+ κατά τινες ἐξ ἰαπ. *skōmp-, τοῦ ὁποίου αὶ μεταπτω. βαθμῆδες *skāup- (*skēub-) καὶ *skup- (*skub-) θά ἐξέπροσσωπῶντο ὑπὸ τῶν παλ-νοργ. skaup (σορκομομός), skop (ὄμ. σμ.), παλ-γερμ. scorf (=λατ. ludibrium), μεσ-γερμ. schumpere (γυνή χαριέσσα) μεσ-γερμ. schampf (προσβολή), παλ-γερμ. scimph, μεσ-γερμ. schimpf (χλευασμός).

σμάνος, δωρ. ἀντισμήνος (βλ. λ.) δωρ. πληθ. σμάνεσαι.

σμάραγδινος, η, ον (σμάραγδος) ὁ ἐκ σμαράγδου ἥ ὁ πράσινος ὡς σμαράγδος.

ΣΜΑΡΑΓΔΟΣ ἢ **μάραγδος**, ὁ καὶ ἡ, λατ. smaragdus, πολύτιμος λίθος, ἔχων χρῶμα ἀνοικτὸν πράσινον.

Ἔτυμ.: σμάραγδος, δάνειον ἐκ τινος προσανοκρ. maragada-, πρβλ. σανσκρ. marak(a)ṭam, δάνειον σμ. μιτ. *bāragi, ἔβρ. bāreget (: bāraq=λάμπω) σμάραγδος <*σμαμάραγδος (κατ' ἄνομ.) : aṣmā maraga-

dḥ ἡ ὑποστηρικθεῖσα συσχετίσις πρὸς τὸ σμάω (ἀλείφω, χρίω, καθαρίζω) εἶναι ἀβάσιμος, διότι ὁ τύπος σμάω εἶναι ἀπλῆ ἐπινόησις τῶν Γραμματικῶν (ἀττ. σμῶ <*σμήνω) οὕτε καὶ ἡ πρὸς τὸ δημρ. σμαραγεῖν (ἐπιπλήττειν) συσχετίσις εὐσταθεῖ. Πρόκειται προφανῶς περὶ συνυπάρξεως τύπων ἀρχομένων ἀπὸ μ- ἢ σμ-, ὅπως μικρός-σμηρός κ. ἄ.

ΣΜΑΡΑΓΕΩ, μελλ. -ήσω+ κροτῶ, παταῶ ἥ ἐπὶ τῆς θαλάσσης, ροχθῶ ἥ ἐπὶ πτηνῶν, ἀντηχῶ ἐκ τῶν κρωγμῶν, κρῶζω. [σμαραγεῶ, -ίζω (σμαράσσω Μ. Ε., μαράσσω) πρβλ. σμάραγος ἢ λ. εἶναι πεποιημένη ἐκ τοῦ ἦρω, ὡς τὸ σφαραγεῶ].

Σμάρανος, ὁ (σμαραγεῶ) δαίμων τις, θεοθυβδεδε φάντασμα, «στοιχειό».

σμάρις, -ίδος, ἡ ὡς καὶ νῦν, «σμαρίδα, μαρίδα» [ἀγν. ἐτυμολ.].

σμάω, μελλ. σμήσω, δωρ. σμάσω ἄορ. α' ἔσμησα ἔν τῆ ἐνεστ. παρ* ἄττ. καὶ συνγρ. σμῶ, σμῆς, σμῆ, ἀπρφ. σμῆν (μάω) χρίω, ἐπιτρίβω, ἀλείφω, τρίβω ἥ μέσον, σμῶμαι τὴν κεφαλὴν=ἀλείφω τὴν κεφαλὴν μου. 2) τρίβω, σπογγίζω, ὄποσπογγίζω, πλύνω, καθαρίζω πρβλ. σμήχω.

Ἔτυμ.: σμάω σμήχω σμῶχω σμήλη σμήμα (=σμήγμα, καθαρτικὴ ἀλοιφή) σμῶδιε+σμός, σμῶν-η ἔε ἰαπ. *smēi- (τρίβω, στίλβω, κοπανίζω, κονιοποιῶ) πρβλ. καὶ τὰ ἐν σμηρός, σμίλη, σμίνθος+ κατά τινες ἐνταῦθα ἀνῆκει πιθ. καὶ τὸ λατ. macula πρβλ. καὶ γοθ. bi-smēitan (=ἐπιχειρίει), ἀγγλ.-εξ. smitan (ἀλείφω, ἐπιχρίω, ρουπαῖνω, μουτζουρώνω), (ἀγγλ. smite=πλήττω, κτυπῶ), παλ-γερμ. smīzan (τρίβω, ἀλείφω) (γερμ. schmeissen=ρίπτω, ἐξασκοντίζω, κτυπῶ), λεττ. smaidi (θωπεύω, κολακεύω).

σμερδάλεος, -έα (ἰων. -ἔη), -έων φοβερός, φρικτός, φρικαλέος, τρομερός.—τὸ οὖδ. σμερδαλέον ὡς ἐπίρρ.=κατὰ φρικτὸν τρόπον, φρικωδῶς, τρομερά.

Ἔτυμ.: σμερδάλεος+ σμερνός+ παλ-γερμ. smerzan (νεο-γερμ. schmerzen) = κῆμον τινὰ νά ὑποφέρει, smerzo, smerza (ἄλγος, πόνος, ὀδύνη) ἀγγλ.-εξ. smart (δριμύς, καυστικός, ἀλγινός, ὀδυνηρός), λατ. mordeo ἐνταῦθα ἀνῆχουσιν ὡς. τὰ : σανσκρ. mīdhāti, mārdati, mādayati (θρούω, συντρίβω), Zenb. marād- (διαφθείρω, λυαίνω), ἐξοντῶνω, ἐκμηδενίζω), λατ. morbus, ἰαπ. *smerd- (πρβλ. *mer- = τρίβω, στίλβω, κονιοποιῶ, ἀναλοκῶ), ἐν τῆ σανσκρ. mīdhāti=συντρίβω, ἔλλ. μαραίνω (βλ. λ.).

σμερνός, ἡ, ὄν=σμερδαλέος (βλ. λ.).

σμέω ἰων. ἀντι σμάω (βλ. λ.).

σμηνο-δόκος, ον (σμήνος+δέχομαι) ὁ περιέχων σμηνός μελισσῶν.

σμήνος, -εος, τὸ (ἐκ τοῦ ἐσμός) κυψέλη μελισσῶν (πρβλ. καὶ σίμβλος), λατ. alveare.— ἢ ὡς καὶ νῦν. σμήνος μελισσῶν (πρβλ. καὶ ἐσμός) ἥ γεν., ὡς καὶ νῦν σμηνός, στίφος, πλήθος, ὄχλος.

Ἔτυμ.: σμήνος, δωρ. σμᾶνος πρβλ. Ἡσυχ. «σμήναι τῶν μελισσῶν οἱ κηροδόχοι, ἦτοι αἱ θῆκαι» βάζει τῆς σημας «ἀνασυναγωγῆ» δέχονται τινες τὴν ἐν τῇ λέξει ὑπαρξίν τοῦ τύπου *smā-, συγγενέουτος πρὸς τὴν δμάδα λέξεων, ἦν εἰδόμεν ἐν λ. εἶς (βλ. λ.) καὶ πρὸς τὸ σανσκρ. sama-nā-ḥ (δμοιοσι, ὁ αὐτός, τῆς αὐτῆς φύσεως, κοινός), γοθ. samana, παλ-γερμ. saman (ὄμοιο, μαζί), ἱρλ. samain (ἡ περίοδος τῶν ἐορτῶν Tara), (κελτ. *samani = ἡ ἀνασυναγωγῆ, ξανασύναγμα), ἰαπ. *seme- (ἐνότης, μονάς+ ταυτότης+ ισότης+ ὁμοιότης).

σμήριγις, -ιγως, ἡ, καὶ μῆριγις θριξ σκληρὰ καὶ ἠνωρθωμένη ὡς ἀκανθα ἥ εἶδος ἀκάνθης [πρβλ. Ἡσυχ. «μῆριγις ἀκανθα γενομένη ἐν τοῖς ἐρίοις τῶν προβάτων» ἀγν. ἐτυμολ.].

σμήρινθος, -ου, ἡ=μῆρινθος (βλ. λ.) ἥ εἶδος πτηνοῦ [σμήρινθος <μῆρινθος <ἰαπ. *mer- (πλέκω, δένω), πρβλ. καὶ μέριμος, -ιθος, μερμίθη], τοῦ ὁποίου ἔκτετ. τύπος *merēgh φαίνεται μαρτυρούμενος ἐν τῆ ἑλλ. βρόχος+ τὸ αὐτὸ ἰαπ. *mēr- ὑπάρχει ἐν τῆ ἑλλ. μερῶ, -ομαι (βλ. λ.).

σμήχω, μελλ. -έσω+ παθ. ἄορ. α' ἐσμήχθη+ παραλλ. τύπος τοῦ σμάω (βλ. λ.), μεθ' οὗ ἔχει κοινὰς καὶ τὰς σημασίας [βι' ἐτυμ. βλ. σμάω].

σ μικρο-· δια λέξεις οὕτω ἀρχομένης βλ. μικρο-σ μικρός, α, όν, ιων. και παλ-αττ. αντί μικρός (βλ. λ.). σ μικρότης, σ μικρών, βλ. εν μικρ-σ μικρός, επίρρ. τοῦ σ μικρός.

σμίλαξ, -άκος, ἡ· ἄττ. μήλαξ (βλ. λ.), λατ. faxus. σμίλευμα, -ατος, τὸ (σμίλευω)· ἔργον γλυφῆς, πᾶν τὸ γεγλυμμένον, ἔξασον ἡ μτφρ., σμιλεύματα ἔργων=ἔργα λεπτῶς διὰ τῆς σμίλης εἰργασμένα.

σμίλευτός, ἡ, όν, ρημ. ἐπιθ. τοῦ σμιλεύω· γε-γλυμμένος, σκαλισμένος, σκαλιότης, κοίλος. σμίλευω, μελλ. -σω (σμίλη)· γλύφω διὰ τῆς σμί-λης λεπτῶς (τεχνικῶς), σκαλίζω, λαξεύω.

ΣΜΙ·ΑΗ, ἡ· ὡς και νῦν, σμίλη, μαχαιρίδιον πρὸς γλυφῆν, γλύφανον, λατ. scalprum ἡ χαρακτηρισκόν ἔρ-γαλεόν, ἔργαλεον γλύπτου ἡ γανικῶς, μαχαιρίδιον. Ἐτυμ.: σμίλη· ἄττ. σμίνυη και σμίνυς (ἑτοάπα, «διχάλι») (ιαπ. smēi, *smi-, κόπτης), οὐ ἐπέκτ. φαίνεται ἐν τῷ γερμ. *smip-, πρβλ. γοτθ. alzasmira (=χαλκός)=

παλ-νοργ. smidr (ἐργάτης ξύλου ἡ μετάλλου), παλ-γερμ. smid (σιδηρουργός· ἀρχική σημ. «κόπτης, σχί-στης»), smida (μέταλλον, κόσμημα ἐκ μετάλλου), smeidar (= λατ. arifex), εἷτα γοτθ. maitan (ιαπ. *mid-) γερμ. *mit-), παλ-νοργ. meita, παλ-γερμ. meizan (τέμνυιν), παλ-νοργ. meitill, παλ-γερμ. meizill (σμί-λη)· βλ. και σμικρός, σμίνθος, σμάω.

Σμινθέως, -έως, ό, ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλ. ἐκ·τοῦ Σμίν-θη ἡ Σμίνθος (πόλις τῆς Τρωάδος)=δ Σμίνθιος, ό κατοικῶν ἐν Σμίνθῃ ἡ ό καταγόμενος ἐξ αὐτῆς.— ἡ (ἐκ τοῦ σμίνθος) ό μυοκτόνος, ό φονεύων τοὺς ποντικούς.

σμίνθος, ό μυς, ποντικός [σμίνθος]· πρβλ. Ἦουχ. «σμίνθα· ό κατοικίδιος μῦς», «σμίς· μῦς» (ιαπ. *smēi-, *smi- (φθείρω τὴν διὰ τῆς τριθῆς, κατατριθω, κονιοποιώ, μεταβάλλω εἰς ψίχουλα), πρβλ., σμίλη, σμινύη, λιθ. smillis (λιχοῦδης, λαίμαργος, ό δάκτυ-λος λιχανός ἡ δεκτικής) (πρβλ. και λαχανός· λείχω), smailius (όξύς, αἰχμηρός· λαίμαργος)].

σμίνυη, ἡ· ἡ σκαπάνη ἡ ἔχουσα δύο μακρούς ὀδόντας πρὸς σκαφήν, δίκελλα, διχαλωτή τόσπα, λατ. bidens.

σμύγερός, επίρρ. -ρῶς, ποιητ. αντί μογερός, -ρῶς. σμῦξαι, ἀφρ. ἄορ. α' τοῦ σμύχω (βλ. λ.).

σμύρης, -ίδος, ἡ· κόνης ἐκ πέτρας σκληρᾶς σιδη-ροχάλκου, χρησιμοποιουμένη ὑπὸ τῶν λιθοξόων και ὑπὸ τῶν ἐπεξεργαζομένων πολυτίμουσι λίθους.

Ἐτυμ.: σμύρης· (σ)μυρίζω (ἀλείφω ὀρώματα)· μύ-ρον. -σμυρ- (ιαπ. *smor·: *smer (ἀλείφω) ἐν τῷ γοτθ. smairr (λίπος, ὀλειαμο), παλ-νοργ. smior, (λίπος, βούτυρον), ἀγγλ.-σαξ. smeoru, παλ-γερμ. smero (λί-πος), παλ-νοργ. smyrta, παλ-γερμ. smirwen (ἀλείφω), παλ-ιρλ. smir (μυελός), λιθ. smarsas, smarstvas, smarstē (λίπος μαγειρευμάτος)· βλ. και μορῶσσω.

σμύρνα, ιων. -νη, ἡ (μύρρα) ὡς τὸ μύρρα, τὸ ρη-τινῶδες κόμμι ἐνός Ἀραβικοῦ δένδρου (τῆς Ἀρα-βικῆς μύρτου), τὸ χρησιμοποιοῦμενον κατά τὴν θαλάσσιων τῶν νεκρῶν [δι' ἔτυμ. βλ. μύρρα].

σμυρνάιος, α, ον (σμύρνα)· ό ἐκ σμύρνης, ό ἐκ μύρρας (βλ. σμύρνα, μύρρα).

Σμυρνάιος, α, ον (Σμύρνη)· ό ἐκ Σμύρνης, ό κάτοικος Σμύρνης.

σμυρνίζω, μελλ. -ίωω (σμύρνα)· ἄρωματίζω μὲ σμύρναν.

ΣΜΥ·ΧΩ, μελλ. -ξω ἄορ. α' ἔσμυχα· παθητ., ἄορ. α' ἔσμυχθη· πρκ. ἔσμυγμαί· καιῶ διὰ πυρός ἡσυχου (ἀνευ μεγάλης φλογός) και θραδέως, κουφοκαίω, σιγοθράζω, καιῶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἡ μτφρ., φθείρω (τῆκω)·μικρὸν κατά μικρὸν.— ἡ παθητ., κουφοκαίω-μαι, τῆκομαι (λυώνω) ὀλίγον κατ' ὀλίγον.

Ἐτυμ.: σμύχω· ἀρμ. मुख, παλ-ιρ. mīch, gall. mwg (καπνός), ιαπ. *(s)muqh-· πρβλ. *smug- (*smueg· *smoug·) ἐν τῷ παθ ἄορ. σμυγγάει, ἀγγλ.-σαξ. smocian (γερμ. *smukōn), μεσ-γερμ. smōch (καπνίζω), ἀγγλ.-σαξ. smoca (καπνός)·μεσ-γερμ. smouch, ἀγγλ.-σαξ. smiec (*smauki·)=καπνός, ἄτμος, κάτω Χωρ. smuucke, ἀγγλ.-σαξ. sméocan (*sméukan)=καπνίζω.

ΣΜΩ·ΔΙΞ, ἡ γεν. σμώδιγγος· οἰδημα (πρήξιμον),

μῶλωψ, προξενούμενός από κτύπημα, λατ. vibex [δι' ἔτυμ. βλ. σμάω].

σμῶχω, μελ. -ξω·=σμήχω (βλ. λ.) ἡ κάρνου κομ-μάτια (λιανίζω) ἡ μτφρ. «λιανίζω» τινά με τὴν ὕβρι-στικήν μου γλώσσαν. [δι' ἔτυμολ. βλ. σμάω].

σοδάρευσμαι, ἀποθ. (σοβαρός)· ὡς και νῦν, σο-βαρεῦσμαι, φέρομαι μετὰ σοβαρότητος, περιφέρο-μαι με ἀγέροχον ὕφος, ἄλαζονεῦσμαι πομπῶδώς, μεγαλαυχῶ.

σοδάρο-θλέφαρος, ον (σοβαρός + βλέφαρον)· ό ἐχων τὰ βλέφαρα ὕψωμένα και ὑπερήφανα, ὑπερή-φανος, πομπῶδης, γαῦρος.

σοδάρος, α, όν (σοβέω)· κυρ. ό ἐκφοβίζων και διὰ τοῦ ἐκφοβισοῦ ἀποδιώκων ἰδίως πτηνά ἡ ἐνταῦ-θεν, παταγῶδης, μεγάλαυχος, πομπῶδης, ἐπιδεικτι-κός, ὑπεροπτικός, αὐθάδης, προπετής, ὕβριστικός. 2) ἐπὶ πραγμάτων, βίαιος, ταχύς, ὀρηκτικός, σφο-δρός. [δι' ἔτυμ. βλ. σοβέω].

σοβέω, μελλ. -ήσω· ἐκπέμνω τὸ συριστικόν ἐπι-φωνηματικόν σύμπλεγμα «σοῦ, σοῦ», ἐκφοβίζω (και ἀποδιώκω) πτηνά ἡ γεν. ἀπομακρύνω διὰ τῆς βίας, «διώχνω», ἡ κάρνω τὴν διὰ τῆς βίας νά σταματήσῃ (τὸ ἀποσοβῶ).— ἡ διεγείρω, ἐρεδίζω, ταράσσω.— ἡ ὡς ἀμτ. ἐναργ-, βαθίζω με θάδιωμα πομπῶδες, βαθίζω ὑπερήφανως και μεγαλοπρεπῶς («σεεῖμαι και λυγιέμαι»), βαθίζω γαυριῶν [σοβέω = σιανοκρ. ἱαζάγατὶ (διατάσσω τινά νά παραιτηθῆ ἀπό τί) σο-βαρός (βλ. λ.): σοβάς, -άδος, ἡ (=αὐθάδης, ἀναιδής)· σόβη (=οὔρα τοῦ ἵππου)· ἀνασόβη (=δόρυβος, τα-ραχή, σύγχυσις)· βλ. και σέβω].

σοί, δοτ. τῆς ἄτων. σύ. σοῖο, ιων. γεν. ἄορ. και οὐδ τῆς κτητ. ἄτων. σός. σολοικία, ἡ=σολοικισμός (βλ. λ.).

σολοικίζω, μελλ. -ίωω, ἄττ. -ιῶ (σόλοιος)· ό-μιλῶ ἡ γράφω οὐχὶ ὀρθῶς ἀπὸ συντακτικῆς ἀπό-ψεως, διαπράττω συντακτικὸν σφάλμα, ὑποπίπτω εἰς σολοικισμὸν (βλ. λ.) ἡ φωνῆ Σκυθικῆ σολοικίζω =ὀμιλῶ κακῶς τὴν Σκυθικὴν γλώσσαν, ἐμιλῶ σπα-σμένα Σκυδικά.

σολοικισμός, ό (σολοικίζω)· ἁμάρτημα (σφάλμα) περὶ τὴν σύνταξιν τῶν προτάσεων, συντακτικόν σφάλμα, ὡς και νῦν σολοικισμός, ἐν ἀντιδιαστολῇ πρὸς τὸν βαρβαρισμὸν, ὅστις ἦτο γραμματικὸν σφάλμα, περὶ τὴν χρῆσιν τῶν λέξεων (και οὐχὶ περὶ τὴν πλοκήν τοῦ λόγου).

σολοικιστής, -οῦ, ό (σολοικίζω)· ό ὀμιλῶν οὐχὶ ὀρθῶς, ό ὑποπίπτων εἰς συντακτικά σφάλματα, ό διαπράττων σολοικισμούς.

σόλοιος, -ον· ό λαλῶν οὐχὶ ὀρθῶς, ό κατά τὴν ὀμιλίαν τοῦ διαπράττων σολοικισμούς και βαρβαρι-σμούς ἡ ἄθεν, ὀρθῶτος.— ἡ μτφρ., ἀδέξις, ό ἀ-γροικός τὸς τρόπος, ό γροιάτης, προσθητι-κός. [ἡ λέξις λέγεται ὅτι παρήχθη ἐκ τῆς παραφθορᾶς τῆς αὐτικῆς διαλέκτου τῆς λαλουμένης ὑπὸ τῶν ἐν Σόλοις τῆς Κιλικίας ἐγκατεστημένων Ἀθηναίων ἀποίκων.

ΣΟ·ΛΟΣ, ό ὄγκος σιδήρου, ριπτόμενος κατά τοὺς ἀγῶνας ὡς δίσκος, ἀπὸ τὸν ὀποῖον διεφέρε και κατά τὸ σχῆμα, διότι ἦτο σφαιρικός και οὐχὶ πλατὺς ὡς ό δίσκος [σχοτεῖν. ἔτυμολ.].

σομφός, ἡ, όν· σπογγώδης, πορώδης, ἀραιός.— ἡ μτφρ., ἐπὶ ἦχου, βαρυχητής, θαθύφωνος, βραχνός.

Ἐτυμ.: σομφός (ιαπ. *svombho=γερμ. *svamḥa· ἐν τῷ παλ-γερμ. svamp (σπόγγος)· πρβλ. γερμ. *svam-ru· (ιαπ. *swom-bu-) ἐν τῷ παλ-νοργ. suo ppr (μα-νιτάρι, σφαῖρα), γερμ. *svamma· ἐν τῷ γοτθ. swamp (σπόγγος)· ἐνταῦθα ἀνήκουσιν ἴσως και τὸ ἀγγλ. swamp (τέλεσμα, βάλτος)· βλ. και σπόγγος, σφόγγος.

σόςος, ἡ, ον, ἐπικ. τύπος τοῦ σῶος, σῶς (βλ. λ. λ.)· ὡς και νῦν, σῶος, ὡγῆς σωματικός, ἄκεραῖος, ἀθα-θής, λατ. integer. [δι' ἔτυμ. βλ. σῶος].

σορο-δαίμων, -ανος, ό· σκωπτικὸν ὄνομα σημαί-νον ἄνθρωπον εὐρισκόμενον εἰς τὸ χεῖλος τοῦ τά-φου, «σάραβαλον».

σορο-πηγός, ό (σορός+πήγγυμι)· ό κατασκευα-στής σορῶν (τ. ἔ. νεκροθηκῶν, φερέτρων).

ΣΟΡΟ·Ξ, ἡ· ἀγγεῖτον ἢ ὕδρα (γεν. σκούρος) πρὸς

διαφύλαξιν τέφρας νεκρού, τεφροδόχος κάληψ || σαρκοφάγος, φέρετρον, νεκροθήκη, «κάσασα» || σκυπτικόν δνομα γέροντος ἢ γραίας (=σοροδαίμων).

Έτυμ.: σορός <*Inoró-s: λιθ. Ineriu, Ineriti (άρπαξ, λαμβάνω, περιφράσσω), Ineritas (περίβολος, περιφράγμα), ap Inaras (δμ.). βλ. και εν σειρά.

σός, σή, σόν, κτητ. άντων., εκ του δευτέρου προς. τής προσωπ. σύ· ο ίδιος σου, λατ. tuus, a, um || ως. ως άντικειμενική· ο. διά σέ, ο περι σου: σός πόθος =ή λύπη μου διά σέ· παλαιότερος έπ. και δωρ. τύπος τός, τή (δωρ. τεά), τεόν. [σός, σή <*Fo-, *Fā· δι' έτυμολ. βλ. σύ].

σοῦ, γεν. του σύ || ως. γεν. του σός.

σοῦ, σοῦ! κραυγή προς έκδιώξιν πτηνών («Ξίου, Ξίου») κυρ. προστ. του σοῦμαι [βλ. σοβέω].

σοῦδάριον, τό· χειρόμακτρον («πετσέτα»), ρινόμακτρον («μαντήλι, μυζομάνηλο»), ἢ πανί προς άποσπογγισμόν του ίδρωτός, λατ. sūdarium.

σοῦμαι, συνηρ. εκ του σοῦμαι·=σέω, σέσωμαι (βλ. λ. λ.) [δι' έτυμ. βλ. σέω].

σοῦνκα, κατά κρᾶσιν άντι σοῦ ένεκα (=έξ αίτίας σου, διά λογαρισμόν σου).

Σουιν-άρᾶτος, ον (Σούνιον+άρᾶμαι)· ο έν Σουινῷ λατρευόμενος.

Σουινιάς, -άδος, ἢ· ἢ του Σουινίου, ἢ έν Σουινῷ λατρευομένη (ἀπιθ. τής Ἐθνηάς, εκ του έκαί ναού της).

Σουν-ιέρακος, ο (Σούνιον + ιέραξ)· ιέραξ του Σουινίου.

Σούνιον, τό· τό νοτιώτατον άκρωτήριο τής Ἐπικῆς.

σοῦσθαι, ἀπφρ. του σοῦμαι· σοῦσθε, σοῦσθω προστ. του σοῦμαι (βλ. λ.).

Σουσί-γενής, ες (Σοῦσα+γενέσθαι)· ο γεννηθείς έν Σούσοις.

σοῦσον, τό· τό κρίνον (Περαική λέξις).— έξ αυτού τᾶ Ζούσα, ἢ κατά τόν χειμῶνα και τήν άνοιξιν έδρα τῶν Βασιλέων τής Περσίας, πόλις τής έπαρχίας Σουσιανῆς (shushan) || ως. Σούσιος = ο κάτοικος τῶν Σούσων, ἢ ο εκ Ζούσων καταγόμενος || θηλ. Σουσίς, -ίδος (ένν. γυνή) = ἢ εκ Ζούσων καταγομένη, ἢ ἢ εκεί κατοικοῦσα || ἢ Σουσίς (ένν. χώρα)=ἢ έπαρχία τής Σουσιανῆς, [δάνειον εκ σημειτ. γλώσσης, πρβλ. του έβρ. שושן (κρίνον)].

σοῦστί, κατά κρᾶσιν άντι σοι έστί, αλλά μόνον όταν τό σοι είναι άγχλιτικόν.

σοφία, ἰων. -ίη, ἢ (σοφός)· ως και νῦν, σοφία, εύφυια, δεξιότης, έμπειρία έν τινι τέχνῃ. 2) εύφυια («έξυπνάδα»), δεξιότης (εις τά συνήθη πράγματα του θιου), ορθότης κρίσεως, σύνεσις || ως. πανουργία, πονηρία, άγχλιναια, οξύνουια. 3) έντελής (πλήρης) γνώσις τῶν έπιστημῶν, ως και νῦν σοφία, μάθησις, φιλοσοφία, παιδεία.

σοφίζω, μελλ. -ίσω (σοφός)· ποιῶ τινα σοφόν, εκπαιδεύω, διδάσκω.— || ως άποθ. σοφίζομαι=είμαι ἢ γίνομαι σοφός || είμαι εύφυής ἢ έπιδέξιος εις τι. 2) κάμνω τόν σοφιστήν || σοφιστεύομαι, μεταχειρίζομαι σοφιστικά έπιχειρήματα, λεπτολογῶ, φέρομαι μέ πανουργίαν. 3) ο παθητ. άορ. α' έσοφίσθην (έν άδστηρῶς παθητ. ένν.)=έοχεδιάσθην, έπενοήθην, κατά εύφυᾶ τρόπον.— || ως άποθ. έπίσης, μηχανῶμαι εύφυᾶ τεχνάσματα, έπινοῶ, σχεδιάζω. 2) άπατώ, έξάπατώ.

σέφισμα, -ατος, τό (σοφίζω)· πᾶσα εύφυής ἢ πανούργος έπίνοσις, σχέδιον, έφεύρεσις, τέχνασμα, δόλος, άπάτη || τέχνασμα || ως. τέχνασμα ύποκριτου επί τής σκηνης (δπως έπευφημηθῆ). 2) έν τῇ Λογικῇ, ως και νῦν, σέφισμα, έπιχειρήμα ψευδές ἢ έσφαλμένον λογικῶς, παραλογισμός || αἰνίγμα, γρίφος || οὗτω και έν πρόσωπον καλεῖται σέφισμ' δλον (= ἢ άπάτη προσωποποιημένη, δλος άπάτη).

σοφιστεύς (σοφιστής)· φέρομαι ως σοφιστής, έννεργῶ (ἢ σκέπτομαι) ως σοφιστής, διδάσκω ως οί σοφισταί.

σοφιστής, -οῦ. ο (σοφίζω)· ο καλῶς κατέχων τήν τέχνην του (ἐπί ποιητῶν, μουσικῶν). 2) γενικῶς, ο εύφυής, ο έπιδέξιος, ο έμπειρος, ο συνετός εις ζητήματα τής ζωῆς || οὗτω οί έπτά σοφοί καλοῦνται

σοφισταί || έντεθεν, ως τό σοφός, σοφός άνδρωπος, φιλόσοφος.— || έν Ἐθνηαίς, ο επαγγελόμενος τό ποιεῖν τούς άνδρώπους σοφούς, ο επί πληρωμῇ διδάσκων Γραμματικῆν, Ρητορικῆν, Μαθηματικά. Κατά μικρόν περιέπεσα εις άνυποκλήψιαν, κυρ. άφ' ἧς ἦσκησαν δριμῦν έναντίον των έλεγχον ο Σωκράτης, ο Πλάτων, ο Ἄριστοφάνης κ. ά. || έντεθεν, 2) έν κακῇ ένν., ως και νῦν, σοφιστής, άπατευστής.

σοφιστικός, ἢ, ον (σοφιστής)· ο άνήκων ἢ άρμόζων εις σοφιστήν || τό σοφιστικόν γένος=ἢ τάξις τῶν σοφιστῶν || ἢ σοφιστική (ένν. τέχνη)=ἢ τέχνη τῶν σοφιστῶν.

Σοφο-κλέης, συνηρ. -κλής, ο· γεν. -κλέους και -κλέος· άττ. -κλέα (σοφός+κλέος)· ο τραγικός ποιητής Σοφοκλής (βλ. Κ. Ε. Α.).

σοφό-νοος, ον, και συνηρ. -νοους, ουν (σοφός+νόος+νοός)· ο έχων σοφόν τόν νοῦν, ο σοφός τόν νοῦν, έχέφρων, σώφρων, νουνεχής.

ΣΟΦΟΣ, ἢ, ον· ως και νῦν, σοφός, ο εύφυής ἢ έμπειρος εις κάθε τι, ο έπιτήδειος εις τήν τέχνην του || κυρ. ο έχων φυσικῶς Ικανότητος διά τό κάθε τι || μετ' άπφρ. σοφός λέγειν=σοφός (Ικανός, δεινός) εις τό λέγειν (εις τήν ρητορικῆν). 2) ο εύφυής εις τά συνήθη πράγματα τής ζωῆς, συνετός, φρόνιμος, οξύνουος, πανούργος, έπιτήδειος. 3) ο κατέχων τās έπιστήμας, πεπαιδευμένος, πολυμαθής, ως και νῦν σοφός || έντεθεν δὲ και εἰρωνικῶς, δυσνόητος, σκοτεινός, άσαφής.— || επί πραγμάτων, ο εύφυῶς έπινοήεις, συνετός, σοφός.—έπιδρ. σοφῶς.

Έτυμ.: σοφός· σοφία, ἰων. -ίη· σοφίζω· κατά τινας σοφός <*Inognoh-s (ο δλέπων καθαρά, νοήμων, εύφυής), πρβλ. έπι-σοφοος (έπίοπτης, έπιστάτης), πρβλ. Ἐσυχ. «σέσσοφος» πανούργος», Σί-σοφος, Ἰομ. ά-σύφλοος (ο άσεβής), λατ. tuor (in-tuor, ob-tuor, con-tuor), tuor· κατά τινας συγγ. και τῷ λατ. sapiens, έβρ. שופר (λατ. *iva-bh-ó-s (δυνατός εις φῶς, εις τό νοεῖν).

σοφ-ουργός, ον (σοφός+*εργω)· ο σοφῶς εργαζόμενος, ο δεξιῶς εργαζόμενος.

σῶω, έπ. άντι σῶζω.

σπαδίζω, μελλ. -ίσω (σπάω)· άποσπῶ, εκδέρω.

σπαδίς, -ίος, ἢ (σπάω)· κλάδος άπεσπασμένος (πρβλ. κλάδος εκ του κλάω, βλ. λ.) || ειθ. κλάδος φοίνικος, πυρρόχροτος («ρούσσιος»), λατ. spadix, spadicus. [σπαδίξ· σπαδίζω (άποσπῶ, εκδέρω)· σπάδων, -ωνος και -ωντος (εὔνουχος)· δι' έτυμ. βλ. σπάω].

σπαδονίζω, μελλ. -ώσω (σπάω, σπαδών)· κατακομματίζω, ξεοχίζω, διασπῶ || ἢχον σπαδονίζω=έχω ἢχον άδύνατον.

σπαδόνισμα, -ατος, τό (σπαδονίζω)· ἢ άπόσπαισις, διάρρηξις, ρήγμα, τό σχισιμον || χαλαρότης, μαλακότης.

σπαδών, ο, γεν. -ωνος και -ωντος· ο εὔνουχος, ο εὔνουχισμένος, ο εκτομίας, λατ. spada.

σπαδών, -όνος, ἢ (σπάω)· συστροφή, σύσπαισις, σπασμός || σπάραγμα, ράκος.

σπάθια, μελλ. -ήσω (σπάθη)· ύφαίνων κτυῶ προς τά κάτω τό ύπάδιον διά τής σπάθης (βλ. λ.), ἢ διά κτενίου, διά νά γίνεται τό ύφασμα πυκνόν || μτρφ., λίαν σπαθῖα=κατανάλωκ άσωτεύων, κατασπαταλῶ, καθήδωπαθῶ (ειθ. πράσις προς εἰλησαιν χρηματικῆς σπατάλης).— || μτρφ., ύφαίνω, έξυφαίνω, σκευερῶ, μηχανορραφῶ, λατ. texere || βλ. και εἰστω, ύφαίνω.

ΣΠΑΘΗ, ἢ· πᾶν πλατῶ έλασμα εκ ξύλου ἢ εκ μετάλλου, χρησιμεῖον ως κοπίς || πλατῶ και έπίπεδον ξύλον, δπερ μετεχειρίζοντο οί ύφανταί έν τῷ παλαιῷ ορθῷ Ισθ' («άργαλειῶ») άντι του κενός ἢ τής κερκίδος, διά νά επικρούωσι τήν κρόκην και καθίστώσιν οὔτω πυκνόν τό ύφασμα. 2) πλατῶ κοχλιόριον έν εἰθε πτυαριῶ (λατ. spatula), δι' οὔ άνακυκᾶ (άνακατεῦει) τίς τι. 3) τό στέλεχος (ο μήσχος) φύλλου φοίνικος, 4) ἢ πατεῖα κοπίς Ξηφους. 5) τό πλατῶ μέρος τής κώπης (πρβλ. σπάτη).

Έτυμ.: σπάθη· σπαθῖα· σπαθίζω· σπαθίνας -ον (μικρᾶ έλαφος λαδοῦσα τό δνομα εκ του σχι-

ματος τῶν κεράτων): παλ.-σαξ. **spado**, ἀγγλ.-σαξ. **spadu**, ιαπ. ***spē(i)-**, ***spə-** (ἐκτείνω, ἐξαπλώ· βλ. ἐν *σπαίτης*)· πρβλ. καὶ λατ. **spatha**, ἰταλ. **spada**, γερμ. **spatel**, ἀγγλ. **spade**, **padde**· κατ' ἄλλους *σπάθη* (ιαπ. ***spūdh-**: λατ. **spondā**, παλ.-ολαυ. **spadhī** (=λατ. **modius**), δαν. **spand** (κάδος), (κατ' αὐτοῦς δηλ. ἡ βασι- κή σπη. τῆς λ. εἶναι «τό πεποιθμένος ἐκ σανίδων»)· κατ' ἄλλους τέλος (ἐπίσης ἀπιθώως) σπάθη, παλ.-σαξ. **spado** (ιαπ. ***spē-**, **spə-** (=σχιζω)).

σπάδιον, τὸ (καὶ *σπάθιον*), ὕποκορ. τοῦ *σπάθη*· μικρὰ σπάθη, σπαδοῦκι.

ΣΠΑΪΡΩ·=ἀσπαίρω (βλ. λ.), κινουμαι σπασμω- δικῶς, ἀσπαίρω, «σπαρταρῶ», σφαδάζω, ἔχω σπα- σμούς, «σπαράζω».

Ἔτυμ.: *σπαίρω* (πρβλ. καὶ *ἀσπαίρω*, *ἀσπαρίζω*) <***σπαγ-jō**, ιαπ. ***spj-jō**=λιθ. **spir-iū** (ῶδω διὰ τοῦ ποδός, «κλωτοῦ»), πρβλ. *σπανορ*, **spuhrāhi** (ιαπ. ***spjh-ré-**)=πατῶ, λακτίζω, ἀναφιδῶ, τρομάζω, **spūra-lj** (τρέμνω), **visphāritan** (καθέλκυσις πλοίου), *Ζεנד.* **sparaiti** (λακτίζω), λατ. **sperno** (πρ.κ. **spēnī**)=ἀπα- θῶ, ἀπορρίπτω, περιφρονῶ, ἱβλ. **seir** (***spereit-**)= ἡ πτέρνα, gall. **ffer** (=λατ. **talus, malleolus**; ἀγγλ.-σαξ. **sperehan**, παλ.-norr. **sperna** (ἀπολακτίζω), παλ.- γερμ. **firsprinit** (προσκόπει, σκοντάφτει), ἀγγλ.-σαξ., παλ.-σαξ., παλ.-γερμ. **spurnan** (ἀπολακτίζω), παλ.-γερμ. **spornon** (ἀπωθῶ μὲ τὴν πτέρναν), παλ.-norr. **sporna** (σκοντάπτω), **spyrna** (δμ. σπη.), παλ.-γερμ. **sporo** (πτερνιστήρ), λιθ. **spārdyti** (κτυπῶ ἀδιακόπως τὰ πόδια)· πρβλ. ἀκόμη ἑλλ. *σφαίρα*, *σφουράς*, *σπυράς*, *σπύραθρον*, *σφουρόν*, *σφύρα*· ιαπ. ***sp(h)er-**, ***sp(h)rē-** (τέντωμα, ἐλαστικότητα, ἀπότομος κίνησης)· βλ. καὶ *σπείρω*.

σπάκα, Περσιστ. = τὸν *κύνα*· ἐκ τούτου οἱ Γραμματα- ἐσχολοῦντες οὐ *σπάξ*, γεν. *σπακός* (=ὁ κύων).

σπάλαξ, -ἄκος, ἴ, καὶ *ἀσπάλαξ*· ὁ «τυφλοπόν- τικος».

Ἔτυμ.: *σπάλαξ*, ὡς *ἀσπάλαξ*, *σφάλαιξ*, *ἀσφάλαιξ*· πρβλ. Ἰουκ. «σφαλάσσειν· τέμνειν, κεντεῖν», *ἀσπά- λαθος* (=ἀκανθώτος σπάρος· κυρ. σπη. ὁ ἀνα- σπῶν, ὁ ἐκριζών), πρβλ. Ἰουκ. «ἄσπρον σκῦτος», «σπαλύνεται· σπαράσσειται· ταράσσειται», «σπό- λια· τὰ παρατιλλόμενα ἐρίδια ἀπὸ τῶν σκελῶν τῶν προβάτων», *σπάλαθρον* (παρὰ Πολυδ.) ἢ *σπάλαυ- θρον* (παρὰ Φωτ.), ἀττ. *σπολάξ*, -άδος (δερματῖον ἐνδύμα), λατ. **spolium**, σανσκρ. **spah-** (***spel-t**) **sphut**, **phat-**, **phat-** (σχιζω, σχίζομαι, διαρρηγνύο- μαι), **phātakam** (σχιζα ζύλου) (βλ. ἐν *σφέλας*, *σφα- λός*), **paīati** (σχιζομαι, διαρρηγνύομαι), **pāyayati** (σχιζω, διαρρηγνύω, κατασπαράσσω) (πρβλ. ἐτι *σανσκρ. pāu-*η=στυφός, δριμύς, ἑλλ. *πλατύς*=μικρός, δρι- μύς, ἀλατισμένος), παλ.-γερμ. **spaltan** (σχιζω), παλ.- ολαυ. **plēva**, **plēli** (καθαρίζω ἔδαφος, βοτανίζω), **plēveilū** (βρωμόχορτο), αιολ. *σπαλίς*, ἀττ. *πάλις*· εἰς ιαπ. ***sp(h)el(e)-**, ***sp(h)elā-** (σχιζω, κομματίζω, «γδέρνω»)·—ἴ, σφέσις μεταξὺ ***sqel-** (*σκάλλω*, *σκά- λω*) καὶ ***spel-** (σπάλαξ) εἶναι τυχαία.

σπάλαξ, αιολ. ἀντὶ *σταλαίς*, μυθ. παθ. ἀορ. δ' τοῦ *στέλλω*.

σπάνιζω, ἀττ. μελλ. -*ζῶ* (*σπάνις*)· ἐπὶ πραγμ., εἶ- μαι σπάνιος, εἶμαι ὀλιγοστός, ὡς καὶ νῦν «σπανίζω». 2) ἐπὶ προσ., ἔχω ἑλλειψιν πράγματός τινος, πάσχω ἀπὸ σπάνιν (ἑλλειψιν) πράγματός τινος ἢ μετὰ τῆς σπη. αὐτῆς καὶ ὁ παθ. πρ.κ. *ἐσπάνισμαι* ἢ ἀπολ., εὐρί- οκομα· εἰς ἀνάγκην, ἢ εἶμαι σπάνιος.

σπάνιος, α, ον, ὡς. καὶ -ος, -ον· ὡς καὶ νῦν, σπά- νιος, ὀλιγός, ὀλιγοστός, ἐπομ. πολῦτιμος (πρβλ. καὶ *σπανός*) ἢ ἴ, δοτ. θηλ. *σπανία* ὡς ἑπρρ.=σπανίως.— ἢ ἐπὶ προσ., ὁ σπανίως φαινόμενος.

σπάνιότης, -ητος, ἡ (*σπάνιος*)=σπάνις (βλ. λ.), ἑλλειψίς, στέρησις, χρεία, ἀνάγκη.

σπάνης, -εως, ἡ (*σπάνος*)· ἐπὶ πραγμ., ὡς καὶ νῦν σπάνις, σπανιότης, ἑλλειψίς, ὀλιγότης ἢ *οὐ σπάνις ἐστὶ μετ'* ἀπρφ.=δέν εἶναι δύσκολον νά... (πράξη τίς τι).— ἢ ἐπὶ προσ., τὸ μὴ ἔχειν τι, τὸ στερεοθαῖ τινος (μετὰ γεν.) [*σπάνις· σπάνιος· σπανίζω· σπα-*

νός (πρβλ. καὶ ἐν λ. *παῖνα*)· κατὰ τινα *σπάνις* (ιαπ. ***spē-**, **spə-** (μαλακός, ἀπαλός)].

σπάνιστός, ἡ, ὄν (*σπανίζω*)· ἐπὶ πραγμ., σπά- νιος, ὀλιγός, ὀλιγοστός, μικρός, γλοχρός ἢ ὀθεν- πτωχός, πενιχρός, χαμερπής, ποταπός.

σπάνιως, ἐπέρρ. τοῦ *σπάνιος* (βλ. λ.).

ΣΠΑ'ΝΟ'Σ, ἡ, ὄν· ἐπὶ πραγμ., ὡς τὸ *σπάνιος* (βλ. λ.), σπάνιος, ὀλιγόριδος, ὀλιγοστός.— ἢ ἐπὶ προσ. ὁ ἔχων ἑλλειψιν, ὁ πάσχων ἀπὸ σπάνιν, ἐνδέης, πτωχός. [*σπανός* (***σπανfo-ς**, ιαπ. ***spēno-s**: παλ.- γερμ. **spān**, ἀγγλ.-σαξ. **spōn** (σχιζα ζύλου)· εἰς ιαπ. ***sp(h)ē-**, βλ. καὶ ἐν *σφήν*].

σπάνο-σιτία, ἡ (*σπανός+σιτός*)· ἑλλειψίς σίτου, ἑλλειψίς τροφίμων.

σπάραγμα, -ατος, τὸ (*σπαράσσω*)· τεμάχιον ἀπε- σπασμένον διὰ σπαργαμοῦ, ἀπόδρασμα, τεμάχιον, λωρίς, ἀπόκομμα.— ἢ ὁ *σπαργμός*, τὸ ἔλκειν, τὸ σχιζέιν, τὸ ἀποσπᾶν βίαιως, τὸ διασπαράσσειν.

σπάραγμός, ὁ (*σπαράσσω*)· ὡς καὶ νῦν, ὁ σπα- ραγμός, τὸ κατασπαράσσειν, τὸ καταξοχίζεῖν.— ἢ σπασμωδική συστροφή, σπασμός, σπασμοί.

σπαράσσω, ἀττ. -**ττω**· μελλ. -*ξω*· ἀορ. α' *ἐσπά- ραξα* (*σπάω*)· ὡς καὶ νῦν, σπαράσσω, κατασπαράσσω, διασπαράσσω, κατακομματίζω, καταξοχίζω, λατ. **lacerare**· μέσον, *σπαράσσομαι κόμας*=τίλλω, μαδῶ, τὴν κόμην μου. 2) γεν. σχιζῶ, χωρίζω εἰς δύο, ἀνοίγω εἰς δύο ἢ μτρρ., ἐπιτίθειμαι ἀγρίως, λατ. **con- viclis lacerare**.

Ἔτυμ.: *σπαράσσω* (-ττω)· *σπάραγμα*· *σπαργμός*: παλ.-norr. **spōrr** (***sperro**)=ράκος, κουρέλι, ἄρμ., **pherth** (κομμάτι ξοχισμένο) (-rth (-rkt-)· εἰς ιαπ. ***spēreg-**, ἐπεκτ. ἐκ τοῦ ***sp(h)er(e)-** (σχιζῶ, κόπτω), πρβλ. ***sphereg-**· βλ. καὶ ἐν *σφαργέομαι*.

σπαργάνιζω, μελλ. -*ίσω* (*σπάργανον*)·=σπαργα- νόω (βλ. λ.).

σπαργάνικτης, -ου, ὁ (*σπάργανον*)· παιδίον ἐν σπαργάνοις, «φασκιωμένο».

σπάργανον, τὸ (*σπάργω*)· ὡς καὶ νῦν, σπάργα- νον «φασκιά», ταινία μακρὰ καὶ πλατεῖα ἐν ἣ περι- τυλίσσονται τὰ νεογέννητα ἢ συν. ἐν τῷ πληθ., σπάρ- γανον, «φασκίεξ» ἢ ὅτω, παρὰ τοῖς Τραγικοῖς, πᾶν δ,τι ὑπομνησθεὶς εἰς τινα τὴν παιδικὴν του ἡλι- κίαν, τὰ τεκμήρια (ἐνδείξει) εἰς ὧν ἀποκαλύπτε- ται καὶ ἐξακριβοῦται ἡ καταγωγή τινος, λατ. **mo- numenta, crepundia** [δ' ἐτυμ. βλ. *σπάργω*].

σπαργάνω, μελλ. -*σω* (*σπάργανον*)· περιτυλίσω εἰς σπάργανον, σπαργανώνω, «φασκίωνω».

ΣΠΑΡΓΑ'Ω, μελλ. -*ήσω*· εἶμαι πλήρης μέχρι διαρ- ρήξεως, γέμω, θρίθω, εἶμαι ἐξωγκωμένο, ὀγκοῦ- μαι, φουσκώνω ἢ εἶμαι ὄριμος, λατ. **turgere**.

Ἔτυμ.: *σπαργάω*· πρβλ. Ἰουκ. «σπαργαί· ὀργαί- δρμαί», «σποργαί· ἐρεθισμοί εἰς τὸ τεκεῖν»· *ἀσπά- ραγος*, ἀττ. *ἀσπάραγος*: λατ. **spērgstu**, **spregī** (τρί- ζω, θραύω), λιθ. **spōrgstu**, **spōrgiti** (δλαστώνω)· εἰς ιαπ. ***spereg-** παραλλ. τῷ ***sphereg-**, βλ. *σφαργέομαι*· ἴ, σπημα. «διασκορπίζω, ραντίζω» φαίνεται ἐν τῷ λατ. **spargo**, λιθ. **sparginī** (σκορπίζω ἄλατι ἐντός ὑφροῦ), λατ. **spurgi** (κάννω νά ἀναβλύσῃ ὕδωρ), **spērgātī** (ἀναβλύζω, παταγῶ) ἢ ἐνονοία τῆς ταχεύσεως ἐν τῷ παλ.-norr. **sparkr** καὶ **spōēkr** (ταχύς, ζωηρός, δραστήριος), λατ. **spirgs**, **spirgits** (ζωηρός, ἄκματος, ὑγιής).

ΣΠΑ'ΡΓΩ, μελλ. -*ξω*=σπαργανῶ (βλ. λ.), τυλίσω εἰς σπάργανον, σπαργανώνω, «φασκίωνω».

Ἔτυμ.: *σπάργω* (***spj-g-**)· *σπάργανον*· *σπαργανῶ*· ***spērg-** εἶναι ἐπίκτ. ἐκ τῶν ***spōr-**, ***pher-**, μαρτυροῦ- μένων ἐν τοῖς *σπειρώ*, *σπεῖρον* (βλ. λ. λ.), ἄρμ. **pha- rem**, **pharim** (περιβάλλω, ἐναγκαλιζομαι), πρβλ. λιθ. **springstū**, **springiti** (πνίγω, στραγγαλίζω), **spērgēti** (δμ.), λατ. **spargātū** (ἐγκλείω).

σπάρεις, **σπάρήναι**, μ.χ. καὶ ἀπρφ. παθ. ἀορ. δ' τοῦ *σπείρω*.

σπαρόνς, ἡ, ὄν, ποιητ. ἀντὶ *σπανός*, *σπάνιος* (βλ. λ. λ.). [πρβλ. Ἰουκ. «σπαροπόλιος· ὀλιγοπόλιος»].

σπάρος, δ' ὡς καὶ νῦν, σπάρος, θαλάσσιος ἰχθύς μετὰ χρυσοῖδους κεφαλῆς, διάφορος τοῦ σκάρου, λατ. **sparus auratus** [συγγ. τῷ λατ. **sparus, sparulus**, κατὰ

μτφρ. χρήση (<σπίρω (κάμαξ) (λατ. *sparus*, -um=άκόντιον), συγγ. τῆ παλ-γερμ., παλ-σαξ. *spær*, ἀγγλ-σαξ. *spere*, παλ-πορρ. *spio*, r(r), *sparr* (δόρυ, άκόντιον).

σπάρτη, ἡ=σπάρτον (βλ. λ.), οχοίνιον κατεσκευασμένον ἐκ τοῦ δόμου σπάρτου («σπαρτίδης»).

Σπάρτη, ἡ ἡ ἔνδοξος πόλις τῆς Λακωνικῆς (βλ. Κ.Ε.Λ.).—ἐπιρρ. **Σπάρτηθεν**=ἐκ τῆς Σπάρτης | **Σπάρτηνδε**=εἰς (πρός) τὴν Σπάρτην' ἐκ τούτου

Σπαρτιάτης, -ου, ὁ (Σπάρτη) ὡς καὶ νῦν, Σπαρτιάτης (ὁ κάτοικος τῆς Σπάρτης ἢ ὁ ἐκ Σπάρτης καταγόμενος)' θηλ. **Σπαρτιάτις**, -ιδος (ἐνν. γυνή)= γυνὴ ἐκ Σπάρτης ἢ κατοικοῦσα ἐν Σπάρτη, Σπαρτιάτισσα ἢ **Σπαρτιάτις** (ἐνν. χώρα)= ἡ Λακωνική, ἡ Λακεδαιμόν.— ἐπιθ. **Σπαρτιάτικός**.

σπαρτίον, τό, ὑποκορ. τοῦ σπάρτον (βλ. λ.)' μικρὸν οχοίνιον.

σπάρτον, -ου, τό οχοίνιον, καλῶδιον, «παλαμάρι» (καὶ κυρ. τό κατεσκευασμένον ἐκ τοῦ θάμνου σπάρτου, «σπαρτίδης», βλ. *σπάρτος*), λατ. *spartium*, *sparteae* [δι' ἐτυμ. βλ. *σπάρτος*].

σπάρτος, ἡ, ὄν, ὡς. καὶ -ός, -όν (σπείρω)' ὁ ἐσπαρμένος, ὁ ἐκ σπόρου φυόμενος, ὁ βλαστήρας ἢ ὁ γεννημένος.— II ὁ διεσπαρμένος.— III ἐν θήβαις, **Σπαρτοί** (οἱ) ἐκαλοῦντο οἱ *Καθμεῖοι*, ὡσεὶ ἐσπαρμένοι τρόπον τινά, διότι κατὰ τὴν παράδοξιν ἐφύτρωσαν ἐκ τῶν ὀδόντων τοῦ θράκοντος, τοὺς ὁποίους εἶχε σπείρει ὁ Κίβδος ἐντεῦθεν, γενικῶς *Σπαρτοί*=Θηβαῖοι. [δι' ἐτυμ. βλ. *σπείρω*].

ΣΠΑΡΤΟΣ, ὁ, καὶ ἡ' ὡς καὶ νῦν, σπάρτος, «σπαρτί, σπαρτιά», εἶδος θάμνου φουμένου κυρ. ἐν Ἰσπανίᾳ καὶ χρησιμοποιοιμένου πρὸς κατασκευὴν οχοίνων ἢ καλῶδιων.

Ἔτυμ.: *σπάρτος* σπάρτη, σπάρτον σπείρω σπυρίς, -ίδος σπυρίδιον (ὑποκορ.), λιθ. *spartias* (δεσμός), *spirta* (βωλόριον)' τό λατ. *spirta* (πλεκτός κόφινος), εἶναι πιθ. δάνειον ἐκ τῆς Ἑλλ. αἰτ. *σπυρίδα*' πάντα ταῦτα κατὰ τινὰς ἐξ ἰαπ. **spær*- (εἶμαι νηματώδης' ξεφτίζω' πλέκω), πρὸς ὃ συσχετίζουσιν ἐπὶ πλέον τό λεττ.

spursis, *spurti*, *spurut* (ξεφτίζω), *spurs* (μεμβρανῶδες περὺριον), τό παλ-πορρ. *sporðr* (οὐρά Ιχθύος), ἀγγλ-σαξ. *fearn* (πέρις).

σπασθείς, εἶσα, ἐν, μτχ. καθ. ἄορ. α' τοῦ σπᾶω. **σπασμός**, ὁ (σπᾶω)' ὡς καὶ νῦν, σπασμός, σπασμωδικὴ κίνησις.— II τανυσμός, τένωμα, ἔντασις, διάτασις.

σπασσόμενος, ἐπ. ἀντὶ *σπασάμ-*, μτχ. μεσ. ἄορ. α' τοῦ σπᾶω.

σπατάλας, μελλ. -ήσω (σπατάλη)' ζῶ ἀκολάστως, ἀούτως.

σπατάλη, ἡ (σπαθάω)' ἀκολασία, τρυφή, ἀσωτία ἢ ὡς καὶ νῦν, σπατάλη, ὑπερβολικὴ δαπάνη.

σπατάλημα, -ατος, τό (σπαταλάω)'=σπατάλη.

σπατάλιον, τό, ἡ **σπαθάλη**' εἶδος ψελλίου.

σπατάλος, ον, καὶ **σπαταλός**, ὄν (σπατάλη)' ἀκόλαστος, ἀσωτος, φιληδόνος.

Ἔτυμ.: *σπατάλος* σπατάλη' σπαταλάω σκοτειν. ἐτυμολ.' πιθ. *σπαταλός* (*σπαταλός (κατ' ἄνομ.), καὶ συγγ. πρὸς τό παλ-γερμ. *spildan* (διασκορπίζω) (=ἀγγλ-σαξ. *spildan*=καταστρέφω, ἰαπ. **spel*=σχιζώ' πρβλ. καὶ τὰ ἐν σπᾶλαξ).

σπατίλη, ἡ' κόπρος, ἀποπάτημα, καὶ κυρ. ἀποπάτημα διαρροίας («ταίρλα»)' [ἐκ τῆς γεν. *σπατός* (τοῦ σκῶρ) καὶ *τιλάω*' βλ. καὶ ἐν οἱ-σπᾶτή' -τέλλη: *τιλάω* (ἔχω διάρροισιν)].

ΣΠΑΤΑ, μελλ. *σπᾶω*' ἄορ. α' ἔσπᾶσα, ἐπ. *σπᾶσα*' πρκ. *ἐσπᾶκα*' μέσον. ἄορ. α' *ἐσπᾶσάμην*, ἐπ. *σπᾶσάμην*, ἐπ. μτχ. *σπᾶσόμενος*' παθητ., ἄορ. α' *ἐσπᾶσθη*' πρκ. *ἐσπᾶσαι*' σῶρω, «τραβῶ», ἔλκω, ἀνασῶρω, ἀνασῶψ (τό ξίφος π.χ. κ.τ.δ.).— II ἐκριζώνω, ἀποσῶ, δρέπω, ἀποκόπτω. 2) σχίζω, «εξοσχίζω», κατασπαράσσω. 3) σῶρω θιαίως, ἀποσῶ θιαίως, ἀρπάζω, ἀποχωρίζω διὰ τῆς βίας ἢ μτφρ., «εἰπαίρω κατὰ μέρος», παρασύρω, παραφέρω, διαστρέφω, διαστρεβλώνω.— III μυζῶ, ροφῶ, δηλόζω, θυζαίνω ἢ ἐξαντλῶ, ἀποξηραίνω, πίνω ἀπλήστως.— IV σῶρω σφικτά, ἔλκω, τεντώνω, ἔλκω τό ἡνία. 2) ἐπὶ ἀ-

λιέως, τραβῶ, ἀνασῶρω τὴν πετονιά, «πιάνω» ἢ ἐντεῦθεν ἢ παροιμ. φρ. *οὐκ ἔσπασε ταύτη γε* = «δὲν ἔπιασε τίποτε» διὰ τῆς προτάσεώς του.— V ἐν τῆ παθητ., διαστρέφομαι, στρεβλώνομαι, ἐξαρθροῦμαι, στραγγουλλίζομαι (ἐπὶ ὀστοῦ).

Ἔτυμ.: *σπᾶω-σπῶ* (**spær-so*? ἢ *spær-jo*?) σπᾶ-σμός σπᾶσμα' σπάτος (πρβλ. Ἦουχ. «σπάτος» *δέρμα*, «κῦτος»)' Ἦουχ. «σπατίζει» τὸν σπατέων ἔλκει, τῶν δερμάτων, τῶν τιτθῶν' σπαδῶν, -όνος σπάδιον' σπάθη (βλ. λ.), πρβλ. Ἦουχ. «σπάζει» σκυζῆ. Ἰαπωνοί' *παρα-σπᾶς*, -άδος: λατ. *spatium*, παλ-γερμ. *spāi* (βραδέως), γοτθ. *spēdi-* καὶ συγρ. *spēdiza* (=βραδύτερον), ὑπερθ. *spēdistis* (τελευταίος), μεσ-γερμ. *spān* (διένεξις, φιλονικία), λατ. *contentio*, παλ-γερμ. *spanan* (=λατ. *sollicitare, illicere*), μεσ-γερμ. *spanen* (ἐλκύω, ἐξεγείρω), παλ-γερμ. *spanst*, *gi-spanst* (δέλεαρ, δόλωμα, παρόρμησις), παλ-γερμ. *spannan* (=λατ. *tendere, intendere*), μεσ-γερμ. *spannen* (ἐκτείνω, ἐξαπλῶ, τεντώνω), μεσ-γερμ. *span* (τάσις, ἔντασις, διένεξις), παλ-γερμ. *spanna*, μεσ-γερμ. *spanne* (σπιδαμή, παλάμη)' πάντα ἐξ ἰαπ. **spær*, **spær*- (τεντώνω) καὶ παρὰλλ. *ἐκ* τινος συνων. **(s)pen-*, *(*s)pon-* ἐν τῆ λατ. *spons* (παρόρμησις, κίνητρον, ἐλατήριον) (πρβλ. τό *sponte mea*), γοτθ., παλ-γερμ. *spinnan* (νήθω, κλώθω, κυρ. τεντώνω τό νήμα).

**spen-vo-* πρβλ. Ζενθ. *spanvai*: *spā*=*proficere*, παλ. πορρ. *spune* (τρόπος κλώσεως, κλώσιμον) καὶ τὰ ἐν λ. *πένομαι*.— *(*s)pend-*, **spend-*, καὶ **spendh-*, **spondh-* ἐν τῆ λατ. *sponda*, *animum despondeo* (χάνω τό δάρρορ μου' κυρ. «ξετεντώνω»), λιθ. *spēndzu*, *spēsti* (στήνω παγίδος), *spandyti* (τεντώνω), παλ-σλαυ. *spa_dh* (=λατ. *modius*, κυρ. σπιδαμή), αινσκ. *spandyā* (οχοίνιον, σπάγγος), λατ. *pendo*, *pendeo*, παλ-σλαυ. *pe_dī* (σπιδαμή)' βλ. *σφαδάξω*.

σπεῖν, ἀπρφ. ἄορ. β' τοῦ *ἐπω*.

σπεῖο, ἐπ. ἀντὶ σπέος, προστ. ἄορ. β' τοῦ *ἐπομαι*.

σπεῖος, τό, ἐπ. ἀντὶ σπέος (βλ. λ.).

ΣΠΕΙΡΑ, ἡ, λατ. *spira*, πᾶν τό ἐλικοειδῶς σπυροειδῶδες ἢ τυλιγμένον πᾶρξί τινός. 2) ἐν τῆ πληθ., αἱ σπείραι (ἐλικες, σπυροειδῆ πτυχῶι) τοῦ ὄφραως. 3) ὡς. ἐν τῆ πληθ., αἱ σπυροφαῖ («κουλοῦρες») δικτύωι ἡ οχοίνιου (καὶ δὴ καλῶδιου πλοίου). 4) *σπείραι βόειαι*=ἰμάντες ἢ λωρίαι ἐξ ὀφραματος βοός, διὰ τῶν ὁποίων οἱ πυγμάχοι ἐνίσχουσιν τοὺς γρόνθους τῶν διὰ νὰ εἶναι τὰ πλήγματά των ἰσχυρότερα. λατ. *caestus*.— III ὄσμα ἐνόπλιον στρατιωτῶν ἐκ δύο ἐκατονταρχῶν ὀποτελοῦμενον, τό λατ. *manipulus* ἢ ὡς. καὶ *σπείρα*=*cohors*.

Ἔτυμ.: *σπείρα* (**σπερ-ja*) σπείρω σπείραμα, ἄορ. *pharem, pharim* (περιβάλλω, ἐνογκάλίζομαι) ἰαπ. **spær-*: (βλ. λ., πρβλ. καὶ *σπάργωνον*) σπείρων' σπείρα: **spær-* βλ. καὶ ἐν σπάρτος, σπάργω.

σπείραμα, ὄορ. καὶ ἄττ. ἀντὶ σπείρημα (βλ. λ.).

σπείρασκον, ἰων. πρτ. τοῦ σπείρω.

σπείρηδόν, ἐπιρρ. (σπείρα)' κατὰ σπείρας, ἐλικοειδῶς.— II ἐπὶ στρατιωτ. παρατάξεως, κατὰ σπείρας, κατὰ διλοχίας (*manipulatum*).

σπείρημα, ὄορ. καὶ ἄττ. ἄμα, -ατος, τό (σπείρα)' ἐλικοειδῆς σπυροφῆ, ἑλιξ, σπείρα, «κουλοῦρλασμα» σπείριον, τό, ὑποκορ. τοῦ σπείρον (βλ. λ.)' ἐλαφρόν ἰμάτιον.

σπείρον, τό (σπείρα)' ὄφρασμα διὰ περιτύλιγμα, τό περιτυλίσσον ὄφρασμα, ἢ περιβολή, τό ἐνδυμα, φόρεμα. 2) ἰστίον πλοίου, «καραβόπανο».

σπείρ-οῦχος, ὁ (σπείρα+ἔχω)' ὁ περιέχων (ἢ ὁ διαγράφων) σπυροειδῆ μορφήν (ἢ κύκλον), κυκλικός.

ΣΠΕΙΡΩ, μελλ. *σπερῶ*' ἄορ. α' ἔσπείρω' παθητ., ἄορ. β' *ἐσπείρω*' πρκ. *ἐσπείρωμαι*' ὡς καὶ νῦν, σπείρω, ρίπτω σπῆρον ἢ σῆτον. 2) σπείρω ἢ φυτεύω ἄγρον ἢ ἡ σπυρομένη Αἰγύπτου' 2) καλλιεργῆσιμον τμήμα τῆς Αἰγύπτου ἢ πόντον σπείρω=ρίπτω σπῆρον εἰς τὴν θάλασσαν, τ. ἔ. χάνω τὸν κόπον μου, ματαιοπονῶ, πρβλ. λατ. *serere arenam*.— II μτφρ., σπείρω ἢ γεννῶ τέκνα.— παθητ. φύομαι, γεννῶμαι, βλαστάνω.— III διασκορπίζω ὡς τὸν σπῆρον, διασπείρω, ἐκοφενδονίζω, ρίπτω πέριξ, περιρραίνω ἢ

ἐξασπλύνω, διαδίδω, φήμην.— παθητ. διαδίδομαι διασκορπίζομαι.

Ἔτυμ.: σπειρώ ρημ. ἐπιθ. σπαρτός· σπέρμα· σπέρδος· σπορά· σπόρος· σποράς, -άδος· σποράδην· πιθ. τὸ σπειρώ ἀνήκει εἰς τὸ συγκρότημα τοῦ σανσκρ. sphurāti, ἕλλ. σπασίρω (βλ. λ.), λατ. sperno (εἶτε διότι δηλοῖ κίνησιν τῆς χειρὸς κατὰ τὴν σποράν, εἶτε διότι ἡ ἔννοια τοῦ σπείρειν προέρχεται ἐκ τῆς σημασ. τοῦ ἐκάνωμ νά πηγαινοέρχεται, κάμνω νά διασκορπίζεταί· πρβλ. μεσ-γερμ. sprät (ζωηρῶς, ἐντόνωος), νεο-γερμ. sprühen (ἀναβλύζω) (παιλ-γερμ. *spruoen, ιαπ. *sprō- ἐναλλασσόμενον μετὰ τοῦ *sprē-), ἀρμ. pharai (ἐσκορπισμένος), sphrem (διασκορπίζω), spher (διεσπαρμένος) sphirkh (διασπορά)· ιαπ. *sp(h)-er· *sp(h)erē-—ἐκ τούτων μία ρίζ. βάσις εἰς -i- διαφαίνεται ἐν τῷ σανσκρ. pharpharāyāte (κινουμαι βιαίως ἐδῶ καὶ ἐκεῖ), ἕλλ. σφραῖ (πρβλ. Ἑουσ. «σφραῖά· ἀπειλά, ὄργαι», ἱρλ. srēim, srēim (ἀκοντίζω) παιλ-γερμ. spreiz, μεσ-γερμ. sprizen (περιρραίνομαι, ἐξασκοντίζομαι εἰς θραύσματα), παιλ-γερμ., μεσ-γερμ. spreiten (ἐξασπλύνω)—μία ἄλλη ρίζ. βάσις εἰς -u- ὑπάρχει ἐν τῷ παιλ-γερμ. spriu (μπάλλα, δέμα, σίτου πού διασκορπίζεται), μεσ-γερμ. sproewēn (ἀναβλύζω), gall. ffrua (=λατ. fluor, fluxus, profluuium), λατ. sprauis (ἀνεγείρομαι)· πρβλ. καὶ τὰ ἐν σπαργάω, σφαργάω, εἶτα περκνός, περόξ, πρῶμες (ιαπ. *perk-, *prek-).

σπείσαι, σπείσας, ἀπρφ. καὶ μτχ. ἀορ. α' τοῦ σπένδω.

σπείσασκε, ἰων. γ' ἐν. ἀορ. α' τοῦ σπένδω.

σπέσω, μελλ. τοῦ σπένδω.

σπεκουλάτωρ, -ωρος, ὄ=λατ. speculātor· οὐμοτοφύλαξ (φρουρός) ἔχων ὡς ἔργον νά ἀναζητῆ τοὺς προεγγραμμένους καὶ καταδικασμένους εἰς θάνατον.

σπέλεθος, ὄ· διάφ. γρ. τοῦ πέλεθος (βλ. λ.). [(σ)πέλεθος (=κόπρος τῶν ζώων, βόλιτος)· ὑσπέλεθος (=κόπρος χοίρου)]· Ἑουσ. «σπέλληξι. σπέλεθους»· «πελλία· σπέλεθους»· ἀγν. ἔτυμολ.· πιθ. σημιτ. καταγωγῆς].

ΣΠΕ'ΝΔΩ, μελλ. σπείσω· ἀορ. α' ἔσπεισα· ἐπ. σπείσα· παθητ., ἀορ. α' ἔσπείσθη· πρκ. ἔσπεισμαι.— ὑπάρχουσι προσέτι ἰων. τύποι τοῦ πρκ. καὶ ἀορ. α' σπένδεσκε, σπείσασκε, καὶ ἐπ. β' ἐν. ἐν. ἕποτ. σπένδησα· κάμνω σπονδῆν, χύνω σπονδῆν, προσφέρω σπονδῆν (τ. ἔ. πρὶν πῶ οἶνον, χύνω ἐκ τοῦ ποτηρίου ὡς προσφορὰν εἰς τινα θεόν), λατ. libare, κατὰ τὸ πλεῖστον μετὰ δοτ. τοῦ θεοῦ εἰς ἃν ἐγίνετο ἡ σπονδή· σπένδειν θεοῖς, σπένδειν Δεῖ κ.ο.κ.— Ἡ θρησκευτικὴ ἔννοια τῆς λέξ. δὲν ὑπεδηλοῦτο πάντοτε, καὶ ἐνίοτε ἡ λ. ἐσημαινε ἀπλῶς «χύνω, ραντίζω».— || μέσον, μελλ. σπείσομαι· πρκ. ἔσπεισμαι (δοτικὴ κείτα καὶ ἐν παθητ. ἐνολίφ)· κάμνω σπονδός, προσφέρω θυσίαν μετὰ σπονδῶν, ἐν ἀμοιβαίότητι μετὰ τινος ἄλλου (δηλ. ὅπως ἐκαῖνος οὕτω καὶ ἐγώ), καὶ ἐπειδὴ τοιαύτη συνθήκη ἐπεκράτει κατὰ τὴν συνομολόγησιν τῶν συνθηκῶν, κατήνησας σπένδω=κάμνω συνθήκην, συνθηκολογῶ, κλειώ εἰρήνην || οὕτω καὶ ἀπολ., σπένδομαι=συνθηκολογῶ || καὶ μετὰ δοτ. πρσο. σπένδομαι τινι=συνθηκολογῶ μετὰ τινος || καὶ μετ' αἰτ. σπένδομαι εἰρήνην=συνάπτω, (κλειώ) μίαν τυπικὴν εἰρήνην || σπένδομαι ἀναίρειν τῶν νεκρῶν = συνάπτω (κλειώ) ἀνακωχὴν ὑπὸ τὸν θρον νά ἐπιτραπῆ ἢ παραλαβῆ καὶ ταφῆ τῶν πεσόντων κατὰ τὴν μάχην.

Ἔτυμ.: σπένδω· σπονδή· λατ. spondeo, sponsa, re-spondeo.

ΣΠΕ'ΟΙ, τό· ἐπιχ. τύποι· ὄνομ. σπείος, γεν. σπειούς, δοτ. σπῆι, γεν. πληθ. σπειῶν, δοτ. σπέσσι καὶ σπῆσσι· σπῆλαιον, ἀντρον, λατ. spēcus, spelunca, spelaeum [δ'· ἔτυμ. βλ. σπῆλαιον].

σπέρμα, -ατος, τὸ (σπειρώ)· τὸ σπειρόμενον ἢ τὸ ἐσπαρμένον, ὁ σπόρος, τὸ σπέρμα παντός πράγματος || ἐν τῷ πληθ., σπέρματα, σπόροι, καρποί. 2) ὡς. ἐπὶ ζώων, τὸ σπέρμα τοῦ ὄρρενος (τὸ γονιμοποιεῖν), λατ. semen.— || μτφρ., σπέρμα, σπορά, γε-

νεά, γέννα, γέννημα, γόνος, τέκνα || ὡς. ἡ πρώτη ἀρχὴ πράγματός τινος, ἡ καταγωγὴ, ἡ οἰκογενειακὴ προέλευσις.

σπερμ-ἀγοραίο-λεκίδο-λάχανό-πωλις, -ιδος, ἡ (σπέρμα+ἀγοραῖος+λέκιδος+λάχανον+πωλέομαι)· γυνὴ πωλοῦσα εἰς τὴν ἀγορὰν λάχανα (κωμικὴ λ. παρ' Ἀριστοφ. Λυσ. 457).

σπερμαίνω (σπέρμα)· σπείρω, γονιμοποιῶ || μτφρ. παράγω.

σπερμο-λογέω, μελλ. -ήσω (σπερμολόγος)· συλλέγω σπέρματα, σπόρους || μτφρ., στοχαστολογῶ, συλλέγω ὀλίγον κατ' ὀλίγον. 2) εἶμαι σπερμολόγος (λάλος, φλύαρος), φλυαρῶ.

σπερμο-λογία, ἡ (σπερμολογέω)· φλυαρία, «κουτομπολιό».

σπερμο-λόγος, ον (σπέρμα+λέγω)· ὁ συλλέγων σπόρους.— || ὡς ὄσο. ὁ σπερμολόγος=εἶδος κόρακος συλλέγοντος σπόρους, «κουρούνα» || μτφρ. ὁ συλλέγων καὶ μεταδίδων ὅ,τι ἀκούει, ὁ φλύαρος.

σπερμο-φόρος, ον (σπέρμα+φέρω)· ὁ φέρων σπέρμα.

Σπερμαίος, ὄ· ποταμὸς τῆς Θεσσαλίας (βλ. Κ.Ε.Α.)· κυρ. ὁ ὄρητικὸς, ὁ σπεύδων [ἐκ τοῦ σπέρμα, βλ. λ.].

σπερχνός, ἡ, ὄν (σπέρμα)· βιαστικός, σπεύδων, ταχύς, ὄρητικὸς || γεν., ζωηρός, δξύς, βιαίος.

ΣΠΕ'ΡΧΩ, μελλ. -ξω· παθητ. ἀορ. α' ἔσπερχθη· δέτω εἰς κίνησιν, ἐλαύνω, θιάζω, ἐπισπεύδω, ἐπιταχύνω, παροτρύνω, παρορμῶ.— Παθητ., κινουμαι μετὰ σπουδῆς, κινουμαι ταχέως, σπεύδω, ἐπειγομαι, θιάζομαι· σπέρχομαι ἐρεμιοῖς=ἐπειγομαι ταῖς κώπαις, κωπηλατῶ μετὰ σπουδῆς.—μτχ. παθ. ἐν. σπερχόμενος ὡς ἐπιθ. = ταχύς, βιαστικός, ἐπειγόμενος, ὄρητικὸς (καὶ ὡς ἐπιρρ. κατηγορ.=ἐν σπουδῇ, μετὰ σπουδῆς) || ἐπὶ τοῦ νοῦ, πρόθυμος, διακαής, σφοδρός, ἐνδερμος || ἐπὶ ψυχικῆς καταστάσεως, εἶμαι δξύθυμος, εἶμαι ἐξωργισμένος· σπέρχομαι τινι=εἶμαι ἐξωργισμένος ἐναντίον τινός.— || τὸ ἀνεργ. ὡς ἀμτθ. =τῷ παθητ., ὄρμῳ, φέρομαι ὄρητικῶς.

Ἔτυμ. σπέρχω· σπερχνός· σπέρχων (πρβλ. Ἑουσ. «σπερχθην· ἐρρωμένους»· ἀ-σπερχές (βλ. λ.): σανσκρ. sparh, sp[ha]yati (ἐπιθυμῶ), Zevd. ā-sparz- (a-sper-zatā)=ἀσχολοῦμαι ἐξ ἰαπ. *sper-gh- (ὄρμη, βία), ἔκτετ. ἐκ τοῦ *sp(h)ere-, βλ. ἐν σπείρω.

σπέσθαι, ἀπρφ. ἀορ. β' τοῦ ἔσπομαι (ὡς τὸ σχέσθαι· εἶναι ἀπρφ. ἀορ. β' τοῦ ἔχομαι).

σπέσει, ἐπ. δοτ. πληθ. τοῦ σπέσω.

ΣΠΕΥ'ΔΩ, μελλ. σπείσω· ἀορ. α' ἔσπεισσα, α' πληθ. ἐπ. ἕποτ. σπείσομεν (ἀντι -όμεν)· παθ. πρκ. ἔσπεισμαι· || μτθ., δέτω εἰς κίνησιν, ἐπισπεύδω, ἐπιταχύνω, ἐπείγω, παροτρύνω || ὡς. (ἐπι)ζητῶ τὴ προθύμως, ἀγωνίζομαι διὰ τι, προσπαθῶ νά τὸ ἐπιτύχω || προωθῶ τὴ ἐνδέρμω, τὸ προάγω.— || ἀμτθ., ὡς καὶ νῦν, σπεύδω, θιάζομαι, ἐπειγομαι, εἶμαι βιαστικός, κινουμαι ταχέως || ἀγωνίζομαι, προσπαθῶ, καταβάλλω προσπαθείας || εἶμαι πρόθυμος νά..., ἀδημονῶ νά..., πράξω τι, ἀνυπομονῶ νά... || ὡς. καὶ ἐν τῷ μέσῳ, σπεύδω, θιάζομαι.

Ἔτυμ.: σπείδω· σπουδή· σπουδάζω· σπουδαῖος· λιθ. spudiuti (σπεύδω), ἀλθ. rune (θεμ. *spud-pā-)=ἀσχολία, λιθ. spūdzu, sprāsti (πιέζω), sprauda (πιεστήριον), sprastūvas (δμ.) (διότι ἡ ἔννοια τῆς σπουδῆς, τῆς θιαούνης, εἶναι συγγ. πρὸς τὴν ἔνν. τῆς ἐντάσεως, τῆς πίεσεως), πρβλ. καὶ τὸ παρ' Ἑουσ. «σπούδαξ· ἀλετριβανός»· ταῦτα ἐξ ἰαπ. *spud-, ὅπερ εἶναι ἐπέκτ. ἐκ τοῦ *spu-, spu-, παραλλ. τῷ *spei-, *spi- (βλ. καὶ σπειδής)· πρβλ. καὶ λατ. stud-eo, stud-ium (-i) ἀντι -p- κατὰ τὰ: αιολ. σπαλεῖς ἀντι σταλεῖς, σπολάς ἀντι στολάς, σπάδιον ἀντι στάδιον)· πιθ. ἐνταῦθα ἀνήκουσι καὶ τὸ παιλ-γερμ. spu-on, spruo-an, sprua-īdn, ἀγγλ.-σαξ. sped-an, ἀγγλ. speed.

σπεύδωμες, δωρ. α' πληθ. ἐν. ἕποτ. τοῦ σπείδω.

σπευστέον, ρημ. ἐπιθ. τοῦ σπείδω· πρέπει τις νά σπεύσῃ.

σπῆσις, ἐπ. δοτ. πληθ. τοῦ σπέσω.

σπῆι, ἐπ. δοτ. ἐν. τοῦ σπέσω.

σπήλαιον, τό (*σπέος*) ὡς καὶ νῦν, σπήλαιον, ἄντρον, κοίλωμα, κοιλότης γῆς, λατ. *spelaeum*.

Ἑτυμ.: σπήλαιον' σπήλυξ, -υγος' σπέος' πιθ.

συγγ. τῷ παλ.-σλαβ. *pechyrī* (=λατ. *bullā*, πομφόλυξ), *pachali* (=λατ. *ventilare*), *pachī* (=λατ. *odor*), *gail*, *fflīn* (<*spis-n: λατ. *spīrō* <*speis-o (=λατ. *halitus*, *anhelitus*, *spiritus*), λατ. *(s)pes- (πνέειν), ἕκτετ. κατὰ ἔν-*d*- ἐν τῷ λατ. *pezdō* (*pezdō) ἕλλ. *βδέω* (*bz-d-es-ō).

σπήλυξ, -υγος, ἡ (*σπέος*) = σπήλαιον (βλ. λ.), λατ. *spelnca*.

ΣΠ' ΔΗ' Ξ, ἐς, γεν. -έος, ἀπαντῶν μόνον ἐν Ἰλ. Λ 754 διὰ σπιδέος πεδίοιο = διὰ μέσου τῆς λιαν ἐκτεταμένης (ἀχανοῦς) πεδιάδος.

Ἑτυμ.: σπιδής' σπιδίος' σπιδόθεν (=μακρόθεν)' σπίζω (=ἐκτείνω)' *σπιδ- (=λατ. *tractus*, ἕλξις, ὀλκή) ἐν τῇ αἰτ. πληθ. *ἐλεσιδίας* (*ἐλεσ-σπιδ-) = βαλτώδεις τόπους· πρβλ. Ἕουχ. «σπιδόνον» *πυκνόν, συνεχές, πεπηγός», «σπιδόν:.. πυκνόν»: λατ. spissus* (*spid s-o-), λεττ. *spaidis* (μειστήριον), *spaldif* (πιέζειν)' ἐξ ιαπ. *spēi-, *spēi-, *spi- (*sph-) (τεντώνω)' βλ. καὶ *σπάω, σπάθη, σφίδη*.

ΣΠ' ΖΩ κελασῶ ὡς ὁ σπίνος, ὡς τὸ πιπιρίζω (βλ. λ.), τρεπίζω (ἐπί τοῦ διαπεραστικοῦ ἤχου μικρῶν πτηνῶν), λατ. *ripio*.

ΣΠ' ΘΑ' ΜΗ', ἡ ὡς καὶ νῦν, σπιδαμή, ἐπιδαμή, τὸ διάστημα τὸ περιλαμβανόμενον μεταξὺ τοῦ ἀνίχειρος καὶ τοῦ μικροῦ δακτύλου, λατ. *dodrans*.— ὡς μέτρον μήκους=0, 18 μ. [*σπιδαμή: σπιδής*=ἐκτεταμένους (ὡς πρὸς τὴν ἀναλλαγὴν -dh-:-d-, πρβλ. *ἀλ-δαίνω* ἢ *ἀλθαιμαι, μέλθο: μαλθακός: τὸ -θ-* τῶν παραγωγῶν ὑπάρχει καὶ ἐν τῷ *σπάθη*, βλ. λ.)' βλ. καὶ *σπίλος*].

ΣΠ' ΛΑ' Ξ (Α), -άδος, ἡ βράχος, βροχώδης ἀκτὴ, ἡ καὶ οὐκέλευς, ἔνθα ἐκποῦσι τὰ κύματα.— γεν., λίθος || κοίλος βράχος, σπήλαιον (βλ. καὶ *σπίλος*).

Ἑτυμ.: σπιλάς καὶ σπίλος: μεσο-γερμ. *spīl* (αἰχμῆ), *spīle* (ὀβελάκος), γερμ. (διαλ.) *speil* (σχιζα ξύλου), παλ.-νorr. *spīla* (τεμάχιον ξύλου στενὸν καὶ λεπτόν), Τσαχ. *spīle* (αἰχμῆ, αἰχμηρὸν ξύλον), λεττ. *spīle*, *spīlis* (ξύλιος γόμφος), εἶτα λατ. *spīna* (ἄκανθα, βάτος), *spīnus* (κορομηλιά), *spīca*, -us, -um (στάχυς), *spīculum* (ἀκόντιον, κεντρί, αἰχμῆ θέλους, θέλος), *secespīta* (μάχηρα διαοίας) (<*sece-, *seces-, πρβλ. *secōd+spīcīā* = ἐργαλεῖον ἠκονούμενον πρὸς κοπήν, μεσο-γερμ. *spīr* (αἰχμῆ, κυρ. τῶν σιτηρῶν καὶ τοῦ στελέχους τῶν φυτῶν, στάχυς), ἀγγλ.-σαξ. *spīr* (στέλεχος ρόδου), παλ.-νorr. *spīra* (στέλεχος, κορμός), μεσο-γερμ. *spīdel*, *spēdel*, *spēidel* (σχιζα ξύλου), παλ.-σαξ. *spenula*, *spinela* (πόρπη, περόνη) παλ.-γερμ. *spenula* (=λατ. *acus*, *acus crinalis*, *fibula*), μεσο-γερμ. *specel* (καρφίς, περόνη), νεο-γερμ. *spille* (*spīle)=ἀτρακτος, μεσο-γερμ. *spillinc* *spiniline* (μικρὸν δαμάσκηνον), παλ.-γερμ., μεσο-γερμ. *spīz* (ὀβελος, οὐσθλα), ἀγγλ.-σαξ. *spītu* (ὀβελος), παλ.-γερμ. *spīzzi* (αἰχμηρός) (ιαπ. *spi-d-), παλ.-γερμ. *speihha*, ἀγγλ.-σαξ. *spāca* (ἀκτίς), μεσο-γερμ. *spīcher* (καρφίον), ἀγγλ.-σαξ. *spīcing* (αἰχμῆ, κορφή), παλ.-νorr. *spīkr* (καρφή) πρβλ. ἕλλ. *σπιθία* (Ἕουχ. «σπιθία: σπιδής νεός»).— ἄνευ τοῦ ἐν ἀρχῇ s- ἐν τῷ λατ. *spīna* (*spīnā) = ἐπιπέλις τειχοῦς, *piilus* (βέλος)' πάντα ἐξ ιαπ. *spei- *spi- (εἶμα αἰχμηρός) (<ιαπ. *spei- *spi- (ἐπιμηκύνω, ἐκτείνω).

σπίλας (Β), -άδος, ἡ = σπιλος Β=κηλῖς (βλ. λ.).

σπίλας (Γ), -άδος, ἡ=καταγίς, θύελλα.

σπίλος (Α), δ' = σπιλάς Α (βλ. λ.), βράχος, κρημνός [δὲ ἔτυμ. βλ. *σπιλάς Α*].

ΣΠ' ΛΟΣ (Β), δ (καὶ ἤτιον ὀρθῶς *σπίλος*) κηλῖς, στίγμα, ρύπος, «λέρα», «λεκέξ» || μτρφ., κηλῖς παρανομίας, μίασμα, ἐλάττωμα. [*σπίλος' σπιλάω*' δι' ἔτυμ. βλ. *οὐ-σπῶτη* δτι ὁ τονισμὸς *σπίλος* εἶναι ὀρθότερος τοῦ *σπίλος* δίκτυον ἐκ τοῦ *σπίλάς* Β καὶ ἐκ τοῦ συνθ. *ἄσπίλος*].

σπίλω, μελλ. -ώσω' παθ. πρκ. *ἐσπίλωμαι*' κηλιδῶνω, μιάινω, μολύνω, ρυπαίνω, «λερώνω», «ελεκιάζω».

σπινθάρυξ, -ῦγος, ἡ, καὶ **σπινθάρις**, -ίδος, ἡ = σπινθήρ (βλ. λ.), «σπίθα».

ΣΠΙΝΘ' Ρ, -ῦρος, δ' ὡς καὶ νῦν, σπινθέρ, «σπίθα», λατ. *scintilla*.

Ἑτυμ.: σπινθήρ' σπινθάρυξ, -υγος (ἡ)' σπινθάρυξ, -ίδος (πιθ. δν. μικρὸ πτηνοῦ): λιθ. *spī, sīu*, *spī, sīa* (λάμπω, σπινθηροβολῶ), λεττ. *spīdu*, *spīdēt* (δμ.), *spīdris* (<*spandras' κατὰ τινὰς ἐν τῷ ἕλλ. *σπινθήρ* καὶ τῷ λατ. *scintilla* ἔχοντα δύο ἀνομοιώσεις ἐκ τινος προέπα. *stīn(h)-).

σπίνος, δ (*σπίζω*) ὡς καὶ νῦν, σπίνος, μικρὸν πτηνόν, ὄνομασθέν οὕτω ἐκ τοῦ πιπιριστικοῦ τοῦ κελαθήματος, λατ. *fringilla spinus*.

Ἑτυμ.: σπίνος (παρ' Ἕουχ. καὶ *σπίνα*, *σπινθίον*, *σπίγγος*, *σπίγγας*, *πίγγας*)' *σπίζα* (*σπιγ-ια ἢ *σπιγ-για) (εἶδος σπίνου, *fringilla caeleps*)' *σπίζιτης* (πτηνόν τι, μελιοσοφῶδες λατ. *parus major*)' *σπίζιτας* (μικρὸς ἱέραξ, διόκτης τῶν σπίνων καὶ τῶν στρουθίων, λατ. *accipiter nisus* L ἢ *Falco nisus*)' *ὀρὸ-σπίζος* (=σπίνος τῶν ὀρέων): Σουηδ. *spīnk*, παλ.-γερμ. *fīncho*, ἀγγλ.-σαξ. *fīnc*' συνήθως θεωρεῖται ὀνοματοποιία, ἀλλὰ τὸ *spī- (πιπιρίζω), ἀντιθέτως πρὸς τὸ *pī, δὲν μαρτυρεῖται κατὰ τρόπον ἀσφαλῆ, καὶ τὸ *σπίζω* (*σπιγ-ια ἢ *σπιγγ-ια) (=πιπιρίζω) δυνατόν νὰ εἶναι ὑστερογενῆς τύπος ἐν τῇ σημασί. τοῦ «πιπιρίζω ὡς σπίνος» εἶναι πιθανώτατον διὰ τὸ οὖς. *σπίνος* (=μικρὸν πτηνόν) προήλθεν ἐκ τοῦ ἐπιθ. *σπινός* (=λεπτός) βλ. λ.' κατὰ τινὰς καὶ τὸ παλ.-γερμ. *fīncho* εἶναι συγγ. πρὸς τὸ λατ. *pingo* (χρωματίζω, ποικίλλω, κεντῶ), *σανοκρ. pīwga-h*, *pīwgalā-h* (πρβλ. καὶ *πίγγαλος* ἐν *ποικίλος*).

σπίνος, ἡ, δν' = *ισχνός* (βλ. λ.) [*σπίνος: ἱρλ. seim* (*spei-mi-, *spēi-mi- (=λατ. *exilis*, *macer*), *seime* (ισχνότης, ὀδοναμία), λατ. *spei-, *spi- (ἀπλώνω, τεντώνω) (πρβλ. *σανοκρ. fanō-h*, λατ. *tenuis*: ιαπ. *ten-σανοκρ. *fanō'* ἢ, ἕλλ. *τείνω*)' εἰς τύπον ρίζης ἕκτετ. κατὰ ἐν -k-, -g- ἀνάγονται τὰ παρ' Ἕουχ. «*σπίκανον*» *σπάνιον», «σπιγγόν» μικρόν, βραχύν», πρβλ. Σουηδ. διαλ. spīkjīn* (ισχνός, λεπτός)' βλ. καὶ *σπίνος*].

σπλαγγχνεύω, μελλ. -σω (*σπλάγγων*)' τρώγω τὰ σπλάγχνα (τὰ ἔγκτα, τὰ ἐντόσθια) τοῦ θύματος μετὰ τὴν θυσίαν.

σπλαγγχνίζομαι, μελλ. -ισθήσομαι ἀόρ. α' *ἐσπλαγγχίσθην*, ἀποθ. (*σπλάγγων*)' αἰσθανομαι οἰκτον (συμπαθείαν, ἔλεος), εὐσπλαγγχνίζομαι, ἐλεῶ, συμπαθῶ. **σπλαγγχνισμός**, δ (*σπλαγγχνίζομαι*)' τὸ ἐσθίειν τὰ σπλάγχνα τοῦ θύματος (μετὰ τὴν θυσίαν), λατ. *visceratio*.— || εὐσπλαγγχνία, οἰκτός, ἔλεος.

σπλάγγων, τό κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ. τὰ *σπλάγγνα*' ὡς καὶ νῦν, σπλάγχνα, ἐντόσθια, τὰ ἐντόσθια, καὶ δὴ τὰ εὐγενέστερα αὐτῶν, ἤτοι ἡ καρδία, οἱ πνεύμονες, τὸ ἥπαρ, οἱ νεφροί (λατ. *viscera thoracis*), ὡς καὶ τὰ συντελοῦντα εἰς τὴν λειτουργίαν τῆς πέψως (κοιλία, ἔντερα, στόμαχος), λατ. *viscera abdominis*. 2) ἐντέθειν, ἡ μετὰ τὴν θυσίαν εὐωχία, λατ. *visceratio*. 3) οἰονόηποτε μέρος τῶν ἐντοσθίων. 4) μτρφ., ὡς παρ' ἡμῖν, ἡ καρδία, ἡ ἔδρα τῶν συναίσθημάτων, αἰσθηματα, συναίσθηματα, ἐπιθυμῖαι, ὀρέξεις, ἡ ψυχικὴ διάθεσις καθόλου || ὡς καὶ ἐν τῷ ἐν. *ἀνδρὸς σπλάγγων ἐκμαθεῖν*—νὰ κατανοήσῃ τὴν εὐσωτερικὴν φύσιν τοῦ ἀνδρώπου (τέν χαρακτήρα του). [δὲ ἔτυμ. βλ. *σπλήν*].

σπληνός, δ (καὶ *σπληθός*, ἡ)=σποδός (βλ. λ.), στάκτη [πρβλ. λατ. *splendeo* (λάμπω), λιθ. *splendzu*, *splendēti* (φωτίζω), ἱρλ. *less* (φως) (*plento-, *plento-), λεττ. *spulguť* (λάμπω, σπινθηροβολῶ)].

ΣΠΛΗ' Ν, δ, γεν. *σπληνός*' ὡς καὶ νῦν, σπλήν, «σπλήνα».

Ἑτυμ.: σπλήν (*σπληγγ), γεν. *σπληνός* ἐξ ἐπιδράσεως τῆς ὀνομ. *σπλάγγων* (ἀσφαλῶς συνανθῆκον ἐτυμολ.): *σανοκρ. pīlthān-*, Ζανθ. *spēr'zan-*, λατ. *lien*, ἱρλ. *seig*, παλ.-σλαβ. *slezena*, λιθ. *bluznis*, παλ.-πρωσ. *blusne* (σπλήν).

σπληνίον, τό ἐπίδεσμος ἐμποτισμένος με φάρμακον ἢ ἀλειμμένος με ἄλοιφην, πρὸς ἐπίθεσιν ἐπὶ πληγῆς, κατάπλασμα [βισκοκρ. τοῦ *σπλήν*, τὸ ὅποιον εἶχεν ἐνίοτε τὴν αὐτὴν σημασί.].

σπογγία, ἡ (καὶ *σφογγία*, ἰων. *σπογγιή*) = σπόγγος (βλ. λ.), λατ. *spongia*.

σπογγίζω, μελλ. *-ίσω* (σπόγγος)· άπομάττω διά σπόγγου, ώς και νύν σπογγίζω, «σφουγγίζω».

σπογγίον, τό, ύποκορ. τοῦ σπόγγος· μικρόν τεμάχιον σπόγγου.

ΣΠΟΓΓΟΣ, ό, άττ. και σπόγγος· ώς και νύν, σπόγγος, σπόγγος, «σφουγγάρι».

Έτυμ.: σπόγγος (άττ. και σπόγγος, ό τύπος οὔτος μάλιστα είναι ίσως ό άρχαιότερος): πιθ. άρμ. *sung, sunk* (σπόγγος).—τά παλ.-σλαυ. *gaba*(σπόγγος), λιθ. *gumbas* (ύψωμα, έξόγκωμα) θεωροῦνται ύπό τινων συγγ., άλλ' οὐχι ύπό πάντων.—τό λατ. *fungus* (μανιτάρι) είναι δάκειον εκ τής Έλληνικής· βλ. και *σομφός*.

σποδά, ή, λακων. αντί σπουδή (βλ. λ.).

σποδ-εύνης, -ες (σποδός+εὐνή)· ό έπι σποδοῦ (τέφρας) έχων τήν εὐνήν, ό κοιμώμενος επάνω εις τήν στάκτην.

σποδέω, μελλ. *-ήσω* (σποδός)· έκτίνασσω τήν έπικαθιμένην σποδόν (κόνιν), «ξεσκοκίζω», «ξεκορνιχαχίζω» || έντεθεν, κοπανίζω, τρίβω, συντριβώ, θραύω, κτυπώ || παθητ. *σποδούμενος νιφάδι*=χιονιζόμενος (κυρ. κτυπώμενος ύπό τών νιφάδων χιονοθύελλης) || *σποδούμενος πρὸς πέτρας*=ριπτόμενος κάτω από τούς βράχους, κτυπών τήν κεφαλήν του εις τούς βράχους || *άπολ., στρατός κακῶς σποδούμενος*=στράτευμα κακῶς διακείμενον (κατατροχόμενον, κατασυντριμμένον).— || τρώγω άπλήρωτος (λαιμάργως), καταβροχδίζω.

σποδία, ίων. *-ιή*, ή (σποδός)· σωρός σποδοῦ (τέφρας), τέφρα, στάκτη.

σποδίζω, μελλ. *-ίσω*, άττ. *-ιῶ* (σποδός)· ψήνω έντός σποδοῦ, φουγανίζω «στη στάκτη».— || κατακαίων μεταβάλλω εις σποδόν, κατακαίω μέχρι τέφρας, καίω, «τοουρουφλίζω».

ΣΠΟΔΟΣ, ή· ή εκ ξύλου ή άνδρακος τέφρα ή ήμισβεστος, «χόβολη», «δερμοσποδιά» || ή εκ τής καύσεως τοῦ νεκροῦ τέφρα.— || κόνις.— || μτρ., *σποδός κυλικῶν* (ή *πίθων*)=ή έκκωνόνουσα τάς κυλικας (ή τούς πίθους), έπι γουακίος εκθότου εις πολυποσίαν, ή «μπεκροῦ» [*σποδός· σποδιά· σποδία* (βλ. λ.)· *σποδίζω· σποδέω* (βλ. λ.)· άγν. έτυμολ.].

σποδώς, μελλ. *-ώσω* (σποδός)· καίων μεταβάλλω εις σποδόν (τέφραν), κατακαίω εις τέφραν, άποτεφρώνω, άπανδρακώνω.— μέσον, κατακαίμαι και μεταβάλλομαι εις *σποδόν* (τέφραν), άποτεφρώνομαι, άπανδρακοῦμαι.

σπολάς, -άδος, ή· πιθ. αιολ. (άντι *στολάς* εκ τού *στέλλω*)· δερμάτινον ιμάτιον, διφθέρα, δέρμα, σιούρα, χιτώνιον (ή ζακέττα) εκ μαλακοῦ κατεργασμένου δέρματος. [δτ' έτυμ. βλ. *σπάλαξ*· ή πρὸς τό στολάς συσχετίσις δέν γίνεται δεκτική ύπό πάντων].

σπόμενος, μτρ. μεσ. άορ. ε' τοῦ *έπομαι*.

σπονδ-αρχία, ή· =*σπονδής αρχή*, ή έναρξις τής σπονδής, τό δικαίωμα τοῦ νά κάμνη τις αύτός πρώτος έναρξιν τών σπονδών.

σπονδείος, α, ον (σπονδή)· ό έν χρήσει κατά τήν σπονδήν, ό άνήκων εις τήν σπονδήν (ή εις τά κατά τάς σπονδάς τελούμενα).— || έν τή Ματρική, *σπονδείος* (ένν. ποῦς) εκκαλεῖτο ό συγκαίμενος εκ δύο μακρῶν συλλαβῶν (π. χ. *επιμή*), εκλήθη δ' οὕτω διότι κατά τάς *σπονδάς* τοιαῦτα σοδαρά μελωδίαι ήρμοζον.

σπονδή, ή (σπένδω)· τό προσφερόμενον ποτόν, ή προσφορά ποτοῦ, σπονδή, *χοή* (βλ. λ.), ό οἶνος τόν όποτον έχονον έν μερεί εκ τοῦ ποτηρίουπρὸς τιμήν θεοῦ τινος, προτοῦ γευθῶσιν οἱ Ιθιοί, πρὸς εξαγαχασιόν τρόπον τινά τοῦ ποτοῦ, λατ. *libatio*· ή τοιαύτη *σπονδή* ελάμβανε χώραν κατά τήν συναψιν συνθηκῶν ειρήνης, άνακωχής, ή άλλου είδους συμβάσεως. 2) έν τῷ πληθ. αἱ *σπονδαί*=έπισημος συνθήκη ή άνακωχή, διότι κατά τήν συνομολόγησιν των έτελοῦντο έπίσημοι σπονδαί || *άκρητος σπονδαί*= άνακωχή (ή και ειρήνη) συναφθεῖσα έπισημως διά τής εκχύσεως άκράτου οἴνου (τ. έ. διά σπονδής έξ άκράτου οἴνου) || *σπονδάς τέμνω* (κατ' άναλογία πρὸς τό *θρακία τέμνω*)= κλείω συνθήκην, συνάπτω συνθήκην, συνθηκολογῶ.

σπονδ-φόρος, ον (σπονδή + φέρω)· ό φέρων

(προσφέρων, κάμνων)· *σπονδάς* (τ. έ. προτάσεις άνακωχής ή ειρήνης) || ώς οὐα. *δ σπονδοφόρος*=ό κομιστής προτάσεων άνακωχής ή ειρήνης.— || ό κήρυξ (ή ό άρμόδιος άρχων) ό δημοσιεύων τάς *εργάς σπονδάς*, τ. έ. τήν μεταξύ τών Έλλήνων κηρυσσομένην έχειρείαν κατά τήν διάρκειαν τών Όλυμπιακῶν ή άλλων άγώνων.

σπονδύλη, ή, άττ. *σπονδύλη* (βλ. λ.).

σπόνδυλος, ό· βλ. *σπόνδυλος*.

σπορά, ή (σπείρω)· ώς και νύν, σπορά, τό σπείρειν || ή σπορά τέκνων, ή γέννησις τέκνων, ή τεκνογονία || γέννησις, καταγωγή. 2) ή έποχή τής σποράς, ό σπορητός.— || ό έσπαρμένος σπόρος, τό σπαρέν σπέρμα. 2) πᾶν τό γεννώμενον, οἱ εκγονοί, άπόγονοί, γενεά, ό από τινος καταγόμενος, γόνος || έν τῷ πληθ., τά νεογνά || *θήλιξ σπορά*=τό δηλυ γένος, αἱ γυναίκες. [δτ' έτυμ. βλ. *σπείρω*].

σποράδην, έπίρρ. (*σποράς, σπείρω*)· σποραδικῶς, διασκορπισμένως, «σκορπιστά», «σκορπια», λατ. *passim*.

σποράς, -άδος, ό, ή (σπείρω)· ό διεσπαρμένος, διασκορπισμένος, σποραδικός, σπορητιστός, «οκόρπιος» || *αἱ Σποράδες (νήσοι)*· κυρ. νήσοι διεσπαρμέναι και μή άποτελοῦσαι σύνολόν τι συγκρότημα νήσων, κατά τά δυτικά παράλια τής Μ. Ασίας (έν άντιθέσει πρὸς τάς *Κυκλάδας*).

σπορεύς, -έως, ό (σπορά)· ώς και νύν, σπορεύς, ό σπείρων.

σπορητός, ό (σπορά)· σίτος έσπαρμένος, σίτος φυόμενος || συγκομιδή, έσοδεία. 2) ή σπορά γεννημάτων, σπορά. 3) ή έποχή τής σποράς.—βλ. και *άμητός*.

σπορίμος, ον (σπείρω)· ό σπειρόμενος, ό δυνατός νά σπαρή, ή, ό κατάλληλος διά σπαρᾶν || ό έσπαρμένος || τά *σπόριμα* = οἱ καλλιεργήσιμοι διά σιτηρά άγροί || *μέτρον σπόριμον*=μέτρον σίτου πρὸς σπαρᾶν.

σπόρος, ό (σπείρω)· τό σπείρειν. 2) ή κατάλληλος πρὸς σπαρᾶν έποχή.— || σπέρμα, ώς και νύν ό σπόρος || γεννήματα, καρπός, προίον, έσοδεία, συγκομιδή.

σπού· έν τή Σκυθική γλώσσῃ, όφθαλμός.

σπουδάξω, μελλ. *-άσομαι*· *άορ. α' έσπούδασα*· πρκ. *έσπούδακα*· παθητ., *άορ. α' έσπουδάσθη*· πρκ. *έσπουδάσμαι*· (σπονδή): || άμτβ., σπεύδω, έπελγομαι, είμαι πολυάσχολος, είμαι πρόθυμος (άποφασισμένος) νά πράξω τι || *άπολ., όμιλῶ σοβαρῶς*, είμαι σοβαρός, είμαι σπουδαίος.— || μτρ., πράττω τι μετά σπουδής ή μετά προθυμίας || *επιδικῶ* τι μετά ζήλου.— παθητ., επιδικῶμαι μετά ζήλου.

σπουδαιο-λογέω, μελλ. *-ήσω* (σπουδαιολόγος)· όμιλῶ σπουδαίως (μετά σπουδαιότητος), ποιῶμαι λόγον περί σπουδαίων ζητημάτων.— παθητ., τυγχάνω σπουδαίας και σοβαρής διαπραγματεῖσεως (μεταχειρίσεως).

σπουδαιο-λόγος, ον (σπουδαίος + λέγω)· ό όμιλῶν σπουδαίως (σοβαρῶς), ό σπουδαιολογῶν.

σπουδαίος, α, ον (σπονδή): || έπί προσ. κυρ. ό μετά σπουδής, ό σπεύδων, ό ταχύς || ώς και νύν, σπουδαίος, σοβαρός, σοβαροφανής || δραστήριος, φιλόπνοος, πρόθυμος. 2) καλός, άγαθός, χρηστός, έξοχος εις τό είδος του.— || έπί πραγμ., ό δξιος λόγου, αξιόλογος, σημαντικός, θαρῶς, σπουδαίος, πολύτιμος || γεν., έξαιρετος εις τό είδος του || *σπουδαίος εις ὄψιν* = ὠραίος τήν ὄψιν, χαρίεις τήν εμφάνισιν.— συγκριτ. και ύπερθ. *σπουδαιότερος*· *ότατος* || ὠσ. και άνώμ. *καθατε*. *σπουδαιότερος*, *-έστατος*.— *έπίρρ. σπουδαίως*=μετά σπουδής, μετά ζήλου, μετά σπουδαιότητος, μετά σοβαρότητος, καλῶς, προθύμως.— συγκριτ. και ύπερθ. *σπουδαιότερον, σπουδαιότατα*.

σπουδ-άρχης, -ου, ό (σπονδή + αρχή)· ό σπουδάρχων, ό μετά σπουδής και διά παντός μέσου επιδικῶν νά καταλάβη θερμοσίαν τινά θεσιν ή αξίωμα, ό δεσидήρας.

σπουδ-αρχιδής, -ου, ό (σπουδάρχης)· κωμικόν πατρωνυμικόν τοῦ σπουδάρχου (παρ' Αριστοφ.), ήτοι ό υἱός τοῦ επιζητούντος θέσεις, ό μικρός δεσидήρας.

επούδασμα, -ατος, τό (σπουδάζω)· πράγμα (ή έργον) γινόμενον (έπιδιωκόμενον) μετά ζήλου και προθυμίας || τό έπουδασμένον, σπουδή, μελέτη.

σπουδαστέος, α, ον, ρημ. έπιθ. του σπουδάξω· ό έπιζητητέος (έπιδιωκτέος) μετά σπουδής και ζήλου, τό(ν) όποτον πρέπει να έπιζητήσει (έπιδιώξει) τις μετά ζήλου.— || **σπουδαστέον**=πρέπει τις να σπουδάσει (να φανεή δραστήριος ή πρόθυμος).

σπουδαστής, -ού, ό (σπουδάξω)· ό πρόθυμος ύποστηρικτής, ό μετά ζήλου έπιζητών τό καλόν του άλλου, πατριαστής, όπαδός.

σπουδή, ή (σπεύδω)· ως και νυν, ή σπουδή, τό σπεύδειν, ή βιασύνη, ταχύτης, ζήλος, προθυμία || **σπουδή** (βοτ.ικαφ. έπιρρ.)=έν σπουδή, έσπευομένως, μετά σπουδής || μετά της ατήης ένν. ώς. και τά: δια σπουδής, κατά σπουδής.— || Ζήλος, προσπάθεια, προθυμία, δραστηριότης || δοτ. έπιρρ. **σπουδή**=μετά ζήλου, μετά προθυμίας || ώς. **σπουδή**=μετά μεγάλων κόπων και θρασάνων, θθεν δυσκόλως, μόλις και μετά θίας, σχεδόν, σπανίως. 2) έν τή πληθ. αι **σπουδαί**=έντονον προσπάθεια, άνταγωνισμοί, πικρλαι.— || σοβαρότης, σπουδαιότης || από σπουδής, μετά σπουδής, σπουδή=μετά σπουδής, σπουδαίως, σοβαρός, μετά σπουδαιότητος, μετά σοβαρότητος. IV σεβασμός προς τινα, έκτίμησις || έν τή πληθ., πατριαστικά αίσθηματα, άντιζηλλαι: **κατά σπουδής**=λόγω συμπαιδειών ή άντιπαδειών, έξ αιτίας των κομματικών άντιζηλιών.

σπύρραδος, ό και ή: =σφαιρίδιον κόπρου (προδά- των και αίγών), «κακαράτζα», «βιρβηλιά» [σπύρα- θος] σπυράς, άττ. σφυράς, -άδος (έμ. σημ.) <ιατ. *sp(h)or-: σφαίρα (*sph-ja)· βλ. και σπαίρω, σφαίρα].

σπύριδιον, τό, ύποκορ. του σπυρίς (βλ. λ.).

σπύρις, -ίδος, ή, ίων. σφυρίς (σπειρα)· κόφινος κυκλοτερής πεπλεγμένος || ψαροκόφινον [σπυρίς-σφυρίς (*sp(h)orid-)] δι' έτυμολ. βλ. σπάρτος].

στάγηναι, άκρφ. παθ. άορ. β' του στάζω.

στάγμα, -ατος, τό (στάζω)· τό στάζον, σταγών, στάλα, σταλαγματιά, ύγρόν || **στάγμα της άνθемου- γου**=τό μέλι.

στάγών, -όνος, ή (στάζω)· ως και νυν, σταγών, «σταγόννα», σταλαγματιά, στάλα.

Έτυμ. σταγών· στάγης (πληθ., βμ. σημ.)· στάζω, **στακτός**· ή **στακτή** (ένν. **κονία**), τό **στακτά** (=τά διυλιστήρια): λατ. stagnum, παλ.-bret. saier, veobret. ster (ποταμός) (*siag-rā-), gall. taen (=λατ. conspersio)· κατά τινας **σταγ-** <ιατ. *siag-, συγγ. τή παλλ.-norr. stakka, (κινούμαι σίφνιδίως, άναπηδών, διαρρηγνύομαι).

στάδαίος, α, ον (στάδην)· ό Ιστάμενος δρδιος || **έγχη σταδαία**=δώρατα διά τήν έκ του συστάδην μάχην χρησιμοποιούμενα (έν άντιθέσει προς τά μακροδεν θαλάσσια).|| **Ζεύς σταδαίος**=Ζεύς δρδιος και έτοιμος να έξακοντίσει τόν κεραυνόν του.

στάδην, έπιρρ. (ΐσσημι)· έν όρδιφ στάσει, όρδο-σάδην, όρδίως.

στάδιο-δράμωμαι, άνώμ. μέλλ. του έπομ.

στάδιο-δρόμει (σταδιοδρόμος)· τρέχω έν τή σταδίω, άγωνίζομαι (μετέχω εις) άγώνα δρόμου.

στάδιο-δρόμος, ον (στάδιον + δραμειν)· ό έν τή σταδίω τρέχων, ό σταδιοδρόμων, ό περί βραβείου διαγωνιζόμενος εις άγώνα δρόμου.

στάδιον, τό· έν τή πληθ. **στάδια**, οί, ή **στάδια**, τά: κυρ. τό Ιστάμενον άκίνητον, θθεν: || ως ώρισμέ- νον μέτρον μήκους, 1 **στάδιον**=100 **δρυγαί**, ή 6 **πλέθρα**, ή 600 Έλληνικοί (και 600 ³/₄ Άγγλικοί) **πέ- δες**, ή 184,87 γαλλ. μέτρα, ή ¹/₈ περίπου του ρωμαϊκού μιλίου || (παρ' Άριστοφ.) **έκατον σταδίοισιν άριστος**=κατά έκατον στάδια άριστος, δηλ. καθ' ύπερβολήν άριστος || **πλειν ή σταδίω λαλίστερος**=περισσότερον φλόσφος κατά έν στάδιον «και άκόμα πιό πολύ» (ώς. παρ' Άριστοφ.).— || δρόμος ή άγών δρόμου (διότι ή έν Όλυμπία διαδρομή του άγωνίσματος τούτου ειχεν άκριβώς ένός σταδίου μήκος) || έντεθεν, **άγωνίζο- μαι στάδιον**=άγωνίζομαι (μετέχω εις) άγώνα δρό-μου | **νικώ στάδιον**=άνακηρύσσομαι νικητή (νικώ,

κερδιζω τήν νίκηην) εις άγώνα δρόμου. 2) πός τό-πος έπίπεδος και άνοικτός || μτρφ., **ξύλινον στάδιον** =τό άβάκιον των πεσών.

Έτυμ.· **στάδιον**· ό άρχαιότ. τύπος άπαντς έν τή δωρ. διαλ. **σπάδιον** (πρβλ. λατ. spatium), περί εδ βλ. έν **σπάω**· πιθ. **στάδιον** έλάρθη κατ' έπιδρασιν εκ του **στάδιος** (δλ. λ.).

στάδιος, α, ον (ΐσσημι)· ό Ιστάμενος στερεά, σταθερός, εύσταδής, άκλόνητος || **σταδίη ύμνηση**=μάχη έκ του συστάδην, «στήθια προς στήθους», «στά χέρια», λατ. pugna stataria.

Έτυμ.· **στάδιος**· **σταθερός**· **στάθμη**· **σταθμός** (και πληθ. τά **σταθμά**)· δι' έτυμ. βλ. ΐσσημι.

ΣΤΑΪΩ, μέλλ. **στάθω**· άορ. α' **έσταξα**, έπ. **στάξα**: || μεττ., άφίνω τι να στάσει, τό κάμνω να πέσει στα- γών προς σταγώνα (κατά σταγόννας), χύνω κατά σταγόννας, άποστάζω τι.— || άμτβ. ως και νυν, στά- ζω, σταλάζω, πίπτω κατά σταγόννας || **στάζω χείρας αίματι**=έχω τας χείρας μου θεσβαμμένες εις τό αίμα, «στάζουν τά χέρια μου αίμα» || **στάζω κέρα ιδρωτι**= ή κεφαλή μου στάζει ιδρώτα. 2) πίπτω, πίπτω κάτω από... (π. χ. επί ώριμων καρπών). [δι' έτυμ. βλ. **σταγών**].

στάθεν, αιόλ. άντι· **έσταθήσαν**, γ' πληθ. παθ. άορ' α' του ΐσσημι.

στάθέν, οδδ. μτχ. παθ. άορ. α' του ΐσσημι.

στάθερός, ά (ίων. -ής), όν (ΐσσημι)· ως και νυν, σταθερός, ό στερεός Ιστάμενος, στερεός, άμετα- κίνητος, προσηλωμένος, στερεωμένος, άκλόνητος || επί υγρών, πεπηγώς, πηγμένως, παγμένος || ώς. ήου- χος, ήρεμος, γαλήνιος (έπι της θαλάσσης) || **σταθερά μεσημβρία**=άκριβώς μεσημερι (όποτε ό ήλιος φαίνε- ται ως να Ισταται τρόπον τινά άκίνητος επί του μεσημ- ερινοϋ κύκλου) || ή **σταθερά** (ένν. γή)=ή στερεά γή, ή ήπειρος, «στεριά».

στάθειτός, ή, ον (σταθεύω)· περικεκαυμένος, καψαλισμένος, καθ' ύπερβολήν θερμανθείς.

στάθειω, μέλλ. -σω (σταθερός?)· διαδερμαίνω, καιώ, καψαλιζω, τηγανίζω, όπτώ, ψήνω.

στάθισομαι, παθητ. μέλλ. του ΐσσημι.

στάθι, δωρ. άντι **στήθι**, προστ. άορ. β' του ΐσσημι.

σταδμάω, μέλλ. -ήσω (στάθμη)· μετρώ, καταμε- τρώ, διά τής **στάθμης** (δηλ. διά του κανόνος).— πα- θητ., μετά μέσ. μέλλ. (έν παθητ. ένν.) **σταθμήσομαι**· μετρούμαι, έκτιμώμαι.— || **συνήθεσθαι**. ως άποθ. **στα- θμάσομαι**, μέλλ. -ήσομαι· άορ. α' **έσταθμίσάμην**· με- τρώ, καταμετρώ, έλέγχω διά τής στάθμης (διά του κανόνος) || έντεθεν, ύπολογίζω, έκτιμώ κατ' ελκοσόν (έννευ άκριβώς καταμετρήσεως). 2) μτρφ., έκτιμώ, θεωρώ πολλοϋ όξιον, άποδίδω βαρύτητα εις τι(να).

στάθμη, ή (ΐσσημι)· ως και νυν, στάθμη, «στά- φνη», ό γνώνμων, ό κανών του τέκτονος ή κτίστος, τό «άλφάδι», διά του όπολου μετροϋν ή σημαδεύουν, λατ. amussis· ειδικώτερον δ ξυουργός ή ό πελεκητής λίθων «μή τή γωνία» «γωνιάζου»· τά προς έπεξεργα- σίαν ξύλα ή τους λίθους των γωνιών του οικοδομήμα- τος· με τό «άλφάδι» έξασφαλίζουν τήν έπιπέδωσιν της έπιφανείας των ή τήν δριζοντιωσιν κατά τήν τοποθέτη- σιν των· με «τήν στάφνην» τέλος (ή τό «βαρλίσι») έξα- σφαλίζουν τήν κατακόρυφον καταύθυνσιν.— παροιμ. περι- φράσεις: **παρά στάθμην**=λατ. ad amussim=κατό μήκος του κανόνος, κατά τόν κανόνα, άκριβώς, κατ' εύθειαν || άλλά και άντιθέτως (έν κακή ένν.) **παρά στάθμην**=παρά τόν κανόνα, δηλ. έκτός του κανό- νος, έσφαλμένως || **κατά στάθμην νοώ**=εικάζω όρ- δώς.— || ως τό **γραμμή**, ή γραμμή ή περιορίζουσα τόν άγώνα του δρόμου, τό τέρμα, λατ. meta.— || μτρφ., διάταξεις, διαταγή, κανών, νόμος, λατ. norma.

σταθμόν-δε, έπιρρ.· προς (εις) τόν σταθμόν, εις τήν μάνδραν, προς τό κατάλυμα || οίκαδε· εκ του

σταθμός, ό, μέσος έτεροκλ. πληθ. τά **σταθμά**, άλλά και μετά ήμαλοϋ οί **σταθμοί**· (ΐσταμαι)· σταθερός τόνος διαμονής ζώνων ένός Ιπποστατικού, σταϋλος, μάνδρα, στήν, ως τό λατ. stabulum (εκ του stare) || γενικώς, διαμονή, κατοικία. 2) κατάλυμα (διαιμε- ρίσματα) διά διαμονήν οδοπόρων ή στρατιωτών (και κυρίως διά διανυκτερεύσιν), λατ. statio, castra, mansio.—έν Πελοά **σταθμοί** έκαλοϋντο οικήματα ή

σκηναί κατά μήκος τῆς ὁδοῦ, ἔθθα κατέλειψεν ὁ Βασιλεὺς πρὸς διανυκτέρευσιν ἢ καὶ πρὸς ἀνάπαυσιν, δοσάκις ἐπαυκίπτετο τὰς ἐπαρχίας τοῦ Βασιλείου του. 3) γενικῶς, τὸ ταξίδιον (ἢ ὁδός, ἢ πορεία) μίση ἡμέρας, ἦτοι κατὰ μέσον ὅρον μήκος πέντε παρασαγγῶν, ἢ 15 μιλίων, ἢ 150 σταδίων.— || στύλος ἰσθάνμενος ὄρθιος, ὁ στύλος, ὁ κυρίως ὑποβαστάζων τὴν στέγην || ὡς. αἱ παραστάδες τῆς θύρας (οἱ παραστάται θύρας).— || ὁ ζυγός, ἢ «ζυγαριά», διπλοῦς ζυγός, τὸ «καντάρι» (ὁ στατήρ) || τὸ βάρος («τὰ δρόμια»), τὸ τοποθετούμενον ἐπὶ τῆς μιάς πλάστιγγος τοῦ ζυγοῦ καὶ ὀρίζον τὸ βάρος τοῦ ζυγιζομένου ἀντικειμένου || σταθμὸν ἔχω τάλαντον=ἔχω βάρος τάλαντου, ζυγίζω ἐν τάλαντον || ἀπολ. ἡμιπλήνθια σταθμὸν δετάλαντα=βάρους δύο τάλαντων.

σταθμός, μελλ. -άσω (σταθμός)* φέρω εἰς τὴν πλάστιγγα, ζυγίζω || φέρω εἰς τὸν σταθμὸν (εἰς τὸ κατάλυμα, εἰς τὸν σταυλόν).— || μέσον, κυρ. εἰς τὸν ἄβρ. α' ἐσταθμωσάμεθα, συμπεριανῶ, κρίνω, ἐκτιμῶ, συνάγω τὸ συμπέρασμα, ἐκιάζω.

σταίην, ης, ἡ, εὐκτ. ἀορ. β' τοῦ Ἰσημίου.
σταίην, **σταίητε**, **σταίειν**, ἀττ. τύποι ἀντὶ **σταίην-μεν**, **σταίητε**, **σταίησαν**, πληθ. εὐκτ. ἀορ. β' τοῦ Ἰσημίου.
ΣΤΑΓΞ ἢ **σταίς**, τὸ, γει. **σταίξος*** ἄλευρον ἐκ τίνος εἴδους σίτου (ζειδῆς), ἀναμειγμένον μεθ' ὕδατος εἰς φύραμα («ζυμάρια»). [δι' ἔτυμ. βλ. **στάρη**].
σταίρινος, ἡ, ον (σταίρις)* ὁ ἐξ ἄλευρου ἢ φυράματος ζείας.

στακτός, ἡ, ὄν (στάξος)* ὁ διαρρέων κατὰ σταγόνας, ὁ στάζων, ὁ ἀποστάζων, ὁ σταλάζων.

στάλα, ἡ, δωρ. ἀντὶ **στήλη**.

στάλαγμα, -ατος, τὸ (σταλάσσω)* ὡς καὶ νῦν, στάλαγμα, τὸ πίπτον κατὰ σταγόνας, σταγών.

στάλαγμός, ὁ (σταλάσσω)* τὸ σταλάζειν, ἡ στάλαξις, τὸ στάξιμον || ὡς.=**στάλαγμα**, σταλαγματιά, σταγών.

στάλασσω, μελλ. -ξω, καὶ **σταλάω*** σταλάζω, στάζω, πίπτω εἰς (κατὰ) σταγόνας.— || μετ., ἀφίνω τι νὰ στάξῃ, νὰ πέσῃ κατὰ σταγόνας.

Έτυμ.**: μεθορ. **σταλάσσω**, ἀττ. -τω (μγν. **σταλάω**, -άζω)* **στάλαγμα **σταλαγμός*** **στάλυξ** (=σταλαγμός)* πρὸλ. *Houx. **νεοσταλύξ*** **νεοδάκρυτος***: ἑλλ. **τέλμα** (βλ. λ.), μεσ.-βρετ. **staut**, νεο-βρετ. **staut** (κἀτουρον), ἄγγλ. **stale** (δμ.), μεσ.-γερμ. **stal** (δμ.), **stallen** (οὔρειν, κυρ. ἐπὶ τῶν ἵππων, πρὸλ. **stall**=**stabulum**), λιθ. **teiz**, **teizti** (οὔρειν).

στάληναι, ἀβρρ. παθ. ἀορ. β' τοῦ **στέλλω**.

στάλις, -ἱκος, ἡ, δωρ. ἀντὶ **σταλίς**, -ἱδος (Ἰσημίου ?) πᾶν τὸ στηνόμενον (ἢ τὸ ἐστημένον), πάσσαλος εἰς ὃν προσδέονται ἴκτια.

στάλις, -ἱδος, ἡ*=**στάλιξ** (βλ. λ.).

στάλ-ουργός, ὄν, δωρ. ἀντὶ **στηλ**—(στήλη+ἔργον)* ὁ σεσημασμένος δι' ἐπιτυμβίου στήλης, ὁ ἐφωδιασμένος δι' ἐπιτυμβίου στήλης.

στάμιν**, ἡ **στάμις**, -ἱνος, ὁ (Ἰσημίου)* ἐπικ. δοτ. πληθ. **στάμινεςοι πᾶν τὸ ἐστημένον ὄρθιον || ἐν τῷ πληθ., «τὰ πλευρά τοῦ πλοίου», τὰ ξύλα τὰ ἀποτελοῦντα μετὰ τῆς τρώπιδος τὸν σκελετὸν τοῦ σκάφους, ἐπὶ τοῦ ὀποιοῦ προσηλαῦντο τὰ σανιδώματα, λατ. **statumina** || ἴκρια ἀραγῶν θαμέσι **σταμίνεςοι**=προσαρμόσας σανίδας εἰς τὰ πυκνὰ ὄρθια ξύλα (τὰ σταμινάρια).

σταμνίον, τὸ* ὀποκορ. τοῦ **στάμνος** (βλ. λ.).

στάμνος, ὁ, καὶ ἡ (Ἰσημίου)* ὡς καὶ νῦν, στάμνος, «στάμνος», «σταμνί», πῆλινον ἀγγεῖον, εἰς ὃ μεταγγίζετο οἶνος πρὸς καθαρισμόν (διὰ νὰ κατακαθίσῃ). **Ἰστάμνος**: Ἰσημίου, **στήμων*** πρὸλ. ὡς. παλ.-γερμ. **stampa** (βαρέλι θρασμοῦ τοῦ οἴνου), λιθ. **stainē** («ξύλινη βαρέλα»).

στάν, αἰολ. ἀντὶ **εὐτα**, **ἔστησαν**, γ' πληθ. ἀορ. β' τοῦ Ἰσημίου. 2) ὅσθ. ἀορ. β' τοῦ Ἰσημίου.

σταξέμενος, δωρ. ἀντὶ **στάζομενος**, μελλ. τὸ **στάζω**.

στάξις, -εως, ἡ (στάξω)* τὸ στάζειν, τὸ «στάξιμον».

στάς, **στάσα**, **στάν**, μετχ. ἀορ. β' τοῦ Ἰσημίου.

στάσάζω, μελλ. -άσω (στάσις)* ἀμτθ., ὡς καὶ νῦν,

στασιάζω, κάμνω στάσιν, ἐπαναστατῶ (μετὰ δοτ. **τενί** =ἐναντίον τίνος) || γεν., ἐρίζω, φιλονικῶ || **στασιάζω** μετὰ τίνος=προσχωρῶ πρὸς τὸ μέρος τίνος ἐναντίον ἄλλου (ἐνοῦμαι μαζί του εἰς ἐπανάστασιν ἐναντίον ἄλλου) || ἐν ταῖς ἑλληνικαῖς πολιταίαις, εἶμαι διηρημένος εἰς πολιτικὰς φατριάς, διχωνοῦ, σπαράσσομαι ἀπὸ ἐμφυλίου (φατριαστικός, πολιτικός) ἐριδίας.

στάσι-αρχος, ὁ (στάσις+ἀρχω)* ὁ ἀρχηγός στρατιωτικοῦ σώματος, ἀποσπασματάρχης || ὁ ἀρχηγός πολιτικῆς μερίδος, κομματάρχης || ἀρχηγός ἐπαναστατικῆς μερίδος, ἀρχηγός ἐπαναστάσεως.

στάσιασμός, ὁ (στασιάζω)* ἡ ὑποκίνησις ἐπαναστάσεως, ἡ ἐπανάστασις.

στάσιαστικός, ἡ, ὄν (στασιάζω)* ὁ ἔχων κλίσιν καὶ ροπήν εἰς τὸ ἐπαναστατεῖν, ταραχοποιός.

στάσιμος, ον (στάσις): 1) ἐνεργ., ὁ κάμνων τι νὰ σταθῇ, ὁ σταματῶν τι.— || ὡς παθητ., ὁ περιερχόμενος εἰς ἀκίνησαν, ὡς καὶ νῦν στάσιμος, ἀκίνητος, λιμνάζων || σταθερός, εὐσταθής, στερεός, ἀκλόνητος. 2) ἐν τῇ Τραγωδίᾳ, τὸ **στάσιμον** (ἐνν. μέλος)=ἄσμα τοῦ χοροῦ, κληθὲν οὕτω εἴτε διότι ᾄδετο ἐν συνεχαίᾳ, χωρὶς δηλ. νὰ διακόπτεται διὰ τοῦ διαλόγου ἢ διὰ τῆς παρεμβολῆς ἄλλου μετρικοῦ συστήματος, εἴτε διότι τὸ χορικὸν τοῦτο ᾄδετο μετὰ τὴν **πάρουδον** (βλ. λ.), ὅταν ὁ χορὸς εἶχε λάβει πλεον τὴν ἐν τῇ ὄρχηστρᾷ μόνιμον θέσιν του.

στάσις, -εως, ἡ: 1) (Ἰσημίου)* τὸ ἰσθάναι, τὸ στήσιμον, ἴδρυσιν, τοποθέτησις. 2) τὸ ζύγισμα, ἡ ζύγισις, τὸ ζυγίζειν, ἡ καταμέτρησις (πρὸλ. Ἰσημίου A IV).— || (Ἰσταμαι)* τὸ ἴστασθαι, ἡ θέσις, ὁ τόπος ἐν ᾧ ἴσταται τις || σημεῖον τοῦ ὀρίζοντος: **στάσις τοῦ νότου**, **στάσις τῆς μεσημβρίας** (νότος, δῦσις). 2) ἡ κατάστασις (ἢ καλὴ ἢ ἡ κακὴ) εἰς ἣν εὐρίσκεται τις, ἡ κατάστασις ἐνὸς ἀνδρῶπου (ἢ ἠθικῇ, κοινωνικῇ, πολιτικῇ ἢ ἠθικῇ του θέσει), λατ. **status**.— || κόμμα, φατρία, μερίς, ὀμάς, ὄμιλος || κυρ. πολιτικὸν κόμμα, φατρία ἐπιδιώκουσα πολιτικὰς ζυμώσεις (ἀναταραχάς). 2) ἐπαναστασις ἐσωτερικῇ, ἐμφυλίος ἔρις, πολιτικὴ ἀναταραχὴ, καθεστωτικοὶ ἄγῶνες.

Έτυμ.**: **στάσις** (πρὸλ. καὶ **στασιάζω**, **στασιώτης**) =σανσκρ. **sthihi**-hi (ἡ ὄρθια στάσις), γοτθ. **staps**, παλ.-γερμ. **stat**, ἀγγλ.-σαξ. **stede**, παλ.-norr. **staðr** (θέσις), πρὸλ. λατ. **statio** (ἐκτετ. ἐκ τοῦ ***stati**-, πρὸλ. **statim**), ἰαπ. ***stihā-ti-s πρὸλ. ἰαπ. ***stihā-ti-s** ἐν τῷ Zenō. **stā'hi**- (ὄρθια θέσις, κατάστασις), παλ.-σλαβ. **rostati** (ὀρισμός, προσδιορισμός, ἀπόφασις): **στατός**=σανσκρ. **sthitā**-h (στάσιμος, ἀκίνητος· ἀλύγιστος), βλ. Ἰσημίου* **σταεικός** (βλ. λ.) **στάσιμος** (βλ. λ.).

στάσι-ὠδης, ες (στάσις + εἶδος)* στασιαστικός, ἐριστικός, φιλοτάραχος.

στάσι-ὠρός, ὁ (στάσις + ὠρα)* ὁ φρουρὸν τὸν σταθμὸν ἢ τὴν μάνδραν (ἔσχημ. κατὰ τὰ **θυρωρός**, **πυλωρός**).

στάσιώτης, -ου, ὁ (στάσις III)* ὁ ἀνήκων εἰς φατρίαν, ὁ ὀπαδός πολιτικοῦ κόμματος || ἐν τῷ πληθ., τὰ μέλη ἐπαναστατικῆς τίνος πολιτικῆς ὀργανώσεως, συνωμοταί.

στάσιωτικός, ἡ, ὄν (στασιώτης)* ὁ αἰσθανόμενος κλίσιν (ὁ ρέπων) πρὸς ἐπαναστατικὰς σκευωρίας, στασιαστικός, ἐπαναστατικὴ (συνωμοτικὴ) φύσις.

στάσκε, ἰων. ἀντὶ **ἔστη**, γ' ἐν. ἀορ. β' τοῦ Ἰσημίου.

στάσῶ, δωρ. ἀντὶ **στήσω**, μελλ. τοῦ Ἰσημίου.

στάτήρ, -ῆρος, ὁ (Ἰσημίου)* πᾶν βάρος.— || νόμισμα ὠρισμένου βάρους, ἀρχικῶς ἐν Ἀθήναις ἐξ ἀργύρου, ἀργυροῦς **στατήρ**, κἀλούμενος ὡς. καὶ **τετράδραχος**, ἰσοδυναμῶν πρὸς τὸ ἐν τρισχιλιοστὸν τοῦ **τάλαντου**. 2) βραδύτερον συνηθίζετο ἐν Ἀθήναις ὁ χρυσοῦς **στατήρ** ἐξισούμενος πρὸς 20 ἀττικὰς δραχμάς· χρυσοῦς **στατήρας** ἔκοψεν ὁ Κροῖσος τῆς Λυδίας πρῶτος, ἐπακράτησεν ὁμοῦς τὸ νομισματικὸν σύστημα τὸ καθιερωθὲν ὑπὸ τοῦ μεταγενεστέρου τοῦ Δαρείου τοῦ Ἰστάσπου, καὶ ἔκαλοῦντο ἔκτοτε **Δαρεικοὶ στατήρες** ἢ ἀπλῶς **Δαρεικοί**. [**στατήρ**: σανσκρ. **sthitār**-, **stihā'ī**] (ὁ ἰσθάνμενος ὄρθιος), λατ. **statior**, ἐξ ἰαπ. ***stihā**- βλ. Ἰσημίου].

στασίω, ποιητ. αντί *ΐστημι*· στήνω, τοποθετώ.— παθητ.=*ΐσταμαι*, στέκομαι.— II τὴν αὐτὴν μὲ τὸ παθ. ἐνν. (τ. Ε. στέκομαι) ἔχει· καὶ ὡς ἀντιθ. ἕναργ.

στατικός, ἡ, ὄν (*ΐστημι*)· ὁ στήνων τινά ὄρδιον, ὁ βάλλον (ἀναγκάζων) τινά ἐν σταθῇ ἀκίνητος.— II ὁ ἠσκημένος (ὁ ἐμπειρός) εἰς τὸ ζυγίσμα || ἡ *στατική* (ἐνν. *τέχνη*)=ἡ τέχνη τοῦ ζυγίζειν || (ἐν τῇ Φυσικῇ) ἡ ἐπιστήμη ἢ πραγματοποιεμένη τάς ἰδιότητες τῶν σωμάτων ἐν στάσει (ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν *Δυναμικήν*).

στατός, ἡ, ὄν, ρημ. ἐπιθ. τοῦ *ΐστημι*· τοποθετημένος, «στημένος», ἰδρυμένος, ὄρδιος, ἀκίνητος || *στατός ἵππος*=ἵππος διαρκῶς παραμένων ἀργός ἐν τῷ σταύῳ καὶ τρεφόμενος, χωρὶς νά χρησιμοποιῶνται, ἄχρητος, «κριδισμένο ἄλογο» || *στατόν ὕδωρ*=στάσιμον ὕδωρ, «στεκοῦμενο νερό».

σταῦ· βλ. Σ, σ.

σταυρός, ὁ (*ΐστημι*)· ὄρδιος πάσσαλος, σκόλοψ, παλούκι || ἐν τῷ πληθ., περιφράγμα ἐκ πασσάλων, χαράκωμα.— II ὡς καὶ νῦν, σταυρός (ἴδου ξύλα σταυροειδῶς καρφωμένα, πρὸς ἀναγαυρωσίων).

Έτυμ.· *σταυρός*· λατ. *staurare*, παλ.-πορ. *staurr* (πάσσαλος), λατ. **stha-ri-*, **sthu-* (εἶμαι ὄρδιος), μαρτυρούμενον καὶ ἐν σανσκρ. *sthāvarā-ḥi* (σταθερός, ἀκίνητος), ἀγγλ.-σαξ. *stow* (θέσις), *stōwian* (λαμβάνω ὀπίσσω), λιθ. *stonā* (θέσις, τόπος διαμονῆς), *stōnis* (κατόσταις), *stōnūs* (στάσιμος, ἀκίνητος), *stōniūs* (εἶμαι ὄρδιος), *stāunu* (ὄμ. σημ.), λεττ. *stāws* (ὄστις εἶναι ὄρδιος, εὐθύς, ἀπόκρημνος), παλ.-σλαβ. *staviti* (=λατ. *stature*, *constituerē*), σανσκρ. *sthī'na* (πάσσαλος), Ζενδ. *stuna-stunā-* (κίων), ἕλλ. *στῶν*, -ομαι, πρ. *σταῦκα* (εἶμαι ἐν διεγέρσει), *στύμα* (= *erectio penis*), *στύλος*, *στύραξ* (= *σαυρωτήρ*, βλ. λ.), σανσκρ. *sthīrā-ḥi* (πυκνός, χονδρός), *sthīlā-ḥi* (ὄμ. σημ.), Ζενδ. *stura-* (ὄγκώδης, ἰσχυρός, ἄδρός), ἀρμ. *siuar* (παχύς, πυκνός), παλ.-σοουθ. *stūr* (μέγας, ἰσχυρός, βαρύς, ἀγροίκος), πρῦλ. ὡς. *sanaḥr. ni-sthura-ḥi* (ακλή-

ρός, τραχύς, θάρβαρος), παλ.-πορ. *stūra* (κατάπτωσις, χαίνωσις), λεττ. *stūrs* (ἰσχυρογνώμων), σανσκρ. *su sthū* (καλῶς), *anu-sthū* (παρευδύς), λατ. *prae-stū* (ἀρχαῖοτ. τύπος τοῦ *prae-stū*), λιθ. *at-stū* (=μακράν), παλ.-πορ. *stūd*, *stōd* (ὑποστήριγμα, ὑποστύλωμα), ἀγγλ.-σαξ. *stūdu* (πάσσαλος), λεττ. *stute*, *stuta* (ὑπόβαθρον· *ράβδος*, *βοκτηρία*)· βλ. καὶ ἐν *στυπός*· παραλλ. τῷ ἰακ. *sthāu-*, **sthū-* ἀπαντᾷ τύπος **sthāu-*, **sthu-* (συμπυκνωσμοί)· πρῦλ. καὶ τὸν παραλληλισμὸν μεταξὺ ὡν **sthāi-*, **sthī-* (εἶμαι ὄρδιος) καὶ **sthā-*, **stjā-*, **stī-* (συμπυκνωσμοί, περὶ οὗ ἐν λ. *στῆαρ*)· πρῦλ. τέλος ἰακ. **stheu* ἐν τῷ ἕλλ. *στεῦμαι*· ἀλλὰ τὰ ἰακ. **sthāu-*, **sthāu-*, **stheu-* κλπ. εἶναι ἐπεκτάσεις τῆς ἰακ. ῥ. **sthā-*, τῆς ἐν τῷ *ΐστημι*· βλ. καὶ *στοά*.

σταυρο-φάνης, ἔς (*σταυρός*+*φανήνας*)· ὁ ἐμφανιζόμενος ὡς σταυρός, σταυροειδής.— ἐπίρρ.—*νώδ.*
σταυρο-φόρος, ὄν (*σταυρός*+*φέρω*)· ὡς καὶ νῦν, σταυροφόρος, ὁ φέρων τὸν σταυρόν.

σταυρόω, μελλ. -ώσω (*σταυρός*)· περιφράσσω διὰ *σταυρῶν* (πασσάλων, σκολόπων), περιχαράκων τὸπον τινά.— II ὡς τὸ σημερ. σταυρώνω, προσηλώνω ἐπὶ τοῦ σταυροῦ, ἀνασκολοπιζῶ.

σταύρωμα, -ατος, τὸ (*σταυρόω*)· τὸ διὰ πασσάλων περιφράγμα, τὸ περιχαράκωμα, λατ. *vallum* || ὁ οὗτος (διὰ πασσάλων) περιφροκτος τόπος, ὁ διὰ πασσάλων χωρῆσθαι τόπος.

σταύρωσις, ἡ (*σταυρόω*)· ἡ διὰ πασσάλων (*σταυρῶν*) περιφροξίς, ὄχυρωσις.— II ὡς καὶ νῦν, ἡ σταύρωσις (τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ), ἡ ἐπί τοῦ Σταυροῦ καθήλωσις, ἡ ἀνασκολοπισίς.

στάφίς, -ίδος, ἡ (καὶ *ἄσταφίς*, βλ. λ.)· ὡς καὶ νῦν. σταφίς, «σταφίδα», ἀπεξηραμμένη σταφυλή [συγγ. τῆς *σταφυλή*]· βλ. καὶ *ἀσταφίς*.

ΣΤΑΦΥΛΗ, ἡ· ὁ καρπὸς τῆς ἀμπέλου, βότρως, «τσομπί», «τσάμπουρο», «σταφύλι». 2) ἡ πρό τοῦ φάρυγγος σταφυλή τοῦ στόματος, ὁ «σταφυλίτης»· διότι ὅταν πρήσεται (λόγω φλεγμονῆς)

ὁμοιάζει πρὸς σταφυλήν κρεμαμένην ἐκ τῆς κληματοῦδος, λατ. *uvula*.

Έτυμ.· *σταφυλή* (ἰακ. **stībh-*, πρῦλ. *στέμφυλα* (βλ. λ.), δευ. *stabhuyan stabhuyāmana-ḥi* (ὁ παραμῆνων εἰς τὴν θέσιν του), παλ.-περσ. *stābara* (στασίση)· βλ. καὶ *ἀστεμφής*.

σταφύλη, ἡ· ἡ στάθμη, ὁ κανὼν ὁ μολύβδινος, (ὁ δεικνὺν τὴν εὐθείαν γραμμὴν), ἡ τὸ «μολυβένιο βαρίδι», ἡ μολύβδαίνα τῆς στάθμης τῶν τεκτόνων, ἡ χρησιμοποιουμένη πρὸς ἐπίτευξιν τῆς κατακορύφου γραμμῆς: *ἵππους σταφύλη ἐπι νῶτον εἰσας*=ἵππους ἴσου ἀναστήματος, τῶν ὀποιων αἱ ράχεις εὐρίσκονται ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἐπιπέδου ὡσάν νά ἔχουν κανονισθῆ διὰ στάθμης.

Έτυμ.· διέφερον τοῦ προηγ. κατὰ τὸν τονισμὸν μόνον, ὀφειλόμενον δὲ πιθανῶτα εἰς μεταφορικὴν χρῆσιν, βασισμένη ἐπὶ τῆς ὁμοιότητος τῆς στάθμης πρὸς τὴν ἐκ τοῦ λεπτοῦ μίσχου τῆς ἐξαρτωμένης σταφυλήν· πῖθ. (<**stagma*> ἕλλ. **στάφα*· λατ. *stāgnum* (κῶρ.=κράμα ἀργύρου καὶ μολύβδου· εἶτα=κασσίτερος), gall. *ystaen* (κασσίτερος), Κελτ. *stagnon-* ἢ λατ. λέξεις εἶνα· πῖθ. *βάνειον* ἐκ τῆς Κελτικῆς).

σταφύλις, -ίδος, ἡ =σταφυλή (βλ. λ.).

σταφύλο-κλοπιδής, -ου, ὁ (σταφυλή+κλοπή)· ὁ κλέπτων σταφυλάς.

στάχυη-τόμος, ὄν (*στάχυσ*+*τεμεῖν*)· ὁ κοπτὼν στάχυσ οἴτου, ὁ θερίζων.

στάχυη-τρέφος, ὄν (*στάχυσ*+*τρέφω*)· ὁ τρέφων στάχυσ οἴτου

στάχυη-φόρος, ὄν (*στάχυσ*+*φέρω*)· ὁ φέρων στάχυσ οἴτου.

στάχυ-μήτωρ, -ορος, ἡ (*στάχυσ*+*μήτηρ*)· ἡ μήτηρ τῶν σταχύων οἴτου, ἡ μήτηρ τοῦ οἴτου.

στάχυό-θριξ, -ίχος, ὁ, ἡ (*στάχυσ*+*θρίξ*)· ὁ ἔχων φύλλα ὅμοια πρὸς στάχυσ οἴτου.

στάχυο-στέφανος, ὄν (*στάχυσ*+*στέφανος*)· ὁ ἐστεφανωμένος διὰ σταχύων οἴτου (φέρων στέφανον ἐκ σταχύων οἴτου).

ΣΤΑΧΥ Ϊ, -ύος, ὁ· πλῆθ. ὄνομα. καὶ αἰτ. *στάχυες*, -ας, καὶ συνηρ. αἰτ. *στάχῶς*· ὡς καὶ νῦν, ὁ στάχυς, ὁ στάχυς οἴτου, τὸ «στάχυς», λατ. *spica*.— II γεν. φυτόν || μετρ., θλαστός, τέκνον, ἔκγονος.

Έτυμ.· *στάχυς* (*ἄσταχυς* <*ἀ-* προθεμ. + *στάχυς*) (ἰακ. **stewgh-* (αἰχμηρός, ἀκανθώδης), πρῦλ. ἀγγλ.-σαξ. *stinzan* (ἀγγλ. *sting*), παλ.-πορ. *stinga* (κεντώ, νύσσω), παλ.-γερμ. *stanga*, παλ.-πορ. *stong* (πάσσαλος, κόμαξ), παλ.-γερμ. *stengil* (κορμός δένδρου, στέλεχος).— τύπος ριζῆς ἄνευ ἐργίνου φθόγγου ὑπάρχει ἐν τῷ αἰτ. *στόχος* (βλ. λ.), λιθ. *stāgaras*, *stegerfys*, λεττ. *stēga*, *stēgs* (μακρός μῦρος).

στῆαρ, τό, γεν. *στῆατος*, συνηρ. **στῆρ**, γεν. *στῆτος* (*ΐστημι*)· σκληρὸν πάχος, πάχος, λίπος, «ζύγι», λατ. *sebum*, *sebum*· ἀντιθ. τῷ *πικρῷ* (=μαλακόν πάχος, λατ. *adeps*).

Έτυμ.· *στῆαρ* (ξινή ζύμη)=*σταῖς*, γεν. *σταιτός* (<**stajaz*, **stajaz*· Ζενδ. *stā(y)* (σωρός, ὄγκος, μάζα), σανσκρ. *stjā* (στάσιμον ὕδωρ), *stjāyābē* (πηγνύομαι, σκληρύνομαι), παλ.-πορ. *stīm* (προσπάθεια, πάλη, ἀγών), μεσ.-γερμ. *stīm*, *steim* (θόρυβος, ὄχλος), γοθθ. *stains*, παλ.-πορ. *steinn*, ἀγγλ.-σαξ. *stān*, παλ.-γερμ. *stein* (λίθος), παλ.-σλαβ. *stena* (τοῖχος), *stēniñi*, (βραχώδης), ἕλλ. *στῆα*, *στῆον* (μικρὸς χάλιξ), *στέλη*, *στίφος*, *φτιφρός*, *στίβη*, *στίβω*, *στίβαρός*, *ἀγχι-στίνος*· πάντα ταῦτα ἐξ ἰακ. **stāi-*· **stējā-*, **stjā-*, **sti-* (συμπυκνωσμοί), παραλλ. δὲ ἐξ ἰακ. **sthāi-* ἐν τῷ σανσκρ. *sthāyin-* (ὁ διαμένων ἡσοχος), ἱβλ. *tau-* (εἶμαι) (**sthājō*), λιθ. *stōjus*, παλ.-σλαβ. *staja* (τοποδοτούμαι)· **sthā-* ἐν τῷ ἕλλ. *ΐστημι*·—

στεγάζω, μελλ. *ἀσώω*=*στέγω* (βλ. λ.), σκεπάζω, καλύπτω, προφυλάσσω.— Παθητ., καλύπτομαι || ἐπὶ πλοίου, εἶμαι ἐστεγασμένος, ἔχω κατάστρωμα.

στεγάνη, ἡ (*στεγανός*)· τὸ σκέπασμα, κάλυμμα.
στεγανός, ἡ, ὄν (*στέγω*)· ὁ κεκαλυμμένος, σκεπασμένος || ὁ ἐστεγασμένος, ὁ καλυπτόμενος ὑπὸ στέγης. 2) ὁ ἀεροστεγῶς κεκλεισμένος (κεκαλυμ-

μένος), ή άεροστεγώς κλειών (καλύπτων) ώστε να μή διέρχεται ήπιτε, αδιάβροχος, αδιεπέραστος υπό τής ύγρασίας.— || ως άνεργ· ο καλύπτων || ό περι-ορίζων, έγκλειών, περικλειών.

ΣΤΕΓΑΝΩΣ, επίρρ. τοῦ στεγανός· περιωρισμένος, έντελώς κλειστός, κατά στεγανόν τρόπον, διά μέ-σου στενής ή κεκαλυμμένης διόδου.

ΣΤΕΓ-ΑΡΧΟΣ, ό (στέγη + αρχω)· ό άρχηγός τής στέγης, ό κύριος τής οικίας, ό οικογενειάρχης.

ΣΤΕΓΑΣΜΑ, -ατος, τό (στεγάζω)· πών τό καλύ-πτον ή προσφυλάσσον τι, σκέπη, κάλυμμα, ως και νυν στέγασμα, λατ. **tectum**.

ΣΤΕΓΑΣΤΕΩΝ, ρημ. επίθ. τοῦ στεγάζω· πρέπει να στεγάσῃ τις, να καλύψῃ.

ΣΤΕΓΑΣΤΡΟΣ, -ίδος, ή (στεγάζω)· θηλ. επίθ. ή στεγάστρα, ή καλύπτουσα, ή χρησιμεύουσα προς κάλυψιν.

ΣΤΕΓΑΣΤΡΟΝ, τό (στεγάζω)· ως και νυν, στέγα-στρον, κάλυμμα, σκέπασμα, περικάλυμμα, περιτύ-λιγμα.

ΣΤΕΓΗ, ή (στέγω)· ως και νυν, στέγη, όροφή, «οσκήπῃ», λατ. **tectum**.— || τόπος έστεγασμένος, κεκαλυμμένος διά στέγης, θάλαμος, δωμάτιον, κτίοντα, σκηνή. 2) έν τῷ πληθ., οικία, κατοικία, κατοικη-τήριον, τόπος διαμονής | κατά στέγας = οίκοι, κατ' οίκον, έν τῷ οίκῳ.

ΣΤΕΓΗΝΟΣ, ή, όν, κατά συνηκλήν εκ τοῦ στεγανός· έστεγασμένος, κλειστός, αδιάβροχος, αδιεπέρα-στος, ύδατοστεγής.

ΣΤΕΓΝΟ-ΦΥΪΣ, ές (στεγνός + φύς)· ό πυκνός τήν φύσιν, σφιγκτός.

ΣΤΕΓΟΣ, -εος, τό = στέγη (βλ. λ.). | οικία, οίκημα, μέγαρον. 2) ύδρια περιέχουσα τέφραν νεκρού.

ΣΤΕΓΩ, μελλ. -έω· καλύπτω έρμητικώς, κλείω ά-έροστεγώς, ώστε να μή διέρχεται ύγρασία || άπολ., νῆες οὐδέν στεγνοσαι=πλοτα οὐδόλλως ύδατοστεγή (μή άποκλείοντα τήν εισορήν των ύδάτων, άρα ήλοτα «που κάνουν νερά»). 2) γενικῶς, κρατῶ μακράν, άπωδῶ, άποκρούω, άποκλειώ.— μέσον, στέ-γομαι δμβροῦς = κρατῶ τήν βροχήν μακράν άπ' έμοῦ, τήν άποκρούω.— || καλύπτω, σκεπάζω, προ-φυλάσσω, προστατεύω, ύπερασπίζω | περιέχω, περι-λαμβάνω, έμπεριέχω, ύποβαστάζω. 2) συγκαλύ-πτω, κρύπτω, τήρω μυστικόν.— παθητ., τηρούμαι μυσ-τικός.— || συγκατατῶ τό ὕδωρ | τό μή στέγω=τό διερωρώς άγγείον (τό κατατρυπημένον).— IV μτφρ., άντέχω, βαστώ, ύποφέρω.

Έτυμ.: στέγω = σανσκρ. **sthaḡali**· στέγος, τέγος· στέγη (στέγη) (> λατ. **stega**)· στεγανός, στεγνός· στε-κεινός (=στεγανός, ύδατοστεγής), λατ. **tego**, **te-gimen**, **tegulum**, **teges**, **teguia**, **teclum**, **toga**, **iugur-rium**· όμδρ. **tehterim** (=tegmentum, tectorium), παλ-ιρλ. **teg**, **tech** (=τέγος), παλ-γαλλ. **tig** (οικία), παλ-ιρλ. **tuige** (=λατ. **stramen**), gall. **to** (στέγη), παλ-ιρλ. **tuigim**-**iugim** (*toḡeio) = στέγω, **conligim** (**con-ud-**-**tegitim**) (= **architector**, **constituo**), παλ-νορρ. **pak**, άγγλ-σαξ. **poec**, παλ-γερμ. **dah** (στέγη), παλ-γερμ. **decch(i)n** (στέγω), λιθ. **stegiti** (καλύπτω στέγην), **stogas** (στέγη), **stéktiojis** (στεγαστής), παλ-σλαβ. **o-**-**stegü** (=vesis), **stogü** (=amas), ιαπ. ***st(h)eg-** (=καλύπτειν, σκεπάζειν).

ΣΤΕΙΒΩ, μελλ. στείπω· άόρ. 6' **εστιβον**· πατώ, καταπατώ, «τασπαπατώ» υπό τούς πόδας μου || **στεί-βον έν βόθροισιν** εἶματα=κατεπίδου τα έν δύμα-τα έντός των βόθρων (ή τά έβαλλον εις τούς πλυ-νούς, δηλ. «σκάφες», και τά εκτύπων διά των κο-πάνων προς καθαρισμόν). 2) μετά αιτ. τοῦ συστ. άντικ., πατώ ή βαδίζω, θηματίζω, περιπατώ | **χορδόν στείβω ποδοῖν**=κινῶ ρυθμικώς τούς πόδας, βαδίζω με ρυθμόν, χορεύω || βαδίζω, περιπατώ, επί τινος δόδου.— μέσον, βαδίζω επί τῷ ίχνυ τινός, παρακολου-δῶ, άνιχνεύω, ζητῶ να άνακαλύψω.

Έτυμ.: στείβω· στοιβή· στοιβάζω· στίβος· στί-βος· στίβαρος· στίπτος· στίβη· λιθ. **staihus** (πυκνός), **staihus**, παλ-σλαβ. **stibiti**, **stibio** (κορμός δένδρου), **stiba**, **stiba** (σκαπτήρα), λατ. **stiba** (βλ. όμως και έν

σίφων), άρμ. **steb** (ρώμη, ισχύς, έξαναγκασμός), **stiraw**, **stiprow** (ζηλωτής, ένδερμος)· έξ ιαπ. ***stebh-**· πρβλ. ***stebh-** έν τῷ ίων-αττ. **stebos**, **stebros**, **stebros**, **stebh-i** (θυσανοειδής θλάστηρις) και ***steb** έν τῷ λατ. **stipes** (κορμός), **stipro** (συμπυκνωών), παλ-νορρ. **stifr**, άγγλ-σαξ. **sif** (δύσκαμπτος), λιθ. **stirpi** (γίνομαι δύσκαμπτος, εξυλιάζω), **stipitus** (δυνατός, ί-σχυρός)· α! μνημονυεθείσαι ιαπ. ρίζαι είναι έπεκτάσεις εκ των ιαπ. ***stja(i)-**, ***stja-** (συμπυκνωύμαι, συσφιγ-γύμαι)· βλ. και έν **stear**.

ΣΤΕΙΛΑ, έπ. άντι **εστειλα**, άορ. α' τοῦ **στελλω**.

ΣΤΕΙΛΙΑ, ίων. -ειή, ή, και **ΣΤΕΛΕΑ** (**στελλω**)· ή όπή ή επί τοῦ πελέκεως ύπάρχουσα, εις ήν εισ-έρχεται και στερευνεται τό έτερον άκρον τοῦ ξυ-λίνου στείλεου (τοῦ «στείλαιου»)· βλ. **στειλειός**.

ΣΤΕΙΛΙΟΝ, τό, και **ΣΤΕΛΕΟΝ**, ώς, και άορ. **ΣΤΕΙ-ΛΕΙΟΣ**, ό, και **ΣΤΕΛΕΟΣ**· (**στειλειή**)· τό ξύλον τό εισ-ερχόμενον (και κατά τό έτερον άκρον στερευόμε-νον) εις τήν όπήν τοῦ πελέκεως (τὴν **στειλειάν**, βλ. λ.), τό «στείλαιον».

ΣΤΕΙΝ-ΑΥΧΗΝ, -εως, ό, ή (στεινός ίων. άντι **στει-νός**+**αύχην**)· ό έχων στενόν αυχένα στενόν λαίμόν.

ΣΤΕΙΝΟ-ΠΟΡΟΣ, ον, ίων. άντι **στενωπορος**.

ΣΤΕΙΝΟΣ, ή, όν, ίων. άντι **στενός** (βλ. λ.).

ΣΤΕΙΝΟΣ, -εος, τό (στείνω)· μέρος στενόν (κλει-στόν, περιωρισμένον), πορθμός, «στενωπόρι» | **στεί-νος δόδου**=τό στενόν μέρος τής όδου, στενόν πέ-ρασμα, στενωπός.— || μτφρ., στενοχωρία, δυσκολία, ταλαιπωρία, άνάγκη, λατ. **angustiae**.

ΣΤΕΙΝΩ (στείνος), ίων. άντι **στενώω** = **στείνω** (βλ. λ.).

ΣΤΕΙΝΩ (στείνος)· καθιστώ τι στενόν, τό «στε-νέω», τό στενοχωρώ, τό περιορίζω, τό συστέλλω.— παθητ., γίνομαι στενός, στενούμαι, «στενεύομαι», στενοχωρούμαι δι' έλλειψιν χώρου. 2) είμαι ή γί-νομαι πλήρης, πληθύνωμαι, συνωστίζομαι, συνωθού-μαι. 3) μτφρ., στενοχωρούμαι, ύποφέρω, δεινοπα-δῶ, ένοχλοῦμαι, έπιβαρύνομαι.

ΣΤΕΙΝ-ΩΠΟΣ, ίων. άντι **στενωπός** (βλ. λ.).

ΣΤΕΙΟΜΕΝ, έπ. άντι **στώμεν**, α' πληθ. ύποτ. άορ. β' τοῦ **ίστημι**.

ΣΤΕΙΡΑ (Α), ίων. -ρη, ή (στείρος)· ή κυρία (και παχέα) δοκός τής τρόπιδος (τής κάρινας) τοῦ πλοίου, λατ. **carina** [**στείρα**, πρβλ. 'Hσυκ. «και τό **εξέχον τής πρέφρας ξύλον κατά τήν τρόπιν**»· πρβλ. παλ-γερμ. **storro**, μεσ-γερμ. **storre** (κορμός δένδρου, διακος ξύλου), ως και τά έν **στείρα** (B)].

ΣΤΕΙΡΑ (B), ή· ίδιόρρυθ. θηλ. τοῦ **στείρος** (βλ. λ.) || βους μη τεκούσα μόσχον, και γενικῶς πών θηλυ-ζών στερούμενον τής Ικανότητος τοῦ γεννάν || ώς. επί γυναικός.

Έτυμ.: **στείρα** (***stera-ja**· **στείρος**)· πρβλ. 'Hσυκ. **στείρα**· ή **άτοκος**· **στέριφος**· σανσκρ. **stari**-**hi**, άρμ.

sterj (δγονος, άκροπος), λατ. **sterilis**, γοτθ. **stairo**, παλ-γερμ. **stero** (κρίς), μεσ-γερμ. **sterke**, **stirke** (= λατ. **juvenca**), άγγλ-σαξ. **styric** = ***stierc** (μόσχος)· ιαπ. ***ster-** (είμαι δύσκαμπτος)· βλ. και **στερεός**.

ΣΤΕΙΡΟΣ, α, ον, ώς. και -ος, -ον (στερρός, στερεός)· ως και νυν, στείρος, άγονος, λατ. **sterilis**.

ΣΤΕΙΧΩ, μελλ. στείχω· άόρ. α' **εστειχα**· άόρ. β' **εστίζων**· βαδίζω, περιπατώ, πηγαίνω ή έρχομαι ή πλη-σιάζω || βαδίζω (πορεύομαι) κατά σειράν, έν γραμ-μή, έν τάξει. 2) άνίστε μετά συστ. αιτ., **στείχω δδόν**=πορεύομαι όδόν (πηγαίνω ταξίδιον) || ώς. **άνηρ δπλίτης κλίμακος προσομιβάσεις στείχει**=άνηρ ώπλισμένος άναβαίνει (άνέρχεται) τήν κλίμακα.

Έτυμ.: **στείχω**· ***stie**, γεν. **stiehos**, πληθ. **stiehos**· **στείχος**· **στείχομαι**· **στοίχος**· **στοιχός**· **στοιχείον**· σανσκρ. **stighnōti** (άναβαίνω), αλδ. **stek** (***steg-u**) (<ιαπ. ***stolgho-s** = έλλ. **στοίχος**), παλ-ιρλ. **stegu** (κατ. ***stieg**)=βαδίζω, **techt** (=λατ. **adventus**, **aditio**, **litio**), gall. **taith** (=λατ. **iter**), γοτθ. **stegan** (=στείχω), παλ-νορρ. **stiga**, άγγλ-σαξ. **stizan**, παλ-γερμ. **stigan** (άναβαίνω), παλ-γερμ. **stieg** (γεφυρίτος), γοτθ. **staiqa**, παλ-γερμ. **staiqa** (δρουμικός), λιθ. **staiqa** (αλιφιδικός), **staiqy**'**ti-s** (διάζομαι), λατ. **stegitis** (διάζομαι), **stai**.

gát (βαίνω, δορίζω), stiga (δρομίσκος), παλ-σλαυ. stigna, hi (ἔρχομαι), stizda, stiza (ἀτραπός), stigna (ὁδός)· ἔβ. ιαπ. *steigh- λατ. ve-stig-ium, fa-stig-ium.

στεῖλω, ἔπικ. ἀντι στῶ, ἕποτ. ἄορ. β' τοῦ Ἰστημι. **στελεά**, ἰων. -εῆ, ἡ' = στελειεῖη (βλ. λ.) [δι' ἄτυμ. βλ. ἀτέλλω].

στελεόν, τό = στελειόν (βλ. λ.). **στελεός**, μελλ. -ώσω (στελεόν)· ἐφοδιάζομαι με «στειλίари» ἢ με «χερούλι».

στελεχη-τόμος, ον (στελεχος+τεμειν)· ὁ κόπτων στελεχη, κόπτων κορμούς δένδρων.

ΣΤΕΛΕΧΟΣ, τό· ἡ στεφάνη (βηλ. ἡ κορυφή) τῆς ρίζης, ἐξ ἧς ἄρχεται φυόμενος ὁ κορμός, λατ. co-dex ἢ τὸ τμήμα τοῦ δένδρου τὸ ἀπὸ τῆς ρίζης ἀρχόμενον καὶ ἐκ τῆς γῆς προεξέχον, ὡς καὶ νῦν, στέλεχος, κορμός, λατ. fustis.

στελεχών, μελλ. -ώσω (στέλεχος)· σχηματίζω στέλεχος, ἐκφύω στελεχος.

στελίδιον, ὑποκορ. τοῦ στελεόν.

στέλλω, μελλ. στελῶ, ἐπ. στελέω· ἄορ. α' ἔστειλα· πρκ. ἔσταλα· παθητ., ἄορ. β' ἔσθη· πρκ. ἔσταλα· ὑπερσ. ἐστάλη· τοποθετῶ (στίνω) ἐν τάξει, διευθετῶ, τακτοποιῶ, παρατάσσω, εὐτρεπίζω ἢ ἐφοδιάζω, ἐξοπλίζω, ἐτοιμάζω ἢ ἐπι πλοίου, ἐξαρτῶ, «ἄρματων», τὸ ἐξοπλίζω ἢ στόλον (στρατόν, στρατιάν) στέλλω = ἐτοιμάζω (παρασκευάζω, ἐξοπλίζω) στόλον ἢ στρατόν («ἄρματων κοράβια»).— μέσον, στέλλομαι = ἐτοιμάζω ἑμαυτόν, ἐτοιμάζομαι, παρασκευάζομαι, ἐξοπλίζομαι ἢ ἐνδύομαι.— παθητ., ἐτοιμάζομαι, ἐξοπλίζομαι, ἄρματωνομαι, ἐνδύομαι, ὑπότινος.— ἢ ἀποστέλλω εἰς πόλεμον, καὶ γεν. ἀποστέλλω, πέμπω.— μέσο-παθ., ἐτοιμάζομαι δι' ἐκστρατεῖαν (διὰ πόλεμον), ἀναχωρῶ, ἐκκινῶ ἢ θθεν πορεύομαι, ἀπέρχομαι, ταξιδεύω. 2) ἀντ. ἐνεργ., ἀναχωρῶ, ἐκκινῶ.— ἢ φέρω ἐπὶ τὸ αὐτό, συνάγω ἐπὶ τὸ αὐτό, φέρω τινὰ εἰς τινὰ τόπον.— IV μέσον, στέλλομαι τινα = στέλλω καὶ προσκαλῶ τινα, στέλλω διὰ τινα (ὡς τὸ μεταπέμπομαι).— V ὡς ναυτικός ὁρος ἰστία στέλλω = συστέλλω τὰ ἰστία, «μαζεύω τὰ πανία» ἢ γεν., συστέλλω, ἀναστέλλω, ἀναχαίττω, ἐμποδίζω ἢ μέσον, ἀποφεύγω.

Ἔτυμ.: στέλλω (*στέλ-ω)· στόλος· στολή· στολίζω· στολμός· στόλισμα, στολισμός, στολίσ· σταλτικός· σανσκρ. sthātam, sthali (προεξοχή, ὕψιπεδον κλπ.), ἄρμ. stelanem (δημιουργῶ, πλάττω), παλ-πρωσα. staliit (εἶμαι ὀρθιος), λατ. stalis (ἐπιβλητικός, μεγαλοπρεπής), παλ-σλαυ. stelja (ἀπλώνω), stoliā (= θρόνος, σκαμνίον)· ἔβ. ιαπ. *stihel- (κρατοῦμαι ὀρθιος, ὀκίνητος, ἀναρδοῦμαι) ἔκτατ. ἐκ τοῦ *stihā, ἐν τῇ Ἰστημι κλπ.· πρβλ. πρὸς τοῦτους σανσκρ. sthāhū-ḥ (ὁ ἰστίομος ὀρθιος, ἀκίνητος) κορμός δένδρου, ξυλόκορμος, πύσσαλος), ἔλλ. στελεά, στελεόν, στέλεχος· θωρ. θεσσαλ. σταλλά (*stihlā), θωρ. στάλα, ἰων-αττ. στήλη, ἄρμ. stein (κλάδος, κορμός), λατ. stolo, -onis (κλάδος, παραφύς), stultus καὶ stolidus (βλάξ, εὐθήρης), ἀγγλ.-σαξ. stela (χειρὶς, «μανίκια»), παλ-νορρ. stiolr (θεμ. steliu) = τὸ ὀπίσθιον μέρος, λατ. stulms (κορμός δένδρου, μέρος τοῦ ἀνδρωπίνου σώματος).

στελμονίαι (καὶ στελμωνίαι), αἱ (τελαμών)· πλατεῖαι ζώναι, δι' ὧν περιέβαλλον τοὺς θηρευτικούς κύνας, ὁσάκις ἄφηροντο εἰς θήραν ἀγρίων ζώων.

στέμβω· κινῶ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, σείω, ἀνακινῶ ἢ «τοσλαπατῶ», κακομεταχειρίζομαι.

Ἔτυμ.: στέμβω· στεμβάζω (πρβλ. Ἦουχ. «εστεμβάειν» λοιδορεῖν, χλευάζειν)· ἀστεμβαντος (=ἀστεμφής)· παλ-γερμ. stampfēn, παλ-νορρ. stampa (κτυπῶ με τὸ πόδι, λακτιζῶ)· ἔβ. ιαπ. *stemb- ἐκ τοῦ παραλλ. τύπου ἰαπ. *stimbh- τὰ: ἀστεμφής· στέμφυλον· στόμφοσ· στόμφαξ· στομφάζω· σανσκρ. stambh, stambh-nōmi, stambh-nāmi (=λατ. fulcio, innitor), stambh-as (=λατ. posis), παλ-γερμ. stampf (=λατ. pilum)· ὡς. ιαπ. β. *steb- (ἀνευ ἑρρ. φθ.) ἐν τοῖς στόβος (πρβλ. Ἦουχ. «στόβος» λοιδορία, δνειδος)· στοβέω (E. M.)· στοβάζω (Ἦουχ.) = κακολογῶ (πρβλ. Ἦουχ. «στοβασιμάτων» λοιδοριῶν).

στέμμα, -ατος, τό (στέφω)· πᾶν τὸ χρησιμοῦνον πρὸς στέψιν, στέφανος, «στεφάνι, γιρλάντα» ἢ ἐν τῇ πληθ., στέφανος ἐκ δάφνης περιτυλιγμένος με λευκά ἔρια (σύμβολον τῶν ἱκετῶν), ἢ καὶ αὐτὰ τὰ ἔρια ἢ ἐν τῇ πληθ. ὡς. καὶ ἡ βακτηρία ἢ καὶ κλάδος ἑλαίας περιτυλιγμένος με λευκά ἔρια (κατὰ τὰς θυσίας).

στεμματόω, μελλ. -ώσω (στέμμα)· ἐφοδιάζω με στέμμα, στολίζω διὰ στέμματος, στεφανώνω.

στέμφυλον, τό, κατὰ τὸ πλείστον ἐν τῇ πληθ. τὰ στέμφυλα (στέμβω=στέιβω)· σωρός ἑλαιῶν ἐξ ὧν ἐξάγεται δι' ἐκθλίψεως τὸ ἔλαιον, αἱ ἐκτεθλιμμένα ἑλαία, τὰ ἀποπίεσμα τῶν ἑλαιῶν (επυρηνόπιπτες), λατ. fraces (ἐκ τοῦ frango).— ἢ ὡς. ἐν τῇ πληθ., τὰ ἀποπίεσμα τῶν σταφυλῶν μετὰ τὴν ἐκθλίψιν τοῦ οἴνου, τὰ «ταίπουρα», λατ. floces [δι' ἔτυμ. βλ. στέμβω καὶ ἀστεμφής].

στέναγμα, -ατος, τό (στενάζω)· ὡς καὶ νῦν, στέναγμα, στεναγμός, ἀναστεναγμός, γογγυσμός.

στεναγμός, ὁ (στενάζω)· ὡς καὶ νῦν, στεναγμός, ἀναστεναγμός, τὸ στενάξαι, τὸ βογγηθῆναι.

στενάζω, μελλ. -άζω, θαυμασικὸν τοῦ στένω (βλ. λ.)· ὡς καὶ νῦν, στενάζω, ἀναστενάζω (συχνὰ, βαθεῶς) ἢ γογγύζω, οἰμώζω, ὀδύρομαι, ὀλοφύρομαι.— ἢ μετ., ἀναστενάζω διὰ τι(να), θρηνῶ, ὀδύρομαι, κλαίω.

στενακτέον, ρηματ. ἐπιθ. τοῦ στενάζω· πρέπει νὰ στεναῖξη (νὰ θρηνησῇ) τις.

στενακτός, ἡ, ὄν (στενάξω)· ὁ δι' ὄν στενάξει καὶ θρηνεῖ τις, ὁ προκαλῶν τοὺς στεναγμούς (θρηνησ) ἢ καὶ ὁ ἄξιος αὐτῶν ἢ πένθιμος, θλιβερός, λυπηρὸς, θρηνητικός.

στεν-αῦχην, -ενος, ὁ, ἡ (στενός+αῦχην)· ὁ ἔχων στενὸν αὔχένα, στενολαιμος.

στεναχίζω ἢ **στεναχίζω**, μελλ. -ίωω = στεναχῶ (βλ. λ.)· στενάζω, ἀναστενάζω, θρηνῶ, ὀδύρομαι, οἰμώζω.— ἢ μετ., ἀναστενάζω διὰ τι(να), θρηνῶ, ὀδύρομαι, διὰ τι(να).

στενάχω, ἔκτατ. τύπος τοῦ στένω = στενάχω (βλ. λ.) ἢ μετρ., ἐπὶ χειμάρρου, βρυχώμαι, ροχθῶ, ὠρύρομαι, μυκῶμαι ἢ ἐπὶ καλπάζοντων ἴππων, φυσιῶ, φρυστῶ (ἀναπνέω θορυβῶδως).

στενο-λεσχέω (στενολέσχης)· ὀμιλῶ μετὰ περισσῆς λεπτότητος, σοφιστεύομαι, λεπτολογῶ.

στενο-λέσχη, -ου, ἡ (στενός+λέσχη)· ὁ ὀμιλῶν μετὰ πανουργίας, ὁ σοφιστευόμενος, στρεψόδικος, μικρολόγος, λεπτολόγος.

στενό-πορθμός, ον (στενός + πορθμός)· ὁ ἐπὶ (πλησίον) στενοῦ πορθμοῦ κείμενος, ὁ ἔχων στενὸν πορθμόν.

στενό-πορος, ον, ἰων. **στεινό-πορος** (στενός+πόρος)· ὁ ἔχων στενὸν πόρον (βηλ. πέρασμα, δίοδος).— τὰ στενόπορα = τὰ στενὰ περάσματα, «τὰ στενά» ἢ ὡς. καὶ ἐπὶ τῆς θαλάσσης, «στενά», πορθμοί, διώρυγες.

ΣΤΕΝΟΊΣ, ἰων. **στεινός**, ἡ, ὄν· ὡς καὶ νῦν, στενός, στενώχωρος, λεπτός, οὐχὶ εὐρύς, οὐχὶ πλατύς, λατ. angustus ἢ ἐν στενώ = ἐν στενῇ περιοχῇ ἢ τὸ στενόν (τ. ἔ. ὁ Ἑλλησποντος) ἢ τὰ στενά = ὡς καὶ νῦν, «στενά», στενὸν πέρασμα, στενὴ δίοδος, πέρασμα (ἐπὶ ὄρεων, θαλάσσης, ποταμοῦ κ.τ.ἔ.) ἢ ἡ στενή = στενὴ λωρὶς γῆς.— ἢ μετρ., κλειστός, περικλεισμένος, περιωρισμένος ἢ ὀλίγος, ὀλιγοστός, γλιχρος, ἀνεπαρκής.— συγκρ. **στενότερος**, ὑπερθ. **στενότατος** (ἰων. **στεινότερος**, **στεινότατος**)· ἀπαντῶσιν ὁμοῦ καὶ οἱ ὁμαλοὶ τύποι **στενότερος**, -ώτατος.

Ἔτυμ.: στενός, ἰων. **στεινός**, αἰολ. **στέννος** (*σεν-fo-s)· **στεινός**, τό (=ἀττ. **στένος**)· **στένω** (=ἀττ. **στένω**)· **στεινωπός**· **στενωγός**· **Στενούκληρος**· πρβλ. Ἦουχ. «εσάνει· στέινεται· συμβέβυσται».

στένος, ἰων. **στεινός**, -εος, τό· βλ. **στεινός**, **στενότης**, στενοχωρία, δυσχέρεια.

στενότροπος, συγκρ. τοῦ στενός, ἡ, ὄν. **στενότης**, ἰων. **στεινότης**, -ητος, ἡ (στενός)· ὡς καὶ νῦν, στενότης, στένευμα, τὸ νὰ εἶναι τι στενόν, στενωτοπία, στενοχωρία (ἀντιθ. τῇ εὐρυχωρίᾳ).

στενο-χώρα, μελλ. -ήσω (στενός+χώρα)· μετ. π. ποιῶ στενόν, στενεύω, συνωστίζω, συμπυκνῶ, γε-

μζω, δημιουργώ στενότητα χώρου.— || ἀμτβ., εἶμαι ἡ εὐφρασκῶμαι ἐν στενῷ χώρῳ, πάσχω ἀπὸ στενότητος χώρου, στενεύομαι, στενοχωροῦμαι, δυσκολεύομαι ἀπὸ τῆν στενότητος τοῦ χώρου.

στενο-χωρία, ἢ (στενοχωρέω) ὡς καὶ νῦν, στενοχωρία, δηλ. στενότητος χώρου, στενός, στενός καὶ περιωρισμένος χώρος, στενοτοπία.— || μτρφ., ὡς καὶ νῦν, (ψυχική) στενοχωρία, δυσκολία, δυσχέρεια, ἀμηχανία.

στενός, μελλ. -ώσω (στενός) ποιῶ τι στενόν, τὸ στενεύω, τὸ περιορίζω, τὸ συστέλλω.

Στέντωρ, -ορος, ὁ εἷς τῶν ἐν Τροίᾳ ἀγωνισμένων Ἀχαιῶν, Ἄρκας τὸ γένος, περιβόητος διὰ τῆν ἰσχυροτάτην τοῦ φωνῆν ἔξ τούτου ἢ παροιμ. φρ. «**Στεντόρειον βοᾶν**». βλ. Κ.Ε.Α.

στενο-υγρός, ἢ, ὄν, ἰων. ἀντὶ στενός (βλ. λ.).

στένω, μόνον κατ' ἐν. καὶ πρτ. ἐν χρήσει (στενός) = στενάζω, στενάχω (βλ. λ. λ.), στενάζω, ἀναστενάζω, γογγύζω, «βογγῶ». 2) μτρτ., θρηνηῶ, κλαίω, τινά, τὸν πένθω, ὀδύρομαι εἰς αὐτόν.

Ἔτυμ.: στένω (ἰων. στένω (ἰαπ. *sten-jō=παλ-ολαυ. stenja)=σανοκρ. stānati, (stānit, stanāyati)=βροντῶ, ἐπιπλήττω, βρουχῶμαι, βογγῶ, πρβλ. gall. seinio (=λατ. sonare), sain (=λατ. sonus), παλ-νοργ. stynia, ἀγγλ-σαξ. stynian, μεσο-κατ. X. stenen (στενά-ζω), παλ-ολαυ. stenja, stēnati, λιθ. stenū (ἀναστενά-ζω) πρβλ. ἀνευ s- ἐν ἀρχῇ σανοκρ. stānati (=αἰολ. παρ' Ἡσυχ. «τέννεσι στένεσι, βθύχεται», πρβλ. ἰαπ. *ten-jo), fanjū-h, νεο-περο. fundar (βροντή), λατ. tonare, tonitru, gaul. Tanarus (ὄνομα ποταμοῦ ἔξ θροουβοντος), ἀγγλ-σαξ. runian (βροντῶ), runor, παλ-γερμ. donar (βροντή), παλ-νοργ. rōrr (ὁ θεός τῆς βροντῆς) ἔξ ἰαπ. *(s)ten- (βομβῶ).— στενάχω, -ίζω, στενάζω (βλ.λ.λ.), στεναγμός, στεναγμα· Στέντωρ· στόνος (πρβλ. σανοκρ. stānā-h ἐν τῷ abhi-stānā-h =μυκηθμῶ, ρωσο. stōpū=μυκηθμός, ἰρλ. son=ἦχος, παλ-νοργ. stōp=μυκηθμός, ἀγγλ-σαξ. zestun=δόρυθος, στρόβιλος), Ὅμ. ἀγά-στονος ('Ἀμφιτέριτη) στον-αχῆ' στοναχέω' στονόεις.

στενωπός, ἰων. στειν-ωπός, ὄν (στενός + ὤψ) ὁ φαινόμενος στενός, ὁ κατεσκευασμένος στενός, ὁ περιορισμένος τοπικῶς, στενώδης, λατ. arcus. 2) ὡς οὐσ. ἢ στενωπός (κυρ. τὸ θηλ. τοῦ ἐπιθ., ἐξυπακ. τοῦ οὐσ. ὀδός)=ὡς καὶ νῦν, ἢ στενωπός, στενή διόδος, πέρασμα, πορθμός, «στενόν», ἀτραπός, δρομικός, «σοκάκι», λατ. angiportus.

στεπτός, ἢ, ὄν (στέρω) ἑοτεμμένος· **στέργητρον**, τὸ (στέρω), δέλητρον, φίλτρον, «μάγια».— || ἔρωσ, ἀγάπη, στοργή.

στέργημα, -ατος, τὸ (στέρω) φίλτρον, «μάγια».

στέργισσα, ὄρω, ἀντὶ στέργουσα, θηλ. μτρ. τοῦ ἐπομ.

ΣΤΕΡΓΩ, μελλ. -ῶ ἀορ. ἀ' ἑστερῆα· πρκ. ὁ ἑστοργα· παθητ., ἀορ. ἀ' ἑστερῆσθην· πρκ. ἑστεργμα· ἀγαπῶ (ἐπὶ τῆς ἀμοιβαίας ἀγάπης μεταξὺ γόνεων καὶ τέκνων) || ὡσ. ἀγαπῶ (ἐπὶ οἰασθήποτε φύσεως συμπαθείας, ὅπως μεταξὺ ἡγεμόνων καὶ ἡπυκῶν, πολιοῦχου πρὸς τὸν προστατευόμενον λαόν καὶ τὴν ἀναλιν, κλπ.).— || ὑπεραγαπῶ τι(να), ἀγαπῶ τι(να), αἰσθάνομαι (ἢ καὶ δεικνύω) στοργὴν πρὸς τι(να).— || εἶμαι εὐχαριστημένος, εἶμαι ἰκανοποιημένος, ἄρκαῦμαι, συναινώ || μετ' αἰτ., στέργω τὰ παρόντα=εἶμαι εὐχαριστημένος μετ' τῆν παρούσαν κατάστασιν τῶν πραγμάτων, ἄρκοῦμαι εἰς τὰ παρόντα (μοῦ ἄρκουν, μοῦ εἶναι ἄρκετά), ἀνέχομαι τῆν παρούσαν κατάστασιν τῶν πραγμάτων || στέργω τὴν τυρανίδα=ὑποφέρω τὴν τυρανίδα || ὡσ. μετὰ δοτ., στέργω τοὺς παροῦσιν=εἶμαι εὐχαριστημένος μετὰ ὅσα ἔχω, μοῦ ἄρσουν (μοῦ εἶναι ἄρκετά).— **IV** παρακαλῶ, ἱκετεύω (μετ' αἰτ. καὶ ἀπρφ.).

Ἔτυμ.: στέρω· στέργητρον· στοργή· παλ-ιρλ. serc, gall. serch (στοργή, ἔρωσ), brei. serc'h (παλ-λακίς).

ΣΤΕΡΕΪ, ἄ, ὄν ὡς καὶ νῦν, στερεός, ἰσχυρός, σκληρός, ἄκαμπτος, ἀλύγιτος, σταθερός, συμπαγής, λατ. rigidus. 2) μτρφ., δύσκαμπτος, ἰσχυρογνώμων, σκληροτάτηςλος, ἀνένδοτος, ἀδυσώπητος,

σκληρός, ἀπάνθρωπος.— || ἐπὶ σωματικῶν καὶ πσῶν, στερεός, συμπαγής, κυβικός (ἀντὶ θ. τῷ ἐπιπέδῳ) || **στερεός ἀριθμός**=κυβικός ἀριθμός.

Ἔτυμ.: στερεός, ἀττ. καὶ στερεός ((στερῆος) στερῆφος, στερέμνιος· ἰρλ. seirt (*sterti)=ἰσχύς, δύναμις, σανοκρ. sithras (στερεός), stari (=λατ. vacca sterilis, robur), λατ. sterilis, γοτθ. stairo, ἀγγλ-σαξ. stearc (stark)· gall. serith (ἄκαμπτος, στερεός), ἀγγλ-σαξ. stierne (αὐστηρός, σκληρός, πικρός), γοτθ. and-staurran (μεμψιμοιρῶ, τονδορῶζω), παλ-γερμ. storrēn (ἐγείρομαι μετ' ὀρηξίς), μεσο-γερμ. starren (γίνομαι δύσκαμπτος, ξυλιάζω) ἔξ ἰαπ. *ster- (εἶμαι δύσκαμπτος), ὅπερ πῖθ. ἔχει σχέσηιν τινὰ πρὸς τὸ *st(h)ā- (εἶμαι ὀρθιος)· βλ. καὶ στεῖρα· στηρίζω, στέρθυγξ, στερῆνης, στεριφνός, τέραναξ.

στερεότης, -ητος, ἢ (στερεός) ὡς καὶ νῦν, στερεότης, σταθερότης, σκληρότης, δύσκαμπσία.

στερεό-φρων, -ονος, ὁ, ἢ (στερεός + φρήν) ὁ ἔχων στερεὰς τὰς φρένας (σκληρὰν ψυχὴν, καρδίαν), ἰσχυρογνώμων, ἀδυσώπητος.

στερεώ, μελλ. -ώσω (στερεός) ποιῶ τὸ στερεόν (σταθερόν), ἰσχυρόν || στερεύω, ἐνίσχυω.

στερέσαι, ἐπ. ἀπρφ. ἀορ. ἀ' τοῦ πρβλ. gall.

ΣΤΕΡΕΪΩ, μελλ. στερήσω, ἀλλὰ καὶ στερεῶ ἀορ. ἀ' ἑστέρησα, ἐπ. ἀπρφ. στερέσαι.— Παθητ., στερέομαι, στεροῦμαι, μετὰ παραλλ. τύπου στέρομαι μέσ. μελλ. στερήσομαι, ἀορ. ἀ' ἑστερήσθην· πρκ. ἑστέρησαι ὡς καὶ νῦν, στερεῶ, ἀποστεροῦμαι, ληστεύω, ἀπογυμνώνω τινὰ ὅποτι (μετὰ αἰτ. πρσο. καὶ γεν. πρᾶγμ.).— παθητ., στεροῦμαι, ἀποστεροῦμαι, ἀπογυμνώνομαι (ἀπὸ τινος πρᾶγμ.).— || σπαν. μετ' αἰτ. πρᾶγμ., ἀφαιρῶ (ἀρπάζω) τι || παθητ., ἀφαιρεῖται τι παρ' ἐμοῦ.

Ἔτυμ.: στερέω (στερέσκω, στέρομαι)· μεσο-ιρλ. serbh (κλοπή, κλοπιμαίον), γοτθ. stilan, παλ-νοργ. stela, παλ-γερμ., ἀγγλ-σαξ. stelian (κλέπτω).

στερέωμα, -ατος, τὸ (στερέω) στερεόν οἶμα. 2) θεμέλιον, βάσις || μτρφ., εὐστάθεια, ἀκίνησις. ἀταραξία. 2) ὡς καὶ νῦν, τὸ στερέωμα τοῦ οὐρανοῦ, ὁ οὐράνιος θάλας, ὁ οὐρανός.

στερεῶς, ἐπιτρ. τοῦ στερεός (βλ. λ.) ὡς καὶ νῦν, στερεῶς, «στερεὰ», σταθερῶς, ἰσχυρῶς.

στέρημα, -ατος, τὸ (στερέω) ὁ, τι ἔχει ἀφαιρεθῆ, τὸ ἀφαιρούμενον, τὸ ἀποστερούμενον, λάφυρον, λεία.

στέρησις, ἢ (στερέω) ὡς καὶ νῦν, ἢ στέρησις, ἀποστερήσις, ἀφαιρέσις || ἀπώλεια, ζημία.

στερήσομαι μέσ. μέλλ. (μετὰ παθητ. ἐνν.) τοῦ στερέω.

στερίσκω, ἀττ. παραλλ. τύπος τοῦ στερέω.

στέριφος, ἢ, ὄν=στερεός, στερεός (βλ.λ.λ.), στερεός, σταθερός, συμπαγής, σκληρός.— || =στεῖρος (βλ. λ.), ἄγονος, ἄκαρπος, λατ. sterilis || ἐπὶ γυναικῶν, στεῖρα.

στερκτός, ἢ, ὄν, ρηματ. ἐπιθ. τοῦ στέργω· ἀγαπητός, ἀξίως ἀγάπης.

ΣΤΕΡΝΟΝ, τὸ ὡς καὶ νῦν, τὸ στέρνον, τὸ στήθος, τὸ ἔμπροσθεν μέρος τοῦ θώρακος. 2) τὸ στέρνον ὡς ἔδρα τῶν συναισθημάτων καὶ τῶν ψυχικῶν καθόλου διαθέσεων, ἢ «καρδίαν».

Ἔτυμ.: στέρνον· εὐρύ-στερνος· πρβλ. τοὺς μετὰ -η- ἐοχηματισμένους τύπους· σανοκρ. stīr-nā-h (διεσκορπισμένος, διαδεδομένος), gall. sarn (=λατ. stratum, pavimentum), παλ-γερμ. stīrna (=λατ. frons), ἀγγλ-σαξ. ἐπιθ. stornede (=frontosus), παλ-ολαυ. strana (πλευρόν, θέσις καθόλου), παλ-πρωσο. stranay (νεφροί), λιθ. strēnos (νεφροί) ἔξ ἰαπ. *ster- (βλ. ἐν στέρνυμι).

στερνο-τύπης, ἐς (στερνόν+τυπήνη) ὁ ἀνήκων εἰς τυπτόμενα στήθη || ὁ προερχόμενος ἀπὸ στήθο-κοπήματα || ὁ στήθοκοπημένος.

στερνο-τύπια, ἢ (στερνοτυπήσις) τὸ κτύπημα του στήθους, τὸ στήθοκοπήμα (ἔξ υπερβολικῆς θλίψεως), λατ. planctus.

στερνο-ούχος, ὄν (στερνόν+ἔχω) ὁ ἔχων εὐρὺ στήθος || στερνοούχος γῆ = χώρα εὐρεῖα καὶ ἡρέμα ἐξογκουμένη || χθῶν στερνοούχος (ἐπὶ τῆς Ἀθηναϊκῆς πεδιάδος)=ἡ ἔχουσα εὐφόρους καὶ εὐρυχώρους πεδιάδας.

ΣΤΕΡΟΜΑΙ, μόνον κατ' ένεστ. και πρτ. εν χρήσει (των άλλων χρόνων παραλαβανόμενων εκ του *στερόμαι*, βλ. λ.)· εΐμαι έστερημένος πράγματός τινος, εΐμαι άνευ πράγματός τινος, έχω έλλειψίν τινος, τό στεροΐμαι, λατ. *carere*.

στεροπή, ή (= *άστεροπή*, *άστραπή* (βλ. λ. λ.)· άστραπή, λάμπης φωτός || γενικώς, κάθε λάμπης, άκτινοβολία, αίγλη [ε:] έτυμ. βλ. *άστραπή*).

στεροπ-ηγερέτᾱ, ό (*στεροπ+άγειρω*), αιολ. άντι *στεροπληγερέτης*· ό συνάγων τας άστραπάς || (ή εκ του *άγειρω*), ό έξεγειρών τήν άστραπήν.

Στερόπη, -ου, ή (*στεροπή*)· ό άστράπτων, όνομα ένος των τριών Κυκλώπων.

στέροψ, -οπος, ό, ή (*στεροπή*)· ό άστράπτων, έξαστράπτων, φωτιστός.

στερρό-γυιος, -ον (*στερρός+γυϊον*)· ό έχων στερρά γυϊα (στερεά, ισχυρά, μέλη του σώματος).

στερρός, ά, όν, ώς. κατ' -ός, -όν= *στερεός* (βλ. λ.), στερεός, σταθερός, δύσκαμπτος, άλύγιος || (άντιθ. τή *μαλακός*, *ύγρός*) || ώς. τραχύς, σκληρός || ρωμαλέος, σωματώδης || επί ύδατος, πεπηγός, παγωμένος. — || επί χωρών, σκληρά, βραχώδης, πετρώδης, άγονος, άκαρπος, λατ. *sterilis*. — || άρτηριοσκληρωτικός. — IV μτφρ. ισχυρογνώμων πείσμων, σκληροτράχηλος, σκληρός.

στερρώς, έπρρ. του *στερρός* (βλ. λ.)· πεισιμόνως, άκάμπτως, μετά ισχυρογνωμοσύνης.

ΣΤΕΡΨΟΙΣ, τό (*στερρός*)· δέρμα, όδρά, θύρα. *Έτυμ.*: *στέρφος* (*τέρφος*)· δωρ. *στέρφος*· πρβλ. 'Ηουχ. *αστέρφιον*· *σκληρόν*, *στερεόν*, ίρλ. *ussarb* (*ud-stərbhā)=όδαντος· εξ ίαπ. **sterbh-*, *έκτετ*. εκ του **st(h)er-* (εΐμαι άκαμπτος), πρβλ. *στέρφος*, *στέρφος* (βλ. και εν *στερεός*)· πρβλ. ώς. (εξ ίαπ. **sterbh-* ή **sterp-*: λατ. *torpeo* (εΐμαι μουδιασμένος), παλ. σλαβ. *u-trǫpěti*, λιθ. *tirpslũ* (γίνομαι δύσκαμπτος), παλ. norr. *sljarfr* (τό έχων σκληρόν τό στόμα ίππου), *sljarfe* (τέτανος), *slirfenn* (ισχυρογνώμων), *slarf* (μόχθος), παλ. γερμ. *sterban*, άγγλ. σαξ. *stearfan* (θνησκω, γίνομαι άλύγιος, ξυλιάζω).

στεΐμαι, έπικ. άποθ., εν χρήσει μόνον κατά τό γ' εν. ένεστ. και πρτ. *στεΐται*, *στεΐτο*, και γ' πληθ. ένεστ. *στεΐνται* ('*ιστημι*')· κυρ. λαμβάνω στόσιον τοιαύτην ή τοιαύτην || μετ' άπρφ. μέλλ., αι κινήσεις μου δεικνύουν ότι... φαίνομαι ότι θα..., κάμνω πως τάχα θέλω να..., ύποσχοΐμαι ότι θα..., άπειλώ να...

Έτυμ.: *στεΐμαι*: γοτθ. *stiuarjan* (ιδρύω, έχκαδιστώ), παλ. γερμ. *stiuara* (ύποστήριγμα, οτύλος, πηδάλιον), *stiuiri* (ισχυρός, άλαζών, μεγαλοπρεπής)· εξ ίαπ. **stheu-*, παραλλ. τή **sthaiu-*, περί ών βλ. εν *σταυρός*, *στύω*.

στεφανεύνται, ίων. άντι *στεφανούσται*.

στεφάνη, ή (*στέφω*)· πάν ό,τι περιβάλλει τήν κεφαλήν (πρός προφύλαξιν ή διακόσμωσιν) || ό γύρος τής περικεφαλασίας, ή και αυτή ή περικεφαλασία. — || μέρος του κεφαλοδέσμου γυναικός, διάδημα, στέμμα || γενικώς, κεφαλοδέσμος. — ||| τό χείλος, ό γύρος, ολουδήποτε πράματος, τό χείλος κρημνού, ή όφρύς όρους, τό κράσπεδον, ή παρυφή || ώς. ό προμαχών, ή έπαλξις, τείχος,

στεφάνη-πλοκέω, μελλ. -ήσω (*στεφανηπλόκος*)· πλήκω στέφανους.

στεφάνη-πλόκιον, τό (*στέφανηπλόκος*)· τόπος ένθα πλέκονται (ή και πωλοΐνται) στέφανοι.

στεφάνη-πλόκος, ον (*στεφάνη+πλέκω*)· ό πλήκων στέφανους.

στεφάνη-φορέω, μελλ. -ήσω (*στεφανηφόρος*)· φέρω (φορώ) στέφανον.

στεφάνη-φορία, ή (*στεφανηφορέω*)· τό φέρειν (φορείν) στέφανον νίκης. — || τό δικαίωμα του φορειν στέφανον ή στέμμα.

στεφάνη-φόρος, ον (*στεφάνη + φέρω*)· ό φέρων (ό φορών) στέμμα ή στέφανον, ό έστεμμένος, ό έστεφανωμένος || *άγων* *στεφανηφόρος*=(*άγων*) *στεφανίτης*=άγων εν τώ όποίω τό θραβεΐον εΐναι στέφανος, άγων του όποίου ό νικητής στεφανούται. — || *στεφανηφόροι*, οί=ώρικμένοι όζικματοϋχοι

έχοντες τό δικαίωμα να φορώσι στέφανον *έφ'* όσον ήσαν εν ύπηρεσία», ώς ό *άρχοντες* εν 'Αθήναις.

στεφάνίζω, μελλ. -σω· δωρ. άόρ. α' *εστεφάνιζα* (*στέφανος*)· στεφανώνω.

στεφάνιον, τό, ύποκορ. του *στέφανος*.

στεφάνισκος, ό, ύποκορ. του *στέφανος*.

στεφάνίτης, -ου, ό, θηλ. -ίτις, -ιδος (*στέφανος*)· ό άνήκων εις στέφανον, ή συνιστάμενος εκ στέφανου || *στεφανίτης* (*άγων*)=ό άγων κατά τον όποϊον ό νικητής έθραβεΐετο διά στέφανου.

στέφάνος, ό (*στέφω*)· κυρ. πάν ό,τι περιβάλλει άλλο τι || *στέφανος πολέμοιο*=ή μόχη ή συναπτομένη γύρω από τινα κατ' περιβάλλουσα αυτόν ώς στέφανος, τό κύκλω μαχόμενον πληθός || τό τείχος τό περιβάλλον πόλιν. — || ώς και νϋν, *στέφανος*, στέμμα, «στεφάνι» || ό στέφανος νικητού κατά δημοσίους άγώνας, θραβεΐον τής νίκης, ό στέφανος τής νίκης, λατ. *palma*. Κατεσκευάζοντο δε οί στέφανοι αύτοί κατά τό πλείστον εκ φύλλων *κορίνου* (βλ. λ.) μέν εν τοις Όλυμπιακοίς άγώσι, *δάφνης* δε εν τοις Πυθικοίς, *σελίνου* εν τοις Νημείοις, και *κισσού* ή *είτυος* εν τοις 'Ισθμίοις. — ||| στέφανος ώς όχημα (γνώρισμα) κατεχομένου άξιώματος || (χρυσούς) στέφανος άπονεμόμενος εις πολιτας ώς ήθική άμοιβή διά τας ύπ' αυτών προσεχεΐδισας εις τήν Πολιτείαν ύπηρεσίας (πρβλ. τον λόγον του Δημωσθένους «'Ιπέρ Κτησιζώντος ή περί του στέφανου», και τον του Διοχίνου «κατά Κτησιζώντος»), πρβλ. και *στεφάνη*.

στέφάνω, μελλ. -ώσω· ένεργ. πρκ. *εστεφάνωκα*, παθ. πρκ. *εστεφάνωμαι* (*στέφανος*)· θέτω τι περίξ τινός ως στέφανον, κυρ. δε εν τή παθητ., περιτίθειμι ώς στέφανος, περιτίθειμι, περικείμαι, λατ. *circumdari*: *περι νήσον πόντος εστεφάνωται*=ή θάλασσα κείται όλόγυρα περί τήν νήσον. — || ώς και νϋν, στεφανώνω, στέφω, περιπέφω || μετ' αίτ. *στεφανώνω εΐαγγέλια*=στεφανώνω τινά διά καλήν άγγελίαν (διά τας καλās ειδήσεις που μου έφερε). — παθητ., στεφανώνομαι, ανταμείβομαι διά στέφανου. — μέσον, στεφανώνω έμαυτόν, λαμβάνω στέφανον ώς θραβεΐον, κερδίζω τον στέφανον τής νίκης. 2) στεφανώνω, τιμώ διά στέφανου. — ||| εν τή παθητ. ώς. και φορώ στέφανον (ώς σήμα του άξιωματός μου, επί: ώρισμένων αξιωματοϋχων, και δη επί προσφερόντων θυσίας).

στεφάν-ώδης, ες (*στέφανος+είδος*)· όμοιος προς στέφανον, στεφανοειδής, ό στέφων.

στέφάνωμα, -ατος, τό (*στεφανώω*)· κάτι τό όποϊον περιβάλλει (περιστέφει) τή ώς στέφανος, τό περιβλήμα, τό περικέλιον. — || στέφανος ώς θραβεΐον νίκης. 2) γενικώς άμοιβή, ανταμοιβή, τιμή, όδξα.

στέφάνως, δωρ. αίτ. πληθ. άντι *στέφανους*.

στέφος, -εος, τό (*στέφω*)· ποιητ. άντι *στέφανος* (βλ. λ.).

ΣΤΕΨΩ, μελλ. -ψω· άόρ. α' *εστεψα*· παθητ., άόρ. α' *εστέψην*· πρκ. *εστεψμαι*· θέτω τι γύρω ή περίξ ώς στέφανον, περιτίθειμι, περιστέφω, λατ. *circumdare*. — || περικυκλώνω, περικεΐω, στεφανώνω. — μέσον, στεφανώνω έμαυτόν, θάλλω περί τήν κεφαλήν μου, στέφω τήν κεφαλήν μου. — παθητ. στεφανώνομαι, στέφομαι. 2) γεν., στέφω, τιμώ (διά στέφανου, διά σπονδών).

Έτυμ.: *στέφω*· *στέφος*· *στέφανος*· *στέφω*· *στέφανω*· πρβλ. *σασκ*. *stihōr-ayāmi* (=λατ. *stare, facio, colloco*), λατ. *stips, stipro, stipulor, stipes*, παλ. γερμ. *stift*.

στέψμεν, ίων. άντι *στώμεν*, α' πληθ. όποτ. άόρ. ό' του *ΐστημι*.

στή, ίων. άντι *εστη*, γ' εν. άόρ. ό' του *ΐστημι*.

στήης, **στήη**, έπ. άντι *στής*, *στήη*, ό' και γ' εν. όποτ. άόρ. ό' του *ΐστημι*.

στήδεψι, έπ. δοτ. πληθ. του *στήθος*.

στήδι, προστ. άόρ. ό' του *ΐστημι*.

στήθο-μελής, ες (*στήθος+μέλος*)· ό όδων με τό στήθος ή εκ του στήθους. 2) στήθος, τό πρόδιον μέρος του ώδρακος. — || μτφρ., τό στήθος ώς έδρα των συναισθημάτων, τά αιοδήματα, πάθη, συγκινήσεις || πρβλ. *στέρον*.

στήκω, (έσχηματισμ. έκ του *έστηκα*, πρκ. του *έστημι*), μόνον κατ' ένθεσ. έν χρήσει Ιοταμαι, «στέκομαι».

ΣΤΗ'ΛΗ, θρω. **στάλα**, ή' ώς και νύν, στήλη, κίων, κολώννα, θρόνος λίθος, λατ. *ciŕrus* || στύλος ύποστηρίξεως, άνθηρις || όγκώδης λίθος.— II στήλη ή πλάξ ένεπιγραφος (φέροσα έπιγραφήν), μνημειον, έπιτύμβιος λίθος. 2) στήλη ή πλάξ έστημένη έν δημόσιω χώρω με έπιγραφάς, περιεχούσας τά κείμενα συνθηκών, ψηφισμάτων, ή άλλων παρομοίων δημωσιών έγγραφών || έθεν. *κατά την στήλην* = σμφωνως προς την συνθήκην (κατά τους έν τή στήλη άναγεγραμμένους όρους τής συνθήκης).— III στήλη τοποθετημένη κάπου προς δήλωσην όριου (συνόρου) || στήλη ίδρυμένη εις έκάτερον άκρον του σταδίου ή ιπποδρόμου, περι τήν όποίαν έκαμπτον οι άγωνιζόμενοι (λεγόμενη άλλως και *ύσσα* και *καμπτήρ*), λατ. *meta*.— IV Στήλαι ' **Ηρακλήαι** (ή ' **Ηράκλειαι**) = αι «Στ'ήλαι (οι κίονες) του 'Ηρακλέους» (τά όρη του 'Ηρακλέους, δηλ. ή *Κάλπη*, τό σημερ. Γιβραλταρ, και ή ' **Αβύλη**, τό σημερ. όρος τών πιθικών) [δ'ι' έτυμολ. βλ. *στέλλω*].

στηλίδιον, τό, βποκορ. του *στήλη*· μικρά στήλη, μικρός κίων, μικρόν μνημειον.

στηλιτεύω, μελλ. *-ω* (*στηλιτέω*): άναγράφω επί στήλης || γνωστοποιώ δημοσίαι, τοιχοκολλώ || έν *κακῶ ένν*. στήλιτεύω.

στηλίτης, *-ου*, δ, και θηλ. *-ίτης, -ίδος* (*στήλης*): ό άνήκων εις στήλην, ή ό όμοιος προς στήλην (ή κίονα).— II ό άναγεγραμμένος επί στήλης || έν *κακῶ ένν*. ό τοιχοκολλημένος, ό στηλιτευμένος (ώς θι-τύμος).

στήμεναι, **στήμεν**, έπ. άπρφ. άορ. δ' του *έστημι*.

στημο-ρράγιω, μελλ. *-ήσω* (*στήμων + άργηναι*): διαρρήγνυμι (οχιζω, κομματίζω) τά νήματα του στήμονος.— II άμτθ., *οχιζομαι* εις τεμάχια (εις *ράκη*), κομματίζομαι, κουρελιάζομαι.

στήμων, *-ονος*, δ (*έστημι*): ώς και νύν, ό στήμων, «τό στημόνι» του αρχαίου Ιστού («άργαλιού»), δτε ό ύφαινων δέν έκάθητο άλλ' Ιστατο θρθιος (έν ψ τό *ύφάδι:* έκκαλειτο *κρόκη*, βλ. λ.). 2) νήμα, κλωστή.

Έτυμ.: *στήμων:* λατ. *stamen*, έκ ριζ. *stihā-* πρβλ. *σανακρ. sthāman-* (τόπος διαμονής), γοθθ. *stīma* (= *ύπόσασαι*), λιθ. *stomu* (άνάστημα), ρωσσ. διαλ. *stamlik* (ειδος ξυλινω κίονος).

στήναι, άπρφ. άορ. δ' του *έστημι*.

στήρ, τό, γεν. *στήτος*, συννρ. έκ του *στέαρ*, *στέατος* (ώς τό *κῆρ* άντι *κῆαρ*) || βλ. *στέαρ*.

στήριγμα, *-ατος*, τό (*στηρίζω*): ώς και νύν, στήριγμα, ύποστήριγμα, έρεισμα. 2) = *στήριγξ* (βλ. λ.), δίκρανον, δικρανοειδές ξύλον, λατ. *furca*.

στηριγμός, δ (*στηρίζω*): τό στηρίζειν ασφαλώς, τό άντιστηρίζειν, ή ύποstütλωις — Παθητ., τό να είναι τής έσθηριγμένος, στερεότης || σταθερότης, ευστάθεια.

στήριγξ, *-ιγγος*, ή (*στηρίζω*): ύποστήριγμα, άντήρεισμα, άνθηρις. 2) τό δικρανοειδές ξύλον (ή ύποστήτης), έπί του όποίου έσθηρίζετο ό ρυμός του διτρόχου δίφρου, έως ού ζευχθῶσιν οι Ιπποι, λατ. *furca*.

ΣΤΗΡΙ'ΖΩ, μελλ. *-ίξω* (και *-ίσω*, και *-ιῶ*): άορ. α' *έσθηρίζω*, έπ. *σθηρίζω* παθητ., άορ. α' *έσθηρίζθην* πρκ. *έσθηρίζμαι*· γ' έν ύπερο. *έσθηρίζετο*· ώς και νύν, σθηρίζω, καθιστώ τί δι' ύποστηρίγματα στερεόν, στερεώνω, στυλώνω, στήνω θρόνον, τοποθετώ στερεά || μτρφ., ένισχύω, έπιθεδαιώνω, ύποστηρίζω.— II παθητ., τοποθετομαι στερεώς, στερεώνομαι, έμπήγομαι, Ιοταμαι σταθερώς, έχω στερεόν πάτημα, είμαι ριζωμένος εις τι μέρος || χρονίζω, θραδύνω, άργοπορώ, χρονοτριβῶ.— III τό άνεργ. και ώς άμτθ., Ιοταμαι «στέκομαι».— στερεώς (σταθερώς) || είμαι έστερεωμένος εις τί || μτρφ. άπολήγω, καταντῶ || έπεί τῶν ούρανιων σωμάτων, παύω να κινούμαι, ήσυχάζω, οταματῶ.

Έτυμ.: *σθηρίζω σθηρίζε'* πρβλ. ' *Πουχ. «σθηρα' τά λίθινα πρόθυρα» στερεός στείρα* (βλ. λ. λ.).

στήσσω, έπ. άντι *έσθησσω*, άορ. α' του *έστημι*.

στήσομαι, μεσ. μελλ. του *έστημι*.

στήτη ή **σθήτα**, ή, θρω. άντι *γυνή*.

σθήσοι, έπ. άντι *στώσοι*, γ' πληθ. ύποτ. άορ. δ' του *έστημι*.

στίβάρος, *ά*, άν (*στίβω*): ό πυκνώς έστίβασμένος, συμπεπιεσμένος, συμπαγής, πάγιος || ρωμαλέος, πυκνός, παχύς, σωματώδης, δυνατός, ισχυρός.— συγκρ. *στίβαρώτερος* = βαρύτερος, όγκωδέστερος.— έπύρρ. *στίβαρώς* = στερεά, σφιγκτά.

στίβάς, *-άδος*, ή (*στίβω*): στρωμένη, κλινοστρωμένη, άχυροστρωμένη, ύπόστρωμα έξ άχύρων (σπάρων ή φύλλων).

στίβειν, άπρφ. άορ. δ' του *στίβω*.

στίβέω, μελλ. *-ήσω* παθ. πρκ. *έστίβημαι* (*στίβω*): πατώ, περιπατώ, βηματίζω || *πάν έστίβηται πέδον* = δηλ ή πεδιάς έχει άνιχνευθῆ (έχει έρευνηθῆ).

στίβη, ή (*στίβω*): ή παγωμένη δρόσος, πάχνη [δ'ι' έτυμ. βλ. *στίβω* (δια τάς σημασ. πρβλ. *πάγος*, *πάχνη*: *πήγνυμι*)].

στίβος, δ (*στίβω*): πεπατημένη όδός, άτραπός, τρίβος, «μονοπάτι».— II ίχνος, «χνάρις», πάτημα του ποδός, «πατησιά» || *κατά στίβον* = επί τά ίχνη, κατά τά ίχνη.— III τό θαδίζειν, πορεία, βάδισμα [*στίβος στίβαρός*: δ'ι' έτυμ. βλ. *στίβω*].

στίγευς, *-έως*, δ (*στίζω*): ό στίζων, ό ποιών στίγματα.

στίγμα, *-ατος*, τό (*στίζω*): τό κεντρί, ή τό κέντρον όξέος έργαλειου, ώς και νύν στίγμα (τό άφινόμενον σημειον, «σημάδι») || γεν., σημειον, «σημάδι», στίγμα, κηλίς. [δ'ι' έτυμ. βλ. *στίζω*].

στιγμάτη-φορέω (*στιγματηφόρος*): φέρω στίγματα, είμαι κατόστικτος.

στιγμάτη-φόρος, *ον* (*στίγμα + φέρω*): ό φέρων στίγματα, ό έστίγμένος, ό κατόστικτος.

στιγμάτις, *-ου*, δ (*στίγμα*): ό φέρων στίγματα δια καυτηριασμού, ό έστίγμένος || ό δραπέτης δούλος.

στιγμή, ή (*στίζω*): τό στίγμα (τό σημειον) τό γενόμενον δι' έγκοπής ή νυγμού υπό όξέος όργάνου, κέντημα, σημειον. 2) μαθηματικόν σημειον, λατ. *punctum*. 3) έν τῇ Γραμματικῇ, ώς σημειον στίξεως, *στιγμή ή τελεία στίγμη* = ή τελεία, ή κάτω στίξη (χωρίζουσα περιόδους), *μέση στίγμη* = ή άνω στίγμη ή άνω τελεία (έν *τέλει κώλου*).— II μτρφ., έλάχιστον μόριον, πολύ μικρόν πράγμα || επί χρόνου, ώς και νύν, στίγμη χρόνου, «στιγμούλα».

ΣΤΙ'ΖΩ, μελλ. *στίξω*· άορ. α' *έστίξω* παθ. πρκ. *έστίγμαι*, άπρφ. *έστίγθαι*· ώς και νύν, στίζω, κάμνω στίγμα (σημειον, «σημάδι») δι' όξέος όργάνου, ύπόσσω, κεντῶ, κεντριζώ, άγκυλώνω, λατ. *pingere* || έθεν, στίζω σχήματα επί του δέρματος || δημιουργώ σημειον τι δι' έγκαύματος, σημάδευω δια καυτηριασεως (έπί δραπευσάντων δούλων) || ως. κάμνω σημάδι δι' έγκαύματος επί ζώου (πρός διάκρισιν από άλλα θμωια) || *στίγματα στίξω τινά* = στίγματις τινά, τόν σημάδευω δια σημειου, τό όποιον δημιουργώ εις τό δέρμα του δια καυτηρίασεως. 2) κάμνω τινά κατόστικτον : *βακτηρία στίξω τινά* = τόν δέρμα μέχρι μελανώσεως, τόν κάνω «μπλέ-μορέ» στό ξύλο.— Παθητ., γίνομαι κατόστικτος. 3) έν τῇ Γραμματικῇ, σημειω δια τελείας στίγμης, λατ. *interpungere*.

Έτυμ.: *στίζω στίγμα στίγμη στίγμός στίγματις στίγων στίγους στίκτός* λατ. *di-sing-uo, in-stinc-lus, in-stig-o, sti-lus* (<*stig-lus*), γοθθ. *stiks, άγγλ-σαξ. stice, παλ-γερμ. stih(h)* (σημειον), άγγλ-σαξ. *stician* (κεντῶ, ύπόσσω), άρχ-γερμ. *stach-ila (stachel* = κέντρον), λιθ. *stingu, stigan, stigi'* άνευ αρχαιου s- έν τῷ *σανακρ. teg', tēg-ami* (=λατ. *acus*), *fig-mas* (=λατ. *acutus*), *tik-fas* (=λατ. *amarus*), Ζενθ. *tigh-ra* (=acutus), *tigh-ri* (=λατ. *sagitta*)· έξ ίαπ. *(s)teig-, *(s)tig-, έκτετ. έκ του *stei-, *sti-, εις τό όποιον άνάγεται τό λατ. *stilus* (=sti-lo) = πάσσαλος, όβερός, *stimulus* (κέστρον, κεντρί), Ζενθ. *(s)taera-* (κορυφή όρους).

στικτός, ή, άν, ρημ. έπιθ. του *στίζω* (βλ. λ.): έστίγμένος, κατόστικτος, πλήρης στίγμάτων, ποικίλος, «παρδαλός» || «σημαδεμένος, μαρκαριόμενος».

ΣΤΙΓΒΩ, μελλ. *-ψω*· ώς και νύν, στίλβω, λάμπω,

ἀκτινοβολώ, ἀπαστράπτω, σπινθηροβολώ, μαρμαίρω
 || **στίλβω ἀστραπᾶς**=ἐξακοντίζω ἀστραπᾶς, ἀστρά-
 πτω: **2**) μτφρ., λάμπω, εἶμαι λαμπρός· [**στίλβω**:
 (=λαμπηδών, λάμπωσι) **σειλπνός**: παλ.-τρλ. sell
 (ὀφθαλμός), sellaim (παρηγοῖά), gall. ἀπρφ. syllu,
 corn. syllu, bref. sellout (κελτ. *stíl(p)h-].

ΣΤΙ'ΑΗ, ή· σταγών, «στάλα», «σταλιά», λατ. stilla
 || μτφρ., ὡς τὸ **στιγμή**, ἐλάχιστον χρονικὸν διάστημα,
 «μιά στιγμούλα», «μομέντο».

Έτυμ.: **στίλη** περιέχει τὴν μεταπτωτ. βαθμίδα *stī-,
 τοῦ *iaz.* *stjā(i)-, *stjēā- (συμπυκνούμαι), περὶ οὗ
 βλ. ἐν **στέαρ'** πρβλ. τὴν βαθμ. *stī-, τὴν ἐν τῷ λατ.
 stīgia (κρυσταλλωμένη σταγὼν ὕδατος) (ὕποκορ.
 λατ. stilla), παλ.-πορφ. stīrur (ἀκίνησια τοῦ βολβοῦ
 τοῦ ὀφθαλμοῦ), λιθ. sty'ros akys (καρφωμένα βλέμα-
 τα), styrstū, sty'rtil (παθαίνω ἀκαμψίαν, ξυλιάζω,
 παγώνω).

στίλπνός, ή, ὃν (**στίλβω**)· ὡς καὶ νῦν, στίλπνός,
 λαμπρός, λάμπων, γυαλιστερός, ἀκτινοβολῶν, σπιν-
 δηροδόλος.

***στίξ**, ή, ἐν χρήσει μόνον ἐν τῇ γυν. ἐν. **στιχός**,
 αἰτ. ἐν. **στιχα**, καὶ ὄνομ. καὶ αἰτ. πληθ. **στίχες**, **στί-
 χας**. Αἱ λοιπαὶ πτώσεις παραλαμβάνονται ἐκ τοῦ **στί-
 χος** (βλ. λ.).

στίπτός ή στειπτός, ή, ὃν (**στείβω**)· καταπατη-
 δεῖς, κατα(πε)πατημένος || συμπεπιεσμένος, ἐστιβα-
 γμένος, σφιγκτός, στερεός, συμπαγής, λατ. stipa-
 tus || ἐντεῦθεν, τραχύς, ἐσκληραγωγημένος, σκληρός
 || σωματώδης, ρωμαλέος.

στίφος, -εος, τὸ (**στείβω**)· ὡς καὶ νῦν, στίφος,
 πλήθος ἀνδρῶνων πυκνόν, συμπάγος || τμήμα στρα-
 τιωτῶν ἐν πυκνῇ παρατάξει, φάλαγξ || **εἰς** **στίφος**
 = πυκνῇ παρατάξει πλοίων || **στίφος ποιήσασθαι**=
 νᾶ παρατάξουν τὸν στρατὸν εἰς πυκνὸν σχημα-
 τισμόν (εἰς φάλαγγα). [**στίφος*** **στιφρός** (βλ. λ.)· δι'
 ἔτυμ. βλ. **στείβω**].

στίφρός, ά, ὃν (**στείβω**)· συμπεπυκνωμένος, συμ-
 πεπιεσμένος, συμπαγής, στερεός, σφιγκτός || μτφρ.
 ἔπιμονος, ἰσχυρογνώμων.

στίχ-οσιδός, δ (**στίχος**+**ἀσιδός**)· ὁ ὄδων στίχους,
 ὁ ποῶν στίχους, ποιητής.

στίχας, αἰτ. πληθ. τοῦ ***στίξ** (βλ. λ.).

στίχιά (**στίχος**)· τοποθετῶ (παρατάσσω) εἰς στί-
 χους (δηλ. κατὰ σειρές, κατὰ τάξεις).—μέσον, **στί-
 χάομαι** (ἐπ. γ' πληθ. πρτ. **ἐστιχάωντο**): τάσσομαι (πα-
 ρατάσσω ἐμαυτὸν) κατὰ σειράς || **βαδίζω** (πορεύο-
 ομαι, προχωρῶ) κατὰ σειράς ή κατὰ τάξεις.

στίχες, αἰ' ὄνομ. πληθ. τοῦ ***στίξ**.

στίχο-γράφος, ον (**στίχος**+**γράφω**)· ὁ γράφων στί-
 χους, ὡς καὶ νῦν στιχογράφος, στιχογράφος, ποιητής.

στίχος, -ου, ὁ (**στέιχω**)· ἀπαντᾶ ὡς καὶ γεν. ἐν.
στιχός, ὡς καὶ ὄνομ. καὶ αἰτ. πληθ. **στίχες**, **στίχας**,
 ὡσεὶ ἐξ ἀρχ. ὄνομ. **στίξ**: σειρά, γραμμὴ, τάξις (στρα-
 τιωτῶν, δένδρων κλπ.).— || ὡς καὶ νῦν. στίχος ποιη-
 ματος, γραμμὴ («ἀράδα») πεζοῦ κειμένου: πρβλ.
 καὶ **στοίχος**, ***στίξ** [δι' ἔτυμ. βλ. **στέιχω**].

στίχός, τῆς, γεν. τοῦ ***στίξ** (βλ. λ.).

ΣΤΑΕΓΓΙΣ, -ίδος, ή (φερομένη ἐνίοτε καὶ ὡς **σέλ-
 γίς**, **σελεγγίς**, **σεγγίς**, **σελέγγος**, **σεγγίς**)· εἶδος
ξυστρας (βλ. λ.), κοιν. «ξυστρί», ἐν χρήσει πρὸς ἀπό-
 βεσιν τοῦ ἐλαίου καὶ κοριοῦ τοῦ (**στοίγλιου**) ἀπὸ τοῦ
 δέρματος τῶν ἀγωνιζομένων, λατ. strigil. **2**) εἶδος
 τιάρας τὴν ὅποιαν ἐφόρουν οἱ **θεωροί**, οἱ πεμπό-
 μοι εἰς ἵμαντεῖον κατ' ἐπίσημον τινα ἑορτήν· ή
 ἰδία προεκκρίσαστο καὶ ὡς βραβεῖον [σχοταίν. ἔτυμολ.
 ή πρὸς τὰ λατ. strigil, tergo, tergeo συγγέν. ἀμφι-
 σθητεῖται].

στοά, ή **στοιά**, -ᾶς, ή (**στοῦμι**)· ἐπιμήκης χώρος
 ἐστεγασμένος, τοῦ ὁποίου τὴν στέγην κατὰ τὴν
 μίαν πλευρᾶν (τὴν τῆς προσόψεως) ὑποσαστάζουσι
 κίονες, ὑπόστεγος περίπatos, κιονοστοιχία, ὡς καὶ
 νῦν **στοά**, λατ. porticus.— || ἐν Ἀθήναις τὸ δνομα
 τοῦτο ἔφερον διάφορα δημόσια οἰκοδομήματα: **1**) ὁ
 ποδῆκη τις τροφιμὸν καὶ δὴ σιτηρῶν. · **2**) ή **βασι-
 λείος στοά**, ἥτοι τὸ δικαστήριον ἐνθα ἤδρευεν ὁ
 ἄρχων βασιλεύς. **3**) ή **ποικίλη στοά**, ὄνομασθεῖ-
 σα οὕτω διὰ τὰς περιφρήτους τοιχογραφίας τῆς, ἐρ-

γα τοῦ Πολυγνώστου· ἄφ' ἧς δὲ Ζήνων ὁ Κιτιεύς καὶ
 οἱ διαδοχοί του ἐδίδασκον ἐν αὐτῇ, οἱ ὀπαδοὶ του ἐκλή-
 θησαν **οἱ ἀπὸ (ἐκ) τῆς Στοᾶς** ή **Στωικοί**.

Έτυμ.: **στοά** (παρall. τῷ **στοιά**, αἰολ. **στωιά**)·
στωῖδιον· **στωικός**· ὁ τύπος *στωF-ια(=σειρὸ κίωνων)
 (<*στωF-ός(=κίων) (<ιαπ. *stōu-: *stīhau-: *stīhu-,
 εἶναι ἐπομένως συγγ. τῷ σανσκρ. sthā'pā (ὑποστύλωμα),
 ἔλλ. **στύλος** καὶ ἄλλ. λεξ. περὶ ὧν βλ. ἐν **στραυός**· ή
 μεταπτωτ. βαθμῆς *sthō(υ)- ἀπαντᾶ ὡς καὶ ἐν τῷ **στώ-
 μιξ** (πρβλ. Ἐουσ. **στώμιξ*** **δοκίς ξυλίην**).

στόβος, δ' ἀλαζονεῖα, καυχησιολογία [δι' ἔτυμ.
 βλ. **στέμβω**].

στοιά, ή, βλ. **στοά**.

στοιβάζω, μελλ. -άσω (**στοιβή**)· ὡς καὶ νῦν, **στοι-
 βάζω**, ἐπισωρεύω, συσσωρεύω.

στοιβάς, -άδος, ή (**στείβω**)· πᾶν τὸ κατα(πε)πα-
 τημένον, τὸ συμ(πε)πιεσμένον, στρωμνὴ ἐκ φύλ-
 λων κ. ἄ. || ἐντεῦθεν, κλώνιοι (κλάδοι) διεσπαρμένοι
 κατὸ γῆς.

στοιδή, ή (**στέιβω**)· θαμνώδες φυτὸν, τοῦ ὁποίου
 τὰ φύλλα ἐχρησιμοποῖων πρὸς ἐμφραξιν ὀπῶν, ή
 πρὸς γέμισμα στρωμνῶν, ή καὶ πρὸς κατασκευὴν
 σαρώδρων. **2**) μτφρ., παραγέμισμα, τὸ συμπλήρω-
 μα, κῶδε τι ποῦ χρησιμεῖται ὡς συμπλήρωμα.

Στοιικός, ή, ὄν=**Στωικός** (βλ. λ.).

στοιχεῖον, τό, ὑποκορ. τοῦ **στοίχος**· μικρὸς κον-
 τὸς ἰστάμενος ὄρθιος, κυρ. δὲ ὁ στύλος (**γνώμων**)
 τοῦ ἡλιακοῦ ὄρολογίου, δοτικὸς ρίπτων τὴν οκίαν
 δεικνύει τὰς ὥρας τῆς ἡμέρας || **στοιχεῖον** ὡς **ἐκα-
 λεῖτο** καὶ ἡ ἴδια ἡ οκία.— || τὸ ἐλάχιστον μέρος,
 ἡ πρώτη ἀρχή, τὸ πρῶτον συστατικὸν σώματος τι-
 νος: π.χ. ὁ ἀπλοῦς ἤχος τῆς φωνῆς θεωρούμενος
 ὡς τὸ πρῶτον στοιχεῖον τῆς γλώσσης. **2**) **τὰ στοι-
 χεῖα**=τὰ πρῶτιστα καὶ ἀπλοῦστα συστατικὰ πρά-
 γματα τινος: ἐν ταῖς Φυσικαῖς ἐπιστήμαις, **στοιχεῖα**
 =ἡ πρωταρχικὴ ὕλη τῶν διαφόρων ὑλικῶν πραγμά-
 τω, ὡς καὶ νῦν στοιχεῖα, αἰ πρῶται αἰτίαι, αἰ πρῶ-
 ται ἀρχαί, τὰ σώματων. **3**) τὰ στοιχεῖα τῆς γυν-
 σσεως καὶ τῶν ἐπὶ μέρους ἐπιστημῶν, αἰ πρῶται ἀρ-
 χαὶ τῶν ἐπιστημῶν, τὰ στοιχεῖα τῶν ἐπιστημῶν
 (ὅπως π.χ. ἐν τῇ Γεωμετρῷ τὰ μαθηματικὰ σημεῖα,
 αἰ γράμματα, αἰ ἐπιφάνειαι· ἐν τῇ Ἀριθμητικῇ ἡ μονὰς
 ἐν τῇ Γραμματικῇ τὰ μέρη τοῦ λόγου).

στοιχεῖω, μελλ. -ήσω (**στοίχος**)· ἴσταμαι ἢ πορευό-
 μαι κατὰ στοίχον (κατὰ σειράν, κατὰ γραμμὴν,
 παραπλεύρως ἢ ὀπισθεν ἄλλου) || ἴσταμαι ἢ βαίνω
 ἐν τάξει μάχης.— || **βαδίζω** κατ' εὐθείαν, **βαδίζω**
 πὰρ τινι, συμβαδίζω, συμφωνῶ.

στοιχ-ηγorew, μελλ. -ήσω (**στοίχος**+**ἀγορεύω**)· λέ-
 γω ἐν κανονικῇ τάξει, λέγω κατὰ σειράν, διηγού-
 μαι κατὰ τᾶξιν.

στοιχίζω, μελλ. -ίσω (**στοίχος**)· τίδημι εἰς στοί-
 χον, θέτω (τάσσω) κατὰ σειράν, «ἀραδιάζω», κυρ.
 ἐμπήγω κατὰ σειράν πασάλους μετὰ δικτύων, ἵνα
 ἐγκλείω (περικυκλώσω) εἰς αὐτὸ τὸ θήραμα || μτφρ..
 κατατάσσω, διευθετῶ, συστηματικῶς.

στοίχος, ὁ (**στέιχω**, πρβλ. καὶ **στίχος**)· σειρά,
 γραμμὴ, «ἀράδα», τάξις || **ἐπὶ στοίχου** ή **κατὰ στοί-
 χου**=εἰς μίαν γραμμὴν, ὁ εἰς ὀπισθεν τοῦ ἄλλου,
στοιχηδὸν || ἐπὶ στρατιωτῶν, πλοίων κλπ., γραμμή.—
 || σειρά πασάλλων μετὰ δικτύων (βρώχων) πρὸς
 σὺλληψιν θηράστων [δι' ἔτυμ. βλ. **στέιχω**].

στολ-άρης, -ου, δ (**στόλος** + **ἄρχω**)· ὁ στόλαρ-
 χος, ὁ διοικητής του στόλου, ναύαρχος.

στολάς, -άδος, ή (**στέλλω**)· τὸ βαδίζειν ἐν σώ-
 ματι, ἡ ἐν πυκνῇ παρατάξει κινήσεις.— || ὡς οὖς. ή
στολάς=ὁ ἐπενδύτης (ἀμπέχονον) τοῦ Ἰππέως (πρβλ.
σπολάς).

στολή, ή (**στέλλω**)· παρασκευὴ, ἐξοπλισμός, ἐφο-
 διάσμος, ἐτοιμασία.— || ἐνδυμασία, στολισμός, ἰμα-
 τισμός || ἐνδυμα, φόρεμα, ἐσθῆς, λατ. stola.

στολίδω, μελλ. -ώσω (**στολός**)· ἐνδύω, «φοραί-
 νω» τι εἰς τινα, περιβάλλω τινα μετ' τι.— μέσον, ἐν-
 δύομαι τι, περιβάλλομαι τι, **στολιζομαι** μετ' τι, «φο-
 ράω» κάτι, φορῶ.

στολίδωμα, -ατος, τὸ (**στολίδω**)· ἡ πυχὴ τοῦ
 φορέματος, ἡ «ἔδιπλα».

στολιδωτός, ἡ, *ον*; γρημ. ἐπιθ. τοῦ *στολιδῶ*: ὁ χιτῶν ὁ σχηματίζων πολλὰς *στολίδας* (βλ. λ.), δηλ. πτυχας, πολύπτυχος.

στολίζω, μελλ. *-ίσω* (*στολίς*): ἐτοιμάζω, παρασκευάζω, ἐφοδιάζω || ὡς καὶ νῦν, *στολίζω*, *καλλωπίζω*, *διευθετῶ*, ἐνδύω.— *παθητ.*, ὀπλιζομαι, ἐξοπλιζομαι.

στολίον, τό, ὑποκορ. τοῦ *στολή** ἐλαφρόν καὶ ἀνεπαρκές ἐνδυμα, ἐπὶ τοῦ ἱματίου τῶν φιλοσόφων.

στολίς, *-ίδος*, ἡ (*στολή*): ἐνδυμα, ἐσθῆς || *νεβρῶν στολίδες*=ἐνδύματα ἀπὸ δέρμα νεβρίδων || *νηῶν στολίδες*=ἰατρία, «πανία» || *στολὶς ἄκρα*=ἀπροστόλιον (βλ. λ.).— || ἐν τῷ πληθ. *στολίδες*=πτυχαί ἐνδύματος.

στολίσιμα, *-ατος*, τό (*στολίσιω*): *στολή*, ἱματισμός || ἐνδυμα, *μανδύας*.

στολόμος, ὁ (*στέλλω*): *στολή*, ἐνδυμα, ἐνδυμασία, *στολοισμός* || ἐν τῷ πληθ. *στολομοί*=πτυχαί.

στόλος, ὁ (*στέλλω*): προπαρασκευή (ἐτοιμασία, ἐξοπλισμός) διὰ πολεμικοῦ σκοποῦς, ἐκστρατεία κατὰ γῆν ἢ (αυχνότερον) κατὰ θάλασσαν || ὁδοπορία, πορεία, ταξίδιον || *ἰδίω στόλω*=ἐν ταξιδίῳ ἰδιωτικῶ, τὸ ὁποῖον ἐπιχειρεῖ τις δι' ἀτομικὰς του ὑποθέσεις, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ *κοινῶ* *στόλω* ἢ *δημοσίω στόλω*, ἐπὶ ταξιδίου, τὸ ὁποῖον ἀναλαμβάνει τις δι' ὑποθέσεις του Κράτους. 2) ὁ σκοπὸς ἢ ἡ αἷτις ταξιδίου τινός, ἢ ἀπροστολή. 3) ἡ στρατιὰ ἢ ἀποστειλλομένη εἰς ἐκστρατείαν, ἢ τὸ σύνολον τῶν πλοίων (ὁ σμηρ. «στόλος») τῶν ἀποστειλλομένων δι' ἐπιχειρήσεις κατὰ θάλασσαν, στρατὸς, *στόλος* || ὁμίλος, πλήθος, ἀνδρώπων, λαός: *πρόπας στόλος*=πλὸς ὁ λαός, ὁ λαός ὁ κόσμος.— || τὸ ἔμβολον τοῦ πλοίου, κεκαλυμμένον διὰ χαλκίνων πλακῶν. [δ': ἐτυμολ. βλ. *στέλλω*].

στόμα, αἰολ. **στόμα**, *-ατος*, τό· ὡς καὶ νῦν, *στόμα*, λατ. *os*, γεν. *oris*. || ὦσ. τὸ ὄλον πρόσωπον || ἐνίοτε καίτοι ἐν τῷ πληθ. *στόματα* καὶ ἐπὶ ἑνὸς προσώπου (ὡς καὶ τὸ λατ. *ora*) || ἐπὶ στόμα=κατὰ πρόσωπον, «κατάμουτρα» || *κατὰ στόμα*=πρόσωπον πρὸς πρόσωπον (=λατ. *adversa fronte*) || *μτρ. στόμα πολέμοιο*=οἱ σιαγόνες τῆς μάχης (ὡσεὶ δηρὸν τρόπον τινά). 2) τὸ στόμα ὡς κύριος χώρος σχηματισμοῦ φωνῆς, ἢ γλώσσα || *θεν*, *λαλιά*, ὁμίλια, λέξεις, ἢ λαλομένη γλώσσα || εἰδικαί περιφρ. *μετὰ προθ.*: *ἀπὸ στόματος εἰπεῖν* (ὡς τὸ *ἀπὸ γλώσσης εἰπεῖν*)=ἐκ στόματος, ἐκ στήθους («ἀπ' ἔξω») εἰπεῖν, ἀποστηθίζειν, ἀπὸ μνήμης λέγειν | *ἀνὰ στόμα ἔχω* ἢ *ἐν στόματι ἔχω*=ἔχω συνεχῶς εἰς τὸ στόμα μου, ἀναφέρω, τι πάντοτε (ἢ πολὺ αυχνα) | *διὰ στόμα λέγω* ἢ *διὰ στόμα ἔχω*=ἔχω πάντοτε εἰς τὸ στόμα μου, ἀναφέρω πάντοτε | *διὰ στόμα εἶμι*=εἶμαι εἰς τὴν γλῶσσαν τοῦ καθενός, «ἐμὲ γλωσσοτρῶει» ὁ λαὸς ὁ κόσμος | *πάσι διὰ στόματος* (ἐνν. *ἐστί τι*)=εἶναι ἢ κοινῇ ὁμίλια, ἢ γενικῇ συζήτησις | *ἐξ ἑνός στόματος*=μιά φωνή.— || τὸ στόμιον τοῦ ποταμοῦ, αἰ ἐκόλοια του (ὦσ. καὶ ἐπὶ θαλάσσης, ὁ κόλπος), λατ. *ostia*, *fauces* || ὦσ. *χάσμα*, *ρήγμα*, ἐν τῇ γῇ ἢ ἐν θράχῳ || πάσα ἐξοδος ἢ εἰσοδος.— || τὸ πρόσθιον μέρος τῆς κεφαλῆς τοῦ ἀνθρώπου, τὸ πρόσωπον, ἢ ὄψις, τὸ μέτωπον || ἐπὶ ὀπλων, τὸ δκρον, ἢ αἰχμῇ || ἢ ἀκμῇ (κόψις) *ξίφους*, λατ. *acies* || ὦσ. τὸ μέτωπον μιάς στρατιωτικῆς παρατάξεως, μέτωπον στρατοῦ: *οἱ ἀπὸ στόματος*=οἱ ἄνδρες τῶν πρώτων γραμμῶν τοῦ μετώπου (ἀντιθ. τῷ *οἱ ἀπὸ τῆς οὐρᾶς*=οἱ ἄνδρες τῶν ὀπισθοφυλακῶν) || *ἄκρον στόμα πύργων*=ἡ ἄκρα (τὸ χεῖλος ἢ ἡ κορυφή) τῶν πύργων.

Ἐτυμ.: *στόμα*: Ζενδ. *staman-* (στόμα σκύλου), gall. *saftn* (σιαγῶν), corn. *stefenic* (οὐρανόσκοπος), γοτθ. *stibna*, ἀγγλ.-σαξ. *stefn*, παλ.-fris. *stifne* (φωνή), παλ.-γερμ. *stamma*, παλ.-σαξ. *stemma* ἐξ αὐτοῦ καὶ τὸ *στομάω*.

στόμα-αργός, ἀτι. ἀντι *στόμαλγος*, *ον* (*στόμα*+*ἀλγῶ*): ὁ ἀλγῶν κατὰ τὸ στόμα, ὁ συνεχῶς ὁμιλῶν, ὁ καταπνῶν ἀνιαρός μετὰ τὴν πολυλογία του, ὀλιάρης, φλύαρος (τόσον πού τοῦ ποιεῖ τὸ στόμα) || ὁ διασκόκος μαυρομορίζων.

στοματ-αργός, ὄν (*στόμα* + **εργῶ*): ὁ ἐργαζό-

μενος μετὰ τὸ στόμα (καὶ ὄθω ποριζόμενος τὰ πρὸς τὸ ζῆν) || ὁ ποιῶν λέξεις.

στόμαχος, ὁ (*στόμα*): ὁ λαιμός, ὁ φάρυγξ, ὁ οἰοσφάγος || ὡς καὶ νῦν, *στόμαχος*, «στομάχι» (παρὰ *μτρν.*). [*στόμαχος*: *στόμα** *-αχο-* (<ιαπ. *ἡgho*=γερμ. *-uōza-* πρβλ. ἱβλ. *mēn* (στόμα), gall. *miin* (χεῖλος), γρετ. *mīn* (ρύγχος) (καετ. **mēkno-* ἢ **mēkṇā*): παλ.-γερμ. *magō* (στόμαχος)].

στόμιον, τά, ὑποκορ. τοῦ *στόμα** μικρὸν στόμα, στοματάκι.— || τὸ στόμα ἀγγέλου || τὸ στόμα σπηλαιοῦ, σπήλαιον, ὑπόγειον χάσμα (οἰοεῖ εἰσοδος εἰς τὸν Ἄδην) || κοίλωμα εἰς ὃ εἰσέρχεται ὁ μοχλὸς θύρας (ὁ «μάνταλος»).— || τὸ ἐπιτόμιον τοῦ χαλινοῦ (δηλ. τὸ εἰς τὸ στόμα τοῦ ἵππου εἰσέρχόμενον σιδήριον τοῦ χαλινοῦ).

στόμω, μελλ. *-ώσω* (*στόμα*): κλείω τὸ στόμα, φιλῶνω, στομώνω.— || ἐφοδιάζω τὸ στόμα ἢ με ἀνοίγω, σχηματίζω ἀνοίγω, ἀνοίγω.— || ἐφοδιάζω τι με αἰχμῇ ἢ κόψιν, τὸ σκληρύνω ὡστε νὰ δύναται νὰ ἀκονηθῇ ἢ νὰ γίνῃ ἀχμηρόν, τὸ χαλυβδώνω, τὸ «ἀτσάλωνω» || *μτρν.* «ἀτσάλωνω», σκληρύνω, προπαρασκευάζω τι(νὰ) διὰ τι.

στομφάζω, μελλ. *-άσω* (*στόμφος*): ὡς καὶ νῦν, *στομφάζω*, ὁμιλῶ μετὰ στόμφον, κομπάζω, *καυχῶμαι* μεγαλαυχῶ.

στόμφαξ, *-άκος*, ὁ, ἢ (*στόμφος*): ὁ ὁμιλῶν μετὰ στόμφου, ὁ χρησιμοποιοῦν πομπῶδες λέξεις καὶ φράσεις, κομπαστής, μεγαλορρήμων.

στόμφος, ὁ (*στόμα*): ὡς καὶ νῦν, *στόμφος*, πομπῶδες ὕφος, κομπορρημοσύνη, κομπασμός [δ': ἐτυμ. βλ. *στέμβω*].

στόμωμα, *-ατος*, τό (*στομάω*): στόμα, στόμιον || σιδηρὸς ἐσκληρωμένος ὡστε νὰ δύναται νὰ ἀκονηθῇ καὶ νὰ ὀξυνθῇ, τὸ χαλυβδῶμα, τὸ «ἀτσάλωμα».

στόμωσις, *-εως*, ἡ (*στομάω*): ἡ σκληρυνσις τοῦ σιδήρου, τὸ «ἀτσάλωμα» του διὰ νὰ δύναται νὰ ἀκονηθῇ || *στόμα πολλῶν στόμων ἔχον*=στόμα ἔχον μεγάλην ὀξύτητα (δριμύτητα) γλώσσης.

στονάχω, μελλ. *-ήσω* (*στοναχή*)=*στένω*, *στενάχω* (βλ. λ. λ.), ἀναστενάχω.— || *μτρν.* *στενάχω* διὰ τινα, *θρηνώ*, «θογγῶ» διὰ τινα.

στονάχη, ἡ (*στενάχω*): ὡς τὸ *στόνος* (βλ. λ.), *στεναγμός*, *θρήνος*, ὄδυρος || ἐν τῷ πληθ., *στεναγμοί*, *θρήνοι*, *δάκρυα*.

στονόεις, *εσσα*, ἐν (*στόνος*): ὁ προκαλῶν στεναγμούς καὶ θρήνους, πρόσθενος δεινῶν || γεν., ὁ πλήρης στεναγμῶν, τεθλιμμένος, πλήρης πένθους, *θρηνώδης*, *περίλυπος*, ἔλειεινός.

στόνος, ὁ (*στένω*): στεναγμός, γογγυσμός, *θρήνος*.

στόνωξ, *-ύχος*, ὁ· ὡς τὸ *δυνξ*, ὄξετα αἰχμῇ (ἀκμῇ, ἄκρον) || ὀξὺ ἐργαλεῖον, αἰχμηρόν ἐργαλεῖον, μαχαίριον, ψαλῆς [*στόνωξ** πρβλ. Ἡουξ. «*στόνωχες*» τὰ εἰς ὄξυ *λήγοντα*, καὶ τὰ *ἄκρα τῶν δυνῶων*», «*στόνωξες*» *μέρασαι*» κατὰ τινας ἐξ ἱαπ. **stnugh*: **stnugh*- κατ' ἄλλους συγγ. τῷ *στάχυς* (<ιαπ. **stnugh*), παλ.-norr. *stinga* (νύσσω, κεντῶ)].

στοργή, ἡ (*στέργω*): ὡς καὶ νῦν, *στοργή*, ἀγάπη, καὶ *κρ.* ἡ ἀμοιβαία φυσικὴ στοργὴ μεταξὺ γονέων καὶ τέκνων.

ΣΤΟΡΕ'ΝΝΥΜΙ, συντετμ. **στόρνυμι**, καὶ κατὰ μετὰθ. φθόγγων **στρώννυμι** καὶ **στρώννυ*** μελλ. *στορέσω*, ἀτι. *στορῶ*, ὦσ. καὶ *στρώσω** ἀορ. *α' ἐστόρεσα*, καὶ *ἐστρωσα** παθ. *πρμ.* *ἐστρωμαι** στρώνω, ὀπλώνω, ἐξοπλώνω, ἐκτείνω, ξεδιπλώνω καὶ ἀπλώνω || *λέχος στορέννυμι* (λατ. *lectum sternere*)=στρώνω τὸ κρεβάτι, ἐτοιμάζω τὴν κλίνην || στρώνω (ἐπιστρώνω) τι με κάτι: *δδὸν μυροίησι στορέσαι*=ἐνὰ στρώσῃ τὸν δρόμον με κλαρίᾳ ἀπὸ μυρτῆς. 2) ἰσοπεδώνω, ἐξομαλύνω τὴν ἐπιφάνειαν: *δδὸν στορέσαι*=νὰ στρώσῃ τὸν δρόμον (νὰ τὸν ἰσοπεδῶσῃ, νὰ τὸν ἀπαλλάξῃ ἀπὸ ἀνωμαλίας, νὰ τὸν κάμῃ λιθόστρωτον), λατ. *viam sternere*.— *μτρν.* καταβάλλω εἰς τὸ ἔδαφος, καταρρίπτω, ἐξουδετερώνω, νικῶ || ὦσ. *μτρν.* *πρᾶυνω*, *καταπρᾶυνω*, *καθηπυάζω*.

Ἐτυμ. *στορέννυμι*: *στόρνυμι* (μόνον κατ' ἐν. καὶ

πρτ. **στορν-** <στωρν-, ιαπ. *sif̄-n- > του **στορέννυμι** ὁ ἐν. δὲν ἀπάντᾳ καλ' Ὀμ. ἐσχηματίσθη ἐπὶ τῆ βάσει τοῦ ἄορ. **ἐστόρεσα** καὶ παθ. πρτ. **ἐστόρεσμαι**, σύμφωνα μὲ τὴν σχέσιν π.χ. τῶν **ἠμφίεσα** καὶ **ἠμφίεσμαι** πρὸς τὸ **ἄμφιέννυμι**· μεθορμ. **στρώννυμι** (κατὰ τὸ **ζώννυμι**, πρβλ. **στρώσαι**· ζώσαι) καὶ μτγν. **στρώννω**· **στρωτόσ**· ιαπ. *sif̄tō-s=λατ. **stratus**, Ζενδ. **star̄ta-** (σκεπασμένος), πρβλ. σανασκρ. **sīr̄nā-**h (διαδεδομένος, διεσκορπισμένος) ἢ ἐξ ιαπ. *sfr̄ō-, μεταπτ. β.β.μ. ἐξ ἐνόσ· *sfr̄ō- **στρώμα**· **στρωμνή**· σανασκρ. **sīr̄nō'fi**, **sīr̄nāfi** (ἀπλώνω), **stārīman-** (ἐξάπλωσις, διασκορπισμός), Ζενδ. **star-** (=λατ. **sternere**), ἀλβ. **štrin'** (ἀπλώνω), λατ. **sterno**, **stramen** (ἄχυρον ἐστρωμένον κατὰ γῆς), **strages**, **stragulus**, **struo**, μεσ-ε.ρλ. **fo-ser-naim** (ἀπλώνω), **srath** (αἰγιαλός, πεδιάς), gall. **sarn** (=λατ. **stratum**, **pavimentum**), γοτθ. **siraujan**, παλ-norr. **sfr̄a**, ἀγγλ-σαξ. **strewian**, παλ-γερμ. **strawjan**, **strewen** (ἀπλώνω), παλ-γερμ. **strew** (ἀχύρινον στρώμα), **belti-streui** (=λατ. **lectisternium**), παλ-norr. **strownd**, ἀγγλ-σαξ. **strand** (παράλια), παλ-αλαυ. **strī-ra-**, **strēfi** (=λατ. **sternere**), ιαπ. *stera(u)- βλ. καὶ ἐν **στέρον**, **στρατός**.

στορέσαι, ἀπρφ. ἄορ. α' τοῦ **στορέννυμι**.
στορέσεντι, δωρ. ἀντὶ **στορέσους**, γ' πληθ. μελλ. τοῦ **στορέννυμι**.

στορέσθης, -οῦ, ὁ (**στορέννυμι**)· ὁ καταστρώνων, ὁ καταπραύνων.

στόρθυγξ, -γγος, ὁ, ἡ· ὀξὺ ἄκρον, αἰχμὴ, ἀκωκὴ || κυρ. τὸ «δόντι» τοῦ κέρατος τῆς ἐλάφου ἢ ὁ χυαλιόδου τοῦ ἀγριοχοίρου || ἄκρα τῆ γλώσσα γῆς || κόρημα κόμη.

Ἔτυμ.: **στόρθυγξ** (πρβλ. Ἡσυχ. «**στόρθη**· τὸ ὀξὺ τοῦ δόρατος καὶ ἐπιδορατίς»)· ιαπ. *siherdh- εἶναι ἐπέκτασις ἐκ τοῦ ιαπ. *siher- (βλ. ἐν **στεῖρος**, **στερέος**), πρβλ. γερμ. *stert- (ιαπ. *siherd- ἐν τῷ παλ-γερμ., μεσ-γερμ. **stertz**, ἀγγλ-σαξ. **steort**, παλ-norr. **stertr** (οὐρά), μεσ-γερμ. **starzen**, **sterzen** (ἐκτινάσσομαι, ἐγείρομαι μεθ' ὀρηγῆς), παλ norr. **sterta** (ἐκτείνω, τεντώνω), **stirfta** (σιζάζω), **uppsitertr** (ἀγέρωχος, ἀλαζών), μεσ-γερμ. **stürzel** (τὸ ἀποτράγημα, τὸ ἀπομένον ἐκ καρποῦ).

στοχάζομαι, μελλ. -άσομαι· μέσ. ἄορ. α' **ἐστοχασάμην**· παθ. πρτ. **ἐστόχασμαι**· ἀποθ. (**στόχος**)· σκοπέω τι, δηλ. τὸ «σημαδεύω», «τὸ βάξω ἰσοθ. σημάδι», πυροβολῶ κατὰ τινος (μετὰ γεν.) || μτφρ., ἀποθλέπω εἰς τι, ζητῶ νὰ τὸ ἐπιτύχω, τὸ ἐπιδιώκω. 2) φαντάζομαι τι, τὸ εἰκάζω, τὸ μαντεύω, τὸ συμπεραίνειω (μετ' αἰτ.).

στόχασμα, -ατος, τὸ (**στοχάζομαι**)· θέλος, ὀκόντιον, ριπτόμενον ἐναντίον στόχου τινός.

στοχαστικός, ἡ, ὄν (**στοχάζομαι**)· ἰκανός, ἐπιτήδειος, εἰς τὸ νὰ σκοπεύη (νὰ σημαδεύη) τι, ἰκανὸς σκοπευτῆς || ἰκανός εἰς τὸ νὰ εἰκάζη, νὰ συμπεραίνειν, ὀξύνους, διορατικός, εὐφυής.—ἐπιτρφ. -κῶς.

στόχος, ὁ· ὡς καὶ νῦν, στόχος, τὸ σκοπευόμενον (σημαδευόμενον) σημεῖον, τὸ «σημάδι». 2) τὸ στοχάζεσθαι, εἰκασία, στοχασμός (ἐκ ῥ. **σταχ-** τῆ **σταχ-**· πρβλ. γοτθ. **aus-stiggan** (ἐξαιρῶ), παλ-norr. **sting-a**, ἀγγλ-σαξ. **slingan'** βλ. καὶ ἐν **στάχυς**).

στράδος, ἡ, ὄν (**στρέφω**)· ὡς τὸ **στρεβλός**· διετραμμένος, ἐστρεβλωμένος, λοξός || ὡς καὶ νῦν, στραβός, λοξὸς βλέπων, παραβλῶψι, ἀλλοθῶρος [δὲ ἔτυμ. βλ. **στρεβλός**].

στραγγεύω, μελλ. -ωω (**στράγγξ** + **στράγγω**)· συστρέφω, περιτυλίσσω.—μέσον, **στραγγεσσομαι**=στρέφω ἑμαυτὸν γύρω-γύρω, συστρέφομαι, στρεφογυρίζω || μτφρ., ταλαντεύομαι, βραδυπορῶ, χρονοτριβῶ [δὲ ἔτυμ. βλ. **στράγγξ**].

στραγγουρία, ἡ (**στράγγξ**+**οὔρεω**)· ἐπίσχεσις τῶν οὔρων, δυσουρία, ἰσχυροία (τὸ οὔρειν ὑποταγῆδόν).

στραγγουριάω (**στραγγουρία**)· πάσχω (ὑποφέρω ἀπὸ) στραγγουρίας.

στράγγξ, ἡ, γεν. **στραγγός**· τὸ διὰ στραγγίσεως (πιέσεως, ἐκθλίψεως) λαμβανόμενον, σταγών.

Ἔτυμ.: **στράγγξ**· **στραγγός** (=στραγγισμένος σταγόνα-σταγόναι)· **στραγγεσσομαι**· **στραγγάλη** (=οχοί-

νίον ἀγρόνης· μτφρ. ἄδημονία)· **στραγγαλίς** (δμ. σσημ.)· **στραγγαλόω** (=στραγγουλιζῶ) () λατ. **straiugulo**)· **ἀπο-στραγγαλίζω** (=στραγγαλιζῶ)· ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ τὸ **στραγγύλος** (μετὰ -ο- αἰτ' -α- πρὸ τοῦ -υ-)· μεσ-ε.ρλ. **srengim** (ἔλκω, τραβῶ), λεττ. **stringt** (γίνομαι ἀλύγιστος, ξυλιάζω, ἀποξηραίνωμαι)· ἐξ ιαπ. *strel̄g-, ἐξ οὗ καὶ τὸ λατ. **stringo** ((*sirengō, μετὰ -i- κατ' ἀναλογ. πρὸς τὴν μτχ. **strictus**· εἶναι δὲ τὸ **stringo** τοῦτο, ὅπερ σσημ. «οφίγγω, συνδλίβω», ἐ:αφορον τοῦ **stringō**, ὅπερ σσημ. «ἐξελουλουδίζω, δρέπω τὰ ἄνθη») τοῦ ιαπ. *streng- παραλλαγή τὸ *strel̄gh- ἐν τῷ παλ-norr. **strengr**, ἀγγλ-σαξ. **strenz**, παλ-γερμ. **stranc** (σχοινίον), παλ-norr. **strangr** (βίαιος, σκληρός, δεικαμπτός), παλ-γερμ. **strangi** (ἰσχυρός, δυνατός, ῥωμαλέος)· πρβλ. *s(h)ereg- (εἶμαι ἄκαμπτος) ἐν τῷ γερμ. *starka- (δυνατός), *sitraka- (ἄκαμπτος), πάντα ἐκτεταμ. ἐκ τοῦ ιαπ. *s(h)er- (εἶμαι ἀλύγιστος)· βλ. ἐν **στερέος**.

στράπτω, μελλ. ψω· **ἀστράπτω** (βλ. λ.) [δὲ ἔτυμ. βλ. **ἀστράπη**].

στράτ-άρχης, -ου, ὁ (στρατός + ἄρχω)· ὡς καὶ νῦν, στρατάρχης, ἀρχηγός τοῦ στρατοῦ, στρατηγός.

στράτ-αρχος, ἔ=στρατάρχος (βλ. λ.).

στράτάω (**στρατός**)· στρατοπεδεύω.—Παθητ., κεῖμαι (εὐρίσκομαι) ἐστρατοπεδευμένος || ἐπ. γ' πληθ. **ἐστρατώνω**.

στράτεια (Α), ἰων. -ἡγή, ἡ (στρατεύω)· ἐκοστρατεία || **ἐπὶ στρατείας εἶμι**=εἶμαι εἰς ἐκοστρατείαν, ἐκοστρατεύω, εὐρίσκομαι ἕξω τῆς πατρίδος (τῆς χώρας) || **οἴκοι καὶ ἐπὶ στρατείας**=λατ. **domi et militiae**=ἐν τῇ πατρίδι (εἰς τὸ ἑσωτερικόν) καὶ εἰς τὸ ἐξωτερικόν || ἐν τῷ πληθ. ἡ ὑπηρεσία ἐν τῷ στρατῷ, ἐκοστρατεία, πολεμικαὶ ἐπιχειρήσεις, πόλεμος.

στράτεια (Β), ἡ, ὡς θηλ. ἐπιθ. ἡ πολεμικὴ, ἡ φιλοπόλεμος (ἐπιθ. τῆς Ἀθηναίως).

στράτευμα, -ατος, τὸ (**στρατεύω**)· ὡς τὸ **στρατεία** (βλ. λ.), ἐκοστρατεία.— || ὡς καὶ νῦν, **στράτευμα**, **στράτος**, στρατιωτικὴ δύναμις, τμήμα στρατοῦ.

στράτευσιμος, ὄν (**στρατεύω**)· ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ κατάλληλος διὰ) στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν || ὄριμος τὴν ἡλικίαν || ἰκανός διὰ στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν.

στράτευσις, ἡ (**στρατεύω**)· ἐκοστρατεία.

στρατευτέον, ρημ. ἐπιθ. τοῦ **στρατεύω**· πρέπει νὰ ἐκοστρατεύσῃ τις.

στράτεύω, μελλ. -σω (**στρατός**)· εἶμαι στρατιώτης, ὑπηρετῶ εἰς τὸν στρατόν, ἐκτίω θητείαν || ἐκοστρατεύω, ἐξέροχομαι εἰς πόλεμον, ἐπέροχομαι κατὰ τινας.— || ἀποθ., **στρατεύομαι**, μεσ. **στρατεύσομαι**· ἄορ. α' **ἐστρατεύσθην**· πρτ. **ἐστράτευμαι**· ἐκοστρατεύω, ὑπηρετῶ ὡς στρατιώτης || μτχ. παθητ. πρτ. **ἐστρατευμένος**=ὑπηρετήσας ὡς στρατιώτης.

στράτ-ηγείων, τὸ· ἑοφάμ. γρ. ἀντὶ **στρατήγιον** (βλ. λ.).

στράτ-ηγέω, μελλ. -ήσω (**στρατηγός**)· εἶμαι **στρατηγός** (βλ. λ.) || μετὰ γεν., εἶμαι ὄρχηγός (στρατηγός) στρατευμάτων τινος, τὸν διοικῶ.— || μετ' αἰτ. πρτ., πρᾶττω τι ὡς στρατηγός.— || μετ' αἰτ. προσ., ὑπερβαίνω τινὰ εἰς στρατηγικὴν δευνότητα, τὸν ὑπερετῶ (ὑπερβάλλω, νικῶ) ὡς στρατηγός.

στράτ-ήγημα, -ατος, τὸ (**στρατηγέω**)· ἡ πράξις (ἢ ἡ ἐνέργεια) στρατηγοῦ, κυρ. ὡς καὶ νῦν, δηλ. στρατηγίημα, στρατηγικὸν τέχνασμα, πανουργία, δόλος.

στράτ-ηγία, ἰων. -ἡγή, ἡ (**στρατηγός**)· τὸ ἀξίωμα τοῦ στρατηγοῦ, ὁ βαθμὸς του, τὸ ἔργον του, τὸ νὰ εἶναι τις στρατηγός, ἢ διοικητής, ἢ ὄρχηγος. 2) αἱ ἰκανότητες ἑνὸς στρατηγοῦ, ἢ στρατηγικὴ δευνότης του. 3) ἡ περίοδος καθ' ἣν διατελεῖ τις στρατηγός.

στράτ-ηγιάω, ἔφετ. τοῦ **στρατηγέω** (βλ. λ.)· ἐπιθυμῶ νὰ εἶμαι στρατηγός, ἐπιθυμῶ νὰ πολεμήσω.

στράτ-ηγικός, ἡ, ὄν (**στρατηγός**)· ὁ ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς στρατηγὸν ἢ **στρατηγικὴ** (ἐνν. **τέχνη**), ἢ **τὰ στρατηγικά**=ἡ τέχνη τοῦ στρατηγεῖν, τὰ καθ' ἣν ἔργα (τὰ ἔργα) τοῦ στρατηγοῦ (=λατ. **scientia rei militaris**).— || ἐπὶ προσ., ὁ ἐμπειρὸς τῆς τέχνης τοῦ στρατηγεῖν, ὁ ἰκανὸς στρατηγός, ὁ ἠσκημένος

εις τὰ ἔργα τοῦ στρατηγοῦ || *μτφρ.*, εὐφυΐς, πανούργος.

στράτ-ήγιον, τό, ἐν τοῖς ἀντιγρ. ἀνίστα ἑσφαλμ. *στρατηγεῖον* (*στρατηγός*)· ἡ σκηνὴ τοῦ στρατηγοῦ, τὸ στρατηγεῖον, λατ. *praetorium* || ἐν Ἀθήναις, ὁ τόπος ἔνθα συνεδρίαζον οἱ στρατηγοί.— || = *στρατόπεδον* (βλ. λ.).

στράτ-ηγίς, -ίδος, ἡ, θηλ. ἐπιθ. (*στρατηγός*)· ἡ τοῦ στρατηγοῦ, ἡ στρατηγική || *πύλαι στρατηγίδες* = ἡ πύλη (ἡ εἰσοδος) εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ στρατηγοῦ || *ναῦς στρατηγίς* (ἡ ἀπλῶς *στρατηγίς*) = τὸ πλοῖον τοῦ ναυάρχου (τοῦ ὁποῦο ἐπιβαίνει ὁ ναύαρχος), ἡ ναυαρχίς.— || ὡς ὄζ. (θηλ. τοῦ *στρατηγός*), ἡ στρατηγός, ἡ διοικοῦσα γυνή, ἡ ἐστρατηγίνας.

στρατ-ηγός, ὁ (*στρατὸς+ἄγων*)· ὁ *ἄγων τὸν στρατόν*, ὁ ἀρχηγός (ὁ διοικητής) στρατεύματος, ὡς καὶ νῦν «στρατηγός», ἀντίθ. τῷ *ναύαρχος*.— || ἐν Ἀθήναις *στρατηγοί* ἐκαλοῦντο δέκα ἄρχοντες, ἐκλεγόμενοι ἐτησίως διὰ ψηφοφορίας ὡς διοικηταὶ τοῦ στρατοῦ καὶ τοῦ στόλου, καὶ ὡς διαχειρισταὶ τῶν στρατιωτικῶν καὶ ναυτικῶν ὑποθέσεων, δηλ. ὡς στρατηγοί, ναύαρχοι, καὶ ὑπουργοὶ τῶν Στρατιωτικῶν καὶ Ναυτικῶν.— || *στρατηγὸς ὑπάτος* ἐκαλεῖτο ὁ Ῥωμαῖος *consul* || *στρατηγός* δὲ ἀπλῶς ὁ Ῥωμαῖος *Praetor*.

στρατηγή, ἡ, ἰων. ἀντί *στρατεία*.

στράτ-ηλάσις, ἰων. -ίη, ἡ (*στρατηλατέω*)· ἐκστρατεία, τὸ ὀδηγεῖν τὸν στρατὸν εἰς πόλεμον.— || αὐτὸς οὗτος ὁ στρατός, ὁ ἀπερχόμενος εἰς ἐκστρατείαν.

στράτ-ηλάτις, μελλ. -ήσω (*στρατηλάτης*)· ὀδηγῶν στρατὸν εἰς πόλεμον (εἰς ἐκστρατείαν), ἐκστρατεύω.— || *μτφρ.*, διοικῶ, εἶμαι ἀρχηγός, ἔχω τὸ πρόσταγμα, ὄρχω, ἡγεμονεύω (μετὰ γεν.) || ὡς. καὶ μετὰ δοτ.

στράτ-ηλάτης, -ου, ὁ (*στρατὸς+εἰλαύνω*)· ὡς καὶ νῦν, στρατηλάτης, ὁ *εἰλαύνων* (ὀδηγῶν) στρατὸν, στρατηγός, διοικητής στρατοῦ || ὡς. καὶ ναύαρχος : *στρατηλάτης νεών*.

στράτις, ἡ, ἰων. -ίη (*στρατός*)· ὡς καὶ νῦν, στρατιά, στρατός, στρατεύμα || καθόλου, τμήμα στρατοῦ, στρατιωτικὴ δύναμις.— || = *στρατεία* (βλ. λ.), ἐκστρατεία.

στράτι-αρχος, ὁ = *στράταρχος*, *στρατάρχης* (βλ. λ.). **στράτιος**, α, ον (*στρατός*)· ὁ τοῦ στρατοῦ, ὁ ἀνήκων εἰς στρατὸν ἢ εἰς ἐκστρατείαν, φιλοπόλεμος, πολεμικός || *στράτιον* ὡς ἐπιρρ. = στρατιωτικῶς, γενναίως, ἀνδρείως.

στρατιώτης, -ου, ὁ (*στρατιά*)· πολίτης ὑπηρετῶν ἐν τῷ στρατῷ, ὁ στρατεύόμενος, ὡς καὶ νῦν στρατιώτης.

στρατιωτικός, ἡ, ὄν (*στρατιώτης*)· ὁ ἀνήκων εἰς στρατιώτην, ἡ ὁ ἀρμόζων εἰς στρατιώτην || τὸ *στρατιωτικόν*. (ἐνν. *ἀργυρίον*) = ὁ μισθός τῶν στρατιωτῶν || τὸ *στρατιωτικόν* (ἐνν. *πλήθος*) = οἱ στρατιῶται, ὁ στρατός || τὰ *στρατιωτικά* (ἐνν. *ἔργα ἢ πράγματα*) = αἱ στρατιωτικαὶ ὑποθέσεις.— || ὁ κατάλληλος διὰ στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν, ὡς τὸ *στρατεύσιμος*.

στράτιωτικῶς, ἐπιρρ. τοῦ *στρατιωτικός*· ὡς στρατιώτης, κατὰ τὸν τρόπον τῶν στρατιωτῶν, || ἀγροίκως, τραχέως, θανατώσις || συχρστ.: *στρατιωτικώτερον παρεσκευασμένοι* = παρεσκευασμένοι μᾶλλον πρὸς πόλεμον κατὰ ξηρὰν (παρὰ πρὸς ναυμαχίαν).

στράτιωτικς, -ίδος, θηλ. τοῦ *στρατιωτικός*· γυνή ὑπηρετοῦσα ἐν τῷ στρατῷ ὡς στρατιώτης, πολεμίτρια || ὡς θηλ. ἐπιθ., πολεμική : *στρατιώτικς ἀρωγὰ* = πολεμικὴ βοήθεια. 2) *στρατιώτικς* (ἐνν. *ναῦς*) = πλοῖον μεταφέρων στρατιώτας, ὀπλιταγωγόν.

στράτο-λογέω, μελλ. -ήσω (*στρατός+λέγω*)· ὡς καὶ νῦν, στρατολογῶ, ἐγγράφω στρατιώτας εἰς τοὺς στρατολογικούς καταλόγους.

στράτο-μαντις, -εως, ὁ (*στρατός+μάντις*)· ὁ μάντις τοῦ στρατοῦ.

στράτοπεδ-άρχης, -ου, ὁ (*στρατόπεδον+ἄρχω*)· ὡς καὶ νῦν, στρατοπεδάρχης, ὁ ἀρχηγός (διοικητής) τοῦ στρατοπέδου, ὁ στρατιωτικὸς διοικητής, ὁ ἀρχηγὸς τῶν πραιτωριανῶν φρουρῶν (ἐν Ῥώμῃ), λατ. *tribunus legionis*.

στράτο-πεδεία, ἡ = τῷ ἐπιμ.

στράτο-πέδευσις, ἡ (*στρατοπεδεύω*)· ὡς καὶ νῦν, στρατοπέδευσις, τὸ στρατοπεδεύειν || στρατόπεδον, ἡ δέσις στρατοῦ πινος || ὡς. ἡ δέσις ἐν ἡ ναυλοχῆι στόλος τις.

στράτο-πεδεύω, ὡς. καὶ ὡς ἀποθ. *στρατοσπεδεύομαι* (*στρατόπεδον*)· ὡς καὶ νῦν, στρατοπεδεύω, καταλαμβάνω θέσιν τινὰ μετὰ τοῦ στρατοῦ καὶ καταλύω.

στράτο-πέδον, τὸ (*στρατός+πέδον*)· ὡς καὶ νῦν, στρατόπεδον, τὸ ἔδαφος ἐφ' οὗ ἔχει καταλύσει τὸ στρατεύμα || *Στρατόπεδα* (τά) ὡς κυρ. ὄν. = μέρος τῆς Αἰγύπτου, τὸ ὁποῖον εἶχε ποτε παραχωρηθῆ ὑπὸ τοῦ Ψαμμητίχου εἰς τοὺς μισοφόρους τοῦ Κάρως καὶ Ἴβνας πρὸς ἐγκατάστασιν. 2) γενικῶς, στρατόπεδον, στρατοπέδευσις, στρατεύμα ἐστρατοπεδευμένον που, στρατεύμα, στρατός. 3) ὡς. ναυτικὴ μοῖρα, στόλος.

ΣΤΡΑΤΟΪΣ, ὁ (*στορέννυμι*)· ὡς καὶ νῦν, στρατός, δύναμις στρατοῦ, στρατεύμα ἐστρατοπεδευμένον, στρατεύμα.— || οἱ στρατιῶται, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς ἀρχηγούς || ἐντεῦθεν, ὁ λαός, τὸ πλήθος, ὁ ὄχλος.

Ἔτυμ. : *στρατός* (αιολ. *στρότος*, πρβλ. κρητ. *σταρτός* <*στρατός* κατὰ μετᾶθεσιν φθόγγων, παρ' Ἡσυχ. «στρατοί· αἱ τάξεις τῶν πλήθους») <λατ. *strātō-s* (=σασαρ. *strāta-h* = ἐστρωμένος, ἐσοκορημένος), ἐκ *ρίζ.* *ster-* (ἀπλώνω), περὶ ἧς βλ. ἐν *στόρνυμι*).— κατὰ τινας *στρατός* (**strātō-s*, συγγ. ἄρα τῷ ἰρλ. *Irēi* (στράτευμα) (**trēno-m*), παλ.-αλου. *tra, tih* (=λατ. *agmen*) (**trōno-s*), νορβ. *strind* (σειρὰ στρατιωτῶν, πλήθος)· ἄλλοι ἐπιηρεαζόμενοι ἐκ τοῦ αιολ. *στρότος* φρονούσιν ὅτι *-ρα-* <Γ>.— Παράγωγα : *στρατιά*, *στρατεία*, *στρατεύω*, *στρατάομαι*, *στρατιώτης*, *στράτοπεδον*.

στρατόφι, ἐπ. γεν. τοῦ *στρατός*.

Στράτ-ωνίδης, -ου, ὁ· κωμικὸν πατρωνυμ. ἐσηματιζόμενον ὡσεὶ ἐκ τινος

Στράτ-ώνης (*στρατός+ώνέομαι*) = ὁ ἐμπορευόμενος στρατεύματα, ἔμπορος στρατευμάτων.

στράφεις, **στράφηναι**, *μτχ.* καὶ *ἄπρφ.* παθ. ἄορ. β' τοῦ *στρέφω*.

στραφθεῖς, *μτχ.* παθ. ἄορ. α' τοῦ *στρέφω*.

στρέβλη, ἡ (*στρεβλός*)· ὄργανον κατάλληλον πρὸς στρέβλωσιν (πρὸς αυστροφῆν, περιστροφῆν), στροφεῖον, ὄνος, «μάγγανον», «ἀργάτης», βαροῦλον, ἐργατοκύκλινδρος, «μποτ'εργάτης», κοχλίας, τροχός, «καρούλι», «μακαρός».— || ὄργανον βασανιστήριον (χρησιμοποιοῦμενον πρὸς βασανισμόν), «δοκαροῦζυλο».

στρεβλός, ἡ, ὄν (*στρέφω*)· ὁ συνεστραμμένος, ὁ διεστραμμένος, καμπύλος, κυρτός, «τραβός».

Ἔτυμ. : *στρεβλός*· *στρεβλόω*· *στρέβλη*· *στρόβος*· *στρόβιλος*· *στροβιλός* (ἐπιθ., ὁ περιδινόμενος, περιστρεφόμενος)· *στρεβέω*· *στραβός* (**strēb-*)· *στράβηλος*· *στράβων* (= *στραβός*) (*Στράβων*, *Στράβαξ*)· *στρόβος*· εἰς ἰαπ. **streb-* (στρέφω, περιστρέφω, στρεβλῶνω, στραγγαλίζω), παραλλ. δὲ **strebh-* ἐν τῷ *στρέφω* (βλ. λ.)· πρβλ. καὶ *ἀστράβη*.

στρεβλόω, μελλ. -ώσω (*στρεβλός*)· στρεβλώνω, συστρέφω μετὰ τὴν *στρέβλην* (βλ. λ.), ἡ συστρέφω ἐκ τοῦ ἐνός ἄκρου ἐκτεῖνω (τεντώνω) ἰσχυρῶς τὸ ὑπόλοιπον, σφιγγῶ (τεντώνω) τι στρέφω κοχλίαν (ὡς τὰς χορδὰς τῶν μουσικῶν ὀργάνων μετὰ «στριφτάρια»), τεντώνω.— || συστρέφω θιαύς, διεστρέφω, στρεβλώνω, ἐξαρδρῶνω, «στραγουλιζῶ» || ἐντεῦθεν, ἐξαπλώνω τινὰ ἐπὶ βασανιστηρίου ὄργανου πρὸς βασανισμόν, στρεβλώνω, βασανίζω.— παθητ., στρεβλῶνμαι, βασανίζομαι, ἐξαρδρῶνμαι.— || *μτφρ.*, διεστρεβλώνω, διεστρέφω, τοὺς λόγους τινός (τὴν ἀλήθειαν κλπ.) [δι' ἔτυμ. βλ. *στρεβλός*].

στρέμμα, -ατος, τό (*στρέφω*)· τὸ συνεστραμμένον ἢ διεστραμμένον (ἐξαρδρωμένον) || ἐξαρδρωσις, «στραμπούλισμα».

στρέπτ-αιγλος, α, ον (*στρέφω+αἰγλή*)· ὁ περιστρέφω, ὁ περιδινῶν, τὴν λάμπην (τὴν *αἰγλήν*).

στρεπτήρ, -ήρος, ὁ (*στρέφω*)· ὁ *στροφεύς* (βλ. λ.), ὁ στρέφω, πᾶν ὅ, τι στρέφει ἄλλο τι, εἷς τῶν σπονδύλων τοῦ τραχήλου || ὡς. κάθε κοίλωμα, εἰς ὃ εἰσέρχεται π.

στρεπτός, ἡ, ὄν, ὡς. καὶ -ός, -όν, ρηματ. ἐπιθ. τοῦ *στρέφω*· ὁ εὐκόλως στρεφόμενος, εὐκαμπτος, δυνάμενος νὰ συστραφῆ || *στρεπτός χιτών* = (κατὰ τὸν Ἀριστοταρχόν) θώραξ ἀλυσιδωτός ἢ πλεκτός, ἐκ συμπλεγμένων σιδηρῶν κρίκων συνιστάμενος, ὁ ἄλλως καὶ «θώραξ ἀλυσιδωτός ἢ λεπιδωτός» λεγόμενος, εὐκαμπτος, εὐλύγιτος, λατ. *lorica annulata*· κατ' ἄλλους *στρεπτός χιτών* ἦτο χιτών (ὑποκάμιον) πλεκτός ἢ ὑφασμένος. 2) ὡς οὗς. ὁ *στρεπτός* (ἐνν. κύκλος) = περιλαίμιον, περιδέριον, κόσμημα τοῦ λαιμοῦ, ἐκ σussenτραμμένου μετάλλου ἢ ἐξ ἀλύσεως («ἀλυσίδα τοῦ λαιμοῦ»), λατ. *torques* || τὰ *στρεπτά* (ἢ οἱ *στρεπτοὶ*)=τὰ περιδέρια.— || *μτφρ.*· ὁ δυνάμενος νὰ καμψθῆ, νὰ μεταβληθῆ, νὰ μετατραπῆ (*στρεπτή γλώσσα* = εὐστορφος (ρευοτή, γλωσσική) γλώσσα, λατ. *versabilis*).— III κεκαμμένος, κυρτός.

στρεπτο-φόρος, ὄν (*στρεπτός+φέρω*)· ὁ φέρων (φορῶν) περιδέριον, λατ. *torquatus*.

στρεύγομαι, παθητ. (*στραγγεύομαι, στραγγίζω*)· ἐκδίδομαι, ἐκπιέζομαι κατὰ σταγόνας || *μτφρ.*· ἀποστραγγίζομαι, ἐξαντλοῦμαι, χάνω τὰς δυνάμεις μου, καταπονοῦμαι, κατατρίβομαι, φθίνω, κατατρίβομαι. *Ἔτυμ.*: *στρεύγομαι, στρευνεδών*, πρβλ. παλ-νορρ. *striúka* (τρίβω, σιλιδώνω, ἀποστογγίζω), παλ-γερμ. *strīhōn* (προσκόπτω, «σκοντάφτω»), λατ. *strīgains* (ραβδωτός, χαρακτός), παλ-σλαβ. *struža, strīgati* (=λατ. *radere, tondere*)· ἐξ ἰαπ. **streug-* (παρ. λατ. τῶ **streig-* ἐν τῷ ἔλλ. *στρίγξ*, λατ. *striga*=χορτοκόπημα), ἐκτεταμ. κατὰ θν-*g-* ἐκ τοῦ **st(e)reu-* (ἀπλώνω)· βλ. ἐν *στόρνυμι*.

στρεφε-δινέω, μελλ. -ήσω (*στρέφω+δινέω*)· περιστρέφω τι, περιδίνω, τὸ στροβιλίζω κύκλω.— παθητ., περιστρέφομαι ὀλόγυρα, στρεφογυρίζω.

στρεφθεῖς, μτχ. παθ. ἄορ. α' τοῦ *στρέφω*.

ΣΤΡΕΨΩ, μελλ. -ψω· ἄορ. α' *ἐστρεψα*, ἐπ. *στρέψα*· πρκ. *ἐστροφα*.— παθητ., ἄορ. α' *ἐστρέφθην*, δωρ. *ἐστράφθην*· ἄορ. β' *ἐστράφην*· πρκ. *ἐστραμμαί*.

Α' ἐνεργ., ὡς καὶ νῦν, στρέφω, στροτρέφω, «στρίβω», γυρίζω, κάμπω, λυγίζω || *ἵππους στρέφω* = στρέφω ἵππους, ὀδηγῶ ἵππους, ἠγιοχῶ || ἐπὶ στρατιωτῶν, τοὺς διατάσσω νὰ κάμουν στροφήν (μεταβολήν).— II κάμνω τι(νὰ) νὰ στραφῆ περὶ τὸν ἀξονά του || μεταβάλλω, τροποποιῶ, τι(νὰ) || ὡς. ἀναστρέφω, ἀνατρέπω, κάμνω ἄνω-κατω.— III σουτρέφω, (κλιδῶν) οχοινίον || σουτρέφω, διαστρέφω, στρεβλίνω, βασανίζω, τυραννῶ.— ὡς. ἐπὶ παλαιστῶν, σουτρέφω τὸν ἀντίπαλον πρὸς τὰ ὄπισθ, τὸν ἀνατρέπω.— IV *μτφρ.*· ἀναστρέφω κατὰ νοῦν, σκέπτομαι, διανοοῦμαι, ὀναπολῶ, ἀνακυκλῶ τι κατὰ νοῦν, λατ. (*consilium*) *animo volvere*.— V ἐκτρέπω τινά ἐκ τῆς ὀρθῆς τροχιάς, μεταστρέφω, παρεμποδίζω || ἀρετριζομαι ξένα χρήματα, καταχρῶμαι, ἰδιοποιῶμαι.— VI ὡς ἀμτβ. ἔχει τὰς αὐτὰς σημασ. μὲ τὸ παθητ., περιστρέφομαι, περιτρέφομαι τῆδε κάκεϊσε.

Β' παθητ. καὶ μέσον, στρέφω, σουτρέφω, ἐμαυτὸν, σουτρέφομαι περιστρέφομαι, στρέφομαι ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ριπαίζομαι τῆδε κάκεϊσε, γυρίζω ἄπ' ἐδῶ καὶ ἄπ' ἐκεῖ || ἀπολ. στρέφω (γυρίζω) ὀπίσω, ἐπιστρέφω || γυρίζω καὶ φεύγω, τρέπομαι εἰς φυγὴν || ἐπὶ τῶν ὀργανίων σωματίων, περιστρέφομαι ἐν κύκλω, ἀκοιλοῦδι κυκλικήν τροχίαν. 2) *μτφρ.*· *στροφῆς στρέφομαι*=περιστρέφομαι, κάμνω γύρους, ὅπως ὁ παλαιστής ὁ προσπαθὼν νὰ διαφύγῃ ἐπικίνδυνον λαθρὸν τοῦ ἀντιπάλου, μετακινῶμαι διαρκῶς, λοξοδρομῶ, ἐκφεύγω, προσπαθῶ νὰ ὑπεκφύγω || *πάσας τὰς στροφὰς στρέφομαι*=προσπαθῶ νὰ ἐξεφύγω μὲ κάθε τρόπο || *μτφρ.*· μεταστρέφομαι καὶ μεταβάλλομαι. 3) μετὰ γεν., *στρέφομαι τινος*=στρέφω ἐμαυτὸν (στρέφομαι) πρὸς τι(νὰ), προσέχω εἰς τι(νὰ).— II προσκολλῶ ἐμαυτὸν (προσκολλῶμαι), προσπλέκομαι, συνάπτομαι, «ἐπιγίνομαι καὶ κρατιοῦμαι» ὀπὸ τι(νὰ).— III ἐπὶ μελῶν τοῦ σώματος, σουτρέφομαι, διαστρέφομαι, στρεβλίνωμαι, ἐξαρθρώνομαι.— IV περιπλάνωμαι (περιτρέφομαι) τῆδε κάκεϊσε || ἐπὶ πραγμάτων, εἶμαι ἀρθρονός, ἐπικρατῶς, ἐπιπολάζω.

Ἔτυμ.: *στρέφω*· *στρέψις*· *στρέμμα*· *στροφή*· *στρόφιξ*· *στροφάλιγξ*· *στροφός*· ἐξ ἰαπ. **strebh-*, ἐν-

αλλάσσομαι μετὰ τοῦ **streb-* ἐν τῷ *στρεβλός* (βλ. λ.).

στρέψασκον, γ' πληθ. ἰων. ἄορ. α' τοῦ *στρέφω*.

στρέψις, -εως, ἡ (*στρέφω*)· ὡς καὶ νῦν, στρέψις, στροφή, συστροφή, περιστροφή.

στρεψο-δίκη, μελλ. -ήσω (*στρέφω+δίκη*)· ὡς καὶ νῦν, στρεψοδικῶ, διαστρέφω, ἀνατρέπω τὸ δίκαιον.

στρεψο-δικο-πάν-ουργία, ἡ (*στρεψοδικέω+πανουργία*)· ἡ πανουργία ἐν τῷ στρεψοδικεῖν (ἐν τῇ διαστροφή τοῦ δικαίου),

ΣΤΡΗΝΗΨ, ἐς' ἐπὶ ἦχων, ἰσχυρός, δυνατός, ὀξύς, δυσάρεστος || τραχύς, σκληρός, ἀγροίκος.

Ἔτυμ.: *στρηνῆς* καὶ *στρηνός* (πρβλ. Ἡσυχ. ἐν λ. *στρηνῆς, στρηνόν*)· *στρηνός*, τὸ *στρηνός*, δ' *στρηνόφωνος*· *στρηνός*· *στρηνός*· *στρηνός*· λατ. *strenuus, gall. trīn* (μάχη, ἄγών, μόχθος) (*[s]strēnā), παλ-νορρ. *strīd̄r, strīd̄* (ἰσχυρός, τραχύς, ἰσχυρογνώμων, ἀγγλ. *styrne* (αὐστηρός, σκληρός), νορμ. *sterna* (διατείνωμαι, ἀγωνίζομαι, προσπαθῶ), λατ. *starns* (ἀκριθῆς, ἐπιμελής), παλ-πρωσ. *sturnawiskan* (σοβαρός, σπουδαῖος), ρωσ. *starāst'sja* (ἐνασχολοῦμαι, φροντίζω)· ἐξ ἰαπ. **sterēi-* (ἐκδηλώνωμαι μετὰ (ζωρητοῦ), ἐκτετ. ἐκ τοῦ **ster-*, τοῦ ἐν τῷ *στρερός* (βλ. λ.). λατ. *strenuus*.

στρηνιά, μελλ. -άσω (*στρηνός*)· ὀσωτεῦθ, ἀκολασταίνω, γίνομαι ἀσεληγής.— II ἀλαζονεύομαι, κομπάζω.

στρήνος, -εος, ὁ, ἀλλὰ καὶ τὸ *στρήνος* (*στρηνῆς*)· ὑπερβολικὴ ρώμη (δύναμις) || ἀλαζονεία, αὐθάδεια, θράσος || ἀκολασία, ἀσελγεία.

στρίβι-λίκιγξ, κωμικὴ λέξις (παρ' Ἀριστοφ.)· τὸ ἐλάχιστον μέρος ἢ μόριον || οὐδὲ *στριβιλικίγξ*=οὐδὲ γρῦ, οὐδὲ κατ' ἐλάχιστον, οὐδόλλως [κατὰ τὸν Σχολ. ἐκ τοῦ *στρίβος* (=ἀσθενῆς φωνή) καὶ *λίκιγξ* (=φωνὴ πτηνοῦ)], ὥστε τὸ ἔλον=ὁ ἐλάχιστος (ἀσθενέστατος) κρωγμὸς ὄρνεου].

στρίγξ, ἡ, γεν. *στριγγός*· νυκτερινόν (νυκτόδιον) τι πτηνόν, κληθὲν οὕτω ἐκ τοῦ ὄψεος κρωγμοῦ του, «νυχτοκόρακας», λατ. *strix*. 2) σειρά, στίχος (βλ. ἐτυμολ.).

Ἔτυμ.: *στρίγξ, στριγγός*, ἡ (τὸ πτηνόν) φέρεται καὶ ὡς *στρίξ, στίλιξ*, πρβλ. Ἡσυχ. *κατρίγλος*... οἱ δὲ *νυκτοκόρακας*, λατ. *strix*, γεν. *strigis* («μυοῦφος»)· ἐξ ἰαπ. **strei-g-* (σφυρίζω, παράγω ἦχον κραδαινόμενος), καὶ παρ. λατ. *(s)trēi-d- ἐν τῷ *τρίξω* καὶ λατ. *strīdēd-*— τὸ δὲ *στρίγξ* (ἢ *στρίξ*), γεν. *στριγγός* (=ράβδωσις κίνους, αὐλακία, ἄροτρον, σειρά, γραμμὴ, στίχος) εἶναι συγγ. τῷ λατ. *stringō* (=δρέπω τὰ ἄνθη, ξυρίζω, ἄπτομαι ἐλαφρῶς), *striga* (χορτοκόπημα αὐλακία, γραμμὴ), *strigilis* (ἔστροπα ἵππου, οτλεγγίς), παλ-γερμ. *strihhan*, ἀγγλ.-σαξ. *strican*, παλ-νορρ. *strykua*, (ἐπιτρίβω, γυαλίζω), γοτθ. *striks*, παλ-γερμ. *strich*, (γραμμὴ, χαράγη), παλ-σλαβ. *striga, strīsti* (=λατ. *tondere*), παλ-πρωσ. *strigli* (σκόλυμος, «γαϊδοπαράκαδο»)· ἐξ ἰαπ. **streig-*, ἐκτεταμ. ἐκ τοῦ **st(e)rei-* ἢ **st(e)rei-* ἐν τῷ παλ-γερμ. *strimo* (σειρά, γραμμὴ), λατ. *stria* (χάραγμα, ράβδωσις κίνους, σειρά)· βλ. καὶ ἐν *στρεύγομαι*.

στριφνός, ἡ, ὄν (*στιβάρός*?)· σταθερός, τραχύς, στερεός, σφιγκτός, πυκνός, στίβαρος.

Ἔτυμ.: *στριφνός* (<ιαπ. **str-i-bh-* (πρβλ. **ster-i-bh-* ἐν τῷ *στέφιφος*, **ster-bh-* ἐν τῷ *στέρφος*): μεσ-γερμ. καὶ νεο-γερμ. (δημοτ.) *stref* (*stref*=ἀλύγιτος), μεσ-νεέρ. *strēven* (προσπαθῶ, ἀντιτίθεμαι εἰς..., ἀνδίσταμαι), μεσ-γερμ. *streben* (προσπαθῶ, ἀγωνίζομαι, ἐπιδιώκω), βλ. καὶ ἐν *στρουφνός*· ἢ πρὸς τὸ *στιβαρός* σχετῆς ἀμφοιθεῖται.

στροβέω, μελλ. -ήσω (*στροβός*)· σουτρέφω, περιστρέφω, περιδίνω, τὸ ὡς σβούραν || *μτφρ.*· στροβιλίζω τινά, τὸν κάμνω νὰ ζαλιοθῆ, νὰ σισθανθῆ ἴλιγγον.— παθητ., μετὰ μεσ. μέλλ. *στροβήσομαι*· περιδίνωμαι, περιστρέφομαι, στρεφογυρίζω· ἐξ αὐτοῦ τὸ

στροβητός, ἡ, ὄν· ὁ περιστρέφόμενος, ὁ περιστροτραμμένος, ὁ στρεφογυριζόμενος, ὁ τετραγυγμένος.

στροβιλίζω, μελλ. -ίσω (*στροβίλος*)· ὡς καὶ νῦν, στροβιλίζω τι, στρεφογυρίζω τι, τὸ περιστρέφω.

στροβίλος, ὁ (στροβέω)· πᾶν τὸ περιστρεφόμενον, τὸ στροβιλιζόμενον, ἢ τὸ συνεστραμμένον (τὸ ἀπεστρογγυλωμένον, ὅπως π. χ. ὁ ἀκανθόχοιρος) || ῥόμβος, «οδοῦρα» || ἐντεῦθεν, ἐκ τῆς ὁμοιότητος τοῦ σχήματος, ὁ κῶνος τῆς πίτους ἢ τοῦ κουκουράρα, ἢ «κουκουράρα». 2) ὡς καὶ νῦν, ἀνεμοστροβίλος, δίνη ἀέρος. 3) χορὸς συνιστάμενος εἰς ταχεῖαν περιστροφήν, «θάλας», χορευτικὴ περιστροφή.

στροβίλος, ἡ, ὄν (στροβέω)· ὁ περιδινούμενος, περιστρεφόμενος κυκλοτερῶς, συνεστραμμένος.

στροβιλ-ώδης, εἰς (στροβίλος+είδος)· **στροβιλοειδής**, ὁμοίως πρὸς **στροβίλον** (βλ. λ.), κωνικός, κωνοειδής.

στροβός, ὁ (στρέφω)· συστροφή, κυκλοτερὴς περιστροφή, δίνη [δι' ἔτυμ. βλ. **στρεβλός**].

στρογγύλλω (στρογγύλος)· στρογγυλῶν, στρογγυλεύω, ποιῶ στρογγύλον || περιστρέφω, συστρέφω, κλῶδω.

στρογγύλος, ἡ, ὄν (στράγγω)· ὡς καὶ νῦν, στρογγύλος, στρογγυλός, ἀπεστρογγυλωμένος, κυκλοτερής, σφαιρικός || **στρογγύλη ναῦς** ἢ **στρογγύλον πλοῖον**=ἐμπορικὸν πλοῖον, φορητὸν (ὄλικός, ὅπως ἄλλως ἐλέγετο), λόγῳ τοῦ σχήματός του, τοῦ πλησιάζοντος πρὸς τὸ στρογγύλον διὰ λόγους μεζίνους χωρητικότητος. καὶ ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **μακρὰ ναῦς** (λατ. *pavis longa*)=τὸ πολεμικὸν πλοῖον.— || **μτφρ.**, καλῶς ἀπεστρογγυλωμένος, καλῶς ἐξειργασμένος, τετερωμένος, ἐπιμελημένος, γλαφυρός (κυρ. ἐπὶ λέξεω καὶ ἑκφράσει). [δι' ἔτυμ. βλ. **στράγγε**].

στρομβέω, μαλλ. -ήσω (στρομβός)=**στροβέω** (βλ. λ.).

στρομβήδον, ἐπιτρ. (στρομβέω)· ἐν εἰσοῖ **στρομβόν**, ὁμοίως πρὸς **στρομβόν** (οδοῦραν), περιστροφικῶς, λατ. *turbinalim*.

στρομβός, ὁ (στέφω)· ὡς τὸ **στέβος**, **στροβίλος** (βλ. λ. λ.), πᾶν τὸ συνεστραμμένον, σῶμα κυκλοτερές, «οδοῦρα», λατ. *turbo* || ἀνεμοστροβίλος. 2) σπειροειδὲς ὄστρακον κοχλίου. 3) ὄστρακος. [δι' ἔτυμ. βλ. **στρεβλός**].

στρουθίος, α, ὄν (στρουθός)· ὁ ἀνήκων (ἢ ἀρμόζων) εἰς στρουθούς (μικρὰ πτηνά, σπουργίτας) || **στρουθῆιον μῆλον**=κυδώνιον.

στρουθῖον, τό, ἵσσορ. τοῦ **στρουθός** (βλ. λ.)· ὡς καὶ νῦν, στρουθῖον, νεαρὸς στρουθός, σπουργίτης.— || (στρουθός=εἶδος βοτάνης), σμηκτρὸς βοτάνη, «σαπυνοχόρτο», χρησιμοποιούμενον πρὸς καθαρισμὸν μαλλίνων ὑφασμάτων, «τσουένια».

ΣΤΡΟΥΘΟΣ, ὁ, καὶ ἡ· ὡς καὶ νῦν, στρουθός, σπουργίτης, πᾶν μικρὸν πτηνόν.— || ἀλλὰ καὶ πᾶν πτηνόν, ὅπως ὁ ἀετός.— **ὁ μέγας στρουθός**=τὸ μέγα πτηνόν, ἢ στρουθοκάμηλος, καλουμένη καὶ **στρουθός κατάγαιος** ὡς τρέχουσα ἐπὶ τοῦ ἐδάφους καὶ μὴ πετώσα || μετὰ τῆς σημ. αὐτῆς καὶ ἁπλῶς ἢ **στρουθός**.— || **στρουθός**, ἡ· εἶδος βοτάνης (βλ. **στρουθῖον** II).

Ἔτυμ.: **στρουθός** (ἀττ. καὶ **στροῦθος**)· κατὰ τινὰς προβήρηες τύπος ***στρουθός**: παλ.-γεωμ. *drōsca*, ἀγγλ.-σαξ. *draesce*, λιθ. *strāzdas*, λατ. *strafas*, παλ.-πρωσ. *tresde*, παλ.-νορρ. *pro.siv*, λατ. *turdus*, (<**turdus* < **turdō-s*), gall. *drudwy* (ψωρώνι)· πρβλ. καὶ Ἑσυχ. «**στροῦς**· ὁ **στρουθός**».

στροφαίος, α, ὄν (στροφή)· εὐστροφος, πανούργος || ὡς. (ἐκ τοῦ **στροφεύς**)· ὁ ἰσόμενος παρὰ τῷ στροφεῖ (παρὰ τῇ στροφίγγι) τῆς θύρας ὡς θυρωρός (ἐπιθ. τοῦ Ἑρμού).

στροφάλλιγξ, -ίγγος, ἡ (στροφάλλιζω)· περιστροφή, δίνη, στροβίλος || στροφίγξ θύρας, ἄξων ἀμάξης.

στροφάλλω, ἰκτιεταμ. τύπος τοῦ **στρέφω**· στρέφω συχνὰ ἢ πολύ, στρέφω ταχέως || **ἡλάκατα στροφαλίω**=στρέφω τὴν ὄστρακον, κλῶδω, νήθω.

στροφάς, -άδος, ὁ, ἡ (στρέφω)· ὁ περιστρεφόμενος ὀλάγυρα, ὁ περιδινόμενος, περιστροφικός, ὁ ἀκολουθῶν κυκλοτερῆ τροχίαν || **ἄρκτου στροφάδες κέλευθοι**=ἡ κυκλικὴ τροχία τῆς ἄρκτου || **Στροφάδες** (ἐνν. νῆσοι), νησιδῆς τινες πλησίον τῆς Ζακύνθου, κληθεῖσαι οὕτω ὡς περιστρεφόμεναι τρέπον τινά, διότι ἐδεωρῶντο ὡς ἐπιπλέουσαι παλαιότερον ὀνομαζόντο **Πλωταί**.

στροφεῖον, τό (στρέφω)· συνεστραμμένος βρόχος, «θηλιά». 2) ἐργαλεῖον δι' οὗ συστρέφεται τι, ξύλινον βαρούλκον, ἐργατοκύνινδρος.

στροφεύς, -έως, ὁ (στρέφω)· εἰς τῶν σπονδυλῶν τοῦ τραχήλου ἢ τῆς σπονδυλικῆς στήλης.— || κοιλότης (θήκη) ἐν ἣ περιστρέφεται ἡ στροφίγξ τῆς θύρας (πρβλ. **στροφίγξ**).

στροφέω=**στρέφω** (βλ. λ.) || κυρ. ἔχω κωλικόπον (πόνους εἰς τὴν κοιλίαν, «κοψίματα»).

στροφή, ἡ (στρέφω)· ὡς καὶ νῦν, στροφή, τὸ στρέφειν || περιστροφή, τὸ τρέφειν κύκλῳ, κυκλικὴ περιστροφή, τὸ στρεφογύρισμα. 2) συστροφή, «στρίψιμο», «κλώσιμο» || ἐξαπατητικὸς ἐλιγμός, τέχνασμα χρησιμοποιοῦμενον ἐν πολέμῳ πρὸς ἐξαπάτησιν τοῦ ἀντιπάλου. 3) ἐν τῇ Μουσικῇ, συστροφή, κάμψις.— || ἡ ὀρχηστικὴ κίνησις τοῦ χοροῦ πρὸς τὴν μίαν πλευρὰν τῆς ὀρχήστρας || ἐντεῦθεν δὲ καὶ τὸ μέλος τὸ ἄδόμενον ὑπὸ τοῦ χοροῦ κατὰ τὴν κίνησιν ταύτην, ἢ «**στροφή**» ὅπως λέγεται, εἰς τὴν ὁποίαν ἀντιστοιχεῖ ἡ «**ἀντιστροφή**», ἣτοι τὸ μέλος τὸ ἄδόμενον κατὰ τὴν ἀντίθετον κίνησιν (πρὸς τὴν ἄλλην δὴλ. πλευρὰν τῆς ὀρχήστρας).

στροφίγξ, -ίγγος, ὁ (στρέφω)· ὡς καὶ νῦν, στροφίγξ (στροφεύς, βλ. λ.), ὁ ἄξων περὶ ὃν στρέφεται τι, ἢ γεν. τὸ σημεῖον πέριξ τοῦ ὁποῦ στρέφεται τι. 2) ἐν τῇ πληθ. **στροφίγγες** ἐκαλούντο μοχλοῖσκι στροφεόμενοι ἐν τῷ θῆκῳ (κοιλοτήτῳ) ἀκινήτων καὶ χρησιμεύοντες ὡς στροφίγγες· πρβλ. **στροφεύς**. 3) **μτφρ.**, **στροφίγξ γλώττης**=εὐχέρεια γλώσσης, εὐφράδεια.

στροφίον, τό, ἵσσορ. τοῦ **στροφός**· μικρὸς δεσμός, τ. ἔ. ταινία τὴν ὁποῖαν αἱ γυναῖκες ἔφερον περὶ τὴν κεφαλὴν ἢ περὶ τὸ στήθος.

στροφίς, -ίος, ἡ (στρέφω)· ἄνθρωπος εὐστροφος, εὐκόλως διολισθαίνων («ποῦ ξεγλιστρῶ σὸν χέλι»), πανούργος, ἀπατεῖν.

στροφίς, -ίδος, ἡ=**στροφίον** (βλ. λ.).

στροφο-δινέομαι, παθητ. (στροφός + **δινέομαι**)· περιδινούμαι, περιστρέφομαι, «κλώδωγυρίζω» (κυρ. ἐπὶ γυπῶν περιπιπταμένων γύρω ἀπὸ τὴν φωλεάν των).

στροφός, ὁ (στρέφω)· συνεστραμμένος ἱμάς ἢ δεσμός (δερμάτινος ἢ ἐξ ἐρίου), ζώνη || σχοινίον. 2) «φασκιά», ὕφασμα εἰς λωρίδας διὰ σπαργάνωμα ἢ φάσκιωμα.— || συστροφή τῶν ἐντοσθίων, κωλικόπονος, λατ. *formina*.

Στρωμόνιας, ἰων. -ίης, ὁ (ἐνν. **ἄνεμος**)· ἄνεμος πνέων ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ Θορρακοῦ Στρωμόνος πρὸς τὴν Ἑλλάδα, ἣτοι **BBA**. ἄνεμος.

Στρωμόνιος, α, ὄν (Στρωμών)· ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Στρωμόνα ποταμόν, ὁ τοῦ Στρωμόνος, ὁ περὶ τὸν Στρωμόνα.

Στρωμών, -όνος, ὁ· ὁ καὶ σήμερον ἐτι δὴ τὸ δνομα τοῦτο φερόμενος ποταμὸς τῆς Θράκης.

στρωφνός, ἡ, ὄν (στώφω)· ἐπὶ χυμοῦ προκαλοῦντος συσπάσεις τοῦ στόματος, ὡς καὶ νῦν, στρωφνός, «στυφός», ὀξύς («ξινός»), «αἰγυρός», ὄρμις τὴν γεῦσιν, στυπτικός.— || **μτφρ.**, ἐπὶ τοῦ χαρακτήρος, τραχύς, αὐστηρὸς, δυστροπος, «γκρινιάρης».

στώμα, -ατος, τὸ (στρώννυμι)· πᾶν τὸ ἐξαπλούμενον (ἐκτείνόμενον), πᾶν δ,τι στρώννυται (στώννεται), διὸ νὰ πλαγίσιον (κοιμηθῆ) κανεῖς ἢ νὰ καθίσῃ ἐπ' αὐτοῦ, στρωμνή, «στρωσιδί», τάπης, κοίτη, λατ. *stragulum*, *vestis stragula* || ἐν τῇ πληθ. τὰ **στώματα**=ὡς καὶ νῦν, στώματα, σκεπάσματα τῆς κλίνης, ἢ καὶ ἀνακλίντρων πρὸς δεῖπνον.

στωμάτο-δεσμιον, τό, καὶ **-δεσμός**, ὁ (στώμα + **δεσμός**)· εὐμεγέθης δερμάτινος ἢ πάνινος σάκος, ἐν τῷ τοῦ ὁποῦ οἱ δοῦλοι ἐναπέθετον καὶ ἔδενον τυλιγμένα τὰ **στώματα τῶν** (τὰ κλινωσκεπάσματα των).

στωμάτο-φύλαξ, -ἄκος, ὁ (στώμα + **φύλαξ**)· ὁ φυλάττων (φρουρὸν) τὰ **στώματα** (βλ. λ.), ὁ φύλαξ (ὁ ἔχων τὴν ἐπίστασιν) τῶν κλινωστωμῶν, τραπεζομανθῆλων κλπ.

στρωμνή, ἡ (στρώννυμι)· ἡ ἐστρωμένη κλίνη || κλίνη, ἀνάκλιντρον || ὡς καὶ νῦν, στρωμνή, στώμα, στώματα καὶ σκεπάσματα, «στρωσιδία».

στρώνυμι και **στρωννύω**, μελλ. *στρώσω* ἔσχηματίσθη κατά μετάθεσιν γραμμάτων ἐκ τῶν *στόρνυμι*, *στορέννυμι*: βλ. *στορέννυμι*.

στρώσον, προστ. ἀορ. α' τοῦ *στρώννυμι*.

στρωτός, ἢ, ὄν (*στρώννυμι*): ὡς και νῦν, στρωτός, ἐστρωμένος, ἐξηλαμένος, ἐκτεταμένος, κεκαλυμμένος, λατ. *stratus* (συν. ἐπὶ τῶν κλινοσκεπαμάτων).

στρωφάω, λαν. θαμιστ. τοῦ *στρέφω* (ὡς τὸ *τροπάω* τοῦ *τρέπω*): στρέφω (περιστρέφω) συνεχῶς ἢ πηλάκις: *στρωφάω ἡλάκατα* = στρέφω συνεχῶς τὴν ἄτρακτον, νήδω, κλώθω || *στρωφάω πηδάλιον παλάμη* = κυβερνῶ, διοικῶ, διευθύνω.— Παθητ., στρέφομαι περίριξ, περιφέρομαι γύρω ἀπὸ τι, «κλωθογυρίω», ὡς δὲ και τὸ λατ. *versari*, διαμένω ἐν τινὶ τόπῳ (βλ. περίφερομαι μὲν, «φέρνω γύρες», ἀλλὰ πάντως ἐντὸς ὑριόμενης περιοχῆς, ὅπου ἐπομένως και ἐνδιατρίβω). [δὲ ἔτυμ. βλ. *στρέφω*].

στύγ-ἄνωρ, -ορος, δ, ἢ (*στύγω*+*ἄνωρ*) ὁ μισῶν τὸν ἄνωρα (ἢ τοὺς ἄνωρας γενικῶς, τὸ ἄνωρον γένος).

στύγερός, ἄ, ὄν (*στύγω*): ὁ μισοῦμενος, μισητός, ὁ ἐμποῖων εἰς τινα μίσος και ἄποστροφὴν, βδελυρός, ἀποτρόπαιος, ἀπεχθής, ἀηδής || μετὰ δοτ., πλήρης μίσους κατά τινος, ἢ ὁ ἐμποῖων μίσος εἰς τινά.

στύγερ-ώπης, ες, και **στύγερωπός**, ὄν (*στύγερ-ός*+*ώπης*) ὁ ἔχων στυγερόν (φοβερόν, στυγνόν) τὸ ὄμμα, ὁ τρομερός (ἀποτρόπαιος) τὴν ὄψιν || μισητός, ἀπεχθής.

στύγερός, ἐπιρρ. τοῦ *στύγερός*: ὁδλίως, κατά στυγερόν τρόπον, πρὸς μεγάλην λύπην τινός.

στύγέω, μελλ. -*ρωσ'* ἀορ. α' *ἐστύγησα*: ὡς ἀορ. α' *ἔστυξα* (ἴσοι: *ἔξ* ἐν *στύγω*): ἀορ. β' *ἔστυξον*: παθητ. μελλ. β' *στυγήσομαι* (*στύγος*): μισῶ, βδελύσομαι, ἀποστροφῶμαι || ἰσχυρότερον τοῦ *μισέω*, ὅτι δέν σημ. ἀπλῶς «αἰσθάνομαι μίσος και ἄποστροφὴν» ἀλλὰ και «ἐκδηλώνω τὴν ἀπέχθειάν μου». — || ποιῶ (καθιστῶ) μισητόν ἢ φρικτόν (φοβερόν).

Ἔτυμ.: *στύγέω* *στύγος* *στύγερός* *στυγνός* *στύξ*, *στυγός* (πρβλ. *Στύξ*) *ψευαί-στυξ* (ὁ μισῶν τὸ ψεύδος) *ἔξ* ἰαπ. **stug-* (εἶμαι ἔκαμπτος, ἔκτετ. ἐκ τοῦ **si(h)u-* τοῦ ἐν τῷ ἔλλ. *στύω* κατά τινος ἀνήκουσιν ἐνταῦθα αἱ ἀκολουθοῦσαι λέξεις (μολονότι: ἐμφανίζουσι ποικίλαν σημασ.): σανοκρ. *tužati* (ἰδῶ, κτυπῶ), Σουηθ. *stuka* (νικῶ), πορν. *stauka* (ἰδῶ, πληττω), γερμ. *stauschen* (λακτίζω), παλ-πορρ. *stokkr*, ἀγγλ.-σαξ. *stoc* (δοκός), παλ-γερμ. *stoc* (ράβδος, βακτηρία), ἰρλ. *tuag* (πέλεκυς), *tuagaim* (πλήγμα πελέκεως), *focht* (τμήμα, τεμάχιον).

στυγήμα, -ατος, τὸ (*στυγήω*): τὸ μισοῦμενον ἀντικείμενον, βδέλυγμα, μισημα.

στυγητός, ὄν (*στυγήω*): ὁ ἐστυγημένος, στυγερός, μεμισμένος, μισητός, βδελυρός, «ειχαμερός», λατ. *odiosus*, *horribilis* || πλήρης μίσους, μισῶν.

Στύγιος, α, ον, ὡς και -ος, -ον (*Στύξ*): ὁ ἀνήκων εἰς τὴν Στύγα, ὁ ἐκ τοῦ Κάτω Κόσμου. — || = *στυγητός* (βλ. λ.).

στυγνάω, μελλ. -*άσω* (*στυγνός*): ἔχω ὄψιν σκοτεινὴν, κατηφῆ, εἶμαι περίλυπος (κατηφής).

στυγνός, ἢ, ὄν (*στυγήω*), *στυγεκ.* ἐκ τοῦ *στυγνός* = *στυγερός* (βλ. λ.): ὁ μισητός, βδελυκτός, ἀπεχθής || πλήρης μίσους διὰ τινα, ἐχθρικός πρὸς τινα (μετὰ δοτ.). — || ὡς και νῦν, στυγνός τὴν ὄψιν, κατηφής, δυσρησθημένος, λατ. *tristis*, ἀντίθ. τῷ *φαιδρός*. — τὸ οὐδ. *στυγνόν*, ὡς ἐπιρρ.

στυγνόω, μελλ. -*ώσω* (*στυγνός*): καθιστῶ τινα στυγνόν (κατηφῆ, περίλυπον, σκυθρωπόν). — παθητ., εἶμαι ἢ γίνομαι στυγνός (κατηφής κλπ.).

στυγνὸ-δεμνος, ον (*στυγνὸ*+*δέμμιον*): ὁ στυγνὸν (βλ. μισῶν) τὸν γάμον (κυρ. τὴν συζυγικὴν κλίτην).

στύγος, -τος, τὸ (*στυγήω*): μίσος, ἀποστροφή, ἀπέχθεια, ἀντιπάθεια || κατῆφεια, δυσαρέσκεια || φρικτός, τρομερός. — || τὸ ἀντικείμενον τοῦ μίσους, βδέλυγμα.

ΣΤΥΓ-ΛΟΣ, δ' ὡς και νῦν, στύλος, ὑποστήριγμα, στήλη, κίλιον || ὡς. στύλος, πάσσαλος, δοκός, ἰστός (κατάρτις) πλοίου. [δὲ ἔτυμ. βλ. *σταυρός*].

στυλόω, μελλ. -*ώσω* (*στύλος*): ὑποστηρίζω διὰ στυλῶν, στυλώνων, ὑποστυλώνων.

στύμα, -ατος, τό, αἰολ. ἀντὶ *στόμα* (βλ. λ.).

ΣΤΥΞ, ἢ, γεν. *Στύγος*: (κυρ. ἡ Μισητὴ, ἡ στυγομένη, ἡ φρικαλέα), ποταμός ἢ κρήνη τοῦ Ἄβου (βλ. Κ.Ε.Α.), εἰς τὰ ὕδατα τῆς ὁποίας ὁ Θεὸς ἔφρικοντο τοὺς πλεόν φρικτοὺς ἄρκους τιν.— || πᾶν τὸ στυγερόν (τὸ μισοῦμενον, τὸ ἀποτρόπαιον), βδέλυγμα.

στυζαίμι, εὐκτ. ἀορ. α' τοῦ *στυγέω*.

στυπέιον ἢ **στυππεῖον**, τό = *στύπη* (βλ. λ.), «στουπί», τραχὺ (σκληρὸ) λινάρι ἢ καννάβη || σχοινίον ἢ σπάγγον ἀπὸ ἀκατέργαστον (χονδροῦ) λινάρι [δὲ ἔτυμ. βλ. *στύπη*].

στυπαιο-πώλης ἢ **στυππ-**, -ου, δ (*στυπαιον*+*πώλειω*): ὁ πωλὼν *στυπείον*, ὁ ἔμπορος σχοινίων. **ΣΤΥΠΗ**, ἢ (και **στύπη**) τὸ «στουπί», τ. ἔ. τὸ ἄδρομερές (χονδροῦν) μέρος τοῦ λινωροῦ ἢ τοῦ κανναβίου, ἡ κοπανισμένη λινοκαλάμη, ἢ τὸ καννάβιον στέλεχος, λατ. *stypa*.

Ἔτυμ.: *στύπη* *στυπ(π)ίνος* *στυπ(π)πέιον* *στυπ(π)αξ'* κατά τινος συγγ. τῷ *σανοκρ.* *stypá-* ἢ (τρυφά τριχῶν κεφαλῆς), *stj'pa-* ἢ (κορυφή, κολοφών, κεφαλὴ), *stykā* (τούφα μαλλίων, πλόκαμος, πλεξούδα). — τὸ λατ. *stypa*, *stypa* εἶναι θάνειον ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς.

στύπος, -εος, τὸ (*στύφω*): στέλεχος, καλάμη, κορμός, καυλός, μίσχος, λατ. *stipes* ἢ ὡς. *ράβδος*.

Ἔτυμ.: *στύπος*: πρβλ. Ἡουχ. «*στιπάξαι*» *βροντῆ* *φορεῖ* *ὠθεῖ*» *ἀποστυπάξω* (= «ιδίωχων μετὰ τὸ ξύλο»): παλ-πορρ. *stiftr*, λατ. *stipus*, *stipus*, *stipure* (πρέμων, ἡ βάσις τοῦ στελέχους, τετριμμένον σάρωδρον), *stipras* (πληθ.=ρίζαι περῶν μικρές βέργες) *ἔξ* ἰαπ. *(s)tip- (πλήττω), ἐν τῷ *σανοκρ.* *pra-stumpati*, ἔλλ. *τύπτω*: βλ. και *στύφω*.

στυππαξ, ὁ (και *στυπάξ*) = *στυπ(π)ειοπώλης* (βλ. λ.).

στυππεῖον, τό βλ. *στυπέιον*.

στυππειοπώλης, βλ. *στυππειοπώλης*.

στυππη, ἢ βλ. *στύπη*.

στυπηρία, ἰων. — ἢ, (ἐνν. *γῆ*), ἢ ὡς και νῦν, στυπηρία, κοιν. «τύπη», στυπητικὸν γῶμα προσχόμενον ἐκ *χαλκίτιδος* (δηλ. χαλκανθικό ἀλάτος), περιέχον δὲ ἀλουμίτιον και βιτριόλιον κυρ. εἶναι θηλ. τοῦ ἔπομ.

στυπήριος, α, ον (*στύφω*): στυπητικός, στυφός.

στυράκιον, τό, ὑποκορ. τοῦ *στυράξ* Α (βλ. λ.).

ΣΤΥΡΑΞ (Α), -ἄκος, δ' ὡς τὸ *σάυρατῆρ*, τὸ ὀπίσθιον ὀξὺ ἄκρον τοῦ δόρατος. [δὲ ἔτυμ. βλ. *στυράξ*].

ΣΤΥΡΑΞ (Β), -ἄκος, ἢ δάμνος ἢ δένδρον, ἐξ οὗ παράγεται ἡδύσομόν τι ρητινώδες κόμμι χρῆσιμεῖον ὡς θυμίαμα. — || αὐτὸ τοῦτο τὸ ρητινώδες κόμμι τὸ παραγόμενον ἐκ τοῦ μνημονευθέντος δένδρου ἢ δάμνου. [ἢ λ. εἶναι θάνειον ἐκ τινος σημιτικῆς γλώσσης, πρβλ. ἔβρ. *šorī* (ρητινὴ ἐκ μαστιχοδάμνου και τερεβίνθου)].

στυφελιγμός, δ (*στυφελίζω*): κακὴ χρῆσις, κατάχρησις [φέρεται και ὡς *στυφελισμός*].

στυφελίζω, μελλ. -*ξω* (*στυφελός*): ἰδῶ τι ἰσχυρός, «σπρώχνω» ἀγροίκως, κλονίζω, τραντάζω, κτυπῶ || ἐπὶ τοῦ ἀνέμου, διασκορπίζω τὰ νέφη || γενικῶς, φέρομαι κακῶς, κακομεταχειρίζομαι.

στυφελός, ἢ, ὄν, ὡς και -ός, -όν (*στύφω*): σκληρός, τραχὺς, δυσκολόδραυστος, στερρός, «γερός», συμπαγής || ἐπὶ γάσσεως, στυφός, ὄξιμος, «εξινόμενος», «εξινός», ἄωρος, «ἄγουρος», στυφός. 2) μτρφ., τραχὺς, αὐστηρός, θριψίς, σκληρός, ἀπάνθρωπος.

Ἔτυμ.: *στυφελός* και *στυφλός* *στυφελίζω* *ἔξ* ἰαπ. **stu-bh-*, παραλλ. πρὸς τὸ *(s)tu-p-, ὡς ἐν τῷ *σανοκρ.* *pra-stumpaii*, ἔλλ. *τύπτω*, λατ. *stumpum* κλπ., ὡς παραλλ. πρὸς τὸ *(s)tu-b- ἐν τῷ λατ. *litubo* κ.ά., πρὸς τὸ *(s)tu-g- ἐν τῷ *σανοκρ.* *tužati* κ.ά. (βλ. ἐν *στυγείν*), πρὸς τὸ *(s)tu-d- ἐν τῷ λατ. *tuñdō*, ἔλλ. *Τυδέως*, *Τυνδάρεως* κ.ά., πρὸς τὸ *(s)tu-m- ἐν τῷ λιθ. *stumi*, *stūmī* (ἰδῶ, σπρώχνω), *σανοκρ.* *tiṃāra* (ἀκόντιον), ἄτινα εἶναι πάντα ἐπεκτάσεις ἐκ τινος **si(h)u-* (: *sihgu-* ἢ **sihu-*).

στυφός, (ή), όν, συγκεκ. έκ του στυφελός (δλ.λ.). **στυφο-κόπος**, όν (στυφος + κόπιω)· ό κόπιων στυφεί, τ. έ.· ό κτυπών διά ζύλου (διά ρόδδου).

στυφός, ή, όν· ώς και νύν, στυφός [δ:] έτυμ. βλ. στυφω].

στυφω, μελλ. -ψω· ώς και νύν, στυφω, «στυφω», σουτέλλω, συμμαζεύω || επί στυπτικής και όποζίνου γεύσεως, έν τφ παθητ., *χάιλα στυφθείς*==του όποίου τά χείλη συνεστάλησαν (συνεσφιχθήσαν) άπό την «στυφάδα» τής γεύσεως:

Έτυμ.: στυφω· στυμμα· στυφίς· στυπτικός· στυπτική· στυφός· στυφός, στυφρός) (*στυφινός)· έξ ιαπ. *stu-bh, όπερ είναι επέκτασις έκ τινος *st(h)āu-, *st(h)u- (συμπυκνούμαι) (πρδλ. σανοκρ. stūka, sturā-h κλπ., περί ών βλ. έν στυπή)· βλ. και λ. σταυρός (έν τέλει).

στυώ, μελλ. στυώω, άόρ. *έστυσα*· κάμνω τι νά σηκωθί, νά στοθί όρθιον, τό «κορδώνω» (κυρ. έν αίσχα όσημα. επί του άνδρικού μορίου, λατ. *penem erigere*). — || παθητ. μετά άμτδ. ένεργ. πρκ. *έστυνα*· Ισταμαι όρθός, σηκώνομαι, κορδώνομαι [δ:] έτυμ. βλ. σταυρός].

στωά, ή, σωρ. άντι στοά (βλ. λ.).

στωικός, ή, όν (στοά)· ό άνήκων εις στοάν, ή ό όμοιάζων πρός στοάν (ή προσώων). — || ό έκ (άπό) τής στοάς, ό στωικός φιλόσοφος, όπαδός τής στωικής φιλοσοφίας: ό *Στωικός*·ό στωικός φιλόσοφος.

στωμύλιω·=στωμύλλω (βλ. λ.).

στωμύλια, ή (στωμύλιω)· πολυλογία, φλυαρία, οπερμολογία, γλωσσοφαγία.

στωμύλιο-συλλεκτάδης, -ου, ό (στωμύλια+συλλέγω) ό συλλέγων πολυλογίας ή τά έν ταίς όδοίς φλυαρήματα.

στωμύλλω, ή ώς άποθ. **στωμύλλομαι** (έκ του *στωμύλος*, ώς τό *στρογγύλλω* έκ του *στρογγύλος*)· είμαι λάλος, είμαι φλύαρος, λέγω πολλά, φλυορώ || έν καλζ ήσμ.. είμαι ευτράπελος, γλυκομιλώ, όμιλώ, τερπνά και κολακευτικά, συνδιαλέγομαι, συνομιλώ.

στωμύλια, -ατος, τό=στωμύλια (βλ. λ. || επί προσώων, λάλος, φλύαρος.

στωμύλος, όν (στώμα)· εύστομος, εύφραδής, εύγλωττος || λάλος, φλύαρος, πολυλόγος.

ΣΥ, δωρ. **ΤΥ**, προσωπ. άνταν. έ' προσ.· ώς και νύν, ού, «έού» || έπ. όνομ. **τύνη**· γεν. σου, δοτ. σοί, αίτ. σέ (έγκλιτ. σου, σοί, σε).· ύπάρχουσι έπίσηε έπ. τύποι: γεν. σού, σέο, σείο, σέθεν' (έγκλιτ. σου, σοο' δωρ. τευ, σπαν. τέο, έκτετ. τεου και τεοίο' αίολ. και δωρ. τέα και τεοίς (ώσ. και τίω, τίωσ, τίος, κρητ. τέορ, έγκλιτ. τεος).—ίων. και έπ. δοτ. τοί' δωρ. τείν και τίν.—δωρ. αίτ. τέ' έγκλιτ. τύ.—δύϊκ. όνομ., αίτ. σφώϊ, σφώ, γεν., δοτ. σφώϊν, σφώϊν.—πληθ. ύμέϊς, αίολ. και έπ. ύμμεσ, δωρ. ύμέσ, βοιωτ. σμέσ, άσυναίρ. ίων. ύμέεσ, ύμίων (και ύμέων, ύμείων, αίολ. ύμείων, βοιωτ. σύμειων), ύμείν, ή ύμείν (ώσ. ύμείν, ύμείν, αίολ. ύμμει και ύμμειν), ύμάς, έπ. ύμεας, αίολ. και έπ. ύμμε, δωρ. ύμέ.

Έτυμ.: σύ (μετά σ- προσρροχόμενου έκ των πλαγιών πτώσεων, όπου σ- <iv-), δωρ. τδ (βοιωτ. τούν μετά ου =υ), δημρ. *τύνη*, λακ. *τούνη*, κατά τά *έγών, έγώνη*· έξ ιαπ. *tu, tu έν τφ Ζενδ. tu (και έκ παραλλ., μετά την άρστανήν περιόδον *tuν-ām έν τφ σανοκρ. ku)ām, Ζενδ. tuim, παλ-περο. tuvam), άρμ. du, άλδ. ti (*tu), λατ. tu, ίρλ. tu-ssu, iusso και tu (ιαπ. *tu ή tu), γοτθ. þu, παλ-γεμμ. di du, παλ-οαξ. ihu, παλ-νοργ. þu, þu, þo, λιθ. iu (ιαπ. *tu ή tu), παλ-πρωσο. iou (ου=υ), παλ-ολαυ. ty.—αίτ. *tFé), δωρ. τέ (ιαπ. *te), και τδ (όνομ. έπέχουσα θέσιν αίτ.)· τό βοιωτ. *τέν* δέν έρμηνεύεται ίκανοποιητικώς.—δημρ. γεν. *σείο* (*tFeio) *σέο, σού*, αίτ. σου, δωρ. *τέο, τευ, τίω, τέος*, πρδλ. 'Houx. *ατέορ* σου. *Κρήτες*, τευς, *τίωσ*.—δοτ. σοί (*tFeio=σανοκρ. tuē'), δωρ. *τοί*, και *έγκλιτ. τοί* (>άίτ. τοί=βδαίωσ)=σανοκρ. tuē' δωρ. *τέν, τίω, κρητ. τεϊν* (*tFein), ώσ. *τεϊ* και *τίνη*.—κρητ. έπίθ. *σός*, λεοδ., δωρ. *τεός*, βοιωτ. *τέός* <ιαπ. *tvo-s, *tveo-s: σανοκρ. tuā-h, άλδ. tu-h, αίτ. ten-h, λατ. tonos (=τέος), tuos, όσκ. tuval (=λατ. tuae). όμβρ. touer, tuer (=λατ. lui), tuua, tuu (=λατ. tua), λιθ. tuvas (=ός).

συ-αγρεία, ή (συσ+άγρα)· άγρα συών, κυνήγιον άγριοχοίρων.

συ-αγρος, ό (συσ+άγρα)· ό *άγρευών* συς (ό κυνήγων άγριοχοίρους), ό *άγρευτής* συών (ό θηρευτής, ό κυνήγός, άγριοχοίρων), επί θηρευτικού κυνός (κυνηγετικού σκύλου).— || =συσ άγρειος, άγριοχοίρος.

Συδάρτιζω, μελλ. -ίσω· ζώ ώς Συβαρίτης, τ. έ. ζώ θιον μαλδακόν, φιλήδονον, ζώ τρυφηλώς.

Συδάρτις, γεν. -εως, ίων. -ιος, και -ιδος, ή· πόλις έν τή Μεγάλη Έλλάδι (τής Κάτω Ιταλίας), κειμένη επί όμωνώμου ποταμού και διάσημος διά την τρυφλότητα και την άλαζονείαν των κατοίκων τής. — || ώς προσηγορ., πολυτέλεια, φιληδονία, τρυφλότης.

Συδάρτις, -ου, ό (*Σύβαρις*)· κάτοικος τής Συβάρεως, ή έκείθεν καταγόμενος || ό ζών πολυτελώς (και τρυφηλώς και άκολάστως), ό μαλδακός, ό φιλήδονος, ό ήδυπαδής.

Συδάρτικός, ή, όν (*Σύβαρις*)· ό άνήκων ή ό άναφερόμενος εις την Σύβαριν, ή ό όμοιος πρός Συβαρίτην.

Συδάρτις, -ιδος, θηλ. του *Συβαρίτης*· γυνή έκ Συβάρεως.

συδώνη, ή· θήκη [άγν. έτυμολ.].

συδώνη, ή· βλ. *σιβώνη*.

συ-δάσιον, τό (συσ+βάσκιω)· άγέλη χοίρων.— || χοιροστάσιον, μάνδρα χοίρων.

Συ-δάσιον, τό (συσ+βάσκιω)· όνομα νηϊδων τινών παρά την νήσον Κέρκυραν μετά τμήματος τής άπέναντι παραλίας (έπί τής Στερεάς) || άρχικώς έχησ-σμποιοούντο άναμφιβόλως ως νομαί χοίρων.

συ-δάσιος· βλ. *συδάσιος*.

συ-δάσιος, -ου, ό (συσ + βάσκιω)· ό δοσικός χοίρων, χοιροδοσικός.

συγ-γάμος, όν (σύν + γαμέω)· ό ήνωμένος διά γάμου (έν γάμψ), ό έγγαμος, συνευγευμένος, σύζυγος, νυμφευμένος, ύπανδρος || ως οσα. *σύγγαμος*, ό, ή (=ό σύζυγος, ή σύζυγος, άνήρ, γυνή). 2) ό μετέχων τής συζυγικής κοίτης || έν τφ πληθ., αί αντίζηλοι σύζυγοι του αύτου άνδρός.

συγ-γείτων, -ονος, ό, ή (σύν+γείτων)· ό γεινιάζων, ό όμορος, ό γείτων.

συγ-γελάω, μελλ. -άσομαι (σύν + γελάω)· γελώ όμοψ μετά τινος, γελώ συγχρόνως με άλλον.

συγ-γένεια, ή (συγγενής)· ως και νύν, συγγένεια, ταυτότης γένους, κοινή καταγωγή. 2) ό του αύτου γένους, συγγενείς, «συγγενολόγι», οικογένειο.

συγ-γενέσθαι, άπρφ. άορ. β' του *συγγίγνομαι*.

συγ-γενέτειρα, ή (θηλ. του *συγγενέτης*, πρδλ. *γενέτης*)· κοινή μήτηρ || συγγενής γυνή.

συγ-γενής, ές (σύν + γενέσθαι)· ό σύν τινι γεννημένος, ό συμπεφυκός, ό συνηπάρχων μετά τινος έκ γενετής, έμφυτος, φυσικός.— || ό έκ τής αύτης οικογενείας, τής αύτης καταγωγής, ως και νύν συγγενής || *σεί συγγενείς*=ώσ και νύν, συγγενείς, μέλη τής αύτης οικογενείας, αί συνδεδέμενοι μεταξύ των διά συγγενείας || *τό συγγενείς* = ή συγγένεια, συγγενική σχέσις. 2) μτρφ., ό του αύτου είδους, ό τής αύτης τάξεως, όμοιος, παρεμφερής, όμοειδής || ό άρμόζων, ό πρδπών, ό φυσικός: *συγγενής τεμωρία*=ή άρμόζουσα, ή φυσική, τιμωρία.

συγ-γενικός, ή, όν (συγγενής)· ό άνήκων ή άρμόζων εις συγγενείς, ό ως συγγενής.— || σύμφυτος, συμπεφυκός ή κληρονομικός (έπί προδιαθέσεως εις νόσον).—έπίρρ. -κώς=κατά συγγενικόν τρόπον, ως συγγενείς.

συγ-γέρων, -οντος, ό (σύν+γέραν)· ό συγγράσκων (ταυτοχρόνως γηράσκων) μετά τινος, ό όμοψ μετά τινος άλλου κοινωνός τού γήρατος, ό τής αύτης γεροντικής ηλικίας, ό όμοίως γέρων.

συγ-γεωργός, μελλ. -ήσω (συγγεωργός)· γεωργώ όμοψ μετά τινος, συγκαλλιεργώ.

συγ-γεωργός, ό (σύν+γεωργός)· ό γεωργών όμοψ μετά τινος, ό δοηδός εις την καλλιεργειαν άγροψ.

συγ-γηδέω, μελλ. -ήσω· χαιρώ μετά τινος.

συγ-γηράσκω, μελλ. -άσομαι· γηράσκω συγχρόνως μετά τινος, γηράσκω καθ' όν χρόνον γηρά-

οκει και άλλος τις || η **γηράσκω συνών τινι** (προσ. η πράγμ.)=διέρχομαι τό γήρας άσυχολούμενος περί τι η διαμένων παρά τινι.

σύγ-γρηος, ον (σύν+γρηας): ό γηράσκων όμοϋ, ό συγγηράσκων, ό σύντροφος τών γηρατειών.

συγ-γίνομαι, μτγν. **-γίνομαι** μελλ. **-γενήσομαι**: άόρ. β' **-εγενόμην**· πρκ. **-γέγονα**: είμαι μετά τινος, έρχομαι εις έπικοινωνίαν πρός τινα, τόν συναναστρέφομαι, τόν συμβουλεύομαι, μοδητεύω παρά τινι, συζητώ μετά τινος. 2) **συγγίγν-γυναικί**=συνευρίσκομαι με γυναίκα, έρχομαι εις σαρκικήν μετίξιν μετ' αύτης, συνουσιάζω. 3) **έρχομαι εις βοήθειαν**. 4) **άπολ.**, συνειροχομαι, συναδροίζομαι, συναντώ.

συγ-γινώσκω, μτγν. **-γινώσκω** μελλ. **συγγνώσσομαι**: άόρ. β' **συνέγνων**· πρκ. **συνέγνωκα**: είμαι τής αύτης γνώμης με τινα, φρονώ τά αύτά, συμφωνώ, όμογεννώνω, όμοδοξώ || **άπολ.**, συναινώ, συμφωνώ. — II **ύποχωρώ**, **ύποκύπτω**, **άναγνωρίζω**, **παραδέχομαι**, **όμολογώ** || **ώσ. έν τῷ μέσῳ**, **παραδέχομαι**, **άναγνωρίζω**.— III **συγγινώσκω έμναυτῷ**=έχω τήν συναίσθησιν δι...— IV **τρέφω** φιλικά αισθήματα διά τινα, διακείμαι συμπαδῶς πρός αύτόν, κάμνω ύποχωρήσεις χάριν άλλου τινός, τόν συχωρώ, τού παρέχω τήν συγγνώμην μου.— **παθητ.**, λαμβάνω τήν συγγνώμην τινός, τυγχάνω συγγνώμης έκ μέρους τινός, συγχωρομαι υπό τινος || έν άπρωσ. **χρήσει συγγινώσκαται μοι** = λατ. **ignoscitur mihi** = γίγνεται μοι συγγνώμη, μοι παρέχεται συγγνώμη.

σύγ-γνοια, ή· = **συγγνώμη** (δλ. λ.).
συγ-γνώμη, ή (**συγγνώμαι**): όμολογία, άναγνώρισις, συμφωνία || αισθήματα συμπαθείας πρός τινα || **ώσ και νῦν**, συγγνώμη, συχώρησις, «άφαισις άμορτιών» || **άξιωσις** πρός παροχήν συγγνώμης, δικαιολογία.

συγ-γνωμονικός, ή, **όν** (**συγγνώμων**): ό πρόδουμος (διατεθειμένος) νά παρέχη συγγνώμην, έπεικικής, συγκαταβατικός.— II **έπί πραγμάτων**, άξιος συγγνώμης, συγγνωστός.

συγ-γνωμοσύνη, ή (**συγγνώμων**): = **συγγνώμη** (δλ. λ.).

συγ-γνώμων, ον, γεν. **-ωνος** (**συγγνώμαι**): ό έχων τήν αύτήν γνώμην μετά τινος άλλου, ό όμογεννώνω, ό σύμφωνος.— II **ό διατεθειμένος νά παρέχη συγγνώμην**, **έπεικικής**, **συγκαταβατικός**.— III **ώσ παθητ.**, **ό τυχών συγγνώμης**, **ό συχωρηθείς** || **ό άξιος συγγνώμης**, **συγγνωστός**.

συγ-γνώμαι, άπρω. **άόρ. β'** **τοῦ συγγινώσκω**.

συγ-γνώστος, ή, **όν**, ρημ. **έπιθ. τοῦ συγγινώσκω**: **ό άξιος συγγνώμης**, **συχωρητός**, **ό δυνάμενος νά συχωρηθῆ**.

σύγ-γονος, ον (**σύν** + **γενέσθαι**): **ό όμοϋ** (συχορόνης) **γεννηθείς**, **συμπεφυκός**, **σύμφυτος**, **έμφυτος**, **έκ γενετής**, **φυσικός**. 2) **ό συνδεόμενος μετά τινος** διά συγγενείας **έξ αίματος**, **ώσ και νῦν** **συγγενής**, **λατ. cognatus** || **ώσ οὔσα**. **συγγονος** (δ, η) = **άδελφός**, **άδελφή**.

σύγ-γραμμα, -ατος, τό (**συγγράφω**): **τό καταγεγραμμένον**, **γεγραμμένος χάρτης** η **έγγραφο**ν (**έπισήμον**) || **ώσ και νῦν**, **σύγγραμμα**, **βιβλίον** || **κρη. σύγγραμμα** **γεγραμμένον έν πεζῷ λόγῳ**, **έν άντιθ. πρός τό ποιήμα**. — II **γραπτή διάταξις**, **νόμος**, **κανονισμός**.

συγ-γράφεύς, -έως, δ (**συγγράφω**): **ό συλλέγων και καταγράφων ιστορικά γεγονότα**, **ιστορικός**, **ιστοριογράφος** || **γεν.**, **ό πεζογράφος**, **έν άντιθέσει πρός τό ποιητής**, **ώσ και νῦν** **ό συγγραφέας**.— III **συγγραφείς** **έκλήθησαν έν Αθήναις** **οί κατά τό 25ον έτος τοῦ Ιελοποννησιακοῦ πολέμου** **έκλεχθέντες** **μέ τήν έντολήν** **όπως παρασκευάσωσι σχέδιον μεταβολῆς τοῦ πολιτεύματος**.

συγ-γράφή, ή (**συγγράφω**): **τό καταγράφειν τι η κρατείν σημειώσεις περί τινος**.— II **τό γεγραμμένον**, **γράμμα**, **βιβλίον**, **και μάλιστα έν πεζῷ λόγῳ**, **ήτοι Ιστορία**, **διήγημα** κ.τ.δ. 2) **έγγραφος** **συμφωνία**, **συμβόλαιον**, **σύμβασις**, **συμφωνητικόν**.— III **έργον κατασκευασθέν βάσει συμφωνίας**.

συγ-γράφεικός, ή, **όν** (**συγγράφω**): **ό καταγινό-**

μενος εις τό συγγράφειν **έν πεζῷ λόγῳ**, **Ιστοριογράφος**.

συγ-γράφω, μελλ. **-ψω**: **καταγράφω**, **σημειώνω**, **λατ. conscribere** || **περιγράφω**.— II **ώσ και νῦν**, **συγράφω**, **συλλέγω** **και συνδέτω έν έργον**, **μίαν πραγματείαν**, **έκδέτω Ιστορικά γεγονότα**, **ιστοριογράφω**, **λατ. componere** || **μετά αίτ. πόλεμον** **έγγραφο** = **γράφω τήν Ιστορίαν ενός πολέμου** || **γεν.**, **γράφω έν πεζῷ λόγῳ**, **έν άντιθέσει πρός τό ποιῶ** (=γράφω ποιήματα).— III **κάμνω γραπτήν συμφωνίαν**, **ύπογράφω συμβόλαιον** (σύμβασις, συνθήκη), **καταγράφω** **τούς όρους συνθήκης** || **έν τῷ μέσῳ**, **τακτοποιῶ** (κανονίζω, διευθετῶ) **τί συμφωνία** **πρός τούς όρους γραπτής συνθήκης**. 2) **διατυπώνω** (καταγράφω) **τό σχέδιον ψηφίσματος** (**ύποβληθησομένου** **πρός έπιπήφισιν**).— IV **ζωγραφῶ** **κατά παραγγελίαν** (**έπί τῆ βάσει** **γραπτής συμφωνίας**).

συγ-γυμνάζω, μελλ. **-άσω**: **γυμνάζω** (**έξασκῶ**) **όμοϋ η συγχρόνως**, **λατ. coexerceo**.

συγ-καθ-αιρέω, ίων. **συγκαταιρέω** μελλ. **-ήσω**: **άόρ. β'** **συγκαθεύλον**: **καθαίρω** (καταβάλλω) **όμοϋ**, **ήνωμένος μετ' άλλων καταβάλλω η ύποτάσσω τινά** || **γεν.**, **έκτελώ τι**, **έπιχειρῶ τι**, **όμοϋ μετ' άλλου η μετ' άλλων**.

συγ-καθ-αρμόζω: **μαζί** **μέ άλλους** **περιστέλλω** **τά μέλη** **νεκρούς**, **βοηθῶ** **εις τήν έτοιμασίαν** **νεκρούς** **πρός ταφήν**. **βοηθῶ** **εις τά τῆς κηδείας**, **συνδάπτω**.

συγ-καθ-έζομαι, μελλ. **-καθεδοῦμαι**: **καδέχομαι** (**κάθημαι**, **όμοϋ** **μετά τινος** (παρά τινι), **λατ. consideo**).

συγ-καθ-είργω, ίων. **συγ-κατ-είργω**: **έγκλείω** **τινά μετ' άλλων**, **έτον κλείνω μέσα** **μαζί** **μέ άλλαν η άλλους**.

συγ-καθ-έλω, μελλ. **-ελκῶσθαι**: **άόρ. α'** **-είλκῶσα**: **παθ. μελλ. -ελκυσθήσομαι** (**βλ. έλκω**): **καταθιβάζω** (**σύρω** **βιαίως** **κάτω**) **μαζί** **μέ άλλους**.

συγ-καθ-εύδω, μελλ. **-ήσω**: **καθεύδω** **μετά τινος**, **συκοιμῶμαι**, **κοιμῶμαι** **μετά τινος**.

συγ-καθ-ήμαι, κρη. πρκ. **τό συκαθεζομαι**: **κάθημαι** **μαζί** **μέ άλλον τινά**, **δηλ. πλησίον** **του**, **παραπλευρώς** **του** (**κοντά** **του**) || **παρακάθημαι** **μετ' άλλων** **εις σύσκεψιν**, **συσκέπτομαι**, **συνεδριάζω** **μετ' άλλων**, **μετέχω** **συνελεύσεως**.

συγ-καθ-ίζω, μελλ. **-ιζήσω**: **βάλλω** **τινά** **νά καθίσω** **όμοϋ μετ' άλλων**.—**ώσ μέσον**, **κάθημαι** **μετ' άλλων** (**παρακάθημαι** **μετ' άλλων**) **πρός σύσκεψιν**, **συνέρχομαι** **μετ' άλλων** **εις συνεδρίαν**, **συσκέπτομαι**, **συνεδριάζω**.— II **τάς σημασίας** **του μέσου** **έχει** **και** **ώσ άμ.β. ένεργ.**

συγ-καθ-ίημι, μελλ. **-καθήσω**: **καταθιβάζω** (**ρίπτω** **κάτω**) **όμοϋ η συγχρόνως** **μετά τινος**.—**μέσον**, **ρίπτω** **έμαυτόν** **κάτω**, **όκλάζω**, **υποπήσσω** || **κύπτω**, **ακυβλώ**, **ταπεινούμαι**, **συγκατανεύω**, **ύποκύπτω** || **καταδέχομαι**.

συγ-καθ-ίστημι, μελλ. **-καταστήσω**: **έγκαθιστώ** **εις** **τινα τόπον** **μαζί** **μέ άλλους**, **μαζί** **μέ άλλους** **προβαίνω** **εις τήν** **έγκατάστασιν** (**τακτοποίησιν**, **διεύθυνσιν**, **διαχειρισίαν**) || **έγκαθιστώ** **πολλά** **όμοϋ η συγχρόνως**.

συγ-καίω, άττ. **-κάω** μελλ. **-καύσω**: **καίω** (**βάλλω** **εις πυράν**) **μετά τινος** || **καίω** **πολλά** **μαζί** **η ταυτοχρόνως**, **πυρπολώ**, **άποτεφρώνω**, **κατακαίω**, **λατ. comburo**.

συγ-κάκο-πάθew, μελλ. **-ήσω**: **κακοπαθῶ** **μετά τινος**, **μετέχω** **των** **κακοπαθειών** **άλλου**.— II **συμπάσχω**, **αίσθάνομαι** **συμπάθειαν** **πρός τινα** **διά τά παθήματά** **του**, **συμπαθῶ**.

συγ-κάκ-ουχέομαι, **παθητ.**: **κακουχοῦμαι** **όμοϋ** **μετ' άλλων**, **πάσχω** **κακά**, **ύποφέρω**, **μαζί** **μέ άλλους**, **συμπασχω**, **συνταλαιπωροῦμαι**.

συγ-κάλew, μελλ. **-έσω**, **άττ. -καλώ**· πρκ. **-κέκληκα**· **παθ. -κέκλημαι**: **ώσ και νῦν**, **συγκαλώ**, **καλώ** **εις** **τό αύτό μέρος**, **καλώ** **εις συνεδρίαν** (**σύσκεψιν**).— **μέσον**, **καλώ** **παρ' έμοί**, **προσκαλώ** **τινα** **νά** **μέ έπισκεφθῆ** **κατ' οίκον**. 2) **προσκαλώ** **τινα** **μαζί** **με άλλους** **εις δεῖπνον** (**εις συμπόσιον**).

συγ-κάλυπτός, α, ον (**ρηματ.** **έπιθ. τοῦ συγκαλύ-**

πτω)· ὅστις πρέπει νά συγκαλυφθῆ, τόν ὁποῖον πρέπει νά συγκαλύψῃ τις.

συγκάλυπτος, ἡ, ὄν (ρηματ. ἐπίθ. τοῦ *συγκαλύπτω*)· ὁ συγκεκαλυμμένος, περικεκαλυμμένος, πανταχόθεν σκεπασμένος, περιτυλιγμένος.

συγκάλυπτος, μελλ. -*ψω*· ὡς καί νῦν, συγκαλύπτω, καλύπτω (σκεπάζω) ἐντελῶς, περικαλύπτω.— μέσον, συγκαλύπτω (καλύπτω, σκεπάζω) ἐμουτόν, καλύπτω τὸ πρόσωπόν μου.

συγκάμνω, μελλ. -*κάμνωμαι*· ἄορ. β' -*ἐκάμνω*· κοπιᾶζω μαζί με κάποιον ἄλλον, ἐργάζομαι μαζί του, ὑποφέρω μαζί του. 2) συμπάσχω μετά τινος ἐκ συμπαθείας πρὸς τὰ παθήματά του, τόν συμπαθῶ.

συγκαμπή, ἡ (*συγκάπτω*)· ἡ σύγκαψις, ἄρθρωσις, «κλειδώσις», ἄρμος.

συγκάμπω, μελλ. -*ψω*· κάμπτω ὁμοῦ, καμπυλώνω, συγκλείω || κυρ. κάμπτω (λυγίζω) τὸ γόνυ.

συγκάσιγνήτη, ἡ· ἡ αὐταδέλφη.

σύγκασις, -ιος, ὁ καί ἡ (*σύν+κασις*)· αὐταδέλφος, αὐταδέλφη.

συγκαταβαίνω, μελλ. -*καταβήσομαι*· ἄορ. β' -*κατέβην*· πρ.κ. -*καταβέθηκα*· καταβαίνει ἢ κατέρχομαι μετά τινος (ἢ συγχρόνως μετ' αὐτοῦ) || ἔρχομαι (κατέρχομαι) εἰς βοήθειάν τινος || κατέρχομαι εἰς ἀγῶνα πρὸς τινά, ὡς τὸ λατ. *descendere in arenam*. 2) μτφρ. συγκαταίθεμαι, εἶμαι συγκαταβατικός, συγκαταναεύω, συναινῶ.

συγκαταβάλλω, μελλ. -*καταβάλλω*· ἄορ. β' -*κατέβαλον*· καταβάλλω (ρίπτω κάτω) ὁμοῦ μετά τινος (ἢ συγχρόνως μετ' αὐτοῦ) || πληρώνω ὁμοῦ μετ' ἄλλων χρήματα, συνεισφέρω.

συγκατάδασκ, ἡ (*συγκαταβαίω*)· τὸ συγκαταβαίνειν, τὸ καταβαίνειν ὁμοῦ μετ' ἄλλων. 2) ὡς καί νῦν, συγκατάδασκ, ἐπιείκεια, μακροθυμία, συγκατάθεσις, συγκατάνευσις, συναίνεσις, ὑποχώρησις, συμβιβασμός.

συγκαταγερᾶσκω, μελλ. -*γερᾶσομαι*· ἄορ. α' -*εγέρᾶσα*· καταγερᾶσκω ὁμοῦ μετά τινος, συζῶ μετά τινος μέχρι γήρατος.

συγκατάγω, μελλ. -*ξω*· κατάγω ὁμοῦ, ὁδηγῶ τινά πρὸς τὰ κάτω μαζί με ἄλλους, φέρω τινά ὅπως μαζί μου ἢ μαζί με ἄλλους, συνεπιναφέρω, βοηθῶ (συντελῶ) εἰς τὴν ἐπιναφοράν τινος, βοηθῶ τινά εἰς τὸ νά ἐπιναφέρῃ κάποιον (ἐκ τῆς ἐξορίας).

συγκαταδαρδάνω, μελλ. -*καταδαρδάνω* (κοιμῶμαι, καθεύδω) μετά τινος, συγκαθεύδω, συκοιμῶμαι.

συγκαταδιώκω, μελλ. -*ξω*· καταδιώκω μετά τινος, ἢ καταδιώκω ἀδρόσους (ἄλους μαζί).

συγκαταδουλόω, μελλ. -*ώσω*· ὑποδοῦλώνω μετά τινος, βοηθῶ εἰς τὴν ὑποδοῦλωσίν τινος εἰς τινά. **συγκαταδύνω**, καί -*δύνω*· ἄορ. β' -*κατέδυν*· καταβυθίζομαι ὁμοῦ μετά τινος, ἢ δύνω («βασίλειω») μαζί ἢ συγχρόνως μετ' αὐτοῦ || καταβυθίζομαι (πνίγομαι) μαζί με ἄλλον (ἢ ἄλλους).

συγκαταζεύγγυμι, μελλ. -*ζεύξω*· συζευγγύω, συνενώνω διὰ τοῦ ζυγοῦ, συνδέω εἰς γάμον, ὑπανδρεύω, στεφανώνω || μτφρ., *συγκατέζευγμαί ἄτη κακῆ* = εἶμαι συνεζευγμένος μετά δεινῆς δυστυχίας, ἔχω καταδικασθῆ νά ζήσω ὄλην μου τὴν ζωὴν με σύντροφον τὴν δυστυχίαν.

συγκαταθάπτω, μελλ. -*ψω*· (κατα)θάπτω ὁμοῦ μετά τινος, θάπτω μαζί.

συγκατάθεσις, -εως, ἡ (*συγκατατίθημι*)· ὡς καί νῦν, συγκατάθεσις, συγκατάνευσις, ἐπιδοκιμασία, συναίνεσις.— || ὑποταγή.

συγκαταθέω, μελλ. -*καταθέω* (δηλ. κάμνω ἐπιδρομήν) ὁμοῦ μετά τινος, ἐφορῶ μετά τινος (ἢ συγχρόνως μετ' ἄλλον τινά).

συγκαταθνήσκω, ἀποθνήσκω συγχρόνως μετ' ἄλλον, συναποθνήσκω.

συγκατααἰδῶ, μελλ. -*κατααἰθω* (δηλ. κατακαίω) ὁμοῦ, συγκατακαίω.

συγκατααινέω, μελλ. -*έσω* ἢ -*ήσω*· συναινῶ (συμφωνῶ) μετά τινος.— || μετ' αἰτ. πραγμ., ἐπιδοκιμάζω τι, τὸ ἐγκρίνω, τὸ ἐπικυρῶ, συναινῶ (συγκαταίθεμαι) εἰς τι. 2) παρέχω, «χαρίζω».

συγκάτ-αινος, ον· ὁ σύμφωνῶν μετά τινος, ὁ

συναινῶν, ὁ συγκαταναεύων, ὁ συγκατατιδόμενος. **συγκατα-αἰρέω**, ἰων. ἀντί *συγκαθαίρεω* (βλ. λ.). **συγκατα-καίω**, ἀττ. -*κάω*· μελλ. -*κάσω*· κατακαίω ὄλα ὁμοῦ, κάμνω τι παρὰνάλωμα τοῦ πυρός (τὸ ἀποτεφρώνω) μαζί με ἄλλα.— παθητ. ἀποτεφρώνομαι μαζί με ἄλλα.

συγκατα-κείμαι, παθητ.· κατακείμαι ὁμοῦ μετά τινος, συγκατακλίνομαι, συγκοιμῶμαι (ἐπί σαρκικῆς μετ' ἑσῶς) || ἀλλά καί ἐπί δειπνοῦ ἢ συμποσίου, εἶμαι ἀνακεκλιμένος: *οἱ συγκατακείμενοι* = οἱ συνδαιτυμόνες.

συγκατα-κλείω, ἰων. -*κλήιω*· κατακλείω ὁμοῦ, ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ ἐγκλείω πολλά ὁμοῦ.

συγκατα-κλίνω· κατακλίνω τινά (δηλ. τόν θάλλω νά κοιμηθῆ ἢ νά καθίσῃ) μαζί με ἄλλον (ἢ ἄλλους).— παθητ., πλαγιάζω μετά τινος, κατακλίνομαι μετ' ἄλλον || ὡς. κατὰ τὸ δειπνον εἶμαι ἀνακεκλιμένος ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἀνακλίντροῦ μετ' ἄλλων.

συγκατα-κόπτω, μελλ. -*κακόπημι*· κατακόπτω ὁμοῦ μετά τινος, κατακόπτω πολλά ὁμοῦ, κατακομιμάζω πολλά ὁμοῦ.

συγκατα-κτάομαι, μελλ. -*ήσομαι*, ἀποθ.· κατακτῶ τι ὁμοῦ μετά τινος, συναποκτῶ, συγκυριεύω, συμμαχῶν (συμπολεμῶν) μετά τινος κατακτῶ.

συγκατα-κτάς, ἄσα, ἄρ, μτχ. ἄορ. β' τοῦ ἔπορ.

συγκατα-κτείνω, μελλ. -*κτενω*· κτείνω (φονεύω) ὁμοῦ ἢ συγχρόνως.

συγκατα-λαμβάνω, μελλ. -*λήψομαι*· καταλαμβάνω τι ὁμοῦ ἢ συγχρόνως μετ' ἄλλον, λαμβάνω εἰς τὴν κατοχήν μου συγχρόνως (ἢ ὁμοῦ μετ' ἄλλου) || λαμβάνω (ἀφαιρῶ) ἀπὸ κοινοῦ μετ' ἄλλων.

συγκατα-λείπω, μελλ. -*ψω*· καταλείπω (ἐγκαταλείπω) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ.

συγκατα-λύω· καταλύω (καταστρέφω) ὁμοῦ ἢ συγχρόνως, βοηθῶ εἰς τὴν κατάλυσιν (ἀνατροπήν, καταστροφὴν) || ἀμτβ., καταλύω («κονεύω») ὁμοῦ μετά τινος (ἐν τῷ αὐτῷ πανδοχεῖῳ).

συγκατα-μειγνύμι (δρθότ. τοῦ -*μίγνυμι*), καί -*ύω*· μελλ. -*μείξω*· ἀναμειγνύω τι μετ' ἄλλο (ἢ ἄλλα), ἀνακατώνω || μτφρ. ἐν τῷ παθητ., ἀπορροφῶμαι εἰς τι.

συγκατα-μύω, μελλ. -*σω*· ἀμτβ., συγκλείομαι ἐντελῶς, κατακλείομαι. 2) μτβτ., κάμνω τι νά κλεισθῆ ἐντελῶς.

συγκατα-ναυ-μάχω, μελλ. -*ήσω*· καταναυμαχῶ ἐν συνεργασίᾳ (ἐν συμμαχίᾳ) μετ' ἄλλων, βοηθῶ εἰς τὴν καταναυμάχησιν.

συγκατα-νέμω· κατανέμω (ἀπονέμω, παραχωρῶ, διαμοιράζω) ἀπὸ κοινοῦ, συνδιαμοιράζω, συγκαταριδμῶ.— μέσον διαμοιράζομαι τι ἀπὸ κοινοῦ μετ' ἄλλων.

συγκατα-πίπλημι, μελλ. -*πλήσω*· γεμίζω ὁμοίως καί μετ' ἄλλο τι (ἢ συγχρόνως) || συγκαταπολύνω.

συγκατα-πλέκω, μελλ. -*ξω*· ἐγκαταπλέκω (συναυφαίνω) ὁμοίως (ἢ συγχρόνως) καί τι ἄλλο, συναυμειγνύω.

συγκατα-πράσσω, μελλ. -*ξω*· κατορδύνω ἀπὸ κοινοῦ μετά τινος (ἢ συγχρόνως μετ' αὐτοῦ), συμπράττω εἰς τι κατόρδωμα, ἐνεργῶ ἀπὸ κοινοῦ.

συγκατα-ρρίπτω, μελλ. -*ψω*· καταρρίπτω ὁμοῦ (ἢ συγχρόνως).

συγκατα-σκάπτω, μελλ. -*ψω*· κατασκάπτω (κατακρημνίζω, καταστρέφω) ἀπὸ κοινοῦ μετ' ἄλλων (ἢ ἐντελῶς), κατασκάπτω συγχρόνως.

συγκατα-σκεδάννυμι, μελλ. -*σκεδῶ*· ἐπιχέω (ἐπιχύνω, χύνω ἢ σκορπίζω ἐπάνω εἰς τι) συγχρόνως.

συγκατα-σκευάζω, μελλ. -*σω*· βοηθῶ εἰς τὴν κατασκευὴν (ἢ εἰς τὴν διευθετήσιν καὶ προετοιμασίαν), ἀπὸ κοινοῦ κατασκευάζω (παρασκευάζω, ὀποτελῶ), συνεργῶ, συμβοηθῶ || *πάντα συγκατασκευάζω τινί* = βοηθῶ τινά εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν σχεδίων του. 2) ἐφοδιάζω πλήρως.

συγκατα-σκηνώω, μελλ. -*ώσω*· τοποθετῶ τινά εἰς τὴν αὐτὴν σκηνήν μετ' ἄλλων || ὡς ἀμτβ., συσκηνώω, συγκατοικῶ.

συγκατα-σκήπτω, μελλ. -*ψω*· ὀρμῶ (ἐνοσκήπτω, ἐπιπίπτω) ὁμοῦ μετ' ἄλλων (ἢ συγχρόνως).

συγ-κατα-σπῶ, μελλ. -ἄσω· κατασπῶ (ἀνασπῶ, ρυσπῶ, συνέλωκ, «τρασῶ», «ξεριζώνω») ὁμοῦ ἢ συγχρόνως, συμπαροσούρω.

συγ-κατα-στρέφω, μελλ. -ψω· φέρω εἰς πέρας (τελειώνω, ἀποτελειώνω) ὁμοῦ ἢ συγχρόνως.—μέσον, καθυποτάσσω ὁμοῦ ἢ συγχρόνως, συνυποδουλώνω.

συγ-κατα-τάσσω, ἀττ. -ττω, μελλ. -ξω· κατατάσσω ὁμοῦ, τάσσω (τακτοποιῶ) εἰς τὴν αὐτὴν τάξιν, συγκαταριθμῶ

συγ-κατα-τεδειμένος, μτχ. παθ. πρκ. τοῦ **συγ-κατα-τίθημι**, μελλ. -θήσω· καταδέτω ὁμοῦ ἢ συγχρόνως, καταδέτω ἀπὸ κοινοῦ ἢ ἐκ συμφώνου, ἐναποθηκέω μαζί.— || μέσον, *συγκατατίθεμαι*, πρκ. *συγκατατίθεμαι*, ὡς καὶ νῦν, συγκατατίθεμαι, συμφωνῶ ἐντελῶς μετὰ τινος, συνεπιδοκιμάζω, συνεπιθεβαίω, συναινῶ (κυρ. σημ. *κατατίθημι* (καταδέτω) τὴν αὐτὴν ψήφον ἢ γνήμην μὲ ἄλλον τινά.

συγ-κατα-τρέγω, ἀόρ. β' -τρέγω· κατατρέγω ὁμοῦ ἢ συγχρόνως.

συγ-κατα-φάγις, ἀπρφ. ἀόρ. β' τοῦ *συγκατεσθίω*· **συγ-κατα-ψεύδομαι**, μελλ. -σομαι, ἀποθ.· *καταψεύδομαι* τινος (=λέγω ψευδῆ κατὰ τινος, τὸν κατηγορῶ ψευδῶς) ὁμοῦ μετὰ τινος (ἢ μετ' ἄλλων), ψευδῶς συγκατηγορῶ τινά (μετ' ἄλλων).

συγ-κατα-ψηφίζομαι, μελλ. -ίσομαι, ἀποθ.· *καταψηφίζομαι* τινος (τ.ε. διὰ τῆς ψήφου μου καταδικάζω τινά) ὁμοῦ μετ' ἄλλων ἢ συγχρόνως, συγκαταδικάζω.— || παθητ.· συγκαταλέγομαι, συγκαταριθμοῦμαι.

συγ-κάτ-ειμι, (σύν+κατά+ειμι)· *κάτειμι* (=κατέρχομαι) ὁμοῦ μετὰ τινος, συγκατέρχομαι, συγκαταβαίνω.

συγ-κατ-είργω, ἰων. ἀντι *συκαθείργω* (βλ. λ.). **συγ-κατ-εργάζομαι**, μελλ. -άσομαι· πρκ. -είργασμαι, ἀποθ.· κατεργάζομαι τι μετὰ τινος, κατορθώνω τι, βοηθῶ τινά (συμπράττω μετὰ τινος) εἰς τὴν ἐπιτέλειον ἔργου τινός, συνεργῶ || συνεργάζομαι, συνεργῶ, βοηθῶ.— || βοηθῶ εἰς τὴν καθυποτάξιν χώρας.— ||| συναποκτείνω τινά, φονεύω τινά ὁμοῦ μετὰ τινος, βοηθῶ (συνεργῶ, συντελέω) εἰς τὸν φόνον τινός.

συγ-κατ-έρχομαι, μελλ. -κατελύσομαι· ἐνεργ. ἀόρ. β' -κατήλθον· πρκ. -κατελήλυθα· ἔρχομαι ὅπως (ἐπιτορῶ εἰς τὴν πατριδα ἐκ τῆς ἐξορίας) ὁμοῦ μετ' ἄλλων || κατέρχομαι ἐν...συνοδείῳ (ὁμοῦ μετ' ἄλλων).

συγ-κατ-εσθίω, μελλ. -έδομαι· ἀόρ. δ' -έφαγον· *κατεσθίω* ὁμοῦ μετὰ τινος, συντρέγω μετὰ τινος, ἢ καταβροχθίζω πολλὰ ὁμοῦ.

συγ-κατ-εύχομαι, μελλ. -εὔσομαι, ἀποθ.· *εὔχομαι* (δέομαι, παρακαλῶ) ὁμοῦ μετὰ τινος (ἢ συγχρόνως).— || προσεύχομαι εἰς τινά μετὰ τινος, ἐν τῇ προσευχῇ συνεπικαλοῦμαι.

συγ-κατ-ηγورῶ, μελλ. -ήσω· κατηγορῶ ὁμοῦ μετὰ τινος, ἢ κατηγορῶ συγχρόνως.

συγ-κάτ-ημαι, ἰων. ἀντι *συγκάθημαι* (βλ. λ.). **συγ-κατ-οικέω**, μελλ. -ήσω· κατοικῶ ὁμοῦ μετὰ τινος, συνοικῶ.

συγ-κατ-οικίζω, μελλ. -ίσω· κατοικίζω ὁμοῦ, δάλλω νά κατοικήσω (ἐγκαθιστῶ πολλοὺς) ἐν τῇ αὐτῇ κατοικίᾳ ἢ ἐν τῇ αὐτῇ χώρᾳ, βοηθῶ εἰς τὴν ἰδρυσιν ἀποικίας.— || ἐγκαθίσταμαι εἰς τινά χώραν ὁμοῦ μετ' ἄλλων.— ||| ἰδρῶν ἀπὸ κοινοῦ ἢ ἰδρῶν συγχρόνως.

συγ-κατ-οικτίζω, μελλ. -ίσω· οἰκτῖρω (εὐσπλαγχνίζομαι, λυποῦμαι) ὁμοῦ μετ' ἄλλων, συνοικτῖρω, συλλυποῦμαι.— μέσον, θρηνηλογῶ ὁμοῦ μετ' ἄλλων.

συγ-κατ-ορύσσω, ἀττ. -ττω, μελλ. -ξω· κατορύσσω ὁμοῦ, δάπτω ὁμοῦ || παραχώνω μαζί.

συγ-καττώ· συρράπτω (μπαλώνω), ἐπὶ ἄποδηματοπιστῶν, σελλοποιῶν κ.τ.δ.

συγ-κέας, μτχ. ἀόρ. α' τοῦ *συγκαίω*. **σύγ-κειμαι**, παθ.· κείμαι ὁμοῦ μετὰ τινος, ἢ κείμαι παρὰ τινι.— || ὡς παθ. τοῦ *συντίθημι* = ὡς καὶ νῦν, σύγκειμαι, εἶμαι συντεθειμένος, ἀποτελοῦμαι; συνίσταμαι.— ||| συμφωνοῦμαι ἐκατέρωθεν, γίνομαι ἀντικείμενον· συμφωνίας : δ *συγκείμενος χρόνος* =

ὁ συμπεφωνημένος (ἀπὸ κοινοῦ καθωρισμένος) χρόνος | τὸ *συγκείμενον χωρίον* = ὁ συμπεφωνημένος τόπος (ἢ ἐκ τῶν προτέρων ἀπὸ κοινοῦ προκαθορισμένη θέσις) || *κατὰ τὰ συγκείμενα* = κατὰ τὰ συμπεφωνημένα, συμφωνῶνς πρὸς τοὺς ὄρους τῆς συμφωνίας. 2) ἀπρσ. *σύγκειται* = ἔχει συμφωνηθῆ, εἶναι συμπεφωνημένον.

συγ-κεκαλυμμένος, η, ον, μτχ. παθ. πρκ. τοῦ *συγκαλύπτω*.

συγ-κέκλημα, ἀττ. παθ. πρκ. τοῦ *συγκλείω*, ἰων. *συγκεκλήμαι*.

συγ-κεκομένος, μτχ. παθ. πρκ. τοῦ *συγκόπτω*.

συγ-κέκρᾶμαι, παθ. πρκ. τοῦ *συγκεράννυμι*.

συγ-κεκρᾶμένος, ἐπίρρ. τῆς μτχ. τοῦ παθ. πρκ. τοῦ *συγκεράννυμι*· κατὰ σύγκρασιν, ἀνακατωμένα || μτρ., εἰς μετριοσμένον βαθμόν, λατ. *attemperate*.

συγ-κεκροτημένος, ἐπίρρ. τῆς μτχ. τοῦ παθ. πρκ. τοῦ *συκροτέω*· ὠσεὶ συγκεκολλημένος, τ. ε. συμπαγῶς, στερεῶς, σταθερῶς.

συγ-κεκύρηκα, πρκ. τοῦ *συγκυρέω* (βλ. λ.). **συγ-κέκῦφα**, πρκ. τοῦ *συγκύπτω*.

συγ-κελεύω, μελλ. -σω· κελεύω ὁμοῦ, διατάσσω ὁμοῦ μετὰ τινος, ἐνώνω τὰς διαταγὰς μου.

συγ-κεντέω, μελλ. -ήσω· κεντῶ ὁμοῦ, ἢ κατατρύχῶ (κεντῶ κατ' ἐπανάληψιν), διατρύχῶ.

συγ-κεράννυμι, ἢ -ύω, μελλ. -κεράσω· πρκ. -κέκρᾶκα· παθ. -κέκρᾶμαι· παθ. ἀόρ. α' -εκεράσθην· ἰων. -εκερήσθην· ἀναμειγνύω μετὰ τινος, συγκιρνώ, ἀνακατώνω || μετριάζω διὰ συγκερασμοῦ.— μέσον, *συγκεράννυμαι φίλιαν πρὸς τινα* = συνάπτω στενὴν φιλίαν μετὰ τινος.— || παθητ., ἀναμειγνύομαι, ἀνακατώνομαι, συνεισοῦμαι, συνδέομαι. 2) γίνομαι στενὸς φίλος τινός, οἰχετίζομαι στενά μετὰ τινά, ἐρχομαι εἰς στενὴν συνάφειαν μετὰ τινά.

συγ-κεραυνῶ, μελλ. -ώσω· κατακεραυνώνω, κτυπῶ διὰ κεραυνοῦ, κατασυντρίβω, μεταβάλλω εἰς συντρίμματα.—παθητ., πληττομαι ὑπὸ κεραυνοῦ, εἶμαι κεραυνοπληκτός || μτρ., μένω ἐμβρόντητος (ὠσεὶ κεραυνοπληκτός).

συγ-κεφάλαιός, μελλ. -ώσω· ὡς καὶ νῦν, συκεφαλαίωνω, ὑπάγω ὑπὸ ἔν καὶ τὸ αὐτὸ κεφάλαιον, κάμνω περιλήψιν, ἐκδέτω περιληπτικῶς.

συγ-κέχυμαι, παθ. πρκ. τοῦ *συγγέω*.

συγ-κέχυσμαι, παθ. πρκ. τοῦ *συγγύννυμι*.

συγ-κινδυνεύω, μελλ. -ώσω· κινδυνεύω ὁμοῦ μετὰ τινος, διατρέχω κοινόν μετ' ἄλλων κίνδυνον, ὑψίσταμαι τὸν αὐτὸν κίνδυνον, μετέχω τῶν αὐτῶν κινδύνων.

συγ-κινέω, μελλ. -ήσω· κινῶ ὁμοῦ, δέτω εἰς κίνησιν ὁμοῦ μετὰ τινος || ὡς καὶ νῦν, συκίνηω, προκαλῶ (διεγείρω) τὴν συκίνησιν τινος, συνταράσσω.

συγ-κλαίω, ἀττ. -κλάω· μελλ. -κλαύσομαι· κλαίω (θρηνῶ) μετ' ἄλλων.

συγ-κλάω, μελλ. -ἄσω· παθ. πρκ. -κέκλασμαι· συνδλῶ, θροῦω, «τοσκιζω», κάμνω κομμάτια, πολλὰ ὁμοῦ.

σύγ-κλεισις, ἀττ. **σύγκλησις**, -εως, ἢ (συγκλείω)· τὸ συγκλείειν, τὸ κλείειν ἐντελῶς.

συγ-κλείω, ἰων. **συγκλήϊω**, ἀρχ. ἀττ. **ξυγκλήϊω**· μελλ. -κλείσω· ἰων. -κλήϊω, ἀρχ. ἀττ. -κλήϊω· παθητ. ἀόρ. α' *συνεκλήισθην*, ἀρχ. ἀττ. *συνεκλήισθην*· πρκ. -κέκλεισμαι ἢ -κέκλημαι, ἰων. -κεκλήισμαι ἢ -κεκλήϊμαι· κλείω (ἐγκλείω, κλείω ἐντός, περικλείω, κατακλείω) ὁμοῦ, περιτλίσσω, ἐμπλέκω. 2) κλείω, «σφαλῶ». 3) κλείω στενῶς (σφιγκτά, ἔπως π.χ. στόμα, ὀφθαλμούς, θύρας κλπ.) || κλείω ὁμοῦ. συμπυκνῶ : *συγκλείω τὰς ἀσπίδας* = συμπυκνώνω τὰς ἀσπίδας (τὰς τάξεις τῶν μαχητῶν).— || παθητ., ἐγκλείομαι, περικλείομαι, περικυκλώνομαι. 2) εἶμαι στενῶς συνδεδεμένος (συνηνωμένος).

συγ-κλέπτω, μελλ. -ψω· κλέπτω ὁμοῦ μετὰ τινος, βοηθῶ εἰς τὴν κλοπὴν.

συγ-κλήϊω, ἰων. ἀντι *συγκλείω*.

συγ-κληρο-νόμος, ον· ὡς καὶ νῦν, συγκληρονόμος, ὁ ἀπὸ κοινοῦ μετ' ἄλλου (ἢ μετ' ἄλλων) μετέχων κληρονομίας τινός.

σύγ-κληρός, ον· ὁ *δμόκληρος*, ἔχων κοινόν κλη-

ρον μετ' άλλων, ἦτοι τὴν αὐτὴν με' ἐκείνους τύχην, ὁμότυχος.— || ὁ συμμεριζόμενος τὸν αὐτὸν κλῆρον, ἢ ὁ ἔχων γειτονικὸν κλῆρον, ὁ γειτονικός.
συγκλήρω, μελλ. -ώσω (σύγκληρος): συμπεριλαμβάνω (συνενῶ) εἰς ἓνα κλῆρον.— || ἀπονέμω (ἐκχωρῶ) διὰ τοῦ αὐτοῦ κλήρου, συνδέω, συνάπτω, κάμνω τινά νά συμμετάσχη διὰ κλήρου. 2) ἐκλέγω διὰ κλήρου.

σύγκλησις, ἄττ. ἀντί *σύγκλησις* (βλ. λ.).

σύγκλητος, ὄν (συγκλέω): ὁ συγκληθεὶς, κληθεὶς ὁμοῦ, ὁ συγκεκλημένος, ὁ προσκεκλημένος.— || ὡς οὐα. ἢ *σύγκλητος* (ἐνν. ἐκκλησία) = εἰδικὴ ἔκτακτος συνέλευσις (σύγκλησις τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Δήμου), ἦν συνεκάλει ὁ στρατηγός (ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰς καθιερωμένας τακτικὰς συνέλευσεις, αἵτινες ἐκαλοῦντο *κῆρυαι*) || καθόλου. «Σύγκλητος», νομοθετικὸν σῶμα, γερουσία.

συγκλήω, ἄττ. ἀντί *συγκλείω*.

συγκλινίαι, αἰ (συγκλίνω): αἰ συγκλίνουσαι κλιτύες ὁρέων, ἢ γραμμὴ εἰς ἣν καταλήγουσιν αἱ κλιτύες ὁρέων ἢ ὑψωμάτων || στενὸν, πέρασμα.

συγκλίνω, μελλ. -ἔνω· θάλλω νά κατακλιθεῖν (νά πλαγιάσῃ) εἰς τὸ αὐτὸ μέρος, συνενάζω.— παθητ., κατακλίνωμι (πλαγιάζω) εἰς τὸ αὐτὸ μέρος μετ' άλλων, συνενάζομαι, συγκοιμῶμαι. 2) τὸ ἐνεργ. ὡς ἀμτβ., ἔχω κλίσιν, εἶμαι ἐπιρρηπής, εἰς τι || προσκλίνωμαι, ἀκούομαι ὁμοῦ.

συγκλονέω, μελλ. -ἤσω· συγκλονίζω, συνταράσσω, συγχέω, ἐμβάλλω εἰς σύγχυσιν.

σύγκλυς, ὄντος, ὁ, ἢ (σύν+κλύω): κατακεκλυσμένος ὑπὸ τῶν κυμάτων || μετρ., ὁ ἔρριμμένος ὁμοῦ μετ' άλλων, ἀνάμεικτος: *ἀνθρωποὶ σύγκλυδες* = ὄχλος ἀνάμεικτος, συρφετός, «μαζώματα», χυδαῖος ὄχλος, λατ. *colluvies hominum*.

συγκοιμάομαι, παθητ. μετὰ μέσο. μελλ. -κοιμήσομαι· παθ. πρκ. -κεκοιμημαι· κοιμῶμαι ὁμοῦ μετὰ τινος, εἶμαι σύκοιτος, συγκατάβημαι.

συγκοίμημα, -ατος, τό (συγκοιμάομαι): ὁ συγκοιμώμενος, σύννεμος.— || ὁ μετέχων τῆς αὐτῆς κλίνης με τινά, σύζυγος, συντροφός.

συγκοίμησις, ἢ (συγκοιμάομαι): τὸ συγκοιμάσθαι, τὸ κοιμᾶσθαι ὁμοῦ.

συγκοιμίω, μελλ. -σω· θάλλω τινά νά κοιμηθῆ μετὰ τινος, τὸν συνενάζω || τὸν συνδέω μετὰ τινος (γυναικός) διὰ γάμου, τὸν νυμφεύω.

συγκοινδόμεαι, ἀποθ.· καθιστῶ τὶ κοινὸν μετὰ τινος, κοινοποιῶ, ἀνακοινῶ, κοινολογῶ.

συγκοινωνέω, μελλ. -ἤσω (συγκοινωνός): εἶμαι κοινωνὸς τινος, ἔχω μερίδιον ἐκ τινος, μετέχω τινός, συμμετέχω εἰς τι (μετὰ γεν. πρσγμ.) || ἐν τῇ Κ. Δ. μετὰ δοτ. πρσγμ., λαμβάνω μέρος εἰς τι, λατ. *participio*.

συγκοινωνός, ὄν· ὁ μετέχων εἰς τι μετ' άλλου τινός (πρσ.), ὁ συμμετοχός, λατ. *particeps, consors*.

σύγκοιτος ὄν (σύν+κοίτη): ὁ μετέχων τῆς αὐτῆς κοίτης (κλίνης) μετ' άλλου, σύννεμος.— || ὁ ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς τὴν συζυγικὴν κλίνην || ὁ ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς σαρκικὴν μετξιν.

συγκολλάω, μελλ. -ἤσω· ὡς καὶ νῦν, συγκολλῶ, κολλῶ τι μαζὶ με' ἄλλο, συνάπτω, συνδέτω.

συγκολλητής, -οῦ, ὁ (συγκολλάω): ὡς καὶ νῦν, ὁ συσκληπτής, ὁ συγκολλῶν || μετρ., ὁ ἐπινοητής, ὁ κατασκευαστής, ὁ σκευωρὸν, ὁ μηχανορράφος.

σύγκολλος, -ον (σύν+κόλλα): ὁ συγκεκολλημένος, ὁ συνηρμοσμένος.— ἐπίρρ. *συγκόλλως* = συμφώνως πρὸς... ἐν συμφωνίᾳ πρὸς...

συγκομιδή, ἢ (συγκοιμίω): ὡς καὶ νῦν, συγκομιδῆ, τὸ συγκοιμᾶν (μεταφέρειν) τοὺς καρπούς ἐκ τῶν ἀγρῶν εἰς τὰς ἀποθήκας || κυρ. τὸ φέρειν ἐπὶ τὸ αὐτὸ, ἢ συγκέντρωσις.

συγκοιμίζω, μελλ. -ίσω, ἄττ. -ιῶ· κοιμίζω (φέρω, μεταφέρω) εἰς τὸ αὐτὸ μέρος, συνάγω, συναθροίζω, συγκεντρώνω, συλλέγω || ἐπί ἐσοδείας, ὡς καὶ νῦν συγκοιμίζω, ἦτοι θερίζω καὶ συγκεντρώνω εἰς τὰς ἀποθήκας τοὺς ἀποκομιθέντας καρπούς.— ἐν τῇ παθητ., ἐπὶ τοῦ καρποῦ: *θεργᾷ συγκοιμίζεσθαι* = εἶναι ὄριμος πρὸς συγκομιδῆν.— μέσον, φέρω ὁμοῦ πρὸς

ἑμαυτὸν, συνάγω περὶ ἑμαυτὸν, ἐφοδιάζω ἑμαυτὸν με' τι, ἀποκτῶ || στέλλω διὰ τι (στέλλω νά μου τὸ φέρουν) || *συγκοιμίζομαι πρὸς ἑμαυτὸν* = οἰκιοποιούμαι ἢ ὡς ἰδικὸν μου, τὸ ἀπαῖω ὡς ἰδικὸν μου, τὸ ἰδιοποιούμαι, τὸ σφετερίζομαι. 2) ἐν τῇ παθητ. σημ. καὶ «κερδίζομαι (ἀποκτῶμαι) ἀπὸ κοινοῦ».— || συγκηδεύω, μαζὶ με' ἄλλους κηδεύω τινά, βοηθῶ εἰς τὸ νά κηδευθῆ τις.

συγκοπή, ἢ (συγκόπτω): τὸ κόπτεν εἰς μικρὰ τεμάχια.— || ἢ περικοπή, ἢ κολόβωσις, βράχυνσις, σμίκρυνσις, ἢ ἀποκοπή || ἐν τῇ Γραμματικῇ, *συγκοπή* = ἀποβολή (ἐκκρουσις) ἐνός ἢ πλείονων γραμμάτων ἐκ τοῦ μέσου λέξεως.— || αἰφνιδια κατάπτωσις δυνάμεων μετὰ λιποθυμίας.

συγκόπτω, μελλ. -ψω· πρκ. -κέκοφα· κτυπῶ ὁμοῦ, συγκρούω, θραύω. 2) κόπτω εἰς τεμάχια, κατακόπτω, κατακομματίζω.— || κοπανίζω δυνάτῃ, δέρω σκληρῶς, κοκομεταχειρίζομαι.

συγκοσμέω, μελλ. -ἤσω· συναρμολογῶ, διευθετῶ, δέτω ἐν τάξει, τακτοποιῶ.— || περιποιῶ τιμὴν εἰς τινα, τιμῶ τινα.

συγκουφίζω, μελλ. -ίω· ὁμοῦ μετ' άλλου σηκώνω (ἢ ἐλαφρύνω), συνεργῶ εἰς ἐλάφρυνσιν (ἀνακουφίσιν), ἀνακουφίζω.

σύγκρασις, -εως, ἢ (συγκεράννυμι): τὸ αναμειγνύειν, ἀνάμειξις, ἀνακάτευμα, μίξις, μείγμα, κράμα || μετριοσύνη.

σύγκρατος, ὄν (συγκεράννυμι): ὁ συγκεκραμένος, ὁ ἀνάμεικτος, ὁ ἀνακατωμένος || ὁ στενωγὴς ἠνωμένος μετὰ τινος, στενωγὴς συνδεδεμένος.

συγκρίνω, μελλ. -κρίνω· συνδέτω, συνενώνω, (τά χωρισθέντα ἀπ' άλλῶν τὰ συναρμολογῶ ἐκ νέου).— || ὡς καὶ νῦν, συγκρίνω, παραβάλλω || ἐκτιμῶ, ὑπολογίζω.

σύγκρισις, -εως, ἢ (συγκρίνω): τὸ δέτειν ὁμοῦ, σύνδεσις, συνένωσις.— || ὡς καὶ νῦν, σύγκρισις, παραβολή, παραλληλισμός.

συγκροτέω, μελλ. -ἤσω· παθ. πρκ. -κεκροτήμαι· κροτῶ (κρούω, κτυπῶ) ὁμοῦ || *συγκροτῶ τὰ χεῖρε* = κροτῶ (κτυπῶ) τὰς χεῖρας ἀπὸ χαρᾶν, χειροκροτῶ || ἀπολ., χειροκροτῶ, ἐπιδοκιμάζω μετ' ἐνδοουσιασμοῦ, ἐπευφημῶ.— || ἀφρηλατῶ, συγκολλῶ, συνενώνω διὰ σφρηλασίας. 2) μετρ., συνάπτω, συνδέτω (λέξεις πχ.) || ἐπὶ στρατιωτῶν ἐκγυμνάζω, ὡς καὶ νῦν συγκροτῶ στρατιωτικὸν τμήμα, καταρτίζω, ὀργανώνω.— παθητ., ὡς καὶ νῦν, συγκροτοῦμαι, ἀσκοῦμαι (γυμνάζομαι) καλῶς, ὀργανοῦμαι. 3) μετρ. ὡς, μηχανορραφῶ, σκευωρῶ.

σύγκρουσις, -εως, ἢ (συγκρούω): ὡς καὶ νῦν, σύγκρουσις.— || ἔρις, διαμάχη, διαπληκτικισμός.

συγκρούω, μελλ. -σω· κρούω ὁμοῦ (τά κτυπῶ μετὰ τῶν) || *συγκρούω τὰ χεῖρε* = κροτῶ τὰς χεῖρας, χειροκροτῶ.— || φέρω εἰς σύγκρουσιν, προκαλῶ σύγκρουσιν || φθείρω (καταστρέφω) διὰ συγκρούσεως. 2) συγχέω, ἐκπληττω, συνταράσσω, ρίπτω εἰς σύγχυσιν, προκαλῶ ταραχὴν. 3) ἀμτβ., ἐρχομαι εἰς σύγκρουσιν, συγκρούομαι.

συγκρύπτω, μελλ. -ψω· κρύπτω (καλύπτω, σκεπάζω) τελείως, συγκοιλῶ νέντελως, κατακαλύπτω ὀλόγυρα, περιτυλίσκω || ἀποκοπτῶ ὄλως διόλου.

συγκτάομαι, μελλ. -κτίσομαι, ἀποθ. κτῶμαι (ἀποκτῶ) ὁμοῦ μετὰ τινος, συναπακτῶ, συγκυριεῦω, βοηθῶ εἰς τὴν ἀπόκτησιν.

συγκτίζω, μελλ. -ίω· κτίζω ἀπὸ κοινοῦ μετ' άλλων, βοηθῶ (συνεργῶ) εἰς τὴν κτίσιν (Ἰδρυσιν πόλεως ἢ ἀποικίας), συμμετέχω εἰς τὸν ἀποικισμόν.

συγκτίστης, -ου, ὁ (συγκτίζω): ὁ συνοικοδόμος, συνδμελιωτής, ὁ ἀπὸ κοινοῦ μετ' άλλων κτίζων (Ἰδρῶν, δεμελιώνων) πόλιν, ἀποικίαν κ.τ.δ.

συγκύβευτις, -οῦ, ὁ (συγκυβεύω): ὁ μεθ' οὗ παίζει τις τοὺς κύβους, συμπαίκτηρ.

συγκυβέω, παίζω τοὺς κύβους μαζὶ με' ἄλλους.

συγκυκόω, μελλ. -ἤσω· ἐμβάλλω εἰς σύγχυσιν, συνταράσσω.

συγκυλινδέομαι· κυλιόμαι ὁμοῦ μετ' άλλων, συγκυλιόμαι («συγκοκυλίεμαι»).

συγκύν-ηγός, ὄντος καὶ ἄττ. (Τραγ.) *συγκυνῆγός*.

δ, ή· ὁ σύντροφος κατὰ τὸ κυνήγιον, ὁ κυνηγῶν ὁμοῦ μετ' ἄλλων (ἢ ἢ μετ' ἄλλων θηρεύουσα).

συγ-κύπτω, μελλ. -*γω*· πρκ. -*κέκυθα*· κύπτω πρὸς τὰ ἔμπροσθε μαζί με ἄλλους, κύπτω πρὸς τὸ αὐτὸ μέρος ποῦ κύπτουν καὶ ἄλλοι || ἢ κύπτω πρὸς τὰ ἔμπροσθε εἰς τρόπον ὥστε ἢ κεφαλὴ μου νὰ συναντήσῃ τὴν κεφαλὴν ἄλλου, «αὐκίβω τὸ κεφάλι» καὶ συναντῶ τὴν κεφαλὴν καὶ ἄλλου κύπτοντος || *μτφρ.*, πράττω (ἐνεργῶ) ἀπὸ συμφώνου με τινα καὶ ἐκ προσυνεννοήσεως, συνωμοτῶ || *τοῦτο δ' ἐς ἐν ἔστι συγκεκυφῶς* = ὅλα αὐτὰ καταλήγουν εἰς τὸ αὐτὸ (ἐνώνουνται, συναντῶνται εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον), «ὄλοι εἶναι μιά φάρα».— || *μτφρ.*, γονατίζω, λυγίζω, «γίνομαι κουλόυρα» ὡς κάτω ὑπὸ φορτίον, «αὐκίβω».

συγ-κύρνω, μελλ. -*κωρήσω* ἢ -*κύρωσω*· ἄορ. α' -*εκύρησα* ἢ -*έκυρσα*· πρκ. -*κεκύρηκα*· συναντῶμαι, «ἀνταρῶνομαι», κατὰ τύχην, συντυγχάνω, συμπίπτω || συναντῶ, εὐρίσκω, τι κατὰ τύχην.— || ἐπὶ γεγονότων καὶ συμβάντων, ὡς τὸ *συμβαίνω* (βλ. λ.), συμβαίνω κατὰ τύχην, συμβαίνω, γίνομαι, ἐν τῷ αὐτῷ χρόνῳ || ὡς. ὡς ἀπρὸς. † ἀπρφ.: *συνεκύρησε γενέσθαι* = συνέβη (νὰ γίνῃ) ὥστε νά. .

συγ-κύρια, ἢ (*συγκυρέω*)· σύμπτωσις.

συγ-κύρσειαν, γ' πλθθ. εὐκτ. ἄορ. α' τοῦ *συγκυρεω*.

συγ-κώλος, ον (*σύν + κῶλον*)· ὁ ἔχων τὰ μέλη ἠνωμένα (καὶ οὐχὶ πολὺ ἀπ' ἀλλήλων ἀπέχοντα), ὁ συμμαζεμένος.

συγ-κωμάζω, μελλ. -*άσω*, θωρ. -*άξω*· βαίνω ὁμοῦ ἐν κώμῳ (βλ. λ.), πηγαίνω ἢ εἶμαι μετ' ἄλλων ἐν κώμῳ, λαμβάνω μέρος εἰς ξεφαντώματα, ὀργιάζω, κορбуαντίζω, γλεντοκοπιῶ (βλ. *κωμάζω*).

συγ-κωμος, ον (*σύν + κῶμος*)· ὁ μετέχων εἰς κῶμον (βλ. λ.), ὁ μετ' ἄλλων ὁμοῦ *κωμάζων* (τ.ἔ. παραδιδομένος εἰς κραιπάλην)· βλ. καὶ *κῶμος*.

συγ-κωμῶδέω, μελλ. -*ήσω* (*σύν + κωμωδέω*)· ὁ μετ' ἄλλων παιζών (λαμβάνων μέρος) ἐν κωμωδίᾳ.

συγ-χαίρω, μέσ. μέλλ. -*χαρήσομαι*· παθ. ἄορ. β' -*εχάρην*· χαίρω μετὰ τινος, λαμβάνω μέρος εἰς τὴν χαρὰν τῶν ἄλλων, μετέχω τῆς χαρᾶς ἄλλων.— || ἔκφραξίς εἰς τινα τὴν χαρὰν μου δι' ἐπισυμβάσαν αὐτῷ εὐτυχίαν, «τὸν συχαίρω», «τοῦ δίνω συχαρητήρια».

συγ-χαρήτε, β' πλθθ. ὑποτ. παθ. ἄορ. β' τοῦ *συχαίρω*.

συγ-χέας, μτχ. ἄορ. α' τοῦ *συγγέω*.

συγ-χειμιάζω, μελλ. -*άσω*· διαχειμιάζω (διέρχομαι τὸν χειμῶνα) ὁμοῦ μετὰ τινος.— *παθητ.*, ὑφίσταμαι τὴν ἴδιαν καταγίβδα ποῦ ὑφίσταται καὶ ἄλλοι, κακοχούμαι ἀπὸ τὴν θύελλαν μαζί με ἄλλους.

συγ-χειρ-οιργέω, μελλ. -*ήσω*· φέρω τὴν εἰς πέρας (ἐκτελῶ) διὰ τῶν χειρῶν ἐν συνεργασίᾳ μετ' ἄλλων, συμπράττω, «θάνω καὶ ἐγὼ χερί».

συγ-χεύαι, ἀπρφ. ἐπ. ἄορ. α' τοῦ ἔποι.

συγ-χεύω, μελλ. -*χεῶ*· ἄορ. α' *συνέχεα*, ἐπ. *συνέχευα*, ἀπρφ. *συγγεῖαι*· πρκ. -*κέχυκα*· *παθητ.*, ἄορ. α' -*εχῆθη*· γ' ἐν. ἐπ. παθ. ἄορ. β' *σύγχευτο*· πρκ. -*κέχυμαι*· χέω (χύνω) ὁμοῦ, ἀναμειγνύω μαζί (ἀνακατώνω) τὰ χυνόμενα εἰς τὸ αὐτὸ δοχεῖον || ἔθεν, ρίπτω εἰς ἀταξίαν ἢ σύγχυσιν || φέρω εἰς σύγχυσιν, συγγέω, κάμνω ἄνω κάτω, ἀνακατώνω, ἀναταράσσω, ἐνοχλῶ, προκαλῶ ἀνησυχίαν || ἐπὶ πραγμάτων, ματαιώνω, κάμνω νὰ ἐξανημιόδη (ἐκμηδενισθῇ) τὸ ἀποτέλεσμα πράγματός τινος, ἐξουδετερώνω, παραβιάζω || κυρ. ἐπὶ συνθηκῶν κ.ἄ.τ., προκαλῶ σύγχυσιν περὶ αὐτάς, τὰς παραβαίνω, τὰς παραβιάζω, τὰς καταπατῶ, τὰς ἀδεύω.

συγ-χορευτής, -οῦ, δ' ὁ χορεύων μετ' ἄλλων, ὁ συγχορευών.

συγ-χορεύω, μελλ. -*σω*· χορεύω μαζί με ἄλλους.— || ἀνήγκω εἰς τὸν αὐτὸν χορόν.

συγ-χορ-ηγέω, μελλ. -*ήσω*· ὁμοῦ μετ' ἄλλου χορηγῶ (τ. ἔ. δαπανῶ εἰς τὸν χορηγισμὸν τοῦ χοροῦ δράματος) || βοηθῶ εἰς τὸ χορηγεῖν (εἰς τὸ ἐφοδιάζειν με τρῶφάς) || συνεισφέρειν.

συγ-χορ-ηγός, ὄν' ὁ μετ' ἄλλοῦ δαπανῶν διὰ τὸν κατ' ἀρτισμὸν τοῦ δραματικοῦ χοροῦ || ὁ συχορηγῶν, ὁ συμβοηθῶν χρηματικῶς, βοηθός, συμ-

μετέχων εἰς τὴν διάθεσιν τῶν ἀπαιτουμένων δαπανῶν.

συγ-χορτος, ον (*σύν + χόρτος*)· κυρ. ὁ ἔχων τὴν χλόην ἠνωμένην || συνορευών, γειτονικός.

συγ-χῶω, ἰων. ἀντὶ *συγγώννυμι*.

συγ-χράομαι, μελλ. -*χηρήσομαι*, ἀποθ.: μεταχειρίζομαι ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τινος, ἐνοῦμαι μετ' ἄλλων ἐν τῇ χρήσει πράγματός τινος, καταναλίσκω τὸ ἀπὸ κοινοῦ μετ' ἄλλων || ἐντεῦθεν, ἔχω ἐμπορικᾶς σχέσεις πρὸς τινα, συναλλάσσομαι, συναναστρέφομαι || καὶ ἐπὶ *ασεβικῆς* μετ' ἄλλων, ἔχω ἐνόχους σχέσεις.— || δανερίζομαι ἀπὸ κοινοῦ μετ' ἄλλων (τὶ παρὰ τινος).

συγ-χροος, ον, καὶ *συνηρ. -χρους*, ον (*σύν + χροά*)· ὁ ἔχων ὁμοίαν χροιάν, ὁμοίον χρῶμα, ὁ τοῦ αὐτοῦ χρώματος, ὁ ἔχων ὁμοίον ἐξωτερικόν.

συγ-χύνω, μτγν. τύπος τοῦ *συγγέω*.

συγ-χύσις, -εως, ἢ (*συγγέω*)· τὸ συγγεῖν (= χεῖν ὁμοῦ), ἢ σύμμειξις, ἀνάμειξις, ἀνακάτωμα || τὸ προκαλεῖν σύγχυσιν, ἢ ἀναταραχὴ, δλεθρος, καταστροφή ἢ ἡ παράβασις, παραβίασις, καταπάτησις, ἀδέτησις (ἐπὶ συνθηκῶν).

συγ-χῦτο, γ' ἐν. ἐπ. παθ. ἄορ. β' τοῦ *συγγέω*.

συγ-χωνεύω, μελλ. -*σω*· λυώνω ὁμοῦ, συντήκω, τήκω.

συγ-χώννυμι, καὶ -*ύω*· ἰων. ἐν. *συγγέω*, ἀπρφ. *συγγοῦν*· μελλ. *συγγέωσω*· ἄορ. α' *συνέχευα*· παθ. πρκ. *συνέχευομαι*· *συγχῶω* (χύνω ὁμοῦ), σωρεύω (ἐπισωρεύω) ὁμοῦ, συσωρεύω, δημιουργῶ σωρὸν χώματος, καλύπτω τὴν διὰ σωροῦ χώματος, κατασκευάζω τύμβον.— || μεταβάλλω εἰς σωρὸν ἐρειπίων, μεταβάλλω εἰς χοῦν, κατεδαφίζω, καταστρέφω.— || σωρεύω ἐν πράγμα ἐπὶ τοῦ ἄλλου, ἐπιφέρω σύγχυσιν.

συγ-χωρέω, μελλ. -*ήσω* καὶ -*ήσομαι*· χωρῶ ἐπὶ τὸ αὐτὸ, συμπορεύομαι, συμβαδίζω, συνέρχομαι, ἐνώνομαι, συνάπομαι.— || παραχωρῶ τὴν θέσιν μου, παραμερίζω, ἀποσύρομαι, κάμνω τόπον || *μτφρ.*, κάμνω ὑποχωρήσεις, ὑποχωρῶ, προβαίνω εἰς συμβιβασμούς, συμβιβάζομαι, συμβιβάζω τὰ διεστώτα, λατ. *concedere* || ἐν *κακῇ* ἐνν., γίνομαι συνένοχος, συνεπιβουλεύομαι, εἶμαι σύμφωνος εἰς τὸ κακόν, δὲν φροντίζω νὰ τὸ ἀποσοθῆσω. 2) μετ' αἰτ. πράγμ., ὑποχωρῶ εἰς τι, τὸ παραδέχομαι, κάμνω παραχωρήσεις εἰς τι (ὡς πρὸς τι), παραχωρῶ τι, τὸ παραδίδω. 3) προσχωρῶ, συμφωνῶ, συναινῶ, συγκατανεύω, συγκατατίθεμαι, ὁμολογῶ || μετ' ἀπρφ. συμφωνῶ (συγκατατίθεμαι, ἀναλαμβάνω) νὰ πράξω τι || ἀπρφ., συμφωνῶ, συναινῶ, συγκατατίθεμαι. 4) ἀπρφ., *συγγωρεῖ* = «γίνεται», «στέκει, πηγαίνει», ἐπιτρέπεται, εἶναι δυνατόν (νὰ γίνῃ).

συγ-χωρητέον ἢ πλθθ. -*έα*, ρημ. ἐπιθ. τοῦ *συγχωρέω*· πρέπει νὰ συμφωνήσῃ τις (νὰ ὁμολογήσῃ).

σῦδην, ἐπι.ρρ. (*σέω*)· ταχέως, ὀρηκτικῶς, μετὰ σπουδῆς.

σῦειος, α, ον (*σῦς*)· ὁ ἐκ *σῦς*, χοίρειος, χοίρινος, «χοιρινός, γουρουνήσιος», λατ. *suillus* || *χεῖσμα σῦειον* = λίπος χοίρειον (χοιρινὸν λαρδί).

συ-ζάω, ἀπρφ. *σῦζῆν*· μελλ. -*ζήσω*· ὡς καὶ νῦν, συζῶ, ζῶ μετὰ τινος, ζῶ μαζί.

συ-ζευγνύμι, καὶ -*ύω*· μελλ. -*ζεύξω*· *παθητ.*, ἄορ. β' *συν-εζῦγην*· ζευγνύω ὁμοῦ· «ζεύω μαζί», συνδέω, ἐνώνω (κυρ. εἰς γάμον).— *παθητ.*, ζευγνύομαι μετὰ τινος, ἐνοῦμαι εἰς ζεύγος, συνδέομαι στενῶς.— μέσον, ζευγνύω δι' ἑμαυτόν.

συ-ζητέω, μελλ. -*ήσω*· ζητῶ (ἐρευνῶ, ἐξετάζω) ὁμοῦ μετὰ τινος, βοηθῶ εἰς τὰς ἀναζητήσεις.

συ-ζητήσις, ἢ (*συσζήτεω*)· ἡ ἀπὸ κοινοῦ ζητήσις (ἐρευνα, ἐξέτασις) || ὡς καὶ νῦν, συζητήσις || φιλονικία.

συ-ζητητής, -οῦ, δ' ὁμοῦ μετὰ τινος ἀναζητῶν || ὁ φιλονικῶν, φιλονίκος.

συ-ζοφόομαι, *παθητ.* (*σύν + ζῶφος*)· συσκοτιζομαι, γίνομαι σκοτεινός.

συ-ζῦγῆναι, ἀπρφ. παθ. ἄορ. β' τοῦ *συσζεύγνυμι*.

συ-ζῦγία, ἢ (*συσζεύγνυμι*) = οὐζευξίς, ἐνωσις = σύνδεσις, ὄρμος, ἄρθρωσις.— || ζεύγος ζῶων, «ζευγάρια» || τὸ «ζευγάρωμα».

συ-ζύγιος, α, ον, ποιητ. ἀντί *σύζυγος*· συνεξευγμένος, συνημμένος, ἡνωμένος.

σύ-ζυγος, ον (*συζυγήναι* τοῦ *συζεύγνυμι*)· ὁ συνεξευγμένος, ὁ συνημμένος εἰς ζεύγος, ὁ συνδεδεμένος διὰ γάμου, ὁ νυμφευμένος.— ὡς οὐα. θηλ. ἢ *σύζυγος* = ὡς καὶ νῦν, σύζυγος, γυνὴ ἔγγαμος, ἀρσ. ὁ *σύζυγος* = ὡς καὶ νῦν, σύζυγος, ἐνδραξ·.

σύ-ζυξ, -ῦνος, ὁ, ἡ· = *σύζυγος* (βλ. λ.).

σύ-ζωμα, -ατος, τὸ (*συσζώννυμι*)· τὸ ζώνειν ὁμοῦ, ἢ καὶ τὸ ὄργανον δι' οὗ ἐπιτυγχάνεται τοῦτο, ζώνη, ζωστήρ.

συ-ζώννυμι, μελλ. -ζώσω· ζώνω ὁμοῦ, συνάπτω διὰ ζώνης.— μέσον, ζώνω ἐμαυτόν, ζώνομαι, περιζώννυμαι, «ζώνω γύρω-γύρω τῆ μέσῃ μου (τὰ νεφρά μου)» || ζώνομαι τὴν πανοπλίαν μου.

συ-ζωο-ποιέω, ζωοποιῶ (ἴδιω ζωῆν, ζωντανεύω) ὁμοῦ (ἢ συχρόνως) μετὰ τινος,

συθεῖς, μτχ. παθ. ἀορ. α' τοῦ *σέσω*.

συθεν, αιολ. ἀντί *ἐσύθησαν*, γ' πληθ. παθ. ἀορ. α' τοῦ *σέσω*.

συκάζω, μελλ. -άσω (*συκῆ*)· δρέπω (συλλέγω) ὠριμα σῦκα.

συκάμινον, τὸ ὁ καρπὸς τῆς συκαμίνου (τῆς *μουριάς*), τὸ συκόμορον, τὸ μόρον (κοιν. «μαῦρος»), λατ. *porum*! [εἶναι δάνειον ἐκ σημιτ. γλώσσης, πρβλ. *ébr*. *šiqmā* (μουριά), ὑποστάν ἐν τῇ Ἑλληνικῇ καὶ τὴν *éplirazin* τῆς λ. *sūkon*].

συκάμινος, ἡ (καὶ σπανιῶτ. ὁ) ἡ συκομορέα, «σκαμινιά», ἡ μορέα, «μουριά», λατ. *porus*.

συκάς, -έας, ἰων. καὶ ἐπ. **συκῆ**, -ης, συνηγρ. **συκῆ**, -ῆς, ἡ' ἰων. γεν. πληθ. *συκέων* (σῦκον)· ὡς καὶ νῦν, συκῆ, «συκιά», «σοσυκιά», λατ. *figus*.

συκίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ *σῦκον*· μικρὸν σῦκον, συκάκι.

συκίζω, μελλ. -ίσω (σῦκον)· τρέφω μετὰ σῦκα, παχύνω (χοῖρον) διὰ σῦκων.

σύνικος, ἡ, ον (σῦκον)· ὁ ἐκ συκῆς, ὁ ἐκ σῦκων κατασκευασμένος, «συκένιος»: *σύνικον ξύλον* = τὸ ξύλον τῆς συκῆς.— || μτφρ. (ἐκ τῆς απογώδους φύσεως τοῦ ξύλου τῆς συκῆς) *σύνικος ἀνδρες* = ἀνδρες ἀνίσχυροι (μαλθακοί) ἀνάξιοι, ἀχρηστοί || ὡς. (μετὰ ὑπαινιγμοῦ πρὸς τὸ *συκοφάντης*), ψευδῆς, κίβδηλος, δόλιος, ἀπιστος.

συνικός, -ίδος, ἡ (*συνέη*)· νεαρὸν βλάστημα (παρφυκῆ) συκῆς πρὸς μεταφύτευσιν, νεαρά συκῆ.

συκο-λόγος, μελλ. -ήσω (*συκολόγος*)· συλλέγω (δρέπω) σῦκα.

συκο-λόγος, ον (σῦκον+λέγω)· ὁ συλλέγων σῦκα || ὁ ἐξευρισκων συκοφαντίας, ὁ συκοφάντης.

συκο-μορέα, ἡ = *συκόμορος* (βλ. λ.).

συκό-μορος, ἡ (σῦκον + μόρον)· συκῆ ἅμα καὶ μορέα, δένδρον τῆς Αἰγυπτίου ὀνομαζόμενον καὶ *συκάμινος* ἢ *Αἰγυπτία*, λατ. *figus sycomorus*, συκομορέα, «σκαμινιά», μορέα, «μουριά».

ΣΥΚΟΝ, τό· ὡς καὶ νῦν, σῦκον, «αῦκος», ὁ καρπὸς τῆς συκῆς, λατ. *figus* [σῦκον, βοιωτ. *τῦκον*· *σῦ-κέα*, ἰων *σῦκέη*] *σῦκῆ*· *σύνικος*· *συκάζω*· *συκαλῆς* (=λατ. *ficidula*)· τὰ ἔλλ. *σῦκον*, λατ. *figus*, ἀρμ. *ihuz* (σῦκον) εἶναι πιθ. ἀνεξάρτητα ἀπ' ἀλλήλων δάνεια ἐκ τῆς ἰδίας μεσογ. γλώσσης].

συκο-πέδιλος, ὁ (σῦκον+πέδιλον)· ὁ ἔχων πέδιλα ἐκ συκῆς (σῦκινα), παρφυκῆ τοῦ ὄμρου. *χρυσοπέδιλος* μετὰ λογοπαικτικοῦ ὑπαινιγμοῦ πρὸς τὸ *συκοφάντης* (οἶοναί ἐὸ ἐν πεδίλοις συκοφάντου βαδίζων, ὁ συκοφάντης).

συκο-τράγην, μελλ. -ήσω (σῦκον + τραγεῖν, τοῦ *τρώγω*)· τρώγω σῦκα.

συκο-τράγιδης, -ου, ὁ· ὁ τρώγων σῦκα, ὁ τρωγαλίζων σῦκα (κωμ. ἐπίθ. φιλαργύρου).

συκο-φαντέω, μελλ. -ήσω (*συκοφάντης*)· εἶμαι συκοφάντης || μετ' αἰτ., ὡς καὶ νῦν, συκοφαντῶ τινος, τὸν κατηγορῶ ψευδῶς, τὸν διαβάλλω, τὸν δυσφημῶ, τὸν κακολογῶ ψευδῶς (παραλογίζω). 2) μετ' αἰτ. πραγμ., παριστάνω τι ψευδῶς, δίδω ψευδεῖς πληροφορίες περὶ τινος πράγματος || ἀλλ' ὅπως *συκοφαντῶ τρεῖς κόντα* μνάς = λαμβάνω (ἐκθιστικῶς) τρεῖς κόντα μνάς διὰ ψευδῶν κατηγοριῶν || *συκοφαντῶ*

τέ τινος = ἐκβιάζω τινὰ νὰ μοῦ δώσῃ χρήματα ἀπειλῶν αὐτὸν διὰ ψευδῶν κατηγοριῶν.

συκο-φάντημα, -ατος, τὸ (*συκοφαντέω*)· συκοφαντία, συκοφάντου τέχνασμα, ψευδῆς κατηγορία, διαβολή.— || παραποίησις τῆς ἀληθείας, σοφιστικὸν τέχνασμα, σόφισμα.

συκο-φάντης, -ου, ὁ (σῦκον+φαίνω)· κυρ. ὁ τὰ σῦκα φαίνων (θηλ. δεικνύων, φανερώων), τ. ἔ. ὁ σείων τὸ δένδρον τῆς συκῆς καὶ κατορδύνων διὰ τούτου νὰ γίνωνται ἀντιληπτά τὰ πρότερον κεκρυμμένα ἐντὸς τοῦ φυλλώματος σῦκα || ἢ ὁ ὑποβάλλων μῆνυσιν ἐναντίον ἀτόμων ἐξαγόντων κρυφίως (διότι ἡ ἐξαγωγή ἀπηγορεύετο διὰ νόμου) σῦκα ἐκ τῆς Ἀττικῆς, καὶ οὕτω *φαίνων τὰ σῦκα* || γενικῶς, ὡς καὶ νῦν, ὁ συκοφάντης, ὁ συκοφαντῶν, ὁ καταγγέλλων ψευδῶς, ὁ διαβάλλων || ὡς. γεν., ψευδῆς, ψεύστης, ἀπατέων. 2) μτφρ., ὁ δι' ἀπειλῶν περὶ ψευδῶν μηνύσεων ἀποσπῶν χρήματα ἀπὸ τούς πλουσίους, ὁ ἐκθιστής.

συκο-φαντία, ἡ (*συκοφαντέω*)· ὡς καὶ νῦν, συκοφαντία, ψευδῆς κατηγορία, διαβολή, τὸ ἔργον τοῦ συκοφάντου.— || παραποίησις (διατροφή) τῆς ἀληθείας, σόφισμα, ἀπάτη.

συκο-φαντίας, -ου, ὁ· ἀνεμος συκοφαντίας, ρεῦμα συκοφαντίας.

συκο-φαντικός, ἡ, ὄν (*συκοφάντης*)· ὁ συκοφαντικός (ὡς καὶ νῦν), ὁ συκοφαντῶν, ὁ ἐπιρροπῆς εἰς τὸ συκοφαντεῖν, ὁ διαβολεύς.— ἐπιερ. -κῶς· κατὰ συκοφαντικὸν τρόπον.

συκο-φάντρια, ἡ, θηλ. τοῦ *συκοφάντης*.

συκό-φάσις, -εως, ἡ· ποιητ. ἀντί *συκοφαντία*.

συκο-φορέω, μελλ. -ήσω (*συκοφόρος*)· φέρω («κουβαλῶ») σῦκα.

συκο-φόρος, ον (σῦκον+φέρω)· ὁ φέρων (παράγων) σῦκα.

συκόω, μελλ. -ώσω (σῦκον)· τρέφω μετὰ σῦκα.

σῦλα, ἐπ. ἀντί *ἐσῦλα*, γ' ἐν. πρτ. τοῦ *σῦλάω*.

σῦλ-ἀγωγέω, μελλ. -ήσω (σῦλον+ἄγω)· ἀποκομίζω ὡς λάφυρον, λαφυραγωγῶ, διαρπάζω ὡς λάφυρον.— ληλατῶ, ληστεύω, σῦλω, σκυλεύω || ἀπάγω τινὰ ὡς αἰχμάλωτον.

σῦλασκει, ἰων. ἀντί *ἐσῦλα*, γ' ἐν. πρτ. τοῦ *σῦλάω*.

ΣΥΛΛΑΪΝ, μελλ. -ήσω· ἀορ. α' *ἐσῦλησα*· παθητ., ἀορ. α' *ἐσῦλήθη*· πρκ. *σσύλημαι* (σῦλη)· ἀφαιρῶ τὰ ὄπλα φονευθέντος νεκροῦ || μετ' αἰτ. προα. καὶ αἰτ. πραγμ., ἀπογμνῶ τινος ἀπὸ τὰ ὄπλα του, τοῦ ἀφαιρῶ τὰ ὄπλα || τὴν αὐτὴν σημασ. ἔχει ὡς. καὶ μετὰ αἰτ. προα. καὶ γεν. πραγμ.— παθητ., μετ' αἰτ. πραγμ., ἀποστεροῦμαι τινος, ἀπογμνῶναι ἀπὸ τι 2) μετ' αἰτ. προα. μόνον, ἐκδύω (ἀπογμνῶναι) τινὰ, ἀποστερῶ τινος, τὸν σκυλεύω, τὸν ληλατῶ, τὸν λαφυραγωγῶ, τὸν διαρπάζω. 3) μετὰ αἰτ. πραγμ. μόνον, ἀφαιρῶ, ἀρπάζω, ἀποσπῶ διὰ τῆς βίας.— παθητ., ὑφίσταμαι διαρπαγῆν, ληλατοῦμαι, λαφυραγωγῶμαι || γεν., ἀποστεροῦμαι πράγματός τινος διὰ τῆς βίας [δι' ἐτυμ. βλ. *σῦλη*].

συλεύμενος, θωρ. ἀντί *σολούμενος*, μτχ. παθ. ἐν. τοῦ *σῦλέω*.

σῦλεύω καὶ **σῦλέω**, παράλλ. τύποι τοῦ *σῦλάω* (βλ. λ.). 2) λαφυραγωγῶ κρυφίως, ἀποστερῶ δι' ἀπάτης, ἐξαπατῶ.

σῦλη, ἡ, καὶ **σῦλον**, τό, ἀλλὰ σχεδὸν μόνον κατὰ πληθ. ἐν χρήσει, αἰ *σῦλαι* καὶ τὰ *σῦλα*· (σῦλάω)· τὸ δικαίωμα τοῦ «ἐγγράφειν προσημείωσιν» ἐπὶ τοῦ πλοίου ἢ ἐπὶ τοῦ φορτίου ἐμπορίου τινός, ὡς ἐνέχουρον τρόπον τινὰ δι' ὀφειλόμενον χρέος ἢ δι' ἀποζημίωσιν ἐπὶ προσγενομένη ζημίᾳ, τὸ δικαίωμα κατασχέσεως τρόπον τινὰ, τὸ δικαίωμα τοῦ ἐνεργεῖν ἀντίποινα ἐν περιπτώσει πλοκῆμου, τὸ δικαίωμα τοῦ προβαίνειν πρὸς ἀντεκδικήσιν εἰς πειρατικὰς ἐπιδρομὰς κατὰ τοῦ ἐμπορικοῦ στόλου τοῦ ἀντιπάλου.

Ἔτυμ.: *σῦλη*· *σῦλον*· *σῦλάω* καὶ *σῦλεύω*, ποιητ. καὶ διαλ. καὶ *σῦλέω*· πρβλ. Ἡουχ. *ἀεσούλλα*· *ἀφήρει...*· *αὔλαται*· *ἐστερηθή*, *ἀπέθανεν*· σκοτειν. ἐτυμολ.

σῦληθείς, εἶσα, ἐν, μτχ. παθ. ἀορ. α' τοῦ *σῦλάω*.

σῦλήτωρ, -ορος, καὶ θηλ. **σῦλήτιρα** (σῦλάω)· ὁ *συλητής*, ληστής, κλέπτης.

συλ-λάβεῖν, ἀπρφ. ἀορ. β' τοῦ συλλαμβάνω.

συλ-λάβεσθαι, ἀπρφ. μέσ. ἀορ. β' τοῦ συλλαμβάνω.

συλ-λάβῃ, ἢ (συλλαβεῖν)· τὸ συγκρατοῦν ὄμοιο, τὸ συνάπτειν, ὁ δεσμός, ἢ καὶ ἡ ἀφηρημένη ἐνέργεια, τὸ συλλαμβάνειν, τὸ κρατεῖν ὄμοιο.— || (ἐκ τοῦ παθητ. συλλαμβάνομαι)· τὸ συλλαμβανόμενον, τὸ συγκρατούμενον, ἰδίως ἐπὶ γραμμάτων ὄμοιο λαμβανόμενων καὶ σχηματιζόντων ἕνα ἕχον, τὴν συλλαβὴν· ἐν γραμμάτων συλλαβαῖς = ἐν γεγραμμέναις λέξεσιν.

συλ-λάβίζω, μελλ. -σω· (συλλαμβάνω, συλλαβή)· ἀναγινώσκω εἰς συλλαβάς, συνάπτω τὰ γράμματα ἀποτελεῶ συλλαβάς.

συλ-λάλέω, μελλ. -ήσω· συνομιλῶ μετὰ τινος, λατ. colloquor.

συλ-λαμβάνω, μελλ. -λήψομαι· ἀορ. β' συνέλεβον· ἀπρφ. συλλαβεῖν· πρκ. συνείληφα, παθ. πρκ. συνείλημμαι (πρβλ. λαμβάνω)· λαμβάνω καὶ φέρω ὄμοιο, φέρω ἐπὶ τὸ αὐτό, συγκεντρώνω, συνάγω, συναδροίζω (π.χ. στρατεύματα).— || συνάπτω, κλείω, «σφαλίζω», ἐνώνω (π.χ. τὸ στόμα καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς νεκροῦ).— || III ὡς καὶ νῦν, συλλαμβάνω, ἀρπάζω, «πιάνω», «ἀδράχνω», θάλλω χεῖρα ἐπὶ τινος, ἀναχαιτίζω, φυλακίζω.— IV ἐπὶ τῷ πνευματικῷ ἐπιπέδῳ, συναρπάζω τὴν σηματοῖαν τινός, ἀντιλαμβανόμενος ὁξέως, ἐννοῶ, καταλαμβάνω.— V δέχομαι ὄμοιο, ἀπολάω.— VI ἐπὶ γυναικός, συλλαμβάνω ἐν γαστρὶ, μένω ἔγκυος, «γκαστρώνομαι».— VII μετὰ δοτ. προσ., λαμβάνω μέρος μετὰ τινος ἄλλου, βοηθῶ τινά εἰς τι || ἀπολ., συντελῶ, βοηθῶ || οὕτως καὶ ἐν τῷ μέσῳ, συλλαμβάνομαι = λαμβάνω μέρος εἰς τι, βοηθῶ, συντελῶ.

συλ-λέγω, μελλ. -ξω· ἀορ. α' συνέλεξα· πρκ. συνέειλοχα· παθητ., μελλ. β' συλλεγήσομαι· ἀορ. α' συνέλεχθη· ἀορ. β' συλλεγῆθη· πρκ. συνέειλεγμαι· καὶ σπαν. συλλέλεγμαι· ὡς καὶ νῦν, συλλέγω, συνάγω, συναδροίζω, συγκεντρώνω || ἐπὶ προσ., συγκαλῶ, συναδροίζω, καὶ ἐπὶ στρατιωτικῶν, στρατολογῶ, ἐπισημαίνω, λατ. conscribere, — παθητ., συνέρχομαι, συνειλεγομαι, συγκαλοῦμαι. 2) ἐπὶ πραγμάτων, συλλέγω, συναδροίζω.— παθητ., ἐπὶ πραγμ., γίνομαι συνήθης.

συλ-λέκτρος, ον (σὺν+λέκτρον)· ὁ συμμετέχων τοῦ αὐτοῦ λέκτρον (τῆς αὐτῆς κλίνης), ὁ σύνευνος || ὡς οὖο. δ (ἡ) σύλλεκτρος = ὁ οὐζυγος (ἀνὴρ), ἡ οὐζυγος (γυνή).

συλ-λήβδην, ἐπίρρ. (συλλαμβάνω)· ὄμοιο μαζί, ἐν συνόλῳ, ἐν περιλήψει, περιληπτικῶς, ἐν συντόμῳ.

συλ-λήγω, μελλ. -ξω· ἀμ. τ. β., λήγω (τελευτῶ) ὄμοιο, παύω συγχρόνως μετὰ ἄλλον ἢ κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον μετὰ ἐκείνου.— || μετ. τ., κάμνω τι νὰ σταματήσῃ (νὰ ἡσυχάσῃ, νὰ παύσῃ) μαζί (ἢ συγχρόνως) μετὰ ἄλλο τι.

συλ-ληπτέον, ρηματ. ἐπίθ. τοῦ συλλαμβάνω· δεῖ συλλαμβάνειν = πρέπει νὰ συμβοηθῇ τις.

συλ-λήπτρια, ἢ, θηλ. τοῦ συλλήπτωρ.

συλ-λήπτωρ, -ορος (συλλαμβάνω)· ὁ λαμβάνων μέρος εἰς τι, ὁ συμμετέχων εἰς τι, σύντροφος, κοινωνός || ὁ βοηθός, ὁ συνεργός.

συλ-ληφθῆναι, ἀπρφ. παθ. ἀορ. α' τοῦ συλλαμβάνω.

συλ-ληψίς, -εως, ἢ (συλλαμβάνω)· τὸ λαμβάνειν πράγματα τινά ὄμοιο, τὸ συνδέειν, οὐνδεοῖς, οὐναψίς.— || ὡς καὶ νῦν, τὸ συλλαμβάνειν, σύλληψις καὶ φυλακίσις, τὸ θάλλειν χεῖρα ἐπὶ τινος.— || III τὸ συλλαμβάνειν τι διὰ τοῦ νοῦ, ἀντίληψις, κατανόησις.— IV ὡς καὶ νῦν, ἡ σύλληψις, ἐγκυμοσύνη.

συλ-λήψομαι, μελλ. τοῦ συλλαμβάνω.

συλ-λογή, ἢ (συλλέγω)· ὡς καὶ νῦν, συλλογῆ, «μάζωμα». 2) τὸ συλλέγειν στρατιώτας, ἢ στρατολογία, λατ. conscriptio.— || (ἐκ τοῦ παθητ.), σύλλογος, συνάδροισις, συνέλευσις, συρροή πλήθους, συγκέντρωσις.

συλ-λογίζομαι, μελλ. -ίσομαι, ἀποθ. λογίζομαι (ὑπολογίζω, λογαριάζω) ὄμοιο, συγκεφαλαίω, ἀδροίω, «συσμάρω», ἐξάγω τὸ ὄλικόν ἄδροισμα.— || συνάγω, συμπεραίνω, ἐκ δεδομένων, τεκμαίρομαι,

λατ. colligere || ἐν τῇ Λογικῇ, διὰ σειρᾶς συλλογισμῶν φθάνω εἰς συμπέρασμα τι.

συλ-λογίμαίος, α, ον (συλλέγω)· ὁ συνειλεγμένος ἐκ διαφόρων τόπων || δι, τι συνήθως συλλέγεται (συναδροίζεται), δι, τι συνήθως συρρέει.

συλ-λογισμός, -οῦ, ὁ (συλλογίζομαι)· τὸ λογαριάζειν ὄμοιο, ὁ ὄλικός ὑπολογισμός.— || ἢ ἐπὶ τῇ βάσει ὠρισμένων δεδομένων (στοιχείων) ἐξαγωγῆ συμπερασμάτων, τὸ σκέπτεσθαι λογικῶς, τὸ συλλογίζεσθαι.— ὡς καὶ νῦν ἐν τῇ Λογικῇ, συλλογισμός, συναγωγῆ συμπερασμάτων διὰ διανοητικῆς ἐργασίας, καθ' ἣν οἱ ὑπάρχοντες δεδομένοι ὄμοιο συγκρίνονται πρὸς τρίτον ἢ μέσον ὄμοιο.

συλ-λογος, ὁ (συλλέγω)· συνέλευσις (συνάδροισις, συγκέντρωσις) ἀνδρῶπων || σύλλογος ποιοῦμαι = συγκαλῶ συνέλευσιν.— || μτφρ., ἡ δύναμις τῆς οὐτοσυγκεντρώσεως· λαμβάνω σύλλογον ψυχῆς = ἔρχομαι εἰς τὸν ἐαυτὸν μου, συνέρχομαι, ἀναδραρῶ, ἀναλαμβάνω δάρρος.

συλ-λούομαι, μεσ. ἢ παθητ., λούομαι ὄμοιο.

συλ-λόχιτις, -ου, ὁ (σὺν + λόχος)· στρατιώτης (πολεμιστής) τοῦ αὐτοῦ λόχου (τοῦ αὐτοῦ στρατ. τμήματος), συστρατιώτης, συμπολεμιστής.

συλ-λύπέω, μελλ. -ήσω· λυπῶ (προξενῶ λύπην, πικραίνω) ὄμοιο μετὰ τινος (ὄμοιος ὄπως καὶ ἄλλος ἢ ἄλλοι).— παθητ., μετὰ μελλ. -λυπηθήσομαι, καὶ μέσ. -λυπησομαι· ὡς καὶ νῦν, συλλυποῦμαι, μετέχω τῆς λύπης τινός, αισθανόμενος λύπην διὰ τινά, συμμαθῶ.

συλ-λυσσάομαι, παθητ.· καταλαμβάνομαι καὶ ἐγὼ ὑπὸ λύσεως μαζί μετὰ ἄλλου, λυσοῦμαι («λυσοιάζω») καὶ ἐγὼ (ὄπως καὶ ἄλλοι).

συλ-λύω, μελλ. -θσω· βοηθῶ εἰς τὴν λύσιν (ἀπολύτρωσιν, ἐπελευθερώσιν).

συλον, τό βλ. σὺλη.

συλ-όνυξ, -ῦχος, ὁ, ἡ (συλάω + ὄνυξ)· ὁ περικόπτων (ψαλιδοῦν) τοῦς ὄνυχας.

συμ-δαίην, εὐκτ. ἀορ. β' τοῦ συμβαίω.

συμ-βαίνω, μελλ. -βήσομαι· ἀορ. β' συνέβην, ἀπρφ. συμβήναι· πρκ. -βέβηκα, συγκεκ. γ' πληθ. -βεβᾶσι, ἰων. ἀπρφ. συμβεβάναι, μτχ. -βεβῶς· παθητ., γ' ἐν. διποτ. ἀορ. α' συμβαθῆ· ἀπρφ. πρκ. συμβεβᾶσθαι (πρβλ. βαίω)· ἴσταμαι μετὰ τινος ὄμοιο ἡνωμένους (ἔχω κλειστὰ τὰ πόδια, ὄπως τὰ παλαιότερα ἀγάλματα τῆς πρώτης περιόδου τῆς Ἑλλην. τέχνης).— || ἴσταμαι ὄμοιο ἢ πλησίον, συμπαρίσταμαι, βοηθῶ.

|| βαδίζω ὄμοιο μετὰ τινος, ἐἴς τὸ ἐναντιῶ τινα || ἐντεῦθεν ὡς τὸ συμμίσχω, φθάνω εἰς... ἢ εἶμαι εἰς τινά τόπον (μετὰ δοτ.) || συμβαίω κακοῖς = εἶμαι ἡνωμένος μετὰ τινος συμφοράς, συνεργῶ εἰς τὴν αὐξήσιν τινος. 2) ἔρχομαι εἰς συμφωνίαν μετὰ τινος, συμφωνῶ, λατ. convenire || συμφωνῶ πρὸς τοὺς ὄρους συμβιβασμοῦ τινος, κλείω συμφωνίαν || γνικῶς, συνδιαλλάσσομαι, συμφιλιώνομαι, μετὰ τινος || τὸ ἀπρφ. πρκ. συμβεβάναι καὶ ἐν τῷ παθ., ἐπὶ τῶν ὄρων τῆς συμφωνίας, ἔχω συμφωνηθῆ· δοκέοντες πάντα συμβεβάναι = μετὰ τὴν ἰδέαν ὅτι ὄμοιο εἶναι συμφωνηθῆ || τὰ συμβαθέντα = τὰ συμφωνηθέντα, αἱ συνθήκαι 3) συμφωνῶ, ἀρμόζω, «ταιριάζω», εἶμαι ὄμοιος || συμπίπτω, ἢ ἀντιστοιχῶ πρὸς... || εἶμαι προσομοιωμένος, προσομοιῶμαι, ἀρμόζω ἀκριβῶς (π.χ. ἐπὶ τῶν λίθων τοιχοδομίας τινός).— IV πίπτω εἰς τὸν κληρὸν τινος.— V ἐπὶ γεγονότων, ὡς καὶ νῦν, συμβαίνω, γίνομαι (τυχαίως), λατ. contingere || ἀπρφ. συμβαίνει, συνέβη (ἀκριβῶς ὡς καὶ νῦν) || ὡς καὶ συμβαίνει εἶναι ἢ γίνεσθαι = συμβαίνει νὰ εἶναι ἢ νὰ γίνεται, τ. ε. εἶναι, γίνεται.— τὸ συμβεβηκός = τὸ τυχαῖον συμβῆναι, τὸ κατὰ τύχην συμβῆναι, οὐμπτῶσις || κατὰ συμβεβηκός = ἐκ συμβεβηκότητος, τυχαίως, κατὰ τύχην. 2) μετ' ἐπίρρ. ἢ ἐπίθ. ἀποβαίνω κατὰ τινά τρόπον (καλῶς ἢ κακῶς), ἔχω τοιαύτην ἢ τοιαύτην ἐκβαίνω || ἀπολ., ἀποβαίνω καλῶς, εὐδοκίμῳ, ἐπιτυχῶν, προκόπτω, ἔχω καλὴν ἐκβαίνω, λατ. succedere : ἦν ἐμβηθῆ ἢ παῖρα = ἄν ἡ ἀπόπειρα ἐπιτύχη. 3) ἐπὶ ἀπακολοθημῆτος (ἐπὶ συνεπαίτας), ἐπακολοουῶ, ἀποβαίνω, προκίπτω, προέρχομαι || ἐπὶ συμπερασμάτων, ἀκολουθῶ ὡς ἀποτελεσμα, ἔπομαι ὡς συμπερασμα.

συμ-θακχεύω, μελλ. -σω· συμμετέχω εις τὰς ἐροτάς (πρὸς τιμὴν) τοῦ Βάκχου, θακχεύω μετ' ἄλλων, λαμβάνω μέρος εἰς τὰ θακχικά ὄργια.
σύμ-θακχος, ὁ, ἡ· ὁ συμβακχεύων, ὁ μετέχων θακχικῶν ὀργίων.

συμ-θάλλω, μελλ. -βᾶλω· ἄρρ. β' *συνεβᾶλον*, ἀρρφ. *συνβᾶλειν*· πρκ. -βέβληκα· μέσον, μελλ. -βλήσομαι· παθητ., ἄρρ. α' *συνεβλήθη*.— ὁ Ὀμηρος συνηθίζει ἐπ. παθ. ἄρρ. β' *συνεβλήμην*, καὶ δὴ ἐν τοῖς τύποις *ξύμβλητο*, -βλήτην, -βλήντο, ὑποτ. *ξύμβληται*, ἀρρφ. -βλήμεναι, μτχ. -βλήμενος· *βάλλω* (ρίπτω, χύνω), ὁμοῦ, εἰς τὸ αὐτὸ μέρος, συνενώνω || εἰδ. ἐπὶ ποταμῶν, οἱ ὅποιοι ἐνώνουν τὰ ρεῦματά των || ρίπτω ὁμοῦ, συνάγω, συλλέγω || *συνβάλλειν ἀσπίδας* = ἐνώνειν τὰς ἀσπίδας, δηλ. συμπυκνῶν τὰς τάξεις τῶν πολεμιστῶν || *συνβάλλειν τὰ βλέφαρα* = συνάπτειν τὰ βλέφαρα, τ. ἔ. κλείνειν τοὺς ὀφθαλμούς (κατὰ τὸν ὕπνον) || γενικῶς, συνάπτω, ἐνώνω || ἐπὶ συμβάσεων, κάμνω σύμβασιν, ὑπογράφω συμβόλαιον, μάλιστα δὲ δυνεῖζω χρήματα διὰ συμβολοῖου ἐπὶ ἐνεχύρω (ἐπὶ ὑποθήκῃ).— μέσον, συνεισφέρει ἐξ ἰδίων (ἐκ τῆς περιουσίας μου), καταβάλλω (συνεισφέρω) ἐν μέρος || γενικῶς, συνεισφέρει, συντελῶ κοτὸ ἐν μέρος, καταβάλλω μέρος τι || *συνβάλλεται πολλὰ τοῦδε δειμματος* = πολλὰ πράγματα συντελοῦσιν (τ. ἔ. συνεισφέρουσι τὸ μερίδιόν των) εἰς αὐτὸν τὸν φόβον, πολλὰ δηλ. ἐνοῦνται εἰς τὸ νὰ προκληθῇ (νὰ προκύψῃ) ὁ φόβος αὐτός || *συνβάλλομαι ξενίαν* = συνάπτω (διὰ γραπτῆς συμβάσεως) φιλικὰς σχέσεις || *συνβάλλομαι λόγους* (ἢ κατ' ἀπλῶς *συνβάλλομαι*) = ἐρχομαι εἰς διαπραγματεύσεις πρὸς τινα, ὄνολγω συνδιασκεψίν μετ' ἄλλων, συνδιασκέπτομαι || γενικῶς, παίζω (παίρνω) τὸ μέρος τινός, εἶμαι ὠφέλιμος.— ἢ ἐν ἐχθρική ἔννοιᾳ, ἐμβάλλω δύο εἰς ἐρίδα, «τοὺς βάζω νὰ τασκαθοῦν» (κρρ. τοὺς θάλλω μαζί, «τὸν ἕνα κοντὰ στὸν ἄλλον», ἐξερεδίζω τὸν ἕνα κατὰ τοῦ ἄλλου, λατ. *comitto* || ὡς. *συνβάλλω μάχην* = ἐμπλέκομαι εἰς μάχην, συνάπτω μάχην κατὰ τινος, ἀρχίζω τὴν μάχην || *συνβάλλω ἐχθρᾶν*, *ἐριν* = προκαλῶ ἐχθρᾶν, ἐριν (γίνονται αἰτία νὰ ἀρχίσῃ μία κατάστασις ἐχθρᾶς, ἐρίδος). 2) συναντῶμαι μετὰ τινος, συναντῶ τινὰ κατὰ τύχην.— III θάλλω ὁμοῦ, τοποθετῶ τὴν παραπλευρῶς ἄλλου, παραβάλλω, συγκρίνω.— μέσον, ὑπολογίζω, λογαριάζω.— παθητ. συγκρίνομαι, ἀνάγομαι εἰς..., ἀντιστοιχῶ: τὸ *Βαβυλώνιον τάλαντον συμβαλλόμενον πρὸς τὸ Εὐβοικόν* ('Hρόδ.) = τὸ τάλαντον τῆς Βαβ. συγκρινόμενον πρὸς τὸ Εὐβ. (ἀναγόμενον εἰς..., ἐν ἀντιστοιχίᾳ πρὸς...). 2) ἐκ τῆς συγκρίσεως τῶν γεγονησάντων συνάγω (συμπεραίνω, εικάζω) || μετ' αἰτ., μαντεύω τι, ἢ συνάγω τι κατὰ συμπερασμόν, ἐρμηνεύω, καταλαμβάνω, ἐννοῶ.— IV μέσον, συμφωνῶ ἐπὶ τινος, ὀρίζω ἀπὸ κοινοῦ.— V ἀμτβ., συνέρχομαι || συναντῶμαι.

συμ-θάς, ἄσα, ἄν, μτχ. ἄρρ. β' τοῦ *συμβαίω*.
συμ-θάσειώ, ἐφστ. τοῦ *συμβαίω*· ἐπίθυμῶ νὰ κάμω συμμαχίαν ἢ συνθήκην (σύμβασιν) μετὰ τινος.
συμ-θάσιλεύω, μελλ. -σω· ὡς καὶ νῦν, συμβασιλεύω, βασιλεύω ὁμοῦ μετὰ τινος.
σύμ-θάσις, -εως, ἡ (σμβαίνω)· ὡς καὶ νῦν, σύμβασις, συμφωνία, συμδιεσμός, συνθήκη.
συμ-θᾶτήριος, ὄν· = *συμβατικός* (βλ. λ.).
συμ-θᾶτικός, ἡ, ὄν (σμβαίνω)· ὁ τείνων (ὁ ἔγων) εἰς συμφωνίαν, ὁ συμβιβαστικός.
συμ-θεδᾶναι, ἰων. ἀντι *συμβεθηκέναι*, ἀρρφ. πρκ. τοῦ *συμβαίω*.

συμ-θεδάσθαι, ἀρρφ. παθ. πρκ. τοῦ *συμβαίω*.
συμ-θέδηκα, πρκ. τοῦ *συμβαίω*.
συμ-θῆναι, ἀρρφ. ἄρρ. β' τοῦ *συμβαίω*.
συμ-θιάζω, μελλ. -άσω· ἐξαναγκάζω εἰς ἔνωσιν, συνάπτω διὰ τῆς θίας, «στρυμῶν».
συμ-θιόζω, μελλ. -βιάσω, ἀττ. -βιβῶ· μεταβατικὸν ἐνεργείας τοῦ *συμβαίω*· φέρω (ἄγω) ἐπὶ τὸ αὐτὸ, συνάπτω, συνενώνω || μφρ., ὡς καὶ νῦν, συμθιόζω, συνδιαλλάσσω, συμφιλίωνω.—παθ., συμθιόζομαι, συμφιλίωνομαι.— III θάλλω ὁμοῦ, παραβάλλω,

συγκρίνω, ἀντιπαραβάλλω.— III ἀποδεικνύω λογικῶς.— IV διδάσκω ('Έβθ).

συμ-θίω, μελλ. -βιάσομαι· ἄρρ. β' *συνεβίω*, ἀρρφ. *συνβιῶναι*· πρκ. *συνεβίωκα*· ὡς καὶ νῦν, συμβίω, συζῶ, ζῶ μετὰ τινος
συμ-θιωτής, -οῦ, ὁ (συνβιῶν)· ὁ σύμβιος, ὁ ζῶν ὁμοῦ μετὰ τινος, ὁ συζῶν, σύντροφος, συνεταιρὸς.
συμ-θλήμενος, μτχ. ἐπ. παθ. ἄρρ. β' τοῦ *συνβάλλω*.
συμ-θλήσσει, ἐπ. β' ἐν. παθ. μελλ. τοῦ *συνβάλλω*.
συμ-θλητός, ἡ, ὄν, ρημ. ἐπιθ. τοῦ *συνβάλλω*· παραβλητός, δυνάμενος νὰ παραβληθῇ, δυνάμενος νὰ συγκριθῇ.

συμ-θοάω, μελλ. -βοήσομαι· βοῶ ἰσχυρῶς, φωνάζω δυνατὰ, ἢ κραυγάζω ὁμοῦ μετὰ τινος || μετ' αἰτ. προσ., βοῶ πρὸς τινα, καλῶ τινα ὁμοῦ ἢ συγκρώνως, τὸν προσφωνῶ, τὸν ἐπικαλοῦμαι.

συμ-θοήδεια, ἡ· ἠνωμένη βοήθεια, ἡ βοήθεια παρεχομένη ἀπὸ κοινοῦ μετ' ἄλλων, συνεπικούρησις, ἀλληλοβοήθεια.

συμ-θοηθῶ, μελλ. -ἦσω· ὡς καὶ νῦν, συμβοηθῶ, βοηθῶ ὁμοῦ, ἐρχομαι καὶ ἐγὼ εἰς βοήθειάν τινος μαζί με ἄλλους, συντελῶ (συνεργῶ, συνενώνομαι) εἰς τὴν πρὸς τινα παρασχὴν βοήθειαν.

συμ-θόλαιον, τὸ (συνβάλλω)· σύμβολον (σημεῖον) ἐξ οὗ τεκμαίρεται τίς τι (συνάγει συμπεράσματα), τεκμήριον, ἐνδείξις, γνώρισμα || σημεῖον, σύμπτωμα.— II κατὰ τὸ πλείστον ἐν τῇ πληθ., τὰ *συνθόλαια* = ὡς καὶ νῦν, τὰ συμβόλαια, τὰ συμβόλαιον, συμφωνητικόν, σύμβασις, συμφωνία, ὁμόλογον || *συνθόλαιον* (ὁμόλογον) εἰς ἀνεγνώριον ὀφειλομένου χρέους ἢ δανείου, «χρεωστικόν» || τὰ *Ἀθήνηζε καὶ τὰ Ἀθήνηθεν συμβόλαια* = ὁμόλογον (συνθόλαιον) διὰ χρήματα δανεισθέντα ἐπὶ ἐνεχύρω τῶν φορτίων τῶν εἰσαγομένων εἰς Ἀθήνας ἢ καὶ τῶν ἐξαγομένων ἐξ Ἀθηνῶν || *συνθόλαια ἀποστρεφῆναι* = ἀποστρεφῆν τὴν ἀπότιον τῶν δανεισθέντων διὰ συμβολαίου χρημάτων || *πράξεις συμβολαίων* = εἰσπράξεις τοιοῦτων δανείων. 2) γενικῶς, ὑποχρέωσις, ἐνασχόλησις, συμφωνία. 3) ἡ κοινωνικὴ ἀναστροφή: τὰ τοῦ καθ' ἡμέραν *βίου συμβόλαια* = αἱ ὑποχρεώσεις τοῦ καθ' ἡμέραν· βίου, κοινωνικὰ ἢ κοινὰ πολιτικὰ δικαιώματα.

συμ-θόλαιος, α, ὄν (σύνβολον)· ὁ ἀνήκων ἢ ἀρμόζων ἢ ἀναφερόμενος εἰς συμβόλαιον.

συμ-θολέω, μελλ. -ἦσω (συνβάλλω)· ὡς μετβ. ρίπτω ὁμοῦ || ὡς ἀμτβ. συναντῶ, συναντῶμαι.

συμ-θολή, ἡ (συνβάλλω)· τὸ φέρειν (βάλλειν, ρίπτειν) ὁμοῦ, τὸ συμβάλλειν.— III (ἐκ τοῦ παθητ.), τὸ ἐρχεσθαι ἐπὶ τὸ αὐτὸ, συνάντησις, ἔνωσις, συνένωσις || τὸ συναπτόμενον μέρος, ὁ ἀρμός, ὁ σύνδεσμος, ὁ δεσμός, τὸ ἄκρον. 2) ἐν ἐχθρ. ἐνν., ἐχθρική συνάντησις, συμποκλή, μάχη. 3) συνεισφορά, ἔρανος.— ἐν τῇ πληθ., αἱ *συνθολαί* = τὰ συνεισφερόμενα πρὸς κοινὸν συμπόσιον, ἔρανος: *δειπνεῖν ἀπὸ συνθολῶν* (=λατ. *de symbolis esse*) || *συνθολαί* ἐκαλεῖτο ὡς. καὶ αὐτὸ τὸ ἐξ ἔρανου συναποτελούμενον δεῖπνον

συμ-θολικός, ἡ, ὄν (συνβολή)· ὁ ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς *σύνβολον* ἢ *συνβολήν*· ἦτοι 1) ὁ σημαίνων διὰ σημεῖου ἢ συμβόλου, ὡς καὶ νῦν συμβολικός. 2) ὁ ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς *συνβολήν* (τ. ἔ. συνεισφοράν, ἔρανον) πρὸς κοινὸν συμπόσιον.

σύμ-θολον, τὸ (συνβάλλω)· τὸ σημεῖον ἐξ οὗ τις εικάζει (συμπεραίνει) τι, γνώρισμα, σύνθημα, τεκμήριον, ἐνδείξις || *σύνβολον λαμπάδος* = τὸ σημεῖον (τὸ σῆμα) τὸ διδόμενον διὰ πυροσὺ καιομένου κατόπιν εἰδικῆς συμφωνίας, τὸ τῆς φρυκτωρίας σῆμα (σύνθημα). 2) *σύνθολα* ἐκαλοῦντο ἐπίσης τὰ δύο τεμάχια νομισματός ἢ ἀσπραγάνου, ἢ δόλου τινός πράγματος, ἕκαστον ἐκ τῶν ὁποίων ἐκράτει ἐκότερος τῶν διὰ φιλίας συνδεθέντων προσώπων, κατόπιν κοινῆς συμφωνίας, ὥστε ἡ μετὰ πολὺν χρόνον καὶ μετὰ πολλὰς περιπετείας ἀνδεχομένη νέα συνάντησις τῶν νὰ πιστοποιητῆ ἀσφαλῶς διὰ τῆς ἀνασυμμελογήσεως τῶν δύο τεμαχίων (=λατ. *teserae hospitalitatis*, ἕλλ. καὶ *λεσταί*). 3) ἐν Ἀθήναις, *σύνβολον* ἐκαλεῖτο ἐπίσης καὶ τὸ δελτίον (εἶδος εἰσο-

ιτηρίου, δελτίον ταυτότητος, λατ. *lessewa*), τὸ ὁποῖον ἐλάμβανεν ἕκαστος τῶν δικαστῶν ὅμα τῆ εἰσόδῳ του εἰς τὸ δικαστήριον, καὶ ἐπὶ τῆ ἐμφανίσει τοῦ ὁποῦ ἐλάμβανον ὑπεροπὴν παρὰ τῆς ἀρμοδίας ἀρχῆς τὸν δικαστικὸν μισθὸν || παρόμοιον *σύμβολον* (δελτίον) ἐχρηστεῖτο καὶ εἰς ἄλλας περιπτώσεις ἕκαστος π.χ. τῶν βουλευμένων νὰ μετασχεύσιν εἰς συμπόσιον διὰ κοινῆς συνεισφορᾶς εἶδιδε τοιοῦτον *σύμβολον* εἰς τὸν ἀναλαμβάνον τὴν προμήθειαν τῶν ἀναγκασιούτων διὰ τὸ συμπόσιον ὑλικῶν, μετὰ τὸ τέλος δὲ τοῦ συμποσίου κατέβαλλε τὸ ἀναλογοῦν αὐτῷ μέρος τῆς δαπάνης ἄμα τῆ ἐπιδείξει τοῦ *συμβόλου* | τοιοῦτον *σύμβολον* ἐχρηστεῖτο ὡσαύτως διὰ τὴν συμμετοχὴν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Δήμου, διὰ τὴν ἐξασφάλισιν νυκτερινοῦ κατολύματος (κλίνης) εἰς τοὺς εἰς Ἀθήνας ἀφικνουμένους ξένους, καὶ εἰς ἄλλας τινὰς περιπτώσεις || ὅθεν κατήντησε *σύμβολον* νὰ σημαίνῃ καὶ «ἄδεια», «προνόμιον». — || τὰ *σύμβολα* = αἱ διατάξεις ἐμπορικῆς συνθήκης, συναπτομένης μεταξὺ δύο πόλεων πρὸς ὁμοίαιαν προορασίαν τῶν ἐμπορικῶν τῶν συμφερόντων: *σύμβολα ποιοῦμαι πρὸς πόλιν* = συνάπτω ἐμπορικὴν σύμβασιν μετὰ τινος πόλεως.

σύμβολος, ον (*συμβάλλω*) ὁ συμβάλλων, ὁ ὁμοῦ ἐρχόμενος, ὁ συναντῶμενος, ὁ κατὰ τύχην συναντῶν || ὁ τυχαῖος. — || *σύμβολος* (ἐνν. *οἰωνός*), ὁ σημεῖον, οἰωνός, μαντεία, προφητεία.

συμβούλευμα, -ατος, τὸ (*συμβουλεύω*)· δοδεῖσα συμβουλή.

συμβουλευτέος, α, ον (*συμβουλεύω*) ὁ ἔχων ἀνάγκην νὰ τύχῃ συμβουλῆς τινος, ἢ ἡ συμβουλή ἢ ὁποία πρέπει νὰ δοθῇ εἰς τινά || ὁδ. πληθ. *συμβουλευτέα* = ἅ πρέπει τις νὰ δώσῃ ὡς συμβουλήν || *συμβουλευτέον* = πρέπει νὰ συμβουλευθῇ τις.

συμβουλευτικός, ἡ, ὄν (*συμβουλεύω*) ὡς καὶ νῦν, συμβουλευτικός, ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ συμβουλεύειν, παραινετικός.

συμβουλεύω, μελλ. -*σοῦ* ὡς καὶ νῦν, συμβουλεύω, δίδω συμβουλήν (μετὰ δοτ. προσ. ὡς τὸ λατ. *consulere alicui*) || μετ. ἀπρφ., συμβουλεύω τινά νὰ πράξῃ τι || μετὰ αἰτ. πράγμ., δίδω συμβουλήν τινά, οὐσιώσ τι. — || μέσον, ζητῶ συμβουλήν παρὰ τινος, συσκέπτομαι μετὰ τινος, ζητῶ τὴν γνώμην του, τὴν συμβουλήν του, τὸν συμβουλεύομαι, λατ. *consulere alicquem* || ἀπολ., συμβουλεύομαι, συσκέπτομαι.

συμβουλή, ἡ (*σὺν+βουλή*) ὡς καὶ νῦν, συμβουλή, ὑπόδειξις, γνώμη (συμβουλή) δοδεῖσα, παραινεσις, σύστασις, νουθεσία. — || σύσκεψις, συμβούλιον, διάσκεψις.

συμβουλία, ἡ = *συμβουλή* I.

συμβούλιον, τὸ (*σὺν+βουλή*) ὡς καὶ νῦν, συμβούλιον, συνέλευσις πρὸς σύσκεψιν, συνέδριον. — || = *συμβουλή* I, συμβούλιον, ὁδηγία, σύστασις.

συμβουλόμαι, μελλ. -*βουλήσομαι*, ἀποθ. ἄρ. β' *συνεμάνην*· μαίνομαι ὁμοῦ μετὰ τινος, μετέχω τῆς ματίας ἄλλου τινός.

σύμβουλος, ὁ (*σὺν+βουλή*) ὡς καὶ νῦν, ὁ σύμβουλος, ὁ συμβουλεύων, ὁ παρέχων συμβουλήν.

συμβύω, μελλ. -*θσοῦ*· συνυδῶ, στοιβάζω, «οτουπῶν».

συμμάθειν, ἀπρφ. ἄρ. β' τοῦ *συμμανθάνω*.

συμμάθητής, -οῦ, ὁ ὡς καὶ νῦν, συμμαθητής, ὁ μετ' ἄλλων μανθάνων, λατ. *condiscipulus*.

συμμαίνομαι· πρ. β' *συνμύεμαι*· παθ. ἄρ. β' *συνεμάνην*· μαίνομαι ὁμοῦ μετὰ τινος, μετέχω τῆς ματίας ἄλλου τινός.

συμμανθάνω· μελλ. -*μαθήσομαι*· ἄρ. β' *συνεμάνην*· μανθάνω ὁμοῦ μετὰ τινος, μανθάνω μετ' ἄλλων, μετέχω τῆς μαθήσεως ἢ τῶν γνώσεων τῶν ἄλλων. — δ *συμμανθάνω* = ὁ ἔχων συνηθίσει εἰς τι πράγμα.

συμμάρπτω, μελλ. -*ψωῦ*· ἀρπάζω, «ἀδράχνω» ὁμοῦ μετὰ τινος, συναρπάζω, συνδράττομαι.

συμμαρτυρέω, μελλ. -*ήσω*· μαρτυρῶ μετὰ τινος, φέρω μαρτυρίαν εἰς ὑποστήριξιν τινος, συνεπιβεβαιῶ, συνεπιμαρτυρῶ.

συμμαρτύρομαι, ἀποθ. (*συνμαρτυρῶ*) = *συμμαρτυρέω* (βλ. λ.) || διαμαρτύρομαι μετ' ἄλλων, λατ. *confessor* (Κ. Δ.).

συμμάρτυς, -ἔρος, ὁ, ἡ ὁ συμμαρτυρῶν, ὁ μετ' ἄλλων φέρων (καταθέτων) τὴν αὐτὴν μαρτυρίαν.

συμμάχω, μελλ. -*ήσω* (*σύμμαχος*)· εἶμαι σύμμαχος, εἶμαι συνδεδεμένος διὰ συμμαχίας || καὶ γενικῶς, βοηθῶ, συντρέχω.

συμμάχια, ἡ, καὶ ἰων. -*ία* (*συνμαχέω*) ὡς καὶ νῦν, συμμαχία ἐπιθετικὴ καὶ ἀμυντικὴ, συνασπισμός ἐπιθετικὸς καὶ ἀμυντικὸς (ἐν ᾧ *ἐπιμαχία* ἐκαλεῖτο ἡ ἀμυντικὴ μόνον συμμαχία). — γενικῶς, βοήθεια, ὑποστήριξις, συνδρομή. — || = *οἱ σύμμαχοι*, *τὰ συμμαχικόν*, τ. ἔ. τὸ σύνολον τῶν συμμαχῶν || ὡς. ἐπικουρικὴ δύναμις || γενικῶς, τὸ σύνολον τῶν φίλων, οἱ φίλοι.

συμμάχικός, ἡ, ὄν ὁ ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς συμμαχίαν, ὁ ἀναφερόμενος εἰς συμμαχίαν || *θεοὶ συμμαχικοὶ* = οἱ θεοὶ τοὺς ὁποῖους ἐπεκαλοῦντο κατὰ τὴν συναψίν συμμαχίας. — || τὸ *συνμαχικόν* = *οἱ σύμμαχοι*, αἱ συμμαχικαὶ δυνάμεις, τὰ συμμαχικὰ στρατεύματα. 2) συνθήκη συμμαχίας || *τὰ συμμαχικά* = τὰ ἀποβλέποντα εἰς συμμαχίας.

συμμάχισ, -ίδος, ἐιδότυπον θηλ. τοῦ *σύμμαχος*· ἡ σύμμαχος, ἡ συμμαχοῦσα, ἡ συμμαχική ἢ *συνμαχίς* (ἐνν. *πόλις*) = ἡ συμμαχικὴ πόλις. — || τὸ σύνολον τῶν συμμαχῶν, τὸ ὅσῳ τῶν συμμαχῶν.

συμμάχομαι, μελλ. -*μάχομαι*· ἄρ. α' *συνεμαχέσασην*, ἀποθ.· μάχομαι ὁμοῦ (ἐν συμμαχίᾳ) μετ' ἄλλων, συμπολεμῶ || εἶμαι σύμμαχος, εἶμαι βοηθός, ἐπίκουρος || γενικῶς, συμμετέχω εἰς τὴν προσπάθειαν τινος, συντρέχω.

σύμμαχος, ον (*σὺν+μάχη*) ὡς καὶ νῦν, σύμμαχος, ὁ μαχόμενος μετὰ τινος, ὁ συμπολεμιστής, ὁ συνεπίκουρος τινος, βοηθητικός. — ὡς ὅσο. *δ σύμμαχος* = ὡς καὶ νῦν, ὁ σύμμαχος, ὁ συνδεδεμένος διὰ συμμαχίας, ὁ σύντροφος ἐν πολέμῳ || καθόλου, βοηθός, ἀρωγός, ὑποστηρικτής.

συμμέμειγμα (ὁρθότ. τοῦ *συνμείγμαι*), παθ. πρ. τοῦ *συνμείγνυμι*.

συμμεθέπω· διέπω, τ. ἔ. διοκῶ (διευθύνω, κυβερνῶ) ὁμοῦ μετ' ἄλλων.

συμμεῖγνυμι, ἡ-ύω (ὁρθότ. τοῦ *συνμίγν-*)· μελλ. *συνμείξω*· ἀπ. καὶ ἰων. ἐν *συνμίγω*· μεῖγνύω ὁμοῦ, ἀναμειγνύω («ἀνακατώνω») τι μαζί με ἄλλο || φέρω τὴν εἰς σχέση πρὸς ἄλλο τι, τὸ συνενδέω, τὸ συνενώνω, τὸ συνάπτω, τὸ «σμίγω» || ἀνακοινῶ (μεταδίδω) τι εἰς τινά. — || παθητ., μετὰ μέσ. μελλ. *συνμείξομαι*· ἀναμειγνύομαι μετὰ τινος, συναναμειγνύομαι, ἀνακατώνομαι || σχηματίζομαι δι' ἐνώσεως (διὰ συνδυασμοῦ) || ἐπὶ ποταμῶν, ἐνοῦμαι μετὰ τινος (χύνω τὰ ὕδατά μου, χύνομαι εἰς τινά) || ἔρχομαι εἰς ἐπαφὴν ἢ εἰς σύγκρουσιν πρὸς τινά. — || ἀμτβ. ἐν τῷ *ἀνεργῶ*, ἔχω σχέσεις μετὰ τινος, ἐπικοινωνῶ μετὰ τινος, συναστρέφομαι τινά, συνδιαλέγομαι μετὰ τινος || διαπραγματεύομαι μετὰ τινος. 2) ἔρχομαι εἰς χεῖρας, συμπλέκομαι, πρὸς τινά, τὸν ἀντιμετωπίζω (ἐχθρικός).

σύμμεικτος, ον, ὁρθότ. τοῦ *σύνμεικτος* (*συνμείγνυμι*) ὡς καὶ νῦν, ὁ σύμμεικτος, ἀνάμεικτος μετ' ἄλλων. — || ὁ σύνθετος ἐκ τινῶν ὑλικῶν, ὁ οὐσιώτατος ἐκ τινῶν (ὑλῶν).

σύμμειξις, -εως, ἡ, ὁρθότ. τοῦ *σύνμειξις* (*συνμείγνυμι*)· ἡ συνανμίξις, ἡ μετ' ἄλλων μείξις, ἀνάμειξις, «ἀνακάτευμα». — || συναναστροφή, ἐπιμείξια, σαρκικὰ συνουσία, σὺζεῦξις.

συμμελετάω, μελλ. -*ήσω*· μελετῶ (ἐξασκοῦμαι, γυμνάζομαι) ὁμοῦ μετ' ἄλλων.

συμμένω, μελλ. -*μενώ*· μένω ὁμοῦ, διαμένω ὁμοῦ μετ' ἄλλων, συναστρέφομαι. 2) ἐμμένω, ἐπιμένω, εἶμαι ἔμμονος, διαμένω, συνεχίζω, ἐξακολουθῶ.

συμμερίζω, μελλ. -*σοῦ* (*σὺν+μέρος*)· διαμοιράζω, μερίζω (χωρίζω) εἰς μέρη καὶ δίδω καὶ εἰς ἄλλους. — μέσον, ὡς καὶ νῦν, συμμερίζομαι, λαμβάνω μερίδιον ἐκ τινος πράγματος μαζί με ἄλλους, συμμετέχω (μετὰ δοτ.).

συμμεταβαίνω, μελλ. -*βήσομαι*· μεταβαίνω κάπου ὁμοῦ μετ' ἄλλων.

συμμεταβάλλω, μελλ. -*βαλῶ*· μεταβάλλω ὁμοῦ

(ἢ συγχρόνως) μετ' ἄλλων, ἐνοῦμαι μετ' ἄλλων (τοὺς βοηθῶ) εἰς τὴν ἀλλαγὴν.— παθητ., μεταβάλλω θεῖον (ἢ γνῶμην κλπ., μεταβάλλομαι) καὶ λαμβάνω τὸ μέρος τινός.

συμ-μετα-χειρίζομαι, μελλ. -σομαι, ὡς ἀποθ. διαχειρίζομαι τι (φροντίζω περὶ τινός) ὁμοῦ μετ' ἄλλων.

συμ-μετα-χειρίζω = *συμμεταχειρίζομαι* (βλ. λ.).
συμ-μετ-έχω, μελλ. -μεθέξω (σύν+μετέχω) μετέχω σύν τινι, λαμβάνω μέρος εἰς τι μετὰ τινός, ὡς καὶ νῦν συμμετέχω.

συμ-μετ-ίσχω = *συμμετέχω*.

συμ-μέτ-οχος, ὄν (συμμετέχω) ὡς καὶ νῦν, συμμετέοχος, μετέχων εἰς τι ὁμοῦ μετ' ἄλλων, λαμβάνων μέρος εἰς τι, ὁ σύντροφός τινος.

συμ-μέτρῶ, μελλ. -ήσω μετρῶ ὑπὸ κοινοῦ ἢ ὁμοῦ μετὰ τινός ἢ καθιστῶ τι σύμμετρον (ἀνάλογον) πρὸς τι ἢ μετρῶ τι ἐν συγκρίσει πρὸς τι.— μέσον, ὑπολογίζω κατ' ἀναλογίαν, προσδιορίζω τι κατ' ἀναλογίαν ἢ ὑπολογίζω, συμπεραίνω, κἀμνω τὴν ἐκτίμησιν πράγματός τινος κατὰ συμπερασμόν.— παθητ., εἶμαι σύμμετρος, μετροῦμαι (καὶ προσδιορίζομαι) ἐν συγκρίσει πρὸς τι ἢ ἡμέρα μετροῦμαι χρονῶν χροδών = ἡ ἡμέρα αὐτὴ ὑπολογιζομένη (λογαριάζομένη) ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ χρόνου τῆς ἀπουσίας του (ἐν ἀναλογίᾳ πρὸς τὸν χρόνον τῆς ἀπουσίας του).

συμ-μέτρῳσις, -εως, ἢ (συμμετρέω) ἢ καταμέτρῳσις ἢ γενομένη δι' ὑπολογισμοῦ στηριζομένου εἰς ἀναλογίαν (παροβολήν, σύγκρισιν), τὸ μετρέϊν καὶ ὑπολογίζειν ἐπὶ τῇ βάσει γνῶμονος.

συμ-μετρία, ἢ (σύμμετρος) ὡς καὶ νῦν, συμμετρία, ἡ ἀρμόζουσα (πρέπουσα) ἀναλογία (ἀντιθ. τῆ ἀσυμμετρία, ἀμετρία).

σύμ-μετρος, ὄν (σύν+μέτρον) ὡς καὶ νῦν, σύμμετρος, ἔχων τὰς πρεπούσας ἀναλογίας, συμμετρικός, ἀνάλογος, «ταίριαστός», εὐάρμοστος, πρέπων (κυρ. ὁ (με)μετρημένος ὁμοῦ μετὰ τὴν καὶ ὑπολογισθεὶς ἐν συγκρίσει πρὸς αὐτὸ) ἢ ὄν ἔχων τὸ αὐτὸ μέτρον ἢ μέγεθος μετὰ τινός, ἰσομέτρος, ἰσομεγέθης. 2) προσομοιάζων, ὁμοῖος, παρεμφερής ἢ ὁ τῆς αὐτῆς ἡλικίας μετὰ ἄλλον τινὰ, ἰσόχρονος. 3) ἀπολ., ὁ ἔχων τὸ προσήκον μέτρον, τὴν προσήκουσαν ἀναλογίαν, μέτριος ἢ καθόλου, ὁ προσήκων, ὁ πρέπων.— III ἐπίρρ. *συμμέτρως* = ἐν προσήκοντι μέτρῳ, καταλήλως, συμμετρικῶς ἢ *συμμέτρως ἔχω* = εἶμαι σύμμετρος, ἀνάλογος, συμμετρικός ἢ *συμμέτρως ἔχω πάχους* = ἔχω τὸ ἀνάλογον πάχος.— συγκριτ. *συμμετρώτερον* = ἀρμωδιώτερον, μετὰ μείζονος συμμετρίας.

συμ-μητίσθαι, μελλ. -θσομαι = ἀκέπτομαι ὁμοῦ μετὰ τινός, συσκέπτομαι.

συμ-μηχάνασθαι, μελλ. -ήσομαι μηχανῶμαι (μηχανεύομαι, φροντίζω) ὁμοῦ μετὰ τινός, συνεπινοῶ, βοηθῶ εἰς τὸ νὰ ἀχθῇ τι εἰς πέρας (εἰς τὸ νὰ γίνῃ τι).

σύμ-μίγξις, ἐπίρρ. (συμμιγῆσαι, τοῦ *συμμιγνυμι*) συμμεικτως, ἀναμεικτως, μίγδην, ἀναμίξ, «ἀνακατωτά».

σύμ-μίγξιναι, ἀπρφ. παθ. ἀορ. δ' τοῦ *συμμιγνυμι*.
σύμ-μίγξις, ἐς (συμμιγῆσαι) ὁ ὁμοῦ μειγνυμένος, ὁ συμμειγνυμένος, ὁ συμμεικτός, ἀνάμεικτός ἢ ὁ ἀνευ διακρίσεως, κοινός.

σύμ-μίγνυμι βλ. τὸ ὀρθότ. *συμμιγνυμι*.

σύμ-μικτός, ὄν βλ. τὸ ὀρθότ. *σύμμεικτός*.

σύμ-μίμῃσθαι, ἀποθ. μιμοῦμαι ὑπὸ κοινοῦ μετ' ἄλλων (ἢ συγχρόνως).

σύμ-μίμησις, -οῦ, ὁ (συμμιμέσθαι) ὁ μιμούμενος ὑπὸ κοινοῦ.

σύμ-μινῆσθαι, πρφ. -μέμνημαι, ἀποθ. (σύν+μινῆσθαι) ἀναμινῆσθαι (φέρειν ἐν νῶ, ἐνδυμῶμαι, ἀναπολῶ) ὁμοῦ μετ' ἄλλων.

σύμ-μικς, -εως, ἢ βλ. τὸ ὀρθότ. *σύμμειξις*.

σύμ-μίγξις, ἐπ. καὶ ἰων. ἀντι *συμμιγνυμι*.

σύμ-μολπος, ὄν (σύν+μολπή) = *συναρπῆς* (βλ. λ.).

σύμ-μορσία, ἢ (σύν+μέρος) κυρ. ἔνωσις μερῶν, ἠνωμένα τμήματα ἢ ἐν Ἀθήναις οἱ πρῶτοι κατὰ τὸν πλοῦτον 1200 Ἀθηναῖοι ἦσαν διτρημένοι εἰς 20 *συμμορσίας* ἢ *σωματεῖα* (ὁμίλους), ἧτοι ἐκάστη συμμορσία ἀπετελεῖτο ἐξ 60 μελῶν, ἀναλόγῳ δὲ δύο *συμμορσίαι*.

εἰς ἐκάστην φυλὴν ἐκάστη ἐκ τῶν συμμορσιῶν αὐτῶν ἀνελάμβανε μὲ τὴν σειρὰν τῆς τὴν ἀντιμετώπισιν τῶν ἐκτάκτων πολεμικῶν ἀναγκῶν.

σύμ-μορφος, ὄν (σύν+μόρφος) ὁ συμμετέχων εἰς τὴν καταβολὴν φόρων, ὁ συνεισφέρων, ὁ κατατεταγμένος εἰς φορολογικούς καταλόγους μαζί με ἄλλους ἢ οἱ *ξύμμοροι* = αἱ ὁμόσπονδοι (φόρου ὑποτελεῖς) πόλεις τῆς Βοιωτίας.

σύμ-μορφίζω = *συμμορφῶ* (βλ. λ.).

σύμ-μορφος ὄν (σύν+μορφή) ὁ ὁμοίμορφος, ὁμοιοσχημος, πρὸς τινα ἢ ἀπολ. ὁμοῖος, παρόμοιος.

σύμ-μορφῶ, μελλ. -ώσω (*σύμμορφος*) δίδω ὁμοίαν μορφήν, σχηματίζω ὁμοίως.— Παθητ., διαμορφοῦμαι ὁμοίως, σχηματίζομαι ὁμοίως.

σύμ-μοχθέω, μελλ. -ήσω μοχθῶ μετὰ τινός, συμμετέχω εἰς τοὺς μόχθους τινός.

σύμ-μύω, μελλ. -θύσω ἀμτβ., συγκλείομαι, κλείομαι τελείως (ἐπι τραυματίων καὶ πληγῶν) ἢ ὡς ἐπὶ τῶν θλεφάρων καὶ χειλέων.— ἢ ὡς μετβ., κλείω τελείως, ἐνώνω, «σφαλιζῶ» (τὰ χεῖλη πχ. κλπ.).

σύμ-πάθειαι, ἢ (συμπαθήεις) ὁμοιοπάθειαι, ὁμοία διάθεσις, ὁμοιον αἰσθημα, ὡς καὶ νῦν συμπαθεῖαι, «συμπόνει».

σύμ-πάθειω, μελλ. -ήσω (*συμπαθήεις*) ὡς καὶ νῦν συμπαθῶ, συμπαθῶ, συμπονῶ, αἰσθάνομαι τὰ εὐτὰ αἰσθήματα μετὰ τινός, ἔχω ὁμοίαν διάθεσιν, εἶμαι εἰς τὴν ἴδιαν κατάστασιν ἢ μετὰ δοτ. πράγμ., συμπαθῶ διὰ τι ἢ ἀπολ., αἰσθάνομαι συμπαθεῖον.

σύμ-πάθειος, ἐξ (σύν+παθεῖν) ὁ ὑπὸ ὁμοίων αἰσθημάτων κατεχόμενος, ὁ συμπαθῶν, ὁ συμπονῶν, ὁ συμπαθῶν ἢ ὡς καὶ νῦν, συμπαθείς, συμπαθητικός.

σύμ-πάθειαι, ἢ, ποιητ. ἀντι *συμπαθείαι*.

σύμ-πάθειος, ἐπίρρ. τοῦ *συμπαθείης* ὡς καὶ νῦν, συμπαθῶς, μετὰ συμπαθείας, συμπαθητικῶς.

σύμ-παιδιζέω, μελλ. -ίσω παιδιζέω (ἡδὼ τὸν παιδῶν) ὁμοῦ μετὰ τινός ἢ γεν., κρουγάζω ὁμοῦ μετ' ἄλλων.

σύμ-παιδεύω, μελλ. -σομαι παιδεύω (διδάσκω) ὁμοῦ, συνδιδάσκω, συμπαιδευῶ.— Παθητ., ἐκπαιδεύομαι μετ' ἄλλων, συνεκπαιδεύομαι.

σύμ-παίζω, μελλ. -παίξομαι παίζω μετὰ τινός, ὡς καὶ νῦν συμπαίζω ἢ μετὰ σουτ. αἰτ., *συμπαίζω ἐορτήν μετὰ τινός* = *συνεορτάζω* μετὰ τινός.

σύμ-παίκτης, -οῦ, δ' = *συμπαιστής* (βλ. λ.), ὡς καὶ νῦν συμπαίκτης θηλ. *συμπαικτεῖρα*.

σύμ-παίκτηρ, -ορος, δ' = *συμπαιστής* (βλ. λ.), ὡς καὶ νῦν συμπαίκτηρ.

σύμ-παίδεν, θορ. ἀντι *συμπαίξιναι*.

σύμ-παιστής, -οῦ, δ' (*συμπαίζω*) ὁ συμπαίζων, συμπαίκτηρ, συμπαίκτης, σύντροφος ἐν τῷ παίζειν θηλ. *συμπαίστρια*, ἢ.

σύμ-παίστωρ, -ορος, δ' = *συμπαιστής* (βλ. λ.).

σύμ-παῖω, μελλ. -παιήσω ἀορ. α' -επαιήσω παῖω ὁμοῦ, συγκρούω ἔν πρᾶγμα ἐπὶ τοῦ ἄλλου.— ἢ ἀμτβ., πίπτω ἐπάνω εἰς τι καὶ κτυπῶ.

σύμ-πάν, τό, οὐδ. τοῦ *σύνπας* (βλ. λ.).

σύμ-παρα-θύω, μελλ. -θύσω στρυμῶν ὁμοῦ ἢ πλησίον, σπουπῶν.

σύμ-παρα-γίννομαι, ἀποθ. συμπαρευρίσκομαι, συμπαραστατῶ, ἔρχομαι ἢ φθάνω ὁμοῦ (συγχρόνως) ἢ συμπαραστατῶ, ἔρχομαι εἰς βοήθειαν, βοηθῶ.

σύμ-παρα-θέω, μελλ. -θεύσομαι τρέχω ὁμοῦ καὶ παραπλεύρως τινός.

σύμ-παρα-αινέω, μελλ. -έσω παραινῶ (παραινῶ, προτρέπω) ὑπὸ κοινοῦ μετ' ἄλλων, συμβουλεύω, συμπαροτρύνω ἢ ἐνοῦμαι καὶ ἐγὼ μετὰ τοὺς συνιστώνας ἢ ἐπίδοκιμάζοντάς τι.

σύμ-παρα-καθ-έζομαι συμπαρκαθῆμαι, παρακάθημαι μετ' ἄλλων, κάθημαι καὶ ἐγὼ πλησίον ἄλλων.

σύμ-παρα-καθ-ίζω, μελλ. -ίσω θάλλω τινὰ νὰ παρακαθίσθῃ (νὰ καθίσθῃ πλησίον ἄλλων).— μέσον, ὡς καθίζω τινὰ πλησίον ἄλλου.— ἢ ὡς ἀμτβ., κάθημαι πλησίον τινός.

σύμ-παρα-καλέω, μελλ. -έσω συμπροσκαλῶ, προσ-

καλῶ τινα μετ' ἄλλων ἢ συγχρόνως || παρακινῶ τινα μετ' ἄλλων.

συμ-παρα-κελεύομαι, μέσον· ἀπό κοινοῦ μετ' ἄλλων παρακινῶ (παρορμῶ), παροτρύνω, τινά.

συμ-παρα-ακολουθεῖω, μελλ. -ήσω· ὡς καὶ νῦν, συμπαράκολουθῶ, παρακολουθεῖω καὶ ἐγὼ ἐκ τοῦ πλησίον, συνοδεύω ἐκ τοῦ πλησίον, συμβαδίζω μετὰ τινος, εἶμαι προσεκολλημένος εἰς τινα.

συμ-παρα-κομίζω, μελλ. -σω· παρακομίζω ὁμοῦ, φέρω (ὀδιγῶ) μαζί καὶ πλησίον ἀλλήλων || ἐπι πλοίων, συνοδεύω κατὰ μήκος τῆς ἀκτῆς, πομπαστολῶ.

συμ-παρα-κύπτω, μελλ. -ψω· παρακύπτω συγχρόνως, ἢ κύπτω («σκύβω») πλησίον ἄλλου.

συμ-παρα-λαμβάνω, μελλ. -λήψομαι· ὡς καὶ νῦν, συμπαραλαμβάνω, παραλαμβάνω μαζί μου (ἢ ἐπιπροσθέτως), προσλαμβάνω ὡς βοηθόν μου.

συμ-παρα-μειγνύμι, ἢ -ύω, μελλ. -μείξω· ἀναμειγνύω ὁμοῦ προσῆτι.

συμ-παρα-μένω· παραμένω ὁμοῦ, παραμένω ἐν μέσῳ ἄλλων (μετὰ ζου.).

συμ-παρα-νεύω, μελλ. -σω· συγκατανεύω, συγκατατίθεμαι, ὡσούτως καὶ ἐγὼ || κλίνω πρὸς ἀμφοτέρας τὰς ἐρμηνείας (ἐπι διφορούμενων χρησῶν).

συμ-παρα-νήχομαι, μελλ. -νήξομαι, ἀποθ.· νήχομαι (κολυμβῶ) παραπεύρωσ ἄλλων, συγκολυμβῶ.

συμ-παρα-πέμπω, μελλ. -ψω· συνοδεύω ὁμοῦ μετ' ἄλλων, συμπεμπῶ.

συμ-παρα-π-ἀλλύμι, μελλ. -ολέσω· καταστρέφω ὁμοῦ μετὰ τινος, συναποκτείνω.— παθητ. καὶ μέσον, μετὰ πρκ. δ' -όλωλα· καταστρέφομαι (χάνομαι) ὁμοῦ μετ' ἄλλων, ἢ ἐπὶ πλεόν ἄλλων καταστραφέντων, συναφανίζομαι.

συμ-παρα-σκευάζω, μελλ. -σω· παρασκευάζω ὁμοῦ μετὰ τινος, βοηθῶ (μετέχω) εἰς τὰς προετοιμασίας, προετοιμάζω (ἢ καὶ ἐκτελῶ) τι μετ' ἄλλων.

συμ-παρα-στάθω, μελλ. -ήσω (συμπαραστάτης)· συμπαρίσταμαι εἰς τινα, τοῦ εἶμαι συμπαραστάτης, τὸν βοηθῶ, «τοῦ συμπαραστάχομαι».

συμ-παρα-στάτης, -ου, δ' (συμπαρίσταμαι)· ὁ ἐκτάμενος πλησίον τινὸς πρὸς βοηθειάν του, συμβοηθῶς, βοηθός, ὡς καὶ νῦν συμπαραστάτης.

συμ-παρα-τάσσομαι, ἀττ. -ετομαι· παρατάσσομαι (πρὸς μάχην) ὁμοῦ μετ' ἄλλων || γεν., τάσσομαι (παραπεύρωσ ἄλλων εἰς γραμμὴν).

συμ-παρα-τηρέω, μελλ. -ήσω· ἴσταμαι πλησίον καὶ παρατηρῶ.

συμ-παρα-τρέφω, μελλ. -θρέψω· ἀνατρέφω συγχρόνως (ἢ ἐπὶ πλεόν ἄλλων).

συμ-παρα-φέρω, μελλ. -παροίσω· φέρω ὁμοῦ καὶ πλησίον ἀλλήλων || παραφέρω (τ. ἔ. παρσούρω) ὁμοῦ μετὰ τινος.— παθητ., φέρομαι ὀρμητικῶς (ὀρμῶ) ὁμοῦ μετὰ τινος.

συμ-παρα-εδρεύω, μελλ. -σω· ὡς καὶ νῦν, συμπαρεδρεύω, παρακάθημαι ὁμοῦ μετὰ τινος.

συμ-πάρ-ειμι (Α), ἀπρφ. συμπαρεῖναι (εἶμι)· πάρεμι ὁμοῦ μετ' ἄλλων, εἶμαι ὡσαύτως παρών, εἶμαι συγχρόνως μετ' ἄλλων παρών || παρίσταμαι ὡς βοηθός, βοηθῶ.

συμ-πάρ-ειμι (Β), ἀπρφ. συμπαρεῖναι (εἶμι)· πορεύομαι ὁμοῦ (ἢ συγχρόνως) μετὰ τινος, συμπαρεύομαι, συμβαδίζω || προσέρχομαι ὁμοῦ ἢ συγχρόνως.

συμ-παρα-εισ-έρχομαι, μελλ. -παρεισελεύσομαι· ἐναργ. ἀδρ. β' -παρεισῆλθον· πρκ' -παρεισελήλυθα, ἀποθ.· παρεισερχομαι (παρεισθῶ) ὁμοῦ μετὰ τινος.

συμ-παρα-έπομαι, ἀποθ.· παρέπομαι (παρακολουθεῖω) ὁμοῦ μετὰ τινος, συμπαράκολουθῶ, συνοδεύω.

συμ-παρα-έχω, μελλ. -ξω· παρέχω (προσφέρω) ἀπὸ κοινοῦ μετ' ἄλλων.

συμ-παρα-ίπταμαι, ἀποθ.· παρίπταμαι καὶ ἐγὼ, ἴπταμαι (πετῶ) καὶ ἐγὼ πλησίον ἄλλων.

συμ-παρα-ίστημι· βάλλω τι(νά) νὰ σταθῆ πλησίον ἄλλου (νὰ συμπαρταχθῆ).— μέσον καὶ ἀμτβ. χρ. (ἐναργ. ἀδρ. β' -παρέστην, πρκ. -παρέστηκα)· ὡς καὶ νῦν, συμπαρίσταμαι, συμπαραστέκομαι, βοηθῶ.

συμ-παρα-ομαρτέω, μελλ. -ήσω· ὡς καὶ νῦν, συμπαρομαρτῶ, παρέπομαι μαζί με ἄλλους (ἢ ἄλλα), συμπαράκολουθῶ, συνοδεύω, συνακολουθεῖω.

συμ-παρ-οξύνω, μελλ. -ἔνω· παροξύνω (παροργίζω, ἐρεθίζω) ὁμοῦ μετ' ἄλλων (ἢ ὁμοίως).

σύμ-πας, ἐπ. καὶ ἀττ. **ξύμ-πας**, -πάσα, -πᾶν, ὄλος ὁμοῦ, ἅπας, ὀλόκληρος, ὄλος συγχρόνως, ὡς ἐν σώμα, (κατὰ τὸ πλείστον ἐν τῷ πληθ., παρ' Ὀμήρῳ δὲ πάντοτε) || ἐν τῷ ἐν. μετὰ περιληπτικῶν ὀνομάτων = τὸ ὄλον, ἐν ὄλω: δ' **σύμπας στρατός** = τὸ σύνολον τοῦ στρατεύματος | **ξύμπασα πόλις** = ἡ πόλις ὡς ἐν ὄλον.— || τὸ **σύμπαν** = τὸ ὄλον ὁμοῦ, τὸ σύνολον τῆς ὑποθέσεως.— τὸ **σύμπαν** καὶ ὡς ἐπίρρ. = καθόλου, γενικῶς, ἐν γενεῖ, ὀλοτελῶς, καθ' ὀλοκληρίαν, ἐντελῶς.

σύμ-πάσχω, μελλ. -πέσομαι· κυρ. πάσχω τὸ αὐτό, πάσχω ὁμοῦ || ὡς καὶ νῦν, συμπάσχω, διατίθεμαι ὁμοίως, ἀισθάνομαι τὰ αὐτὰ με' ἄλλον, τρέφω συμπαθεῖαν πρὸς αὐτόν, τὸν συμπαθεῖ.

σύμ-πάτάσσω, μελλ. -ξω· πατάσσω τινὰ ὁμοῦ μετὰ τινος (τ. ἔ. ἢ ἐγὼ θεοδούμενος καὶ ὑπ' ἄλλου πατάσσω τινὰ, ἢ πατάσσω τινὰ ὅπως καὶ ἄλλους).

σύμ-πάτέω, μελλ. -ήσω· πατῶ ὁμοῦ, καταπατῶ, συνδλιβῶ (π.χ. ἐνδύματα κατὰ τὴν πλύσιν).

σύμ-πατριώτης, -ου, δ' ὡς καὶ νῦν, συμπατριώτης, ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς πατρίδος.

σύμ-πεδῶ, μελλ. -ήσω· δένω ὁμοῦ, δένω χεῖρας καὶ πόδας || μτρφ., ἐπι παγετοῦ, ἀποναρκῶν τινὰ, «τὸν κάνω νὰ μουδιᾶσῃ», τὸν κάνω ἀνίκανον νὰ κινήθῃ.

σύμ-πείδω, μελλ. -σω· πείδω ὁμοῦ, συγκαταπέιδω, κερδίζω τινὰ με' τὸ μέρος μου || συντελῶ (βοηθῶ) εἰς τὸ νὰ πεισθῇ τις.— παθητ., πείδομαι συγχρόνως με' ἄλλους (ἢ μαζί· με' ἄλλους).

σύμ-πειρος, ον (σύν+πειρα)· ὁ πεπειραμένος εἰς τι, ὁ ἐμπειρὸς τινος, λατ. *expertus rei*.

σύμ-πέμπω, μελλ. -ψω· πέμπω ὁμοῦ, ἀποστέλλω ὁμοῦ ἢ συγχρόνως, συναποστέλλω. 2) μετέχω τῆς προπομπῆς, μαζί με ἄλλους συνοδεύω τοὺς προπεμπόμενους.

σύμ-πενδέω, μελλ. -ήσω· μτδτ., πενδῶ (θρήνω, σὺλλυποῦμαι) διὰ τινα ὁμοῦ μετ' ἄλλων.— || ἀμτβ., πενδῶ (θρηνῶ) ὁμοῦ μετὰ τινος.

σύμ-πέντε (σύν+πέντε)· πέντε ὁμοῦ, κατὰ πεντάδας.

σύμ-περαίνω, μελλ. -ἄνω· περαίνω (τελειώνω) ὁμοῦ ἢ συγχρόνως; συναποτελειώνω, βοηθῶ (συνεργῶ) εἰς τὴν ἀποπεράτωσιν, συναποπερατώνω, συμπληρῶ.— || φέρω εἰς πέρας, ἐξασφαλίζω, στερεώνω, ἢ ἀποφασίζω σταθερῶς || ὡς καὶ νῦν ἐν τῷ Λογικῇ, συμπεραίνω, συνάγω λογικὸν συμπέρασμα.— παθητ., *συμπεραίνεσθε* = συνάγεται ἐκ τούτου τὸ συμπέρασμα ὅτι..., ἔπεται ὅτι.— || μέσον, *συμπεραίνομαι* = ἐνούομαι τελειῶς μετὰ τινος πράγματος, ἔχω τὰ αὐτὰ πέρατα, ἔχω ἴσην ἔκτασιν || τὰς αὐτὰς σημ. ἔχει καὶ ὡς ἀμτβ. ἐναργ.

σύμ-περῶ, μελλ. -σω· πορῶ (καταστρέφω) ὁμοῦ μετὰ τινος, συνεργῶ (βοηθῶ, συντελῶ) εἰς τὴν καταστροφήν.

σύμ-περι-άγω, μελλ. -ξω· περιάγω (περιφέρω) ὁμοῦ ἢ συγχρόνως.— μέσον, περιάγω μαζί μου, περιφέρω μετ' ἐμοῦ.— παθητ., περιάγομαι (περιφέρομαι) ὁμοῦ μετὰ τινος.

σύμ-περι-ειμι, ἀπρφ. συμπερεῖναι (εἶμι)· περιέρχομαι μετὰ τινος.

σύμ-περι-λαμβάνω, μελλ. -λήψομαι· ὡς καὶ νῦν, συμπεριλαμβάνω, περιλαμβάνω (περικλείω, περιέχω), ὁμοῦ, (συμ)περιλαμβάνω διὰ μίαν συγχρόνως || περιλαμβάνω ἐν τῇ συνδίκῃ ὁμοῦ μετ' ἄλλων.

σύμ-περι-οστέω, μελλ. -ήσω· περινοστέω (θῆλ. περιέρχομαι) ὁμοῦ μετὰ τινος, ταξιδεύω (περιοδεύω) εἰς διαφόρους τόπους μαζί με ἄλλους.

σύμ-περι-φέρω· περιφέρω ὁμοῦ (ἢ μετὰ τινος).— || παθητ., περιφέρομαι μετὰ τινος, περιάγομαι (ὑπὸ τινος) μαζί με ἄλλους, περιτριγυρίζω μετ' ἄλλων.

2) περιφέρομαι μετὰ τινος, συναναστρέφομαι τινὰ, «τὸν κάνω πέρασ», ἔχω σχέσεις μαζί του || προσαρμόζομαι, συμμορφοῦμαι (πρὸς τὰς περιστάσεις π.χ. ἢ πρὸς τοὺς τρόπους τινός).

σύμ-πέσσω, ἀττ. -ττω· μελλ. -πέψω· βοηθῶ εἰς

τὸ *πίσσειν* (εἰς τὸ θρόσιμον, εἰς τὸ μαγεῖρευμα) || χωνεῖω ἐντελέω.

συμ-πέφρασαι, πρκ. τοῦ *συμφράζομαι*.

συμ-πέφυρμαι, παθ. πρκ. τοῦ *συμφύρω*.

συμ-πήγνυμι, καὶ **-ῶω**· μελλ. **-πήξω**· *πήγνυμι* (ἐμ-πήγω, στερεώνω) ὁμοῦ, συναρμῶζω, συνάπτω, κατασκευάζω. 2) ποιῶ τὴ στερεῶν, συμπαγές, «πήξω», τὸ κάμνω νὰ πήξῃ, τὸ παγώνω, τὸ συμπυκνώνω.— || παθητ., μετὰ ἐνεργ. πρκ. δ' *συμπέπηγα*· συντίθεμαι, σύγκειμαι 2) γίνομαι στερεός, πήζομαι, πήζω (ἀμτδ.), παγώνω, συμπυκνούμαι.

σύμ-πηκτος, ον (*συμπήγνυμι*)· ὁ ὁμοῦ συντεθειμένος, ὁ συμπηγμένος, συνηρμοσμένος, ἐστερεωμένος, συμπαγής, κατεσκευασμένος.

συμ-πιέζω, μελλ. **-έσω** ὡς καὶ νῦν, συμπιέζω, πιέζω ὁμοῦ, συνδλίβω, συσφίγω, «στρυμῶνω» || μτφρ., στενωχωρῶ, ἐνοχωλῶ.

συμ-πίνω, μελλ. **-πίομαι**· ἀόρ. δ' *συνέπιον*, ἀπφρ. *συμπιέειν*· πίνω ὁμοῦ, λαμβάνω μέρος εἰς πότον ἢ εἰς συμπόσιον (εἰς ἀγῶνα πότου).

συμ-πίπτω, μελλ. **-πεσοῦμαι**· ἀόρ. δ' *συνέπεσον*· πρκ. *συμπέπτωκα*· πίπτω ὁμοῦ, συγκρούομαι μετὰ θιότητος (ἐπὶ ἀνέμων π.χ.) λατ. *concurrere* || συναντῶμαι ἐν μάχῃ, ἔρχομαι εἰς χεῖρας, συμπλέκομαι, ἀντιμετωπίζω ἐχθρικούς. 2) γενικῶς, ὡς καὶ νῦν, συμπίπτω, συναντῶμαι. 3) ἐπὶ ἀτυχημάτων, ἐνσκήπτω, συμβαίνω, εἰς τινα, ἐπέρχομαι κατὰ τύχην || εὐρίσκω, συναντῶ, πίπτω ἐπάνω εἰς ἀτυχήματα κατὰ τύχην. 4) ἀπολ., συμβαίνω ἢ γίνομαι συγχρόνως, συμπίπτω κατὰ τύχην. 5) ἀπροσ. *συμπέπτει, συνέπιπτε, συνέπεσε* = συμθαίνει (συνέβαινε, συνέθε) κατὰ τύχην ἢ συγχρόνως («τυχαίνει ἢ ἐτύχαινε ἢ ἐτύχε νά...»).— || συμπίπτω, συμφωνῶ, εὐρίσκομαι ἐν συμφωνίᾳ πρὸς τι(να) || ἀπολ. συμφωνῶ ἀκριδῶς.— || καταπίπτω, καταρρέω, σωρίζομαι, κατακρημνίζομαι, λατ. *concidere*: *σῶμα συμπεσόν* = σῶμα καταβεβλημένον ὑπὸ νόσου, σῶμα καταρρεῖσαν, σωρισμένον.

συμ-πίπτω, ποιητ. ἀντὶ *συμπέπτω* (βλ. λ.), ἐνοκήπτω, ἐπίπτω, ἐφορμῶ, ἐκοπῶ.— || συμφωνῶ, συντρέχω, βοηθῶ.

συμ-πλάκηναι, ἀπφρ. παθ. ἀορ. δ' τοῦ *συμπλέκω*.

συμ-πλάνης, ον (*σύν+πλάνος*)· ὁ περιπλανώμενος ὁμοῦ μετὰ τινος, ὁ περιφερόμενος μετ' ἄλλων.

συμ-πλάσας, μτχ. ἀορ. α' τοῦ *συμπλάσσω*.

συμ-πλάσσω, ἀττ. **-πτω**· μελλ. **-πλάσω**· ἀόρ. α' *συνέπιασα*· πρκ. **-πέπλακα**· πλάττω ὁμοῦ, διαμορφῶ (δίω σχήμα): *συμπλάσσω γαίης* = πλάθω ἀπὸ χῶμα.— || μτφρ. ἐπινοῶ (ἐφευρίσκω, κατασκευάζω, «φαιμπικάρω» πλαστὴν ἱστορίαν) ὁμοῦ μετὰ τινος.

συμ-πλάτῳ, μελλ. **-ῆσω**· πλαταγῶ (συγκρούω, κτυπῶ) ὁμοῦ, χειροκροτῶ.

σύμ-πλεκτος, ον (*συμπλέκω*)· ὁ ὁμοῦ συμπελεγμένος, ὁ παρεμβεβλημένος.

συμ-πλέκω, μελλ. **-ξω**· ἀόρ. α' *συνέπλεξα*· παθητ., ἀόρ. δ' *συνεπλήκην*· πρκ. *συνπέπλεγμαι*· ὡς καὶ νῦν, συμπλέκω, πλέκω ὁμοῦ || ὡς. συστρέφω ὁμοῦ, συνάπτω (συνδέω) διὰ τῆς θίσις.— || παθητ., συμπλέκομαι, συστρέφομαι, πλέκομαι ὁμοῦ || ἐπὶ παλαιστών, ὡς καὶ νῦν, συμπλέκομαι, ἔχω ἐμπλοκῇ εἰς δεινὴν πάλην || γεν., ἐπὶ μαχομένων πολεμιστῶν, μάχομαι ἐκ τοῦ συστᾶσθαι, ἔρχομαι εἰς χεῖρας || ἐπὶ πλοίου, ἐμπλέκομαι εἰς ἀγῶνα μετὰ τοῦ ἀντιπάλου πλοίου, ναυμαχῶ || μτφρ., περιπλέκομαι εἰς τι (εἰς περιπέτειαν τι) || *ἔχνη συμπεπλεγμένα* = ἔχνη διασταυρούμενα κατὰ διαφόρους κατευθύνσεις, λαβύρινθος Ἰχθῶν (ἀντιθ. τῷ *ὄρθῳ ἔχνη*).

συμ-πλέω, μελλ. **-πλεύσομαι**· ὡς καὶ νῦν, συμπλέω, πλέω ὁμοῦ μετὰ τινος.

συμ-πληγᾶς, **-άδος**, θηλ. ἐπιθ. (*συμπλήσσω*)· ἡ ὁμοῦ πληττομένη, ἡ συγκρουομένη.— || ὡς ὄσα, τὸ συγκρούειν, ἡ σύγκρουσις, ἡ συμπλοκῇ, ἡ μάχη.— || *Συμπληγᾶδες* (ἐνν. *πέτραι*), αἰ=αἰ συγκρούμεναι πέτραι (βράχοι), καλούμεναι ἄλλως καὶ *Συνδρομάδες*· ἦσαν αἱ *Κυάνας* ἠῆσος, περὶ ὧν ἐπιτέτετο, δεῖ συνεκρούοντο μεταξύ των καὶ συνέτριβον πάντα ἐπιχειροῦντα νὰ πλεύσῃ διὰ μέσου αὐτῶν.

συμ-πλήγδην, ἐπίρρ. (*συμπλήσσω*)· μετὰ συγκρούσεως τῶν χειρῶν, μετὰ χειροκροτημάτων.

συμ-πληθύνω· πληθύνω ἢ αὐξάνω ὁμοῦ, πολλαπλασιάζω ὁμοῦ.

συμ-πληθῶω· συνεργῶ εἰς πλήρωσιν, φουσκώνω, ἐπαυξάνω.

συμ-πληρῶω, μελλ. **-ώσω** ὡς καὶ νῦν, συμπληρῶ, συμπληρώνω, συνεργῶ εἰς πλήρωσιν, πληρῶ (γεμίζω) τελείως || ἐπὶ πλοίων, ἐπανδρώνω (τὸ πλοῖον) μετὰ πλήρης πλήρωμα.

συμ-πλοκῇ, **-ῆς**, ἡ (*συμπλέκω*)· τὸ συνδιαπλέκειν, τὸ συνδιουραίνειν.— || ὡς καὶ νῦν, συμπλοκῇ, σύγκρουσις, μάχη ἐκ τοῦ συστᾶσθαι.

σύμ-πλοκος, ον (*συμπλέκω*)· συμπεπλεγμένος, περιπεπλεγμένος, περιτυλιγμένος, περιπλοκος, συνυφασμένος.

σύμ-πλοος, ον, συνηρ. **-πλους**, ον (*συμπλέω*)· ὁ συμπλέων, ὁ ὁμοῦ μετὰ τινος πλέων ἐν πλοίῳ.— ὡς ὄσα, ὁ συναυτήρ, ὁ συμπλωτήρ || μτφρ., ὁ σύντροφος εἰς τι, ὁ μέτοχος, συμμέτοχος.

συμ-πλώω, ἐπ. καὶ ἰων. ἀντὶ *συμπλέω*.

συμ-πνέω, μελλ. **-πνεύσομαι**· πνέω ὁμοῦ μετὰ τινος, συμφυῶ.— || μτφρ., συμφωνῶ μετὰ τινος, λατ. *conspirare* || *συμπνέω ἐμπαιίους τύχαις* = πνέω ὁμοῦ μετὰ ὁποῦνα ρεύματα τῆς τύχης, παρασύρομαι ὁπὸ τὰς ὁποτόμους καὶ ὁρημτικῆς τῆς τύχης μεταπτώσεις (ὑποκύπτω εἰς τὴν τύχην).

συμ-πνίγω, μελλ. **-πνιξοῦμαι**· συσφίγγω πνίγω, ἄγχω, ἀπάγχω || κάμνω τι νὰ σταματήσῃ ἀποτόμως καὶ τελείως.

συμ-ποδίζω, μελλ. **-ίσω**, ἀττ. **-ιῶ**· δένω ὁμοῦ τοὺς πόδας, δένω χεῖρας καὶ πόδας, «δένω χειροπόδαρα» || μτφρ., περιπλέκω, ἐμπλέκω, ἐμπερδύω, λατ. *impedire*.

συμ-ποιέω, μελλ. **-ῆσω**· ποιῶ τὴ ὁμοῦ μετὰ τινος, συνεργῶ (βοηθῶ) εἰς τὸ ποιεῖν τι.— || ποιῶ ποίημα ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τινος.

συμ-ποιμαίνομαι, παθητ. (*σύν+ποιμαίνω*)· *ποιμαίνομαι* (τρέφομαι) ὁμοῦ, συμβόδοκομαι || ηγαίνω εἰς τὴν βοσκὴν ὁμοῦ μετ' ἄλλων.

συμ-πολεμῶω, μελλ. **-ῆσω**· πολεμῶ ὁμοῦ μετὰ τινος, ὡς καὶ νῦν συμπολεμῶ, συναγωνίζομαι, λαμβάνω μέρος εἰς πόλεμον ἐν ὁμμαχίᾳ μετὰ τινος.

συμ-πολι-ορκέω, μελλ. **-ῆσω**· πολιορκῶ ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τινος (ἢ συγχρόνως), μετέχω (συνεργῶ, βοηθῶ) εἰς τινα πολιορκίαν.

συμ-πολίτευω, μελλ. **-σω** (*συμπολίτης*)· εἶμαι συμπολίτης τινός, εἶμαι πολίτης τῆς αὐτῆς πόλεως, ἔχω τὰ αὐτὰ μετὰ τινος ἄλλων πολιτικὰ δικαιώματα || τὰς αὐτὰς σημασ. ἔχει καὶ τὸ μέσον *συμπολιτεύομαι* || οἱ *συμπολιτευόμενοι* = οἱ συμπολιταί τινος.

συμ-πολίτης, **-ου**, ὁ (*σύν+πόλις*)· ὡς καὶ νῦν, συμπολίτης, πολίτης τῆς αὐτῆς πόλεως, λατ. *concivis*.

συμ-πομπεύω, μελλ. **-σω**· συνοδεύω ἐν πομπῇ, ἄγω ὁμοῦ πομπήν, ηγαίνω εἰς πομπήν.

συμ-πονέω, μελλ. **-ῆσω**· *πονῶ* (μοχθῶ, κοπιῶ, ταλαιπωροῦμαι) ὁμοῦ μετὰ τινος, συνταλαιπωροῦμαι, συγκοπιῶ || λαμβάνω μέρος εἰς τι, βοηθῶ εἰς τι, ἀνακουφίζω || ἀπολ., πάσχω, ὑποφέρω.

συμ-πονηρεύομαι, ἀποθ. ὁμοῦ πονηρεύομαι, συμ-μετέχω εἰς τὴν πονήρῃαν (εἰς τὴν ἀχρείτητα).

συμ-πορεύομαι, μέσ. μελλ. **-πορεύσομαι**· παθ. ἀόρ. α' *συνεπορεύθην*· ὡς καὶ νῦν, συμπορεύομαι πορεύομαι μαζί μετὰ τινος, συνοδοιπορῶ, συνταξιδεύω, ηγαίνω μαζί.

συμ-πορδέω, μελλ. **-ῆσω**· ὡς τὸ *συμπέρθω* (βλ. λ.), πορδῶ ὁμοῦ, συγκαταστρέφω, συνεργῶ (βοηθῶ) εἰς τὴν κατεδάφισιν (τὴν καταστροφὴν, τὴν ἐρήμωσιν, τὴν λεηλοσίαν).

συμ-πορίζω, μελλ. **-ίσω**· πορίζω (παρέχω) ὁμοῦ, συνεργῶ εἰς τὴν προμηθεῖαν τινος (πραγμ.).— μέσον, προμηθεύομαι (λαμβάνω) ὁμοῦ μετὰ τινος.

συμ-ποσία, ἡ (*συμπίνω*)· τὸ πίνειν ὁμοῦ, τὸ συμπίνειν, *συμπόσιον* (βλ. λ.).

συμ-ποσί-αρχος, **-ου**, ὁ (*συμπόσιον+ἀρχω*), καὶ **-άρχης**, **-ου**, ὁ· ὁ πρόεδρος συμποσίου ἢ συμποτῶν, ὁ ἀρχηγός συμποσίου, ὁ διευδύνων καὶ διευ-

θετών τὰ κατὰ τὸ συμπόσιον, λατ. *rex convivii* ἢ *magister bibendi*.

συμπόσιον, τὸ (*συμπίσιον*)· ὡς καὶ νῦν, συμπόσιον, εὐχάια, συνδιασκεδάσις, φαγοπότις, λατ. *convivium*. — || οἱ ἀποτελοῦντες τὸ συμπόσιον, οἱ συμπόται. — ||| ἡ αἰδοῦσα τοῦ συμποσίου.

συμπότης, -ου, ὁ (*συμπίσιος*)· ὡς καὶ νῦν, συμπότης, ὁ συμπίσιος, ὁ μετέχων συμποσίου, ὁ σύντροφος ἐν πότῳ, ὁ συμποσιάζων, ὁ συμποσιαστής.

συμποτικός, ἡ, ὁν (*συμπότης*)· ὁ ἀνήκων ἢ ὁ ἀρμόζων εἰς συμπότιον ἢ εἰς συμπόσιον || διασκεδαστικός, φαιδρός, εὐθυμος, «χαρούμενος».

συμπράκτωρ, -ορος, ὁ, ἰων. **-πρήκτωρ** (*συμπράκτωρ* δδοῦ=συνοδοιπóρος).

συμπράσσω, ἀτ. -ττω, ἰων. **συμπρήσσω**· μελλ. -ξω· ἀόρ. *ἀ' συνέπραξα*· ὡς καὶ νῦν, συμπράττω, πράττω ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τινος, συνεργῶ (συμβοηθῶ) εἰς τι || ἐνεργῶ ὁμοῦ μετὰ τινος, τὸν βοηθῶ || συνεργῶ εἰς διαπραγματεύειν, συνδιεξάγω διαπραγματεύσεις. 2) συντάσσομαι μετὰ τὸ μέρος τινός, «παίρω τὸ μέρος του», καταμερίζω μετ' αὐτόν, ὑποστηρίζω τὰ συμφέροντά του. — || μέσον, *συμπράσσομαι*=βοηθῶ εἰς τὴν εἰσπραξίν χρέους, βοηθῶ εἰς ἐκτέλεσιν ἐκδικήσεως.

συμπρέπης, ἐς (*σύν+πρέπειν*)· ἐμπρέπων, ἀρμόζων, ἀρμόδιος.

συμπρεσβευτής, οὔ, ὁ (*συμπρεσβεύω*)· ὡς καὶ νῦν, συμπρεσβευτής, συναποσταλεῖς μετ' ἄλλου ὡς πρεσβυτησίας, ὁ συμπρεσβεύων, μετέχων πρεσβείας, μέλος πρεσβείας.

συμπρεσβέω· εἶμαι συμπρεσβευτής μετὰ τινος, συναποστέλλομαι (ἢ εἶμαι συναποσταλμένος) ὡς πρεσβυτησίας. — μέσον, *συμπρεσβεύομαι*=συναποστέλλω πρεσβεύων.

σύμπρεσβυτης, -ως, ὁ·=ὁ *συμπρεσβευτής* (βλ. λ.).

συμπρηκτωρ, -ορος, ὁ, ἰων. ἀντὶ *συμπράκτωρ* (βλ. λ.).

συμπρήσσω, ἰων. ἀντὶ *συμπράσσω* (βλ. λ.).

συμπρίασθαι, ἀπρφ. τοῦ ἀόρ. *ἀ' συν-επρίαμην*, τοῦ *συν-ωνόμοι* (δὲν ὑπάρχει ἐν. *πρίαμαι ἐν χρήσει)· ἀγοράζω ὁμοῦ || ἀγοράζω ὅλα (δ,τι ὑπάρχει) καὶ τὰ συσσωρεύω εἰς τὰς ἀποθήκας.

συμπροθύμετομαι, μεσ. μελλ. -ήσομαι· παθ. ἀόρ. *ἀ' -προθυμήθη*, ἀποθ.· ἔχω τὴν ἴδιαν ἢ ὁμοίαν προθυμίαν (καὶ ζήλον) μετὰ τινος, προθυμοποιῶμαι καὶ ἐγὼ ὅπως καὶ ἐκεῖνος, συντελῶ μετὰ δέσμης καὶ ἐνδουσιασμοῦ εἰς τὴν προαγωγὴν πράγματός τινος || ἀπολ., συμμερίζομαι τὸν ζῆλον τινος, συμπράττω προθύμως.

συμπροξενέω, μελλ. -ήσω· βοηθῶ εἰς τὴν παροχήν τῶν μέσων διὰ τι, συμπράττω εἰς τι.

συμπροπέμπω, μελλ. -ψω· προπέμπω (συνοδεύω) ὁμοῦ, μετέχω εἰς τὴν προπομπὴν τινος.

σύμπυκτικός, ον (*συνπτύσσω*)· ὁ συμπυκνός, ὁ συμπυκνωμένος, ὁ διπλωμένος, συμμαζευμένος.

συμπτύσσω· πτύσσω (διπλώνω) ὁμοῦ, ὡς καὶ νῦν «*στυπύσσω*», συμμαζεύω, ἀντιθ. τῆ *ἀναπτύσσω* (βλ. λ.).

συμπτυδέω, οὐδ. μετ. παθ. ἀόρ. *ἀ' τοῦ συμπίπτω*.

σύμπτυμα, -ατος, τὸ (*συμπίπτω*)· δ,τι ἔχει πέσει ἐπάνω εἰς τινα (δ,τι ἔχει συμδῆ), περιστατικόν, συμβεβηκός, τὸ κατὰ σύμπτωσιν (κατὰ τύχην) συμβαῖνον (ἢ συμβάν), ἢ τὴν τύχην τινός || ἐν κακῇ ἐνν., δυστύχημα, ἀτύχημα, ἀτυχία, συμφορά — || ἐπὶ νόσων, ὡς καὶ νῦν, σύμπτυμα, σημεῖον, ἐκδήλωσις (τῆς νόσου).

σύμπυκνος, ον (*σύν+πυκνός*)· πολὺ πυκνός, κατάπυκνος, σφιγκτός, πυκνῶς σμυπυκνωμένος.

συμπυνθάνομαι, ἀποθ.· ὁμοῦ μετ' ἄλλων ἐρωτῶ νὰ μάθω (ζητῶ πληροφορίας) περὶ τινος, μετ' ἄλλων προσπαθῶ νὰ ἐξακριβώσω τι.

συμπύρω, μελλ. -ώσω· κατακαίω ὁμοῦ μετὰ τινος, συγκατακαίω, συναποτεφρώνω, λατ. *comburo*.

συμφάγειν, ἀπρφ. ἀόρ. *β' τοῦ συνεσθίω*.

συμφέρον, -οντος, τὸ βλ. *συμφέρω* II β' ἐξ αὐτοῦ τὸ **συμφερόντως**, ἐπίρρ. τοῦ προηγ. (οὐδ. μετ. ἐν. τοῦ *συμφέρω*)· μετὰ συμφερόντος, κατὰ τὸ συμφέρον, ὅπως συμφέρει, ὠφελίμως, ἐπωφελῶς, λατ. *commode*.

συμφερέτος, ἡ, ὁν (*συμφέρω*)· ὁ *συμφορητός* (βλ. λ.), ὁ συμπεφορημένος, συνηγμένος, συνημμένος, συνδεδεμένος.

συμφέρω, μελλ. *συνόισω*· ἀόρ. *ἀ' συνήνεκα*, ἰων. *συνήνεκα*· ἀόρ. *β' συνήνεκον*· πρκ. *συνετήνοχα* (πρβλ. *φέρω*)· φέρω ὁμοῦ, φέρω ἐπὶ τὸ εὐτό, συνάγω, συναδροίζω, συλλέγω || συνεισφέρω. 2) φέρω εἰς σύγκρουσιν. 3) φέρω μετὰ τινος, βαστάζω ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τινος, βοηθῶ τινα εἰς τὸ νὰ φέρῃ (νὰ ὑποφέρῃ παθήματα κλπ.) || *συμφέρω κακὰ* = ὁμοῦ μετ' ἄλλων ὑποφέρω (ὑπομένω) δεινὰ || ὅθεν, ἀνέχομαι, ὑπομένω, συγχωρῶ. — || ἀμτέ., εἶμαι ὠφελίμος, εἶμαι χρήσιμος, φέρω ὠφελίαν, συντελῶ εἰς τὸ συμφέρον (εἰς τὴν ὠφελειάν τινος. 2) ἀπρσ. *συμφερεῖ*=ὡς καὶ νῦν, συμφέρει, εἶναι συμφέρον, ὠφελεῖ, εἶναι ὠφελίμων, εἶναι χρήσιμον. 3) μετ. *συμφεραν*, *ουσα*, *ον*, ὡς καὶ νῦν, συμφέρων, χρήσιμος, ὠφελίμος || οὐδ. τὸ *συμφερον*, ὡς καὶ νῦν, συμφέρον, ὠφέλεια, ἡ χρησιμότης, τὸ κέρδος, δ,τι ὠφελεῖ, δ,τι συμφέρει. 4) συμφωνῶ μετὰ τινος || βοηθῶ, συνεργῶ, ἐργάζομαι μετὰ τινος || ἔρχομαι εἰς συνεννόησιν (εἰς συμφωνίαν) μετὰ τινος, ὑποχωρῶ εἰς τιν. 5) ἐπὶ γεγόνωτων, συμβαίνω, λαμβάνω χώραν, γίνομαι, ἀποβαίνω. — ||| παθητ., *συμφερόμαι*, μέσ. μελλ. *συνόισομαι*· παθ. ἀόρ. *ἀ' συνήνεχθην*, ἰων. *συνήνεχθην*· πρκ. *συνετήνεγμαι*· ἔρχομαι ὁμοῦ, συναντῶμαι μετὰ τινος ἐν μάχῃ, συγκρούομαι, συμπλέκομαι, ἀγωνίζομαι, λατ. *congradi*. 2) συμφωνῶ, ὁμωφώνω, ἔχω τὴν αὐτὴν γνώμην μετὰ τινος, ἐπιτρέπω || ὑποφέρω, ἀντέχω. 3) γενικῶς, εἶμαι ἐν ἀρμονίᾳ πρὸς τι(να), προσαρμόζω ἑμαυτὸν πρὸς τι(να), «ταίριαζω». 4) ἐπὶ γεγόνωτων, συμβαίνω, γίνομαι, ἀποβαίνω || καὶ ἀπρσ., *συμφερεται*=συμβαίνει, ἀποβαίνει | οὐδὲν σφι *χρηστέον συνεφέρετο*=ἐδὲν τοῦς πῆγαινε καλά, «τὴν εἶχαν ἀσχημα».

συμφεύω, μελλ. -φεύσομαι· φεύγω ὁμοῦ μετὰ τινος || ἐξορίζομαι (ἢ εἶμαι ἐν ἐξορίᾳ μετὰ τινος.

σύμφημι· λέγω ναί, συναινῶ, ἐπίδοκιμάζω πλήρως || συμφωνῶ μετὰ τινος (μετὰ δοτ.) || μετ' αἰτ. πραγμ., συμφωνῶ εἰς τι, τὸ παραδέχομαι || μετ' ἀπρφ., συμφωνῶ δ,τι... || μετ' ἀπρφ. μελλ., ὑποχνοῦμαι δ,τι δά...
συμφέγγυμαι, μελλ. -ξομαι· κυρ. συνηχῶ, ἤχῳ ἐν συμφωνίᾳ (ἀρμονίᾳ) μετὰ τινος || μετρ., συμφωνῶ πρὸς τινα.

συμφείρω· φδείρω (καταστρέφω) ὁμοῦ ἢ ἐντελῶς.

συμφθίνω· φθίνω (ἐξαντλοῦμαι) ὁμοῦ || τὴν ἀπὸ τὴν σημασ. ἔχει καὶ ἐν τῇ παθ. ἀόρ. *β' συνέφθιτο*.

σύμφογγος, ον· ὁμοῦ ἡχῶν, ὁμοήχος || σύμφωνος.

συμφίλω, μελλ. -ήσω· φιλῶ ὁμοῦ μετ' ἄλλου, φιλῶ ὁμοίαιώς, συναντῶμαι μετὰ τινος ἐν τῷ ἀγαπᾶν.

συμφίλο-νικέω (ὁρθότ. τοῦ -γεικέω), μελλ. -ήσω· φιλονικῶ μετὰ τινα, λαμβάνω μέρος εἰς φιλονικίαν || λαμβάνω τὸ μέρος τινός ἐν φιλονικίᾳ || ἀμιλλῶμαι πρὸς τινα 2) λαμβάνω ἐνεργὸν μέρος εἰς συζήτησιν.

συμφίλο-σοφέω, μελλ. -ήσω· φιλοσοφῶ μετὰ τινος, συνεργάζομαι μετὰ τινος ἐν τῇ φιλοσοφικῇ ἐρευνῇ.

συμφίλο-τιμέομαι, μελλ. -ήσομαι, ἀποθ.· φιλοτιμοῦμαι ὁμοίως, ποιῶ τι καὶ ἐγὼ ἐκ φιλοτιμίας, συναντῶμαι μετὰ τινος εἰς φιλοτιμίας προσημασίας (ἀγῶνας), καταβάλλω ὁμοίως φιλοτιμίας προσημασίας.

συμφέλω, μελλ. -ξω· καίω ὁμοῦ, καίω τελείως, κατακαίω, ἀποτεφρώνω.

συμφόβω, μελλ. -ήσω· ἐκφοβίζω (ἐμβάλλω εἰς φόβον) ὁμοῦ. — Παθητ., φοβοῦμαι ὁμοῦ, φοβοῦμαι συγχρόνως.

συμφοιτάς, ἰων. -έω· μελλ. -ήσω· φοιτῶ (συ-

χνάζω) εἶς τινα τόπον ὁμοῦ μετὰ τινος || συμφοιτῶ μετὰ τινος εἰς τὸ οὐλοεῖον, «πάμε μαζί στο ὀχολεῖο».

συμφοίτησις, -εως, ἡ (συμφοιτάω)· ὡς καὶ νῦν, συμφοίτησις, τὸ συμφοιτᾶν, τὸ συχνάειν που ὁμοῦ μετὰ τινος (κυρ. σχολικῆ συμφοίτησις).

συμφοιτητής, -οῦ (συμφοιτάω)· ὡς καὶ νῦν, συμφοιτητής, συσπουδαστής.

συμφονεύω, μελλ. -σω· φονεύω σὺν τινι, φονεύω ὁμοῦ.

συμφορά, ἰων. -ρή, ἡ (συμφέρω)· τὸ φέρειν ὁμοῦ, συμφόρησις, συσώφρευσις, συναγωγῆ, συνάθροισις.— || συμβεβηκός, συμβάν, σύμπτωσις, περιστατικόν, περίστασις, τύχη (εἶτε ἐν καλῇ ἐνν. εἶτε ἐν κακῇ) || συν. ἐν κακῇ ἐνν. ὡς καὶ νῦν, συμφορά, δυστύχημα, ἀτύχημα, «ἀναποδία», ἀτυχία || σπαν. ἐν καλῇ ἐνν., ἀγαθὴ τύχη, εὐτυχῆς ἔκβασις, εὐτύχημα, εὐτυχία, «τύχη».

συμφορέυς, ὁ (συμφέρω)· Λακεδαιμόνιος ἀξιωματοῦχος, ὁλοῦν ἀκόλουθος ἢ ὑπασπιστής.

συμφορέω, μελλ. -ήσω (σύμφορος)· φέρω ὁμοῦ, συλλέγω, συνάγω, ἐπισωρεύω, συσσωρεύω, συναδρῶζω.

συμφορήσις, -εως, ἡ (συμφορέω)· τὸ φέρειν (συνάγειν) ὁμοῦ, συσώφρευσις, συγκέντρωσις, συναγωγῆ.— || τὸ ὁμοῦ συμπεφορημένον, τὸ συσσωρευμένον, σωρός.

συμφορητός, ἡ, ὁν (συμφορέω)· ὁ συμπεφορημένος, ὁ ἀναμιξῆ συλλεγμένος, ἀνάμεικτος.

σύμφορος, ὄν (συμφέρω)· ὁ ὁμοῦ μετὰ τινος φερόμενος, ὁ συνημμένος μετὰ τινος, ὁ συνοδεύων αὐτόν.— || ὡς καὶ νῦν, σύμφορος, συμφέρων, ὠφέλιμος, χρήσιμος || πρόσφορος, κατάλληλος, ἀρμόδιος, καλός.

σύμφορος, ἐπίρρ. τεῦ σύμφορος· συμπερόντως, ἐπωφελῶς, ἐπικερδῶς || σύμφορος ἔχω = εἶμαι συμφέρων, συμφέρω.— συγκρ. *συμφορῶτερον*, ὑπερβ. *συμφορώτατα*.

συμφράδμων, -ονος, ὁ, ἡ (συμφράζομαι)· ὁ συμβουλευόμενος, ὁ βοηθῶν διὰ καλῶν συμβουλῶν || ὡς οὐα., ὁ σύμβουλος.

συμφράζομαι, μελλ. -άσομαι· ἀόρ. α' *συνεφράσασμαι*, ἄπ. γ' ἐν. *συνεφράσαστο*· παθ. πρκ. *συνεφρασμαι*, ἀποθ.· συμβουλεύομαι τινα, συσκέπτομαι μετὰ τινος || σκέπτομαι κατ' ἑμαυτόν, συλλογίζομαι || ἐπινοῶ, μηχανεῖομαι, ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τινος.— || παρὰ μτγν. καὶ τὸ ἐνεργ. *συνφράζω*=μνημονεύω, ἀναφέρω, συγχρόνως, συσνεκράζω.— παθητ., τὰ *συνφραζόμενα* (ὡς καὶ νῦν).

συμφράσσω, ἄττ. -ττω· μελλ. -ξω· ἀόρ. α' *συνέφραξα*· φράσσω πανταχόθεν, ἀποφράσσω ἐντελῶς, συμπιέζω, συμπυκνῶ.— || διὰ τῆς βίας περικλείω (κλείω) ἐντός περιορισμένου χώρου.

συμφροντίζω, μελλ. -ίσω· φροντίζω ὁμοῦ μετὰ τινος, φροντίζω συγχρόνως.

σύμφρουρος, ὄν (σύν+φρουρά)· ὁ φρουρῶν ὁμοῦ μετὰ τινος || *μέλαθρον ξύμφρουρον ἐμοί*=κατοικία συναγρυνούσα μετ' ἐμοῦ, τ. ἔ. ἐν τῇ ὁποίᾳ διαμένω ὄγρυνος.

σύμφρων, -ονος, ὁ, ἡ (σύν+φρήν)· ὁ ἔχων τὸ αὐτὸ φρόνημα, ὁμόφρων, σύμφωνος || εὐνοϊκός, εὖνους, εὐμενής.

συμφυγία, -άδος, ὁ, ἡ (σύν+φυγή)· ὁ συμφυγαδευδής, ὁ συνεξόριστος.

συμφυγία, μτγ. παθ. ἀόρ. β' τοῦ *συμφύω*.

συμφυής, ἔς (συμφύομαι)· ὁ φυεῖς ὁμοῦ μετὰ τινος, συμπεφυκώς, φύσει συνημμένος, ἔμφυτος, σύμφυτος, ἔγγενής, στενωῶς συνηνωμένος.

συμφύλαξ, -άκος, ὁ ὁμοῦ φυλάσων, ὁμοῦ φρουρῶν, σύμφρουρος.

συμφύλασσω, μελλ. -ξω· φυλάσσω ὁμοῦ μετ' ἄλλων, συμφρουρῶ.

συμφυλέτης, -ου, ὁ ὁ ἀνήκων εἰς τὴν αὐτὴν φυλὴν, ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς φυλῆς, λατ. *contribalis* || γεν., συμπατριώτης, συμπολίτης.

σύμφυλος, ὄν (σύν+φυλή)· ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς φυλῆς μετὰ τινος ἄλλου, ὁμόφυλος || ὡς οὐα. *οἱ σύμ-*

φυλοί τινος=οἱ ὁμόφυλοι, οἱ ὁμογενεῖς, συγγενεῖς.— || μτφρ., σύμφυτος, φυσικός, προσφ.ής, ἀρμόζων.

σύμφυρτος, ὄν (συμφύω)· ὁ συμπεφορημένος, ἀνάμεικτος || μτφρ., συγκεχυμένος, τεταραγμένος.

συμφύρω, παθ. ἀόρ. β' *συνεφθρήν*· παθ. πρκ. *συνεφθρμαι*· ὡς καὶ νῦν, συμπύρω, ἀναειγνῶν, ἀνακατώνω, ζυμώνω μαζί, συγχυνεύω, συνενῶ || μτφρ., συγγέω, φέρω εἰς σύγχυσις, προκαλῶ σύγχυσις.

συμφυσάω, μελλ. -ήσω· φυσῶ ὁμοῦ, φυσῶ συγχρόνως, ὡς καὶ νῦν συμπυσῶ, συμπληρῶ, λατ. *conflare*.— || μτφρ., συμφωνῶ πλήρως, συνάδω.

συμφυτεύω, μελλ. -σω· φυτεύω ὁμοῦ μετὰ τινος || μτφρ., συμηχανῶμαι, συναπεργάζομαι, σκευαῶ ὁμοῦ μετὰ τινος, μηχανορραφῶ ἐν συνεργασίᾳ μετ' ἄλλου.

σύμφυτος, ὄν (συμφύω)· ὁ φυεῖς μετὰ τινος (ἢ συγχρόνως), ὡς καὶ νῦν σύμφυτος, συμπεφυκώς, ἔμφυτος, φυσικός || *σύμφυτος αἰὼν*=ἡ φυσικὴ ἡμῶν ἡλικία (κατὰ τὸν Σχολ., ἢ γερωντικὴ ἡλικία) || *ἐς τὸ σύμφυτον*=κατὰ τὴν ἡσὺν τινός, «σύμφωνο μετ' ὁμοῦ τοῦ».

σύμφυω, μελλ. -ύσω· ἀόρ. α' *συνέφθσα*· κάμνω τινὰ αὐξήθῃ ὁμοῦ, συσσωματώνω, συγκολλῶ.— || παθητ., μετὰ ἐνεργ. πρκ. *συνεφθῶκα*, ἀόρ. β' *συνέφθην*, μτγ. παθ. ἀόρ. β' *συνεφθίς*· φύσις ὁμοῦ ἢ συγχρόνως, συνάπτωμα, συνδέομαι στενωῶς, συνευθίω.

σύμφωνέω, μελλ. -ήσω· φωνῶ ὁμοῦ, συμφωνῶ ἐν τῷ ἦχῳ, εἶμαι ὁμόηχος, εἶμαι ὁμόφθογγος, εἶμαι ἐν ἁρμονίᾳ πρὸς τι(να).— || γενικῶς, ὡς καὶ νῦν, συμφωνῶ, εἶμαι σύμφωνος, ἔχω τὴν αὐτὴν γυνῆν || κάμνω συμφωνίαν με κάποιον.

σύμφωνησις, -εως, ἡ (συμφωνέω)· τὸ συμφωνεῖν ἐν τῷ ἦχῳ, ἡχητικὴ ἁρμονία || συμφωνία, ὁμοφωνία.

συμφωνία, ἡ (σύμφωνος)· συμφωνία ἦχου, ἁρμονία || μουσικὴ συμφωνία (ἁρμονία), ἁρμονία ἡχῶν ἢ ὄργάνων, μουσικὴ συναυλία.— || μτφρ., συμφωνία, ἁρμονία (ὡς καὶ νῦν).

σύμφωνος, ὄν (σύν+φωνή)· ὁ ἐκβάλλων τὸν αὐτόν ἢ ὁμοῖον ἦχον, ὁμόηχος, ὁ συμφωνῶν κατὰ τὸν ἦχον, ἁρμονικός || ὁ ὄντηχῶν εἰς τοὺς θορήνους καὶ τὰς κραυγὰς || ὡς οὐα. ὁ μουσικός.— || μτφρ., ὁ ἐν ἁρμονίᾳ μετὰ τινος ζῶν, ἁρμονικός, φιλικός || ὁμόφωνος, ὁμόφρων, μὴ διαφωνῶν, ὁμόδοξος.

συμφύω, μελλ. -ύσω· ψεύω τινὰ καὶ ψεύομαι ὑπ' αὐτοῦ ἀμοιβαίως, συναφάτομαι.

σύμφωω, ἀπφρ. *συνψήν*· μελλ. -ψήσω· ἀόρ. α' *συνέψησα*· ἀποξέω ὁμοῦ, ἀποσπογγίζω, ἐξαιεῖω, συσπασάω (ὡς ἐπὶ ὀρυκτικῷ *χεπέαρρῳ*).

συμφηρίζω, μελλ. -ίσω, ἄττ. -ίω· ὡς καὶ νῦν, συμφηρίζω, συνυπολογίζω, συναριθμῶ, λογαριθμῶ ὁμοῦ.— || μέσον, ψηφίζω μετὰ τινος, δηλ. δίδω τὴν ἴδιαν με αὐτόν ψήφον, εἶμαι ὁμόψηφος του.

σύμφηφος, ὄν· ὁ ψηφίζων ὁμοῦ, ὁ δίδων τὴν αὐτὴν με ἄλλον τινὰ ψήφον, ὁ ὁμόψηφος, ὁ σύμφωνος.

σύμφυχος, ὄν (σύν+ψυχή)· ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν ψυχὴν, τὸ αὐτὸ φρόνημα, ὁμόφρων, σύμφωνος, ὁμόδμος.

ΣΥΝ, ἀρχ. ἄττ. **Σύν**: Α' ὡς **ΠΡΟΘΕΣΙΣ**, μετὰ δοτ., λατ. *cum*· ὁμοῦ μετὰ τινος, ὁμοῦ, μαζί, ἐν συνόδῃ τινός. 2) μετὰ παραλλήλου ἐννοίας τῆς βοήθειας (ἀρωγῆς): *σύν θεῷ* = μετὰ τῆς βοήθειας τοῦ Θεοῦ (μετὰ τὴν εὐλογίαν τοῦ Θεοῦ), *δοτι θεωρεῖται ὡς οἶονε παριστάμενος ἢ ἰσταμένος μετὰ τινος* || *εἰμὶ σὺν τινι*=εἶμαι μετὰ τινος, εἶμαι μετὰ τὸ μέρος τινός. 3) ἐπωδισμένος μετὰ τι, (πε)προικισμένος μετὰ τι || *σὺν ὄπλοισι*=μετ' ὄπλων. 4) ἐπὶ τῶν ἀναγκαίων συνειπειῶν καὶ ἀποτελεσμάτων: *σὺν τῷ σῶ ἀγαθῷ*=πρὸς ὠφέλειαν σου (λατ. *luc cum commodo*) | *σὺν δημοσίᾳ κακῷ*=μετὰ τῆς δημοσίας (δλοῦ τοῦ λαοῦ), λατ. *publico cum incommodo* || καθόλου πρὸς δὴλασιν συμφωνίας, συμφώνως πρὸς τι: *σὺν τοῖς νόμοισι*=συμφώνως πρὸς τοὺς νόμους, νομίμως, δικαίως. 5) σπανιότερον ἐπὶ τῶν ὄργάνου ἢ ἐπὶ τῶν μέσων, διὰ τῶν *δολοῦν* γίνεται τι: *σὺν νεφέεσσι κάλυψεν γαῖαν καὶ πότον*=κατεκάλυψε ἤσαν καὶ δάλασσαν διὰ νεφῶν (μετὰ νέφην).

Β' ὡς ΕΠΙΡΡΗΜΑ ὁμοῦ, ἀπό κοινοῦ, ἐν τῷ ὄμα. 2) προσέτι, ἐπὶ πλέον, ἐπιπροσθετός; περαιτέρω, ὡσαύτως, ὁμοίως.

Γ' συν-, ἐν ΣΥΝΘΕΤΟΙΣ· μετὰ τινος, ὁμοῦ μετὰ τινος, ὁμοῦ, ἀπό κοινοῦ, συγχρόνως, ὅμα· ἐν συνθέσει μετὰ μετβ. ρήματος ἢ συν δύναται νὰ ἀναφέρῃται τόσον εἰς τὸ ὑποκείμενον τοῦ ρήματος ὅσον καὶ εἰς τὸ ἀντικείμενον· π.χ. ἐν τῷ ρήμ. *συγκτείνω* ἢ *σύν δύναται* νὰ ἐξηγηθεῖ διττῶς: ἢ φωνεῦν τινὰ ὅπως (ἔχω φωνεῦσαι) καὶ ἄλλους, ἢ φωνεῦν τινὰ συνεργαζόμενος πρὸς τοῦτο μετ' ἄλλων. 2) ἐπὶ συμπληρώσεως μίᾳ πράξεως ἢ μιᾶς ἐνεργείας· τελεῖω, ἐντελέω, ὄλω, ὀλοτελέω, παντόπασιν, ὀλοσχερώς, πλήρως. 3) συντιθέμενον μετ' ἀριθμητικῶν προσλαμβάνει σημασίαν χωριστικὴν ἢ διανεμητικὴν: *σύν-δύο* = «δύο-δύο μαζί» (δηλ. δύο μαζί, καὶ ἄλλοι δύο μαζί κ.ο.κ.), τ. ἔ. «ἀνά δύο». — ἢ ἢ *σύν-* (ὡς α' συνθετ.) μεταβάλλεται εἰς *συν-* πρὸ τῶν β, μ, π, φ, ψ πρὸ τῶν γ, κ, ξ, χ μεταβάλλεται εἰς *συν-* πρὸ τοῦ λ μεταβάλλεται εἰς *συν-* καὶ πρὸ τοῦ σ μεταβάλλεται εἰς *συν-*.

σύν, αἰτ. τοῦ σῦς (βλ. λ.).

συν-ἀγάγειν, ἀμφ. ἐνεργ. ἀορ. β' τοῦ *συνάγω*.

συν-ἀγάγον, ὄμορ. ἀντὶ *συνήγαγον*, ἀορ. β' τοῦ *συνάγω*.

συν-ἀγγελλος, β' ὁ ἀγγέλλων τι ὁμοῦ μετὰ τινος, ἢ ὁ ἀγγέλλων συνάμα ἢ ὁ συναπεσταλμένος, ὁ συμπροσθευτής.

συν-ἀγείρω, μελλ. -*αγερω*· ἀορ. α' *συνήγειρα*, ἐπ. *ξυνάγειρα*· παθητ., ἀορ. α' *συνήγερθην*, ἐπ. γ' πληθ. *συνήγερθεν*· συναδροίζω ἐπὶ τὸ αὐτὸ, συνάγω, συγκαλῶ ἢ μέσ. καὶ παθ., συναδροίζομαι, συνέρχομαι, συγκαλοῦμαι: *συναγερόμενος* = οἱ συναδροιζόμενοι ἢ *συναγρόμενοι* (ἐπιχ. μετ. παθ. ἀορ. β') = οἱ συναδροισθέντες, συνάδροιστοι, σὺλλοχοι. — ἢ συλλέγω πράγματα (τὰ πρὸς τὸ ζῆν π.χ.) ἢ ἐν τῷ μέσφ. συλλέγω δι' ἑμαυτόν. — ἢ μετφρ., *συναγείρω ἑμαυτόν* = συγκεντρώων τὸν ἑαυτόν μου, ἔρχομαι εἰς ἑμαυτόν, συνέρχομαι ἢ ἐν τῷ παθητ., ἀναλαμβάνω (ἐπανευρίσκω) τὰς δυνάμεις μου, συνέρχομαι.

συν-ἀγίνεω, μελλ. -*ήσω*· συνάγω, συναδροίζω.

συν-ἀγκεια (βλ. λ.): φάραγις, κόλλος τόπος.

συν-ἀγγύμι, μελλ. -*άξω*· ἀορ. α' *συνάξα*· θραύω εἰς πολὺ μικρὰ τεμάχια, συντρίβω, «τσακίζω».

συν-ἀγρεύω, μελλ. -*σώ*· ἀγρεύω ἀπό κοινοῦ μετὰ τινος, ὁμιλῶ περὶ τινος ἀπό κοινοῦ (ἀπό συμφώνου) μετὰ τινος, συνηγορῶ, συμφωνῶ, ἀποδέχομαι τι ἢ συμβουλεύω ἀπό κοινοῦ. — ἢ ὁμιλῶ ὑπέρ τινος, συνηγορῶ ὑπέρ τῆς ὑποθέσεώς του, ὑποστηρίζω, ὑπερασπίζω, τινά.

συν-ἀγρεύω (*σύν+ἀγρα*)· ἀγρεύω (κυνηγῶ) μετὰ τινος.

συν-ἀγρόμενος, ἐπ. μετ. παθ. ἀορ. β' τοῦ *συναγείρω*.

συν-άγω, μελλ. -*άξω*· ἀορ. α' *συνήξα*· ἀορ. β' *συνήγαγον*· αἰτ. πρκ. *συνήξα*, μετφρ. *συναγήσα*· παθ. πρκ. *συνήγμαι*· ἄγω (ὀδηγῶ, φέρω) ἐπὶ τὸ αὐτὸ, συναδροίζω, «συνάξω», συγκαλῶ ἢ *συνάγω* «*Ἄρρα* (ἢ *πόλεμος*)» = συνάπτω μάχην, συμπλέκομαι, μάχομαι ἢ ὡς ἀρχίζω τὴν μάχην ἢ τὸν πόλεμον ἢ τὴν ἔριν (ἐτὸν καυτῶν, βάλω τινά νὰ συμκρουσθῇ μετ' ἄλλου ἢ ὡς. ὡς ἀμτδ., ἔρχομαι εἰς χεῖρας, συμπλέκομαι. — ἢ ἄγω ἐπὶ τὸ αὐτὸ, ἐνώνω, συνάπτω, συνενῶ ἢ *συνάγω γάμους* = συνάπτω εἰς γάμον. 2) μετφρ., ἄγω ἐπὶ τὸ αὐτὸ, δηλ. συνδιαλλάσσω, συμφιλιώνω. — ἢ ἔλκω ὁμοῦ, συστέλλω, στενεύω, στενοχωρῶ. — **IV** ὡς καὶ νῦν, συνάγω ἐκ δεδομένων, ἐξάγω συμπέρασμα, συμπεραίνω.

συν-ἀγωγέας, -*έας*, ὁ (*συνάγω*)· ὁ συνάγων ἐπὶ τὸ αὐτὸ, ὁ συναδροίζων ἢ ὁ ἐνώνων, συνάπτων, συνδένων.

συν-ἀγωγή, ἢ (*συνάγω*)· τὸ συνάγειν ἐπὶ τὸ αὐτὸ, συγκέντρωσις, συγκρομῆθι, συνάδροισις, συλλογὴ ἢ ἐπὶ προσ., συγκέντρωσις, συνέλευσις ἢ *πολέμου συναγωγή* = πολεμικὴ στρατολογία. 2) ὁ χώρος τῆς συνελεύσεως, π.χ. συναγωγή ἐβραϊκὴ (Κ. Δ.). 3) οὐμπυξίς, συστολή.

συν-ἀγωνίζομαι, μελλ. -*ίσσομαι*, αἰτ. -*ισοῦμαι*, ἀποθ. ἀγωνίζομαι (ἐν συμμαχίᾳ) μετὰ τινος ἢ λαμβάνω μέρος εἰς ἀγῶνα ἢ βοηθῶ εἰς ἓνα ἀγῶνα, συντρέχω, συμπράττω.

συν-ἀγωνιστής, -*οῦ*, ὁ (*συναγωνίζομαι*)· ὡς καὶ νῦν, ὁ συναγωνιστής, ὁ ἀγωνιζόμενος (ὁ διεξάγων ἀγῶνα) ὁμοῦ μετὰ τινος (ὡς σύμμαχος), ὁ συμμαχητής, σύντροφος ἐν μάχῃ ἢ γεν., ὁ συμβοηθός, συνεργός, σύμμαχος.

συν-ἀδελφός, -*ος*, ὁ ἔχων ἀδελφόν ἢ ἀδελφὴν, ἀντίθ. τῷ *ἀνάδελφος* (βλ. λ.).

συν-ἀδικέω, μελλ. -*ήσω*· ἀδικῶ σὺν τινι, συνεργῶ εἰς τὴν ἀδικίαν.

συν-ᾄδω, ἰων. **συν-αἰδῶ**· μελλ. -*ήσομαι*· ᾄδω ὁμοῦ μετὰ τινος, ἢ ᾄδω συγχρόνως, συνοδεύω τινά εἰς τὸ ᾄδω. 2) γεν., συμφωνῶ, εἶμαι ἐν συμφωνίᾳ (ἐν ἁρμονίᾳ) μετὰ τινος ἢ ἐνεργῶ ἐν συμφωνίᾳ μετὰ τινος. — ἢ μετ. αἰτ., ὁμοῦ μετὰ τινος ἐξυμνῶ τι(να), συνεξυμνῶ.

συν-ᾄειρω, ἀορ. α' -*ήσειρα*, ποιητ. τύπος τοῦ *συνᾄρω*. — ἢ συζευγνύω ἢ ἐν τῷ μέσφ. συζευγνύω δι' ἑμαυτόν.

συν-ᾄξω, ποιητ. ἀντὶ *συναῶξω*.

συν-ἀδέλω, μελλ. -*ήσω* = *συναγωνίζομαι* (βλ. λ.).

συν-ἀδροίζω, μελλ. -*σώ*· καὶ νῦν, συναδροίζω, ἀδροίζω ἐπὶ τὸ αὐτὸ, συνάγω.

συν-ἀλγῶν, ἐπίρρ. (*σύν+ἄλσσω*)· μετὰ θιαίας ὀρμῆς, ὀρμητικῶς, ἐν κοινή ὀρμῇ.

σύν-αιμός, -*ος* (*σύν+αίμα*)· ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ αἵματος συγγενῆς ἐξ αἵματος, θύαιμος, συγγενῆς ἢ *νεῖκος ξύναιμος* = ἕρις μεταξὺ συγγενῶν ἢ *Ζεὺς ξύναιμος* = ὁ Ζεὺς ὁ προστάτης τῆς συγγενείας. — ὡς οὐα. δ (ἢ) *ξύναιμος* = ἀδελφός, ἀδελφῆ.

συν-αἰμῶν, -*ονος*, ὁ, ἢ = *σύναιμος* (βλ. λ.).

συν-αἰνέω, μελλ. -*έσω*· αἰνῶ (ἔπαινώ, ἀνυμνῶ, ἐξυμνῶ) μετ' ἄλλων, συνεπαινῶ, συνεξυμνῶ ἢ συμφωνῶ μετὰ τινος, ἔρχομαι εἰς συνενόησιν μαζὶ του. — ἢ ὡς καὶ νῦν, συναινῶ εἰς τι, συμφωνῶ εἰς τι (ὡς πρὸς τι), τὸ παραδέχομαι, συγκαταεῶ.

συν-αἰνῶμαι, ἀποθ.· λαμβάνω ὁμοῦ, συνάγω, συναδροίζω ἢ ἐπ. γ' ἐν. πρκ. *συναίνωτο*.

συν-αιρέω, μελλ. -*ήσω*, μελλ. β' *συνελῶ*· ἀορ. β' *συνείλον*, ἐπ. *σύνελον*, μετ. *συνελών* (πρβλ. *αἰρέω*)· λαμβάνω (ἀρπάζω, συλλαμβάνω, «ἀδράχνω») ὁμοῦ, συλλαμβάνω ἁμέσως. 2) περιορίζω, συστέλλω εἰς μικρὸν χώρον, συστέλλω, περιλαμβάνω, συμπεριλαμβάνω ἢ ὅθεν, *ξυνελών λέγω* = λέγω ἐν συντόμῳ (ἐν ὀλίγοις, «ἐνὶ λόγῳ»). — ἢ βοηθῶ (συνεργῶ) εἰς κατάκτησιν (εἰς καθυπόταξιν) ἢ μετφρ., συντένω, φέρω τὸ τέλος τινός, ἐξαλείφω πᾶν ἴχνος, καταστρέφω.

συν-αἶρω, ποιητ. **συν-αἶρω** (βλ. λ.): αἶρω (σηκῶν, ἐγείρω, ὑψώνω) ὁμοῦ μετὰ τινος ἢ *συναίρω λόγον* = κἀμω λογαριασμούς, λογαριάω, θεωρῶ τοὺς λογαριασμούς πού ἔχω μέ κάποιον. — ἢ μέσον, λαμβάνω μέρος εἰς τι πρᾶγμα (μετὰ γεν. πργμ.) ἢ βοηθῶ τινά νὰ σηκῶσθαι ἢ νὰ τὸ βαστάξῃ, ἀναλαμβάνω ἀπό κοινοῦ μετὰ τινος. — ἢ παθητ., ἐνούμαι ὁμοῦ, συναινοῦμαι, συνάπτομαι, συμπλέκομαι.

συν-αἰσθάνομαι, μελλ. -*αισθήσομαι*· ἀντιλαμβάνομαι (διὰ τῶν αἰσθησῶν) ὡσαύτως ἢ συγχρόνως.

συν-αἰτίος (α), -*ος* (*σύν+αἰτία*)· ὁ ὁμοῦ μετὰ τινος ἄλλου αἰτίος διὰ πρᾶγμα τι, ὁ συνεργήσας ἢ συνεργῶν εἰς τι, συνεργός, συντελεστής ἢ συμμετέχων εἰς τὴν ἐνοχίαν, συνένοχος. — ὡς οὐα. δ (ἢ) *συναίτιός τινος* = ὁ (ἢ) συνεργός εἰς τι πρᾶγμα (φόνων κλπ.).

συν-αἰχμάζω, μελλ. -*άσω*· μάχομαι ὁμοῦ μετὰ τινος, συμπολεμῶ.

συν-αἰχμ-άλωτος, -*ος*, ὁ ὁμοῦ μετ' ἄλλων αἰχμάλωτος, ὡς καὶ νῦν συναἰχμάλωτος.

συν-αἰκρέομαι, παθ.· αἰκρούμαι ὁμοῦ μετὰ τινος.

συν-ακμάζω, μελλ. -*σώ*· ἀκμάζω ὁμοῦ μετὰ τινος, ἀκμάζω συγχρόνως.

συν-ἀκολασταίνω· ἀκολασταίνω (ζῶ ἀκολάστως, ἀσώτως) μετὰ τινος, διάγω καὶ ἐγὼ βίον ἀκόλαστον.

συν-ᾄ-λουθέω, μελλ. -*ήσω*· ἀκολουθεῶ ὁμοῦ, ἀκολουθεῶ ἐκ τοῦ πλησίον, συνοδεύω ἢ παρακολου-

δῶ τὴν διατύπωσιν ἐπιχειρημάτων, κατανοῶ, ἐννοῶ. 2) μένω σύμφωνος, εἶμαι σύμφωνος, συμφωνῶ.— || ἐποκολουθῶ ὡς ἀποτέλεσμα, εἶμαι ἐπικόλουθος.

συν-ἄκοντίξω, μελλ. -ίσω· ρίπτω τὸ ἄκοντιον ὁμοῦ μετ' ἄλλων ἢ συγχρόνως || πλήττω διὰ πολλῶν ἄκοντιῶν || φωνεῶ δι' ἄκοντιου.

συν-ἀκούω, μελλ. -ακούσομαι· ἀκούω ὁμοῦ μετὰ τινος ἢ συγχρόνως. 2) ἀκούει ὁ εἰς τὸν ἄλλον, ἀλληλοακούονται.

συν-ακτέον, ρηματ. ἐπιθ. τοῦ *συνάγω· δεῖ συνάγειν*—πρέπει νὰ συναδροίξῃ τις || πρέπει τις νὰ συμπεράνῃ.

συν-ἀκτικός, ἡ, ὄν (*συνάγω*)· ἰκανός ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ συνάγῃ (νὰ συγκεντρώνῃ, νὰ συναδροίξῃ) || τὸ *συνακτικόν*—ἡ δύναμις (ἡ ἰκανότης) τῆς ἐπισωρεύσεως ἐν τῇ ρητορικῇ (*χαρακτηριστικόν* τῆς ρητορικῆς δεινότητος).

συν-ἀλάλαζω, ἀλαλάζω ὁμοῦ μετ' ἄλλων, κάρνω ἀλαλαγμέν μετ' ἄλλων, φωνάζω μαζί με ἄλλους.

συν-αλέγω, μελλ. -ήσω· ἀλγῶ (πονῶ, λυπούμαι) ὁμοῦ μετὰ τινος, μετεχω τῶν κακοχηῶν τινος ἢ τῆς λύπης του.— || αἰσθάνομαι συμπαθεῖαν, συμπάσχω, συμπονῶ || ἀπρλ., μετέχω τῆς θλίψεως.

συν-αληθύνω, -όνος, ἡ ἢ συμμετοχῇ εἰς τὴν θλίψιν ἢ εἰς τοὺς πόνους τῶν ἄλλων, κοινῇ ἀληθύνω, κοινῇ θλίψις.— ἐν τῷ πληθ.—αἱ συναλυγούσαι, αἱ συμμετέχουσαι εἰς τὰς θλίψεις.

συν-ἀλείφω, μελλ. -ψω· ἀλείφω ὁμοῦ, συγχέω (ἀποκρύπτω) δι' ἐπιχρίσεως, ἐπιχρίω || βοηθῶ εἰς τὴν ἐπιχρίσιν. 2) παρὰ τοῖς Γραμματ., συγχωνεύω δύο συλλαβάς εἰς μίαν.

συν-ἀλιάζω, μελλ. -ξω (*σύν+ἄλιστα*)—*συναλλίζω* (βλ. λ.).

συν-ἀλιζω, μελλ. -ίσω· ἄρ. α' *συνήλιστα*, ἰων. ἄρ. α' *συνάλισα*· φέρω (θῶ) ἐπὶ τὸ αὐτό, συνάγω, συναδροίξω, συγκεντρώνω, συλλέγω.— Παθητ., συνέρχομαι, συναδροίξομαι, συναντῶμαι.

συν-ἀλλάγῃ, ἡ (*συναλλάσσω*)· ἀνταλλαγῇ || λόγον *συναλλαγαί*—ἀνταλλαγῇ λόγων, φιλικαὶ διαπραγματεύσεις (οὐζητήσεις || ἀπολ., συνδιαλλαγῇ, συμφιλίωσις, συμβιβασμός || *συναλλαγαί*, αἰ—συνδήκη εἰρήνης, συμφωνία, συμβόλαιον. 2) ἐμπορικὴ ἐπικοινωνία, ἐμπορικαὶ σχέσεις, ὡς καὶ νῦν ἐμπορικὰ συναλλαγαί (δωροληψία).— || παρέμβασις, μεσολάβησις, ἐπέμβασις, ἀνταλλάσσω, κάρνω ἀνταλλαγῇν. 2) ἀμτθ., διαπραγματεύομαι, ἐμπορεύομαι, ἔχω ἐμπορικὰς δωροληψίας μετὰ τινος, συναλλάσσομαι μετὰ τινος.— || φέρω τινά εἰς ἐπαφὴν μετὰ τινος || τὸν συνδιαλλάσσω, τὸν συμφιλιώνω μετὰ τινος.— μέσ. καὶ παθ., συνδιαλλάσσομαι, συμφιλιώνομαι μετὰ τινος || ἔρχομαι εἰς διαπραγματεύσεις πρὸς τινα, προβαίνω εἰς συμφωνίαν (κλείω συμφωνίαν) μετὰ τινος || κλείω εἰρήνην, συνάπτω συμμαχίαν (συνθήκην), εἰρηνεύω.

συν-ἀλλάγμα, -ατος, τό (*συναλλάσσω*)· ἀμυβοία συμφωνία, συνθήκη, συμβόλαιον.

συν-ἀλλάσσω, ἄτ. -ττω· μελλ. -ξω· ἄρ. α' *συνήλαξα*.— Παθητ., ἄρ. α' *συνηλλάχθη*· πρκ. *συνήλαγαμ*· ἀλλάσσω τὴν μετὰ ἄλλο, δίδω τὴν καὶ ἀντ' αὐτοῦ λαμβάνω ἄλλο, ἀνταλλάσσω, κάρνω ἀνταλλαγῇν. 2) ἀμτθ., διαπραγματεύομαι, ἐμπορεύομαι, ἔχω ἐμπορικὰς δωροληψίας μετὰ τινος, συναλλάσσομαι μετὰ τινος.— || φέρω τινά εἰς ἐπαφὴν μετὰ τινος || τὸν συνδιαλλάσσω, τὸν συμφιλιώνω μετὰ τινος.— μέσ. καὶ παθ., συνδιαλλάσσομαι, συμφιλιώνομαι μετὰ τινος || ἔρχομαι εἰς διαπραγματεύσεις πρὸς τινα, προβαίνω εἰς συμφωνίαν (κλείω συμφωνίαν) μετὰ τινος || κλείω εἰρήνην, συνάπτω συμμαχίαν (συνθήκην), εἰρηνεύω.

συν-ἀλοῶω, ποιητ. -ἄλοιόω· μελλ. -ήσω· ἄρ. α' *συνηλοήσα*· ἀλωνίζω ὁμοῦ || συντριβῶ, κατασυντριβῶ

συν-ἄμᾶ, καὶ **σύνᾶμᾶ**, ἐπιρρ. ἀντὶ *σὺν ἄμα*· ὁμοῦ συγχρόνως.

συν-ἄμλλάσσομαι, μεσ. μελλ. -ήσομαι· παθ. ἄρ. α' *-ημιλλήθη*, ἀποθ. ὁμοῦ μετὰ τινος ἀμιλλῶμαι πρὸς τινα, συναγωνίζομαι.

συν-ἀμπεύω, μελλ. -αμπεύσω· ἄρ. -ἤμπευον· ἀπρφ. *-αμπεύσειν*· κολύπτω τελείως, κατακλύπτω, περικαλύπτω, περιτυλίσσω || μετρ., σαβανώνω.

συν-ἀμπεύω—*συναμπέχω*.

συν-ἀμφοτέρως, α, ον, καὶ συν. κατὰ πληθ. -τεροί, αἰ, α' ἀμφοτέροι ὁμοῦ, καὶ οἱ δύο ὁμοῦ.

συν-ἀνα-θαίνω, μελλ. -αναβήσομαι· ἄρ. β' *-ανέβην*· ἀναθαίνω ὁμοῦ μετὰ τινος, κυρ. ἐπὶ τῶν πορευομένων ἐκ τῶν παραλίων πρὸς τὰ ἐνδότερα τῆς Ἀσίας.

συν-ἀνα-θάωω, μελλ. -βοήσομαι· ἀναθῶω (ἀνακράζω) ὁμοῦ μετὰ τινος.

συν-ἀναγκάζω, μελλ. -άσω· ἀναγκάζω ὁμοῦ μετὰ τινος, συμπιέζω, συνδλίβω || ἀναγκάζω ἀπὸ κοινοῦ (μετ' ἀπρφ.).— παθητ., ἀναγκάζομαι συγχρόνως.— || ἐκβιάζω, κατορθώνω (ἐκτελῶ) διὰ τῆς θίας.

συν-ἀν-άγω, μελλ. -ξω· φέρω ἐπάνω (ἢ φέρω ὀπίσω) ὁμοῦ ἢ ἐν ταύτῳ.— || παθητ., ἀποχωρῶ ὁμοῦ, ἐπιτρέφω, 2) ἀνάγωμαι (ἐξέρχομαι εἰς τὸ ἀνοικτὸν πέλαγος) ὁμοῦ μετὰ τινος.

συν-ἀνα-δίδωμι, δίδω ὀπίσω ὁμοῦ || διαμοιράζω (διανέμω) ὁμοῦ μετὰ τινος.

συν-ἀν-αἰρέω, μελλ. -ήσω· ἀναιρῶ (καταστρέφω, ἐξαφανίζω) ὁμοῦ μετὰ τινος, καταστρέφω ἐντελῶς.— || δίδω τὴν αὐτὴν ἀπάντησιν, τὸν αὐτὸν χορομόν.

συν-ἀνά-κειμαι, παθητ. τοῦ *συνανατίθημι*· ἀνάκειμαι ὁμοῦ μετὰ τινος, δηλ. συνανακλίνομαι παρὰ τὴν τράπεζαν (κατὰ τὰ συμπόσια) || εἶμαι ἀφιερωμένος ὁμοῦ μετ' ἄλλων.

συν-ἀνα-κλίνομαι, παθητ.· πлагιάζω ὁμοῦ μετὰ τινος, ἰδίως ἀνακεκλιμένος παρακάθημαι εἰς δεῖπνον ὁμοῦ μετ' ἄλλων.

συν-ἀν-ἀλίσκω, μελλ. -ἀναλώσω· ἀναλίσκω (ἐξοδεύω) ὁμοῦ ἢ παρομοίως.— || βοηθῶ σπαταλῶν καὶ ἐγὼ χρήματα, συμμετέχω εἰς τὴν σπατάλην.

συν-ἀνα-μειγνύμι, μελλ. -μείξω· ἀναμειγνύω (ἀνακατώνω) ὁμοῦ.— μεσ. καὶ παθ., συναναστρέφομαι μετὰ τινος.

συν-ἀνα-παύομαι, παθητ.· ἀναπαύομαι ὁμοῦ μετὰ τινος, συγκαίνομαι. 2) ἀναψύχομαι (δωρολίζομαι, ἀπολαύω ἀνέσεως) ὁμοῦ μετὰ τινος.

συν-ἀνα-πείδω, μελλ. -σω· ἀναπεῖδω (καταπέιδω) ὁμοῦ ἢ συνάμα, συνεργῶ εἰς τὸ πείδειν.

συν-ἀνα-πέμπω, μελλ. -ψω· ἀναπέμπω (πέμπω πρὸς τὰ ἄνω) ὁμοῦ μετὰ τινος ἢ ἐν ταύτῳ.

συν-ἀνα-πλέκω, μελλ. -ξω· ἀναπλέκω (ἐμπλέκω) ὁμοῦ ἢ ἐν ταύτῳ.

συν-ἀνα-πράσσω, ἄτ. -ττω· εἰσπράττω ὁμοῦ, σνείσπράττω || ὁμοῦ μετὰ τινος ἐγείρω ἀπαίτησιν εἰσπράξεως χρημάτων.

συν-ἀνα-ρριπέτω, ἀναρριπέτω (ρίπτω πρὸς τὰ ἄνω) ὁμοῦ ἢ ἐν ταύτῳ μετὰ τινος.

συν-ἀνάσσω· ἀνάσσω (βασιλεύω, ἄρχω) ὁμοῦ μετὰ τινος ἢ συγχρόνως πρὸς αὐτὸν, συμβασιλεύω.

συν-ἀνα-στρέφω, μελλ. -ψω· γυρίζω ὀπίσω (ἐπιστρέφω) ὁμοῦ μετὰ τινος.— || μεσ. καὶ παθητ., ὡς καὶ νῦν, συναναστρέφομαι μετὰ τινος, ζῶ ἐν μέσῳ ἄλλων. 2) ἀγωνίζομαι ἐναντίον τινός ('Εββ.).

συν-ἀνα-τήκω, μελλ. -ξω· τήκω (ἀναλύω) ὁμοῦ μετὰ τινος.

συν-ἀνα-τρέχω, μελλ. -θρέξω· ἀνατρέχω ὁμοῦ ἢ ἐν ταύτῳ μετὰ τινος.

συν-ἀνα-τίθημι, μελλ. -θήσω· μαζί με ἄλλον τοποθετῶ τὴν ἐπὶ τινος, φορτώνω ὁμοῦ.— || ἀναθέτω (ἀφιερώνω) ὁμοῦ μετὰ τινος.

συν-ἀνα-φθέγγομαι, ἀποθ.· ἀναφθέγγομαι (ἀναθῶω) ὁμοῦ μετ' ἄλλων.

συν-ἀνα-φύρω· ζυμώνω ἢ ἀναμειγνύω ὁμοῦ.— μέσ. καὶ παθητ., εὐρίσκομαι εἰς συνεχῇ ἐπικοινωνίαν μετὰ τινος, συναγελάζομαι μετὰ τινος.

συν-ἀνα-χρέμπετομαι, ἀποθ.· συνάμα ἢ ὁμοῦ μετὰ τινος ἀποχρέμπετομαι, ἐκπτύω, θήγω, συγχρόνως μετὰ τινος.

συν-ἀν-ίστημι· ἀνίστημι (ἀνεγείρω) ὁμοῦ, ἀνεγείρω, βοηθῶ τινα νὰ σηκωθῇ || βοηθῶ εἰς τὴν ἀνέγερσιν ἢ εἰς τὴν ἐπανοικοδόμησιν.— || παθητ., μετὰ ἑνεργ. ἄρ. β' *-ανέστη*, πρκ. *-ανέστηκα*· ἐγείρομαι (σηκώνομαι ἐπάνω) ὁμοῦ μετὰ τινος ἢ διὰ μῆδ.

συν-ἀντάω, ἰων. -έω· μελλ. -ήσω· ἄρ. α' *-ήντησα*· συναντῶ πρόσωπον πρὸς πρόσωπον || γεν., συναντῶμαι, συνέρχομαι, συναδροίξομαι.— || ὡς καὶ νῦν, συναντῶ.— || ἐπὶ πρσγμ., συμβαίνω εἰς τινα.

συν-άντησις, ἡ (συναντάω)· ὡς καὶ νῦν, συνάντησις, συναπάντησις.

συν-αντήτην, γ' δὴκ. ἐπ. πρτ. τοῦ *συναντάω*.

συν-αντιάζω, μελλ. -άσω·=συναντάω (βλ. λ.).

συν-αντι-λάθεται, γ' ἐν. διπτ. ἀορ. β' τοῦ ἐπομ.

συν-αντι-λαμβάνομαι, ἀποθ.· λαμβάνω καὶ ἐγὼ μέρος εἰς τι || συμμοιρῶ εἰς τι, μοιρῶ.

συν-αντλέω, μελλ. -ήσω· ἀντλῶ μετὰ τινος, ἐξ-αντλῶ ἀπὸ κοινοῦ || *συναντλῶ πόνουσ τινί*=συμμερίζομαι τοὺς μόχθους τινός, συνυποφέρω, συνυπομένω (=λατ. una exhaustire labores).

συν-αντομαι, ἀποθ., ἐν χρῆσσι μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ πρτ.=συναντάω (βλ. λ.), συναντῶ, συναπαντῶ || ὡς. συναντῶ ἐν μάχῃ.

συν-ἀνῦτω· φθάνω εἰς ἐν τέρμα ὁμοῦ μετὰ τινος.

συν-αξίω, μελλ. -ώσω· ὁμοῦ μετ' ἄλλων κρίνω ἄξιον || ὁμοῦ μετ' ἄλλων ἀξίω (προβάλλω ἀξίωσιν, δέλω), ἢ ἀπαιτῶ τὸ αὐτὸ δ' καὶ ἄλλοι || γεν., ἐπιδοκίμαζω, ἐπιτρέπω.

συν-ἄσιδος, ὄν·=συνφθῆς (βλ. λ.).

συν-ἄσρος, ὄν, διπρ. ἀντι *συνήσρος* (βλ. λ.).

συν-ἀπ-άγω, μελλ. -ξω· ἀπάγω ὁμοῦ ἢ ἐν ταύτῳ μετὰ τινος.— παθητ., ἀπάγομαι ὁμοῦ μετ' ἄλλων || μτρ., ἀποπλανῶμαι ὁμοίως.

συν-ἀπ-άσσω, -ἄσσω· ἄν· ὡς τὸ *σύμψας*· ὅλος, τὸ σύνολον || συν. κατὰ πλθ., ὅλοι ὁμοῦ.

συν-ἀπ-εἶμι, ἀπρφ. -απιέναι (εἶμι)· ἀπέρχομαι ὁμοῦ μετὰ τινος, συναπέρχομαι || μτρ., συναποδνήσκω.

συν-ἀπ-εργάζομαι, μελλ. -άσομαι, ἀποθ.· ἀπεργάζομαι (ἀποτελειῶν) ὁμοῦ μετὰ τινος, συναποτελειῶν, μοιρῶ εἰς τὴν κατοικίαν (ἐκτέλεσιν).

συν-ἀπ-ίσταμαι, ἰων. ἀντι *συναφίσταμαι*.

συν-ἀπο-θαίνω, μελλ. -θήσομαι· ἀποθαίνω (ἐκβαίνω, ἀποθιβάζομαι, ἐξέρχομαι εἰς τὴν ξηράν) ὁμοῦ μετὰ τινος, συναποθιβάζομαι.

συν-ἀπο-διδράσκω, μελλ. -δράσομαι· ἀορ. β' -ἀπέδραν· ἀποδιδράσκω (δραπετεύω, φεύγω κρυφίως) ὁμοῦ μετὰ τινος || διαφεύγω, διασώζομαι, ὁμοῦ μετὰ τινος.

συν-ἀπο-δοκίμάζω, μελλ. -σω· ἀποδοκίμάζω ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τινος, συμμερίζομαι τὴν ἀποδοκιμασίαν || κατακρίνω, ἀπορρίπτω, ὁμοῦ μετ' ἄλλων.

συν-ἀπο-θάνειν, ἀπρφ. ἀορ. β' τοῦ *συναποθνήσκω*.

συν-ἀπο-θνήσκω, μελλ. -αποθῆνο·μαι· ἀορ. β' -ἀπέθῆνον· ἀποθνήσκω ὁμοῦ ἢ συγχρόνως μετὰ τινος.

συν-ἀπ-οικίζω, μελλ. -ίσω· μαζί με ἄλλους ἀπέρχομαι ὡς δμοικός, συμμετέχω εἰς τὴν ἴδρυσιν ἀποικίας.

συν-ἀπο-κάννω· ἀποκάννω (κουράζομαι) ὁμοῦ μετὰ τινος.

συν-ἀπο-κτείνω· ἀποκτείνω (φονεύω) ὁμοῦ μετὰ τινος.

συν-ἀπο-λαμβάνω, μελλ. -λήψομαι· ἀπὸ κοινοῦ μετ' ἄλλων ἢ συγχρόνως) λαμβάνω παρὰ τινος (κάτι ὡσάν ὀφειλόμενον), λαμβάνω πάλιν ἢ ὀπίσω τὸ ὀφειλόμενον.

συν-ἀπο-λάμπω, μελλ. -ψω· λάμπω ὁμοῦ ἢ ταυτοχρόνως.

συν-ἀπ-όλλυμι, μελλ. -απολώ· καταστρέφω (ἀφαιρίζω) ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τινος || *συναπόλλυμι τοὺς φίλους*· συμπαρασούω τοὺς φίλους μου εἰς τὴν καταστροφήν μου.— παθητ., μετὰ πρτ. β' -απόλωλα· ἀπόλλυμαι, καταστρέφομαι, ὁμοῦ μετ' ἄλλων, συγκαταστρέφομαι.

συν-ἀπο-λογέομαι, μελλ. -ήσομαι, ἀποθ.· ἀπὸ κοινοῦ ἀπολογεῖμαι (ὑπερασπιζέω ἑμαυτόν).

συν-ἀπο-μαραίνω· ἀπομαραίνω τι (τὸ κάμνω νά μαραθῆ) συγχρόνως ἢ μαζί με τι ἄλλο.— || κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῇ παθητ., μαραίνομαι (ἀπομαραίνομαι, ἀποδυνῆσκω, ἐκλείπω) ὁμοῦ ἢ συγχρόνως μετὰ τινος.

συν-ἀπο-νεύω, μελλ. -σω· παρεκκλίνω μετὰ τινος ὥστε νά ἀποφύγω πλήγῃ, ἀποκλίνω ὁμοῦ μετὰ τινος || ἀνανεύω (διὰ νεύματος ἀπαρνοῦμαι) ὁμοῦ μετὰ τινος.

συν-ἀπο-πέμπω, μελλ. -ψω· συνάμα πέμπω ὁμοῦ ἢ μακρόν, ἀποπέμπω ὁμοῦ.

συν-ἀπο-ρρηγνύμι, μελλ. -ρηξῶ· ἀπορρηγνύω (διαρρηγνύω, σχίζω) ὁμοῦ ἢ συγχρόνως, συναποπῶ

συν-ἀπο-στέλλω· ἀποστέλλω ὁμοῦ μετὰ τινος.

συν-ἀπο-στερέω, μελλ. -ήσω· ἐν συνεργασίᾳ μετ' ἄλλων ἀποστερῶ τινά τινος, συνεργῶ εἰς τὴν ἀποστερησίαν τινος ἀπὸ τινος (εἰς τὴν ὑπεξείρεσιν) || ἀποστερῶ δι' ἀπάτης τὴν ὁποίαν διαπράττω ἐν συνεργασίᾳ μετ' ἄλλων, ἀπατῶ μετ' ἄλλων.

συν-ἀπο-φαίνομαι, μέσον· ἀποφαίνομαι ὁμοῦ μετ' ἄλλων, ἀποφαίνομαι (ἐκφέρω γνώμην) ἀπὸ κοινοῦ μετ' ἄλλων.

συν-ἀπο-φέρω· ἀποφέρω (ἀποκομίζω) τι ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τινος, συναποκομίζω, συμπαρασούω.

συν-ἀπτός, ἡ, ὄν, ὡς. καὶ -ός, -όν, ρηματ. ἐπιθ. τοῦ *συνάπτω*· ὁ ὁμοῦ συνημμένος, συνδεδεμένος, ἡνωμένος || συνεχῆς, ἀδιάκοπος || ὄν δύναται τις νά ἀναψῆ, νά ἐνώσῃ.

συν-ἀπτω, μελλ. -άψω· ἀορ. α' *συνήψα*· παθητ., πρτ. *συνήψατο*· ὡς καὶ νῦν, συνάπτω, συνδέω, ἐνώνω, συναρμόζω || *συνάπτω πόδα* = συναντῶ || *συνάπτω βλέφαρα*=κλείω τὰ βλέφαρα, κλείω τοὺς ὀφθαλμούς || *συνάπτω στόμα*=ἐνώνω τὰ χεῖλη, φιλῶ || *συνάπτω μηχανήν*=καταστρώνω σχεδίων τι, μηχανεύομαι τι, ἐπινοῶ τι, σχεδιάζω || *συνάπτω τινί κακὰ* = συνδέω τινά πρὸς τὰς συμφοράς (τοῦ προσδένω ἐπάνω του συμφοράς).— || ἐπὶ προσώπων, κάμνω ὥστε νά συμπλακοῦν μεταξὺ των, τὰ ὀδηγῶ εἰς ρῆξιν πρὸς ἄλληλα || *συνάπτω μάχην* (ὡς καὶ νῦν). 2) ἐν·φιλικῇ ἐνν., προσκολλῶμαι εἰς τίνα, συνάπτω φιλικῶς σχέσεις μαζί του, συνδέομαι μαζί του || *συνάπτω ἑμαυτὸν εἰς λόγους τινί* (καὶ *συνάπτω λόγοισι ἢ εἰς λόγους τινί*, ἐνν. *ἑμαυτόν*)=ἀνοίγω συζήτησιν με κάποιον || *συνάπτω μῦθον*=ἀρχίζω συζήτησιν || *συνάπτω γάμους*=ὡς καὶ νῦν, συνάπτω γάμον, συνάπτω σχέσεις διὰ γάμου || παθητ., *συνάπτομαι τινι*=ἔχω σχέσιν μετὰ τινος, συνασπαστέρομαι τινι.— || ἄμτβ., ἐπὶ χωρῶν, κείμαι πλησίον τινός, συνέχομαι, συνορεύω || ὀρίζομαι ὑπὸ τινος (τοπικῶς). 2) ἐπὶ χρόνον, εἶμαι ἐγγύς, εἶμαι πλησίον, ἐγγίζω.— IV μέσον, συνάπτω τι δι' ἑμαυτόν (φιλιαν π. χ.) || ἐπιφέρω τι εἰς ἑμαυτόν, φθάνω εἰς τι, ἐπιτυγχάνω τι || ἐπιλαμβάνομαι τινος, λαμβάνω μέρος εἰς τι, συμμοιρῶ, συνεισφέρω πρὸς τι.

συν-ἄρραι, ἀπρφ. ἀορ. α' τοῦ *συναίρω*.

συν-ἄρράσκει, ἀορ. α' *συνήρσα*, ἐπ. *σύναρσα*· συνάπτω, ἐνώνω, συνδέω, συναρμολογῶ.— || ἄμτβ., ἐν τῇ πρτ. *συνάρρηρα*· εἶμαι καλῶς συνηρμοσμένος, συναρμολογοῦμαι καλῶς.

συν-ἄρράσσω, ἄττ. -ττω· μελλ. -ξω· ὁμοῦ ἢ πρὸς ἄλληλα κτυπῶ δύο πράγματα, τὰ συγκρούω, τὰ κάμνω νά συγκρουσθοῦν, τὰ συντριβῶ, τὰ δρυσματίζω, τὰ ἀφανίζω.— παθητ., συντριβομαι, γίνομαι κομμάτια || ἄλλ' ὁμοῦ *συναράσσομαι κεφαλὰς*=«ποῦν τὰ κεφάλια τους», ἔχουν τὰ κεφάλια τους σπασμένα.

συν-ἄρέσκω, μελλ. -ἄρῶ· ἀρέσκω ἢ εὐφρασεῖται ὁμοῦ.— παθητ., ἀρέσκομαι, εὐφραστοῦμαι, μετὰ τινος.— || ἀπρσ., ὡς τὸ λατ. *placet*, *συναρέσκει μοι*=ἀρέσκει καὶ εἰς ἐμέ ὁμοίως, εἶμαι καὶ ἐγὼ εὐχαριστημένος (μετ' ἀπρφ.).

συν-ἄρρηρε, γ' ἐν. πρτ. β' τοῦ *συναραρίσκω*.

σύν-ἄρδρος, ὄν (σύν + ἄρδρον)· ὁ συνηρθρωμένος, ὁ δι' ἄρδρον (δι' ἀρδρώσεων) συνδεδεμένος || ὁ ἐν συμφωνίᾳ πρὸς τι, ὁ σύμφωνος πρὸς τι.

συν-ἄριθμέω, μελλ. -ήσω (*συνάριθμος*)· ἀριθμῶ ὁμοῦ, συμπεριλαμβάνω εἰς τὴν ἀρίθμωσιν, συγκαταριθμῶ, συναρμολογίζω.

συν-ἄριθμος, ὄν (σύν + ἀριθμός)· ὁ περιλαμβανόμενος εἰς τίνα ἀριθμόν, συγκαταριθμούμενος, συναρμολογούμενος.— || ὁ ἴσου ἢ ὁμοίου ἀριθμοῦ, ἰσάριθμος.

συν-ἄριστά (σύν + ἄριστον)· ἀριστῶ (γευματίζω, προγευματίζω) ὁμοῦ μετὰ τινος.

συν-ἄριστέω· ἀριστέω (εἶμαι ἀριστος ὁμοῦ μετὰ τινος), διαπράττω ἀνδραγαθίας ὁμοῦ μετὰ τινος.

συν-ἄριστος, *ον* (σύν+ἄριστον)· ὁ συναριστῶν (θηλ. ὁ προγευματίζων) μετὰ τινος.

συν-αρμόζω, *ἄττ.* -**ττω**, μελλ. -*όσω*, *δωρ.* -*όζω*· παθητ., *ἄορ.* *ἄ' συνηρμόσθη'*· *πρκ.* -*ἤρμωσαι*· ὡς καὶ νῦν, συναρμόζω, συναρμολογῶ, συνάπτω ὁμοῦ, ἐνώνω ἀκριβῶς || *συναρμόζω βλέφαρα*=κλείω τὰ βλέφαρα || *μτφρ.*, συμμορφώνω, κόμνω τινά νά συμμορφωθῆ (νά προσανατολισθῆ) πρὸς τι: *εὐχαρεῖα συναρμόζω βροτούς*=κόμνω τοὺς θνητούς νά ἀδιαφοροῦν πρὸς τὸ ἔγκλημα, τοὺς κόμνω ἀδιαφόρους πρὸς τὸ ἔγκλημα. 2) συνεχώνω, ἐνώνω εἰς ἓν σύνολον. 3) τοποθετῶ ὁμοῦ, συμπιγγνυμι, κατασκευάζω, συναποτελῶ τι.— || *ἄμτδ.*, ἀρμόζω, εἶμαι ἀρμόζων, εἶμαι κατάλληλος || *μτφρ.*, συμφώνω.

συν-αρμο-λογέω, μελλ. -*ήσω*· ὡς καὶ νῦν, συναρμολογῶ.

συν-αρμωστής, -*οῦ*, ὁ (συναρμόζω)· ὁ συναρμόζων, ὁ συνάπτων || *συναρμωστής πολιτείας*=ὁ μεταρρυθμιστής (ἀναμορφωτής) ἢ καὶ ὁ ἰδρυτής ἑνὸς πολιτεύματος (ἢ καὶ μίς πολιτείας).

συν-αρμόττω, *ἄττ.* ἀντὶ *συναρμόζω*.

συν-αρπάζω, μελλ. -*άσω* ἢ -*άσωμαι*· *ἄορ.* *ἄ' συνήρπασα*· ὁμοῦ μετὰ τινος ἀρπάζω τὴν διὰ τῆς βίας, ὅποσω διὰ τῆς βίας.— Παθητ., ἀρπάζομαι βιαίως καὶ φέρομαι μακράν. 2) ἀρπάζω καὶ καρφώνω δύο πρό,ματα μαζί, τὰ ἐνώνω στερεά.— μέσον, ἐπὶ παλαιότην, ἀρπάζω τινά καὶ τὸν κρατῶ στερεά. 3) *μτφρ.*, συλλαμβάνω διὰ τῆς διανοίας, ἀντιλαμβάνομαι ταχέως, κατανοῶ εὐδύς.

συν-αρτάω, μελλ. -*ήσω*· *ἄορ.* *ἄ' συνήρτησα*· ὁμοῦ ἢ ἐν ταύτῳ κρεμῶ || συνάπτω, συνδέω, συμπλέκω.— Παθητ., συμπλέκομαι, συνάπτομαι περιπλέκομαι, «μπερδεύομαι» || προκολλῶμαι.

συν-άρχω, μελλ. -*ξω*· ὡς καὶ νῦν, συνάρχω, ἄρχω (βασιλεύω, κυβερνῶ) ὁμοῦ μετὰ τινος, συμβασιλεύω, συγκυβερνῶ || εἶμαι συνάρχων τινός, εἶμαι σύντροφος (συνάδελφος) ἐν τινι ἀξιώματι || ὁ *συνάρχων* = ὡς καὶ νῦν, συνάρχων, συνάδελφος ἐν ἀξιώματι.

συν-ἀρωγός, *όν*· συμβοηθός.

συν-ἀσέβω, μελλ. -*ήσω*· ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τινος ἀσέβω, συνεργῶ εἰς τὴν ἀσέβειαν, συμπράττω εἰς τὰ ἀνοσιοργήματα.

συν-ἀσκέω, μελλ. -*ήσω*· ἄσκω (ἐξασκῶ, γυμνάζω) τινά ὁμοῦ μετ' ἄλλων, συμμετέχω εἰς τὴν ἐξάσκησιν τινος.

συν-ἀσφένω, μελλ. -*ήσω* (σύν+ἀσφορος)· εἶμαι ἢ γίνομαι ἀσφορος (θηλ. μωρός) ὁμοῦ μετὰ τινος.

συν-ἀσπίδω, μελλ. -*ώσω* (σύν+ἀσπίς)· κρατῶ (τηρῶ) τὰς ἀσπίδας συμπεπικνωμένες, τ. ἔ. κειμενας πολὺ πλησίον τὴν μίαν πρὸς τὴν ἄλλην || μάχομαι πολὺ πλησίον τινός, συμβοηθῶ ἐν πολέμῳ.

συν-ἀσπίζω, μελλ. -*ίω*, *ἄττ.* -*ίω* (σύν+ἀσπίς)· συκρατῶ τὰς ἀσπίδας συμπεπικνωμένες, μάχομαι ἐν πυκνῇ τάξει || γενικῶς, εἶμαι συναγωνιστής τινος ἐν πολέμῳ, μάχομαι πλησίον τινός || *μτφρ.*, *συνασπίζω τειγί*=εἶμαι συνδαιτυμνός τινος (τ. ἔ. συναγωνιστής ἐν τῷ σσοσιτίῳ).

συν-ἀσπιστής, -*οῦ*, ὁ (συνασπίζω)· συμπολεμιστής, συναγωνιστής.

συν-ἀσχήλας· ἀγανακτῶ ὁμοῦ μετὰ τινος, ἐξοργίζομαι καὶ ἐγὼ διὰ τι.

συν-ἀτύχῳ· ἀτύχῳ (εἶμαι ἀτυχή) ὁμοῦ μετὰ τινος ἄλλου, συμμετέχω εἰς τὴν δυστυχίαν τινός·

συν-αυαίνω, μελλ. -*ἄνω*· καταξηραίνω, μαραίνω.— παθητ., ξηραίνομαι, μαραίνομαι, ἐντελῶς.

συν-αυδάω, μελλ. -*ήσω*· *αὐδάω*, θηλ. ὁμιλῶ, ὁμοῦ || συμφωνῶ, ὁμολογῶ, παραδέχομαι.

συν-αυλέω, μελλ. -*ήσω*· αὐλῶ ὁμοῦ μετὰ τινος, συνοδεύω ἕσμαι παίζων τὸν αὐλόν || ἴδω τῆ συνοδείᾳ αὐλοῦ, ἴδω πρὸς αὐλόν.

συν-αυλία, ἡ (συναυλίω)· ἡ συμφωνία δύο ἢ πλειόνων αὐλῶν, ὡς καὶ νῦν «συναυλία», «κονσέρτο» || *συναυλία κλάσ*· Ὀδύμπτον νόμον=κλαίω ἢ θρηγνῶ λέγων ἢ ὑποτονδορῶζων ἐν συναυλίᾳ μίαν τῶν μουσικῶν συνδέσεων τοῦ Ὀλύμπου. 2) *μτφρ.*, πᾶσα συμφωνία, συναδέλφωσις, κοινότης, ἔνωσις.

συν-αυλιζομαι, μέσ. μελλ. -*ίωμαι*· παθ. *ἄορ.* *ἄ'*

συνυλισθῆν, παθητ.· αὐλιζομαι (κατοικῶ) ὁμοῦ, συγκατοικῶ, συνδιαμένω, συνδιατρίβω, σχετίζομαι, συνασπρέφομαι.

σύν-αυλος (A), *ον* (σύν+αὐλός)· ὁ παίζων τὸν αὐλόν ὁμοῦ μετὰ τινος || ὁ ἐν συμφωνίᾳ πρὸς αὐλόν, ὁ συμφωνῶν πρὸς αὐλόν || *γεν.*, ὁ ἐν ὁμοφωνίᾳ, ἐν ἄρμονίᾳ, ὁ ἄρμονικός, ὁ σύμφωνος.

σύν-αυλος (B), *ον* (σύν+αὐλή)· ὁ συναυλιζόμενος μετὰ τινος, ὁ ἐν τῇ αὐτῇ αὐλῇ κατοικῶν, σύνοικος, ὁμόκοιτος || *σύναυλος μανία* = ὁ συζῶν μετὰ μανίας, ὁ μανιακός.

συν-αυζάνω, καὶ **συν-αυζῶ**, μελλ. -*αυξήσω*· αὐζάνω τι ὁμοῦ μετὰ τινος, τὸ μεγαλύνω, τὸ μεγαλοποιῶ, τὸ εὐρύνω.— παθητ., αυζάνομαι μετὰ τινος, «μεγαλύνω» μαζί του.

συν-αφ-αίρέω, μελλ. -*ήσω*· ἀφαιρῶ ὁμοῦ ἢ συγχρόνως.— μέσον, βοηθῶ εἰς δίδωσιν.

συν-αφ-ίστημι· συναπομακρύνω, συναποσπῶ || κόμνω τινά νά ἀποστατήρη μαζί με ἄλλους, κινῶ συνέχεια εἰς ἀποστασίαν, συμπαροῶ εἰς ἀποστασίαν.— || παθητ., μετὰ ἐνεργ. *ἄορ.* β' -*απέστην*, *πρκ.* -*αφέστηκα*· συναπομακρύνομαι, συναποχωρῶ (ὁμοῦ μετ' ἄλλων ἢ συγχρόνως) || ἐξεγειρομαι εἰς ἀποστασίαν ὁμοῦ μετ' ἄλλων, συνεπαναστατῶ.

συν-αχθῆναι, *ἄπρφ.* παθ. *ἄορ.* *ἄ'* τοῦ *συνάγω*.

συν-ἀχθομαι, μέσ. μελλ. -*αχθέσωμαι*· παθητ. μελλ. -*αχθεσθήσομαι*· παθ. *ἄορ.* *ἄ'* -*ηχθέσθη*· ἀποθ. *διχθομαι* ὁμοῦ μετὰ τινος, συνάχθομαι, συλλυπούμαι, συμπενθῶ.

συν-δαίζω, μελλ. -*ξω*· φονεύω ὁμοῦ μετὰ τῶν ἄλλων, συναποκτείνω.

συν-δαίνυμι, μελλ. -*δαίσω*· ἐορτάζω ὁμοῦ μετ' ἄλλων || *συνδαίνυμι γάμους τειγί*=συνεορτάζω δι' εὐωχίας τοὺς γάμους μετὰ τινος, συμμετέχω εἰς γαμήλιον εὐωχίαν, συνευωχοῦμαι.

συν-δαίτωρ, -*ορος*, ὁ (συνδαίνυμι)· ὁ συνδαιτυμνός, ὁ σύνδειπνος.

συν-δάκνω, μελλ. -*δήξωμαι*· δάκνω (δαγκάνω) ὁμοῦ μετὰ τινος, κρατῶ τὴ σφιγκτὰ μεταξύ τῶν δδόντων μου.

συν-δακρύω, μελλ. -*θσω*· δακρύω ὁμοῦ μετὰ τινος.

συν-δεπνέω, μελλ. -*ήσω*· ὡς καὶ νῦν, συνδειπνῶ, δεπνῶ ὁμοῦ μετὰ τινος, συντρώγω.

σύν-δειπνον, τό· τὸ κοινόν δεῖπνον ἢ συμπόσιον, λατ. *convivium*· κυρ. οἶθ. τοῦ ἔπομ.

σύν-δειπνος, *ον* (σύν+δειπνον)· ὁ συνδειπνῶν, ὁ δεπνῶν ὁμοῦ μετὰ τινος || ὡς οὖο. ὁ συνδαιτυμνός, ὁ ὁμοτράπεζος, λατ. *convivium, concaenator*.

συν-δεκάζω, μελλ. -*άσω*· δεκάζω (διαφείρω διὰ δῶρων, δωροδοκῶ) πάντας ὁμοῦ, δωροδοκῶ ὁμαδικῶς (δλους π.χ. τοὺς δικαστάς).

συν-δέομαι, μέσ. μελλ. -*δεήσομαι*· παθ. *ἄορ.* *ἄ'* -*εδεήθη*· ἀποθ. ἀπὸ κοινοῦ δέομαι (παρακαλῶ, ζητῶ), ἐνώνω τὴν παράκλησιν μου μετὰ τὴν παράκλησιν ἄλλου, παρακαλῶ μετ' ἄλλων.

σύν-δεσμος, ὁ, ἐτερόκλ. πληθ. *σύνδεσμα*, τὰ· ὁ ὁμοῦ συνδέων, μέσον συνδέσεως (ἢ ἐνώσεως), ὡς καὶ νῦν σύνδεσμος, δεσμός, σύνδεσις, ἔνωσις σύσφιγξις. 2) ἐν τῇ Χειροουργικῇ, δεσμός, ἐπίδεσμος. 3) ἐν τῇ Γραμματικῇ, μόριον (λεξιδιον) χρησιμεῖον πρὸς σύνδεσιν λέξεων ἢ προτάσεων πρὸς ἀλλήλας, ὡς καὶ νῦν «σύνδεσμος».

συν-δεσμώτης, -*ου*, ὁ· ὁ συκρατούμενος, ὁ δεσμώτης (ἢ δεσμιος) καὶ αὐτός.

σύν-δετος, *ον* (συνδέω)· ὁ συνδεδεμένος, ὁ ὁμοῦ δεδεμένος, ὁ «δεμένως χειροπόδαρα», λατ. *constrictus*.— || ὡς οὖο. τὸ *σύνδετον*=δεσμός, ταινία.

συν-δέω, μελλ. -*δήσω*· δένω ὁμοῦ, συνεχώνω, συνάπτω, ὡς καὶ νῦν *συνδέω* || ἐπὶ προσ. *συνδέω τειγί*=δένω τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας τινός, «τὸν δένω χειροπόδαρα» || δένω τραῦμα, προσδένω πληγὴν (θηλ. τὸν ἐπίδεσμον) τῆς.

συν-δια-δαίνω· διαδαίνω ὁμοῦ μετὰ τινος, «περνῶ» διὰ μέσου τινός μαζί με ἄλλον ἢ ἄλλους.

συν-δια-θάλλω· μεταφέρω (διαθιβάζω) διὰ μέσου ὁμοῦ μετὰ τινος, λατ. *una frāgere* || καὶ ἄμτδ., διέρ-

χομαι ὁμοῦ μετὰ τινος, λατ. *trajicio*.— || ὡς καὶ ἄνθ, διαβάλλω (κατηγορῶ, συκοφαντῶ) ὁμοῦ μετὰ τινος.— παθητ., διαβάλλομαι (συκοφαντοῦμαι) ὁμοῦ μετ' ἄλλων.

συν-δια-γιγνώσκω, μελλ. *-διαγιγνώσκωμαι*: ὁμοῦ μετὰ τινος ἀποφασίζω, συναποφασίζω.

συν-δια-δαιτώμαι, μελλ. *-δαιτῶσομαι*, ἀποθ. δαιτώμαι ὁμοῦ, συγκατοικῶ, συζῶ.

συν-δια-δαιτητής, -οῦ, ὁ ὡς καὶ ἄνθ, συνδαιτητής, ἀπὸ κοινοῦ μετ' ἄλλων ἐνεργῶν δαιτητοῖσαν.

συν-δια-κινδύνεω διακινδυνεύω (διατρέχω κινδυνον, ρισκοκινδυνεύω) ὁμοῦ μετ' ἄλλων, συμμετέχω εἰς τοὺς κινδύνους.

συν-δια-κοσμέω, μελλ. *-ήσω* διακοσμῶ (τακτοποιῶ, βάλω εἰς τάξιν) ὁμοῦ μετ' ἄλλων.

συν-δι-άκτορος, ὁ ὁ διαβιβάζων (μεταφέρων) καὶ αὐτὸς (ἐπιθ. τοῦ Ἑρμοῦ ὡς συνεργάτου τοῦ Χάροντος εἰς τὴν μεταφοράν τῶν νεκρῶν εἰς Ἄδην).

συν-δια-λύω, μελλ. *-λύσω* βοηθῶ εἰς τὴν συνδιαλλαγὴν (συμφιλίωσιν), συμφιλιώνω.— μέσον, συνεισφέρω μετὰ ἐξόφλησιν.

συν-δια-μένω, μελλ. *-μενῶ* διαμένω (παρμένω) ὁμοῦ μετὰ τινος, ἐξακολουθῶ νά κρατῶ τὴν θέσιν μου πλησίον τινός.

συν-δια-μνημονεύω διαμνημονεύω ὁμοῦ μετὰ τινος, φέρω τι εἰς τὴν μνήμην (ἀνάμνησιν) τινος μαζί με ἄλλα.

συν-δια-πολεμέω, μελλ. *-ήσω* συμπολεμῶ μετὰ τινος μέχρι πέρατος τοῦ πολέμου, ἐν συμμαχίᾳ μετ' ἄλλων διεξάγω πόλεμον (συμμετέχω εἰς πόλεμον) ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους.

συν-δια-πράσσω, ἀττ. *-πτω*, μελλ. *-ξω* διαπράττω (ἐκτελῶ, φέρω εἰς πέρας) ὁμοῦ μετὰ τινος || μέσον, συγχρόνως διαπραγματεύομαι μετ' ἄλλου τινός.

συν-δια-σκοπέω, μελλ. *-σκέπσομαι* συνδιασκοπέομαι, συνεξετάζω.

συν-δια-σφύζω ὁμοῦ μετὰ τινος διασφύζω, συνεργῶ εἰς διάσωσιν.

συν-δια-τάλαιπωρέω, μελλ. *-ήσω* ὁμοῦ μετ' ἄλλων ὑπομένω ταλαιπωρίαν (ταλαιπωροῦμαι).

συν-δια-τελέω, μελλ. *-τελέσω*, ἀττ. μελλ. *-τελώ* διατελῶ (ἐξακολουθῶ, συνεχίζω) μέχρι τέλους.

συν-δια-τιδήμι, μελλ. *-διαθήσω* διαδέτω (διευθετῶ, τακτοποιῶ) ὁμοῦ μετὰ τινος, βοηθῶ εἰς τὴν τακτοποίησιν.

συν-δια-τρίβω, μελλ. *-ψω* διατρίβω («περνῶ τὴν ὥρα μου») ὁμοῦ μετὰ τινος, συναναστρέφομαι τινὰ || ζῶ διαρκῶς μετὰ τινος || συν. ἐπὶ μαθητῶν καὶ διδασκάλου: *οἱ τῷ Σωκράτει συνδιατρίβοντες* = οἱ μαθηταὶ τοῦ Σωκράτους.— || ἐπὶ πραγμάτων, ἀσχολοῦμαι εἰς τι.

συν-δια-φέρω, μελλ. *-διοίσομαι* φέρω (μεταφέρω, διακομίζω) τι ὁμοῦ μετὰ τινος.— || φέρω (βασιάζω, ὑπομένω τὸ θάρος) ὁμοῦ μετὰ τινος μέχρι τέλους, συντελῶ εἰς τὴν διατήρησιν (τὴν ἀνοχήν).

συν-δια-φθείρω, μελλ. *-φθειρῶ* διαφθείρω (καταστρέφω) ὁμοῦ μετὰ τινος, ἢ διαφθείρω συγχρόνως || συντελῶ (συνεργῶ, συμβοηθῶ) εἰς τὴν καταστροφὴν.— παθητ., συγκαταστρέφομαι, διαφθείρομαι (καταστρέφομαι) ὁμοῦ ἢ συγχρόνως μετὰ τινος.

συν-δια-φύλασσω, μελλ. *-ξω* διαφυλάσσω ὁμοῦ, βοηθῶ (συντελῶ) εἰς τὴν διαφύλαξιν.

συν-δια-χειρίζω, μελλ. *-ίσω* διαχειρίζω (διαχειρίζομαι, διοικῶ) ὁμοῦ μετὰ τινος, βοηθῶ εἰς τὴν διαχείρισιν.

συν-δι-έξ-ειμι, ἀρρη. *-διεξίεμαι* (εἰμι) διεξέρχομαι ὁμοῦ ἢ συγχρόνως.

συν-δι-ήμερεύω, μελλ. *-σω* διημερεύω («περνῶ τὴν ἡμέρα μου») μετὰ τινος.

συν-δι-ήνεικα, ἰων. ἀντι. *-ήνεγκα*, ἀδρ. α' τοῦ *συνδιεπέρω*.

συν-δικάζω, μελλ. *-άσω* δικάζω ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τινος, ὡς δικαστῆς μετέχω εἰς τὴν ἐκδίκασιν, παρακῆθμαι ὡς πάρεδρος δικαστοῦ.

συν-δικαστής, -οῦ, ὁ (συνδικάζω) ὁ συνδικάζων, ὅστις εἶναι καὶ αὐτὸς δικαστῆς ἢ ἔνορκος.

συν-δικέω, μελλ. *-ήσω* (συνδικέω) ἐνεργῶ ὡς σύν-

δικέω (βλ. λ.), συνηγορῶ ὑπὲρ τινος ἐν δικαστηρίῳ, ὑπερασπίζω ἓνα κατηγορούμενον || γεν., ὁμιλῶ ὑπὲρ τινος (πρὸς ἢ καὶ πρᾶξιμας), πρὸς ὑποστήριξιν τινος.

σύν-δίκος, ον (σύν+δίκη) ὁ βοηθῶν τινα ἐν δικαστηρίῳ, ὁ συνηγορῶν || ὡς οὐσα. ὁ *σύνδικος* = ὁ συνηγορός, εἰδικῶς ἐν Ἀθήναις ὁ συνηγορός τοῦ κατηγορουμένου, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν συνηγορὸν τοῦ κατηγοροῦ, ὅστις ἐλέγχετο *συνήγορος* (βλ. λ.) || γεν., συνηγορός, ὑποστηρικτής, βοηθός, «ἀθανταδόρος». 2) ἐν Ἀθήναις, μετὰ τὴν τυραννίδα τῶν Τριάκοντα *Σύνδικοι* ἐκαλοῦντο οἱ δικασταὶ εἰς τοὺς δλοῦς ἢ Πολιτεία ἀνέθετε νὰ λαμβάνωσι ἀποφάσεις ἐπὶ τῶν ὑπὲρ τοῦ Δημοσίου ἀνεργουμένων θεμελίσεων || πρὸ τῶν Τριάκοντα *Σύνδικοι* ἄνομαζοντο οἱ συνηγοροὶ τοῦ Δημοσίου, τ. ἔ. οἱ ἐκπροσωποῦντες τὰ συμφέροντα τῆς Πόλεως καὶ προστατεύοντες αὐτά.— || ὁ ἀπὸ κοινοῦ ἀνήκων εἰς τινα, ἢ ὁ ἀπὸ κοινοῦ ἀρμόζων εἰς τινα || ἐπιρρ. *συνδίκως* = ἀπὸ κοινοῦ, διὰ κοινῆς ἀποφάσεως.

συν-δι-οικέω, μελλ. *-ήσω* ὡς καὶ ἄνθ, συνδιοικῶ, διοικῶ ὁμοῦ (συγχρόνως) μετὰ τινος, ἢ τακτοποιῶ ὁμοῦ μετὰ τινος.

συν-δι-οράω, μελλ. *-διόψομαι* διορῶ (διαβλέπω, ἐξετάζω) ὁμοῦ μετὰ τινος.

συν-δικεύω δικεύω (παίζω τὸν δίσκον, «παίζω τὴς ἀμάδους») ὁμοῦ μετὰ τινος.

συν-δίωκω, μελλ. *-διώξω* ἢ *-διώξομαι* διώκω (καταδιώκω) ὁμοῦ μετὰ τινος.— || ὡς δικαν. ὄρος, συγκατηγορῶ τινα, τὸν ἐγκαλῶ καὶ ἐγὼ εἰς τὸ δικαστήριον, ἐν συνεργασίᾳ μετ' ἄλλου τὸν κατηγορῶ.

συν-δοκέω, μελλ. *-δέξω* καὶ μετγ. *-δοκῆσω* φαίνομαι εἰς τινα ὁμοίως ὡς καὶ εἰς ἄλλον || φαίνομαι ὁμοίως (ἢ ἐπίσης) εὐλόγως, καλῶς («πρὸς. φαίνεται καὶ εἰς ἐμέ καλόν, ἀρέσκει καὶ εἰς ἐμέ»), λατ. *placet* | *συνδοκεῖ ἡμῖν* = εἴμεθα ὄλοιο σύμφωνοι || ἐγκρίνω τι καὶ ἐγὼ, ὁμοφρονῶ, ὁμογνώμονῶ, συμφωνῶ.— τὸ οὐδ. τῆς μετγ. εἶναι ἐν χρῆσει καὶ ἀπολ. *συνδοκοῦν ἄπασιν ὁμῖν* = ἀφ' οὗ (ἐπειδὴ κλπ.) εἰς ὄλους σας φαίνεται καλόν, ἀφ' οὗ δὲ τὸν πατέρα εἰς συμφωνεῖτε | *συνδέξαν πατρί* = ἐπειδὴ καὶ εἰς τὸν πατέρα ἐφάνη καλόν (μετὰ τοῦ πατρὸς τὴν συγκατάθεσιν).

συν-δοκιμάζω, μελλ. *-άσω* δοκιμάζω (ἐξετάζω) μετὰ τινος, συνεξετάζω.

συν-δοξάζω, μελλ. *-άσω* ἀπὸ κοινοῦ ἐπιδοκιμάζω, ἔχω τὴν αὐτὴν γνώμην, συμφωνῶ, παραδέχομαι τὴν γνώμην τινός.— || ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, γλώσσῃ, ἀπὸ κοινοῦ μετ' ἄλλων *δοξάζω* (ἐξαιρῶ, ἐξυμνῶ, ἐγκωμιάζω).

συν-δόξαν, οὐδ. μετγ. ἀορ. α' τοῦ *συνδοκέω*.

σύν-δουλος, ὁ, ἢ: ὁ συνδουλεύων, ὁ ὁμοῦ μετὰ τινος δουλεύων εἰς τὸν αὐτὸν δεσπότην || ὡς οὐσα. ὁ *σύνδουλος* = ὁ ὁμόδουλος, συνάδελφος ἐν δουλείᾳ.

συν-δράω, μελλ. *-άσω* δρῶ τι ὁμοῦ μετὰ τινος, συμπράττω, συνεργῶ, συμβοηθῶ | *αἶμα συνδράω* = βοηθῶ (συνεργῶ, συμπράττω) εἰς τὸ νὰ χυθῆ αἷμα

συν-δρομάς, -άδος, ἰδιότ. θηλ. τοῦ *σύνδρομος* | *αἱ συνδρομάδες πέτραι* = *συμπληγάδες* (βλ. λ.).

συν-δρομή, ἡ (σύν+δρομος) ἢ εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτό (ἢ ἐπὶ τὸ αὐτὸ) συρροή || συνέλευσις λαοῦ.

σύν-δρομος, ον (σύν+δραμεῖν, τοῦ *τρέχω*) ὁ τρέχων ὁμοῦ μετὰ τινος, ὁ συνάμα τρέχων || ὁ συναντῶν || ὁ συνοδῶν, ὁ ἀκολουθῶν τινα ἐκ τοῦ πλησίον || *σύνδρομοι πέτραι* = *συμπληγάδες* (βλ. λ.). 2) ὡς οὐσα, σημεῖον συναντήσεως πλειόνων ὁδῶν.

συν-δρόμους, ἐπιρρ. τοῦ προηγ. ἐπὶ τὰ ἴχνη, «ἀπὸ κοντὰ».

συν-δύάζω, μελλ. *-άσω* (σύνδυο) συνάπτω (ἐνώνω, συνδέω) ἀνά δύο ὁμοῦ, ζευγαρώνω, συζευγνύω, ἐνώνω διὰ γάμου.

συν-δύας, -άδος, ἡ (σύνδυο) ἡ συνδεδασμένη, ἢ «ζευγαρωμένη», ἢ σύζυγος.

συν-δύο, οἱ, αἱ, τὰ (σύν+δύο) ἀνά δύο ὁμοῦ, ἀνά ζεύγος, κατὰ ζεύγη, «δύο-δύο», λατ. *binii*.

συν-δυσ-τύχεω, μελλ. *-ήσω* εἶμαι δυστυχῆς ὁμοῦ μετὰ τινος, μετέχω τῆς δυστυχίας του, δυστυχῶ καὶ ἐγὼ ὅπως καὶ ἐκεῖνος.

συν-δῶδεκα, οἱ, αἱ, τὰ ἀνά δῶδεκα, δῶδεκα ὁμοῦ, κατὰ δωδεκάδας.

συν-έβαλον, άόρ β' τοῦ *συνβαίλω*.

συν-έβαν, άωρ. άντι τοῦ *συνέβην*, άόρ. β' τοῦ *συνβαίνω*.

συν-έβην, άόρ. β' τοῦ *συνβαίνω*.

σύν-εγγυς, έπίρρ. ώς και νῦν, σύνεγγυς, πλησίον, πολλῷ πλησίον, πληροίστατα, πολύ «κοντά».

συν-εγείρω, μελλ. -εγεράω' ώς και νῦν, συναγεγείρω, έγείρω όμοῦ, βοηθῶ εἰς τήν έγερσιν, «τόν ξυπνάω» όμοῦ μετά τινος, τόν συναφνιζῶ || έγείρω έκ νεκρών και άλλων τινά.

συν-εδράμον, άόρ. β' τοῦ *συντρέχω*.

συν-εδρεύω, μελλ. -σω (*συνεδρος*)' συμπαρακάθημαι εν συμβουλίῳ πρὸς σύσκεψιν, συμπαραεδρεύω, εἶμαι σύνεδρος || *οἱ συνεδρεύοντες* = τὸ μέλη συνεδρίου, οἱ σύνεδροι.

συν-εδρία, ή (*σύνεδρος*), και **συνεδρεία** (*συνεδρεύω*)' τὸ νά καθήνται πολλοί όμοῦ, ώς επί συναγελαζόμενων πτηνῶν.— || ώς και νῦν, συνεδρία, τὸ συμπαραεδρεύειν, συνάλευσις, συνέδριον, σύσκεψις.

συν-έδριον, τὸ (*σύνεδρος*)' ώς και νῦν, συνέδριον, άριθμός προσώπων συνεδριαζόντων (συνηγμένων εν συμβουλίῳ, συσκεπτομένων), συμβούλιον, συνέλευσις.— εν Κ. Δ. τὸ 'Ιουδ. *Sanhedrin*. 2) ὁ τόπος τοῦ συνεδρίου, τὸ Βουλευτήριον, λατ. *curia*.

σύν-εδρος, *ον* (*σύν+έδρα*)' ὁ συνεδρεύων, μέλος συνεδρίου, ὁ συμπαρακαθήμενος μετ' άλλων || ώς οὐα. ὁ *σύνεδρος* = ώς και νῦν, ὁ σύνεδρος, σύμβουλος, γερουσιαστής, βουλευτής, συγκλητικός.

συν-εἰκοσι, έπ. άντι *συνεἰκοσι* (βλ. λ.).

συν-εργάδων, έπ. έπεκτετατ. πρτ. τοῦ *συνεργω*.

συν-εργω, έπ. άντι *συνεργω*.

συν-έζευξα, άόρ. α' τοῦ *συνεζύγνυμι*.

συν-έηκα, ίων. άντι *συνήκα*, άόρ. α' τοῦ *συνήμι*.

συν-έθλω, ποιητ. *συν-θέλω*' έχω τήν αυτήν θέλησιν, θέλω τὸ αυτό, συμφωνῶ ώς πρὸς τήν έπιθυμίαν.

συν-έδεντο, γ' πληθ. τοῦ μέσ. άόρ. β' τοῦ *συντίθημι*.

συν-εθικάμην, μέσ. άόρ. α' τοῦ *συντίθημι*.

συν-εθίζω, μελλ. -ίσω' συνηθίζω τινά, τόν κάμνω νά συνηθίσῃ, τόν έξοικειώνω.—παθητ., γίνομαι (άποβαίνω) συνήθης ή συνειθισμένος, συνηθίζομαι.

συν-εἰδέναι, άπφρ. τοῦ *σύννοια* (βλ. **συνεἶδω*).

συν-εἰδησις, ή (*συνεἰδέναι*)' γνώσις κοινή μετά τινος, συναίσθησις. 2) ώς και νῦν, συνειδησις, συναίσθησις καλής ή κακής πράξεως, έσωτερική επίγνωσις τοῦ ποιοῦ τῶν πράξεών μας.

***συν-εἶδω**, άπαντῶν εν τῷ άόρ. β' *συν-εἶδον*, άπφρ. *συνεἶδεν* (ώς ένεστωτός λαμβανομένου τοῦ *συνοράω*)' βλέπω όμοῦ μετά τινος, «βλέπω με μιά ματιά», βλέπω εύκρινῶς || έννοά, καταλαμβάνω, κατανοῶ || εν ταῖς σημασι. ταύταις ὁ εν χρῆσει ένεστωτός εἶναι *συνοράω*, μελλ. *συν-όρωμαι*, πρκ. *συν-εώρακα*.— || πρκ. *σύν-οἶδα* μετά σημ. ένεστ., άπφρ. *συν-εἰδέναι*' ύπερο. μετά σημ. πρτ., *συν-ήδειν*, άττ. *συνήδη*, ίων. β' πληθ. *συνηδέατε*' μελλ. *συν-εἶσομαι*' έχω και έγώ γνώσιν τινος, συμμετέχω εἰς τήν γνώσιν περί τινος, εἶμαι και έγώ γνώστης πράγματός τινος, εἶμαι ένήμερος (εἶμαι μεμνημένος) εἰς τι || μετχ. *συνεἰδῶς* = συνέννοχος || τὸ *συνεἰδῶς* = *συνείδησις* (βλ. λ.). 2) μετά δοτ. πρσ., γνωρίζω τά αυτά μετά τινος (θηλ. δοα και έκείνος) || *σύννοια έμαντῶ οὐδ' εἰσιῶν σοφός άν* = έχω συναίσθησιν τοῦ διτι δέν εἶμαι σοφός οὐδέ κατ' έλάχιστον (έχω τὸ «γνώθι σαυτόν») || *σύννοια έμαντῶ οὐδέν επισταμένω* = έχω συναίσθησιν τοῦ διτι δέν γνωρίζω τίποτε (συναισθάνομαι τήν θγνοσίαν μου) || «εἶμαι τῆς έμπιστοσύνης» τινός, εἶμαι άνδρωπος τῆς έμπιστοσύνης του || εἶμαι έν γνώσει τῶν σχεδίων και τῶν σκέψέων του||εἶμαι συνέννοχος του.

συν-εἰκοσι, έπ. *συν-εἰκοσι*' εἰκοσιν όμοῦ, άνά εἰκοσιν, κατά εἰκοσάδας, λατ. *viceni*.

συν-εἰλεγμένος, μετχ. πρκ. τοῦ *συνλέγω*.

συν-εἰλέω, μελλ. -ήσω' συσσωρεύω όμοῦ, συστρέφω, περιτυλίσσω σφιγκτᾶ, συνωθῶ, «στρωμώνω».— επί πραγμ., συνδέω, δένω στερεά τὸ εν μαζί με τὸ άλλο, δένω εἰς έν δέμα.— παθητ., συσσωρεύομαι, συμπιέζομαι, συνωστιζομαι.

συν-εἴληφα, πρκ. τοῦ *συνλαμβάνω*.

συν-εἴληχα, πρκ. τοῦ *συνλαγχάω*.

συν-εἴκνυσα, άόρ. α' τοῦ *συνέκνω*.

συν-εἴλοχα, πρκ. τοῦ *συνλέγω*.

σύν-εἶμι (Α), άπφρ. *συν-εἶναι*' μελλ. -έσομαι (*σύν+εἶμι*)' εἶμι όμοῦ μετά τινος, εἶμαι ήνωμένος μετά τινος, άναστρέφομαι μετά τινος || *σύνεμι νόσω* = νόσῶ || *σύνεμι μερίμναις* = έχω λάθει γνώσιν τῶν φροντιδῶν || *σύνεμι πράγμασι* = άσχολοῦμαι εἰς ύποθέσεις (εἶμαι άπποχολημένος με διαφόρους ύποθέσεις). 2) επί πρσ., εἶμαι μετά τινος, ζῶ μετά τινος, έχω σχέσεις πρὸς τινά, έχω έπικοινωνίαν μετά τινος, τόν συναστρέφομαι || επί γυναικός, ζῶ μετ' άνδρός, «ευνγαρώνομαι» || συνουσιάζομαι || γενικῶς, συναναστρέφομαι τινά, έχω νά κάμω μαζί του, λαμβάνω μέρος μετά τινος, τόν εύνοῶ, άκολουθῶ || *οἱ συνόντες* = οἱ όπαδοί, έταῖροι, μαθητάι, άκροσταί.

σύν-εἶμι (Β), άπφρ. *συν-εἶναι* (*σύν+εἶμι*)' πορεύομαι όμοῦ, έρχομαι όμοῦ || θβεν, συνέρχομαι, συνανθροίζομαι. 2) εν έχθρ. ένν., συναντῶμαι μετά τινος εν μάχη, συγκρούομαι || επί πόλεων, περιέρχομαι εἰς πόλεμον (πολεμῶ) εναντίον τινός. 3) επί εἰρηνικῆς έννοιας, συνέρχομαι πρὸς σύσκεψιν, συσκεπτομαι. 4) επί εισοδημάτων, συνάγομαι, συλλέγομαι, συγκεντρώνομαι.

συν-εἶπον, άπφρ. -εἰπεῖν, άόρ. β' (άνευ ένεστωτός εν χρῆσει, ώς ένεστωτός λαμβανομένου τοῦ *συναγορεύω* ή τοῦ *σύμφημι*)' όμιλῶ μετά τινος, συμφωνῶ μαζί του, έπιβεβαιώνω διτι αυτός λέγει || συνηγορῶ ύπερ τινος, ύποστηρίζω τὰς άπόψεις του || γενικῶς, βοηθῶ, προάγω, προωθῶ. 2) λέγω όμοῦ, συνεκφράζω, βοηθῶ τινά νά διηγηθῆ.

συν-εἰργνύμι = *συνεργω* (βλ. λ.).

συν-εἶργω, έπ. -εἶργω, άρχαιοτ. τύπος -εἶργω, έπ. πρτ. *συνεἶργον*' έπ. άόρ. β' *συνεἶργᾶθον*' μελλ. *συνεἶργω*' κλείω μέσα, έγκλείω όμοῦ, συγκλείω || συνδέω, συνάπτω, δένω μαζί || γεν., συνάπτω, ένώνω, στερεώνω μαζί.

συν-εἶρηκα, εν χρῆσει ώς πρκ. τοῦ *σύμφημι*.

συν-εἶρω' συνάπτω κατά σείραν, «άραδιάζω», όρμαδιάζω», προσθέτω άνευ διακοπῆς, λατ. *connectere*.— || επί τῆς συνεχείας εν τῷ λόγῳ, «άραδιάζω» λέξεις και φράσεις άνευ τέλους, όμιλῶ συνεχῶς.

συν-εἶς, εἶσα, εν, μετχ. άόρ. β' τοῦ *συνήμι* (βλ. λ.).

συν-εἰσ-άγω, μελλ. -ξω' ώς και νῦν, συνεισάγω, εισάγω όμοῦ ή επί πλέον, εισάγω συγχρόνως.

συν-εἰσ-βαίνω, μελλ. -βήσομαι' εισέρχομαι όμοῦ, έμβαίνω όμοῦ ή συγχρόνως μετά τινος, συνεπιβάζομαι.

συν-εἰσ-βάλλω' άμτβ.; εισβάλλω (εἰς χώραν τινά) όμοῦ μετά τινος, συμπράττω μετά τινος (τόν βοηθῶ, μετέχω) εἰς εισβολήν, ένεργῶ έπιδρομήν εναντίον χώρας τινός από κοινού μετ' άλλων, ώς και νῦν συνεισβάλλω.

συν-εἰσ-έρχομαι, ένεργ. άόρ. β' -εἰσηλθον, πρκ. -εἰσελήλυθα, άποθ. ώς και νῦν συνεισέρχομαι, εισέρχομαι όμοῦ μετά τινος.

συν-εἰσομαι, μελλων άνευ ένεστ. εν χρῆσει' βλ. **συνεἶδω* II.

συν-εἰσ-πίπτω, μελλ. -πεσοῦμαι' άόρ. β' -έπεσον' πίπτω (ρίπτομαι) μέσα εἰς τι όμοῦ μετά τινος.— || εισορμῶ όμοῦ μετά τινος, εισβάλλω από κοινού.

συν-εἰσ-πλέω, μελλ. -πελεύσομαι' εισπλέω όμοῦ μετά τινος.

συν-εἰσ-πράσσω, άττ. -πτω, μελλ. -ξω' βοηθῶ εἰς τήν εἰσπραξιν χρημάτων παρ' άλλων.

συν-εἰσ-φέρω' ώς και νῦν, συνεισφέρω, εισφέρω και έγώ όπως και οἱ άλλοι, συμμετέχω εἰς πολεμικῆς συνεισφοράς, πληρώνω και έγώ τήν *εἰσφοράν* (θηλ. τόν πολεμικόν φόρον, βλ. *εἰσφορά*).

συν-εκ-βαίνω, μελλ. -εκβήσομαι' έκβαίνω (έξέρχομαι) όμοῦ μετά τινος.

συν-εκ-βάλλω, μελλ. -βᾶλω' έκβάλλω (ρίπτω έξω, «πετῶ μακριά») τι όμοῦ μετά τινος || συνεργῶ εἰς τήν έκδίωξιν (έξωσιν, έξοστρακισμόν) τινος.— ||

ἀμτβ., ἐπὶ ποταμοῦ, ὡς καὶ νῦν, ἐκβάλλω (ἐκρέω, χύνομαι) ὁμοῦ μετὰ τινος.

συν-εκ-θιθάξω, μελλ. -*εκθιθάξω*, ἀττ. -*εκθιβάθω*, μεταβατ. ἐνεργείας τοῦ *συνεκθαίνομαι*· βοηθῶ τινα (εἰς τὸ) νὰ ἐκθιθάξῃ (νὰ ἐξαγάγῃ).

συν-ἐκ-δημος, ὁ *συνεκδημῶν*, ὁ ὁμοῦ *ἐκδημῶν*, ὁ συνταξιδεύων ἢ ὡς οὐα., ὁ συνταξιδιώτης, ὁ συνδοιοπρόος.

συν-εκ-δίδομι, μελλ. -*εκδώσω*· ἐκδίδω ὁμοῦ ἢ βοηθῶ πτωχόν τινα εἰς τὴν προίκειαν τῆς θυγατρὸς του πρὸς γάμον, συνεισφέρει διὰ τὴν προίκα τῆς.

συν-εκ-δύω, μελλ. -*εκδύσω*· ἐκδύω ὁμοῦ, ἐξάγω ἔνδυμα συγχρόνως μετὰ τινος.— μέσον, ἐκδύομαι συγχρόνως μὲ τινα.

συν-εκ-θνήσκω, μελλ. -*εκθνήσκω*· ἀποθνήσκω ὁμοῦ μετὰ τινος, ἐκλείπω ὁμοῦ μετὰ τινος ἢ μτφρ., ἐκλείπω, ἐξαντλοῦμαι, ὁμοῦ μετὰ τινος.

συν-εκ-καί-δεκα, κατὰ δεκαεξάδας, δεκαεξ ὁμοῦ, ἀνά δεκαεξ, κατὰ δεκαεξάδας.

συν-εκ-κλέπτω, μελλ. -*κλέψω*· ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τινος κλέπτω καὶ φεύγω ἢ *συνεκκλέπτω γάμους*=συνεργῶ (βοηθῶ) εἰς τὴν ἀπόκριψιν γάμου.

συν-εκ-κομίζω, μελλ. -*κομίσω*· ἐκκομίζω (κομίζω ἐξω) ὁμοῦ μετὰ τινος, συνεξάγω, βοηθῶ εἰς τὴν συνεσφοράν.— ἢ βοηθῶ (συνεργῶ, συμπράττω) εἰς τὴν ἐκτέλεσιν (εἰς τὴν κατόρθωσιν) τινος ἢ συνοποφέρω, συνοπομένω, βαστάζω ἀπὸ κοινοῦ.

συν-εκ-κόπτω, μελλ. -*κόψω*· ἀποκόπτω ὁμοῦ μετὰ τινος, βοηθῶ εἰς τὴν ἀποκοπήν.

συν-ἐκλείσσω, ἀδρ. α' τοῦ *συνκλείω*.

συν-εκ-λεκτός, ἢ, ὄν· ὁ ἐκλεχθεὶς ὁμοῦ μετὰ τινος.

συν-εκ-λύω, μελλ. -*λύσω*· ἐκλύω (παρालύω, διαλύω, ἐξαοθενῶ) ὁμοῦ ἢ συγχρόνως.— παθητ., ἀπολύομαι (ἀπελευθεροῦμαι) ὁμοῦ μετὰ τινος ἢ διαλύομαι ὁμοῦ.

συν-εκ-μάχέω, μελλ. -*μάχσω* (σὺν + *ἐκ* + *μάχομαι*)· ἐξέρχομαι πρὸς μάχην (πρὸς πόλεμον) ὁμοῦ μετὰ τινος.

συν-εκ-μοχαλεύω, μελλ. -*μοχαλεύω*· ἐκμοχαλεύω (προσπαθῶ νὰ ἀνοίξω διὰ μοχλοῦ) ὁμοῦ μετὰ τινος, συνεργῶ (βοηθῶ) εἰς τὸ νὰ ἐκβιασθῇ μία θύρα «μὲ λαστῶ»).

συν-εκ-πέμπω, μελλ. -*πέμψω*· ἐκπέμπω (στέλλω ἐξω) ὁμοῦ μετὰ τινος, συνεξαποστέλλω.

συν-εκ-περῶω, μελλ. -*περῶω*· ἐξέρχομαι ὁμοῦ.

συν-εκ-πίνω, μελλ. -*πίνομαι*· ἐκπίνω (πίνω ἐξ ὀλοκλήρου) ὁμοῦ μετὰ τινος.

συν-εκ-πίπτω, μελλ. -*πεσοῦμαι*· ἐκπίπτω (ἐξέρχομαι, ἐκβάλλομαι, ἀποσπῶμαι) ὁμοῦ μετὰ τινος ἢ ἐξορμῶ ὁμοῦ μετὰ τινος ἢ ἐξορίζομαι ὁμοῦ μετὰ τινος ἢ ἐξεφανίζομαι ὁμοῦ μετὰ τινος.— ἢ ἐπὶ τῶν ψήφων τῶν ἀεξαγομένων (ἢ ἀεξαγομένων) ἐκ τῆς ψηφοδόχου κάλπης, ἐξέρχομαι ἐν συμφωνίᾳ (σὺμφωνος) πρὸς τὰς ἄλλας, συμφωνῶ ἢ μετὰ δοτ., ἐξέρχομαι, ἴσος πρὸς ἄλλον, ἀποδεικνύομαι ἴσος.— ἢ ἐκρίπτομαι, ἀποδοκιμάζομαι ἢ ἀποσπῶμαι ὁμοῦ ἢ ἐκπίπτω, καταπίπτω, ἀποτυγχάνω, ὁμοῦ.

συν-εκ-πλέω, ἰων. -*πλέω*, μελλ. -*πλεύσομαι*· ἐκπλέω ὁμοῦ μετὰ τινος, ὡς καὶ νῦν συνεκπλέω.

συν-εκ-πνέω, μελλ. -*πνεύσομαι*· ἐκπνέω ὁμοῦ μετὰ τινος, συναποθνήσκω.

συν-εκ-πονέω, μελλ. -*πνέω*· ἐκπονῶ τι (τὸ ἐκτελῶ, τὸ ἐξεργάζομαι, τὸ κατεργάζομαι, τὸ κατορθώνω) ὁμοῦ μετὰ τινος ἢ συνεργάζομαι μαζί του.

συν-εκ-πορίζω, μελλ. -*πορίσσω*· βοηθῶ εἰς τὸν προσπορισμόν, εἰς τὴν ἐξεύρεσιν ἐφοδίων, εἰς τὸν ἐφοδισμόν.

συν-εκ-ποτέον ἢ -*εἶα*, ρηματ. ἐπιθ. τοῦ *συνεκπένω*· πρέπει τις νὰ ἐκπῆ (νὰ πῆ) ἐξ ὀλοκλήρου, ἐμέχρι τρυγῶς) ὁμοῦ μετὰ τινος.

συν-εκ-πράσσω, ἀττ. -*πράσσω*, ἰων. -*πρήσσω*, μελλ. -*πρήσσω*· εἰσπράττω χρήματα (ἀπαιτῶ τὴν εἰσπραξίν χρημάτων) ὁμοῦ ἢ συγχρόνως μὲ τινα, ἀργυρολογῶ.— ἢ ὡς μέσον, *συνεκπράσσομαι*· βοηθῶ τινα νὰ λάθῃ ἐκδίκησιν διὰ τι (πράγμα).

συν-εκ-σφύζω, μελλ. -*σφύσω*· συνεργῶ εἰς τὴν διάσωσιν (διατήρησιν ἢ ἀπελευθερώσιν) τινος.

συν-εκ-τάσσω, ἀττ. -*τάσσω*, μελλ. -*τάσσω*· παρατάσσω εἰς τάξιν μάχης, ὁμοῦ μετὰ τινος (δηλ. εἰς τὴν αὐτὴν γραμμὴν εἰς τὴν ὁποίαν ἔχουν παραταχθῆ καὶ ἄλλοι).

συν-εκτέον, ρηματ. ἐπιθ. τοῦ *συνέχω*· δεῖ *συνέχειν*, πρέπει νὰ συγκρατῆ τις.

συν-εκ-τίνω, μελλ. -*τείσω*· ἐκτίνω, δηλ. πληρώνω ὁμοῦ, βοηθῶ εἰς τὴν πληρωμὴν.

συν-εκ-τρέφω, μελλ. -*τρέψω*· ἐκτρέφω (ἀνατρέφω) ὁμοῦ μετὰ τινος.— παθητ., ἐκτρέφομαι (αὐξάνομαι, «μεγαλύνω») ὁμοῦ μετὰ τινος.

συν-εκ-τρέχω, μελλ. -*εκδράμωμαι*· ἀδρ. β' -*εξεδράμω*· ἐκτρέχω (ἐξέρχομαι, κἄνον ἐξοδόν) ὁμοῦ μετὰ τινος, ἐξορμῶ ὁμοῦ μετὰ τινος.

συν-εκύρησα, καὶ **συνέκυρσα**, ἀδρ. α' τοῦ *συνκυρέω* (βλ. λ.).

συν-ἐκυψα, ἀδρ. α' τοῦ *συνκύπτω*.

συν-εκ-φέρω, μελλ. -*φέρω*· ἐκφέρω (ἐξάγω πρὸς ἐνταφιασμόν) ὁμοῦ μετὰ τινος ἢ συνοδεύω (ἀκολουθῶ) κηδεῖαν.— ἢ συνοποφέρω, συνοπομένω, ὑπομένω μέχρι τέλους μετὰ τινος.— ἢ ἐκφέρω, ἐκφράζω, ὁμοῦ μετὰ τινος.— IV παθητ., συμπαράσσομαι.

συν-ἐλάβον, ἀδρ. β' τοῦ *συνλαμβάνω*.

συν-ελάλου, πρτ. τοῦ *συνλλάλέω*.

συν-ελαύνω, μελλ. -*ελάσω*· ἀδρ. α' -*ἤλασα*, ἐπιθ. -*έλασσα*· πρκ. -*εληλάκα*· ἐλαύνω (δηλ. φέρω ἢ ὠδῶ διὰ τῆς βίας) πρὸς τὸ αὐτὸ μέρος, συναίγω, συνωδῶ, συμμιέζω ἢ *συνελαύνω δόδοντας*=συνγκρούω τοὺς ὀδόντας μου, τρίζω, τριγανίζω ἢ παρορμῶ (ἐξωδῶ) εἰς συμπλοκήν, «τοὺς θόζω νὰ τσακωθοῦν». 2) ἀμτβ., *ἐριδι*· *συνελαύνω*=περιέρχομαι εἰς ἔριν, ἐρίζω.

συν-ελεῖν, **σύν-ελεω**, ἐπ. ἀπφ. καὶ γ' ἐν. ἀδρ. β' τοῦ *συναίρῶ*.

συν-ελευθερόω, μελλ. -*ελευθερώω*· ἐν συνεργασίᾳ μετ' ἄλλων ἐλευθερώνω τινὰ ἀπὸ τινος, συνεργῶ (βοηθῶ) εἰς τὴν ἀπελευθερώσιν τινος ἢ ἀπολ., συναπελευθερώνω, ἐλευθερώνω ὁμοῦ.

συν-ελεύσομαι, μελλ. τοῦ *συνέρχομαι*.

συν-εληλύθα, πρκ. τοῦ *συνέρχομαι*.

συν-εληφθῆν, παθ. ἀδρ. α' τοῦ *συνλαμβάνω*.

συν-ελεεῖν, ἀπφ. ἀδρ. β' τοῦ *συνέρχομαι*.

συν-ελκυστέον, ρηματ. ἐπιθ. ἐκ τοῦ ἀδρ. α' τοῦ *συνέλω*· πρέπει νὰ συνελκύσῃ τις (νὰ συναγάγῃ).

συν-ἐλκω, μελλ. -*ἐλω*· ἀδρ. α' *συνείλκωσα* (ὡσεὶ ἐξ ἔνεστ. *συνελκύω*)· ἔλκω ὁμοῦ, συναίγω ἐπὶ τὸ αὐτὸ. 2) συστέλλω, συμμαρζεύω.— ἢ οὖρῶ ἐξω ὁμοῦ μετὰ τινος.

συν-ελῶν, μτχ. ἀδρ. β' τοῦ *συναίρῶ*.

συν-εμβάλλω, μελλ. -*εμβάλλω*· ἐμβάλλω ὁμοῦ, ἀπὸ κοινοῦ τοποθετῶ τι μέσα εἰς τι.— ἢ ἀμτβ., ἀπὸ κοινοῦ μετ' ἄλλων εἰσβάλλω (εἰσορμῶ, ἐπιτίθεμαι), συνεπιτίθεμαι, συνεφορμῶ ἢ ἐνεργῶ κοινήν εἰσβολὴν (ἐπιδρομήν).

συν-εμβολή, ἢ (*συνεμβάλλω*)· τὸ ὁμοῦ ἐμβάλλειν, συνεισβολή ἢ *συνεμβολὴ κώπτης*=ἡ σύγχρονος καὶ ρυθμικῆ θύθιαις ὄλων τῶν κωπῶν ὁμοῦ εἰς τὴν δάλασσαν, συμφώνως πρὸς τὸ παράγγελμα.

συν-έμειν, ποιητ. ἀντὶ *συνείμαι*, ἀπφ. τοῦ ἀδρ. β' *συνήκα* τοῦ *συνήμι*.

συν-έμειξα, ἀδρ. α' τοῦ *συνμείγνυμι*.

συν-έμ(ε)ίχθεν, ἐπ. γ' πληθ. παθ. ἀδρ. α' τοῦ *συνμείγνυμι*.

συν-εμπήρημι, μελλ. -*εμπήρῶ*· ἀδρ. α' -*εμπήρησα*· ἐμπήρημι (καλῶ) ὁμοῦ.

συν-έμ-πορος, ὄν· ὁ συνταξιδεύων ἢ ὡς οὐα., ὁ *συνέμπορος*=συνταξιδιώτης, συνοδοιπόρος, σύντροφος, θεράπων, ἀκόλουθος ἢ *συνέμπορος χορείας*=ὁ συγχορευτής, σύντροφος ἐν τῷ χορῷ ἢ γεν. συν-ἐταίρος, μέτοχος.

συν-εμπήρησαι, ἀπφ. ἀδρ. α' τοῦ *συνεμπήρημι*.

συν-ενέγκαντες, πληθ. μτχ. ἀορ. α' τοῦ *συνφέρω*.

συν-ενείκομαι, ἐπ. ἀντὶ *συνφέρωμαι*, παθ. οὖρομαι (φέρωμαι) ὁμοῦ, ἐπὶ πιπτόντων πραγμάτων ἢ μτφρ., ἐπιφέρωμαι (ὀρμῶ) κατὰ τινός.

συν-ενθουσιάζω και **-ιάω**· ένθουσιώ όμοϋ μετά τινος, μετέχω του ένθουσιασμοϋ του.

συν-εξ-άγω, μελλ. **-ξω**· έξάγω όμοϋ μετά τινος || παθητ.. έξάνουαι όμοϋ μετά τινος συμπαρασύρομαι.

συν-εξ-αίρώ, μελλ. **-ήσω**· έξάγω όμοϋ μετά τινος, συνεργώ εις τήν άπομάκρυναι (μετακίνηθαι προς τά έξω). 2) συγκυριεύω, όμοϋ μετά τινος κυριεύω, βοηθώ εις τήν έκπόρδθιν.— || μέσον, διά τής βίας άφαιρώ (άποσπώ) από τινα || διασώζω, άπολυτρώνω.

συν-εξ-άκούω, μελλ. **-ακούσομαι**· όμοϋ μετ' άλλων άκούω περί τινος πράγματος.

συν-εξ-άμαρτάνω, μελλ. **-αμαρτήσομαι**· άμαρτάνω (βηλ. σφάλλομαι, σφάλλω, πλανώμαι) όμοϋ μετά τινος, διαπράττω κοινόν μετά τινος σφάλμα, συμμετέχω εις τή σφάλμα.

συν-εξ-αν-ίστημι, μελλ. **-αναστήσω**· όμοϋ (άπό κοινοϋ μετά τινος) έξανίστημι τινα (τόν κάμνω δηλ. νά έγερθθ).— || παθητ., μετά ένεργ. άορ. β' **-ανέστην**· πρκ. **-ανέστηκα**· έγείρομαι και προσέρχομαι μετά τινος, έγείρομαι συγχρόνως.

συν-εξ-άπάτάω, μελλ. **-ήσω**· έξαπατώ όμοϋ (ή όμοιως).

συν-εξ-επι (είμι)· συνεξέρχομαι, έξέρχομαι όμοϋ μετά τινος.

συν-εξ-ελαύνω, μελλ. **-εξελάσω**· έξελαύνω (έκδιώκω) όμοϋ μετά τινος.— || (ένν. στρατόν, ίππον κ.τ.δ.)· έξορμώ, έπέρχομαι, από κοινοϋ μετ' άλλων.

συν-εξ-ερύω· όμοϋ μετά τινος έξέλεκω (σύρω έξω).

συν-εξ-έρχομαι, άποθ. μετ' ένεργ. άορ. β' **-εξηλθον**, πρκ. **-εξεηλήλυθα** (πρβλ. **ερχομαι**)· ώς και νυν, συνεξέρχομαι, έξέρχομαι μετά τινος.

συν-εξ-εστάζω, μελλ. **-άσω**· ώς και νυν, συνεξετάζω, έξεετάζω (έρευνώ) όμοϋ μετά τινος.— παθητ., έξεετάζομαι (ύπολογίζομαι, μετροϋμαι) όμοϋ μετά τινος, συγκρίνομαι, άμιλλώμαι προς τινα, συνεξισούμαι.

συν-εξ-ευρίσκω, μελλ. **-εξευρήσω**· όμοϋ έξευρίσκω.

συν-εξ-ορμάω, μελλ. **-ήσω**· ώς μετ., συμπαρορμώ, συμπαροτρώνω.— || ώς άμετ., ώς και νυν, συνεξορμώ, έξορμώ όμοϋ μετά τινος, έξέρχομαι μεθ' όρμής || έκθλαστώνω, έκφύομαι, όμοϋ μετά τινος.

συν-εχομός, ό, ποιητ. άντι **συναχομός** (βλ. λ.).

συν-επ-άγω, μελλ. **-ξω**· από κοινοϋ μετά τινος όδηγώ έναντίον τινός || από κοινοϋ μετά τινος προσκαλώ τινα.

συν-επ-άδω, ποιητ. **-αείδω**· έξυμνών τινα και έγώ (δπως και άλλοι), συνεξυμνών.

συν-επ-αίνεω, μελλ. **-έσω**, έπ. **-ήσω**· συνεπιδοκιμάζω, συγκατανεύω, συναίνω, συμφωνώ || συνιστώ και έγώ τι.— || ώς και νυν, συνεπαινών, έπαινών από κοινοϋ.

συν-επ-αινος, ον· ό συνεπαινών, δηλ. συναποδεχόμενος, συνεπιδοκιμάζων, συγκατανεύων, ό συμφωνών.

συν-επ-αίρω, μελλ. **-επαίρω**· έπαίρω (ύψώνω) όμοϋ ή συγχρόνως.— || από κοινοϋ (ή όμοίως) παρακινώ (παρορμώ, προτρέπω, διεγείρω).— παθητ., από κοινοϋ μετά τινος έγείρομαι (έξεγείρομαι), συνεπανίσταμαι, συνεπαναστατώ.

συν-έπαισα, άορ. α' τοϋ **σμπάσαι**.

συν-επ-αιτιάομαι, μελλ. **-άσομαι**, άποθ. από κοινοϋ μετά τινος αιτιώμαι (κατηγορώ) τινα, έπιρρίπτω και έγώ τήν αίτίαν (ή τό σφάλμα) εις τινα, συγκατηγορώ.

συν-επ-άκολουθέω, μελλ. **-ήσω**· έπακολουθώ ώσούτως, άκολουθώ όμοϋ, άκολουθώ έκ του πλησίον, συνοδεύω.

συν-επ-άμυνω, μελλ. **-επαμύνω**· από κοινοϋ έπαμύνω (άποκρούω, άπωθώ).— || από κοινοϋ βοηθώ, συμβοηθώ.

συν-επ-αν-ίστημι, μελλ. **-αναστήσω**· από κοινοϋ μετ' άλλων έξεγείρω τινά έναντίον άλλου.— || παθητ., μετά ένεργ. άορ. β' **-ανέστην** και πρκ. **-ανέστη-**

και από κοινοϋ μετά τινος έπαναστατώ, συνεπαναστατώ.

συν-επ-αν-ορδός, μελλ. **-άσω**, άορ. α' **συν-επ-ην-ώρθασα**· έπανορδώνω (διορδώνω) από κοινοϋ μετά τινος άλλου.

συν-έπᾶξα, δωρ. άορ. α' τοϋ **σμπήγγνυμι**.

συν-επ-άπτομαι, ίων. άντι **συνεφάπτομαι** (βλ. λ.).

συν-επέδησα, άορ. α' τοϋ **σμπεδάω**.

συν-έπ-επι (σύν+επι+είμι)· έπέρχομαι (έπιθιδεμαι) από κοινοϋ μετά τινος.

συν-επ-εισ-φέρωμαι, μέσον· συνεισάγω, συντελώ εις τό νά εισέλθθ τις εις τι.

συν-επ-εκ-πίνω, μελλ. **-πίσμαι**· έκπίνω τι (πίνω έξέ όλοκληρού, τό έξαντλώ) από κοινοϋ μετ' άλλων.

συν-επ-ελαφρύνω· ελαφρύνω τι (τό κάμνω ελαφρότερον) έν συνεργασία μετά τινος, συνεργώ εις τήν ελάφρυνσιν, βοηθώ εις τό νά φερθ (βαστάζθ) τις τι.

συν-επ-ερίζω· συναμιλλώμαι, φιλονικώ, «συνερίζομαι».

συν-έπεσον, άορ. β' τοϋ **σμπέπτω**.

συν-επ-εσπόμεν, άορ. β' τοϋ **συνεφέπομαι**.

συν-επ-έστην, άορ. β' τοϋ **συνεφρίστημι**.

συν-επ-εύχομαι, μελλ. **-εύξομαι**, άποθ.· συνεύχομαι, από κοινοϋ μετά τινος (ή συγχρόνως) προσεύχομαι || συνυπόσχομαι.

συν-επ-ηχέω, μελλ. **-ήσω**· ήχώ όμοϋ, έπηχώ συγχρόνως μετά τινος, συμπάλλω, συνοδεύω παιάνα με τον ήχον τής φωνής μου, «κρατώ τό ίσον τής φωνής ή του ήχου».

συν-επι-θαίνω, μελλ. **-θήσομαι**· έπιθαίνω (άναθαίνω ή έπιθιβάζομαι) όμοϋ μετά τινος.— || έπιχειρώ όμοϋ μετά τινος.

συν-επι-θουλεύω, μελλ. **-σω**· από κοινοϋ μετά τινος έπιθουλεύομαι τινα, συμπράττω (συνεργώ) εις τήν κατάστροφην έπιθούλων σχεδίων.

συν-επι-γράφεις, ό· ό μετ' άλλου τινός έπιγραφείς (άρχειοφύλαξ, ληξιαρχος), ό συγγραμματοεύς.

συν-επι-θυμέω, **-ήσω**· όμοϋ μετά τινος έπιθυμώ τι.

συν-επί-κειμαι, μελλ. **-κείσομαι**, παθητ.· έπίκειμαι (έπιθιδεμαι) όμοϋ μετά τινος, συμπράττω εις έπίθεσιν.

συν-επι-κοσμέω, μελλ. **-ήσω**· από κοινοϋ έπικοσμώ (τακτοποιώ, στολίζω).

συν-επι-κουρέω, μελλ. **-ήσω**· είμαι συνεπίκουρος, από κοινοϋ έπικουρός, προσέρχομαι ώς έπικουρος (συνεπίκουρος), βοηθώ, άνακουφίζω.

συν-επι-κουφίζω, μελλ. **-ίσω**· έπικουφίζω (ελαφρύνω) όμοϋ μετά τινος ή συγχρόνως, συντελώ εις άνακούφισιν.

συν-επι-κραδαίνω· από κοινοϋ μετά τινος κραδαίνω (έπισείω, κινώ) προς τά όπίσω και προς τά έμπρός.

συν-επι-λαμβάνομαι, μελλ. **-επιλήψομαι**, άποθ.· όμοϋ μετά τινος λαμβάνω μέρος εις τι, έπιλαμβάνομαι τινος έν συμπράξει μετά τινος, συμμετέχω || λαμβάνω μέρος μετ' τινος, «παιρνω τό μέρος του», τον ύποστηρίζω.

συν-επι-μαρτύρέω· από κοινοϋ έπιμαρτυρώ (έπιθεβαιώ), συνεπιθεβαιώ, συνεπικυρώνω.

συν-επι-μελέομαι, άποθ. μετά μέσ. μελλ. **-ήσομαι**, παθ. άορ. α' **-επεμελήθην**· από κοινοϋ μετά τινος έπιμελούμαι (φροντίζω περί) τινος, φροντίζω συγχρόνως, μετέχω εις κοινήν φροντίδα || προνωώ (λαμβάνω πρόνοιαν) από κοινοϋ μετ' άλλων.

συν-επι-μελητής, **-οῦ**, ό· ό από κοινοϋ φροντίζων περί τινος, ό συμβοηθός έπιμελητοϋ, ώς και νυν συνεπιμελητής, σύντροφος.

συν-έπιον, άορ. β' τοϋ **σμπίνω**.

συν-επι-πλέκω, μελλ. **-ξω**· πλέκω από κοινοϋ, συνυφαίνω.

συν-επι-πλέω, μελλ. **-πλεῦσομαι**· από κοινοϋ έπιπλέω κατά τινος, συμπράττω εις ναυτικήν έκστρατείαν.

συν-επι-ρρώννυμι, μελλ. **-επιρρώσω**· έπιρρώννυω (ένδυναμώνω) όμοϋ μετ' άλλων, συμβάλλω εις τήν έπιρρωσιν, ένισχύω.

συν-επι-σκοπέω, μελλ. -επισκένομαι· πρκ. -επέ-
σκεμμαι· ἐπισκοπέω (ἐξετάζω) ἀπό κοινοῦ μετά τι-
νος, συνεξετάζω.

συν-επι-σπάω, μελλ. -ᾄσω· ἐπισπῶ (ἐπιούρω, σύ-
ρω, ἔλκω) ἀπό κοινοῦ μετά τινος.— μέσον, συμπαρα-
σύρω μαζί μου (καί μάλιστα ἐπί κακῶ) || προσελκίω
τινά πρὸς τὸ μέρος μου, «τὸν παίρνω μὲ τὸ μέρος
μου», τὸν κἀμνω νὰ δεχθῆ τὰς ἀόψεις μου.

συν-επι-σπᾶσαι, συν-επι-σπόμενος, ἀπρφ. καὶ
μτχ. ἄορ. β' τοῦ *συνεφέπομαι*.

συν-επι-σπεύδω, μελλ. -σω· ἐπισπεύδω (ἐπιτα-
χύνω) ἀπό κοινοῦ μετά τινος, συντελῶ εἰς τὴν ἐπι-
τάχυνον, λατ. *accelero*.

συν-επίσταμαι, ἀποθ. μαζί μὲ ἄλλον (ἢ ἄλλους)
γνωρίζω τι καλῶς, γίνωσκω τι ἀπό κοινοῦ μετ' ἄλ-
λων || εἶμαι μέτοχος (κἀτοχος) τῶν μυστικῶν τινος
|| εἶμαι μεμυημένος εἷς τι

συν-επι-στέλλω, μελλ. -στελῶ· ἐπιστέλλω ὁμοῦ
μετά τινος, παραγγέλλω ἀπό κοινοῦ.

συν-επι-στράτεύω, μελλ. -σω· ἐκοστρεύω ἀπό
κοινοῦ. συνεκοστρεύω.

συν-επι-στρέφω, μελλ. -ψω· ἐπιστρέφω ὁμοῦ (ἢ
συχρόνως). 2) μτχ., μαζί μὲ ἄλλους κἀμνω τινά
νὰ στραφῆ πρὸς τι, τὸν καθιστῶ προσηκτικόν.

συν-επι-ισχύω, μελλ. -ῖσω· ἀπό κοινοῦ ἐνισχύω
(ὑποστηρίζω, βοηθῶ) || ἐνώνω τὰς δυνάμεις μου
μετά τινος.

συν-επι-τελέω, μελλ. -έσω· ἐπιτελῶ (ἐκτελῶ)
ἀπό κοινοῦ μετά τινος || συνεργῶ (συνπράττω, συν-
τελῶ) εἰς τὴν ἐπιτέλεσιν τινος.

συν-επι-τίθημι, μελλ. -επιθήσω· ἐπιτίθημι ὁμοῦ ἢ
ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ.— μέσον, ἐπιτίθεμαι (ἐπιπίπτω,
ἐφορμῶ) ἀπό κοινοῦ μετά τινος || μεταχειρίζομαι τι
πρὸς ἴδιαν μου ὠφέλειαν.

συν-επι-τρέφω· μελλ. -ψω· ἐξολοθρεύω, κατα-
στρέφω ἐντελῶς, ἢ συγκαταστρέφω (μετ' ἄλλου).

συν-επι-τροπος, δ' ὡς καὶ νῦν, συνεπίτροπος,
ἐπίτροπος μετ' ἄλλων, ἐπίτροπος καὶ αὐτός.

συν-ἐπλάσσω, ἄορ. α' τοῦ *συνπλάσσω*.

συν-ἐπλέξα, ἄορ. α' τοῦ *συνπλέξω*.

συν-ἐπιπαίω, ἄορ. β' -εοσπάω, ἀποθ.· ἀκολουθῶ
ἐκ τοῦ πλησίον, συνακολουθῶ, ἀκολουθῶ κατὰ πό-
δας, συνοδεύω || *ποιμναις συνεπομαι* = ἀκολουθῶ
τὰ ποίμνια, τὰ ποιμαίνω, τὰ βόσκω.— || ἀκολουθῶ
κατὰ διάνοιαν, παρακολουθῶ διανοητικῶς, καταλαμ-
βάνω, ἐννοῶ.

συν-επ-ὀμῶμι· *ἐπόμνυμι* (θηλ. ὀρκίζομαι) ἐπι-
προσέτις.

συν-ἐπνίξω, ἄορ. α' τοῦ *συνπνίγω*.

συν-ἐπρηξάω, ἰων. ἄορ. α' τοῦ *συνπρηξάω*.

συν-εραστής, -οῦ, δ' (*συνεράω*)· ὡς καὶ νῦν, συν-
εραστής, ὁ τοῦ αὐτοῦ προσώπου ἐραστής, ἀντ-
εραστής.

συν-εράω (Α)· ἀγαπῶ ἀπό κοινοῦ μετά τινος,
ἀγαπῶ τὸ αὐτὸ πρόσωπον πού ἀγαπᾷ καὶ ἄλλος
τις.— μέσον καὶ παθητ., *συνερωμαί τινι*=ἀγαπῶμαι
μετά τινος ἀμοιβαίως, ἀνταποκρίνομαι εἰς τὸν ἔ-
ρωτά του || ἀπολαύω ἀγάπης ὁμοῦ μετά τινος.

συν-εράω (Β)· συλλέγω, συναθροίζω, συμφέρω·

συν-εργάζομαι, μελλ. -άσομαι· πρκ. -εἰργασμαι·
(ἐν ἐνεργ. καὶ παθ. ἐννοαί)· ἀποθ.· ὡς καὶ νῦν, συνερ-
γάζομαι ὁμοῦ μετά τινος, συμπράττω, συνεργῶ,
συντελῶ || βοηθῶ, συνεισφέρω εἷς τι || μτχ. πρκ. ἐν
παθ. ἐνν.: *λίθοι ἐνεργασμένοι* = λίθοι ἐπεξεργα-
σμένοι πρὸς οἰκοδομὴν.

συν-εργάτης, -ου, δ' ὡς καὶ νῦν, συνεργάτης,
ὁμοῦ μετά τινος ἐργαζόμενος, συνεργαζόμενος,
συμβοηθός, συνεργός, σύντροφος.

συν-εργάτινης, -ου, δ, ποιητ. ἀντὶ *συνεργάτης*.

συν-εργάτις, -ιδος, ἢ, θηλ. τοῦ *συνεργάτης*.

συν-εργέω, πρκ. *συνήργουσι* (*συνεργός*)· ἐργάζο-
μαι ὁμοῦ μετά τινος, συνεργάζομαι, ὡς καὶ νῦν συν-
εργῶ, συντελῶ, συμπράττω, συμβοηθῶ, συμπράττω
ὡς βοηθός

συν-εργήτης, -ου, δ, ποιητ. ἀντὶ *συνεργάτης*.

συν-εργία, ἢ (*συνεργός*)· ὡς καὶ νῦν, συνεργία,
συνεργασία, ἐργασία ἀπό κοινοῦ γινόμενη, βοήθεια

|| ἐν κακῇ ἐνν., συνωμοσία, συνεννόησις, συνεπιβουλία.
συν-εργός, ὄν (*σύν+ἔργον*)· ὁ ὁμοῦ (ἀπό κοινοῦ)
ἐργαζόμενος, συνεργάτης, συμβοηθός, ὡς καὶ νῦν
συνεργός || ὁ λαμβάνων μέρος εἷς τι, ὁ συμπράτ-
των, ὁ συνεισφέρων εἰς τι (πρὸς τι).— ὡς οἶα. δ' (ἢ)
συνεργός=ὁ συνεργάτης, ὁ βοηθός, ὁ συμπράκτωρ,
ὁ συνεργός.

συν-έργω, παλαιότ. τύπος τοῦ *συνείργω* (βλ. λ.).
συν-έρδω, μελ. -ξω· συμπράττω εἷς τι, συνεργῶ,
συνεργάζομαι.

συν-ερίδω, μελλ. -σω· ἄορ. α' *συνείρησα*· ἐρεί-
δω ὁμοῦ, στερεώνω τὸ ἐν ἐπί τοῦ ἄλλου || ἐνώνω
στερεά, συναρμολῶ, συσφίγγω.— παθητ., ἄορ. α' *συν-
ερίσθη*· πρκ. *συνήρησμαι* ἢ *συνερήρισμαι*· συν-
δεῖσθαι στερεά, συσφίγγομαι, συγκαίνομαι.

συν-ερέω, ἄττ. **συν-ερώ**, μέλλων ἄνευ ἐνεστ. ἐν
χρήσει (ὡς ἐνεστ. χρησιμοποιομένου τοῦ *συναγορεύω*
ἢ τοῦ *σύμφημι*)· δά συνηγορήσω, δά ὑποστηρίξω
δι' ἀγορεύσεως, δά ὁμιλήσω πρὸς ὑπεράσπιόν τινος.

συν-ερίδος, ἢ· συνεργάτις, βοηθός, καὶ μάλιστα
ἐργάτις μερισθωμένη διως βοηθῆ εἰς οἰκίας ἐρ-
γασίας (εἰς τὸ νῆδιν, ὑφαίνειν κ. ἄ.).

συν-ερκτικός, ἢ, ὄν (*συνέργω*)· ἐπὶ ρήτορος φέ-
ροντος τὸν ἀντίπαλον εἰς ἀδιέξοδον, ἐποῦ τὸν κολλᾷ
στόν τοῖχον, ὁ πειστικός, ὁ βίαιος, ὁ συναρπαστικός.

συν-έρπω, μελλ. *ψω*· ἔρπω ὁμοῦ, σύρομαι ὁμοῦ
μετά τινος.

συν-έρραξα, ἄορ. α' τοῦ *συρράσσω* (βλ. λ.).

συν-έρρηγμαί, παθ. πρκ. τοῦ *συρορήγνυμι*.

συν-έρρηξα, ἄορ. α' τοῦ *συρορήγνυμι*.

συν-έρρωγα, ἄμτθ. πρκ. β' τοῦ *συρορήγνυμι*.

συν-έρχομαι, μελλ. -ελεύσομαι· ἐνεργ. ἄορ. β' -ἦλ-
θον, πρκ. -ελήλυθα· ἀποθ.· ἔρχομαι ἢ ὑπάγω ὁμοῦ
μετά τινος.— || ὁμοῦ μετ' ἄλλων ἔρχομαι εἰς ἐν
καὶ τὸ αὐτὸ μέρος, ὡς καὶ νῦν συνέρχομαι || ἔχω
σχέσεις, ἔχω δοσοληψίας, μετά τινος. 2) ἐν ἔχθρι-
κῇ ἐνν., συναντῶμαι μετά τινος ἐν μάχῃ, ἔρχομαι
εἰς χεῖρας, συμπλέκομαι, ἀντιμετωπίζω, λατ. *con-
currere* || ἐπὶ μάχης, συνάπτομαι, διεξάγομαι, γίνο-
μαι, λαμβάνω χώραν. 3) μετὰ συστοίχ. αἰτ., *στρα-
τείας συνέρχομαι*=λαμβάνω μέρος εἰς τὴν ἐκστρα-
τείαν (ὡς τὸ *ὁδὸν ἔρχομαι*) | *συνέρχομαι λέχος τὸ
σὸν*=λαμβάνω μέρος (συμμετέχω) εἰς τὴν κλίνην
σου.— || ἐπὶ πραγμάτων, συνδέομαι εἰς ἐν, ἐννό-
μαι.— IV ἐπὶ συμβάντων, συμβαίνω, συντρέχω, συμ-
πίπτω, λαμβάνω χώραν, ὁμοῦ (ἢ συγχρόνως).

συν-ερωτάω, μελλ. -ήσω· ἀπό κοινοῦ (ἢ συγχρό-
νως) μετά τινος ὑποβάλλω ἐρωτήσεις.— || ἐπιθε-
ταῖ (καθορίζω) τι δι' ἐρωτήσεων καὶ ἀποκρίσεων·
συνερωτῶ λόγον=δι' ἐρωταποκρίσεων συμπεραίνω
(ἐξάγω συμπέρασμα).— παθητ., ἐπιβεβαιούμαι (καθ-
ορίζομαι, συμπεραίνομαι) διὰ τοιοῦτων ἐρωταπο-
κρίσεων.

σύν-εξ, προστ. ἄορ. β' τοῦ *συνίημι* (βλ. λ.)· ἐπρό-
σεξε ! παρατήρησε ! ἐνόησέ το ! κατάλαθέ το !

συν-εσθίω, μελλ. -έδομαι· ἄορ. β' -εφάγον· ἐσθίω
ὁμοῦ, συντρώγω.

σύν-εσις, ἄττ. **ζύν-εσις**, -εως, ἢ (*συνίημι*)· συμ-
βολή, συνάντησις, ἔνωσις, συρροή.— || μτρ., ἴκα-
νότης (δύναμις) τοῦ ἀντιλαμβάνεσθαι καὶ κατανο-
εῖν, δέξυναι, εὐφύτα, κρίσις, κατανόησις || ὡς καὶ
νῦν, σύνεσις, φρόνησις. 2)=*συνείδησις* (βλ. λ.).

συν-εσπάραξα, ἄορ. α' τοῦ *συσπάράσσω*.

συν-εσπόμεν, ἄορ. β' τοῦ *συνέπομαι* (βλ. λ.).

συν-έσταμαι, παθ. πρκ. τοῦ *συστέλλω*.

συν-εστατός, πληθ. ἐπ. μτχ. πρκ. τοῦ *συνίστημι*.

συν-εσταυρωμένος, μτχ. παθ. πρκ. τοῦ *συσταυρόω*.

συν-εστᾶλην, παθ. ἄορ. β' τοῦ *συστέλλω*.

συν-έστειλα, ἄορ. α' τοῦ *συστέλλω*.

συν-έστην, ἄορ. β' τοῦ *συνίστημι*.

συν-εστιάω, μελλ. -ᾄσω· ἐστιάω (φιλοξενῶ, φι-
λεύω, περιποιούμαι) τινα ἐκ τῶ οἴκου μου μαζί μὲ ἄλ-
λους.— παθητ., συνευχούμαι, συντρώγω, μετ' ἄλλων.

συν-εστίη, ἢ (*σύν+εστία*)· συνευχία, συμπόσιον,
συνεστίασις || συναναστροφή.

συν-έστιος, ὄν (*σύν+εστία*)· ὁ μετέχων τῆς ἐ-
στίας τινός, ὁ κατοικῶν ἐν τῇ αὐτῇ οἰκίᾳ μετά τι-

νος, ὁ σύνοικος || ὡς οὖσα. *δ συνέστιος* = ὁ συνδαιτυμῶν, ὁ ὁμοτράπεζος || ὁ σύνοικος, ὁ ἔνοικος || ὁ φιλοξενοῦμενος, ὁ «μουσαφίρης». 2) περὶ τοῦ Διός, ὁ προστάτης τῆς ἐστίας.

συν-εστός, μτχ. πρκ. τοῦ *συνίστημι*.

συν-έσχον, ἀόρ. β' τοῦ *σύνεχω*.

συν-έταιρος, ὁ (σύν+ἐταίρος) ὡς καὶ νῦν, συν-έταιρος, σύντροφος, μέτοχος, συνάδελφος, φίλος.

συν-ετάρραχθην, παθ. ἀόρ. α' τοῦ *συνταράσσω*.

συν-ετάρραχθην, παθ. ἀόρ. β' τοῦ *συνθάπτω*.

συν-ετάρραχθην, παθ. ἀόρ. α' τοῦ *συντάσσω*.

συν-ετέθειντο, γ' πλθ. παθ. ὕπερσ. τοῦ *συντίθημι*.

συν-ετλάω, δωρ. ἀόρ. β' τοῦ *συντλάω*.

σύν-ετο, ἐπ. *ξύνετο*, γ' ἐν. μέσ. ἀορ. β' τοῦ *συνίημι*.

συν-ετός, ἡ, ὄν (*συνίημι*)· ὁ ταχύς εἰς τὸ ἀντιλαμβάνεσθαι καὶ κατανεεῖν, ὀξύνοος, εὐφυής, νοήμων || ὡς καὶ νῦν, συνετός, σώφρων, βουεχής, φρόνιμος || μετὰ γεν. πραγμ., ὁ δεξιὸς εἰς τι, ὁ ἄριστος διὰ τι.— || παθητ., ὁ εὐκόλως κατανοούμενος, εὐνόητος, νοητός, καταληπτός.— || τὸ οὐδ. πλθ. *συνετὰ* ὡς ἐπίρρ. = *συνετῶς* = εὐνόητος, καταληπτός || μετὰ συνέσεως, ὡς καὶ νῦν συνετῶς.

συν-ετρίβην, παθ. ἀόρ. β' τοῦ *συντριβώ*.

συν-ευ-δαιμονέω, μελλ. -ῆσω· εὐδαιμονῶ ὁμοῦ μετὰ τινος, συμμετέχω εἰς τὴν εὐδαιμονίαν τινός, εἶμαι καὶ ἐγὼ εὐδαιμών.

συν-ευ-δοκέω, μελλ. -ῆσω· ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τινος ἐπιδοκιμάζω, συγκατανεύω, συναίνω, συμφωνῶ.

συν-εὔδω, μελλ. -εὐθήσω· συγκοιμῶμαι μετὰ τινος || *δ συνεῦδων χρόνος* = ὁ χρόνος ὁ συμπίπτων μετὰ τὸν ἕπαινον τινός, ὁ χρόνος κατὰ τὸν ὅποιον κοιμάται τις.

συν-ευνάξω, μελλ. -σω· βάλω τινά νά κατακλιθῆ (νὰ πλαγιάσῃ νὰ κοιμηθῆ) εἰς τὴν αὐτὴν *εὐνήν* (κλίνην) μετὰ τινος, τὸν συγκοιμίζω.— παθητ., συγκοιμῶμαι μετὰ τινος, πλαγιάζω εἰς τὴν ἰδίαν μετὰ τὸν *εὐνήν* (κλίνην).

συν-ευνέτης, -ου, ὁ· ὁ μόκοιτος, ὁ μετέχων τῆς *εὐνής* (κλίνης), ὁ σύζυγος, σύντροφος τῆς ζωῆς || θηλ. *συν-ευνετίς*, -ιδος, ἡ = ἡ σύζυγος ἢ ἡ παλλακική.

σύν-ευνος, ον (*σύν+εὐνή*)· ὁ συγκοιμῶμενος, ὁ μετέχων τῆς *εὐνής* (κλίνης) || ὡς οὖσα. ὁ (ἡ) *σύνευνος* = σύζυγος, σύντροφος τῆς ζωῆς.

συν-ευ-πάσχω, μελλ. -πέσομαι· ὁμοῦ μετ' ἄλλων εὐεργετοῦμαι (τυγχάνω καλῆς μεταχειρίσεως, ἀπολαύω συμπαιδιῶν).

συν-ευ-πορέω, μελλ. -ῆσω· ἀπὸ κοινοῦ μετ' ἄλλων συνεισφέρω, συμπρομηθεύω (μετὰ αἰτ. πραγμ.) || μετὰ γεν. πραγμ., προμηθεύω (παρέχω) μέρος πραγμάτων τινος, συνεισφέρω εἰς (τοῦτο ἢ ἐκεῖνο) || μετὰ δοτ. προσ., ὑποστηρίζω, βοηθῶ.

συν-ευ-τύχέω· εἶμαι εὐτυχῆς ὁμοῦ μετὰ τινος, ὡς καὶ νῦν συνευτυχῶ.

συν-εὔχομαι, μελλ. -ξομαι· ἀποθ. εὐχομαι (προσεύχομαι) ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τινος, ἐνώνω τὰς εὐχὰς μου μετὰ τὰς ἰδικὰς του.

συν-ευωχέομαι· ὡς καὶ νῦν, συνευωχοῦμαι, εὐωχοῦμαι ὁμοῦ μετὰ τινος.

συν-εφέγον, ἐν χρήσει ὡς ἀόρ. β' τοῦ *συνεσθίω*.

συν-εφ-άπτομαι, ἰων. -επάπτομαι· μελλ. -εφάψομαι· ἀποθ. ὁμοῦ μετὰ τινος βάλλω χεῖρα ἐπὶ τινος («πίανω» τι, λαμβάνω μέρος εἰς τι), μετὰ γεν. πραγμ. 2) μετὰ προσ., ἀπὸ κοινοῦ μετ' ἄλλων ἐπιτίθειναι κατὰ τινος, συμμετέχω εἰς ἐπίθειναι κατὰ τινος.

συν-εφ-έλικω, μελλ. -ξω· ἀόρ. α' -εφέλικωσα· ἐφέλικω (σύρω, ἐπισύρω) ὁμοῦ, ἀπὸ κοινοῦ σύρω κατόπιν μου (ἢ πρὸς τὸ μέρος μου), συμπαρασύρω.

συν-εφ-έπομαι, ἀόρ. β' -εφεσπέμην, ἰων. -επεσπέμην· ἀποθ. συνεπακολουθῶ, ἐπακολουθῶ ὁμοῦ, συνοδεύω μετ' ἄλλων.

συν-εφ-ήθος, ον· ὁ ἐφηβὸς καὶ αὐτός, συνομηλιεὶς ἐφηβῶν, σύντροφος τῆς ἐφηβικῆς ἡλικίας.

συν-εφ-ίστημι· ὁμοῦ ἢ συγχρόνως ἐφίστημι (βάλλω, τοποθετῶ, καθορίζω) τινά ὡς τι || μτφρ., καθιστῶ τινα προσεκτικόν, τοῦ ἐφίστω τὴν προσοχὴν του || ὡς φαινομεν. ὡς ἀμτθ. *συνεφίστημι* (ἐνν. τὸν νοῦν)

= ὁμοῦ μετ' ἄλλων (ἢ συγχρόνως μετὰ αὐτούς) ἐφίστω τὴν προσοχὴν μου εἰς τι, προσέχω εἰς τι, παρατηρῶ τι.— παθητ., -εφεστιάμαι, μετ' ἐνεργ., ἀορ. β' -επέστην, πρκ. -εφέστηκα· ὁμοῦ μετὰ τινος τοποθετοῦμαι ὡς ἐπιστάτης, συνεπιστάτῳ, συνεπιτηρῶ, συνεπιβλέπω, 2) ὁμοῦ μετὰ τινος ἐγείρομαι καὶ ἐπιτίθειναι ἐναντίον ἄλλου.

συν-έφραξα, ἀόρ. α' τοῦ *συνφράσσω*.

συν-εχάρην, παθ. ἀόρ. β' τοῦ *συνχαίρω*.

συν-έχεα, ἀόρ. α' τοῦ *συνχέω*.

συν-έχεια, ἡ (*συνεχής*)· ὡς καὶ νῦν, συνέχεια, ἐξ-ακολουθησις, ἀδιάκοπος σειρὰ πραγμάτων, συνοχή.— || συνεχῆς προσοχή, ἐπιμονή, καρτερικότης.

συν-έχευα, ἐπ. ἀόρ. α' τοῦ *συνχέω*.

συν-εχέως, ἰων. ἀντι *συνεχῶς*.

συν-εχής, ἐς (*συνέχω*)· ὁ συνεχῶν, ὁ συγκρατῶν || ὁ συνημμένος, πυκνός || ὡς καὶ νῦν, συνεχῆς, ἀδιάκοπος, ὁ ἀποτελῶν ἀδιάσπαστον οἰκιστὴν || μετὰ δοτ., ὁ ἔχων συνέχειαν μετὰ τινος, ὁ συνημμένος εἰς τι(να), ὁ συνεχόμενος, ὁμοιος, γείτων, παρακείμενος.— || ἐπὶ χρόνου, ὡς καὶ νῦν, συνεχῆς, ἀδιάκοπος, ἄνευ διαλείμματος || τὸ οὐδ. *συνεχῆς* ὡς ἐπίρρ. = *συνεχῶς*, ἀδιαλείπτως, ἀδιακόπως, ἄνευ διακοπῆς.

συν-εχθαίρω· ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τινος μισῶ (αἰσθάνομαι μῖσος ἐναντίον τινός).

συν-έχθω, ποιητ. ἀντι *συνεχθαίρω* (βλ. λ.).

συν-εχῦθην, παθ. ἀόρ. α' τοῦ *συνχέω*.

συν-έχω, ἀττ. *ξυν-*· μελλ. -ίξω· ἀόρ. β' *συνέσχομαι*· κρατῶ ὁμοῦ, συγκρατῶ, συσφιγγω, συνδέω || *συνέχω τὴν εἰρεσίαν* = τηρῶ ἡνωμένους τοὺς κωπηλάτας, τοὺς κάρμυ νὰ κωπηλατοῦν ἐν ρυθμῶ. 2) παρ-έχω, περιλαμβάνω, ἐμπεριέχω, συμπεριλαμβάνω. 3) ἐξαναγκάζω, ἐκδιάζω, καταπιέζω, καταδυναστεύω || παθητ., καταπιέζομαι, ἀναγκάζομαι, στενοχωροῦμαι, ἐπηρεάζομαι ἐκ τινος, ἐνοχλοῦμαι ἀπὸ τι. 4) ἐν τῇ παθητ., *συνέχομαι αἰχμῶναι* = συνάπτω μάχην ἐκ τοῦ συστάνην (μάχομαι) διὰ δοράτων.

συν-εχῶς, ἰων. -έως, ἐπίρρ. τοῦ *συνεχής*· συνεχῶς, ἀδιαλείπτως, ἀδιακόπως.

συν-εψιάω (σύν+ἐψιάομαι)· παίζω ὁμοῦ, συμπαίζω.

συν-εώνημαι, πρκ. τοῦ *συνωνέομαι*.

συν-ηβάω, μελλ. -ῆσω· ὁμοῦ μετὰ τινος διέρχομαι τὴν ἐφηβικὴν ἡλικίαν, εἶμαι καὶ ἐγὼ ἐφηβος (δῶς καὶ ἄλλος τις).

συν-ηβολέω· συμβάλλω, συναντῶ.

σύν-ηβος, ον (*σύν+ἡβή*)· ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν ἐφηβικὴν ἡλικίαν, συνέφηβος, ὁ τῆς ἰδίας νεανικῆς ἡλικίας || ὡς οὖσα, ὁ *σύνηβος* = ὁ νεαρὸς φίλος (σύντροφος, ἐταίρος).

συν-ἡγάγον, ἀόρ. β' τοῦ *συνάγω*.

συν-ηγورέω, μελλ. -ῆσω (*συνήγορος*)· ὡς καὶ νῦν, συνηγορῶ, εἶμαι συνήγορός τινος, ὑπερασπίζω τινά ἐν δικαστηρίῳ, διάφ. τῇ *συνδικέω* || *συνηγورῶ τῷ κατηγορῶ* = ὑποστηρίζω τὸν κατηγοροῦν.

συν-ηγورία, ἡ (*συνήγορέω*)· ὡς καὶ νῦν, συνηγορία, τὸ συνηγορεῖν ὑπὲρ τινος, ἀγόρευσις ὑπὲρ τινος ἐν δικαστηρίῳ.

συν-ηγورικός, ἡ, ὄν· ὁ ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς συνηγόρον || τὸ *συνήγορικόν* = ἡ ἀμοιβή τοῦ συνηγόρου (συνισταμένη εἰς μίαν δραχμὴν ἡμερησίως, ἀλλὰ καταβαλλομένη μόνον εἰς τοὺς δημοσίους συνηγόρους, καὶ μόνον καθ' ἕνα ἢ ἑπταετησίαν τὸ δικαστήριον).

συν-ἡγορός, ον (*σύν+ἀγορεύω*)· ὁ συμφωνῶν, ὁ ὁμιλῶν κατὰ τρόπον συμφωνούντα πρὸς ἄλλων ἀγορεύσεις. 2) ὁ συνηγορῶν ὑπὲρ τινος, ὁ ὑπερασπίζων τινά, κυρ. ἐν δικαστηρίῳ || ὡς οὖσα, ὁ *συνἡγορός* = ὡς καὶ νῦν, συνηγόρος, ρήτωρ ὑπερασπίσεως | συνηγόρος τῆς Πολιτείας, ὑπερασπίζων τοὺς νόμους ἐναντίον τῶν προτεινομένων μεταβολῶν | συνηγόρος τοῦ κατηγορουμένου, διάφ. τῇ *σύνδικος* (βλ. λ.).

συν-ἡδεῖν, ἀττ. *ξυνῆδη*, ὕπερσ. τοῦ *σύναιδα* (βλ. λ.).

συν-ἡδέσθε, ἰων. β' πλθ. ὕπερσ. τοῦ **συνείδω*.

συν-ἡδομαι, μελλ. -ῆσομαι· ἀόρ. α' -ῆσομαι· ἀποθ. ἡδομαι (τέρομαι, χάρω) ἀπὸ κοινοῦ μετὰ

τινος, τόν συγκαίρω || ὡς. μετὰ δοτ. πραγμ., χαιρῶ, (τέρπομαι, εὐχοριστοῦμαι) διὰ τι.

συν-ἡθεια, ἡ (συνήθης)· τὸ ζῆν ἢ διαμένειν ὁμοῦ, τὸ συγκατοικεῖν, συναναστροφή, στεναὶ σχέσεις, γνωριμία, φιλία, οικειότης, λατ. *consuetudo*.— || ὡς καὶ νῦν, συνήθεια, ἔξις, ἔδος, ἔδιμον.

συν-ἡθης, ες, γέν. -εος, καὶ συνηρ. -ους· γέν. πληθ. *συνῆθειων* καὶ συνηρ. *συνῆθων* (συν+ἡθος)· ὁ συνδιατρίβων μετὰ τινος, ὁ συνδιατρίβων (συγκατοικῶν) μετ' αὐτοῦ, ὁ οἰκετός, φίλος || ὁ ἔχων τὰ αὐτὰ ἦδη καὶ ἔδιμα μετὰ τινος, ὁμοίος, συγγενής || ὁ καλῶς προσηρμοσμένος εἰς τι || *συνήθης τινι* = ὁ γνώριμος (φίλος) τινός, ὁ συνδεδεμένος διὰ στενῆς φιλίας μετὰ τινος || *χειρὶ συνήθης* = *χειροῦθης* (βλ. λ.), τιθασευμένος, ἡμερος.— || ὡς καὶ νῦν, συνήθης, συνῆθισμένος || οἰκετός.

συν-ἡθροισμός, ἡ (συνήθης)· τὸ συναθροίζω.

συνήθως, ἐπίρρ. τοῦ *συνήθης* (βλ. λ.).

συν-ἡκα, ἀόρ. α' τοῦ *συνήμι*.

συν-ἡκω· ἔχω ἔλδει ὁμοῦ (ἐπὶ τὸ αὐτό), ἔχω συγκεντρωθῆ.

συν-ἡλάσα, ἀόρ. α' τοῦ *συνελαύνω* (βλ. λ.).

συν-ἡλθον, ἀόρ. β' τοῦ *συνέρχομαι*.

συν-ἡλικιώτης, -ου, δ' = *συνῆλιξ* (βλ. λ.).

συν-ἡλιξ, -Ἰκος, δ, ἡ (συν+ἡλιξ)· ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν ἡλικίαν, ὁ συνομηλικίς, λατ. *aequalis* || ὡς οὖς. δ (ἡ) *συνῆλιξ* = ὁ συνομηλικός, σύντροφος, φίλος, συμπαίκτηρ.

συν-ἡλύσις, καὶ **συνῆλύσις**, ἡ (συνέρχομαι, *συνελεύσομαι*)· συνάντησις, συνέλευσις.

συν-ἡμερεύω, μελλ. -σω (συν+ἡμέρα)· διημερεύω (διέρχομαι τὴν ἡμέραν) μετὰ τινος, συζῶ, συνδιάγω, συνανατρέφομαι.

συν-ἡμοσύνη, ἡ (συνήμιον)· ἔνωσις, συνένωσις, δεσμός, σχέσις || ἐν τῷ πληθ., συνδήκαι, συμφωνίαι, ἐπιλομοὶ ὑποσχέσεις.

συν-ἡμων, ὄν, γέν. -ωνος (συνήμι)· ὁ συνηνωμένος, συνδεδεμένος || σύντροφος, ἑταῖρος.

συν-ἡορος, ὄρρ. καὶ ἄττ. **συν-ἄορος**, ὄν (συν+αἰωρέω, *συναείρω*)· συνηνωμένος, στενὰ συνδεδεμένος, συνευγεγμένος || ὡς οὖς. δ (ἡ) *συνῆορος* = ὁ σύζυγος (ἀνὴρ), ἡ σύζυγος (γυνὴ).

συν-ἡπεροπέυω, μελλ. -σω· ἀπό κοινοῦ μετὰ τινος ἔξαπατῶ διὰ τεχνασμάτων.

συν-ἡρετέω, μελλ. -ήσω (συν+ἑρέτης)· συγκωπηλατῶ || μτφρ., συμπράττω, συνεργῶ, συμβοηδῶ, συμφωνῶ.

συν-ἡρεφέω, μελλ. -ήσω (συνῆρεφής)· ἐπιρροίπτω πυκνὴν οἰκίαν, ἐπισκιάζω.

συν-ἡρεφής, ες (συν+ἑρέφω)· ὁ πυκνῶς ἐσκιασμένος, συσκειασμένος, συγκεκαλυμμένος.

συν-ἡριθμος, ὄν, ποιητ. ἀντὶ *συνάριθμος* (βλ. λ.).

συν-ἡρηπάκα, πρτ. τοῦ *συναρηπάξω*.

συν-ἡρπασα, ἀόρ. α' τοῦ *συναρπάζω*.

συν-ἡρητμαί, παθ πρτ. τοῦ *συναρτάω*.

συν-ἡρῶν, πρτ. τοῦ *συνεράω*.

συν-ἡρσάομαι, ἄττ. -ἡττάομαι, παθητ.· ἡτῶμαι ὁμοῦ, νικῶμαι καὶ ἐγὼ ὅπως καὶ ἄλλοι.

συν-ἡυλίσθην, ἀόρ. α' τοῦ *συναυλίζομαι*.

συν-ἡχέω, μελλ. -ήσω· ἡχῶ ὁμοῦ, ἡχῶ ἐν ἁρμοσίᾳ μετὰ τινος, ἀντηχῶ.

συν-ἡχθην, παθ. ἀόρ. α' τοῦ *συνάγω*.

συν-ἡψα, ἀόρ. α' τοῦ *συνάπτω*.

συν-ἡθάκω, μελλ. -ήσω (σύνθηκος)· κάθημαι ὁμοῦ μετὰ τινος, συμπαρακάθημαι, συσκεπτομαι.

σύν-ἡθάκος, ὄν· ὁ κάθημενος μετὰ τινος, συγκοθημένος, συμπαρακάθημενος, συσκεπτόμενος. 2) ὁ συμμετέχων, ὁ συμμετοχός, κοινωνός.

συν-ἡθάλω, μελλ. -ψω· θερμαίνω ὁμοῦ μετὰ τινος || ἐν τῷ πληθ., θερμαίνουσιν ἀμοιβαίως ἀλλήλους || μτφρ., δάλλω, καταπράσνω, διὰ κολακευτικῶν λόγων, κολακεύω.

συν-ἡθαμβέω· θαμβοῦμαι (ἐκθαμβοῦμαι) ὁμοῦ μετὰ τινος, συνεκπλήττομαι.

συν-ἡθάρτω· θάρτω ὁμοῦ ἢ ἐν ταυτῷ, θάρτω μετ' ἄλλου.— παθητ., θάρτομαι ὁμοῦ ἢ μετ' ἄλλου.

συν-ἡθεάομαι, μελλ. -θεάομαι, ἀποθ.· θεῶμαι ὁπό

κοινοῦ μετὰ τινος, θλέπω (παρτηρῶ) κοινόν θεάμα. 2) ἐξετάζω ὁμοῦ, συνεξετάζω, ἐξετάζω μετὰ προσοχῆς.

συν-ἡθεῖς, -οῦ, δ (συνθεάομαι)· ὁ δεῶμενος ὁμοῦ μετὰ τινος, ὁ συμπαρακαθήμενος ἐν τῷ δεατέρῳ.

συν-ἡθεῖα, ἡ, θηλ. τοῦ *συνθεατής* (βλ. λ.).

συν-ἡθεῖς, μτχ. ἀορ. β' τοῦ *συντίθημι*.

συν-ἡθέλω, ποιητ. ἀντὶ *συνεθέλω*.

σύν-ἡθεμα, -ατος, τό, ποιητ. ἀντὶ *σύνθημα*.

συν-ἡθέμενος, μτχ. μέσ. ἀορ. β' τοῦ *συντίθημι*.

σύν-ἡθεο, ἐπ. ἀντὶ *συνθεοῦ*, προστ. μέσ. ἀορ. β' τοῦ *συντίθημι*.

συν-ἡθεσία, ἡ (συντίθημι)· τὸ τοποθετεῖν ὁμοῦ, τακτοποίησις, διευθέτησις, συνθήκη, συμφωνία, σύμβασις || ἐν τῷ πληθ., ἐντολαί, διαταγαί, παραγγελίαι, ὀδηγίαι.

σύν-ἡθεσις, ἡ (συντίθημι)· τὸ τιθέναι ὁμοῦ, τὸ συντιθέναι, ὡς καὶ νῦν σύνθεσις, συνδυασμός, συνένωσις, συναρμογή || *σύνθεσις γραμμάτων* = ὁ συνδυασμός (ἡ πλοκὴ τῶν λέξεων καὶ φράσεων) ἐν τῷ λόγῳ.— || μτφρ., συμφωνία, σύμβασις, συνθήκη (πρβλ. *συνθήκη*).

συν-ἡθετικός, ἡ, ὄν (συντίθημι)· ὁ ἐμπειρὸς εἰς τὸ συντιθέναι (εἰς τὸ συνδέτειν).

σύν-ἡθετο, ἐπ. ἀντὶ *συνθέτετο*, γ' ἐν. μέσ. ἀορ. β' τοῦ *συντίθημι*.

σύν-ἡθετος, ὄν (θηλ. ὡς καὶ *συνθέτη* ἢ *συνθετή*) (συντίθημι)· ὡς καὶ νῦν, σύνθετος, συντεθειμένος, συγκεῖμενος ἐκ μερῶν, οὐχὶ ἀπλοῦς || πολύπλοκος, πολυσύνθετος.— || μτφρ., ὁ πεπλασμένος, πλαστός, πλαστογραφημένος, προσποιητός.— || ὡς. μτφρ., ὁ συμπεφωνημένος, ὁ κατὰ συμφωνίαν γινόμενος || *ἐκ συνθέτου* = κατὰ συμφωνίαν = λατ. *ex compacto*.

συν-ἡθέω, μελλ. -θεύσομαι· *θέω* (θηλ. τρέχω) ὁμοῦ μετὰ τινος || ἐπὶ πραγμάτων, συμβαδίζω, ἐξελιόσομαι σύμφωνα πρὸς τι, προχωρῶ σύμφωνα μετ' ἐν ἐπιθυμίαν τινός, ἀποβαίω κατ' εὐχὴν || τρέχω ὁμοῦ, συναντῶμαι εἰς τὸ αὐτὸ μέρος.

συν-ἡθερώω, μελλ. -ήσω ὁμοῦ μετὰ τινος (ἢ συγχρόνως) παρτηρῶ (ἴσοκοπῶ, μελετῶ) || μετέχω μετ' ἄλλων εἰς ἀποστελλομένην *θεωρίαν* (βλ. λ.), στέλλομαι μετ' ἄλλων ὡς *θεωρός* εἰς θρησκευτικὴν τινα ἑορτήν.

συν-ἡθήκη, ἡ (συντίθημι)· τὸ δέτειν (ὁμοῦ, τὸ συντιθέναι) || σύνθεσις (λέξεων καὶ προτάσεων).— || ὡς καὶ νῦν συνθήκη, σύμβασις, συμφωνία, διευθέτησις, τακτοποίησις || ἐν τῷ πληθ., ἄρθρα (διατάξεις) μῆδς συνθήκης, ἀλλὰ καὶ ἡ συνθήκη ἐν τῷ συνόλω τῆς.

σύν-ἡθημα, -ατος, τό (συντίθημι)· τὸ συντεθειμένον, τὸ συνηρμολογημένον.— || ὡς καὶ νῦν, σύνθημα, πᾶν τὸ ἐκ τῶν προτέρων συμπεφωνημένον, σημεῖον || γέν., σημεῖον, ἔνδειξις, τεκμήριον, «σημάδι». 2) λέξις ἐκ τῶν προτέρων συμπεφωνημένη, ὡς καὶ νῦν «σύνθημα» (καὶ «παρασύνθημα» ἐν τῷ στρατεύματι), λατ. *lessera*. 3) συνθήκη, σύμβασις συμφωνία: *ἀπὸ συνθήματος* = κατὰ συμφωνίαν (ἢ συνεννόησιν) γενομένην ἐκ τῶν προτέρων.

συν-ἡθημῆτιος, α, ὄν (σύνθημα)· συμπεφωνημένος, ὠρισμένος ἐκ τῶν προτέρων || παρηγγελμένος εἰς συμπεφωνημένην τιμὴν, δοθεὶς ἐργολαδικῶς.

συν-ἡθηράτης, -οῦ, δ (συνθηράω)· ὁ ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τινος θηρεύων, συγκυνηγός.

συν-ἡθηράω, μελλ. -θσω· κυνηγῶ (ἐξέρχομαι εἰς θήραν) ὁμοῦ μετὰ τινος.— μέσον, ὁμοῦ μετὰ τινος συλλαμβάνω (θήραμαι).— παθητ., συλλαμβάνομαι (καὶ δένομαι) ὁμοῦ μετὰ τινος.

συν-ἡθηρευτής, -οῦ, δ (συνθηρεύω) = *συνθηρατής* (βλ. λ.).

συν-ἡθηρεύω = *συνθηρεύω* (βλ. λ.), συγκυνηγῶ.— μέσον, ἀναζητῶ, συλλαμβάνω, κερδίζω ὁμοῦ κατ' ἄλλων καὶ προσπαθειῶν.— παθητ., ἀνακαλύπτομαι ὅτι εἶμαι.

σύν-ἡθηρος, ὄν (σύν+θήρα)· ὁ θηρεύων μετὰ τινος, ὁ συκυνηγός || ὁ ὁμοῦ μετὰ τινος ἀναζητῶν ἢ ἐπιδιώκων τι

συν-δίδωσής, -ου, δ' ὁ μετέχων εἰς *θίασον* (βλ. λ.), μέλος *θίασον* (Ιερού ὀμίλου) || γενικῶς, σύντροφος, ἑταῖρος, φίλος.

συν-θλάω, μελλ. -θλώ' ἀπό κοινοῦ μετά τινος θλάω (συντριβῶ).

συν-θλίβω, μελλ. -ψω' ὡς καὶ νῦν, συνθλίβω (θλίβω, πιέζω, ὁμοῦ μετά τινος), συμπιέζω.

συν-θνήσκω, μελλ. -θναοῦμαι' ἀόρ. β' -έθῆνον, ἀπρφ. -θναεῖν' ἀποθνήσκω μετά τινος, συναποθνήσκω.

συν-θουινάτωρ, -ορος, δ (σύν+θουινάω)' ὁ συμμετέχων εἰς εὐωχίαν, ὁ συνδαιτυμῶν ἐν εὐωχίᾳ, ὁ συνευχαλούμενος.

συν-θρανόω, μελλ. -ώσω' συντριβῶ εἰς τεμάχια, κατασυντριβῶ.

συν-θραύω, μελλ. -σω' θραύω εἰς τεμάχια, κατασυντριβῶ, «τασκίζω».

σύν-θρηνός, ον' ὁ συνθρηνῶν, ὁ θρηνῶν μετά τινος, ὁ συμμετέχων θρήνου.

σύν-θρονος, ον' ὁ κεδήμενος ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ θρόνου μετά τινος, ὁμόθρονος, συγκάθεδρος, συναρχων, συμβασιλεύς.

σύν-θροός, ὁ ὁμοῦ ἤχων, ὁ τὸν αὐτὸν ἤχον ἐκπέμπων, ὁ ἐν ἁρμονίᾳ μετά τινος ἤχων.

συν-θρύπτω, μελλ. -ψω' συντριβῶ, «τασκίζω», μεταβάλλω εἰς θρύμματα (εἰς συντρίμματα) || μτφρ., μαλακώνω, ἀποχαινώ.

συν-θύω, μελλ. -θῶω' προσφέρω θυσίαν ὁμοῦ μετά τινος, θυσιάζω ἀπό κοινοῦ, συνθυσιάζω

συν-ιδεῖν, ἀπρφ. ἀορ. β' τοῦ *συνείδα.

συν-ίει, προστ. ἐν., ἡ γ' ἐν. πρτ. τοῦ *συνίημι*.

συν-ίεμεν, ἐπ. ἀντὶ *συνιέναι*, ἀπρφ. ἐν. τοῦ *συνίημι*.

σύν-ίεν, ἐπ. γ' πληθ. πρτ. τοῦ *συνίημι*.

συν-ιερο-ποιέω, μελλ. -ήσω' ὁμοῦ μετά τινος *ιεροποιῶ* (βλ. λ. προσφέρω θυσίας).

συν-ικάνω' ὁμοῦ μετά τινος κατακαθίζω (καταπίπτω), ὁμοῦ κατασταλάζω || συγκαταπίπτω, συγκαταρρέω, σωριάζομαι ὅπως ἄλλοι || συστέλλομαι, ζαριώνω. 2) πίπτω, κατευνάζομαι, ἡσυχάζω (ἐπὶ ἀνέμου).

συν-ίζω, μελλ. -εἰήσω' ἀμτβ., καθίζω ὁμοῦ, συγκαθίζω, συνεδριάζω || καταθιθίζομαι, καταπίπτω.— || μτβ. ἐνεργείας, κάμνω τινὰ νὰ θυθισθῆ, νὰ καταπέσοι.

συν-ίημι, ἀτ. *ξυνίημι* (διὰ τὴν προσφθ. βλ. *ἔημι*)' πρτ. *συν-ίην* ἢ *συν-ίειν*' μελλ. *συν-ήσω* ἢ *συν-ήσομαι*' ἀόρ. α' *συν-ήκα*' πρτ. *συν-εἶκα*—ώσ. (ὡσεὶ ἐξ ἐν. *συνίω*) γ' πληθ. ἐν. *συνιοῦσι*, ἀπρφ. *συνιεῖν*, προστ. *συνίει*, ἀπρφ. *συνιέμεν*' γ' ἐν. πρτ. *συνίει*, γ' πληθ. *συνίεσαν*, ἐπ. *ξύνιεν*.—ώσ. (ὡσεὶ ἐξ ἐνεστ. *συνίω*) γ' πληθ. πρτ. *ξύνιον*' ἀόρ. α' *ξυνήκα*' προστ. ἀόρ. β' *ξύνεσθε*' γ' ἐν. μέσ. ἀορ. β' *ξύνεστο*, γ' πληθ. ὁποτ. *συνόμεθα*' πέμπω ὁμοῦ, συνεκπέμπω, ἐκφέρω ὁμοῦ, συνεκφέρω, λατ. *committere* || ἐν ἐχθρ. ἐνν., κάμνω νὰ ἔλθουν εἰς χεῖρας, τοὺς ἐρεθίζω ἐναντίον ἀλλήλων.— || μτφρ., ἀντιλαμβάνομαι, λαμβάνω γνώσιν τινος, παρατηρῶ, νοῶ, κατανοῶ || μαγθάνω, ἀκούω.— || μέσον, ἔρχομαι (καταλήγω) εἰς συμφωνίαν περὶ τινος πράγματος.

συν-ίμεν, ἐπ. ἀντὶ *συνιέναι*, ἀπρφ. τοῦ *σύνειμι* B (*εἶμι*).

συν-ιοῦσι, γ' πληθ. ἐν. τοῦ *συνίημι* (ὡσεὶ ἐξ ἐν. *συνίω*).

συν-ίππ-αρχός, δ' ὁ μετ' ἄλλου τινός Ἱππάρχος, συναρχηγὸς Ἱππικού.

συν-ίππεύς, -έως, δ' ὁ σύντροφος ἱππέως, ἱππεὺς καὶ αὐτός, ὁ ὄνηκων εἰς τὸ Ἱππικὸν καὶ αὐτός, ὁ συστρατευόμενος ἱππέυς.

σύν-ισαν, ἐπ. γ' πληθ. πρτ. τοῦ *σύνειμι* B (*εἶμι*)' ἐπορεύοντο ὁμοῦ.— || ἐπ. γ' πληθ. ὕπερο. τοῦ *σύννοια* (βλ. λ.)

συν-ισᾶσι, γ' πληθ. τοῦ *σύννοια*.

σύν-ισδι, προστ. τοῦ *σύννοια*.

συν-ισμεν, α' πληθ. τοῦ *σύννοια*.

συν-ιστήμι, πρτ. *συνίστην'* μελλ. *συστήσω*' ἀόρ. α' *συνέστηκα*' στήνω (τοποθετῶ) ὁμοῦ, συνάπτω, συνενώνω || συνδύαζω, συνδέω || ὡς, προσαρτῶ, προσ-

κολλῶ. 2) βάλλω ὁμοῦ, συνδέτω εἰς ἓν ὄλον, ὄργανώνω, συγκροτῶ, δημιουργῶ, σχηματίζω, συναρμολογῶ || ὅθεν, τοκτοποιῶ, διευθετῶ, μηχανεύομαι, σχεδιάζω, ἐπινοῶ, καταστρώνω σχεδία || μτφρ., κρατῶ ὁμοῦ, ἐπιμένω, ὑπομένω, ἐξακολουθῶ, 3) φέρω εἰς φιλικὴν ἐπαφὴν, εἰσάγω ὡς φίλους, συνιστῶ ὡς φίλους || συνιστῶ εἰς τινὰ (τὸν συμβουλευτῶ, τὸν παρακινῶ) νὰ πράξῃ τι. 4) πασάγω, παρέχω, ἐκδέτω, παρουσιάζω εἰς τινὰ. 5) καθιστῶ τὴν στερεόν, συμπαγές, σκληρύνω, στερεώνω.— || παθητ. μετὰ ἐνεργ. ἀορ. β' *συνέστην'* πρτ. *συνέστηκα*' πρτ. *συνεστηκώς*, -υῖα, -ὸς καὶ συγκκ. *συνεστάς*, -ῶσα, -ὴς (καὶ -ὸς), ἰων. *συνεστατός*, -εῶσα (ἀνευ οὐδ).— || ἴσταμαι ὁμοῦ μετ' ἄλλων, ἴσταμαι ἐν παρατάξει μετ' ἄλλων, παρατάσσομαι, συμπαρατάσσομαι || ὡς. ἴσταμαι εἰς τὴν θέσιν μου. 2) ἔρχομαι ἐπὶ τὸ αὐτὸ μετά τινος, τὸν συναντῶ || ἐν ἐχθρικῇ ἐννοίᾳ, συναντῶ τινὰ ἐν μάχῃ, ἀντεπεξέρχομαι κατὰ τινος, ἐρχομαι εἰς χεῖρας πρὸς τινὰ, τὸν ἀντιμετωπίζω ἐχθρικῶς, συμπλέκομαι || καὶ ἐπὶ τῆς μάχης, συγκροτοῦμαι, γίνομαι, λαμβάνω χώραν, ἀρχίζω νὰ ἐξελλισομαι || ἀπολ., *συνασθηκῶτων τῶν στρατηγῶν* = δεοὶ ἢ στρατηγοὶ διεφώνουν. 3) ἐπὶ φίλων, ἀποτελεῖ (συγκροτῶ, διοργανώνω) ὄμιλον (σύλλογον, σύνδεσμον, ἑταιρείαν, συνασπισμόν), συνεταιρίζομαι, συνασπίζομαι || τὸ *ξυνιστάμενος* ἢ τὸ *συνασθηκός* = ἡ ὄνυμοσία, οἱ συνωμόται || ὅθεν γενικῶς, σχετίζομαι, συνάπτομαι, στενῶς, συνδέομαι διὰ συμμαχίας. 4) ἐμπλέκομαι, περιπλέκομαι, εἰς τι, ἐνοχοποιῶμαι. 5) συντίθεμαι, συνίσταμαι, σχηματίζομαι, συναρμολογοῦμαι. 6) συστέλλομαι, συμμαρζεύομαι, συμπτυνοῦμαι || εἶμαι κατηφής, μελαγχολικός.

συν-ίστωρ, -ορος, δ (*σύννοια*)' ὁ γινώσκων ὁμοῦ μετά τινος, ὁ μετ' ἄλλων ὁμοῦ ἔχων γνώσιν πράγματός τινος || *θεοὶ συνίστορες* = οἱ θεοὶ εἶναι μάρτυρες (γινώσκουσιν, ἔχουσι γνώσιν τοῦ πράγματος).

συν-ισχνάλινω' συνεργῶ (συντελῶ) εἰς τὴν ἀψιχνανσιν || μτφρ. ὁμοῦ μετ' ἄλλων συντελῶ εἰς τὴν σμικρυνσιν (μειλῶν, περιοτλήν) πράγματός τινος.

συν-ισχυρίζω, μελλ. -ίσω, ἀτ. -εῶ' συνεργῶ (δοθῶ) εἰς τὸ νὰ γίνῃ τις ἰσχυρός, ὁμοῦ μετ' ἄλλων ἰσχυροποιῶ τινὰ.

συν-ισαῖω κατοικῶ ὁμοῦ, συνοικῶ, συγκατοικῶ.

συν-νάσσω, μελλ. -ξω' *νάσσω* (βλ. λ.) ὁμοῦ, συμπιέζω, συμπτυκνύω, συσφιγγῶ.

συν-ναυ-θάτης, -ου, δ' ὁ συνεπιβάτης πλοίου, συνταξιδιώτης, ἢ ὁ συνναύτης.

συν-νεάζω, μελλ. -σω' εἶμαι καὶ ἐγὼ νέος (ὅπως καὶ ἄλλοι), ὁμοῦ μετ' ἄλλων διέρχομαι τὴν νεότητά μου.

συν-νευέεται, γ' πληθ. παθητ. πρτ. τοῦ *συννέω*.

συν-νεύω, μελλ. -σω' ὁμοῦ κλίνω τι, τὸ συγκλίνω, τὸ λυγίζω, τὸ συμμαρζεύω, τὸ περιοτέλλω, τὸ «σοφρώνω». 2) ἀμτβ., κλίνω («γέρνω») πρὸς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ μέρος, συγκλίνω.— || συνναῖω εἰς τι, συγκατανεύω, ἐπιδοκιμάζω διὰ νεύματος.

συν-νεφέλος, ον (*σύν+νεφέλη*)' πλήρης νεφῶν, συννεφώδης, «συννεφισμένος».

συν-νεφέω, μελλ. -ήσω (*συννεφέης*)' συνάγω νέφη, μαρζεύω σύννεφα, δημιουργῶ *συννεφέια*, «συννεφιάζω».— || ἀμτβ., εἶμαι σκεπασμένος ἀπὸ σύννεφα, εἶμαι «συννεφισμένος» || ἀπροσ., *συννεφεῖς* = εἶναι «συννεφιά».— || μτφρ., εἶμαι κάτω ἀπὸ νέφος, διατελῶ ἐν δυστυχίᾳ || μτφρ. ὡς. «εἶμαι συννεφισμένος», ἔχω ὄψιν κατηφῆ.

συν-νεφής, ἐξ (*σύν+νεφός*)' κεκαλυμμένος ὑπὸ νεφῶν, νεφελώδης, «συννεφισμένος» || μτφρ., σκυθρωπός, λυπημένος, κατηφής, «συννεφισμένος».

συν-νέω (*νέω* B), μελλ. -νεύσομαι' κολυμβῶ ὁμοῦ, συγκολυμβῶ.

συν-νέω (*νέω* Δ), μελλ. -νήσω' παθ. πρτ. *συν-νέημαι*, ἰων. γ' πληθ. *συν-νευέεται*' συσσωρεύω, ἐπισωρεύω.

συν-νήχομαι, μελλ. -ξομαι, ἀποθ. *νήχομαι* (κολυμβῶ) ὁμοῦ μετά τινος, συγκολυμβῶ.

συν-νικάω, μελλ. -ήσω' νικῶ ὁμοῦ μετά τινος, συνεργῶ εἰς τὴν ἐπίτευξιν τῆς νίκης.

συν-νοέω, μελλ. -ήσω· σκέπτομαι κατ' ἑμαυτόν, συλλογίζομαι, παραβάλλω κατὰ διάνοιαν, ἀντιλαμβάνομαι, ἐννοῶ || τὰς αὐτὰς σημ. ἔχει καὶ ὡς μέσον.

σύν-νοια, ἰων. -οίη, ἢ (συννοέω)· σκέψις, μελέτη, διανόησις||ἀγωνιώδης σκέψις, ἀγωνία, ἀνησυχία, στεναχωρία. 2) συναίθεσις, τύψις συνειδήσεως.

συν-νομο-θετέω, μελλ. -ήσω· νομοθετῶ μετὰ τίνος, συνεογάζομαι μετὰ τοῦ νομοθέτου.

σύν-νομος, ον (σύν+νόμος)· ὁ ὁμοῦ μετ' ἄλλων (ὁ ἀγγελῶν) βοσκοίμενος, ἢ ὁ ἐν ἀγέλῃ (κατ' ἀγέλας) βόσκων, συναγελαζόμενος, ἀγελατός || ὁ συντροφεύων || μτρ., ὁ συζευγνύμενος μετὰ τίνος. 2) ὁ λαμβάνων μέρος (ὁ μετέχων) εἰς τι. 3) ὡς οὖσα, δ (ἢ) **σύννομος**=ὁ σύντροφος, ἑταῖρος || ὁ (ἢ) σύζυγος || ὡς. ἐπὶ πτηνῶν, ζῴων || γεν., σύντροφος συν-ἑταῖρος, συνάδελφος, συγγενής.— || ἐπὶ πραγμάτων, δημοιο, τοῦ αὐτοῦ εἴδους, τοῦ αὐτοῦ μεγέθους, εὐπροσάρμοστος.

σύν-νοος, ον, ἀττ. συνηρ. -νοους, -οον· ὡς καὶ νῦν, ὁ θυδιαμένος εἰς σκέψεις, σκεπτικός, περιφροντικός, κατηφής, ἀνήσυχος, ἀνυπόμονος.

συν-νοσέω, μελλ. -ήσω· νοσῶ καὶ ἐγώ, νοσῶ ὁμοῦ μετὰ τίνος ἄλλου, νοσῶ ἐπίσης.

σύν-νοος, ουν, συνηρ. ἀντὶ **σύννοος** (βλ. λ.).

συν-νυμφο-κόμος, ον· ὁ μετ' ἄλλων τὴν νύμφην κοσμών (ἢ ὑπηρετῶν καθόλου), ὁ μετ' ἄλλων νυμφαγωγός.

συν-οδεύω, μελλ. -σω· ὀδεύω ὁμοῦ, συνοδοιορῶ, συνταξιδεύω || μτρ., συναναστρέφομαι τινα, τὸν «συντροφεύω», «τοῦ κάμνω συντροφιά».

συν-οδία καὶ συνοδεία, ἢ (συνοδεύω)· τὸ συνοδοιορεῖν, τὸ συνταξιδεύειν, ἡ συνοδοιορία||μτρ., ἡ συναναστρόφη.— || τμήμα ταξιδιωτῶν, «καραβάκι».

συν-οδίτης, -ον, δ' συνοδοιορῶς, συνταξιδιωτῆς. 2) μέλος συνόδου.

συν-οδοι-πορέω, μελλ. -ήσω (συνοδοιορῶς)· ὡς καὶ νῦν, συνοδοιορῶ, ὀδοιορῶ (πορεύομαι) ὁμοῦ μετὰ τίνος, συνταξιδεύω.

συν-οδοι-πορία, ἢ· ὡς καὶ νῦν, τὸ ὁμοῦ ὀδοιορεῖν, τὸ συνταξιδεύειν· ἐκ τοῦ

συν-οδοι-πόρος, δ' ὡς καὶ νῦν, συνοδοιορῶς, συνταξιδιωτῆς.

σύν-οδος (Α), δ, ἢ·=συνοδοιορῶς (βλ. λ.).

σύν-οδος (Β), ἢ· ὡς καὶ νῦν, σύνοδος, συνέλευσις, συνάθροισις πρὸς σύσκεψιν || ὡς. ἑταιρεία, συντεχνία. 2) ἐν ἔθρ. ἐνν., σύγκρουσις στρατευμάτων, μάχη, συμπλοκή, λατ. concursus. 3) ἐπὶ πραγμάτων, συγκέντρωσις, συναγωγή, συγκομιδή, αἱ πρόσοδοι· *χημαίων σύνοδος*=χηματικὸν εισόδημα. 4) συνάντησις, ἔνωσις, συνάφεια, ἐπαφή.

σύν-οιδα, πρκ. μετὰ σημασι. ἐν. τοῦ *συνείδω (βλ. λ.).

συν-οικεῖω, μελλ. -ώσω· συνδέω τινὰ πρὸς τινα διὰ δεσμῶν φιλίας, τοῦ τὸν καθιστῶ οικεῖον, φίλον, τὸν προσοικεῖων, τὸν ἐξοικεῖων, τὸν προσαρμόζω.

συν-οικέω, μελλ. -ήσω· πρκ. -φύηκα· οἰκῶ (κατοικῶ, διαμένω, ζῶ) ὁμοῦ μετὰ τίνος, συγκατοικῶ, συζῶ || ἐπὶ τῶν κατοικούντων χώραν τινα, σχηματίζω κοινωνίαν, συγκατῶ συνοικισμούς (κοινότητος) || ἐπὶ προσώπων, συζῶ, ζῶ ὁμοῦ ἐν συζυγίᾳ γάμου || ἀπολ., ζῶ ὡς ἕγγραμος, ὑπανδρεύομαι, νυμφεύομαι || μτρ., συνοικῶ μετὴν δυστυχίαν π.χ., εἶμαι ἀχώριστος σύντροφός τῆς.— || ἀπὸ κοινοῦ μετ' ἄλλων καταλαμβάνω χώραν τινα καὶ τὴν κατοικῶ || παθητ., ἐπὶ χώρας, κατοικῶμαι πυκνῶς, εἶμαι πυκνοκατοικημένος.

συν-οίκημα, -ατος, δ (συνοικέω)· τὸ μεδ' οὐ ζῆ τις, περιλήπτ. ἀντὶ οἱ συνοικίτες, ὄδωσιμα συγκατοικούντων ἀνδρῶπων || *συνοίκημα ἀχαριστώτατος* =ὁ πλέον δυοῦρεστος σύνοικος.

συν-οίκησις, ἢ (συνοικέω)· τὸ ζῆν ὁμοῦ, τὸ συνοικεῖν, ἢ συγκατοίκησις || ὁ ἕγγαμος θίος, γάμος.

συν-οικῆτωρ, -αρος, δ, ἢ (συνοικέω)· ὁ συζῶν, σύνοικος, συγκατοικός.

συν-οικία, ἢ (συνοικέω)·=συνοικήσεις (βλ. λ.). 2) σύνολον ἀνδρῶπων κατοικούντων ὁμοῦ, ὡς καὶ νῦν συνοικία, συνοικισμός, κοινότης, «γειτονιά», «μα-

χαλᾶς».— || ὁ τόπος (ὁ χώρος) ἐν ᾧ κατοικοῦσι πολλοὶ ὁμοῦ, ὡς καὶ νῦν συνοικία, «μαχαλᾶς» || οἰκία ἐν ἢ διαμενοῖσι πολλαὶ οἰκογενεαὶ, οἰκία διηρημένη εἰς δωματῖα ἢ διαμερίσματα ἢ πατώματα, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ οἰκία (=οἰκημα κατεχόμενον ὑπὸ μιᾶς οἰκογενεαῖς μόνον), ὡς ἐν τῇ Λατινικῇ τῷ *insula* ἀντίθετον πρὸς τὸ *domus* (=οἰκημα μιᾶς οἰκογενεαῖς). 2) παρακείμενον δωματίον, ἐκτισμένον δῆλ. παρὰ τὴν κυρίως οἰκίαν, συνεχόμενον δωματίον (ἢ διαμέρισμα).

συν-οικία (ἐνν. *ισρά*), τὰ (συνοικέω)· ἐορτὴ τελομένη κατ' ἔτος ἐν Ἀθήναις, καὶ δὴ τὴν 17ην Βοηδρομιῶνος, εἰς ἀνάμνησιν τῆς ὑπὸ τοῦ Ἰθσεῶς συντελεσθεῖσης ἐνώσεως τῶν κατὰ τὴν Ἀττικὴν διασπαρμένων συνοικισμῶν εἰς μίαν πόλιν, τὰς Ἀθήνας.

συν-οικίζω, μελλ. -ίσω, ἀττ. -ισῶ· κάμνω τινὰ νὰ συνοικήσῃ μετὰ τίνος || τὸν συνδέω διὰ γάμου, διδῶ εἰς γάμον. 2) συνενῶ εἰς μίαν πόλιν, συγκεντρώνω τοὺς ἐν διασπαρᾷ κατοικοῦντας εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν πόλιν || *συνοικίσεις τὴν Λέσβον ἐς τὴν Μυτιλήνην*=νὰ συγκεντρώσῃ δλους τοὺς κατοίκους τῆς νήσου Λέσβου εἰς τὴν πόλιν τῆς Μυτιλήνης.— || μετέχω εἰς τὸν ἀποικισμόν μιᾶς χώρας (ἢ εἰς τὴν ἴδωσιν μιᾶς πόλεως, μιᾶς ἀποικίας).

συν-οίκισις, ἢ (συνοικίζω)· ἢ εἰς μίαν πόλιν συγκεντρώσις, ἢ ὑπαγωγή πλειόνων πόλεων ὑπὸ μίαν πρωτεύουσαν.

συν-οικιστήρ, -ἦρος, δ (συνοικίζω)· ὁ συνοικίζων πόλιν, ὁ θεμελιωτής (ἰδρυτής) πόλεως || ὁ μετέχων τῆς ἰδρύσεως ἀποικίας ὡς ἀποικός.

συν-οικο-δομέω, μελλ. -ήσω· οἰκοδομῶ ὁμοῦ μετ' ἄλλων.— παθητ., οἰκοδομοῦμαι μαζί με ἄλλα ὑλικά, χρησιμοποιοῦμαι εἰς τὸ οἰκοδομεῖν ὁμοῦ μετ' ἄλλων ὑλικῶν.

σύν-οικος, ον (σύν+οικέω)· ὡς καὶ νῦν, ὁ σύνοικος, ὁ συνοικῶν, ὁ συγκατοικῶν, ὁ κατοικῶν ὁμοῦ μετὰ τίνος || ὡς οὖσα, σύνοικος, συγκατοικός, ἔνοικος.— μτρ., *ξύνοικος ἀλλαγῆ βίου*=ὁ συνδεδεμένος μετὰ τῆς ἀλλαγῆς τοῦ τρόπου τῆς ζωῆς, ὁ ἐξοικειωμένος (συνειδημένος) εἰς ἀλλαγὴν τοῦ βίου.

συν-οικ-ουρός, ον· ὁ οἰκουρῶν (διαμένων οἴκοι) ὁμοῦ μετὰ τίνος || *συνοικουρός κακῶν*=συνεταίρος (συμμετέχων) εἰς τὰς συνουρίας (εἰς τὰ δεινά).

συν-οικτίζω, μελλ. -ίσω, ἀττ. -ισῶ· ἀπὸ κοινοῦ μετ' ἄλλων οἰκτῶ (ἐλέω, λυποῦμαι) τινα, αἰσθάνομαι οἰκτόν διὰ τινα, τὸν εὐσπλαγχνίζομαι.

συν-οίω, μελλ. τοῦ *συνφέρω*, (βλ. λ.)· μεσ. μελλ. *συν-οίωμαι*.

συν-ολισθάνω (καὶ -αίνω)· ὡς καὶ νῦν, *συνολισθάνω*, ὀλισθαίνω (γλιστρῶ καὶ πίπτω) ὁμοῦ μετὰ τίνος.

συν-όλλυμι, μελλ. -όλεσω, ἀττ. -ολῶ· ὄλλυμι (καταστρέφω) ὁμοῦ, συνεξολοθρεύω, συνεξαφανίζω.— μέσον, μετὰ πρκ. β' -όλωλα· καταστρέφομαι ὁμοῦ μετὰ τίνος, συνεξαφανίζομαι, συνεξολοθρεύομαι.

συν-ολολύζω, μελλ. -ύξω· ὀλολύζω (ὀρηνῶ ἢ ἐκπέμπω ὀλολυγμὸν χαρᾶς) ὁμοῦ μετὰ τίνος (καρ. ἐπὶ γυναικῶν).

σύν-ολος, ον, ὡς. θηλ. καὶ *συνόλη*· ὄλος ὁμοῦ. ὀλόκληρος || τὸ *σύνολον*=ὡς καὶ νῦν, τὸ σύνολον, τὸ ὅλον ὁμοῦ, τὸ σῦμπαν | ὡς ἐπίρρ., ἐν συνόλῳ, συνολικῶς.

συν-όλω, ἐπίρρ. τοῦ προηγ. ἐν συνόλῳ, γενικῶς || διὰ μίδς, πάντελῶς, ὀποτελῶς.

συν-ομ-αίμων, ον, γεν. -ονος (σύν+θμαιμος)· ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ αἵματος, συγγενής ἐξ αἵματος || ὡς οὖσα. δ (ἢ) *συνομαίμων*=ἀδελφός, ἀδελφή.

συν-ομ-ᾶλις, ὄρωρ. ἀντὶ *συνομηλις* (βλ. λ.).

συν-ομαρτέω, μελλ. -ήσω· συνακολουθῶ, συμπαρομαρτῶ.

συν-ομ-ῆλις, -ῆκος, ὄρωρ. *συνομηλις*, δ, ἢ ὁ τῆς αὐτῆς ἡλικίας, ὡς καὶ νῦν συνομηλις, «συνομηλικός», φίλος, σύντροφος.

συν-ομιλέω, μελλ. -ήσω· ὁμιλῶ (βλ. λ.) μετὰ τίνος, συναναστρέφομαι τινα || ὡς καὶ νῦν, συνομιλῶ, συνδιαλέγομαι.

συν-όμνησις ἢ **-όμω**· μελλ. **-ομώσω**· ἄορ. α' **-ώμοσα**· συνομνήσω, ὀρκίζομαι ὁμοῦ μετὰ τίνος ἢ ἐνοῦμαι εἰς συνασπισμὸν ἢ συμμαχίαν ἢ μετ' ἄλλων ὑφαίνω συνωμοσίαν, συνωμοτῶ.— **||** βεβαιῶ τι μεθ' ὄρκου, ὑπισχνούμαι ἐνόρκως ἢ **συνόμνησις θάνατόν τινι** = ἄπο κοινοῦ μετ' ἄλλων ὀρκίζομαι νά θανατώσω τινά.

συν-ομο-λογέω, μελλ. **-ήσω**· λέγω τὰ αὐτὰ μὲ ἄλλον τινά. συμφωνῶ μαζί του ἢ συνάπτω ὁμοίαιαν συμφωνίαν μετὰ τίνος.— **||** συμφωνῶ (συναίνω) νά πράξω τι, ὑπισχνούμαι ὅτι θά πράξω τι, κάμνω σύμβασιν μετὰ τινά.

συν-ομ-ορέω, μελλ. **-ήσω** (σὺν + ὄμορος)· εἶμαι ὁμορός τινι, συνορεύω μετὰ τινά, γειτνιάζω, γειτονεύω.

συν-οπαδός, ὄν· ὁ ὀπαδός τίνος, ὁ συνακόλουθος, ὁ συνοδεύων, ὁ σύντροφος.

σύν-οπλος, ὄν (σὺν+ὄπλον)· ὁ μετ' ἄλλου ὤπλισμένος, ὁ σύντροφος ἐν ὄπλοις, συστρατιώτης, συμπολεμιστής, σύμμαχος.

συν-οράω, μελλ. **συνόρωμαι** (ὡσεὶ ἐξ ἐν. **συνόπτομαι**)· ἄορ. β' **συνεῖδον**, ἀπρφ. **συνιδεῖν**, (ὡσεὶ ἐξ ἐν. **συν-εἶδω**· ὄρω (βλέπω) ὁμοῦ ἢ συγχρόνως.— **||** βλέπω διὰ μίας ὥς ἐν συνόλῳ, «μὲ μιά ματιά βλέπω τὸ ὅλον» ἢ λαμβάνω ἰδέαν πράγματός τινος.

συν-οργίζομαι, μεσ. μελλ. **-ίσομαι**· παθ. ἄορ. α' **συναργισθήην**, ἀποθ.· ὀργίζομαι ὁμοῦ μετὰ τίνος.

σύν-ορδρος, ὄν· ὁ ὁμοῦ (ἢ συγχρόνως) μετὰ τίνος ἀνατέλλων.

συν-ορίνω· διεγείρω (ἐξεγείρω) ὁμοῦ ἢ βιαίως, — παθητ., διεγείρομαι, συντροφεύομαι.

σύν-ορκος, ὄν, (σὺν+ὄρκος)· ὁ συνδεδεμένος δι' ὄρκου, ὁ ὁμοῦ ὄρκισμένος.

συν-ορμάς, ἄδος, ἢ (σὺν+ὄρμη)· ἡ συγκρουομένη, ἢ **συνδρομάς** (βλ. λ.), **συνπληγὰς** (βλ. λ.).

συν-ορμάω, μελλ. **-ήσω**· ἀπό κοινοῦ παρορμῶ τινά ἢ ἀμτέ., ὁρμῶ ὁμοῦ μετὰ τίνος, συνεορμῶ.

συν-ορμεύω, ἐπ. μετ. παθ. ἄορ. β' τὸ **συνόρνημι**.

συν-ορμέω, μελλ. **-ήσω**· εἶμαι ἠγκυροβολημένος ὁμοῦ μετὰ τίνος.

συν-ορμίζω, μελλ. **-ίσω**· προσορμίζω ὁμοῦ.

συν-ὄρνυμι = **συνορέω** (βλ. λ.) ἢ ἐπ. μετ. παθ. ἄορ. β' **συνόρνητος** = ἐκκινήσας ὁμοῦ μετὰ τίνος, συνεξορμήσας.

σύν-ορος, ὄν, ἰων. **σύνουρος** (σὺν+ὄρος)· ὁ ἔχων τὰ αὐτὰ ὄρια (σύνορα, ὁ συνορεύων, ὁμορος ἢ **κόνης πηλοῦ κάσις ξύνουρος** = ἡ κόνης διδυμοῦ ἀδελφῆ τοῦ πηλοῦ.

συν-οροφῶ, μελλ. **-ώσω** (σὺν+ὄροφή)· ἐπιστεγάζω τὸ ὅλον (ἢ τελειώω) δι' ὀροφῆς.

σύν-ορος, ὄν, ἰων. ἀντὶ **σύνουρος**.

συν-ουσία, ἰων. **-ίη**, ἢ (ἐκ τοῦ **συνών**, **συνουσία**, μετ. τοῦ **σύνεμι**)· τὸ εἶναι ὁμοῦ μετὰ τίνος ἢ οὐβσίαις, κοινωνικῆ ἀναστροφῆ, συναστροφῆ, αἰσχέσεις, ἐπικοινωνία, κοινωνία.— **||** τὰ μέλη τῆς «παρέας», «ἡ συντροφιά», «ἡ παρέας».

συν-ουσιάζω, μελλ. **-σω** (**συνουσία**)· **συνγίγνομαι τινι**, συναναστρέφομαι τινά ἢ ἔρχομαι εἰς σαρκικὴν μετξιν, συνουρίσκομαι μετὰ γυναικός, ὡς καὶ νῦν συνουσιάζομαι.— **||** μετέ., κάμνω τινά νά συνευρεθῆ μετὰ γυναικός.

συν-ουσιαστής, ὄν, ὁ (συνουσιάζω)· ὁ συζῶν μετὰ τίνος, σύντροφος, ἐταῖρος, συναναστρεφόμενος ἢ μαθητής, ὀπαδός.

συν-ουσιαστικός, ἢ, ὄν (συνουσιαστής)· ὁ ἀρμόζων (ἢ κατάλληλος) εἰς συναναστροφῆν, κοινωνικόν.— **||** ὁ συντελών εἰς σαρκικὴν μετξιν ἢ λάγνος, ἀσελγής.

συν-οφρυόδομαι, μεσ. μελλ. **-ώσομαι**· παθ. πρκ. **συν-οφρυόμαι**, ἀποθ.· (σὺν+ὄφρυς)· ὡς καὶ νῦν, **συν-οφρυόμαι**, συοτέλλω τὰς ὄφρυς, ζαρῶνω τὰ φρυδία.

συν-οχή, ἢ (συνέχω)· τὸ συνεχεῖν, τὸ συγκρατεῖν, ἢ συγκράτησις, συνένωσις ἢ σύγκρουσις. 2) μετφ., δυσχέρεια, στενωχώρα, ἀμχανία, θλίψις, ψυχικὸν ἄλγος.

συν-οχηθόν, ἐπιτρ. (συνοχή)· μετὰ συνοχής, στερεῶς, σφιγκτά.

συν-οχητός, ὄν, ἐπ. **συνεοχητός** = **συνοχή** (βλ. λ.),

σύνδεσις, ἄρθρωσις, ἔνωσις. [σκοτ. ἐτυμολ.· πιθ. ἐκ τοῦ ἰαπ. *segh- (ἔχω, κρατῶ), πρβλ. **συνοχή**, βλ. καὶ τὰ ἐν λ. **ἔχω** κατ' ἄλλους, ἤττον ὀρθῶς, (*vegh- (ἄγω), πρβλ. οὗ βλ. ἐν **δχος**].

σύν-οχος, ὄν (συνέχω)· ὁ συνεχόμενος, ὁμοῦ συνδεδεμένος ἢ μετφ., ὁ συμφωνῶν μετὰ τίνος, ὁ ἀρμόζων εἰς τινά.

συν-όχωκα, ἀντὶ **συνόκωκα**, ἐπ. ἀμτέ. πρκ. τοῦ **συνέχω**· εἶμαι **σύννοχος** (βλ. λ.), ἔχω συγκρατηθῆ, εἶμαι συνδεδεμένος· **ὄμω ἐπὶ στήθος συνοχωκότες** = ὄμοι συνεσταλμένοι (συμμαζεμένοι) ἐπὶ τοῦ στήθους (Σχολ. Ἰλ. Β 218 **αὐμπεπιτωκότες, εἰς πτερόν συνηγμένοις**).

συν-όψομαι, μελλ. τοῦ **συνοράω**.

σύν-ταγμα, ἄτος, τὸ (**συντάσσω**)· τὸ ὁμοῦ συνταγμένον, τὸ τεθειμένον εἰς τάξιν ἢ στρατιωτικὸν τμήμα παρατεταγμένον εἰς τάξιν μάχης, ἴλη ἱππικῆ, τάγμα στρατοῦ ἢ γενικῶς τμήμα στρατοῦ. 2) τὸ σύνταγμα πολιτείας τίνος, τὸ πολίτευμα, ἡ νομοθεσία.

συν-τάκῃναι, ἀπρφ. παθ. ἄορ. β' τὸ **συντήκω**.

συν-τακτέον, ρημ. ἐπιθ. τοῦ **συντάσσω**· πρέπει τις νά συντάξῃ (νά τακτοποιήσῃ, νά διευθετήσῃ).

συν-τάλαιπυρῶ, μελλ. **-ήσω**· ταλαιπυρῶμαι μετὰ τίνος, μετέχω εἰς τὰς ταλαιπωρίας τίνος, συνταλαιπυρῶμαι, ὑποφέρω (ἀντέχω) ταλαιπωρίας, συμπάσχω.

συν-τάμνω, ἰων. ἀντὶ **συντέμνω** (βλ. λ.).

σύν-τάνυω, ἰων. ἀντὶ **συντέμνω**.

σύν-ταξις, **-εως**, ἢ (**συντάσσω**)· ἡ κατὰ τάξιν (κατὰ σειράν) τοποθέτησις, τακτοποίησις, διευθετήσις ἢ ἐπὶ στρατιωτῶν, παρατάξις, τελεία (πλήρης) διάταξις ἢ ὁθεν· 2) τάξις, τακτοποίησις, διοργανώσις, ὁργανώσις, σύστημα. 3) στράτευμα παρατεταγμένον, τμήμα στρατοῦ. 4) ἐν τῇ Γραμματικῇ, ὡς καὶ νῦν, ἡ σύνταξις (τ. ἔ. ἢ πλοκή) λέξεων καὶ προτάσεων, ἢ διάταξις τῶν λέξεων.— **||** συνθήκη, συμφωνία, σύμβασις, συμβόλιον. 2) ἐπιβεβλημένος φόρος, συνδρομή, συνεισφορά. 3) = **σύνταγμα** (ἐπὶ στρατοῦ). 4) καθωρισμένη ἀμοιβὴ τῶν στρατιωτῶν, μισθός, σιτηρέσιον.

συν-τάρασσω, ἀττ. **-ττω**· μελλ. **-ξω**· ἄορ. α' **-ετάρασα**· παθητ., ἄορ. α' **-εταράχθην**· πρκ. **-τετάρασμαι**· ὡς καὶ νῦν, συνταράσσω, ἐμβάλλω εἰς ταραχὴν καὶ σύγχυσιν, διαταράσσω, ἐτὰ κάμνω ὄνω-κάτω, λατ. **conurbare** ἢ τάρασσω, ἐνοχλῶ, λυπῶ, συγχέω, περιπέκω, σασιζῶ, προκαλῶ ἀνησυχίαν.— **||** παθητ., ὡς καὶ νῦν, συνταράσσομαι, περιπίπτω εἰς πλήρη σύγχυσιν ἢ ἐνοχλοῦμαι ὑπερβολικὰ, στενωχωρῶμαι, λυποῦμαι, ἀνησυχῶ, παροργίζομαι.

συν-τάσσω, ἀττ. **-ττω**· μελλ. **-τάξω**· ἄορ. α' **-ετάρασα**· παθητ., ἄορ. α' **-εταράχθην**· πρκ. **-τέταραμαι**· τακτοποιῶ (βάλλω εἰς τάξιν) ὅλα ὁμοῦ ἢ κυρ. ὡς στρατ. ὄρος, παρατάσσω πρὸς μάχην, τακτοποιῶ εἰς τάξιν μάχης ἢ ὡς. εὐθυγραμμίζω, φέρω τὴν εἰς τὴν αὐτὴν γραμμὴν πρὸς ἄλλο τι (τὸ ἱππικὸν π. χ. πρὸς τὸ πεζικόν). 2) διευθετῶ, τακτοποιῶ, συγκροτῶ, διοργανῶν, λατ. **constituere** ἢ κανονίζω, συστηματοποιῶ, προσδιορίζω, καθορίζω (ἐπὶ φορολογίας π. χ.) ἢ διατάσσω, παραγγέλλω.— **||** παθητ., παρατάσσομαι πρὸς μάχην. 2) συντάσσομαι, συνδέομαι, μετὰ τίνος, εὐθυγραμμίζομαι (τάσσομαι εἰς τὴν αὐτὴν γραμμὴν μετὰ τίνος). 3) μετφ., συλλέγομαι, εἰσπράττομαι. 4) καθορίζομαι φορολογικῶς, φοροδοτοῦμαι, ἐκτιμῶμαι φορολογικῶς (εἰς ποίαν τάξιν δηλ. φορολογουμένων ἀνήκω).— **||** μέσον, παρατάσσω ἑμαυτὸν (παρατάσσομαι) πρὸς μάχην, σχηματίζω γραμμὴν μάχης. 2) τακτοποιῶ (διευθετῶ) δι' ἑμαυτὸν, τακτοποιῶ τὰς ὑποδείξεις μου. 3) συμφωνῶ πρὸς τινά, παζαρεύω καὶ καταλήγω εἰς συμφωνίαν. 4) ἀποχαριετίζω τινά.

συν-τάχυνω· ἐπιταχύνω, ἐπισπεύδω, συντελῶ εἰς τὴν ἐπίπευσιν.— **||** ἀμτέ., σπεύδω, θιάζομαι, σπεύδω πρὸς τὸ τέλος.

συν-τεδρομμένος, μετ. παθητ. πρκ. τοῦ **συντρέφω**.

συν-τείνω, πρκ. **-τέτανα**, παθ. **-τέταμαι**· ἀπό κοι-

νοῦ μετὰ τινος τείνω (τανύω, τευνώνω), σφιγγω || μτφρ., έντεινώ τὰς δυνάμεις μου, προσπάθω, αγωνίζομαι.— μσο-παθ., θάλλω εἰς ἐνέργειαν διας μου τὰς δυνάμεις, εἶμαι εἰς κατάστασιν διεγέρσεως, καταβάλλω πᾶσαν προσπάθειαν.— || ἀμτβ., προσπάθω, αγωνίζομαι, λατ. *contendere*. 2) κατευθύνω τὰς δυνάμεις μου πρὸς ὄρισμένον ἀντικειμενικὸν σκοπὸν, τείνω πρὸς τι, σπεύδω πρὸς τι, λατ. *contendere ad*..

συν-τεχνίζω, μελλ. -ίσω, ἀττ. -εῶ· τεχνίζω ἀπὸ κοινοῦ μετ' ἄλλων, βοηθῶ (συμπράττω) εἰς τὴν ἀν-οικοδομησιν τεχνῶν.

συν-τεκμαίρομαι, ἀόρ. α' -ετεκμηράμην, ἀποθ.· εἰκάω, συμπεραίνω, μαντεύω, ὑπολογίζω, τεκμαίρομαι (ἐκ πολλῶν ὁμῶ δεδομημένον).

συν-τεκνο-ποιέω, μελλ. -ήσω· τεκνοποιῶ ὁμοῦ (ἢ συγχρόνως μετ' ἄλλου).

συν-τεκνῶ, μελλ. -ώσω· γεννῶ (ἢ ἀνατρέφω) τέ-κνα μετὰ τινος ἄλλου || συνεργῶ εἰς τὴν τεκνοποίησιν.

συν-τελέθω = *συντελέω* (ἀμτβ., βλ. λ.), ἀνήκω εἰς. .

συν-τέλεια, ἡ (*συντελής*)· κοινὴ καταβολὴ χρη-μάτων, κοινὴ συνεισφορά ὑπὲρ τῶν ἀναγκῶν τοῦ δημοσίου, συνδρομῆ.— || ἐν Ἀθήναις, ὠμῶ ἐκ 5, 6, 10 ἢ περισσοτέρων πολιτῶν, οἵτινες συνεισέφερον ἀπὸ κοινοῦ διὰ τὸν ἐξοπλισμὸν πολεμικοῦ πλοίου, ἐκαλοῦντο δὲ *συντελεῖς* καὶ ἀπετέλουσαν μέρος τῆς *συμμορίας* (βλ. λ.).— || σύλλογος (ἐταιρία, συνεται-ρισμός, λέσχη, ὁμιλος) συνασπισθεὶς πρὸς ἀνάλη-ψιν δαπανῶν δι' ἔργα κοινῆς ὠφελείας.— IV ἐκ-τέλεισις, συμπληρώσις, συντέλεισις, τερματισμός.

συν-τελέω, μελλ. -έσω· φέρω εἰς πέρας ὁμοῦ (ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τινος), ἀποτελεῶν ἐντελῶς, συμπληρῶν, ἀποπερατώνω.— || καταβάλλω κοινὴν συνεισφοράν, συνεισφέρω ἐξ ἴσου διὰ τὰς κοι-νὰς ἀνάγκας (τῆς πόλεως) || *συντελῶ εἰς τὸν πόλε-μον* = συνεισφέρω (καταβάλλω χρηματικὴν συνεισ-φοράν) διὰ τὰς ἀνάγκας τοῦ πολέμου. 2) *συν-εἰλῶ εἰς τοὺς ἐπιπέαις* = εἶμαι καταταγμαένος (ταξινόμη-μένος) εἰς τὴν τάξιν τῶν ἱππέων (διὰ τὴν ἀνάλο-γον φορολογίαν) || *ἔθεν, ἀνήκω εἰς τινὰ τάξιν, κατα-τάσσομαι* (συναριθμοῦμαι) εἰς τινὰ τάξιν || *συντελῶ εἰς Ἀθήνας, εἰς Ὁρχομενὸν* κλπ. = εἶμαι φόρου ὑπο-τελής εἰς τὰς Ἀθήνας κλπ. (ἐπὶ μικρῶν δηλ. πόλεων φόρου ὑποτελῶν εἰς μεγαλῦτέρας, ἢ ἀνηκουσῶν εἰς ὁ-μοσπονδίαν τελοῦσαν ὑπὸ τὴν προστασίαν ἰσχυρᾶς πό-λεως) || ἀπολ. *οἱ συντελοῦντες* = οἱ φόρον τελοῦντες, οἱ φόρου ὑποτελεῖς.

συν-τελής, ἐς (*συν+τέλος*)· ὁ ἀπὸ κοινοῦ τελῶν (δηλ. καταβάλλων κοινὴν συνεισφοράν), ὁ συνεισ-φέρων τὸ ἀναλογοῦν εἰς αὐτὸν χρηματικὸν ποσὸν || μτφρ., *συντελής πόλις* = πόλις συννηνοχος μετὰ τι-νος προσώπου, ἣτις ἔπρεπε νὰ πληρωσῇ καὶ αὐτὴ τὸ ἀναλογοῦν εἰς αὐτὴν μερίδιον ἐκ τοῦ ποστί-μου. 2) ὁ ἀνήκων εἰς τὴν αὐτὴν *συντέλειαν* (βλ. λ.) δηλ. σύλλογον (ὁμιλον κλπ.). 3) ὁ φόρου ὑπο-τελής εἰς τινὰ: *πόλις συντελής εἰς Ἀθηναίους* = φόρου ὑποτελής εἰς τοὺς Ἀθηναίους.

συν-τέμνω, ἰων. -τάμνω· μελλ. -τεμῶ· ἀόρ. β' -έτεμον· τέμνω (κόπτω) εἰς τεμάχια, κατακόπτω, εἰλιανίζω.— || περικόπτω, ἀποκόπτω, λατ. *concidere* || μτφρ., περικόπτω, σμικρύνω, ἐλαττώνω, κολοδῶνω, ὡς καὶ νῦν συντέμνω.— || ἀμτβ., *συντέμνω* (ἐνν. τῆς αἰτ. *δδδν*) = συντομεύω τὸν δρόμον || *συντέμνω* (ἐνν. λόγον) = λέγω ἐν συντομίᾳ, λέγω διὰ βραχέων, ὁ-μιλῶ περιληπτικῶς || τοῦ *χρόνου συντάμνοντος* = καθὼς ὁ χρόνος ἐγγίνοτο συντομώτερος (ἡλαττοῦτο), λατ. *instante tempore*.

συν-τερετίζω, τερετίζω ὁμοῦ (ἐν συνοδείᾳ ἄλ-λων), ψάλλω μουσικὴν συναυλίαν (ἐπὶ τῶν τετείγων, πτηνῶν κ. ἄ.).

συν-τέρμων, ὄν, γεν. -ονος (*συν+τέρμα*)· ὁ ὁμοῦ καταλήγων, ὁ συνορεύων, γειτῶν, πλησιόχωρος.

συν-τεταγμένως, ἐπίρρ. τῆς μτχ. παθ. πρκ. τοῦ *συντάσσω* ἐν τόξει, κατὰ συμπεφωνημένους δρους.

συν-τετάμμενος, ἐπίρρ. τῆς μτχ. παθ. πρκ. τοῦ *συνταίνομαι* συντόνως, μετὰ προδουμίας καὶ ζήλου, σθεναρῶς.

συν-τετάρραμαι, παθ. πρκ. τοῦ *συν-ἄρᾶσσω*.

συν-τετέλεσμαι, παθ. πρκ. τοῦ *συντελέω*.

συν-τέτῃκα, πρκ. τοῦ *συντήκω* (μετὰ ἀμτβ. σημ.).

συν-τετραίνω, μελλ. *συντρέσω*· ἀόρ. α' *συντρέ-*

σα· παθ. πρκ. *συντρέμαι*· διατριπῶ πέρα-πέρα ὥστε νὰ ἐνώσω,— παθητ., συνάπτομαι (ἐνώνομαι) δι' ἀνοιγμάτων (ὀπῶν) ἢ δι' αὐλάκων (σρηάγγων).

— || μτφρ., *συντετραίνω μῦθον δι' ὧτων* = κάρνω ὥστε ὁ λόγος νὰ διαπεράσῃ διὰ τῶν ὧτων (νὰ εἰσ-δύσῃ εἰς τὰ μυχιαίτατα).

συν-τετριμμένος, μτχ. παθ. πρκ. τοῦ *συντρίβω*.

συν-τετριφθεὶς, ἀπρφ. παθ. πρκ. τοῦ *συντρίβω*.

σύν-τεχνος, ὁ, ἡ (*συν+τέχνη*)· ὡς καὶ νῦν, σύν-τεχνος, ὁμότεχνος, ἄσκων τὴν αὐτὴν τέχνην, σύν-τροφος ἐν τῇ τέχνῃ || ὡς ὁσα. ὁ *σύντεχνος* = συνάδελ-φος, συνεργάτης.

συν-τήκω, μελλ. -ξω· ἀόρ. α' -έιηξα· τήκω («λυώ-νω») ὁμοῦ, χύνω εἰς ἓν μετίγμα, συγχωνεύω.— || ὕγροποιῶ, διαλύω διὰ τῆς ἔως || μτφρ., κατατήκω, φθείρω, ἐξασφανίζω. 2) παθητ., *συνήκομαι*, ἀόρ. α' *συνετήχθη*· ἀόρ. β' *συνετάκην*· μετὰ ἀμτβ. ἐνεργ. πρκ. *συνετήκα*· τήκομαι καὶ συνουνοῦμαι μετὰ τινος εἰς μιαν μᾶζαν (εἰς ἐν σύνολον) || μτφρ., φθείρομαι, καταστρέφομαι, ἐξασφανίζομαι, χάνομαι, «λυώνω» (ὡς καὶ νῦν).

συν-τήρῶ, μελλ. -ήσω· φρουρῶ ἀγρύπνως || τη-ρῶ (διαφυλάττω) ἀσφαλῶς || παρατηρῶ μετ' ἀκρι-θείας. 2) καιροφυλακτῶ, περιμένω εὐκαιρίαν.

συν-τίδημι, μελλ. -θήσω· δέτω (τοποθετῶ) ὁμοῦ, προσδέτω. 2) δέτω ὁμοῦ (συναρμολογῶ, συναρ-μόζω) πρὸς ἀπαρτισμὸν ἐνὸς ὅλου, σχηματίζω, κατασκευάζω, οἰκοδομῶ || συνδέτω (ἴλον τι ἐκ δια-φόρων μερῶν). 3) συγγράφω βιβλίον. 4) ἐπινοῶ, μηχανῶμαι, καταστρώνω σχέδια. 5) δέτω ὁμοῦ, συνενῶμαι, συνάπτω, συμπεριλαμβάνω.— || μέσον, *συντίθεμαι*· ἀόρ. α' *συνεθηκάμην*· ἀόρ. β' *συνθέ-μην*· συνάπτω ὁμοῦ ἐν ἐμαυτῷ, θάλλω εἰς τὸν νοῦν μου, ἀντιλαμβάνομαι, κατανοῶ, παρατηρῶ, προσέχω, διδῶ προσοχήν: *σὺ δὲ σύνθεο* = πρόσεξε, «δόσε προσοχή», λάβε ὑπ' ὄψιν. 2) τακτοποιῶ, διευθε-τῶ, διοργανώνω. 3) συμφωνῶ, κλειῶ συμφωνίαν || συμφωνῶ μετὰ τινος νὰ πράξω τι.

συν-τίμησώ, μελλ. -ήσω· ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τινος τιμῶ, ἐκτιμῶ, ὑπολήπτομαι.— μέσον, καθορίζω σταθε-ρῶς μιαν τιμὴν (κατὰ τὴν ἐκτίμησίν μου).— παθητ., αὐξάνω εἰς τιμὴν, ἀναβαίνει ἡ τιμὴ μου, «ἀκριθαί-νω», γίνομαι ἀκριβότερος.

συν-τινάσσω, μελλ. -ξω· τινάσσω ὁμοῦ, σείω, διασείω μέχρι δεμελίω, σείω βιαίως, λατ. *concu-tere* || συγχέω, ταρασσώ.

συν-τιτρώσκω, μελλ. *συντρέσω*· τιτρώσκω (τραυ-ματίζω) εἰς πολλὰ σπῆματα ὁμοῦ, καταφέρω πολλὰ ὁμοῦ πλήγματα (δημιουργῶ ἰσχυροὺς πληγὰς).

***συν-τλάω**, ἀόρ. β' *συν-έτλην*· ἀπὸ κοινοῦ τολμῶ (ριψοκινδυνεύω).

σύν-τομος, ὄν (*συντεμῆναι*)· ὁ συντετμημένος, ἀποκεκομμένος || μτφρ., ὡς καὶ νῦν, σύντομος (χρο-νικῶς ἢ τοπικῶς), βραχύς, ὀλίγος: *σύντομος (δδδς)* | *σύντομος ἀτραπὸς* = «σύντομο μονοπάτι» | *σύντομος μῦθος (λόγος)* = βραχεῖα ὁμιλία. 2) περιεκτικὸς, περιληπτικὸς, βραχύς.

συν-τόμω, ἐπίρρ. τοῦ προηγ. *σύντομος*· ὡς καὶ νῦν, συντόμως, ἐν συντομίᾳ, διὰ βραχέων, δι' ὀλί-γων, ἐν περιλήψει || συγρ. *συντομῶ. ερον* καὶ *-ωτέ-ρας* | καὶ ἐπρβ. (τὰ) *συντομῶτα. α* καὶ *-ωτάτας*.

σύν-τονος, ὄν (*συντείνω*)· ὁ τετομένος ἰσχυ-ρῶς, συντεταμένος, παρὰ πολὺ τεντωμένος. 2) μτφρ., έντονος, σύντονος, δυνατός, δριμύς, ὑπερ-βολικὸς || ἐπὶ προσώπων, σπουδαῖος, σοβαρός, αὐ-στηρὸς, ὀρηκτικὸς, ζωηρὸς, πρδδμυος || οὐδ. πληθ. *σύντονα* ὡς ἐπίρρ. = κατὰ τρόπον σύντονον, σφο-δρῶς, ὀρηκτικῶς, αὐστηρῶς, προδδμυος.— || (*συν+* *τόνος*) ὁ ἐν ἁρμονίᾳ μετὰ τινος, ὁ σύμφωνος πρὸς τι(νας).

συν-τράγ-ωδέω, μελλ. -ήσω· λαμβάνω μέρος εἰς τραγῳδίαν ὁμοῦ μετὰ τινος, συνυποκρίνομαι μετ' ἄλλων ἐν τραγῳδίᾳ.

συν-τράπεζος, ον (σύν+τράπεζα): ὁμοτράπεζος, ὁ ἐσθίων ἐκ τῆς αὐτῆς τραπέζης || ὡς οὖσα. ὁ **συν-τράπεζος** = ὁ συνδαιτυμῶν, ὁμοτράπεζος.

σύν-τρεῖς, οί, αἱ, **σύν-τρια**, τὰ (σύν+τρεῖς): τρεῖς ὁμοῦ, ἀνά τρεῖς, «τρεῖς-τρεῖς».

συν-τρέφω, μελλ. -θρέψω· τρέφω ὁμοῦ, συνερῶ εἰς τὴν διατροφήν (ἢ ἀνατροφήν) τινος.—παθητ., ἀνατρέφομαι ὁμοῦ μετὰ τινος, μεγαλῶνω μαζί του, ζῶ κοντά του.

συν-τρέχω, μελλ. -θρέξομαι, καὶ συνηθέστ. -θρέξομαι· ἄορ. β' -έθρᾶμον· τρέχω ὁμοῦ, τρέχω ἐπὶ τὸ αὐτὸ μετ' ἄλλων, συνοδοιχῶμαι, συγκεντρῶνται || ἀναμειγνύομαι. 2) ἐν ἔχθρ. ἔνν., ὁρμῶ πρὸς τὸ πεδῖον τῆς μάχης, συναντῶμαι ἐν μάχῃ, συμπλέκομαι, ἀντεπεξέρχομαι, λατ. concurrere. 3) ἐν φιλικῇ ἔνν., ἔρχομαι ἐπὶ τὸ αὐτὸ, συνέρχομαι μετ' ἄλλων, συναντῶμαι, συμφωνῶ || γενικῶς, συμφωνῶ, συμπίπτω. 4) ἀμιλλῶμαι. 5) συστέλλομαι, «συμζώνομαι».

συν-τρίαινα, ἄορ. α' τοῦ **συντετραίνω** (βλ. λ.). **συν-τρίαινώ**, μελλ. -ώσω (σύν+τρίαινα): συνταράσσω διὰ τῆς τριαίνης, «τὰ κάμνω ἄνω-κάτω» || κατασυντρίβω, καταστρέφω.

συν-τρίδῃσμαι, παθ. μελλ. τοῦ **συντρίβω**.

συν-τρίβω, μελλ. -ψω· ἄορ. α' -έτρισμα· παθητ., ἄορ. β' -ετριβήν· πρκ. -τέτριμμα· τρίβω ὁμοῦ, τρίβω τὸ ἐν ἐπὶ τοῦ ἄλλου, προστριβῶ.— || ὡς καὶ νῦν, συντριβῶ, κατασυντριβῶ, θραύω, καταδρυμματίζω, μεταβάλλω εἰς συντριμματα, λατ. conterere || **συν-τρίβω τὰς ναῦς** = τὰς κατασυντριβῶ διὰ προσαράξεως | μετὰ γεν. τοῦ μέρους, **συντρίβω τῆς κεφαλῆς** = «τοῦ σπάξω» τὴν κεφαλὴν.— || μτρ., καταστρέφω, ἀφανίζω || συγκρούομαι, ἀντιπίθεμαι.

συν-τρίηρ-αρχέω, μελλ. -ήσω· εἶμαι τριήραρχος ὁμοῦ μετὰ τινος: ἐκ τοῦ

συν-τρίηρ-αρχος, ὁ ὁ συμμετέχων εἰς τὰς δαπάνας πρὸς ἐξοπλισμὸν τριήρους.

σύν-τριμμα, -ατος, τὸ (**συντρίβω**): κατάγμα, θραύσις || κατατροφή, θλῆδρος.— || μτρ., πέτρα σκανδάλου, σκάνδαλον, πταίσμα.

σύν-τριψ, -ίβος, ὁ, ἡ (**συντρίβω**): ὁ συντρίβων (ἄνομα κακοῦ τινος δαίμονος συντρίβοντας τὰς χύτρας καὶ τὰ λοιπὰ ἀκεῖν τοῦ μαγειρείου, ἀναλογῶντος δὲ πρὸς τοὺς παρ' ἡμῖν καλλικαντζάρους).

συν-τροφία, ἡ (**σύντροφος**): τὸ τρέφεσθαι ὁμοῦ, κοινὴ ἀνατροφή, συναυξήσις, συμβίωσις, συνανατροφή, σχέσις || θρέμμα, γέννα («γενιά»), γένος.

σύν-τροφος, ον (**συντρέφω**): ὁ τετραμμένος (ἀνατετραμμένος) ὁμοῦ μετὰ τινος, ὁ τῆς αὐτῆς καταγωγῆς. 2) γενικῶς ὁ συζῶν μετὰ τινος || οἰκεῖος, συνήδης, συνειδισμένος, κοινός || ἐπὶ κατοικιδίων ζῴων, ὁ ὁμοῦ ἀναπτυσθείς, σῦσσιτος. 3) φυσικός, ἔμφυτος, ἐγγενής, συνήδης, κοινός.— || **σύντροφος ζωῆς** = ὁ συμβάλλων (βοηθῶν) εἰς τὴν συντήρησιν (διατήρησιν) τῆς ζωῆς.

συν-τροχάξω, (καὶ **συντροχάω**) = **συντρέχω** (βλ. λ.).

συν-τυγχάνω, μελλ. -τεύξομαι· ἄορ. β' -έτυχον· συναντῶ τινά κατὰ τύχην || συνομιλῶ μαζί του, συνδιαλέγομαι μετὰ τινος || ὁ **συντυχῶν** = ὁ «τυχῶν, ὁ πρῶτος πού θὰ συναντήσῃ κανεὶς, ὁ «πρῶτος τυχῶν», πᾶς τις || τὸ **συντυχῶν** = τὸ πρῶτον πράγμα «πού θὰ πέσῃ στὰ χέρια ἐνός», τὸ «πρῶτον τυχῶν», τὸ παρατυχόν, τὸ κοινόν, τὸ ἀσήμαντον.— || ἐπὶ τυχαίων γεγονότων καὶ συμβάντων, συμβαίνω, γίνομαι, συμβαίνει νὰ γίνω (νὰ λάβω χώραν), συμπίπτω || ἀπολ., συμβαίνω, ἀποβαίνω || **εὐ ζυντυχόντων** = ἄν τὰ πράγματα ἀποβῶσι καλῶς || ἀπροσ., **συνετύχανε**, **συνέτυχε** = συνέβαινε ὥστε..., ἔτυχε νὰ... (μετ' ἄορ.).

συν-τυμβ-ωρύχέω, μελλ. -ήσω· τυμβωρυχῶ ὁμοῦ μετὰ τινος, ἀνασκάπτω τάφον μετ' ἄλλου.

συν-τύραννο-κτονέω, μελλ. -ήσω· συνερῶ εἰς τὸν φόνον τῶν τυράννων, γίνομαι τυραννοκτόνος ἀπὸ κοινοῦ μετ' ἄλλου (ἢ ἄλλων).

συν-τύρῶ, μελλ. -ώσω· (σύν+τύρῶς): τυροποιῶ (μεταβάλλω εἰς τυρόν, «τυροκομῶ») ὁμοῦ μετὰ τινος || ὅθεν μτρ., μηχανορραφῶ, σκευωρῶ, «μαγειρεύω», λατ. coquoere.

συν-τύχεϊν, ἄορ. β. τοῦ **συντυγχάνω**.

συν-τύχια, ἰων. -ίη, ἡ (**συντυχεῖν**): τυχαῖον περιστατικόν, συγκυρία, τυχαία σύμπτωσης || εὐτυχῆς σύμπτωσης, εὐτυχῆς συμβάν, εὐτυχῆς ἐκβασίς || δυστύχημα, ἀτύχημα, ἀτυχία, ἀπροσδόκητος συμφορά.

συν-υπο-κρίνομαι, ἀποθ. ὑποκρίνομαι μετὰ τινος, ὁμοῦ μετ' ἄλλων υποδύομαι καὶ ἐγὼ ἐν τῶν προσώπων τοῦ δράματος || βοηθῶ νὰ εἰς τὸ νὰ προσποιηθῇ.

συν-υπο-τίθημι, μελλ. -θήσω· ὁμοῦ μετὰ τινος δέτω τι ὡς θάσιν || ὡς μέσον, (προ)ὑποδέτω τι ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τινος, δέχομαι (λαμβάνω) κοινήν προὑπόθεσιν, λαμβάνω καὶ ἐγὼ ὡς δεδομένον | συνδέτω ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τινος.

συν-υπ-ουργέω, μελλ. -ήσω· συνυπηρετῶ, συμβοηθῶ.

συν-ὑφαίνω, ἄορ. α' ὑφηνά· παθ. ἄορ. α' -ὑφάνθη· ὑφαίνω ὁμοῦ μετὰ τινος || μτρ., μηχανορραφῶ, περιπλέκω τὰ πράγματα ὡς νὰ ὑφαίνω ὑφασμα, καταστρώνω ὑφουλα καὶ πανοῦρα σχέδια.

συν-ωδίνω· ὠδίνω (κοιλοπονῶ, ὑποφέρω) ὁμοῦ μετὰ τινος, συμπάσχω, συνυποφέρω, μετέχω εἰς πᾶσαν ἀγωνίαν.

συν-ωδός, ὁν (**σύν+ὠδή**): ὁ ᾄδων ἢ ἤχων ἀπὸ κοινοῦ ἢ ἐν ἁρμονίᾳ μετὰ τινος, ὁ ἀντηχῶν ἢ ἀντι-αποκρινόμενος εἰς τι || μτρ., ὁ ἐν ἁρμονίᾳ (τ. ἔ. ὁ σύμφωνος) πρὸς τι(να).

συν-ὠκήσα, ἄορ. α' τοῦ **συνοικέω**.

συν-ὠμέθα, α' πληθ. ὅποι. μέσ. ἄορ. β' τοῦ **συν-ίημι**.

συν-ωμοσία, ἡ (**συνόμνυμι**): ὡς καὶ νῦν, συνωμοσία, τὸ νὰ εἶναι τις συνδεδεμένος μετὰ τινος δι' ὄρκου, ἢ δι' ὄρκου ἔνωσις πολλῶν ἐναντίον τινός || ὁμοσπονδία.

συν-ωμότης, -ου, ὁ (**συνόμνυμι**): ὡς καὶ νῦν, συνωμότης, μετέχω εἰς συνωμοσίαν, ὁ δι' ὄρκου συνδεδεμένος || σύμμαχος, ὁμόσπονδος.

συν-ὠμοτος, ον (**συνόμνυμι**): ὁ δι' ὄρκου συνδεδεμένος, ἢ καὶ ὁμόσπονδος, σύμμαχος || τὸ **ζυνώμοτος** = ὁμοσπονδία, ἢ καὶ συνωμοσία.— || ἐπὶ παραγμάτων, ὁ δι' ὄρκου (ἐνὸρκως) συμπεφωνημένος.

συν-ωνέομαι, μελλ. -ωνήσομαι· παθ. πρκ. -εώνημαι, ἀποθ. ἀγοράζω ὁμοῦ μετὰ τινος, συναγοράζω || συλλέγω διὰ καταβολῆς χρημάτων: || **νησιώται ἵππων συνωνέονται μολίην** = οἱ νησιῶται συγκαταβάλλουσι χρήματα καὶ καταρτίζουσι σῶμα δεκακισχιλίων ἱππέων.— || ἐγοράζω ὁμοῦ, ἀγοράζω χονδρικῶς (π.χ. σίτον), λατ. coemere || ὁ πρκ. ἀπαντᾷ καὶ ἐν παθητ. ἔνν.: ὁ **συνεωνημένος σίτος** = σίτος ἡγορασμένος.

συν-ὠνῦμος, ον (**σύν+ὄνομα**, αἰολ. ἀντὶ **δνομα**): ὁ ἔχων ὅμοιον ὄνομα ἢ ὅμοιον σημασίαν, ὁ σημαίνων τὸ αὐτό.

συν-ωριαστής, -οῦ, ὁ (**συνωρίζε**): ὁ ὀδηγῶν (ἐλαύνων) **συνωρίδα** (βλ. λ.), τ. ἔ. ὄρμα συρόμενον ὑπὸ δύο ἵππων, ὁ ὀχοῦμενος ἐπὶ **συνωρίδος**.

συν-ωρίζω, μελλ. -σω (**συνωρίζε**): ζευγνύω ὁμοῦ.— μέσον, συνδέω (συνάπτω) τι πρὸς ἑμαυτόν, τὸ ἐνώνω μετὰ τὸ ἰδικόν μου.— || ἀμτθ. τίθεμαι ὑπὸ τὸν ζυγόν, «ζεύομαι».

συν-ωρίκεύομαι, ἀποθ. (**συνωρίζε**): ὀδηγῶ (διευθύνω, ἐλαύνω) **συνωρίδα** (δχημα συρόμενον ὑπὸ δύο ἵππων).

συν-ωρίς, -ίδος, ἡ (**συνάορος**): ζεύγος ἵππων ἢ ἡμιόνων || δχημα (ἄρμα, ἄμαξα κλπ.) συρόμενον ὑπὸ δύο ἵππων.— || γενικῶς, οἰονδηποτε ζεύγος, λατ. biga.— || τὸ συνδέον ὁμοῦ, ζεύγος δεσμών.

συν-ωφελέω, μελλ. -ήσω· ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τινος ὠφελῶ (εἶμαι ὠφέλιμος), συμβοηθῶ, συνανακουφίζω || ἀπολ., ὠφελῶ, βοηθῶ, ὁμοῦ.— παθητ., ὁμοῦ ὠφελούμαι (ἀποκομιζῶ κέρδος).

συν-ωφρυμένος, μτρ. πρκ. τοῦ **συνωφρυόομαι** (βλ. λ.).

συν-ωχάδον, ἐπιερρ. ποιητ. ἀντὶ **συνοχηδόν** (**συν-έχω**) ἐπὶ χρόνου, συνεχῶς, διαρκῶς, ἀδιακόπως, ἀδιαλείπτως || κατ' ἄλλους, τοῦ λοιποῦ, ἐν τῷ μέλλοντι, παρευδύς.

οὐο-κτάσια, ἡ (οὔς+κτείνω)· *σνοκτονία*, φόνος (σφαγή) χοίρων.

οὐο-φόντης, -ου, ὁ (οὔς+φένω)· ὁ φονεύων (σφάζων) χοίρους.

οὐο-φόντης, -ιδος, ἡ (θηλ. τοῦ *σσοφόντης* (βλ. λ.).

Σύρα, ἡ, θηλ. τοῦ *Σύρος* (βλ. λ.)· γυνή ἐκ Συρίας.

Συράκουσαι, αἱ, ἰων. *Συρήκουσαι*, δωρ. *Συράκο-σας* ἡ μεγαλύτερα καὶ ἰσχυρότερα πόλις τῆς Σικελίας (βλ. Κ.Ε.Α.). ἔξ αὐτοῦ τὸ

Συράκκοσιος, (καὶ —*κούσιος*), α, ον, ἰων. *Συρη-κόσ-* ὁ κάτοικος τῶν Συρακουσῶν, ἡ ὁ ἐκεῖθεν καταγόμενος· (βλ. Κ.Ε.Α.).

σύρβα, ἡ· βλ. *τύρβη*.

σύρ-γαστρος, ὁ (σύρω, *σύρομαι+γαστήρ*)· ὁ σύρων τὴν γαστέρα, ἡ ὁ συρόμενος (ἔρπων) διὰ τῆς γαστροῦς (ἐπὶ σκολήκων ἢ ὄφρων).

σύρδην, ἐπίρρ. (σύρω)· ἐν μακρᾷ σειρᾷ ἢ γραμμῇ, λατ. *tractim* ἢ *agmine longo*. 2) ὡσπερ βιαιῶς (σφοδρῶς, ὀρηκτικῶς, λυσσαλέως) συρόμενος (ἐφορμῶν).

Σύρια, ἡ (*Σύρος*)· ἡ καὶ σήμερον ἔτι τοῦτο τὸ ὄνομα φέρουσα χώρα τῆς Ἀσίας, ἡ χώρα τῶν Σύρων (βλ. Κ.Ε.Α.).

σύριγμα, -ατος, τὸ (συρίζω)· ὡς καὶ νῦν, τὸ σύριγμα, τὸ συρίζειν, ὁ ἦχος σύριγγος, τὸ «σφύριγμα», συριστικός ἦχος.

σύριγγος, ὁ (συρίζω)· ὡς καὶ νῦν, συριγγός, σύριγμα, «σφύριγμα», τὸ συρίζειν («σφυρίζειν»), ὁ ἦχος σύριγγος ἢ πᾶς συρίζων (συριστικός) ἦχος.

σύριγξ, -ιγγος, ἡ (συρίζω)· ὁ ποιμενικός αὐλός, ὁ αὐλός τοῦ Πανός (ὅστις ἔθεωρετο ὡς ἐφευρέτης του)· συνίστατο ἐξ ἑπτὰ ἢ ὀκτῶ καλάμων διαφόρου μήκους καὶ πάχους, στερεῶς συνδεδεμένων.— || πᾶν τὸ ἔχον οὐχὶ παρόμοιον πρὸς τὸ τοῦ αὐλοῦ, τ. ἔ. σωληνοειδές: 1) δῆκη δόρατος, δορατοθήκη. 2) ἡ ὄπη ἢ ἐν τῷ κέντρῳ τοῦ τροχοῦ εὐρισκομένη, ἐντὸς τῆς ὀπας ἐστερεῖται τὸ ἄκρον τοῦ δξο-νος. 3) τὸ κόλιν μέρος στρόφιγγος δύρας. 4) μτφρ., οἱ ρώδινας ἢ ὁ λάρυγξ.

Ἔτυμ.: *σύριγξ*· *συρίζω*, ἀττ. *συρίζω*, δωρ. *συ-ρίσσω*, μελλ. *συρίζομαι*. *σύριγμα* καὶ *συριγγός* δι' ἔτυμ. βλ. *σωλήν* καὶ *σφύριξ*.

ΣΥ ΡΙΖΩ, ἀττ. *συρίτω*, δωρ. *συρίσσω*· μελλ. *-ίξω*, ἀττ. *-ίξομαι*. ἄορ. α' *ἐσύριξα*, μτγν. *ἐσύρισα*, ἀορ. *συρίσαι*· παίζω τὴν *σύριγγα* (βλ. λ.), δηλ. τὸν ποιμενικὸν αὐλόν, αὐλῶ διὰ τῆς σύριγγος.— || ὡς καὶ νῦν, *συρίζω*, «σφυρίζω», ἐκπέμπω συριστικὸν ἦχον || ἔβην, διὰ συριγγῶν ἀποδοκιμάζω ὑποκριτὴν ἐν τῷ θεάτρῳ, «τὸν σφυρίζω», λατ. *explodere*.

Ἔτυμ.: *συρίζω*· *σύριγξ*· *σύριγμα*· *συριγγός*: *σανσκρ.* *svar*, *svṛi*, *svarāmi* (=λατ. *canto*), *svaras* (=λατ. *sonus*)· λατιν. *su-sur-rus*, *absurdus*· σλαβ. *svirati* (=λατ. *fibia canere*)· λιθ. *sur-me* (=λατ. *fibia*).

Συρη-γενής, ἐς (*Συρία+γένος*)· ὁ καταγόμενος ἐκ Συρίας, ὁ γεννηθεὶς ἐν Συρίᾳ.

συρικτήρ, **συρικτής**· βλ. *συριστήρ*, *συριστής*.

Σύριος, α, ον' ὡς καὶ νῦν, Σύριος, ὁ ἐκ Συρίας (πρὸβλ. *Σύρος*)· ἐν ᾧ

Σύριος, α, ον' ὁ ἐκ τῆς νήσου Σύρου, «Συρια-νός» (βλ. *Σύρος*).

σύριστος, δωρ. ἀντὶ *συρίζω* (βλ. λ.).

σύρισμα, -ατος, τό'=*σύριγμα* (βλ. λ.).

σύρισμός, -οῦ, δ'=*συριγγός* (βλ. λ.).

συριστήρ, -ῆρος, δ'=*συριστής* (βλ. λ.).

συριστής, -οῦ, ὁ (συρίζω)· ὁ παίζων τὴν *σύριγγα* (βλ. λ.), δηλ. τὸν ποιμενικὸν αὐλόν, ὁ αὐλητής.

Συριστί, ἐπίρρ. (*Σύρος*)· ἐν τῇ γλώσσῃ τῶν Συρίων (κατοίκων τῆς Συρίας).

συρίτω, μελλ. *-ίξω*·=*συρίζω* (βλ. λ.).

σύρμα, -ατος, τὸ (σύρω)· πᾶν τὸ συρόμενον κατὰ γῆς || ἐσθῆς ὑποκριτῶν θεάτρου μετὰ μακρῶς οὐρᾶς, γυναικεῖον ἐνδύμα μακρὸν.

συρμαία, ἰων. *-αίη*, ἡ (συρμός)· ἐμετικὸν ἢ καρδιακὸν ποτὸν, χρησιμοποιοῦμενον ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων, συνιστάμενον δὲ κυρίως ἐκ ζωμοῦ ραφανίδος (ἣτις ἐκεῖ ἐκαλεῖτο ὡς *συρμαίη*) ἀναμεικτοῦ μετὰ ἀλμύρας.

συρμαίω, μελλ. -σω (*συρμαία*)· μεταχειρίζομαι τὴν *συρμαίαν* (βλ. λ.), ἧτοι «παίρνω» καθάρσιον (παρ' Αἰγυπτίους).

συρμάς, -άδος, ἡ (σύρω)· πᾶν τὸ συμπαρασυρόμενον, ἀπορρίμματα («σκουπίδια, φρόκαλα, σκύβαλα») || ὁποῖος σχηματιζόμενος ἐκ τοιούτων ἢ παρομοίων ὑλικῶν παρασυρόμενων ὑπὸ τοῦ ἀνέμου.

συρμός, ὁ (σύρω)· πᾶσα κίνησις σαρώουσα ἢ σύρουσα (ἔλκουσα) ἢ σχηματιζομένη διὰ τοῦ σύρειν ἢ τοῦ σύρεσθαι, λατ. *tractus*, ὅπως π.χ. ἡ τροχία τῶν καταπιπτόντων μετεώρων, ἡ συρτή πορεία τοῦ ὄψεως κ.ἄ.π.— || =*συρμαία* (βλ. λ.), ἔμετος, κάδαρις.

σύροισα, δωρ. ἀντὶ *σύρουσα*, θηλ. μτγ. τοῦ *σύρω*.

Σύρος, ἡ (καὶ δ') νῆσος τῶν Κυκλάδων, καὶ σήμερον ἔτι οὕτω ὀνομαζομένη (βλ. Κ.Ε.Α.)· παρ' Ὀμ. καὶ *Συρία* ('Ὀδ. Ο 403), παρὰ μτγν. καὶ *Σύρα*, ἡ (ὡς καὶ νῦν).

Σύρος, ὁ· ὁ κάτοικος τῆς Συρίας.

σύρο-φοίνιξ, (καὶ —*φοίνιξ*), -ἴκος, δ' ὁ καταγόμενος ἐκ Φοινίκης τῆς Συρίας (βλ. ἡ δὲ ἔπληρον καὶ *Φοίνικες* τῆς *Λιβύης*)· θηλ. **Σύροφοίνισσα**.

συρ-ράπτω, μελλ. -ῶω· ράπτω ὄμοῦ, ὡς καὶ νῦν *συρράπτω*, λατ. *consuo*.— || μτφρ., μηχανορραφῶ, μηχανῶμαι, ἐπινοῶ, σκευαῶ.

συρ-ράσσω, ἀττ. -ττω· μελλ. -ξω·=ἀμτβ. *συρρη-γγυμι* (βλ. λ.), συγκρούομαι, μάχομαι πρὸς τινά, συμπλέκομαι, λατ. *confligere cum aliquo*.

συρ-ρέζω, μελλ. -ξω· ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τινος προσφέρω δυσίαν, «τελῶ ὄμοῦ ἱερά», συνεορτάζω.

συρ-ρέω, μελλ. -ρῶ· *-ρῆσσομαι*· πρκ. *-ερρῆκα*· ἄορ. δ' μετὰ παθ. ἐνν. *-ερρῆν*· ὡς καὶ νῦν, συρρέω, ρῶ ὄμοῦ μετὰ τινος, σχηματίζω κοινὸν ρεῦμα, χύνομαι εἰς τὸ αὐτὸ μέρος || μτφρ., ἐπὶ ἀνθρώπων, ὡς καὶ νῦν, συρρέω, μετὰ πολλῶν ἄλλων συνοδρίζομαι εἰς τὸ αὐτὸ μέρος, πολλοὶ ἄνθρωποι φερόμεθα πρὸς τὴν αὐτὴν κατεύθυνσιν ὡς ρεῦμα ποταμοῦ.

συρ-ρήγνυμι, ἡ -ῦω· μελλ. -ρῆξω· ἄορ. α' *συνε-ρῆξα*· παθητ., ἄορ. δ' *συνερῆγην*· πρκ. *συνερῆγμα*, ἄλλ' ὡς καὶ πρκ. δ' ἀμτβ. *συνερῆγα*· διαρρηγνύω (δραῦω, «σπάζω») εἰς τεμάχια || *συρρῆξαι εἰς ἐν* = νᾶ κατασυντρίψῃ ὅλα ὄμοῦ καὶ νᾶ τὰ κᾶμη ἐνα σωρόν || μτφρ., ἐν τῷ παθητ., κατασυντρίβομαι ὑπὸ τῶν συμφορῶν.—ὡς παθητ. καὶ ἀμτβ. *ἐνεργ.*· *ἴκωρ*· ἐν τῷ δ' πρκ. *συνερῆγα*· ἐκρήγνυμαι, διαρρηγνυμαι, δραύομαι εἰς τεμάχια, κατασυντρίβομαι, διαλύομαι εἰς μέρη καὶ ἀνακατανομοῖ || ἐπὶ ποταμῶν, χύνομαι εἰς τινά, ἐμβάλλω εἰς τινά (ποταμὸν), ἐνομοῖ μετὰ τινος || ἐπὶ πολέμου, ἐκρήγνυμαι, συγκρούομαι ἐν μάχῃ, συμπλέκομαι.

συρ-ρίζομαι (σύν+ρίζω)· παθητ. ριζοῦμαι (ριζοβολῶ) ὄμοῦ μετὰ τινος, ἔχω τὰς ρίζας μου ἦνω-μένες μετὰ τὰς ρίζας ἄλλου.

Σύριος, -εως, ἰων. -ιος καὶ -ιδος, ἡ (σύρω)· ἀμ-μῶδες τέναγος θαλάσσης || ὁπως ὀνομαζόντο δύο τεναγὴ τῶν βορείων παραλίων τῆς Ἀφρικῆς, καὶ δὴ ἐπὶ τῆς Διθυκῆς θαλάσσης, ἡ *μεῖζων Σύριος* (ἡ *με-γάλη Σύριος*) καὶ ἡ *ἐλάσσων* (ἡ *μικρὰ*) *Σύριος*.

σύρφαξ, -ᾰκος, ὁ (σύρω)·=*συρφετός* (βλ. λ.).— || ὡς ἐπιθ.·=*συρφετώδης* (βλ. λ.), ὁμοιος πρὸς συρφε-τόν, συσσωρευμένος ὅπως τὰ σκουπίδια, ἀνάμει-κτος, χυδαῖος, πρότυχος.

συρφετός, ὁ (σύρω)· πᾶν τὸ ὑπὸ τοῦ ἀνέμου συ-ρόμενον καὶ φερόμενον ἐπὶ τὸ αὐτὸ, ἀποτελοῦν δὲ ἐκεῖ σωρόν (ξηρὰ φύλλα, ἄχυρα, φρούγανα, «φρό-καλα», γκν. σκουπίδια), λατ. *quisquiliae*.— || μτφρ., ἀνάμεικτον πλῆθος, ὄχλος.

ΣΥΨΩ, μελλ. *σῦρῶ*· ἄορ. α' *ἐσῦρα*· πρκ. *σέσυρκα*· παθητ., ἄορ. β' *ἐσῦρην*· πρκ. *σέσυρμαι*· ὡς καὶ νῦν, σύρω, «σέρνω», ἔλκω, «τραβῶ» || σύρω διὰ τῆς βίας, συμπαρασύρω βιαιῶς || ἀποσπῶ διὰ τῆς βίας, διασώ-ζω || συμπαρασύρω, διασκορπίζω (ὡς ὁ *ἀνεμος* π.χ. τὰ νάφη).

Ἔτυμ.: *σύρω*· *σύρμα*· *συρμός*· *συρμαία*· *σῦρτης*· *σῦρτις*· *σῦρφος*, *συρφετός*· *σῦρφαξ*· δι' ἔτυμολ. βλ. *σαίρω*.

ΣΥΨ, ὁ καὶ ἡ, γεν. *σῦός*, αἰτ. *σῦν*· πληθ. ὄνομ.

σύσας, αἰτ. σύσας, καὶ συνηρ. σύς, δοτ. πληθ. σοσί, ἐπ. σύσει.— λατ. SUS=ύς, (βλ. λ.)· χοίρος («γουρούνι»), τῶσον ὁ εὐνουχιμένος ὄσον καὶ ὁ κάρπος, ὡς δὲ καὶ ἡ γουρούνα, ἀκρόφα· || σύς κάρπος = ὁ ἄγριος κάρπος.— πρβλ. καὶ ύς.

Ἔτυμ. σύς· ύς (λατ. qjūs· λιθ. klaiulé, λαττ. zōka (χοίρος)· κατὰ τινας τὸ ἱαπ. *sūs, γυν. *snōs) ἢ ἄλλ. ύς, γυν. *σός, *σός προεκάλεσε διὰ συμφυρμού μίαν διπλὴν κλίσιν ύς-ύός καὶ σύς-σός, ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἐδοξαθεῖ, διότι ἡ γυν. *snōs δὲν ὑπάρχει· κατ' ἄλλους ἡ διακτῆρησις τοῦ σ- θὰ ἠδύνατο νὰ θεωρηθῆ ὡς ἀφειλομένη εἰς τὴν στερεότυπον ἡμηρ. φράσιν σύς σάλος, ἀλλὰ καὶ τοῦτο δὲν εἶναι βέβαιον (πρβλ. καὶ ύς).

συσκεδάννυμι, μελλ. -σκεδάσω· ὁμοῦ μετ' ἄλλων διασκορπίζω, διασκορπίζω ἐντελῶς.

συσκευάζω, μελλ. -άσω· βάλλω ὁμοῦ καὶ ἐτοιμάζω τὰς ἀποσκευὰς μου, «δένω» τὰ πράγματά μου, ὡς καὶ νῦν συσκευάζω (συγυρίζω, τακτοποιῶ, ἐτοιμάζω) τὰ πράγματά μου || γενικῶς, ἐτοιμάζω, προετοιμάζω, προπαρασκευάζω || ἐν κακῇ ἔνν. μηχανῶμαι, σχεδιάζω, ἐπινοῶ, ἐν συνεργασίᾳ καταστρώνω σχέδια.— || μέσον, συσκευάζω (ἐτοιμάζω) τὰ πράγματά μου πρὸς ἀναχώρησιν, ἐτοιμάζομαι πρὸς ἀναχώρησιν, λατ. convasare, vasa colligere || μτχ. παθ. πρκ. *συνσκευασμένος* ἢ μέσ. ἀορ. *ἀ' συσκευασάμενος* = ἔτοιμος καθ' ὅλα, ἔτοιμος πρὸς ἀναχώρησιν, ἐν τάξει πορεύσας. 2) ἐτοιμάζω, παρασκευάζω, ἐφοδιάζω. 3) ἐν κακῇ ἔνν., ἐπινοῶ, μηχανεύομαι, μηχανορραφῶ. 4) γενικῶς, φέρω ἐπὶ τὸ αὐτὸ (συνάγω, συλλέγω) πρὸς ἴδιαν μου χρῆσιν (πρὸς ὠφέλειάν μου, πρὸς τὸ συμφέρον μου), ἐξοικονομῶ.

συσκευάσις, ἡ (συσκευάζω)· ὡς καὶ νῦν, συσκευασία, ἐτοιμασία ἀποσκευῶν διὰ ταξιδίου ἢ πορείαν.

συσκευοφόρος, μελλ. -ήσω· μεταφέρω τὰ σκεύη καὶ τὰ βάλλω ὁμοῦ.

συσκευοφόρος, μελλ. -ήσομαι, ἀποθ.· σκευορῶ (μηχανῶμαι, ἐπινοῶ, ἐφευρίσκω, σχεδιάζω) ὁμοῦ (ἐν συνεργασίᾳ).

συσκηγέω, μελλ. -ήσω· διαμένω ἐν τῇ αὐτῇ σκηνῇ μετ' ἄλλου, συζῶ, συγκατοικῶ || συντρώγω μετὰ τίνος.

συσκηνητήρ, -ήρος, ὁ (συσκηγέω)· ὁ ἐν τῇ αὐτῇ σκηνῇ διαμένων, σὺσκηνος, συγκατοικὸς || ὁμοτρόπεζος, συνδαιτυμῶν, λατ. conubernalis.

συσκηνητρία, ἡ, θηλ. τοῦ προηγ. *συσκηνητήρ*.

συσκηνία, ἡ (σὺσκηνος)· τὸ διαμένειν ἐν τῇ αὐτῇ σκηνῇ || ἐπὶ στρατιωτῶν, τὸ συνδιδασθαι, τὸ συντρώγειν.

συσκήνιον, τό, καὶ κυρ. κατὰ πληθ. **συσκήνια**, τὰ· τὰ συσσίτια τῶν Σπαρτιατῶν, τὰ καὶ *φιδέτια* (βλ. λ.) ἄλλως λεγόμενα· ἐκ τοῦ

σὺσκηνος, ὄν (σὺν+σκηνή)· ὁ ζῶν (διαμένων) ἐν τῇ αὐτῇ σκηνῇ, ὁ συγκατοικῶν, ὁ συζῶν || ὡς οὖσ. ὁ *σὺσκηνος*=ὁμοτρόπεζος, συνδαιτυμῶν, σὺντροφος, λατ. conubernalis.

συσκηνώω, μελλ. -άσω (σὺσκηνος)· = *συσκηγέω* (βλ. λ.).

συσκιάζω, μελλ. -άσω (σὺσκίος)· σκιάζω ἐντελῶς, ρίπτω σκιάν πανταχόθεν, καλύπτω (σκεπάζω) καθ' ὅλοκληρίαν.

σὺσκίος, ὄν (σὺν+σκιά)· ὁ πυκνῶς ἐσκιασμένος, πανταχόθεν ἐσκιασμένος, κατάσκιος || τὸ *σὺσκιον*=ἡ πυκνὴ σκιά δένδρου ἢ τόπος πυκνῶς σκιαζόμενος.

συσκοπέω· ὁμοῦ μετὰ τινος θεωρῶ (ἐξετάζω), συνεξετάζω.

συσκοτάζω, μελλ. -άσω· μτχ., συσκοτίζω τι, τὸ καθιστῶ ἐντελῶς σκοτεινόν (κατασκοτείνον) || ἀμτβ., γίνομαι ἐντελῶς σκοτεινός, κατασκοτεινιάζω || ἀπροσ., *συσκοτάζει*=σκοτεινιάζει, γίνεται σκοτάδι.

συσκυδρωπάζω, μελλ. -σω· σκυδρωπάζω (γίνομαι σκυδρωπός) ὁμοῦ μετὰ τίνος, «παίρνω» ὄψιν περιλήπων.

συσπαράσσω, ἀττ. -ττω, μελλ. -ξω· κατασπαράσσω, κατακομματίζω.

συσπάω, μελλ. -άσω· συνέλκω, συνδίδω, συστέλλω, «συμμαζώνω, σουφρώνω» || ἐπὶ δερμάτων, συρράπτω.

συσπειράω (σὺν+σπειρά)· ὡς καὶ νῦν, συσπειρῶ, συσπειρώνω, συστρέφω, συμμαζεύω, περιτυλίσσω.— παθητ., *συσπειράομαι*· ὡς καὶ νῦν, συσπειροῦμαι, συσπειρώνομαι, «κουλουριάζομαι» || ἐπὶ στρατιωτῶν, σχηματίζομαι εἰς πυκνὴν παράταξιν, βαδίζω ἐν πυκνῇ τάξει.

συσπειρῶ· σπειρῶ ὁμοῦ, ραντίζω ὁμοῦ.

συσπένδω, μελλ. -σπεισῶ· σπένδω ὁμοῦ μετὰ τίνος, λαμβάνω μέρος εἰς σπονδᾶς.— μέσον, συμπράττω εἰς τὴν σύναψιν εἰρήνης, συνθήκης κ. τ. ὅ.

συσπεύδω, μελλ. -σω· ὁμοῦ μετ' ἄλλων σπεύδω καὶ ἐγώ (νὰ παράσχω βοήθειαν), συμπροθυμοῦμαι, συμβοηθῶ προθύμως, συμπράττω μετὰ σπουδῆς.

συσπλαγχχνεύω, μελλ. -σῶ (σὺν+σπλάγγω)· ὁμοῦ μετ' ἄλλων τρώγω τὰ σπλάγγνα τοῦ δύματος (μετὰ τὴν θυσίαν).

σὺσπονδος, ὄν (σὺν+σπονδή)· ὁ ὁμοῦ μετ' ἄλλων κάρμων σπονδᾶς, ὁ ὁμοῦ *σπένδων* || ὁ περιλαμβανόμενος εἰς τὴν αὐτὴν συνθήκην, ὁ *δμοσπονδος* (βλ. λ.).

συσπουδάξω, μελλ. -άσω· ὁμοῦ σπεύδω, ἀπὸ κοινοῦ ἐνεργῶ μετὰ ζήλου, ἐνδιαφέρομαι ζηλωρῶς περὶ τίνος.— || μτβ., ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τίνος ἐπιδικῶ (ἐκτελῶ) τι μετὰ ζήλου.

συσσείω, μελλ. -σῶ· οἰεῖ ὁμοῦ || κάρμω τι νὰ τρέμη.

συσσημαίνω· *σημαίνω* (σημειῶ) τι ὁμοῦ μετὰ τίνος.— || μέσον, σφραγίζω καὶ ἐγώ, ὑπογράφω ὁμοῦ μετ' ἄλλων, συστυπογράφω.— παθητ., σφραγίζομαι ὁμοῦ ἢ συγχρόνως.

σὺσσημον, τό (σὺν+σημα)· = *σύμβολον* (βλ. λ.), συμπεφυνημένον σημεῖον, σύνδημα.

συσσιτέω, μελλ. -ήσω (σὺσσιτος)· *σιτοῦμαι* ὁμοῦ, τρέφομαι ὁμοῦ, συνδιδάσκω, συντρώγω, ὡς καὶ νῦν συσιτῶ μετὰ τίνος, εἶμαι ὁμοτρόπεζός τίνος.

συσσίτης, -εως, ἡ (συσσιτέω)· = τῆ ἐπομ. *συσσίτια* (βλ. λ.).

συσσίτια, ἡ (συσσιτέω)· τὸ συσιτεῖν, τὸ συνδιδασθαι, τὸ συντρώγειν (ἀπὸ κοινοῦ μετ' ἄλλων, ἀπὸ κοινῆς τραπέζης).

συσσίτιον, τό (συσσιτέω)· || συν. ἐν τῇ πληθ. τὰ *συσσίτια*=κοινὸν φαγητόν, κοινὸν δεῖπνον, κοινὴ τράπεζα (κυρ. ἐν Σπάρτῃ, ἔνθα τὰ *συσσίτια* εἶχον θεοπισθῆ ὑπὸ τῆς Λυκούργου νομοθεσίας).— || αἰδοῦσα συσιτίου, «τραπεζαρία».

σὺσσίτος, ὄν (σὺν+σιτος)· ὁ ὁμοῦ σιτούμενος, ὁ συντρώγων, ὡς καὶ νῦν ὁ συσιτῶν || ὡς οὖσ. ὁ *σὺσσιτος*=ὁ ὁμοτρόπεζος.

συσσώζω, μελλ. -σω· ἀπὸ κοινοῦ μετ' ἄλλων σώζω, μετ' ἄλλων διασώζω (ἀπελευθερώνω) νινά, συνεργῶ εἰς τὴν διάσωσιν τίνος.

σὺσσωμος, ὄν (σὺν+σῶμα)· ὁ σινηνωμένος εἰς ἐν σῶμα, ὡς καὶ νῦν σὺσσωμος.

συσσωφρονέω, μελλ. -ήσω· σωφρονῶ καὶ ἐγώ, εἶμαι καὶ ἐγώ σῶφρων, μετέχω καὶ ἐγώ τῆς σωφροσύνης (ἐγκρατείας).

συστάδων, ἐπίρρ. (συνίσταμαι)· ἐκ τοῦ συστάδην, ἐκ τοῦ πλησίον || ἐπὶ μάχης, ἐν πυκνῇ παρατάξει, εἰς πυκνὰς γραμμάς, ἐκ τοῦ συστάδην, λατ. *cominus*.

συστάδεις, μτχ. παθ. ἀορ. *ἀ'* τοῦ *συνίστημι*.

συστάλεις, μτχ. παθ. ἀορ. *ῆ'* τοῦ *συστέλλω*.

συστασιάζω, μελλ. -άσω· ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τίνος στασιάζω (ἐπαναστατῶ), συνεπαναστατῶ, λαμβάνω μέρος εἰς στάσιν (ἐπαναστασίαν).— || μτβ., σινηνωμένω τινὰς πρὸς ἐπαναστατικὴν ἀκοπούς.

συστασιαστής, -οῦ, ὁ (συστασιάζω)· ὁ ὁμοῦ στασιάσας (ἐπαναστατήσας), ὁ συνεπαναστάτης.

σὺστάσις, ἡ (συνίστημι)· τὸ ὁμοῦ τίθεναι, σὺνδεῖσι, διοργανῶσις, συναρμολόγησις, κατασκευή.— || (συνίσταμαι)· τὸ ἴστασθαι ὁμοῦ, συνάντησις || ἐν ἐχθρικῇ ἔνν., μάχη ἐκ τοῦ συστάδην, συμπλοκή, μάχη || *συστασις γνώμης*=σύγκρουσις σκέψεων, μεγάλη ἀνησυχία, ἐντατικῆ φροντίς. 2) σὺνένωσις, συναγωγή, ἔταιρεία, ὁμιλίας ἀνθρώπων, σύλλογος. 3) μτφρ., ἐπὶ τοῦ νοῦ, αὐστηρότης, σοβαρότης, τραχύτης.

συ-στασιώτης, -ου, δ' μέλος τῆς αὐτῆς πολιτικῆς μερίδος, ὁπαδὸς τοῦ αὐτοῦ κόμματος, συμφασίας || συνωμότης.

συ-στατικός, ἡ, ὄν (συνίσταμι)· ὁ ἀνήκων εἰς ἔνωσιν, ἢ ὁ κατάλληλος νά ἐπιτυγχάνῃ αὐτήν, συνεκτικός, συνδετικός, συνδετικός || εἰσαγωγικός, στατικός· *συστατικὴ ἐπιστολὴ* (ὡς καὶ νῦν).

συ-σταυρόω, μελλ. -ώσω· σταυρώνω τινά (τὸν καρφῶν ἐπὶ τοῦ σταυροῦ) ὁμοῦ μετὰ τίνος.

συ-στεγάζω, μελλ. -άσω· ὡς καὶ νῦν, συστεγάζω, ἢ περικαλύπτω ἐντελῶς, σκεπάζω ὅλους δίολου.

συ-στέλλω, μελλ. -στέλω· ἄδρ. α' -έσειλα· ἐνεργ. πρκ. -έσταλα, καὶ παθ. πρκ. -έσταλμαι· ὡς καὶ νῦν, συστέλλω, συνέλλω, συμμαζεύω, σμικρύνω || συστέλλω τὰ ἱατρία (μαζεύω ὄλιγον τὰ παντὶ, τὰ κονταίνω).

2) περιστέλλω, συμπιέζω, συμπακνῶ.—παθητ., συστέλλομαι, περιστέλλομαι, ἐλαττοῦμαι, σμικρύνομαι, κομμαζώνομαι, «ζαρώνω», || *συστέλλομαι εἰς ἐντέλειαν*—περιορίζω τὰς δαπάνας μου, περιορίζομαι οικονομικῶς || ὅπως καὶ ἐν τῇ παθ. πρκ. *συσταλμένος*—ὁ περιορισμένος εἰς τὰ ἔξοδά του, ἢ καὶ ὁ «συνεσταλμένος» τοὺς τρόπους (ὡς καὶ νῦν), ὁ μετριοπαθής. 3) μτφρ., ὑποδιδοῦμαι. ταπεινῶν, ἐξευτελιζῶ.—παθητ., ταπεινῶμαι, ἐξευτελιζομαι, καταρλιπτομαι.— || περιτυλλῶ στενῶς, περικαλύπτω, περιζώνω.— μέσον, *συστέλλομαι θαυμάσιον*—περιτυλλῶ τὸ ἱμάτιον σφιγκτὰ γύρω εἰς τὸ σῶμά μου (περὶ τὴν ὀμφίον μου) || ὅπως ἐν τῇ μτχ. παθ. ἄδρ. β' *συσταλεῖς*—περικυβηθεῖς, περισφιγχθεῖς, ἔτοιμος πρὸς ἐνέργειαν (πρὸς δρᾶσιν).— || ἐν τῇ Ἰραμματικῇ, χρησιμοποιοῦν συλλαβὴν τινά ὡς βραχέαν.

συ-στενάζω, μελλ. -ξω· στενάζω (θρηνῶ) ὁμοῦ μετὰ τίνος.

συ-στεφανῶν, μελλ. -ώσω· στεφανῶν ὁμοῦ.

σύ-στημα, -ατος, τὸ (συνίσταμι)· τὸ συνιστάμενον (ἢ συντεθειμένον) ἐκ πολλῶν ὁμοῦ, ἔν συνδέτον ὄλον, ὀργανικὸν τὸ ὄλον, ὡς καὶ νῦν σύστημα || σύνθεσις, σύγγραμμα || πολίτευμα, σύνταγμα πολιτείας || ὄλλογος, ἑταιρεία, συντεχνία.

συ-στοιχέω, μελλ. -ήσω (σύν+στοιχέω)· ἴσταιμι (εὐρίσκομαι) εἰς τὴν αὐτὴν σειρὰν (γραμμὴν) μετ' ἄλλων || μτφρ., εὐρίσκομαι ἐν συμφωνίᾳ πρὸς τι(να), ἀνταποκρίνομαι πρὸς τι(να).

συ-στολιζέω, μελλ. -ίσω—συστέλλω (βλ. λ.) || συνδέω, συνάπτω, κατασκευάζω.— || ἐνώνω, συνενώνω

συ-στράτει, ἢ (συστρατεύω)· κοινὴ ἐκστρατεία.

συ-στράτευμα, μελλ. -εύσω· συχρῶς, ὡς μέσον *συστρατεύομαι*, μελλ. -εύσομαι· ἀπὸ κοινοῦ ἐκστρατεύω, λαμβάνω μέρος εἰς ἐκστρατείαν.

συ-στράτηγος, μελλ. -ήσω· εἶμαι συστράτηγός τίνος.— || μτφρ., ἐνεργῶ τι μετὰ τίνος ὡς συστράτηγός του· ἐκ τοῦ

συ-στράτ-ηγος, δ' ὡς καὶ νῦν, συστράτηγος, ὁ μετέχων τῆς στρατηγίας, ὁ στρατηγῶν μετὰ τίνος.

συ-στράτιώτης, -ου, δ' ὡς καὶ νῦν, συστρατιώτης, ὁ στρατιώτης καὶ αὐτός, ὁ ὁμοῦ μετὰ τίνος ὑπηρετῶν, ὁ «οὐντροφος» ἐν πόλεμῳ, συμπολεμιστιῶς.

συ-στράτο-πεδεύομαι, ἀποθ· στρατοπεδεύω ὁμοῦ μετὰ τίνος.

συ-στρέφω, μελλ. -ψω· παθητ., ἄδρ. β' *συνεστρέφην*· πρκ. *συνέστραμμαι*· ὡς καὶ νῦν, συστρέφω τι, τὸ στρέφω ὁμοῦ, τὸ στρεφογυρίζω, τὸ συστρέφω εἰς ἓνα ὄγκον συμπαγῆ, λατ. *conglobare* || γενικῶς, συναδρῶζω, ἐπισωρεύω, συνάγω, συνενῶ || ἐπὶ στρατιωτῶν, συγκεντρώνω, τοὺς δίδω τὸ σχῆμα ἐνός συμπαγῶς σώματος || *συστρέφω ἑμαυτὸν*—ἀναλαμβάνω ἑμαυτὸν (τὰς δυνάμεις μου), συνέρχομαι.—παθητ., συνεννοῦμαι εἰς ἓν ὀργανικὸν ὄλον, συνδέομαι || ἀποτελεῶ ὄλλογον, συνεταιρίζομαι, συνωμοτῶ. 2) ἐπὶ προτάσεων, ἀφηγηθῶν κ.τ.δ., συμπακνῶ, συμπιέζω, κόμω ἐπιτομήν (περὶληψιν) || *συνεστραμμένη λέξις* = ἡ ἀπεστρωγυλωμένη φράσις (πλοκὴ λόγου), συνεφαιμένη, νευρώδης (ἐν ἀντιθ. πρὸς τὴν *διηρημένην λέξιν*).— || συστρέφω, περιστρέφω, περιδινῶ, ἐκφορδονίζω.— || κόμω τι νά περιστρέφεται.

συ-στρεφῶ, ἢ (συστρέφω)· ὡς καὶ νῦν, ἡ συστρεφῶ, τὸ στρίψιμον, τὸ στρεφογύρισμα, περιστροφή,

τὸ περιτύλιγμα εἰς σφάιραν.— || πᾶς πυκνός καὶ συμπαγῆς ὄγκος, σχηματιζόμενος διὰ αὐοτροφῆς || πλῆθος ἀνθρώπων, ὄχλος, στίφος, λατ. *globus* || συνᾶδροισις, συγκέντρωσις.

συ-σφάζω, μελλ. -ξω· παθ. ἄδρ. β' *συνεσφάγγην*, ἄπρφ. *συσφαγγῆναι*· σφάζω ὁμοῦ μετὰ τίνος, συμπράττω εἰς φόνον.

συ-σφίγγω, μελλ. -γξω· ὡς καὶ νῦν, συσφίγγω, δένω ὁμοῦ σφιγκτὰ.

συ-σχημάτιζω, μελλ. -σω· σχηματίζω τι (τὸ διαμορφώνω) συμφώνως πρὸς ἄλλο τι, συνδιαπλάσσω.—παθητ., διαμορφώνομαι (σχηματίζομαι, διαπλάσσομαι) συμφώνως πρὸς ὑπόδειγμά τι.

συ-σχολάζω, μελλ. -σω· διέρχομαι τὰς ὥρας τῆς σχολῆς (ἀναπαύσεως) μου ὁμοῦ μετὰ τίνος, διέρχομαι τὸν καιρὸν μου συναναστρεφόμενός τινα.

σύτο, ἐπ. ἀντὶ *ἔσσύτο*, γ' ἐν. παθ. ὑπερα. (μετὰ σημασ. ἄδρ.) τοῦ *σέω*.

σύφειός, δ, ἐκτετ. ἐπ. τύπος τοῦ *συφείος* (βλ. λ.).

σύφειός, δ (σῦς)· σταυλὸς χοίρων, μόνδρα χοίρων || *συφείονδες*—εἰς (πρὸς) *συφείον* [*συφείος*, *συφείος*, *συφείος*· κατὰ τινὰς τὸ τμήμα **-φειος* εἶναι συγγ. τῷ *φῶω*, ἰαπ. **bhī-* (**bhēnā-*) (=εἶμαι, γίνομαι, τρέφομαι, μεγαλύνω)].

σύ-φόρβιον (καὶ *συσ-φόρβιον*), τὸ (σῦς+φέρβω)· ὄγελή χοίρων.

σύ-φορβός, δ (σῦς+φέρβω)· *συσ-φορβός*, ὄφορβός (βλ. λ.), *συσβώτης* (βλ. λ.), *χοιροβοσκός*.

σύφός, δ'—*συφείος* (βλ. λ.).

σύφος, α, ον, αἰολ., ἀντὶ *σοφός*.

συχνός, ἡ, ὄν· ἐπὶ χρόνου, μακρός, ὁ ἐπὶ πολὺ διαρκῶν, ἀδιάκοπος || μετ' οὔσα. πλθθ. ἀριθ.=πολλοὶ ὁμοῦ: *ἡμέρας συχνάς*=πολλὰς ἡμέρας μαζί. 2) ἐπὶ ἀριθμῶ καὶ ποσότητος, πολλοί, πλῆθος, πολὺς, πολὺ, ὡς καὶ νῦν συχνός, μέγας: *συχνά ἔθνεα* ('*Ἡρόδ.*), *συχνά πόλεις* ('*Ἡρόδ.*), *συχνοὶ πόντοι*, *συχνὰ πλῆγαι*· κ.λ.π. || ἀπολλ., *συχνοί*=πολύς κόσμος μαζί || μετὰ οὔσα. ἐν. ἀριθ., πολὺς, πολυάνθρωπος, συχνός, μέγας, ἐκτεταμένος: *συχνὸν πόλιχνιον*=πολυάνθρωπος πόλιχνον, *συχνὴ οὐσία*=μεγάλῃ περιουσία, *συχνὸν δειπνον*=δειπνον ἄφρονον, πλούσιον, *συχνὴ δύναμις* κ.λ.π. 3) ἡ δοτ. *συχνῶ* (δπως καὶ ἡ δοτ. *πολλῶ*) ἀπαντᾷ συχνά συνημμένη μετὰ συγγκ. ἐπιθ.: *συχνῶ βελτίων*=κατὰ πολὺ καλύτερος. 4) τὸ οὐδ. *συχνὸν καὶ πλθθ. συχνά* λαμβάνονται καὶ ἐπιρρηματικῶς (=πολύ, συχνάκις, συχνά), σπανιώτερον δ' ἀπαντᾷ τὸ ἡμαλὸν ἐπιρρ. *συχνῶς*.

Ἔτυμ.*: *συχνός* (τυκ-σνο-ος* (-χν- <-κον-, συ- <τυ-) ἔξ ἰαπ. **tuq-*, μεταπτ. *δαθμ.* τοῦ **tuqa-* (πρβλ. *σανακρ.* *ivanakhi*=πιέζω, *pra-ivakšāra-h*=πολὺ ἰσχυρός, δραστηρίος), καὶ μετὰ ἔερρ. **ivēwq-* ἐν τῷ *σάτω* (**ivwq-jō*).

σφάγειον, τὸ (σφαγγῆναι)· τὸ ἀγγεῖον εἰς ὃ ἐχύνετο τὸ αἷμα τῶν κατὰ τὰς θυσίας σφαζομένων ζώων.— || =σφάγιασ δηλ. αὐτὸ τὸ θυσιαζόμενον ζῶον.

σφάγεις, μτχ. παθ. ἄδρ. β' τοῦ *σφάζω*.

σφάγεύς, -έως, δ (σφάζω)· ὡς καὶ νῦν, σφαγεύς, φονεύς, ὁ σφάζων, ὁ δολοφόνος || *δ σφαγεύς Ἰσηκε* (Σοφ. Αἰ. 815)=ὁ σφαγεύς (δηλ. τὸ εἶδος) ἔχει σπηθῆ (κατὰ προσωποποιαν) || θυτικὴ μάχαιρα.

σφάγη, ἡ (σφαγγῆναι)· ὡς καὶ νῦν, σφαγή, σφάξιμον, τὸ σφάζειν || ἡ θύσια || αὐτὸ τὸ σφάγιον, τὸ δῆμα || *σφαγαὶ πρὸς*=τὸ πῦρ (ἢ πυρὰ) τῆς θύσιας. 2) πληγῆ, τραῦμα.— || τὸ κοῖλον τοῦ τραχήλου, τὸ μέρος τοῦ λαιμοῦ, εἰς ὃ ἐμπηγνύον τὴν μάχαιραν ὁ σφάζων (ζῶα, λατ. *jugulum* (συν. ἐν τῷ πλθθ.)).

σφάγιαζομαι, μελλ. -άσομαι, ἀποθ· (σφάγιον)· σφάζω δῆμα, προσφέρω δῆμα, θυσιάζω.— || σπανιώτερον ἀπαντᾷ καὶ ὡς ἐνεργ. *σφαγιαζέω* μετὰ τῆς αὐτῆς σημασ. (θυσιάζω), ἐντεῦθεν δὲ ἡ μτχ. παθ. ἄδρ. α' *σφαγιασθεῖς*=θυσιασθεῖς.

σφάγιασμός, δ (σφαγιαζομαι)· ἡ σφαγή, τὸ σφάξιμον, ἡ θύσια.

σφάγιον, τὸ, καὶ κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πλθθ. τὰ *σφάγια*· τὸ σφαγιαζόμενον, τὸ πρὸς θύσιαν σφαζόμενον ζῶον, τὸ δῆμα || *δοῦλα σφάγια*=σφαγῆ δούλου (ὡς θύματος)· κυρ. εἶναι οὐδ. τοῦ ἐπομ.

σφαγίος, (α), *ον* (σφάζω): ὁ σφάζων, ὁ θυσιάζων || γυν. ὁ φονεύων θανατηφόρος, δλέθριος.

σφαγία, -ίδιας, ἡ (σφάζω): μάχαιρα θυσίας, μάχαιρα διὰ τῆς ὁποίας σφάζονται τὰ θυσιαζόμενα (εἰς θυσίαν προσφερόμενα) ζῶα || γενικῶς, μάχαιρα.

ΣΦΑΨΑΔΨΩ (καὶ **σφαδάζω**), μελλ. -σω ὡς καὶ νῦν, σφαδάζω, κινούμαι σπασμωδικῶς, κτυπῶ χεῖρας καὶ πόδας, «σπαράζω», πάσχω ἐκ σπασμῶν, παλαίω, ἀπελπίζομαι || σφαδάζω ἀπὸ ἀνυπεμονησίαν.

Ετυμ.*: σφαδάζω ἔκ τινος *σφωδ-, πρβλ. σανσρκ. **spanda-h (ἀναπηδῶ, μετακινούμαι ἐκ τῆς θέσεως μου), **spanda**-h (σκήρτημα), **spandana**-h (ἀναπηδῶ), ἔλλ. **σφενδόνη**, **σφένδαμος**, **σφόνδυλος**, **σπόνδ-** (βλ. λ. λ.): πιθανώτερον κατ' ἄλλους ἔκ τινος *sphed- (ἢ *sphed- μετὰ ἀφομ.). πρβλ. **σφενδανός** καὶ **σφοδρός**: ἄλλοι τὸ ἀνάγουσι εἰς λατ. *sp(h)end-, περὶ οὗ βλ. ἐν **σπάω**. Κατὰ τὸν Ἡρωδ. γραπτέον **σφαδάζω** καὶ **σφαδασμός** ὡσεὶ ἐκ **σφαδαΐζω**, **σφαδαΐσμός**, ὡς καὶ **ματίζω**, **τεράζω** (βλ. λ. λ.).

σφαδασμός, ὁ (σφαδάζω) = σπασμός (βλ. λ.), ὡς καὶ νῦν σφαδασμός, σούσπαισι τῶν μελῶν, σπασμωδικὴ κίνησις, «σπαρτάρισμα».

ΣΦΑΨΩ (παρ' ἄτ. καὶ σφάττω): μελλ. **σφάξω**: ἄορ. α' ἔσφαξα· παθητ. ἄορ. α' ἔσφάχθη· ἄορ. β' ἔσφάχην· μελλ. **σφάξομαι**: πρκ. **ἔσφαγμαι**: ὡς καὶ νῦν, σφάζω (κυρ. διὰ ἀποκοπῆς τοῦ λαιμοῦ), λατ. **jugulare** || σφάζω ζῶα πρὸς θυσίαν, προσφέρω θυσίαν, θυσιάζω || γενικῶς, φονεύω, ἀποκτείνω, σκοτώνω.

Ετυμ.*: σφάζω (*σφάγ-ιω), νο-αττ. **σφάττω (πιθ. κατ' ἀναλ. πρὸς τὸ **φράττω**), μελλ. **σφάξω** **σφαγή**: **σφαγίος**: **σφάγιον**: **σφαγεύς**: πρβλ. **σπίλος**, **σπιλάς**, λατ. **spina**, **spica**: βλ. καὶ **σφάγαγον**.

ΣΦΑΨΡΑ, -ας, ἡ ὡς καὶ νῦν, σφαῖρα, κυρ. ἡ σφαῖρα («τόπι») δι' ἧς παίζεται τὸ ὀμνύνομον παιγνίδιον: **σφαίρη παίζειν** (πρβλ. «παίζω τὸ τόπι»)· **σφαίραν εἰπτεῖν**. 2) πᾶν εἶδος σφαίρας, ὑδρογείος σφαῖρα, γῆ.

Ετυμ.*: **σφαῖρα, ἰων. **σφαίρη** (*sphī-)· **σφαίρω** (βλ. καὶ ἐν **σπαίρω**, **σφυράω**, **σφυρόν**).—Ζενδ. **skarəna** (στοργγύλος) συγγ. τῆ ἔλλ. **σκαίρω**, λιθ. **skreli** (κινεῖμαι κυκλικῶς) ἔξ ἰαπ. *sqer-, *sqor-, *sq(ə)xei-. **σφαιρηδόν**, ἑπέρρ. (**σφαῖρα**): δίκην σφαίρας, ὡς σφαῖρα.

σφαιρίζω (λακ. **σφαιριδῶ**), μελλ. -ίω, ἄτ. -ιῶ (**σφαῖρα**): παίζω τὴν σφαῖραν («παίζω τόπι»).

σφαιρικός, ἡ, ὄν (**σφαῖρα**): ὡς καὶ νῦν, σφαιρικός, σφαιροειδής, ἔχων σχῆμα σφαίρας, «ὀλοστρογγύλος» || ὁ ἀνήκων εἰς τὴν γῆν ἢ τὴν οὐρανίαν σφαῖραν, ἡ ὁ πραγματευόμενος περὶ τῶν σφαιρῶν αὐτῶν: τὰ **σφαιρικά** = ἡ γεωμετρικὴ διδασκαλία περὶ σφαίρας, ἡ ἐπιστῆμὴ τῆς γῆνης σφαίρας ἢ τῆς οὐρανίας σφαίρας, ἡ ἀστρονομία.

σφαιρίον, τό, ὑποκορ. τοῦ **σφαῖρα** (καὶ **σφαιρίδιον**): μικρὰ σφαῖρα.

σφαιριστής, -οῦ, ὁ (**σφαιρίζω**): ὁ παίζων τὴν σφαῖραν, ὁ σφαιρίζων.

σφαιροειδής, ἐς (**σφαῖρα** + **εἶδος**): ὡς καὶ νῦν, σφαιροειδής, σφαιρικός, ὁμοῖος πρὸς σφαῖραν, στοργγύλος, ἀπεστρογγυλωμένος.

σφαιρός, μελλ. -ώσω· παθ. πρκ. **ἐσφαιρώμαι**: ὑπερσ. **ἐσφαιρώμην** (**σφαῖρα**): ποιῶ τὴν σφαιρῶν, σφαιροειδές.—παθητ., στοργγυλεύομαι, γίνομαι στοργγύλος: **σθήθεα δ' ἐσφαιρωτο**—τὸ στήθος ἦτο ἀψιδωτὸν (δοχλῶν).— || ἐφοδιάζω τὸ ἄκρον με σφαῖραν ἢ μὲ κομβίον ἀντὶ αἰχμῆς: **ἀκόντια ἐσφαιρωμένα** (=ἔχοντα σφαῖρας ἢ κομβία ἀντὶ αἰχμῆς).

σφαιρωτός, ἡ, ὄν (**σφαιριδῶ**): ὁ ἀπεστρογγυλωμένος, ὁ ἔχων σχῆμα σφαίρας, σφαιρικός, σφαιροειδής, στοργγύλος.— || ὁ ἐφωδιασμένος κατὰ τὸ ἄκρον με σφαῖραν ἢ κομβίον (ἀντὶ αἰχμῆς), ὁ **ἐσφαιρωμένος** (βλ. **σφαιρωτός** II).

σφακέλιζω, μελλ. -σω (**σφακέλος**): πάσχω ἐκ σφακέλου, πάσχω γάγγραιναν, γαγγραινιάζω, ἀπονεκρούμαι, σήπομαι, σαπίζω: **ἐσφακέλισέ τε τὸ δάσπον καὶ δ' μηρός ἐσάπη**—τὸ δάσπον ἐνεκρώθη (ἐπάθε γάγγραιναν) καὶ ὁ μηρός ἐσάπισεν (ἐπάθε σήψιν).

σφακέλος, ὁ γάγγραινα, νέκρωσις. 2) σπα-

σμός, σπασμωδικὴ κίνησις, σφαδασμός || σπασμώδης **μανία** (παραφορά, ὄρη).

Ετυμ.*: **σφακέλος· **σφακελίω**: ἔξ ἰαπ. *sp(h)ək-, *sp(h)əg-, πρβλ. γερμ. (διαλ.) **spachlen** (ἐμφανίζω ἐντασιν μυῶν, φλεβῶν): τὰ ἰαπ. *spək- καὶ *spəg- εἶναι ἐπεκτάσεις ἐκ τῶν ἰαπ. *spē-, *spə- (τείνω, τεντώνω, βλ. καὶ ἐν **σπάω**) διὰ τὴν ἀναλλαγὴν *sph-: *sp- πρβλ. ἔλλ. **σφαδάζω**: σανσρκ. **spanda**ἔ, ἔλλ. **σφόνδυλος**, **σπόνδυλος**, **σπαίρω**: **σφαῖρα**, **σφυρόν**.

ΣΦΑΨΚΟΣ, ὁ: τὸ φυτὸν ἐλελιόσφακος, «σφακομηλιά», «σπάκα», λατ. **salvia** [πιθ. ἡ ὀνομασία τοῦ ὀφελίζεται εἰς τὰς στυπτικὰς τοῦ ἰδιότητος· πρβλ. καὶ **σφακέλος**].

σφακτός, ἡ, ὄν (**σφάζω**): ὁ ἐσφαγμένος, ὁ σφαγεῖς, ὁ θυσιασθεῖς.

σφάλλεις, μετ. παθ. ἄορ. β' τοῦ **σφάλλω**.

σφάλερός, ἂ, ὄν (**σφάλλω**): ὁ κόμνων τινὰ νὰ σκοπτάψῃ, ἡ νὰ κλονισθῆ || μετρ., ὀλισθηρός, ἐπικλινδύνος, ἄκροσφαλής, ἀβέβαιος, ἀπατηλός, λατ. **lubricus**.— ἄμτβ. (**σφάλλωμαι**): ὁ ἔτοιμος νὰ πέσῃ, ὁ ἐπιρρηπής εἰς πτώσις, ὁ κλονιζόμενος.—ἐπέρρ. -ρῶς.

σφάλῃναι, ἄμτβ. παθ. ἄορ. β' τοῦ **σφάλλω**.

ΣΦΑΨΛΩ, μελλ. -σφάλλω· ἄορ. α' ἔσφῃλα, ἄμτβ. **σφῃλαι**: παθητ., μετὰ μέσ. μέλλ. **σφαλίσσομαι**, **σφάλωμαι**: ἄορ. β' ἔσφῃλην· πρκ. **ἔσφαλμαι**: γ' ἐν ὑπερσ. **ἔσφαλτο**: κάμνω τινὰ νὰ πέσῃ (νὰ σκοπτάψῃ) || κυρ. παρεμβάλλω τὸν πόδα μου καὶ τὸν κἄνω νὰ πέσῃ («τὸυ βάζω τρικλοποδιᾶ»), τὸν ἀνατρέφω κατὰ τὴν πάλην, τὸν καταρρίπτω, τὸν καταβάλλω, τὸν νικῶ || κάμνω τινὰ νὰ κλονίζεται (νὰ «τρικλιζῆ»). 2) μετρ., καταστρατηγῶμαι, μεταίωνομαι, ἐξάπατῶμαι || ἀποτυχῶν εἰς τι, ἀπατώμαι εἰς τι, «πέφτω ἔξω» εἰς τι || οὐ τι μὴ σφαλῶ γ' ἐν σοί ποτε—ποτέ μου δὲν θὰ κάμω σφάλμα πού νὰ σέ ἀφορᾷ.—μετὰ γυν. πραγμ., ἀπατώμαι ἡ ἀποτυχῶν εἰς τι πρῶγμα. 3) ἀποτυχῶν, σφάλλομαι, πλανώμαι, ἐξάπατῶμαι.

Ετυμ.*: **σφάλλω: **σφάλμα**: **σφαλερός**: **ἀσφαλής**: **ἀσφάλεια**: **σφαλός**: **ἐρί-σφαλός**: πρβλ. σανσρκ. **sphal**, **sphul**, **sphal-āmi**, **sphul-āmi** (=λατ. **vacilo**, **concutio**), λατ. **fallō**, **fallax**, ἄρχ.γερμ. **fallan** (**fallen**, **fehlen**), ἄγγλ. **fall**, **fail**: τὸ s- ἐξέπεσον ἐν τοῖς φηλός (βλ. λ.), **φηλητής**, **φηλῶ**: λατ. **fundā**=**σφενδόνη**, **fungus**=**σφόνγγος**.

σφάλμα, -ατος, ὁ (**σφάλλω**): παραπάτημα, σκόντασμα.— || μετρ., ἀποτυχία, ἀτυχία, ἤττα, συμφορά, καταστροφή. 2) ὡς καὶ νῦν, σφάλμα, ἀμαρτημα, λάθος, παράβασις.

σφάξ, θωρ. ἀντὶ **σφήξ** (βλ. λ.).

σφάξας, μετ. ἄορ. α' τοῦ **σφάζω**.

σφάρῶγτομαι, ἀποθ. (**σφάραγος**): ἐκρήγνυμαι μετὸ θορύβου, τρίζω, κροτῶ, οἶζω μετὰ θρασμοῦ τινος, ὡς διαγ ριπτή τις ὑδρῶν τὴ ἐπὶ τοῦ πυρὸς: **εἴξαι σφαραγεῦντο** ('Οδ. I 390) = αἱ ρίζαι τοῦ ὀφθαλμοῦ εἴσιον μετὰ θρασμοῦ τινος (ὅτε δ' Ὀδυσσεύς ἐνέπρηξεν εἰς τὸν ὀφθαλμὸν τὸν πεπυρακτωμένον μοχλόν).— || σφαργῶ, σφριγῶ, εἶμαι πλήρης μέχρι διαρρήξεως. [δὲ ἔτυμ. βλ. **σφάραγος**].

σφάρῶγιζω, μελλ. -σω (**σφάραγος**): δονῶ, κινῶ μετὰ ψόφου, διεγείρω ταραχὴν μετὰ δυνατοῦ θορύβου.

ΣΦΑΨΡΑΨΤΟΣ, ὁ ἐκρηγῆς μετὰ θορύβου, συριγμός, κρότος, τριγμός [λέξις πεποιημένη ἐκ τοῦ ἤχου].

Ετυμ.*: **σφάραγος: **σφαραγέομαι**: **σφαραγίζω**: **βαρ-σφάραγος** (Πινδ.), **ἐρί-σφάραγος** (ἄμτος εἰς Ἑρμῆν): σανσρκ. **sbhñ'rahi** (κροτῶ, θορυβῶ), λιθ. **sprageti** (τρίζω), **spurgas** (ὀφθαλμὸς ἀνδουσι, θλαστός), λατ. **spargo**, καλ.-πορρ. **spraka** (κροταλίζω, σπινθηροδολῶ), καλ.-σαξ. **sprekan**, ἄγγλ.-σαξ. **sprecan**, καλ.-γερμ. **sprehhan** (ὀμιλεῖν), gall. **ffroc** (= λατ. **garrulitas**), (Κελτ. *s[p]regnā), **ffraeth** (=λατ. **eloquens**, **disertus**) (Κελτ. *s[p]rako-s, ἰαπ. *sphrakē-), καλ.-τρλ. **arg** (στογών), gall. **elra** (θῆμ. εἰς -jo-), corn. **irch** > er,

bref. orch (χιών) (Κελτ. *[p]argo-, *[p]argjo) εἰς λατ. *spherog- βλ. καὶ ἐν σπαργῶ.

σφᾶς καὶ **σφᾶς**, αἰτ. τοῦ **σφεῖς** (βλ. λ.)· ἐν ᾧ **σφᾶς** εἶναι θηλ. αἰτ. πληθ. τοῦ **σφᾶς** (βλ. λ.).

σφάπτω, ἄτ. ἀντι **σφάξω**.

σφς, ἐπ. καὶ ἰων. ἐγκλιτ. αἰτ. πληθ. ἄρσ. καὶ θηλ. τοῦ **σφεῖς**· αὐτοῦς, αὐτὰς.— || παρ' ἑν. καὶ μετν. ποιηταὶς εἶναι καὶ αἰτ. ἐν. (=αὐτόν, αὐτήν).

σφέα, ὄνομ. καὶ αἰτ. πληθ. οὐδ. τοῦ **σφεῖς**.

σφέας, ἐπ. καὶ ἰων. αἰτ. πληθ. ἀντι **σφᾶς**.

σφεδάνος, ἡ, ὄν, παράλλ. τύπος τοῦ **σφοδρός** (βλ. λ.)· σφοδρός, ὀρμητικός, βίαιος || τὸ οὐδ. **σφεδανόν** ὡς ἐπίρρ.· σφοδρῶς, μετὰ σπουδῆς, συντόνως, ἐπιπετομένως.

Έτυμ.: σφεδανός· ἰων-αττ. σφοδρός (δμ. σμη.)· εἰς λατ. *sphed-, μετ' ἄρρ. εἰς *sphend- ἐν τῷ σφενδόνῃ, σφενδάμων· βλ. ἐν σφαδάξω.

ΣΦΕΙΨ, ὄνομ. πληθ. ἄρσ. καὶ θηλ. τῆς προσωπ. ἀντων. γ' προσ. (=αὐτοί, αὐταί), οὐδ. **σφέα** (=αὐτά)· γεν. σφῶν· δοτ. σφίσι· αἰτ. σφέας, καὶ οὐδ. σφέα.— Οἱ ἐπ. καὶ ἰων. τύποι εἶναι: ὄνομ. **σφεῖς**· γεν. **σφέων**, ἐπ. καὶ **σφέων**· δοτ. **σφί** καὶ **σφίν** καὶ κατ' ἐκθλιψιν **σφ**· (ἐν χρήσει ἄνιοτε καὶ ἀντιδοτ. ἐν.) αἰτ. **σφέας**, ἐπ. καὶ **σφέας**, ὡς. καὶ **σφε** (ἐν. καὶ πληθ.).— ἡπάρχουσι ἀπίσης, καὶ τινες ἀολ. καὶ δωρ. τύποι: ὄνομ. **σφές**, δοτ. **σφίν** καὶ **σφίν**, αἰτ. **με**.— Δυϊκ. ποιητ. **σφωέ**, **σφωῖν**.— Παρ' Ὀμήρῳ ἡ ἀντων. ἀθητ. εἶναι πάντοτε προσωπική, δι' αὐτὸ δὲ καὶ δὲν χρειάζεται τύπον οὐδ. γένους, ἐν τῷ ὁποίῳ ἀπαντᾷ παρ' Ἡρόδοτῳ τὸ πρῶτον.— Συγὰς ἡ ἔννοια τῆς ἀντωνυμίας αὐτῆς ἄνισχύεται διὰ τῆς αὐτῆς, ὡς ἐν τοῖς τύποις **σφῶν** αὐτῶν, **σφέας** αὐτοῦς. Ἐνίοτε κείται καὶ ἀντι τῆς ὀριστικῆς αὐτοί, σπανιώτερον δὲ ἀντι τῆς αὐτοπαθοῦς εαυτῶν.— || σπανιώτατα ἡ **σφεῖς** ἀπαντᾷ καὶ ἐπὶ β' προσ.: μετὰ σφίσι· ἀντι **μεθ' ὑμῖν**.

Έτυμ.: σφεῖς, σφέα· κτητ. ἀντων. **σφέτερος** (κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὰ ἡμέτερος, ὑμέτερος), ἐπ. **σφός** (βλ. λ.)· **σφετερίζωμαι**. Οἱ τύποι οὗτοι μετὰ τοῦ σφραίνονται νὰ εἶναι κινήματα τῶν τύπων **σφί** καὶ **σφίν**· σ-εἶναι μεταπτώσις· βαθμῆς τοῦ *se- τοῦ ἐν τῷ λατ. si-bi, παλ.-σλαβ. se-be, τὰ δὲ -φω καὶ -φιν ἦσαν προσώματα· τὸ σφ-θεωρηθῆν ὡς θεματικὸν στοιχεῖον (**σφί**, **σφίν**: ἄμμι, ὕμμι, ἄμμιν, ὕμμιν κλπ.), καὶ ἐσχηματίσθη **σφέ** κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὰ μετὰ ἄμμι, εἶτα **σφεῖς** κλπ. κατ' ἀναλογίαν πρὸς τοὺς πληθ. τύπους ἡμεῖς, ὑμεῖς κλπ.— κατὰ τινες σφ- (>zh-, μεταπτ. βαθμ. (*sabh-, ἐν τῷ σανασκρ. sabhā (σεῖρα), γοτθ. sibja (συγγένεια).

ΣΦΕΛΑΣ, τὸ ἐπ. πληθ. συνυγρ. **σφέλα**, δοτ. ἐν. **σφέλαϊ**· ὑποπόδιον, ἦτοι σκαμνίον ἐπ' οὐ ἐρείδονται οἱ πόδες τοῦ ἐπὶ θρόνον καθήμενου. 2) ἡ βάσις ἀγάματος. 3) κότλον τεμάχιον ξύλου χρησιμεύον ὡς δῆκη.

Έτυμ.: σφέλας· σφαλός (=ποδοκάνη, στρογγύλον ξύλον μετ' ὄσας, ἐφ' ὃν διεπερῶντο οἱ πόδες τῶν κρατουμένων): λατ. spalis (χειρίς, δρᾶξ, δρᾶγμα), γοτθ. spilda (πινακίς γραφῆς), παλ.-norr. spiald (πινακίς φέρουσα τετράγωνη), μεσ.-γερμ. spelle (σχίζα ξύλου, ἐργαλεῖον ὕφαντοῦ), σανασκρ. rshlakam (σανίς, ὑποπόδιον), παλ.-norr. flo, l (< *rheilā=σανίς), παλ.-σλαβ. polica (σανίς), gall. flochen (σχίζα)· εἰς λατ. *(s)phel-, *(s)phel-i- (σχίζω)· βλ. καὶ σφέλαξ, ψαλίς.

σφενδάμνινος, ἡ, ὄν (σφένδαμνος)· ὁ κατεσκευασμένος ἐκ ξύλου σφενδάμου, λατ. aernus || μετφρ., σκληρός, τροχός, ἰσχυρός: ἄνδρες σφενδάμνινοι=ἀνδρωπι σκληρόκαρδοι.

ΣΦΕΝΔΑΜΝΟΣ, ἡ· τὸ δένδρον σφένδαμνος, κοιν. σφενδαμνί ἢ σφενδάμι· λατ. acer (γνωστὸν κυρ. λόγῳ τῆς σκληρότητος τοῦ ξύλου του).

σφενδονάω, μελλ. -ήσω (σφενδόνῃ)· σφενδονίζω, χρησιμοποιῶ τὴν σφενδόνην, ρίπτω διὰ τῆς σφενδόνης.— || ρίπτω ὡς διὰ σφενδόνης, ἐκσφενδονίζω, ἐξασκοντίζω. 2) κινῶ τι ὡς σφενδόνην, περιστρέφω, σεῖω, πάλλω, τινάσσω. 3) κτυπῶ (φονεύω) διὰ σφενδόνης.

σφενδόνῃ, ἡ· δεῖτι καὶ νῦν, σφενδόνῃ, «σφεντόνα», λατ. funda, δερματίνῃ λωρίδι πλατεῖα εἰς τὸ μέσον καὶ στενὴ εἰς τὰ ἄκρα.— || πᾶν τὸ ἔχον σχῆμα ὁμοιον πρὸς τὸ τῆς σφενδόνης: 1) Ἰσχυρός

κρεμόμενος ὅπῳ τοῦ τραχήλου, καὶ χρησιμοποιούμενος διὰ τὴν ἀναπαιτικὴν θέσιν καὶ στάσιν πασχούσης χειρὸς. 2) γυναικεῖον διάδημα ἢ ταινία τῆς κεφαλῆς. 3) ἡ ὄπη (ἢ κοιλοτήτης) δακτυλίου, ἐν ἣ ὡς ἐν σφενδόνῃ ἐποποθετεῖτο ὁ πολυτίμος λίθος, καὶ κυρ. τὸ περὶ τὸν πολυτίμον λίθον πλατύτερον κῆψος τμήμα τοῦ δακτυλίου, λατ. funda ἢ pala annuli. 4) τὸ ἐκτός τῆς κόρης λευκὸν μέρος τοῦ βολβοῦ τοῦ ὀφθαλμοῦ.— || ἢ ἡ ἐνέργεια τοῦ σφενδονίζειν, τὸ σφενδόνισμα, τὸ ρίψιμον διὰ σφενδόνης.— || σφενδονίζω, τὸ ἐκσφενδονίζω, τὸ ἐκσφενδονίζω, ὁ διὰ σφενδόνης ριπτόμενος λίθος ἢ σφαῖρα.

Έτυμ.: σφενδόνῃ· εἶναι αὐτὸ τοῦτο τὸ λατ. funda, ἐκπεσόντος τοῦ ἐν ἀρχῇ s- (περὶ σφάλλω=fallō)· ἐτυμολ. συναντῆται μετὰ τῶν σφαδάξω, σφενδανός, σφενδρός, σφένδουλος, κοινῆς ὁδοῦ ἐν ἀπάσαις ταῖς λέξεσι ταύταις τῆς ἔννοιας τῆς περιστροφικῆς κινήσεως· βλ. καὶ ἐν σφενδανός.

σφενδονήτης, -ου, ὁ (σφενδονάω)· ὁ σφενδονῶν, ὁ ἐκσφενδονίζων λίθους διὰ σφενδόνης, ὁ ὀπλιόμενος διὰ σφενδόνης.

σφενδονητικός, ἡ, ὄν· ὁ ἀνήκων εἰς τὸ σφενδονᾶν ἢ εἰς τὸν σφενδονήτην || σφενδονητικῆ (ἐνν. τέχνη)=ἡ τέχνη τοῦ σφενδονᾶν (τοῦ χειρίζεσθαι δηλ. τὴν σφενδόνην).

σφέος, σφεῖ (δωρ. σφέα), σφέον, ποιητ. ἀντι σφός, σφέτερος (βλ. λ. λ.) || =σός.

σφές, ἀολ. καὶ δωρ. ἀντι σφεῖς.

σφετερίζω, μελλ. -ίσω, δωρ. -ίξω (σφέτερος)· ἰδιοποιούμαι τι, καθιστῶ ἰδικόν μου κάτι τὸ μὴ ἀνήκον εἰς ἐμέ, τὸ οἰκειοποιούμαι, τὸ σφετερίζομαι | τὰς αὐτὰς σημασι. ἔχει καὶ ὡς ἀποθ. **σφετερίζομαι**, εἰς οὐ ἢ δωρ. μετφ. ἄρσ. α' σφετεριζόμενος.

σφέτερος, α, ὄν, κτητ. ἀντων. τῆς πληθ. προσ. ἀντων. γ' προσ. σφεῖς· ἰδικὸς τῶν, ὁ ἀνήκων εἰς αὐτοῦς, ὁ ἐστυῶν, λατ. suus || ὡς. κτητ. ἀντων. τῆς ἐνική τριτοπροσ. ἀντων. ἀντι τῶν ἐός, δες=ἰδικὸς του, ἰδικὸς τῆς.— || ἐνίοτε κείται καὶ ἐπὶ ἄλλων προσώπων ἐκτός τοῦ τρίτου: 1) ἐπὶ τοῦ δευτέρου προσ. πληθ. ἀριθ. (=ὑμέτερος, λατ. vester=ἰδικὸς σας) || καὶ ἐπὶ τοῦ δευτέρου προσ. ἐν. ἀριθ. (=σός, λατ. tuus, ἰδικὸς σου). 2) ἐπὶ τοῦ πρώτου προσώπου πληθ. ἀριθ. (=ἡμέτερος, λατ. nosier=ἰδικὸς μας) || καὶ ἐπὶ τοῦ πρώτου προσ. ἐν. ἀριθ. (=ἐμός, λατ. meus=ἰδικὸς μου).

σφέων, ἐπ. καὶ ἰων. ἀντι σφῶν, γεν. τοῦ σφεῖς.

σφή, δοτ. θηλ. τοῦ σφός.

σφηκία, ἡ (σφήξ)· φωλεὰ σφηκῶν, σφηκοφυλιά.

σφηκίσκος, ὁ (σφήξ)· ξύλον μακρὸν ἀπολήγον εἰς ὀξὺ ὡς ἡ οὐρὰ τοῦ σφηκός, αἰχμηρὸν ξύλον, αἰχμηρὰ ράβδος, αἰχμηρὸς πάσσαλος.

σφηκώδης, ἐς (σφήξ+εἶδος)=σφηκώδης (βλ. λ.).

σφηκῶ, μελλ. -ώσω (σφήξ)· κάμνω κάποιον ὁμοιον πρὸς σφήκα, τὸν περιφίγγω περὶ τὴν ὀσφυν || γενικῶς, περιφίγγω, δένω ἰσχυρῶς.— παθητ., πτελοχμοὶ χρυσοῦ τε καὶ ἀργύρου ἐσφήκωντο (γ' πληθ. ὑπερο.) =οἱ πλόκαμοι ἦσαν συνδεδεμένοι (πεπλεγμένοι) μετὰ ταινίας ἐκ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου.

σφηκώδης, ἐς, συνυγρ. ἀντι σφηκοειδῆς (σφήξ+εἶδος)· ὁμοιος πρὸς σφήκα, συνεσφιγμένος περὶ τὴν ὀσφυν ὡς ἡ σφήξ.

σφήκωμα, -ατος, τὸ (σφηκῶ)· ἡ κορυφή τῆς περικεφαλαίας, ἐνθα ἐστερεώνετο ὁ λόφος.

σφήλαι, ἀπφρ. ἄρσ. α' τοῦ σφέλλω.

σφήλα, ἄρσ. ἀντι ἐσφήλα, ἄρσ. α' τοῦ σφέλλω.

ΣΦΗ'Ν, σφηγός, δ' ὡς καὶ νῦν, σφήν, «σφήνα», λατ. cuneus || εἶδος βασανιστικοῦ ὄργανου.

Έτυμ.: σφήν· σφηγῶς ἢ σανασκρ. sphyā-h (σχίζω ξύλου εἰς σχῆμα μαχαίρας), παλ.-norr. sprānn, sprōnn, παλ.-γερμ. sprān (γερμ. *sprēnu-)=σχίζω, ἀγγλ.-σαξ. sprōn (ροκανίδι), μεσ.-γερμ. sprai (θραύσμα)· εἰς λατ. *sp(h)zē- (βλ. ἐν σπάθῃ, σπειδῆς, σπιάνος), παραλλ. τῷ λατ. *sp(h)endh- ἐν τῷ ἰρλ. sonn (πάσσαλος), παλ.-gall. ffonn (ράβδος) (*sprōndh-).

σφηνῶ, μελλ. -ώσω (σφήν)· σφηνῶνω, κλείω (συνδέω, ἐνώνω) διὰ σφηνός, ἀποσφάπτω διὰ σφηνός.

2) ποιῶ τι σφηνοειδές, τὸ διδῶ τὸ σχῆμα σφηνός.

Έτυμ. *σφή* (δωρ. *σφάξ*) *σφηκώ* *σφηκώδης* *σφηκιά*, *σφηκάν* *σφηκίος*· άβεδ. έτυμολ.· κατά τινας ό δωρ. τύπος *σφάξ* (*σφ-ήξ*) θά ώφειλε τό δνομά του εις τό σχήμα τοῦ έντόμου κατά τό σημεῖον ένώσεως τῶν δύο τμημάτων τοῦ σώματος του και θά ήτο συγγενής τοῦ τύπου *σφή*· διά τό προσφ. -*ξk(ο)*- πρβλ. τά έν *φύλλαξ*, *λάβραξ*, *μερμαξ*.— κατ' άλλους ό δωρ. τύπος *σφάξ* (έφ' όσον σημ. κυρ. τό ζῶον, τοῦ όποίου τό σώμα είναι συνεσφιγμένον) είναι συγγ. τῆ *σφά-κελος* (**sphēk-*, μεταπτ. βαθμ. τοῦ **sphēk-*), προϋποτιθεμένης έναλλαγῆς μεταξύ τῶν *ia*. **sphāk-*· **sphēk-*— έσχάτως δέν γίνεται δεκτή ή θεωρία οὗ τό λατ. *vespa* είναι συγγ. τῆ *σφήξ*, τό όποιον ήτο τρόπος τινά άρχαϊκῶς *φέσπ-η* και κατ' έπίκτ. *φέσπ-ηξ*, μεθ' ό ή μὲν πρώτη συλλαβή έξέπεσε, τό δέ -*σ-* έτάπη εις -*φ* (ός έν τοῖς *σφαδάξω-σπάω*, *σφάγγος-σπάγγος*), οὕτω ό' άπετελέσθη δῆθεν τό *σφήξ*.

Σφηττός, ό Δῆμος (και κώμη) τῆς Ἀττικῆς, τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς || έπιρρ. *Σφηττοί* = έν Σφηττώ || έπίθ. *Σφήττιος*, *α*, *ον*—ό έκ Σφηττοῦ, ό δημότης τοῦ δήμου Σφηττοῦ.

σφι, **σφίν**, έπ. και ίων. δοτ. πληθ. τοῦ *σφεῖς* (βλ. λ.) || ώσ. και έστ. δοτ. έν. (άλλά σπανιώτατα).

σφιγγία, ή (*σφιγγώ*)· φειδωλία, φιλαργυρία, «τοιγ-γουνία», πλεονεξία.

σφιγγιον, τό (*σφιγγώ*)· ψέλιον, περιδέριον (κοσμηματα).

ΣΦΙΓΓΩ, μελλ. *σφιγξω*· άδρ. *ά' έσφιγξα*· παθητ., *άδρ. ά' έσφιγχθη*· πρκ. *έσφιγμα*· ώς και νῦν, *σφιγ-γω*, δένω σφικτῶ, δένω δυνατά, δένω μαζ|| συμπιέζω, συνθλίβω, «ζουλώ», άπάγχω, πνίγω, θθεν και βασανίζω || περισφίγω, κλείω παντελώς || ώσ. στενεύω, στενοχωρῶ, συμπιέζω.

Έτυμ.· *σφιγγώ*· *σφικτήρ*· *σφιγμα*· *Σφιγξ*, γεν. *Σφιγγός* (Βοιωτ. *Φίξ*), αιτ. *Φίκα*· *σφιγγ-* είναι πιθ. έπρ. τύπος τῆς ρίζης τῆς μαρτυρουμένης έν τῆ λεττ. *sraiglis*, *sraigle* (λαθίς, περόνη), παλ-γερμ. *spreihha* (άκτίς τροχῶν κλπ.), παλ-νοργ. *sprīk* (καρφίον) (βλ. έν *σπίλος*)· έξ *ia*. **spreig-*, **sphaig-*, **sphig-*, έκ παρ-άλλ. πρῶς τό **sp(h)i-d-* έν τῆ έλλ. *σπιδήης*, **sp(h)i-dh-* έν τῆ έλλ. *σπιθαμή* (βλ. λ.).

σφικτήρ, -*ήρος*, ό (*σφιγγώ*)· ώς και νῦν, σφικτήρ, οσφικτήρ, δεσμός, ταινία, ίσχυρός δεσμός.

σφικτῶς, ή, *όν*, ρημ. έπίθ. τοῦ *σφιγγώ*· ώς και νῦν, σφικτῶς, συνεσφιγμένος, σφικτῶς δεμένος || *θάνατος σφικτῶς*=θάνατος διά πνιγμοῦ (δι' άπαγχονισμοῦ).

σφικτωρ, -*ορος*, ό, ποιητ. άντι· *σφικτήρ* (βλ. λ.).

Σφιγξ, ή, γεν. *Σφιγγός*· ή περιβόητος μυθολογική *Σφιγξ*, δῆλυ τέρας, τό όποιον προσέβαλλεν εις τοῖς θηδαίους αἰνίγμα πρῶς λύσειν και κατασπάρασσε τοῖς μέν εἰρησκοῦσας αὐτήν, μέχρις οὔ ό Οἰζίπους εὔρε τήν λύσειν τοῦ αἰνίγματος και ή *Σφιγξ* ἠτύοχτόνησεν· εις τά έργα τῆς τέχνης έμφανίζεται μέ πρόσωπον και στήθος γυναικῶς, μέ σώμα λαλίνης, και μέ πτέρυγας έπί τῶν ώμων [έκ τοῦ *σφιγγώ*, ώσπε *Σφιγξ* κυρ.=ό άπάγχων, ό άποπνίγων. βλ. και Κ.Ε.Λ.].

σφίν· βλ. *σφί*.

σφισί, **σφισίν**, δοτ. τοῦ *σφεῖς* (βλ. λ.).

σφογγία, **σφόνγιον**, **σφόνγγος**, άτ. άντι *σφογγ-* **σφῶδρα**, έπῆρρ., κυρ. οὐδ. πληθ. τοῦ *σφῶδρός*· ώς και νῦν, σφῶδρα, σφῶδρῶς, λίαν, πολύ, καθ' υπερβολήν, ίσχυρός.

ΣΦΟΔΡΟΣ, *ά*, *όν*, ώσ. και -*ός*, -*όν*· ώς και νῦν, σφῶδρός, όρμητικός, βίαιος, υπερβολικός.— || έπί άνθρώπων, βίαιος, όρμητικός, παράφορος || ώσ. δροστήριος, ένεργητικός, πρόδυμος, ένθερμος [δι' έτυμ. βλ. *σφῶδαρος*, *σφαδάξω*].

σφῶδρῶν (*σφῶδρός*)· καθιστώ τι σφῶδρῶν, όρμητικόν.—παθητ., *σφῶδρῶμαι*=είμαι βίαιος, είμαι υπερβίαιος || γίνομαι (καθίσταμαι) σφῶδρός, έπαίρομαι, άποδρασύνομαι || *σφῶδρῶμαι τινι* (πραγμ.)=στηρίζω υπερβίαιον πεποδῆσιν εις τι.

σφῶδρῶς, έπῆρρ. τοῦ *σφῶδρός*· ώς και νῦν, σφῶδρῶς, σφῶδρα, καθ' υπερβολήν, βίαιος, όρμητικῶς· πρβλ. και *σφῶδρα*.

σφονδύλη, ή, άτ. άντι *σπονδύλη*· έντομον τρεφόμενον έκ φυτικῶν ριζῶν, είδος κανθάρου έκ-

πέμποντος λίαν δυσώδη όσμήν όσάκις διώκεται [έτυμολ. συγγ. τῆ *σφόνδυλος*, βλ. λ.].

σφονδύλο-δίνωτος, *ον* (*σφόνδυλος* + *δίνω*)· ό περιστροφόμενος περί άτροκτον.

σφόνδυλος, ό, άτ. άντι *σπονδύλος*· ώς και νῦν, σπόνδυλος, τό γνωστόν όσοῦν τῆς σπονδυλικῆς στήλης || έν τῆ πληθ., ή σπονδυλική στήλη.— || πάν δ,τι όμοιάζει πρῶς σπόνδυλον τῆς σπονδυλικῆς στήλης || θθεν, σπόνδυλος κίονος || ώσ. και τό στρογγύλον βάρος, όπερ στερεώνεται εις τό κάτω άκρον τῆς άτράκτου και έπιταχύνει τήν περιστροφήν τῆς κοιν. «σφονδύλι», λατ. *verticillus* [δι' έτυμολ βλ. *σφαδάξω*].

σφός, **σφή**, **σφόν** (*σφέ*)· έν. άρσ., ίδικός του || έν. θηλ., ίδικός τῆς.— || (*σφεῖς*)=*σφέτερος*, ίδικός των.

σφραγίδιον, τό, όποκορ. τοῦ *σφραγίς*.

σφραγίδ-ονύχ-αρμο-κομήτης, -*ου*, ό (*σφραγίς* + *ονύξ*+*άργός*+*κομέω*)· κωμικόν επώνυμον άνδρός καθ' υπερβολήν καλλωπίζοντος εαυτόν (υπερβολικά κομψευομένου), καθ' Ἕουχ. «*έχων σφραγίδας έν τοῖς δακτυλίοις, δνυχας λευκοῦς, και κομῶν*» (=όκνηρός, φιλάρεσκος, τρέφων μακράν κόμην, φῶρον δακτυλῖδια κοί έχων πάντοτε περιποιημένους τοῖς δνυχάς του).

σφραγίζω, ίων. *σφρηγ-*· μελλ. -*ίσω*· παθ. πρκ. *έσφράγισμαι* (*σφραγίς*)· ώς και νῦν, σφραγίζω, έπιδέτω σφραγίδα, θουλλώνω || κλείω και σφραγίζω.—

|| γενικῶς, σημειώνω διά σημεῖου ώς διά σφραγίδος («μαρκάρω», «σταμπάρω».— || μετρρ. έπισφραγίζω, έπικυρῶ, έπιθεβαινώ, έπιδοκιμάζω, περιορίζω, προσδιορίζω, καθορίζω.

ΣΦΡΑ ΓΙΣ, ίων. *σφρηγίς*, -*ίδος*, ή· ώς και νῦν, σφραγίς διά τῆς όποίας σημαδεύει τις κάτι και έξασφαλίζει τήν άναγνώσειν του ή τήν γνησιότητά του, «βούλλα», «μόρκα», σφραγιδόλιθος, δακτύλιος μετά σφραγιδολίθου (σφραγιδόφορος δακτύλιος) || γεν., δακτύλιος || ώσ. ό πολύτιμος λίθος, ή «πέτρα», ή έντιθεμένη εις δακτύλιον, ό σφραγιδόλιθος.— || τό άποτύπωμα τοῦ σφραγιδολίθου, τό άποτύπωμα τῆς σφραγίδος, ή σφραγίς.— || πάν τό έσφραγισμένον, τό φέρον σφραγίδα, τεκμήριον, δελτίον, είσιτήριον, «μπλιέτο», διαβατήριον, «πασαπόρτι», άδεια [σκατ. έτυμολ.· κατά τινα, δρμώμενον έκ τῆς σημασ. τοῦ θραύειν, άποσφραγίζειν, είναι συγγ. πρῶς τό λίθ. *sproga* (χαραμίδα, σχισμή), λεττ. *sprádfc* (πόρπη, περόνη, κλειδοαριά) και πρῶς τάς έν λ. *σφραγά-σμαι* μνημονευομένας].

σφράγισμα, -*ατος*, τό (*σφραγίζω*)· ώς και νῦν, σφράγισμα, ή έπίθεσις τῆς σφραγίδος || τό άποτύπωμα τῆς σφραγίδος ή και αὐτή ή σφραγίς.

σφρηγίζω, **σφρηγίς**, ίων. άντι *σφραγ-*.

σφρίγῶ, μελλ. -*ήσω*· ώς και νῦν, σφριγῶ, είμαι πλήρης σφρίγους, «παργῶ», είμαι πλήρης ζωτικῶν χυμῶν, είμαι άκμαίος, ζωηρός, ίσχυρός, λατ. *turgere*, *turgescere* || κυρ. έπί ίππων, είμαι ζωηρός, δυναμειδής, πλήρης ύφους και άκμῆς, λατ. *vigere*.— || μετρρ., είμαι πλήρης πόδου διά τι, έπιδυμῶ (ποδῶ) τι διακαώς || *σφριγῶν μῦθος*=λόγος πλήρης έπαρσεως (φαντασμένος), ζωηρός λόγος.

Έτυμ.· *σφρίγῶ*· *σφρίγος*· *σφρίγανός*· -*νορν*. *sprīkja* (έξαπλῶν, παραμερίζω), *sprīkjen* (έξωγκωμένος, γηρασμένος, Σουηθ. *sprīka* (άπλῶν), έκ τινος βάσεως εις -*i*- έναλλακασομένης πρῶς τήν βάσιν **sp(h)erē* έν τῆ *σφραγάσμαι* (βλ. λ.).

σφυγμός, ό (*σφύξω*)· ό τιναγμός (παλμός, σφυγμός) τῶν έν φλεγμονῇ διατελούντων μερῶν τοῦ σώματος || ώς και νῦν, ό σφυγμός, ό παλμός τῆς καρδίας ή και άρτηρίας ή φλεβός.

σφύδω· σφριγῶ, είμαι πλήρης σφρίγους, είμαι εύρωστος (ίσχυρός).

Έτυμ.· *σφυδῶς*, μετ. παθ. πρκ. *έσφυδωμένος*· πρβλ. Ἕουχ. «*σφυδῶν*· *ίσχυρός, εύρωστος, σκληρός, άδιασφυδῶσαι*· *αύξήσαι*»: *σάνοκρ. sphāvaγaθi* (ένισχυῶ, αύξάνω), *sphāvaγitar-* (κτηνοτρόφος), άγγλ.-σας *sphōwan* (εύτυχῶ, εύημερῶ)· έξ *ia*. **sphēu-*, **sphu-*, παραλλ. τοῖς **sphēu-*, **sphī-* (τείνω, τεντώνω)· βλ. και *σπιδήης* και *δσφός*.

σφύξω, μελλ. -*έσω*· πάλλομαι, τινάσσομαι, κτυπῶ

έρμητικώς (ἐπὶ τῶν ἐν φλεγμονῇ διατελούντων μερῶν τοῦ σώματος) || κτυπῶ ὁμοίως καὶ κανονικῶς, ἐπὶ τοῦ σφυγμοῦ τῶν ἀρτηριῶν || τὰ σφύζοντα = αἱ ἀρτηρίαι ἢ αἱ φλέβες.

***Ετυμ.**: σφύζω· σφυγμός· σφύξις· ἀσφυκτεῖν· σφυγ- (ιαπ. *sphug-, παραλλ. τῷ *sp(h)θg- τῷ ἐν τῷ γερμ. *spackien* (δοκιμῶζω τὴν τῶσιν τῶν φλεβῶν) (βλ. σφάκελος), καὶ τῷ *sp(h)ig-, περὶ οὗ βλ. ἐν σφίγγω.

ΣΦΥΡΑ, ἡ· ὡς καὶ νῦν, σφύρα, «σφυρί». — || ἐργαλεῖον γεωργικόν, κόπανος, διὰ τοῦ ὁποίου συν- ἐτριβον τοὺς ὅλους τῆς γῆς.

σφύρας, -άδος, ἡ, ἀττ. ἀντὶ *σφυράς, σπύραθος*, ἡ κόπρος αἰγῶν καὶ προσβάτων [δι' ἐτυμ. βλ. *σπύραθος*].

σφύρ-ήλατος, ον (*σφύρα+ελάτιον*)· ὁ καταριγα- σμένος διὰ τῆς σφύρας, ὁ σφυρηλατημένος. — || μτφρ., λίαν σπυρεός, ὁ ὡσεὶ ἐκ οἰδῆρου κατασκευασμένος.

σφύρις, -ίδος· = σφυρίς (βλ. λ.).

σφύρόν, τό· ὡς καὶ νῦν, τὸ σφυρόν, τὸ «κότσι», τοῦ ποδός || μτφρ., *δρθῶ στήσαι ἐπὶ σφυρῶ* = ἀνὰ τὸν στήσης στὰ πόδια του», νὰ τὸν κάμῃς νὰ ὀρθοπο- δῆσῃ. — || μτφρ., τὸ κατώτερον μέρος ἢ ἡ θάσις ἐνός πράγματος, ὡς οἱ πρόποδες δρους, ἡ ὑπώρεια.

***Ετυμ.**: σφυρόν· σανσκρ. *sphurāti* (ιαπ. *sph[re]- = λακτιζῶ, καταπατῶ, παλ-γερμ. *spuri-halz* (χλωρὸς τὸν πόδα, κυρ. μὲ παρόλυτα τὰ σφυρά), *sporo*, παλ- νογγ. *spore* (δύουξ ἀλέκτρος, πλῆκτρον)· βλ. καὶ ἐν *σπαίρω* παράγωγα: *σφύρα* (*σφύρ-ja), *σφύραϊνα* (ἀττ. *κέστρα*, εἶδος ἰχθύος), *σφυρήλατος*.

σφύσσω, δωρ. ἀντὶ *σφύζω* (βλ. λ.).

σφῶ, συγχεομ. ἀττ. ὄνομ. καὶ αἰτ. ἀντὶ *σφῶς* || γεν. καὶ ἑστ. *σφῶν* ἀντὶ *σφῶν*.

ΣΦΩΕ', ὄνομ. καὶ αἰτ. ἀρσ. καὶ θηλ. τῆς προσωπ. ἀντων. τοῦ τρίτου προσ.· γεν. καὶ ἑστ. *σφῶιν'* αὐτοὶ οἱ δύο, ἀμφότεροι.

ΣΦΩ'Ι, ὄνομ. καὶ αἰτ. θυϊκ. ἀρσ. καὶ θηλ. τῆς προσωπ. ἀντων. τοῦ δευτέρου προσ.· γεν. καὶ ἑστ. *σφῶιν'* ὑμεῖς οἱ δύο, ἀμφότεροι ὑμεῖς.

σφῶν, ον, ἀττ. ἀντὶ *σφῶν*, γεν. καὶ ἑστ. τοῦ *σφῶν*. (θυϊκ. τῆς προσωπικῆς ἀντων. δευτέρου προσ.)· ὁ ἀνήκων εἰς ὑμᾶς τοὺς δύο. 2) κτητ. ἀντων. ἐκ τοῦ *σφῶε* (θυϊκ. τῆς προσωπ. ἀντων. τρίτου προσ.)· ὁ ἀνήκων εἰς αὐτοὺς τοὺς δύο. — || ἀπαντᾷ ὡς καὶ ὡς κτητ. ἀντων. ἐν. ἀριθ. δευτέρου προσ. ἰδικός σου, *σός*, λατ. *suus*. 2) ὡς καὶ ἐπὶ ἐν. ἀριθ. τρίτου προσ. ἰδικός του, *έός*, λατ. *suus*.

σφῶν, συνηρ. ἀττ. ἀντὶ *σφῶν*, γεν. καὶ ἑστ. τοῦ *σφῶν*.

ΣΧΑ'ΔΩ'Ν, -όνος, ἡ, ὡς καὶ *σχάδων*· ὁ ἀκώληξ τῆς μελίσσης ἢ τῆς σφηκός. — || τὸ κελλίον τῆς κη- ρήθρας (τὸ κυψελίδιον) ἐν ᾧ τρέφεται ὁ σκώληξ, ἡ κηρήθρα, λατ. *favus* [ἐκ τῷ *σάξω*, ὅ βλ.].

ΣΧΑ'ΖΩ, μελλ. -άσω· ἀορ. α' *έσχασα*· σχίζω (ξέω, κεντῶ), ἀνοίγω (ὡστε ἐκ τοῦ ἀνοίγματος νὰ δια- φύγη τι) || *σχάζω φλέβα* = υστεριζῶ (ἀνοίγω διὰ νυ- στερίου) τὴν φλέβα, φλεβοτομῶ. — || ἀφίνω τι νὰ πέσῃ (νὰ στάξῃ χάρμη), ἀφίνω χάρμη, παραιτῶ || μτφρ., ἀφίνω, παραμελῶ, ἐγκαταλείπω: *σχάζομαι τὴν ἱπ- πικὴν* = ἐγκαταλείπω τὴν ἀγάπην μου διὰ τοὺς ἵπ- πους (τὸ πόδος μου διὰ τὴν ἵππασίαν ἢ διὰ τὰς ἵπ- ποδρομίας). 2) ἀναχαίτσω, ἐμποδίζω, συγκρατῶ. 3) χαλαρώνω, ἀφίνω ἐλευθέρον: *σχάζω τὴν φρο- νίδα* = ἀφίνω τὴν σκέψιν μου ἐλευθέραν (ἀχαλίνω- τον), ἢ χαλαρώνω τὴν σκέψιν μου.

***Ετυμ.**: *σχάζω*· *σχάσις*· *σχάσμα*· *σχασμός*· *σχαστη- ρία*· *σχαστήριον*· σανσκρ. *chāṭī* (τέμνω, κόπτω), λατ. *scio*, *scisco*, *desclisco* (ἐνθα ἡ ἀρχαῖκή σημ. ἦτο ἡ τοῦ «ἀνοίγω, διαχωρίζω, διακρίνω» καὶ ἐπιπέμνης «ἀποκτῶ πλήρη γνώσιν»), παλ-ιτλ. *scian* (μάχησρα), *gail*, *ysgien* (ξίφος)· ἀέ ιαπ. *sk(h)zi-· πῖθ. συγγ. τῷ λατ. *seco*, *met-slau*. *szka*, (τέμνω, κόπτω)· διὰ τὴν ἐναλλαγὴν μεταξὺ τοῦ φίλου καὶ τοῦ θασέος οὐρανικοῦ πρβλ. σανσκρ. *chāṭīhi* (σχίζω), ἑλλ. *σκέδημι*, *σχίζω*, λιθ. *skedzu* δια- χωρίζω).

ΣΧΑ'ΛΓΣ, -ίδος, ἡ· διχαλωτὸς πάσσαλος χρησι- μοποιούμενος πρὸς ὑποστήριξιν τῶν ὀλοουμένων πρὸς ἕρεσιμόν δικτύων, λωγόμενος ἄλλως καὶ *σταλῆς* (ἐκ τοῦ ἴστυμι) || μονοσκελής κλίμαξ, λατ. *scala*.

***Ετυμ.**: *σχαλῆς*· *σχαλίδωμα*· ιαπ. *skh[ī]-la· θὰ ἱπε-

δαδῶνας τύπον *skhei* παραλλ. τῷ **skhei*- (τέμνειν, κόπτειν) ἐν τῷ λιθ. *zirkles* (πληθ. = γλύφανα ἢ ψα- λίδες), λατ. *furcula* (ἀντέρεισμα, ὑποστήλωμα), γοτθ. *gīpra* (δρέπανον), σανσκρ. *halā-h* *halā-m* (δρότρον), ἀρμ. *Ilem* (ἀροτριῶν, ὄργωνω, αὐλακῶν).

σχάω, πρτ. *έσχω*ν, σπάν. ἀττ. τύπος τοῦ *σχάζω*.

σχέ, προστ. ἀορ. β' τοῦ *έχω*, ἀντὶ *σχέσις*.

σχέδην, ἐπιπρ. (*σχεῖν* τοῦ *έχω*)· βόδην, ἥσυχῃ, ἀργά.

σχεδία, ἰων. -ίη, ἡ (*σχεδῖος*)· ὡς καὶ νῦν, *σχεδία*, ἑλαφρόν σκόφος (πλοιάριον, λέμβος), πρόχειρον ζευ- γμα ἐκ ξύλων, τουρκ. «σάλι» || *σχεδία διφθερίνη* = σχε- δία ἐκ δερμάτων || ποιητ., πλοῖον. 2) ἑλαφρὰ γέφυ- ρα ἐκ πλοίων ἢ γεφυροπακτῶνων, πλωτὴ γέφυρα.

***Ετυμ.**: *σχεδία*· πῖθ. θηλ. τοῦ *σχεδῖος* (ἐξυπακ. τοῦ *ναῦς* ἢ *γέφυρα*), ἐπ' ὅσον κυρ. σημ. «ἑλαφρὰ κατασκευὴ συντελεσθεῖσα ἐσπευσμένως». — παρὰ μτγν. *σχεδία* ἐσημῆαινε καὶ «ἀγκιστρον, ἀρόπη, γάντζος», ἐν τῇ ση- μασ. δὲ ταύτῃ συναντῆται ἐτυμολ. μετὰ τῶν ἐκ τῆς ρίζης τοῦ ἀορ. ἀπρφ. *σχεῖν* προερχομένων (βλ. καὶ ἐν *σχεδόν*).

σχεδιάζω, μελλ. -άσω (*σχεδῖος*)· πράττω τι ἐκ τοῦ προχείρου, κατὰ τὰς ἐμπνεύσεις τῆς στιγμῆς (ἐπιπο- λιαῖς, ἀμελετήτως), ὡς καὶ νῦν αὐτοσχεδιάζω || ὀμι- λῶ ἢ γράφω ἐκ τοῦ προχείρου, ἀνευ προπαρασκευῆς.

σχεδῖον, ἐπ. ἐπιπρ. ἐσηματισμένον ἐκ τοῦ θηλ. τοῦ ἐπιθ. *σχεδῖος* (βλ. λ.). ἐπὶ τόπου, ἐκ τοῦ συνέγγυς, «ἀπὸ κοντά», πλησίον, ἐγγύς, λατ. *cominus*. — || ἐπὶ χρόνου, πάραυτα, παραχρήμα, εὐθύς, ἀμέσως.

σχεδῖος, α, ον (*σχεδόν*): || ἐπὶ τόπου, πλησίον, ὁ πλησίον (ὁ ἐγγύς) εὐρισκόμενος: *σχεδία μάχη* = μάχη ἐκ τοῦ συστάδην, «στῆθος πρὸς στῆθος». — || ἐπὶ χρόνου, ἀπροσδόκητος, ἀφηνίδιος || ὁ ἐκ τοῦ προ- χείρου, πρόχειρος, λατ. *extemporalis* || ποιητικὸς ἐκ τοῦ προχείρου, πρόχειρος, συνήθης.

σχεδῶδεν, ἐπιπρ. (*σχεδόν*)· ἐκ τοῦ πλησίον, «ἀπὸ κοντά», ἐκ τοῦ συνέγγυς || ὡς. ἀντὶ τοῦ *σχεδόν*, ἐγ- γύς, πλησίον, λατ. *cominus*.

σχεδόν, ἐπιπρ. (*σχεῖν*, τοῦ *έχω*): 1) ἐπὶ τόπου, πλησίον, ἐγγύς, «κοντά», λατ. *cominus* || ἐνίοτε ἐν χρῆσει καὶ ὡς πρόθ. μετὰ ἑστ. καὶ γεν. 2) ἐπὶ κινή- σεως, πρὸς τὰ ἐγγύς τινος, πρὸς τὰ περίξ τινός, πρὸς τὸ μέρος τινός. 3) ἐπὶ βαθμοῦ, ὡς καὶ νῦν, *σχεδόν*, περίπου, ἐπάνω-κάτω, ὡς ἐγγίοντα: *σχεδόν πάντες* = *σχεδόν* ὅλοι, ὅλοι περίπου || *σχεδόν ἐπίστα- μαί* = εἶμαι βέβαιος περίπου, γνωρίζω ἄρκετὰ καλά.

***Ετυμ.**: *σχεδόν*· *σχεδῶδεν*· *σχεδῖος*· *σχεδῖον*· αὐτο- *σχεδόν*· αὐτοσχέδιος (Ἰλ. Ο 510 *αὐτοσχεδίῃ μεῖξαι χεῖρας*, Μ 192 *αὐτοσχεδίῃ*)· *έξ αὐτοσχεδίου*, -ίης (= ἐκ τοῦ προχείρου)· αὐτοσχεδιάζω (ὡς καὶ νῦν)· ἐκ τῆς ρίζ. τοῦ ἀορ. *σχεῖν*, βλ. *έχω*.

σχεδεῖν, ἐπ. *σχεδέειν*, ἀπρφ. ποιητ. ἀορ. β' τοῦ *έχω*· βλ. *έσχεθον*.

σχεθόν, ἐπ. ἀντὶ *έσχεθον*, ποιητ. ἀορ. β' τοῦ *έχω*.

σχεῖν, ἀπρφ. ἀορ. β' τοῦ *έχω*.

σχαλῆς, -ίδος, ἡ, ἀττ. ἀντὶ *σκαλῆς* (βλ. λ.), κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ. *σχαλῆδες*· πλευρὰ θοός, ἐπι- μήκη τεμάχια κρεάτων. — || παρὰ μτγν. *σκαλῆς* ἀντὶ *ἀγλῆς*, κοιν. «σκαλίδα».

σχέμεν, *σχέμεναι*, ἐπ. ἀντὶ *σχεῖν*, ἀπρφ. ἀορ. β' τοῦ *έχω*.

σχενδύλα ἢ *σχενδύλη*, ἡ (*σχεῖν*)· ἐργαλεῖον ξυλοργοῦ καὶ οἰδηροργοῦ, ἴσως λαβίς, «τανάλια», πυράρα («μασάζω»).

***Ετυμ.**: *σχενδύλη*· ὀποκορ. *σκαενδύλιον*· σκοτ. ἐτυ- μολ.· κατὰ τινος συγγ. τῷ παλ-πρωσο. *scrundus* (πληθ. = ψαλίδες, γλύφανα), ἐκ τοῦ ιαπ. *sqend-, *sqhend-, παραλλ. πρὸς τὸ *ghend- (ἀρπάζω, γραπῶνω), ἐν τῷ λατ. *pre-hendē*, ἑλλ. *χανδάνω*.

σχέο, ἐπ. ἀντὶ *σχοῦ*, προστ. μέσ. ἀορ. β' τοῦ *έχω*.

Σχερία, ἡ· ἡ νῆσος τῶν Φοιβάκων, ἡ μετὰ ταῦτα *Κέρκυρα*, λατ. *Corcyra* (βλ. Κ. Ε. Δ.).

σχερός, ὁ, ἐν χρῆσει μόνον ἐν τῇ περιφράσει ἐν *σχερῶ* = ἐν μῇ γραμμῇ, ὅ ἐξ μετὰ τὸν ἄλλον, δια- δοχικῶς, ἀλλεπαλληλῶς, ἀδιακόπως, ἀδιαλείπτως, ἐτόν ἅπαντα χρόνον· πρβλ. *ἐπισχερῶ*.

σχέσις, προστ. ἀορ. β' τοῦ *έχω*.

σχεσθαι, ἀπρφ. μέσ. ἀορ. β' τοῦ *έχω*.

σχέσις, -εως, ἡ (*σχεῖν*)· κατὰστασις, κατὰστασις

του σώματος, συνών. τῆ διάθεσις, ἀντίθ. τῆ ἐξίς (κρῆσις, φυσικὴ σύστασις), ἣτις παραμένει ἀμετάβλητος, ἐν ᾧ ἡ σχέσις (=διάθεσις) εἶναι ρευστὴ ἢ ἡ φύσις (ἢ ποιότης, τὸ εἶδος) πράγματός τινος ἢ βίου σχέσις=τρόπος ζωῆς.

σχετήριον, τὸ (σχεῖν) τὸ μέσον διὰ τοῦ ὁποῦ ἀναχαίττειται τι, θεραπεία, ἀντιφάρμακον.

σχετλιάζω, μελλ. -σω (σχετῆλιος)· παραπονοῦμαι (μεμψιμοιρῶ) διὰ σκληρότητα ἢ ἀσπλαγχνίαν, παραπονοῦμαι μετ' ὀργῆς ἢ μετ' ἀγανακτίσεως.

σχετλιασμός, ὁ (σχετλιάζω)· τὸ σχετλιάζειν, μεμψιμοιρία, ἀγανάκτησις, λοιδορία, ὕβρις.

σχετῆλιος, α, ον, ὄσ. καὶ -ος, -ον (σχεῖν)· κυρ. ὁ ἰκανὸς νὰ φέρῃ (νὰ ὑποφέρῃ), ὁ ἀντέχων, ὁ ἀντοχής: 1 ἐπὶ πρσ., σκληρόκαρδος, ἀπάνθρωπος, ἀνικτήριων, ἀνελεῆμων, ἀνηλεῆς, ἀγριός, θάρραρος. 2) καρτερικός, πολυπαθὴς, ἀένδοτος ἀκατάβλητος. 3) ὀδῆλιος, δυστυχῆς, ἐλαεινός, ἀξιολύπητος, κακορριζικός.— II ἐπὶ πραγμάτων, σκληρός, ἀπάνθρωπος, ὀπιοτρόποιος, φρικτός, βδελυρός. [δι' ἔτυμ. βλ. ἔχω].

σχετῆλιος, ἐπίρρ. τοῦ **σχετῆλιος**· κατὰ τρόπον σκληρόν (ἀπιοτρόποιος, βδελυρόν κλπ.) ὕπερβ. **σχετῆλιώτατα**.

σχετό, ἐπ. ἀντὶ **ἔσχετο**, γ' ἄν. μέσ. ἀορ. β' τοῦ **ἔχω**.
σχήμα, -ατος, τὸ (σχεῖν) ὡς καὶ νῦν, σχῆμα, μορφή, ἐξωτερικὴ ἐμφάνισις, εἰκὼν, πρόσωπον. 2) τὸ ἐξωτερικόν, ἡ μορφή, τὸ φαινόμενον, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ πρᾶγμα, πρὸς τὴν πραγματικότητα ἢ τὸ φαινόμενον μόνον, πρόσχημα, πρόφασις: **σχήματι ξενίας**=ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς φιλοξενίας. 3) ἡ συμπεριφορά, ἡ ἔκφρασις τοῦ προσώπου, τὸ ὕφος ἢ μεγαλοπρέπεια, μεγαλοπρέπεια παράστημα, ἀξιοπρέπεια, ἀξίωμα ἢ ἐν τῷ πληθ., χειρονομία, μορφομοῖα. 4) ὁ τρόπος πράγματός τινος, ὁ συρμός, ἡ μόδα: **σχήμα στολῆς**=ὁ τρόπος (ἡ μόδα) τοῦ ἐνδύεσθαι. 5) ἡ κατάστασις, ἡ φύσις, ὁ χαρακτήρ, ἡ ἰδιουσασία, ἐνὸς πράγματος, τὸ χαρακτηριστικόν του γνώρισμα, ἡ χαρακτηριστικὴ ἰδιότης του. 6) τρόπος ὀρχήσεως ἢ ἐν τῷ πληθ., τὰ θήματα τοῦ χοροῦ, αἱ παντομιμικαὶ κινήσεις, χειρονομία, στάσις τοῦ σώματος («πόζες»). [**σχήμα**· **σχεῖσις**· δι' ἔτυμολ. βλ. ἔχω].

σχηματίζω, μελλ. -ίσω, ἀττ. -ίω: I μετρ., ὡς καὶ νῦν, σχηματίζω, διαμορφώνω, δίδω μορφήν εἰς τι, δίδω σχῆμα, διαπλάσσω, σχηματοποιῶ, σχεδιάζω, κανονίζω, τακτοποιῶ, διευθετῶ ἢ τὰς αὐτὰς σημ. ἔχει καὶ τὸ μέσον: **σχηματίζομαι κούμην**=διευθετῶ τὴν κόμην μου, λατ. fingere. II ἀμετρ., λαμβάνω μορφήν τινο ἢ σχῆμα, λαμβάνω θέσιν τινὰ ἢ στάσιν ἢ κάμνω σχήματα (χειρονομίας, κινήσεις τοῦ σώματος), ὀρχοῦμαι ποιῶν παντοῖα σχήματα («φιγούρες»).— III παθητ., διαπλάσσομαι, διαμορφοῦμαι, ἐνδύομαι, περικοσμοῦμαι, στολιζομαι (κατὰ τρόπον τοιοῦτον ἢ τοιοῦτον).— IV μέσον, σχηματίζω ἑμαυτὸν κατὰ τινα τρόπον, προσποιούμαι ὅτι εἶμαι ἢ ὅτι κάμνω τι, ὑποκρίνομαι, διχοχυρίζομαι: **σχημοτιζονται ἀμαθεῖς εἶναι**=προσποιούνταν πῶς εἶναι ἀμαθεῖς, ἐκάνουν τὸν ἀμαθῆ. 2) χειρονομῶ, κάμνω χειρονομίας, «παίρνω πόζες».

σχηματίον, τὸ, ὄνομα. τοῦ **σχήμα** (βλ. λ.) ἢ ἐν τῷ πληθ., σχήματα ὀρχήσεως, «φιγούρες»: **σχημάτια Λακωνικά**=Λακωνικὸι χοροὶ, ὑπόρχήματα.

σχηματοποιέω, μελλ. -ήσω (σχήμα+ποιέω)· ὡς καὶ νῦν, σχηματοποιῶ, σχηματίζω, δίδω μορφήν εἰς τι, τὸ διαμορφῶ, τὸ διαπλάσσω.— παθητ., ὡς τὸ **σχηματίζομαι** (βλ. λ.), λαμβάνω (ὑποθετῶ, κερδιστῶ) ὠρισμένον σχῆμα (ὠρισμένην θέσιν ἢ στάσιν), προσλαμβάνω ὠρισμένην ἔκφρασιν προσώπου.— μέσον, παριστάνω τι μὲ παντομιμικὰς κινήσεις.

σχίσω, μελλ. τοῦ **ἔχω**.
σχίδαξ, -άκος, ὁ (σχίζω)·=σχίζα (βλ. λ.).
σχίζα, ἰων. **σχίζα**, -ης, ἡ· ὡς καὶ νῦν, σχίζα, «σκίζα», τεμάχιον ἐοχιομένου ξύλου, λατ. scindula ἢ ἐν τῷ πληθ., ξύλα ἐσχιομένα εἰς μικρὰ τεμάχια, καυσόξυλα.— II ὄβλος, δόρυ.

ΣΧΙΖΩ, μελλ. **σχίσω**, ἀορ. α' **ἔσχισα**· παθητ., ἀορ. α' **ἔσχίσθην**· πρκ. **ἔσχισμαι**· ὡς καὶ νῦν, σχίζω, δι-

αίρω, διαχωρίζω, λατ. scindo ἢ σχίζω εἰς δύο ἢ τριῶν κῶς, χωρίζω (μοιράζω, μερίζω) εἰς δύο, διαχωρίζω, διαμοιρῶ, διαίρω.— παθητ., σχίζομαι εἰς δύο, διαίρομαι, διαχωρίζομαι: **Νεῖλος σχίζεται τριφασίας ὁδοῦς**=ὁ Νεῖλος διαίρεται (διακλαδίζεται) εἰς τρία ρεῦματα (τρεις κλάδους, τρεις ποταμούς) ἢ **σχίζοντό σφραον αἱ γνώμαι**=αἱ γνώμαι τῶν ἐδιχάζοντο (διηροῦντο), δὲν συνεφώνουν.

Ἔτυμ.: **σχίζω**· **σχιστός** (=σανοκρ. ἀ-chitta-ῆ)· **σχίζα**· **σχίδαξ**· ἀττ. **σχινόδαλμος**, **σχινόδαλαμος**· **ἀνασχινδύλευω**· **σχίδα** (αιτ. πρβλ. Ἑσυχ. «σχίδα»· **σχίδος οἰνόδονος**· **πῆγμα** (γρ. **ἔγγημα**)· «**σχίδος τὴν ἀπόσχιον**»· σανοκρ. chid· chinniti, chintfe (τέμνω, σχίζω), λατ. scindō, πρκ. scidi, παλ-νorr. skifta, ἀγγλ.-σαξ. scifan, παλ-γερμ. scizan (=λατ. cacare) (πρβλ. σανοκρ. aparskara-ῆ, ἔλλ. **σκάω**, παλ-νorr. skarn, λατ. *sqer=σχίζω, χωρίζω), λθ. **skedzu**, **skesti** (χωρίζειν), **skedra** (σχίζα), λατ. **skáida** (θραύσμα), ἱρλ. cēis, gall. cwys (αὐλακιδᾶ ἄρτρον), μεσ-βρεϊ. squeigaff (βλ. ἐν **σχάζω**)· ἔξ ἱαπ. *sk(h)id-, *sq(h)id- (σχίζω, διαχωρίζω), παραλλήλως τῷ *sk(h)it-, *sq(h)it- ἐν τῷ γοτθ. **skáidan**, ἀγγλ.-σαξ. **scéadan**, παλ-γερμ. **sceidan** (χωρίζω), παλ-γερμ. **scif** («κούτσουρος»)· βλ. καὶ **σκειδάννυμι**.

σχινδάλαμος, ἀττ. ἀντὶ **σχινόδαλαμος** (βλ. λ.).
ΣΧΙΝΟΪΣ, ἡ· ὡς καὶ νῦν, σχίνος, «κτίσις», «μαστιχόδενδρον», «μαστιχιά», λατ. **lentiscus**,— II **σκίλλα** (βλ. λ.), «οκίλλοκορμυμοῦ».

σχίνο-τρύκτης, -ου, ὁ (σχίνος+τρῶγω)· ὁ τρώγων (ὁ μασῶν) ξύλον σχίνου (μαστήχην), διὰ νὰ λευκάνῃ τοὺς ὀδόντας του.

σχισηθῆναι, ἀπρφ. παθ. ἀορ. α' τοῦ **σχίζω**.
σχίσις, -εως, ἡ (σχίζω)· ὡς καὶ νῦν, ἡ σχίσις, τὸ σχίσιμον, τὸ διασχίζειν, «τὸ ξέσχισμα», τὸ διαχωρίζειν, διαίρεσις.

σχίσμα, -ατος, τὸ· τὸ ἐσχισμένον ἢ ὡς καὶ νῦν, σχίσμα, ρωγμή, σχισμὴ, σχίσιμον, διαχωρισμός, διαίρεσις.— II μετρ., διαίρεσις, «σχίσμα», διχόνοια, διχοστασία.
σχισμός, ὁ (σχίζω)· σχίσις, σχίσιμον, τὸ διαχωρίζειν, τὸ διαίρειν.

σχίσσα, ποιητ. ἀντὶ **ἔσχισα**, ἀορ. α' τοῦ **σχίζω**.
σχιστός, ἡ, ὄν, ρημ. ἐπίθ. τοῦ **σχίζω**· ὡς καὶ νῦν, σχιστός, (ἐ)σχισμένος, (κε)χωρισμένος, διηρομένος ἢ ὁ δυνάμενος νὰ σχισθῆ (νὰ χωρισθῆ, νὰ διαιρεθῆ) ἢ **σχιστὴ ὁδός**=ἡ χωριζομένη, διακλαδιζομένη, ὁδός.

σχοῖατο, ποιητ. γ' πληθ. εὐκτ. μέσ. ἀορ. β' τοῦ **ἔχω**.
σχοῖν, εὐκτ. ἀορ. β' τοῦ **ἔχω**.
σχοῖνίνος, η, ον (σχοῖνος)· ὁ ἐκ σχοίνων («βούρλων») κατεσκευασμένος.

σχοῖνίον, τὸ (σχοῖνος)· ὡς καὶ νῦν, σχοῖνίον, τὸ ἐκ **σχοίνων** («βούρλων») πεπλεγμένον ἢ περιεστραμμένον καλύδιον ἢ γεν., «σχοινία».

σχοινίς, -ίδος, ἡ (σχοῖνος)=**σχοινίον** (βλ. λ.).
σχοινίτης, -ου, ὁ (σχοῖνος)· ὁ κατεσκευασμένος ἐκ σχοίνων («βούρλων»): **σχοινίτης καλύβη**=καλύβη κατεσκευασμένη ἐκ σχοίνων.

σχοῖνο-βάτης, -ου, ὁ (σχοῖνος+βαίνω)· ὡς καὶ νῦν, ὁ βαδίζων ἢ χορεύων ἐπὶ τεταμένου σχοίνου, λατ. schoenobates.

ΣΧΟΙΝΟΪΣ, -ου, ὁ (καὶ ἡ)· φυτὸν ἔχον ἀντὶ φύλων θλαστήματα μακρὰ καὶ ἀπολήγοντα εἰς ὀξὺ, κοιν. «βούρλον», λατ. **juncus** ἢ **scirpus**. 2) ἡ σκληρὰ καὶ εἰς ὀξὺ ἀπολήγουσα καλὰμη τοῦ σχοίνου, χρησιμοποιηθεῖσα ὑπὸ τῶν βατράχων (τῆς Βατραχομ.) ὡς βέλος ἢ ὡς ὄβελος («σοῦβλα»). 3) τόπος ἐνθα φιεταὶ ὁ σχοῖνος, τόπος κατάφυτος ἐκ σχοίνων, «βουρλότοπος» ἢ «βουρλιά».— II πᾶν τὸ πεπλεγμένον ἐκ σχοίνων, σχοινίον ἢ **πλεκτηὶ σχοῖνος**=κάνιστρον (καλάδιον) πεπλεγμένον ἐκ σχοίνων.— III ἐν Ἑλλάδι **σχοῖνος** ἐκαλεῖτο καὶ μέτρον καταμετρήσεως ἑδαφικῶν ἐκτάσεων, χρησιμοποιούμενον κατὰ τὴν κατονομήν καὶ διανομήν γεωργικῶν κτηρῶν εἰς νέους ἀποίκους· παρ' Ἡρόδ. τὸ μέτρον τοῦτο καλεῖται **Αἰγυπτίος σχοῖνος** καὶ καθορίζεται ὡς ἴσον πρὸς 2 περσικοὺς παρασάγγας ἢ 60 σταδίους, κατ' ἄλλους δὲως συγγραφεῖς τοῦτο ἴσוותο πρὸς 40 ἢ 80 σταδίους.
σχοῖνο-τενής, ἐς (σχοῖνος+τείνω)· ὁ ἐκτεταμένος ὡς ὁ σχοῖνος, διὰ τοῦ ὁποῦ μετρεῖ τὴς ἐκτά-

σεις || ό τεταμένος κατ' εύθεταν γραμμήν, εύδύς. 2) μτρ., ό έκτεταμένος κατά μήκος, ό λϊαν έκτεταμένος, μακρός.— || ό πεπλεγμένος έκ σχολίων.

σχολάζω, μελλ. -άσω (σχολή)· άγω σχολήν, ούδεμϊαν έχω άσχολιαν, άναπαύομαι, δέν έχω έργασϊαν, έχω ώρας σχολής, εύκαιρϊω να πράξω τι, μοι περισσεύει ώρα να τό κάμω. 2) χρονοτριβών, βραδυπορω, άργοπορω, άναβάλλω.— || **σχολάζω τινι** (= λατ. vacare rei)=έχω εύκαιριαν διά τι, διαθέτω χρόνον (έχω εις τήν διάθεσιν μου τόν άπαιτούμενον χρόνον) διά τι, άφιερϊω τόν χρόνον μου εις τι, καταγίνομαι εις τι || σω. μετά δοτ. προσ., άφοσιούμαι εις τινα.

σχολαίος, α, ον(σχολή)· ό σχολήν ποιών τι, βραδύς, άργός, νωδρός, άργοκίνητος.— συγκρ. **σχολαιότερος**. **σχολαιότης**, -ητος, ή (σχολαίος)· βραδύτης, μέλλησις, όκνηρία, νωδρότης.

σχολαίως, επίρρ. τοϋ **σχολαίος**· βραδέως, νωδρώς, όκνηρώς.— συγκρ. **σχολαιότερον** ή -αίτερα, ύπερβ. **σχολαίτατα** (έσχηματισμένα κατά τό **παιλαιότερος**).

σχολαστικός, ή, όν (σχολάζω)· ό διδάγων έν σχολή, ό έχων σχολήν, ό άνευ άσχολλας, ό ήσυχάζων, ό άναπαύομενος, λατ. otiosus.— || ό άφιερϊων τάς ώρας τής σχολής του εις τήν μάθησιν, ό πεπαιδευμένος, λόγιος, λατ. scholasticus, scholaris || έντεϋθεν δέ, έν κακῇ ένν., 'σχολαστικός' ως και νϋν λέγομεν, τ. έ. λόγιος μέν αλλά και μωρός, ό λεπτολόγος περι άσήμαντα και άχρηστα, καυχώμενος δέ διά τήν τοιαύτην σοφϊαν του.

ΣΧΟΛΗ, ή· τό σχολάζειν, τό μή έχειν άσχολιαν τινά, άπραξία, άργία, ήσυχία, καιρός, λατ. otium, vacatio, άντίθ. τῷ άσχολλία (βλ. λ.) || **σχολήν άγω=σχολάζω** (βλ. λ.), έχω σχολήν, εύκαιρϊω, άναπαύομαι, άπρακτῷ || **σχολῆς έργον**=έργον άπαιτοϋν διαθεσίμον χρόνον (χρονικήν δηλ. άνεσιν και οϋχι σπουδήν) || **επί σχολῆς** (ή **επί σχολῆς**, ή **μετά σχολῆς**, ή **κατά σχολήν**)=καθ' ήσυχϊαν, έν πάσῃ άνέσει, όταν έχη τις καιρόν, άνέτως.— || **δοτ. σχολῆς**, άπολ. ως επίρρ., = 1) **σχολαίως** (βλ. λ.), μετά σχολῆς, βραδέως, έν άνέσει. 2) μόλις και μετά θίας, ούδόλως, ή σχεδόν ούδόλως.— || **III** μετά γεν., ήσυχία, άνεσις, άνάπαυσις, άπό τινος πράγματος.— **IV** όκνηρία, άργία.— **V** έργον δι' ό έχει τις άφιερϊοσει τάς ώρας τής σχολῆς του, σπουδαία συζήτησις, σπουδαία μελέτη, λατ. schola.— **VI** ό τόπος ένθα έγίνοντο τοιαύται συζητήσεις ή παρεδίδοντο μαθήματα, σχολή, σχολεϊον.

Έτυμ.: σχολή· **σχολάζω**· **σχολαίος**· **άσχολία**· βλ **έχω**. **σχολῆς**, **δοτ.** τοϋ προηγ. **σχολῆς**, έν χρήσει και ως επίρρ.· βλ. **σχολή II**.

σχόλιον, τό (σχολή)· ως και νϋν, σχόλιον, σημειώσις, έρμηνευτική έπεξήγησις, παρατήρησις.

σχόμενος, μτρ. μέσ. άορ. έ' τοϋ **έχω**.

σχοϋ, προστ. μέσ. άορ. έ' τοϋ **έχω**.

σχω, ύποτ. ένεργ. άορ. β' τοϋ **έχω**· **σχώμεν**, α' πληθ.

σχω, μτρ. ένεργ. άορ. β' τοϋ **έχω**.

σῶ, άττ. όνομ. πληθ., συνηρ. άντί **σῶσι**.

σῶσικον, ιων. πρτ. τοϋ **σῶω**.

σῶζω (μετά ύπογεγρ. ἰωτα δπου μετά τό ζ άκολουθεϊ ω έν επίτρ. και παπύροις μέχρι τοϋ 3ου π. Χ αϊ., γραφομένην **σῶσις**— Έκτοτε παρημολήθη)· **κατ' έπέκει. έκ τῶν σῶω, σαῶω, σῶω**· μελλ. **σῶσω**· **άορ.** α' **έσῶωσα**· πρκ. **σῶσωκα**· παθητ., **άορ.** α' **έσῶθη**· πρκ. **σῶσωμαι**· άττ. **σῶσωμαι**. Έκ τοϋ άχρ. **σαῶω** έσχηματισθησαν ό μελλ. **σῶσω**, ό ένεργ. **άορ.** α' **έσῶωσα**· μέσ. μελλ. **σῶσωμαι**· παθ. **άορ.** α' **έσῶώθη**· 2) έκ τοϋ συνηρ. έν. **σῶω** ή μτρ. **σῶωντες**, ιων. πρτ. **σῶεσκον**. 3) έκ τοϋ **σῶω**, ή ύποτ. **σῶη σῶης, σῶομαι**.— ως και νϋν, σῶζω, διασῶζω, διατηρῶ, διαφυλάσσω || κυρ. σῶζω τινά άπό τοϋ θανάτου, διατηρῶ έν ζωῆ, διασῶζω.— παθητ., σῶζομαι, διασῶζομαι, διατηροϋμαι έν ζωῆ || **σῶξο=λατ. saluus sis=χαίρει!** ὕψιαινε! ό Θεός νῦν σέ διαφυλάττη! 2) επί πραγμάτων, διαφυλάττω, διατηρῶ τί άσφαλές. 3) επί νόμων, τηρῶ τούς νόμους, τούς έφαρμοζῶ, δέν τούς παραβῶν. 4) διατηρῶ έν τῇ μνήμῃ, ένδυμοϋμαι (κατά τό πλεϊστον ως μέσον).— || τό **σῶζω** συχά καίται έν χρήσει μετά τῆς προσθέτου ένν. τῆς κινήσεως πρῶς τινα τόπον, φέρω τινά **σῶον εις**...· παθητ., διασῶζομαι εις τινα τό-

πον, καταφεύγω κάπου πρῶς σωτηρίαν μου || **σῶξομαι εις ολκον**=καταφεύγω (και εύρισκω σωτηρίαν) εις τόν ολκόν μου. 2) **σῶξω έκ πολέμου**=διασῶζω τινά άπομακρύνων αϋτόν άπό τήν μάχην, τόν διασῶζω άπό τήν μάχην || **έχθροῶν σῶξω χθόνα**=σῶζω χώραν τινά (ή τήν πατρίδα μου) άπό τόν έχθρόν, τήν άπαλλάσσω άπό τούς έπίδρομεις [δι' έτυμολ. βλ. **σῶος**].

σῶθῆναι, άποφ. παθ. άορ. α' τοϋ **σῶξω**.

σωκέω, μελλ. -ήσω (σῶκος)· ως τό **Ισχυῶ**, έχω δύναμιν ή σωματικήν ρώμην || **μετ' άποφ.**, είμαι Ικανός να πράξω τι.

ΣΩΚΟΞ, ό (κατά τινας δεϋτόνον, **σῶκος**)· Ισχυρός δυνατός, σωματώδης (επίθ. τοϋ Έρμιο) [**σῶκος** (ιαπ. *Inōq-o-s, συγγ. τῷ **σῆκος** (βλ. λ.)· κατά τινος συγγ. τῷ ιαπ. *Inēvāx- (έξογκῶ), όπότε **σῶκος** (*Inō-qo-s)].

Σωκράτέω, μελλ. -ήσω (κωμική λεξ. παρ' Άριστοφ.)· πράττω δι,τι και ό Σωκράτης, τόν μιμοϋμαι (μιμοϋμαι τήν περιβολήν του, τό θάδισμά του, τήν όμιλίαν του κλπ.)· έκ τοϋ

Σωκράτης, ό. γεν. -εος, συνηρ. -ους· αιτ. **Σωκράτη** άλλα και **Σωκράτην**· κλητ. **Σώκρατες**· ό μέγας φιλόσοφος [βλ. Κ.Ε.Α.].

Σωκράτιδιον, τό, ύποκορ. τοϋ **Σωκράτης** (κωμική λεξ. παρ' Άριστοφ.), «Σωκρατάκη μου, μικρέ μου Σωκράτη».

Σωκράτικός, ή, όν· ό άνήκων εις τόν Σωκράτην, όπαδός τῆς φιλοσοφίας του || ως ος., οι **Σωκρατικοί** = οι όπαδοί τῆς Σωκρατικής φιλοσοφίας οι φιλόσοφοι τῆς Σωκρατικής Σχολῆς.

ΣΩΛΗ'Ν, -ήνος, ό· ής και νϋν, σωλήν, «σωλήνα» «σωληνάρι», ὕδρρορῳη, όχετός, αϋλός, φλογέρα, και γεν. πᾶν κοίλον ή διατριπτημένον σῶμα.

Έτυμ.: **σωλήν**· κατά τινος (*τῷ **σῶλη-ην**, ιαπ. *Inōl-| παλ-γερμ. **dola**, έκ ριζ. Inel-· άλλοι θεωροϋν τό λ ως προσφμ. στοιχείον και έπικαλοϋνται ως δμοιον τό **σῦ-ρ-ιγξ**, -ιγγος, ύποκορ. τοϋ *σῦ-ρος ή *σῦ-ρον ή **σῦ-ρᾶ**· πρβλ. τήν βαθμίδα -εϋ- έν τῷ **σαυρωτήρ**, -ήρος, δπερ προήλθεν έκ τοϋ ***σαυρόω** (=έφοδιάζω με σπλήνα), πρβλ. μτρ. **σαυρωτοῖς δάρασι**=διά δορότων έφωδιασμένων με σωλήνα, και τό παρ' Ήουχ. **σσωσο-βριθῆς έγχος**· έκ τοϋ **σαυρωτήρος βαρύς**, πρβλ. **ωσ**. και **σαννιον** (=θέλος), ύποκορ. τοϋ ***σαν-νος**, ***σαν-να**.

σῶμα, -ατος, τό· ής και νϋν, σῶμα, τό σῶμα τοϋ άνδρώπου· παρ' Όμηρῳ δμως τό νεκρόν σῶμα (τό πτῶμα), έν φ' τό ζῶν σῶμα καλεῖται **δέμας**· μεθ' Όμηρον άδιαφῶρος, έσσον επί νεκροῦ δσον και επί ζῶντος σῶματος. 2) τό σῶμα έν άντιθέσει πρῶς τό πνεϋμα (τήν **ψυχήν**) || **τά τοϋ σῶματος έργα** = τά σωματικά έργα, οι μόχοι || **αἱ τοϋ σῶματος ήδοναί**=σωματικά (σαρκικά) άπολαύσεις (ήδοναί). 3) σωματική ὕπαρξις, ζωή.— || πᾶν ὕλικον σῶμα, ὕλική οὐσία, ὕλη, τό ὄλον σῶμα πράγματός τινος.— || **III** άνδρωπίνῃ ὕπαρξις, άνδρωπίνον δν, άνδρωπος || συχά επί δοϋλων έν άντιθέσει πρῶς τά άλλα κτήματα (res) τοϋ έλευθεροϋ άνδρώπου.

Έτυμ.: **σῶμα** πιβ. (*Inōmli- (δγκωμα), ιαπ. *Inēvāx- (φρωῶ, φουσκῶν) έν τῷ **σῶος** (*τῷ **σῶ-φος** **σῶος** (*τῷ **σῶ-φο-ς**), **ταῦς**, **τῶλη** κ.λπ.· τό λατ. **īmentium** (παραγέμιση) δέν σχετίζεσται κατά τρόπον ἄμμεσον, αλλά προέβρεται έκ τινος ***īmentiom** και έμφανίζει; άλλην βαθμίδα τῆς αὐτῆς θάσεως.

σωμ-ασκέω, μελλ. -ήσω (σῶμα+άσκέω)· έξασκῶ (γυμνάζω) τό σῶμα, κάμνω σωματικές άσκήσεις, γυμνάζω τό σῶμα, γυμνάζομαι εις τήν πάλην.

σωμ-ασκία, ή (σωμασκέω)· σωματική άσκησις, γυμνασις τοϋ σῶματος, ως και νϋν σωμασκία, γυμναστική τοϋ σῶματος, γυμναστική.

σωμᾶτικός, ή, όν (σῶμα)· ό άνήκων ή άρμόζων εις τό σῶμα, ως και νϋν σωματικός, λατ. **corporeus, corporalis**, άντίθ. τῷ **ψυχικός**. 2) σωματικός, ὕλικός, άντίθ. τῷ **άσώματος**.— **επίρρ.**, **σωματικῶς** = έν μορφῇ (ὑπό μορφῇ) σῶματος, ως και νϋν **σωματικῶς**. **σωμᾶτιον**, τό, ύποκορ. τοϋ **σῶμα**· μικρόν σῶμα, σωματίον, «κορμᾶκι», μικρόν ή εύτελεές σῶμα.

σωμᾶτο-ειδής, ες (σῶμα+είδος)· ό έχων τό σχημα σῶματος, ό σωματικός τήν φύσιν, ὕλικός, **σωματικός**.

σωμάτο-φθορέω, μελλ. -ήσω (σώμα + φθείρω)· φθείρω τό σώμα, εκνευρίζω (ἀποχαινώνω) τό σώμα.
σωμάτο-φυλάκιον, τό (σώμα + φυλακή)· τόπος (χώρος) ἐν ᾧ φυλάσσεται σώμα (νεκροῦ), τάφος, μνήμα.

σώος, α, ον, συνηρ. σῶς (βλ. λ.).
σωπάω, δωρ. ἀντι σιωπάω (βλ. λ.).
σώρευμα, -ατος, τό (σωρεύω)· σωρός, τό σεσωρευμένον, σωρεία.

σωρεύω, μελλ. -σω (σωρός)· ὡς καί νῦν, σωρεύω (ἐπισωρεύω, συσωρεύω) ἐν πράγμα ἐπὶ τοῦ ἄλλου, «σωρώνω», κάμνω σωρόν.— || καλύπτω διὰ σωροῦ ἐκ τινος πράγμ., καλύπτω με τι κατὰ σωρούς.

ΣΠΡΟΣ, δ' ὡς καί νῦν, σωρός, λατ. cumulus, aceruus || σωρός σίτου || γενικῶς, σωρός, συναγωγή, μεγάλη ποσότης, ποσόδ, ἀποθηκευμένον πράγμα, ἀποθήκη || σωρός χώματος, λόφος, γήλοφος, ὕψωμα γῆς || γεν. πληθῦς, ἀφθονία.

Ἔτυμ. σωρός <πρω-σ, λατ. *tenāx (φουσκώνω) πρβλ. καί ἐν σώμα)· τό λατ. ob-πρω (κρεουργός) ἐοχηματισθῆ ἐκ τινος *πρω-s (κουβαρισμένος), δωρ. παριστᾶ μίαν ἄλλην βαθμίδα τῆς βίας· ἐντεῦθεν τό σωρακος (=κόφινος ἐν ᾧ ἐποποδετόντο τὰ σκευῆ τῶν ὑποκριτῶν) ἡ συγγρ. πρὸς τό σωρός (βλ. λ.) ἀμφισβητεῖται.

ΣΩΨ, δ, καί οὐδ. **σῶν**, τό· αἰτ. ἐν. σῶν· αἰτ. πληθ. ἀρσ. καί θηλ. **σῶς**· ἐλαττ. ἐπιθ. =σῶος=σῶος (βλ. λ. λ.)· ὁ ριζικός τύπος **σῶος** διατηρήθη μόνον ἐν τῷ δωρ. συγκρ. **σαώτερος**.—ὡς καί νῦν, σώος, σώως καί ἀβλαβής, σῶος καί ὑγιής, λατ. saluus ἢ ἐπὶ πραγμάτων. καλῶς ἔχων, ὑγιής, ἀλόκληρος, ἀκέραιος, ὁ μή παθῶν θλάδην, λατ. integer, incolumis. 2) μετρ., ἀσφαλής, βέβαιος, ἀκίνδυνος, «αἰγυροσ» [σῶς· σῶζω, ἐπ. σώω· δι' ἔτυμολ. βλ. σῶος].

σωσι-πολις, -ιδος, καί -ιος, δ, ἡ (σῶζω+πόλις)· ὁ σῶζων τὴν πόλιν (ἢ τὰς πόλεις), ὁ διαφυλάσσων τὴν πόλιν.

σωστέον, ρημ. ἐπιθ. τοῦ σῶζω· **δεῖ σῶζειν**, πρέπει νὰ σῶζῃ τις.

σῶστρον, τό, κατὰ τό πλεῖστον ἐν τῷ πληθ. τὰ **σῶστρα** (σῶζω)· ἄμοιβη ἐπὶ τῇ διασώσει τῆς ζωῆς τινος, εὐχαριστήριος προσφορά ἢ θυσία ἐπὶ τῇ σωτηρίᾳ ἀπὸ τινος κινδύνου· **σῶστρα τοῦ παιδὸς θύου θεοῦς**=προσφέρω εὐχαριστήριον θυσίαν εἰς τοὺς θεοὺς ἐπὶ τῇ διασώσει τοῦ τέκνου μου.— || ἡ ἀμοιβή ἢ διδομένη ἐπὶ τῇ συλλήψει καί ἐπαναφορᾷ ἀποδρασάντων δούλων.

σῶτειρα, ἡ, θηλ. τοῦ σωτήρ· ἡ σῶζουσα, ἡ διαφυλάττουσα.— || ἐπίθετον προστατῶν θεαινῶν.

σωτήρ, -ῆρος, δ' κλητ. ὦ σῶτερ (σῶζω)· ὡς καί νῦν, σωτήρ, ὁ σῶζων, ὁ διατηρῶν, ὁ ἐλευθερῶν, ὁ ἀπαλλάσσων, ὁ λυτρωτής || μετὰ γεν. ἀντικειμ., **σωτήρ Ἑλλάδος**=ὁ διασώζων (ἢ διασώσας) τὴν Ἑλλάδα, ὡς καί νῦν σωτήρ τῆς Ἑλλάδος || ὡς μετὰ γεν. ἰσοδυναμοῦσα πρὸς ἐμπρόθ. προσδιορισμῶν· **σωτήρ νόσου** (κακῶν, βλάβης)=ὁ διασώζων ἀπὸ νόσου (ἀπὸ κακῶν, ἀπὸ θλάβης). 2) ὡς ἐπιθ. τοῦ προστατεύοντος θεοῦ (τοῦ πολιοῦχου ὡς λέγομεν σήμερα), καί κυρ. τοῦ Διός, εἰς τὸν ὅποσον (ὅπὸ τὸ ἐπώνυμον «Ζεὺς σωτήρ») ἀφιερῶτο τό τρίτον ποτήριον τοῦ οἴνου || γενικῶς, φρουρός, φύλαξ, κηδεμών, προστάτης θεός (πολιοῦχος) || ὡς ἐπιθ. τῆς Τύχης, ἀντι τοῦ **σῶτειρα**.— || ποιητ. ὡς ἐπιθ., σωτικός, σωτήριος || ἀκόμη καί μετὰ θηλ. οὐδ.: **σωτήρες τιμαί** (=τό ὑπουργημα ἢ τό προνόμιον τοῦ σῶζειν, ἐπὶ τῶν Διοσκουρῶν).

σωτήρια, ἰων. -ῆη, ἡ (σωτήρ)· ὡς καί νῦν, σωτήρια, τό διασώζειν, ἡ διασώσας, ἀπαλλαγὴ, λύτρωσις, μέσον ἢ τρόπος σωτηρίας, τρόπος ἀσφαλείας, ἀσφάλεια, λατ. salus. 2) ἀσφαλής ἐπάνοδος· ἡ οὐκάδε σωτήρια=ἡ ἀσφαλής ἐπάνοδος εἰς τὴν πατριδα. 3) ἡ διατήρησις (διαφυλάξις) πραγμάτων τινος ἐν ἀσφαλείᾳ || ἀσφάλεια, ἐγγύησις περὶ ἀσφαλείας· **ἐπι σωτηρίᾳ**=πρὸς ἀσφάλειαν, δι' ἐγγύησιν ἀσφαλείας.

σωτήριος, ον (σωτήρ)· ὡς καί νῦν, σωτήριος σωτικός, σῶζων, διασώζων, ἀπαλάττων, ἀπελευθερῶν, ἀπολυτρώων || οὐδ. πληθ. τὰ σωτήρια=ἡ σωτηρία (βλ. λ.), θηλ. ἡ διάσωσις, ἀπαλλογή, ἀσφάλεια. 2) **σωτήρια** (ἐνν. ἱερά), τὰ=εὐχαριστήριος θυσία προσφερομένη ἐπὶ τῇ διασώσει.— || παθητ., ὁ σωθεὶς, ὁ σεσωμένος, ὁ ἀσφαλής, ὁ διασωθεὶς, ὁ ἀπολυτρωθεὶς.

σῶτρον, τό (σῶζω)· ἡ ξυλίνη περιφέρεια τοῦ τροχοῦ, ὁ γῦρος τοῦ τροχοῦ, ἡ ἀψίς, (ἐν ᾧ ὁ περιβάλλων τὴν ξυλίνην περιφέρειαν σιδηροῦς κύκλος ἐκαλεῖτο (ἐπίσωτρον) [κατ' ἄλλους ἐκ τοῦ σῶσμαι (σοῦμαι, σεύομαι) λόγῳ τῆς ταχέως περιστροφῆς τοῦ τροχοῦ· κατ' ἄλλους ἐκ τοῦ σῶς, διότι τρόπον τινὰ κατεσκευάζετο ἐξ ἐνός τεμαχίου ξύλου· καί κατ' ἄλλους ἐκ τοῦ σῶζω (διότι τρόπον τινὰ τὸ ξύλον σῶζεται ὑπὸ τοῦ σιδηροῦ κύκλου).

σωφρονέστερον, -έστατα, συγκρ. καί ὑπερθ. τοῦ ἐπιερ. **σωφρόνας**.

σωφρονέω, μελλ. -ήσω· ποιητ. **σαοφρονέω** (σῶφρων)· εἶμαι σῶφρων, ὡς καί νῦν σωφρονῶ, ἔχω σῶας καί ὑγιεῖς τὰς φρένας, εἶμαι φρόνιμος, «εἶμαι στὰ καλά μου» || εἶμαι κύριος τοῦ ἑαυτοῦ μου, γίνομαι κύριος τοῦ ἑαυτοῦ μου, κυριαρχῶ ἐπὶ τῶν νεύρων μου (καί τῶν παθῶν μου), συνέρχομαι, γίνομαι (ἢ εἶμαι) μετριοπαθής.

σωφρόνημα, -ατος, τό (σωφρονέω)· πράξις σωφροσύνης, παρῶδειγμα (περίπτωσις) ἐγκρατείας (ἢ μετριοπαθείας), πράξις αὐτοκυριαρχίας.

σωφρονητέον, ρημ. ἐπιθ. τοῦ σωφρονέω· **δεῖ σωφρονεῖν**=πρέπει νὰ εἶναι τις σῶφρων.

σωφρονητικός, ἡ, ὄν (σωφρονέω)· ὁ φύσει σῶφρων, ρέπων πρὸς τὴν κοουιότητα, ὁ μετριοπαθής, ὁ νηφάλιος, ὁ ἐγκρατής, ὁ ἔχων αὐτοκυριαρχίαν.

σωφρονίζω, μελλ. -ίσω, ἀττ. -ῶ (σῶφρων)· καθιστῶ τινά σωφρονα, ὡς καί νῦν τὸν σωφρονίζω, τὸν κάμνω νὰ συνέλθῃ, νὰ συνεισθῆ, νὰ βάλῃ γνῶσιν, τὸν τιμωρῶ τὸν χαλιναγωγῶ. 2) τιμωρῶ, κολάζω, διορθῶν, ὡς καί νῦν «τὸν ἐσωφρόνισα γιὰ τὰ καλά».

σωφρονικός, ἡ, ὄν (σῶφρων)· ὁ φύσει σῶφρων (μέτριος, ἐγκρατής, μετριοπαθής, νηφάλιος).— ἐπιερ. -κῶς.

σωφρονισμός, ὁ (σωφρονίζω)· ὡς καί νῦν, σωφρονισμός, σωφρόνισις, τό νὰ σωφρονίζῃ τις τινα, ἢ τιμωρία || νοθεσία, βελτίωσις.

σωφρονιστής, -οῦ, ὁ (σωφρονίζω)· ὡς καί νῦν, σωφρονιστής, ὁ σωφρονίζων, ὁ ποιῶν τινα σῶφρονα, ὁ κολάζων, ὁ κολαστής || ὁ νουδετῶν, ὁ διορθῶν, ὁ βελτιῶν.

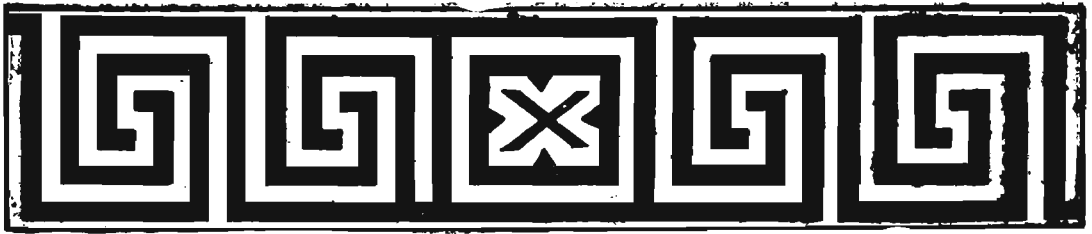
σωφρόνας, ἐπιερ. τοῦ σῶφρων· μετὰ σωφροσύνης, ὡς καί νῦν σωφρόνας, κοσμίως, μετριοπαδῶς, μετὰ ἐγκρατείας, μετὰ νηφαλιότητος.— συγκρ. **σωφρονέστερον**, ὑπερθ. **σωφρονέστατα**.

σωφροσύνη, ἐπικ. **σαοφροσύνη**, ἡ (σῶφρων)· ὡς καί νῦν, σωφροσύνη, φρόνησις, κοσμιότης, τό ἔχειν ὑγιεῖς τὰς φρένας, ὁ χαρακτήρ (ἢ φύσις καί ὁ τρόπος τοῦ φέρεσθαι) τοῦ σῶφρονος || αὐτοκυριαρχία, μετρίοτης παθῶν καί ἐπιθυμιῶν, ἐγκρατεία, νηφαλιότης, ἀγνότης, λατ. temperantia, modestia.

σῶφρων, ἐπικ. **σαῶφρων**, -ονος, δ, ἡ οὐδ. **σῶφρον**, τό (σῶς+φρόνη)· ὁ ἔχων σῶας τὰς φρένας, ὡς καί νῦν σῶφρων, ὑγιής τὰς φρένας, νουνεχής, φρόνιμος, συνετός, κόσμιος || παρ' ἀττ. κυρ. ὁ δασκῶν ἐγκρατείας, ἐγκρατής, ὁ ὑποτάσων τὰ πάθη του εἰς τὸν λόγον, ὁ νηφάλιος, ἡρέμος.— συγκρ. **σωφρονέστερος**, ὑπερθ. **σωφρονέστατος**.

σῶχω, ἰων. τύπος ἀντι ψῶχω· τρίβω, συντρίβω, κατατρίβω, εἰς τεμάχια, κομματίζω.

Ἔτυμ. σῶχω (λατ. *bhsā-, *bhsō-, πρβλ. σανσκρ. bhas- (δρύπτω, τρίβω, κοπανίζω, μοσῶ) (psāti, bābhasti) διὰ τὴν ἀντιστοιχίαν σ: ψ πρβλ. **Σάπρω** ἢ **Ψάπρω**, **Ψάρον** (ἐν ἐπιγραμ.), **Ψάρις** **Ψαφίδα** (δὴ· μὸς Ἀττικῆς), **Ψάφις**.
σῶω, ἐπικ. ἀντι σῶζω.

T

Τό γράμμα τούτο ἀντιστοιχεί πρὸς τὸ σημητικὸν γράμμα tau, τὸ σχῆμα τοῦ ὁποῦοι εἰς τὸν *Μωαβιτικὸν λίθον* ἦτο Χ. Τὸ σχῆμά του εἰς τὸ ἐπὶ μέρος Ἑλληνικὰ ἀλφάβητα, ὡς καὶ εἰς τὸ Λυδικὸν καὶ τὸ Λατινικὸν, εἶναι αὐτὸ τοῦτο τὸ καὶ σήμερον ἐπικρατοῦν, ἦτοι Τ. Εἰς τὸ Ἑτρουσκικὸν ἀλφάβητον εἶχε τὸ σχῆμα ⋈ , ἐκ τοῦ ὁποῦοι πιθανώτατα ἐξεπήγασαν τὸ σχῆμα Χ, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἄπαντὰ ἐν τῷ Ὀμβρικῷ ἀλφάβητῳ, καὶ τὰ ⋈ καὶ ⋈ , τὰ ὁποῖα ἔχει ἐν τῷ ἀλφάβητῳ τῶν Φαλικῶν.

Ὁ παρατιθέμενος πίναξ παρέχει τὸ σχῆμα τοῦ ταυ διαφόρων ἀλφαβητῶν κατὰ τὴν ἐναντι ἐκάστου σημειουμένην ἐποχὴν:

Ὄνομα ἀλφαβήτου	Ἐποχὴ κατὰ προσέγγισιν	Σχῆμα τοῦ γράμματος
ΦΟΙΝΙΚΙΚΟΝ	π. Χ. 1.200	Χ
ΚΡΗΤΙΚΟΝ	1.100—900	⋈
ΘΗΡΑΪΚΟΝ	700—600	⋈
ΑΡΧΑΪΚΟΝ ΛΑΤΙΝΙΚΟΝ	700—500	⋈
ΑΤΤΙΚΟΝ	600	⋈
ΚΟΡΙΝΘΙΑΚΟΝ . . .	600	⋈
ΧΑΛΚΙΔΙΚΟΝ	600	⋈
ΙΟΝΙΚΟΝ	403	⋈
ΡΩΜΑΪΚΟΝ, Ἀποικίων	προκλασσι- κῶν καὶ κλασσικῶν χρόνων	⋈ ⋈
ΡΩΜΗΣ		⋈
ΦΑΛΙΑΚΟΝ		⋈
ΟΣΚΙΚΟΝ		⋈ ⋈
ΟΜΒΡΙΚΟΝ		⋈ ⋈ ⋈
ΚΛΑΣΣ. ΛΑΤΙΝΙΚΟΝ καὶ ἐφεξῆς		⋈
ΚΛΑΣΣ. ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ καὶ ἐφεξῆς		⋈

Τ, τ, ταυ, τό, ἀκλιτον, τὸ δέκατον ἕνατον γράμμα τῆς Ἀλφαβήτου, ὡς ἀριθμητ. τ' = 300, ἐν φ, τ = 300.000.

Ἄλλοιῶσεις τοῦ τ ἐν ταῖς διαλέκτοις: ἐν τῇ Αἰολ. καὶ Δωρ., τὸ τ ἐνίοτε ἀντὶ τοῦ σ, ὅπως π.χ. τὸ (πρὸλ. λατ. *tu*), *τοί*, *τέ*, *τῦκον*, *φατί* κ. ἄ. ἀντὶ *σού*, *σού*, *σέ*, *σῦκον*, *φασί*. 2) ἐν τῇ νεωτέρᾳ Ἀττικῇ, ττ ἀντὶ σσ, ὅπως *πράττω*, *τάττω* ἀντὶ *πράσσω*, *τάσσω*. 3) ἐν

τῇ Ἴων. τ κεῖται ἐνίοτε ἀντὶ τοῦ θ, ὡς *αἶτις* ἀντὶ *αὔτις*, ἢ οὐσιαστ. κατάλ. -τρον ἀντὶ -θρον, ὡς *κόσμητρον*, *φόβητρον*, *μίσητρον* ἀντὶ *κόσμηθρον*, *φίβηθρον*, *μίσηθρον*. 4) τὸ τ παρενεβάλλετο ἐνίοτε εἰς μερικὰς λέξεις διὰ μετρικοῦς λόγους, ὡς *πτόλις*, *πτόλεμος* ἀντὶ *πόλις*, *πόλεμος*. 5) ἐν τῇ Δωρ. καὶ Ἴων. τὸ τ ἐκπίπτει ἐκ τῶν πλαγίων πτώσεων οὐδετέρων τινῶν τῆς τρίτης κλίσεως, ὡς *κέραιος*, *τέραιος*, *κέραιος* ἀντὶ *κέραιος*, *τέραιος*, *κέραιος*.

Τ', κατ' ἐκθλιψιν ἀντὶ τοῦ τε (βλ. λ.). 2) τὸ μόριον **τοῖ** ἐνοῦται διὰ τῆς κράσεως μετ' ἄλλων μορίων ἀρχομένων ἀπὸ φωνήεντος εἰς μίαν μετ' αὐτῶν λέξιν, ὡς *τᾶν*, *τᾶρα*, *μεντᾶν* ἀντὶ *τοῖ ἄν*, *τοῖ ἄρα*, *μέντοῖ ἄν*, τὰ ὁποῖα ἐσφαλμένως ἐγράφοντο ἄλλοτε καχυρισμένως (τ' ἄν, τ' ἄρα, μέντ' ἄν) ὡς προϊόντα ἐκθλιψέως. 3) οἱ τύποι τοῦ ἀρθρου *τά*, *τὰ* οὐδέποτε ἐκθλιθόνται, ἐνθ' ἐνοῦνται μετ' ἄλλων λέξεων κατὰ κράσιν, ὡς *τάγαθόν*, *τάγαθᾶ* ἀντὶ *τὸ ἀγαθόν*, *τὰ ἀγαθᾶ*. 4) οἱ τύποι τῆς ἐρωτ. ἀντων. *τί* καὶ τῆς ἀορ. *τί* οὕτε ἐκθλιψιν πάχουσι οὕτε κράσιν.

τά, οὐδ. πληθ. τῶν θ, θ' καὶ θς.
ταθέρινα, -ης, ἡ' ὡς καὶ νῦν, ταθέρινα, ταθερινοῦτον, οἰνοπωλεῖον, καπηλεῖον, πανδοχεῖον, ξενοδοχεῖον (Πρ. Ἀποστ. κη' 15), λατ. *taberna* || *τρεῖς ταθέρινα* (θέσις τις ἐπὶ τῆς Ἀππίας ὁδοῦ).

τάγαδά, ἀτι. κατὰ κράσιν ἀντὶ *τὰ ἀγαθᾶ*.

ταγγή, ἡ' ὡς καὶ νῦν, κοιν. «ταγγάδα», «τασγγίλα» [ταγγή' καὶ τάγγος, τό, καὶ ταγγίσις μετὰ τῆς αὐτῆς σημ. ταγγός (ὡς καὶ νῦν, ταγγός, «τασγγός») ταγγίζω (εἶμαι ταγγός, ταγγιάζω, «τασγγίζω») ταγγεῖναι ἔερ. τύπος τοῦ λαπ. *(s)teḡ-, *(s)teḡ- ἐν τῷ ισλ. *stoekr* (δυσωδῆς, βρωμερός), πορν. *stoek* (πικρός, ταγγός), *stoekja* (δζω, βρωμάω), ἱρλ. *techt* (ουσωδία).

τάγεια, ἡ (ταγεύω) τοῦ ἀρχηγοῦ (ἡγεμόνος) || γεν. ἀρχηγία, ἡγεμονία, κυριαρχία.

τάγεις, -εῖσα, -έν, μετ. παθ. ἀορ. θ' τοῦ *τάσσω*. **τάγεύω**, μελλ. -σω (ταγός) εἶμαι ταγός (βλ. λ.) || γεν., ἀρχω, κυβερνῶ, δυναστεύω, διατάσσω.— παθητ., εἶμαι ἠνωμένος ὑπὸ ἑνα ταγόν, διοικουμαι, κυβερνῶμαι (ἐπὶ θεσσαλικῶν πόλεων).— μέσον, διατάσσω (παραγγέλλω) νά ταχθῶσιν στρατιῶται (νά καταλάβουν τὰς θέσεις τῶν).

τάγέω, μελλ. -ήσω (ταγός) εἶμαι ταγός (δηλ. ἀρχων, κυβερνήτης).

τάγη (Α), ή (τάσσω)· — τάξις (βλ. λ.), παράταξις, διευθετήσεις | διαταγή.

τάγη (Β), ή (τάγος)· έξουσία, άρχή | ώς περιληπτικόν όνομα, οι άρχοντες, οι άρχηγοί.

τάγηνον, τό ώς τό τήγανον (βλ. λ.), τηγάνιον, κειν. «τηγάνιον» [τάγηνον <τήγανον δι' άμοιβαίας μεταβάσεως φθόγγων: άγγλ.-σαξ. *brocan* (καίω, καυτηριάζω), *broceie* (δός, πυράς), παλ.-γερμ. *dahhazzan* (έκβάλλω φλόγας), *zap. *feg-*].

τάγκλημα, -ατος, τό, άπτ. κατά κρᾶσιν, άντι τό *γκλήμα*.

τάγμα, -ατος, τό (τάσσω)· διάταξις, θεομός, διαταγή, έντολή. 2) όσμα στρατιωτών, τμήμα στρατού, ώς και νῦν τάγμα.

τάγος, ό (τάσσω)· ό διατάσων, ό κυβερνών, κυβερνήτης, άρχηγός, ήγεμών | κυρ. τίτλος του άρχηγού τής Θεσσαλικής δημοσπονίας [ταγός· ταγτώ· ταγός δι' έτυμ. βλ. τάσσω].

τάγ-ούχος, ό (τάγη+έχω)· ό έχων τήν ταγήν (βλ. λ.), ό ταγός, ό άρχηγός, ό άρχων.

τάδελοφού, κατά κρᾶσιν άντι τό *άδελοφού*.

τάδικον, κατά κρᾶσιν, άντι τό *άδικον*.

τάδεις, -είσα, -έν, -μτχ. πρθ. άρ. α' του *ταίνα*.

τάδιον, έπ. παθ. άορ. α' του *ταίνο*.

ταί, έπ. και ίων. άντι *αι*, όνομ. πληθ. του άρθ. *δ*.

ταϊνάρος, ό, ή, ώς. και **ταϊνάρον**, τό τό γνωστόν άκρωτήριο τής νοτιωτάτης άκρας τής Λακωνικής.

ταϊνία, ή (ταίνω)· ώς και νῦν, ταϊνία, στενή λωρίς ύφάσματος λινού ή μαλλίνου, περιδέσμος, λατ. *taenia* | κυρ. ταϊνία πρὸς άνάδειον τής κόμης, κεφαλόδεσμος φορούμενος ώς έμβλημα νίκης [ταϊνία <έπ'θ. *ταϊνός <*ταν]ός, *ιαπ. *tj-jo-s* : ταίνω].

ταϊνό-πωλις, ή (ταϊνία+πωλέω)· ή πωλοόσα ταϊνίας, ή πωλήτρια ταϊνιών.

ταϊνώω, μελλ. -ώσω (ταϊνία)· δένω διά τής ταϊνίας, περιδένω (περιοτέφω) τήν κεφαλήν τινος και δὴ του νικητού.— μέσον, δένω τήν κεφαλήν μου και δὴ με ταϊνίαν, φέρω ταϊνίαν περι τήν κεφαλήν.— παθητ., στέφομαι, στεφανούμαι.

ταΐιον (και *ταΐιον*, βλ. λ.), κατά κρᾶσιν, άντι τό *αΐτιον*.

τάκει, **τάκείων**, κατά κρᾶσιν, άντι τά *εκει*, τά *εκαίον*.

τάκερός, ά, όν (τάκηναι του *τήκω*)· ό τηκόμενος έν τῷ στόματι, αναλελυμένος, ρευστός, ύποκειμενος εις τήξιν, μαλακός, απαλός, τρυφερός | μτφρ., ό τηκόμενος, λυώνων άπό τό πάθος, άπομαραινόμενος, φθίνων.— || άνεργ., ό συντελών εις τήν τήξιν (εις τήν διάλυσιν, εις τόν θρασμόν) [δι' έτυμ. βλ. *τήκω*].

τάκηναι, άπφ. παθ. άορ. *β'* του *τηκω*.

τακτικός, ή, όν (τάσσω)· ό άρμόζων (ό κατάλληλος) εις τήν τακτοποίησιν ή διατάξιν, ό Ικανός εις τό παρατάσσειν στρατεύματα πρὸς μάχην | *τακτικός άνηρ*—έμπειρος στρατιωτικός | τά *τακτικά*—ή *τακτική* (ένν. *τέχνη*)—ώς και νῦν, ή τακτική (έν τῷ στρατ. γλώσσῃ).

τακτός, ή, όν, ρημ. έπιθ. του *τάσσω*· ό τεταγμένος, διατεταγμένος, προδιαγεγραμμένος, καθωρισμένος σταθερός | *τακτόν άργύριον*—ώριμον ποσόν χρημάτων.

τάκω, θωρ. άντι *τήκω*.

τάλθ-εργός, όν (*ελάω+έργω)· καρτερικός, ύπομονητικός, δυνάμενος νά ύπομένη τούς κόπους διό παν έργον, εργατικός.

(Έτυμ.: *ταλα-[F]εργός*· *ταλα-κάρδιος*· *δημρ. ταλα-πειρίος*· *ταλα-πενθής*· *τάλα-φρων* (=ταλασίφρων)· *ταλαός* (=ελήμων)· βλ. *ελάω.

τάλαινα, θηλ. του *τάλας*.

τάλαι-πυρός, μελλ. -ήσω· πρκ. *εταλαιπώρημα*.— παθητ. μετά μέσ. μελλ. -ήσομαι· παθ. άορ. *εταλαιπώρηθη*· πρκ. *εταλαιπώρημαι* (*ταλαιπωρος*)· ώς άπ'θ., ύφίσταμαι (ύποκειμαι εις) ταλαιπώριαν (κακουχίας), εργάζομαι σκληρώς | ύποφέρω, βάσανα, δοκιμάζω λύπας.— || *μτφρ. κουράζω τινά, τόν κατα-*

τρώω, τόν φθείρω, τόν κατατρίβω, τόν καταπονώ, τόν ένοχλώ κατά τρόπον που προκαλει τήν άνίαν του, ώς και νῦν «τόν ταλαιπώρω».

τάλα-πυρία, ίων. -ήη, ή· ώς και νῦν, ταλαιπυρία, βαρεία και έπιμοχθός εργασία, πολός κόπος, κακοπάθεια, κακουχία | έν τῷ πληθ., σωματικα κακουχία, βάσανα. 2) σωματική νόσος, σωματικός πόνος | *άδλιότης, δυστυχία*.

τάλαί-πυρος, ον (τάλας)· ώς και νῦν, ταλαίπυρος, ό ύποφέρων (ύπομένην) βαρείας και έπιπόνης εργασίας, ό υπερβολικά μοχθών.— || ό πάσχων δεινός, *άδλιος, δυστυχής, δεινοπαθών*.— || και *έπι πραγμ., ταλαίπυρος βίος*=βίος πλήρης ταλαιπωριών.— *έπιρρ. ταλαιπώρος*.

Έτυμ.: *τάλαί-πυρος*· *ταλαιπυρέω*· *ταλαιπυρία*· πρβλ. *Ταλαι-μένης, τάλαι-φρων, -ονος, ταλασί-φρων, -ονος*· βλ. και έν *ελάω—διό τό τμήμα -πυρος πρβλ. Ήσυχ. «*πυρεῖν*· *κηδεύειν, πενθεῖν, επωρησαι*· *λυπησαι*», «*πωρηται*· *ταλαιπυρία, πένθος*», «*επώρος*· *δ ταλαίπυρος*· *πηρός* (=άνάπηρος), βλ. έν *πήμα*.— άλλοι, *ορθότερον, δέχονται θέμα -πυρο-* (πό νος, κόπος, κίνδυνος), *συγγ. τῷ παλ.-γερμ. fāra* (κίνδυνος), *άγγλ.-σαξ. foer* (κίνδυνος, έπίθεσις), *παλ.-νορρ. fār* (βλάβη, δυστυχία, άλγος, άμηχανία, έχθρα), *γοθ. ferja* (πρόσωπον τοποθετημένο πρὸς τινά σκοπόν).

τάλαί-φρων, -ονος, ό, ή (*ελάω+φρήν)· καρτερόψυχος, ό πολλά ύπομένην (και ύποφέρων) ψυχικώς, έλεεινός | ώς. γενναίοψυχος, *τολμηρός*.

τάλθ-κάρδιος, ον (*ελάω+καρδία)· ό έχων ύπομονητικήν τήν καρδίαν, *μεγέθυμος, μεγαλόκαρδος*. 2) ό πολλά ύποφέρων, *ταλαίπυρος, έλεεινός, άξιόδρηντος*.

τάλάντερος, α, ον, *συγκρ. του τάλας, και τάλάντατος*, η, ον, *υπερβει. του τάλας*· *δυστυχέστερος, δυστυχεότατος*.

τάλαντεύω, μελλ. -σω (*τάλαγον*)· ώς και νῦν, *ταλαντεύω τι, τό κινώ επέρα-δωδε*, τό δονώ.— *παθητ. κυμαίνομαι, κινούμαι τῆδε κάκεισε, κραιβίνομαι, αίωρούμαι, ώς και νῦν ταλαντεύομαι*. 2) *ζυγοστατώ, ζυγίζω, σταθμίζω, μετρώ (ύπολογίζω) διά του θάρους*.

τάλαντιαίος, α, ον (*τάλαντον*)· ό έχων *άξιαν τάλαντου*. 2) ό έχων *θάρους ενός τάλαντου, ό ζυγίζων έν τάλαντον*.

ταλαντίζω=*ταλαντεύω* (βλ. λ.).

ΤΑ'ΑΛΑΝΤΟΝ, τό· *ζυγός, ζυγαριά, «ζύγι»* | έν τῷ πληθ., *ζεύγος δίσκους διπλοῦ ζυγοῦ, πλάστιγγες, πλάστιγγε*.— || *παν τό ζυγίζόμενον* | κατά τό πλείστον *δμως έν χρήσει έπι ώρισμένου θάρους, τό θάρους ενός τάλαντου, τάλαντον* (ώς *θάρος*) | έν τοις μεθ' *Όμοιον χρόνοις ή λ. τάλαντον* *είχε διπλήν σημασίαν*: 1) *τάλαντον* *ώς θάρος* (διαφέρειν κατά τά διάφορα μετρικά συστήματα), και 2) *τάλαντον* *ώς χρέγμα* (έξισούμενον πρὸς τό αντίστοιχον θάρους χρυσοῦ ή άργύρου), *τ. έ. θάρους ενός τάλαντου* *έξ άργύρου, ή ποσόν χρημάτων ίσοδυναμούντων πρὸς τό θάρους ενός τάλαντου*. *Τό τάλαντον* *ίσοῦτο πρὸς 60 άττικάς μνάς, έκάστη δὲ μνά πρὸς 100 άττικάς δραχμάς*. 3) *τό κατ' αναλογίαν κατανεμόμενον εις τινά*.

Έτυμ.: *τάλαντον*, -α· *τάλαντα* *κυρ. είναι* *ό πληθ. του τάλαν*, *γεν. τάλαντος* (εὐθ. του *τάλας*)· *ό έν. τάλαντον* *είναι έτεροκλ.*· *έντεθεν τό δημρ. άτάλαντος, Αταλάντη*.

τάλαντ-ούχος, ον (*τάλαντον+έχω*)· *ό κρατών τά τάλαντα* (*θηλ. τούς δίσκους τής πλάστιγγος*) | *μτφρ., ό μετατρέπων τόν ζυγόν τής μάχης, ό κρατών εις τάς χειράς του τήν έκβασιν τής μάχης*.

τάλαός, ή, όν (*ελάω)=*τάλας* (βλ. λ.), *ελήμων* (βλ. λ.), *ταλαιπώρος* | *ύπομονητικός, καρτερικός* | *δθεν, δύστηνος, δυστυχής, άδλιος, έλεεινός*.

τάλθ-πειρίος, ον (*ελάω+πειρα)· *ό πολλά παθών, πολλά πάσχων, πολλά ύποστάς, πολλά δοκιμάσας, τήν πειραν πολλών δεινών άποκτήσας* (συν. *έπιθ. του Όδυσεως*) | *δθεν μτγν., τυχοδιώκτης, αλήτης, άγύρτης, πλανόδιος*.

τάλθ-πενθής, ές (*ελάω+πένθος)· *ό πολλά πέν-*

θη (θάλας, συμφοράς) ύποστατός, ό ύπομονητικός έν δυστυχίας. 2) επί πραγμ., επίμοχθος, κοπιώδης.

ΤΑΪΛΑΪΨ, ό πλεκτός κάλαθος, λατ. *quails* || κάλαθος πλεκτός έκ κλάδων λύγου, έν ψ έτίθετο ό νέος τυρός πρός άποστραγγισμόν έκ τοϋ όρου [δι' έτυμ. βλ. *τάλω].

ταλάρος, δωρ αιτ. πληθ. τοϋ τάλαρος.

τάλας, (δωρ. και τάλας), *τάλαινα* (έντοια και τάλας), *τάλαν* γεν. -άνος, -αίνης, -ανος κλητ. *τάλαν* ή *τάλας* (*τάλω)· *ελήμων* (βλ. λ.), ταλαίπωρος, πάσχων, κακοπαθών, δυστυχής, λατ. *miser* || ύπομονητικός, καρτερικός, καρτερόψυχος, γενναιοψυχός || ώς και πεισμών, ισχυρογνώμων, σκληροτόρηλος || θρασύς, άναιδής.— συγκρ. *ταλάντερος*, βπε:θ. *ταλάντατος* [τάλας] γεν. και *τάλαντος* (παρ' Ίπών.) *τάλασαι*, *ελήναι* κυρ. είναι άρχ. μετχ. έν., άπηρεασμένη έκ τοϋ μέλας, -αίνα, -αν].

τάλασιος, α, ον, ίων. και έπ. **τάλασιός**, η, ον (*ταλασία*)· ό άνήκων εις τήν *ταλασίαν* ή τήν έρίων. εις τήν κλώσιν και λοιπήν κατεργασία τών έρίων.

τάλασία, ή (*τάλω) = *ταλασιουργία* (βλ. λ.), ή τών έρίων κατεργασία, τό κλώθειν έρια (τό γενέσιμον και ή ξαντική τών).

Έτυμ. *ταλασία*· *ταλάσιος*· *ταλασιουργός*· *ταλασιουργία* (= *ταλασία*)· ταϋτα προϋποθέτουν λέξιν **τάλατης* (=ό κοπιώζων, μοχθών), δεδομένου ότι ή κατεργασία τών έρίων ήτο ή κατ' έξοχήν άσχολία και ό κατ' έξοχήν μόχθος τών Έλληνιδων τής Άρχαιότητας.

τάλασι-ουργός, μέλλ. -ήσω (*ταλασιουργός*)· κλώθω έρια, τά έπεξεργάζομαι, τά κατεργάζομαι || γεν., κλώθω, νήθω, «γενέθω».

τάλασι-ουργία, ή (*ταλασιουργέω*)· ή κατεργασία τών έρίων.

τάλασι-ουργικός, ή, όν· ό άνήκων εις τήν *ταλασιουργίαν* (βλ. λ.), ό άσχολούμενος (και άπομένως έμπεριός) εις τήν κατεργασίαν τών έρίων· έκ τοϋ

τάλασι-ουργός, ό, ή (*ταλασία*+**εργω*)· ό άσκών *ταλασιουργίαν* (βλ. λ.), ό κατεργαζόμενος έρια (τ.έ. ό νήθων, κλώθων κ.λ.π. τά έρια), ό κλώστης (ύφαντής) μαλλίνων.

τάλασι-φρων, -ονος, ό, ή (*τάλω+*φρήν*)· ό καρτερός τής φρένας, ό καρτερόψυχος, γενναιοψυχός ύπομονητικός, ό άπτότην έχων τήν ψυχήν (τό φρόνημα).

τάλασης, -η, έπ. μ, γ' έν ύποτ. άορ. α' τοϋ *τάλω.

τάλασι-ρίνος ον (*τάλω+*ρίνος*)· ό φέρων άσπιδα έκ σκληροϋ δέρματος ταύρου || μετρ., άκαταμάχητος, άτρόμητος || *ταλασίον πολεμίζειν* = καρτερικός (γενναίος, μετά τόλημης) μάχεσθαι || *ταλασίρινος* (*τάλασι-ρίνος*), μέλλ. -ήσω (πρβλ. 'Ηουχ. αιολ. «*εργήνος*» *δέριμα*), άμην. κ.λ.π. *ρίνος* (βλ. λ.).

τάλασι-φρων, -ονος, ό, ή, συντεμ. άντι *ταλασίφρων*.

τάλαθός, κατά κρῆσιν, άντι τό *άληθές*.

Ταλιθά, Συριακή λέξις· νεάνις, κόρη.

ΤΑΪΛΙΨ, -ίδος, ή· κόρη έπίγαμος (ούσα εις ήλικίαν γάμου), ώριμος διά γάμον, «τῆς πανδρεϊδός» || μελλόγαμος, μελλόνυμφος, μνηστευμένη, νύμφη.

Έτυμ. *τάλις*· *τήλιος*, -εως, ίων. -ιος· *τήλιος*· *τηλίτης* (*οίνος*)· *τηλεθάω*· λατ. *tal-ia, tallia, tallia*, λιθ. *akthias* (νεόβλαστον χόρταν), *talokas* (έφηβος, ώριμος πρός γάμον), *σανοκρ. talia-h* (οινόφορος φοίνις), *talī* (δένδρον τι)· βασιική σημασία είναι ή τοϋ εθλοστόνου, προσινίζω· κατ' άλλους ή λ. *τάλις* είναι δάνασον έκ σημιτ. γλώσσης, συγγ. τῆ *άραμ. ταλιθά* (βλ. λ.), *σπρ. talītha* (=λατ. *ancilla*, θεράπεινα, δούλη)· ή *σάσις* θμος είναι μέλλον τυχαία, και δέν πρόκειται περι δανείου.

τάλλα (ή *τάλλα*), κατά κρῆσιν, άντι τά *άλλα*.

τάμα, κατά κρῆσιν, άντι τά *έμα*.

τάμη, ίων. γ' έν άορ. β' τοϋ *τέμνω*.

τάμειν, έπ. *τάμειν*, άπρφ. άορ. β' τοϋ *τέμνω*.

τάμειον, τό = *ταμείκιον* (βλ. λ.), ώς και νῦν *ταμειον*, θησαυροφυλάκιον | σκευοθήκη, αποθήκη.

τάμεισθαι, άπρφ. μέσ. άορ. β' τοϋ *τέμνω*.

τάμει-χρως, γεν. -ος, ό, ή (*τάμνω*+*χρως*)· ό τέμνων (τραυματίζων) τό δέρμα.

τάμια, έπ. -ίη, ή, θηλ. τοϋ *ταμίας*· ή οικονομός, ή διευζύνουσα τών οίκων, ή διαχειριζόμενη τόν οικονομικό του || ώς. και *γυνή ταμίας* (δη. τῆμας.).

τάμιας, έπ. και ίων. -ίης, -ου, ό (*τάμνω*)· ό τέμνων (κόπτων) και διαμοιράζων, ό *διανομέυς*, ό διαμειραστής, διανεμητής || ό διευθυντής (και επίστατης και επόπτης, έπιμελητής) τών τοϋ οίκου (τών οικονομικών τοϋ οίκου).— || ό *αποταμειών* τά ειοπρατιόμενα και πληρώνων τά δαπανώμενα, ό θησαυροφύλαξ || *ταμίας τοϋ ιεροϋ* = ό *ταμίας* (διευθυντής) τοϋ έν τῆ άκροπόλει τών Άθηνών *ιεροϋ θησαυροϋ*. 2) = λατ. *quaestor*.

Έτυμ. *ταμίας*· *ταμία*, ή· *ταμείον*· *ταμείνω*· κατ' ετινας οίς. βάσις *ταμ-* (ιατ. **ταμ*, συγγ. τῆ **εμ*· έν τῆ *τημέλω* (βλ. λ.)· κατ' άλλους συγγ. τῆ *τέμνω* (έφ' όσον *ταμίας* = ό τέμνων και διανεμνών).

τάμιαία, ή (*ταμείνω*)· τό έργον τοϋ ταμίου, ή διαχειρίσις τών οικονομικών, ή διεύθυνσις, έποπτεία, έπιστοσία (τῶν οικονομικών).— || = λατ. *quaestura*, τό άξίωμα τοϋ ταμίου.

τάμειον, τό (*ταμείνω*)· ώς και νῦν, *ταμειον*, θησαυροφυλάκιον || αποθήκη.

τάμειμα, -ατος, τό (*ταμείνω*)· τό οικονομείν, τό διεύθυνειν τά τῶς οίκου || ό,τι τις άποταμείνει, ιδ. έν τῆ πληθ., ώς και νῦν, τά άποταμείματα, αι οικονομία.

τάμειυτικός, ή, όν (*ταμείνω*)· ό επιτήδειος (ικανός, έμπειρος) εις τό άποταμείνειν, άποταμειυτικός, οικονομολόγος.— || = λατ. *quaestorius*, ό αναφερόμενος εις τό άξίωμα (τό ύπουργημα) τοϋ ταμίου.

τάμειύω, μέλλ. -σω· μέσον (και ώς άποθ.) *ταμειύομαι*· μέλλ. -σομαι· άορ. α' *εταμειουσόμεν*· παθ. άορ. α' *εταμειούθην*· παθ. πρκ. *εταμειύμαι*· είμαι ταμίας, είμαι θησαυροφύλαξ, διευθύνω τά οικονομικά, διαχειρίζομαι, διοικώ || *ούκέτι ταμειύσεις μοι* = εις τό έξῆς δέν θά είσαι πλέον ό θησαυροφύλαξ μου. 2) έν Ρώμη, είμαι *quaestor*.— || μετρ., διανεμώ (διαμοιράζω) πρῆμύζεις (ζωοτροφίας).— || κανονίζω, ρυθμίζω, διευθύνω, κυβερνώ. 2) ώς και νῦν, άποταμειύω, συλλέγω οίκονομίας, έναποδέτω, άπουηκέω· μετρ., δίδω καλήν έκβασιν, διαχειρίζομαι επιτυχώς.

τάμια, ή, έπ. και ίων. άντι *ταμία* (βλ. λ.).

τάμιας, -ου, ό, ίων. και έπ. άντι *ταμίας*.

τάμιος, ή, δωρ. λέξις άντι *πυτυία* (βλ. λ.)· ή πυτία («πυτία»).

Έτυμ. *τάμιος*· *ταμίσιας τυρός* (=ό διά πυτίας παρασκευαζόμενος)· όπό τίνων συσχετίζεσθαι πρός τό παρ' 'Ηουχ. *αγαλατόν· λάγατον άγριον* (ούτινος ύποκορ. είναι *γάλιον* = γαλατοπήκτρα γαλασίδα) (<*γάλα*+*τέμνω*), πρβλ. ώς. *σχίσειν τό γάλα, σχιστόν γάλα, σχίσις τοϋ γάλακτος*.— κατ' άλλους συγγ. τῆ *σανοκρ. talmaghi* (νακούμαι, λιποθυμώ), *talmitici* (όστις ναρκώνει, πνίγει, θασανίζει κλπ.), λατ. *talpium* (ποτόν καρφηρικόν), *talmentis* (μέδυκος), *absinthius* (ό άπέχων τοϋ οίνου, νηφάλιος), *ισογερμ. dämisch* (καταληφθείς ύπό σκοτοδίνης), δεδομένου ότι βασιική ιδέα είναι ή τοϋ σκότους (τῆς ου σκοτίως τοϋ νοϋ).

τάμνω, ίων. άντι *τέμνω* (βλ. λ.).

τάμος, δωρ. άντι *τήμος* (βλ. λ.).

τάμπάλιν, κατά κρῆσιν, άντι τά *εμπάλιν*.

τάμών, μετχ. ίων. άορ. β' τοϋ *τέμνω*.

τάν ή **τῶν**· έκλ. έν χρήσει μόνον παρ' άττ. έν τῆ φράσει «*ώ ταν* ή «*ώ τῶν*» ώς προσφώνησις (κατά τό πλείστον έν καλή ένν.)· *ώ φίλε*, φίλε μου, άγαπητέ μου [*ώ τάν* (<ώ *τάλαν* κατά βράχυνσιν)].

τάν, κατά κρῆσιν, άντι τοϋ *έν*.

τάν, κατά κρῆσιν, άντι τά *έν*.

Ταναγρα, ή· πόλις τῆς Βοιωτίας (βλ. Κ.Ε.Α.).

Ταναγραίος, α, ον· ό κατοικών έν Τανάγρα, ή ό καταγόμενος εκτείδεν.

τάνθ-ήκης, ες (*ταναός* + *άκη*)· ό έχων έπιμήκη και ήκονημένην τήν άκμήν (τήν οίχμην).— || μέγας, μακρός, μακράν εκτεινόμενος.

τάναι-μύκος, ον (*ταναός*+*μυκάομαι*)· ό μυκώμε-

νος τόσον Ισχυρῶς ὥστε νά ἀκούεται ἀπό μακράν.

τάναντία, κατὰ κρᾶσιν, ἀντί τᾶ ἐναντία.

τάνᾶδ-δειρος, *ον* (ταναδῶ+δειρῆ) ὁ μακράν *δειρον* (βλ.λ.) ἔχων, ὁ μακρολαίμης.

τάνᾶδς, ἡ, ὄν, ὡς, καί -ος, -όν (τανύω, τείνω)· τεταμένους, τεντωμένους, ἐκτεταμένους, ἐξηπλωμένους, ἐπιμήκης, μακρός, ὑψηλός [δῖ· ἔτυμ. βλ. τανυ-].

τάνᾶφ-πούς, -ποδος, ὁ, ἡ (τ. Ἐ. ταναφ+πούς (ταναφ+πούς)· ἔπ. ἀντί τανύπους (βλ. λ.).

τάνδον ἢ **τάνδον**, κατὰ κρᾶσιν, ἀντί τᾶ ἔνδον.

τάνδρι, τάνδρος, κατὰ κρᾶσιν, ἀντί τῶ ἀνδρί, τοῦ ἀνδρός.

τάνειαι, αἱ· δοκοί, «δοκάρια», ἐπιμήκη ξύλα, χρῆσιμα εἰς τήν οἰκηγικήν καί τήν οἰκοδομικήν, ἰκρία [θηλ. ἐπιθ. τινός *τανῆς (=σανοκρ. τανύη=λεπτός), διασπῶντος ἐν συνθέτοις (βλ. τανυ-)].

τάνη-λεγής, *ες* (ταναδῶ+λέγω)· ὁ ἐκτείνων (ἐξ-απλώνων) τινά κατὰ μήκος, κατὰ γῆς (ἐπιθ. τοῦ θανάτου), ὁ θανατώνων τινά.— || ὁ ἐπιφέρων (προξενῶν) δεῖνά κακά.

Ἔτυμ.: ἀβσθ. ἄτυμ. κατὰ τινος ὑπόκειται μεταπτωτ. βαθμῆς τῆς ρίζης *ten-* (=τείνω, πρβλ. Ἰλ. II 365 *εἶτε τε Ζεὺς λαίλαπα τείνη*)—λέγει τινί συγγ. τοῖς ἀλέγω, ἀλεγεινός, ἄλγος, πρβλ. καὶ *δυσηλεγής*· κατ' αὐτοῦς μάλιστα *τανηλεγής*=ὁ προκαλῶν (προξενῶν, ἐπιφέρων) ἢ ὁ ἐπεκτείνων τήν δαΐψιν (τό ἄλγος), καὶ οὐχί ἐὸ ἐξαπλώνων τινά κατὰ γῆς, εἰσὶ τὸ λέγω δὲν ἔχει (κατ' αὐτοῦς) τήν σημασ. «ἐξαπλώνω, ρίπτω κατὰ γῆς» (διὰ τὸν ἀορ. *ἔλεξα* βλ. ἐν λέγος)· βλ. ὅμως καὶ λέγω.

τανθαρούς ἢ **τανθαλύς**· τρέμω ἢ ὄσπαρω.

Ἔτυμ.: τὸ ρῆμα ἀπαντᾷ παρὰ τοῖς Γραμματικοῖς μόνον ἀπαντᾷ ὅμως τὸ ρημ. ἐπιθ. *τανθαρουστός* (=ὁ ἐμποῖων τρόπον, ὁ διασσεύων), πρβλ. καὶ Ἦουχ. *εἰκτιανθαρούς*· *τρέμω*, *ετανθαλύζει*· *τρέμει*. *Δωρεῖς. οἱ δε σπιύρειν*· προφανῶς ἢ λ. ἐμφανίζει ἐπιτακτικὴν ἀναδιπλώσιν κατὰ τινος ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ ἡ παρ' Ἦουχ. γλῶσσα *τοιθορούσσω* (περὶ οὐ ὅμως βλ. ἐν *τονθορούς*) καὶ τὸ παλ.-ολαυ. *drūgati* (τρέμω, σείομαι), λιθ. *drugys* (πυρετός) κλπ. (βλ. ἐν *τονθορούς*).

τάνθένδε, κατὰ κρᾶσιν, ἀντί τᾶ ἐνθένδε.

τάνικα, δωρ. ἀντί *τηνίκα*.

ταντάλειος, καὶ -άκος, α, *ον*, ὡς, καὶ -ος, -ον (*Τάνταλος*)· ὁ ἀνήκων (ἢ ἀρμόζων) εἰς τὸν Τάνταλον.

ταντάλις, -ίδος, ἡ (*Τάνταλος*)· θυγάτηρ τοῦ Τάνταλου, ἡ Νιόβη (βλ. Κ.Ε.Α.).

Τάντάλος, -ου, ὁ· ὁ κατὰ τήν Μυθολογίαν βασιλεὺς τῆς Φρυγίας, πρόγονος τῶν Πελοπιδῶν (βλ. Κ.Ε.Α.).

Ἔτυμ.: *Τάνταλος*, προῖον ἐπιτα. ἀναδιπλώσεως (τανταλ- (<*ταλ-ταλ- κατ' ἀνομοίωσιν) ἐκ τοῦ *ιαπ. *tāla-* (*tj), πρβλ. *τάλαντον*) = φέρειν, βαστάζειν· πρβλ. *τανταλεύω*, -ίζω (=ταλαντεύω), *τανταλώω* (=οεῖω, κινῶ, τάλαντεύω, τινάσσω).

τάνυ-, πάντοτε ἐν συνθέσει, π. χ. *τανύ-γλωσσος*, *τανυ-γλώχης*, *τανύδρομος*, *τανυ-ήκης*, *τανύθριξ*, *τανυ-πεπλος*, *τανύπετρος* (=πτέρυγος, -πτερύξ)· πρβλ. *ταναός*, *τανα-ήκης*, *ταναδ-δειρος*, *ταναυ-πούς*, *τανα-ύρης* κλπ.: *σανοκρ. τανύ-η* (θηλ. *τανυῖ-η*) (=λεπτός, ἀνίσχυρος, ἀσήμενος), λατ. *tenuis* μετὰ τῶν αὐτῶν σημασ.· καίτοι τὸ λατ. *tenuis* ἀνάγεται μᾶλλον εἰς *ιαπ. *tēnu-* παρὰ εἰς τὸ θηλ. **tēnvi* τοῦ *ιαπ. *tēnu-*, ἢ κατ' ἄλλους *tēnuis*=*ε*ζλ. *τανα[F]ός* κλιθὲν κατὰ τὰ εἰς -i- θέματα· κατ' ἄλλους μάλιστα τὸ *tēnuis* διατηρεῖ τήν κανονικὴν βαθμίδα καὶ τὸ *ταναός* (**τανα-φος* κατ' ἀφομοίωσιν τοῦ -s- πρὸς τὸ -a-)· πρβλ. ὡς. *καλ.-ιρλ. tana*, *corn. tanow*, *gall. teneu*, *bret. tanao*, *itanav* (λεπτός), *παλ.-γαρμ. dunni*, *νεο-γαρμ. dūnn*, *παλ.-norr. ðunnr* (-nn- (<-nv-)) (Ισχνός), *παλ.-ολαυ. tēnukū* (καὶ *tēnūkū*· καὶ κατ' ἀφομ. *φων. tēnūkū* = *σανοκρ. tēnuka-η*), *λιθ. tenvas* (Ισχνός), *λατ. tēns* (Ισχνός)· βλ. *τανύω*, *τείνω*.

τάνυ-γλωσσος, *ον* (τανύω+γλώσσα)· ὁ ἔχων μακρὰν γλῶσσαν, φλόαρος, δορυβώδης.

τάνυ-γλώχης, -Γνος, ὁ, ἡ (τανύω+γλώχης)· ὁ ἔχων μακρὰν (ἐπιμήκη) καὶ ὀξεταν *γλώχιν* (αἰχμήν).

τάνυ-δρομος, *ον* (τανύω+δρόμος)· ὁ τρέχων πάση δυνάμει (ἐὰν ρυτῆρος) || ὁ τὸν δρόμον τανύων ἢ ἐκτείνων, ὁ τρέχων πολὺ μακρὰν.

τάνυ-έθειρος, *ον* (τανύω+έθειρα)· τανύθριξ (βλ. λ.), «μακρομάλλης», ὁ ἔχων μακρὰν κόμην (ἢ ἀνεμιζομένην) || θηλ. καὶ *τανυέθειρα*.

τάνυ-ήκης, *ες* (τανύω+ἄκη)· ὡς τὸ *ταναήκης* (βλ. λ.).

τάνυ-ἤλιξ, -Ἴκος, ὁ, ἡ (τανύω+ἤλιξ)· ὁ ἔχων μακροχρόνιον ἡλικίαν, ὁ προβεβηκῶς τὴν ἡλικίαν.

τάνυ-θριξ, -τριχος, ὁ, ἡ (τανύω+θριξ)· ὁ ἔχων μακρὰς τρίχας, μακρὰν κόμην, «μακρομάλλης», «μαλλιαρός» (βλ. καὶ *τανυέθειρος*).

τάνυ-κραιρός, *ον* (τανύω+κραίρα)· ὁ ἔχων μακρὰ (κυρ. τεταμένα) κέρατα.

τάνυμαι, παθητ. =*τανύομαι* (βλ. τανύω)· ἐκτείνομαι, τεντώνομαι.

τάνυ-μήκης, *ες* (τανύω+μήκος)· ὁ ἐκτεταμένος εἰς μήκος, ἐπιμήκης, μέγας, ὑψηλός.

τανύν, ἐπίρρ., ὄρθότ. κεχωρισμένος τὰ *νύν* = *νύν*, τώρα, πρὸς τὸ παρόν.

τάνυ-πεπλος, *ον* (τανύω+πέπλος)· ἡ φοροῦσα μακρὸν πέπλον, μακρὰν ἐσθῆτα.

τάνυ-πλεκτός, *ον* (τανύω+πλέκω)· ὁ ἐκ μακρῶν πλεγμάτων ἀποτελούμενος, ὁ σχηματίζων μακρὰς πτυχάς.

τάνυ-πλευρός, *ον* (τανύω+πλευρά)· ὁ ἔχων ἐκτεταμένος (μακρὰς) πλευράς, τεράστιος, πελώριος.

τάνυ-πούς, ἔπ. *ταναυ-πούς*, -ποδος, ὁ, ἡ (τανύω+πούς)· ὁ τεταμένος τοῖς ποσὶ βαδίζων, ὁ θηματίζων μέγιστα θήματα, ὁ ταχύπους || ὁ ἔχων ἐκτεταμένους τοὺς πόδας, ὁ ἔχων μακροὺς πόδας, μακροσκελῆς.

τάνυ-πτερός, *ον* (τανύω+πτερόν)· συγκεκομμένος τύπος, ἀντί *τανυσίπτερος* (βλ. λ.)· ὁ ἐκτεταμένος (μακρὰς) πτέρυγας ἔχων, ὁ ταχέως ἰπτάμενος.

τάνυ-πτερύγος, *ον*, καὶ **τάνυ-πτερύξ**, -ύγος, ὁ, ἡ (τανύω+πτερύξ) = *τανύπτερος* (βλ. λ.), *τανυσίπτερος* (βλ. λ.), ὁ ἔχων ἐκτεταμένας (μακρὰς) πτέρυγας.

τάνυ-ρριζός, *ον* (τανύω+ρίζα)· ὁ ἔχων ἐκτεταμένας (μακρὰς ἢ βαθεῖας) ρίζας.

τάνυσειεν, αἰολ. γ' ἐν. εὐκτ. ἀορ. α' τοῦ *τανύω*.

τάνυσθην, ἔπ. παθ. ἀορ. α' τοῦ *τανύω*· ἔπ. γ' πληθ. *τάνυσθεν*.

τάνυσι-πτερός, *ον* (τανύω+πτερόν)· ὁ ἔχων ἐκτεταμένας (μακρὰς) πτέρυγας, μακρόπτερος, ταχύπτερος, ταχέως ἰπτάμενος.

τάνυστος, -ύος, ἡ (τανύω)· τὸ τάνυσμα, τανυσμός, τάνυσις, τέντωμα || *τανυστός τόξον* = τὸ τάνυσμα (τέντωμα) τόξου.

τάνυ-σφυρός, *ον* (τανύω+σφυρόν)· ὁ ἔχων τεταμένα (μακρὰ, λεπτὰ) τὰ τοῦ ποδός σφυρὰ (θηλ. τοὺς ἀστρογάλους), ἡ καλλισφυρός ἢ ἡ ἔχουσα ὠραίους πόδας.

τάνυ-φλοῖος, *ον* (τανύω+φλοῖος)· ἐπὶ δένδρων, ὁ ἔχων ἐκτεταμένον (ῆτοι μακρὸν, ὑψηλὸν) φλοῖον, γεν. ὑψηλός, εὐμεγέθης.

τάνυ-φυλλός, *ον* (τανύω+φύλλον)· ὁ ἔχων φύλλα τεταμένα (μακρὰ, ἐπιμήκη, ὡς τὰ τῆς ἐλάσιος π.χ.)— || ὁ ἔχων πυκνὸν φύλλωμα, πυκνοφύλλος.

τάνυς· μελλ. -ύσσω, ἔπ. καὶ -ύω καὶ *ύσσω*· ἀορ. α' *ετάνυσα*, ἔπ. *ετάνυσσα* καὶ *τανυσοσά*· παθ. ἀορ. α' *ετανύσθην*· πρ.χ. *ετάνυσομαι*· ἔπ. τύπος τοῦ *τείνω*· ἐκτείνω, τεντώνω, ὡς καὶ *νύν* «τανύζω» || *τανύω τόξον* = «τανύζω» τὸ τόξον (ἔλκω τὴν νευρὰν τοῦ τόξου πρὸς τὰ ὄπισθον πρὸς ἐξαπόλοιον τοῦ βέλους) || τὴν αὐτὴν σημ. ἔχει καὶ ὡς μέσον· *τανύομαι τόξον* = τεντώνω (τανύζω) τὸ τόξον μου, τραβῶ τὴν χορδὴν του πρὸς τὸ μέρος μου || ἐπὶ ἱππων, *τανύω ἱμῶσιν* = «τραβῶ» διὰ τῶν ἱμάντων, δηλ. τεντώνων τὸ ἡνία ὀδηγῶ τοὺς ἵππους, ἢ τοὺς συγκρατῶ, τοὺς ἀναχαίριζω (ἔλκω τὰ ἡνία πρὸς τὸ μέρος μου, τεντώνων αὐτὰ πρὸς τὰ ὄπισθον). 2) ἐκτείνω κατὰ μήκος, ἀπλώνω. 3) μτρ., ἐπιτείνω, ἐκτείνω, δέτω εἰς ὀρμητικὴν κίνησιν (εἰς ταχεῖαν κίνησιν).— || παθητ., ἀπλώνομαι, ἐκτείνομαι, τεντώνομαι, αὐξάνω.

νω εἰς ὄγκον. 2) (κατὰ)κείμαι (εἶμαι, εὐρίσκομαι) ἐξηπλωμένος, εἶμαι ἐκτεταμένος || μτφ. παθ. ἄορ. α' *τανυοσθεῖς* = ἐξηπλωμένος χαμῶ, κείμενος ἐκτόδην, «φαρδύς-πλατύς», νεκρός. 3) μτφρ., ἀγωνίζομαι, ἀσκῶ (γυμνάζω) ἑμαυτόν.

Ἔτυμ. *τανύω* (**τάνυμι*) = *σανακρ.* *tanu-īē* (<**tḥnu-*, ρίζ. *ten-* (=τείνω, τεντώνω), πρβλ. τὰ ἐν *τείνω* ἢ ρίζ. *θάσις τανυ-* ἐπεξετάθη καὶ εἰς ἄλλους χρόνους, π.χ. εἰς τὸν ἄορ. *ἐτάνυσσα*, γ' ἐν. παθ. πρκ. *τετάνυσαι* συνειπία τῆς ὁμοιότητος τῆς διαρκούσης μεταξὺ τῶν *τάνυται-τανύω* καὶ *εἰρῶμεναι-εἰρώω* (ἄπρφ. ἄορ. *εἰρῶσαι*, παθ. πρκ. *εἰρῶσαι*).

ταξι-αρχέω, μελλ. -ήσω (ταξιάρχης)· εἶμαι ταξι-αρχος, εἶμαι διοικητής τμήματος στρατοῦ, διοικῶ.

ταξι-ἀρχης, -ου, δ' = ταξιαρχος (βλ. λ.), ἀντὶ τοῦ ὁποῦ καίται ἐνίοτε.

ταξι-αρχος, ὁ (τάξις+ἀρχω)· ὡς καὶ νῦν, ταξιαρχος, διοικητής (ἀρχηγός, ἡγήτωρ) στρατιωτικοῦ τμήματος (*τάξεως*, βλ. λ.).— II ἐν Ἀθήναις, ὁ διοικητής *τάξεως*, ἦτοι στρατιωτικῆς φάλαγγος πεζικῆς παρεχομένης ὑφ' ἐκάστης τῶν δέκα φυλῶν διὰ καὶ αἱ *τάξεις* αὐταὶ καὶ οἱ *ταξιαρχοὶ* ἦσαν δέκα, ἀντιστοιχοῦντες πρὸς τοὺς δέκα *φυλάρχους* (διοικητὰς ἱππικοῦ).

ταξι-λόχος, ον (τάσσω+λόχος)· ὁ (δια)τάσων (διοικῶν) λόχος (γεν. τμήμα στρατοῦ).

ταξιόω, καὶ συν. μέσ. **ταξιόομαι** (τάξις)· βάλλω εἰς τάξιν, παρατάσσω (πρὸς μάχην).— παθ., παρατάσσομαι, τίθεμαι εἰς τάξιν μάχης.

τάξις, -εως, ἰων. -ιος, ἢ (τάσσω) τακτοποίησις, διευθέτησις, διάταξις || ἐπὶ στρατιωτῶν, στρατιωτικὴ παράταξις, ἢ στρατηγικὴ διάταξις τμήματος στρατοῦ. 2) τάξις (παράταξις) μάχης, λατ. *acies*. 3) ἀπλή τάξις ἢ σειρά στρατιωτῶν, λατ. *ordo*. 4) θέσις τις ἢ σημεῖον τῆς ὄλης γραμμῆς μάχης, λατ. *statio* : *ἐκλείπω τὴν τάξιν* = ἐγκαταλείπω τὴν ἐν τῇ γραμμῇ τῆς μάχης θέσιν μου. 5) ὡς τὸ *τάγμα* (βλ. λ.), τμήμα στρατοῦ, φάλαγγς || ἐν Ἀθήναις, φάλαγγς πεζικῆς παρεχομένη ὑφ' ἐκάστης ἐκ τῶν δέκα φυλῶν (βλ. *ταξιαρχος*) || ὡς. καὶ ἐπὶ μικροτέρων τμημάτων στρατοῦ (σύνταγμα, τάγμα, λόχος) || ὡς. καὶ ἐπὶ πλοίων, μοῖρα στόλου || γεν. ὁμίλος, ὁμάς, σωματεῖον, διασός.— II διευθέτησις, τακτοποίησις, διάταξις, τάξις. 2) ὁ κατ' ἀναλογίαν καθορισμός φόρου (βάσει ἐκτίμησως τῆς περιουσιακῆς καταστάσεως). 3) πολιτεύμα, πολιτικὸν σύνταγμα.— III μτφρ., ἢ θέσις, ἢ τάξις, τὸ ἀξίωμα, ὅπερ κατέχει τίς, ἢ κοινωνικὴ θέσις, ἢ ἰδιότης, τὸ ἐπάγγελμά του || ἐν *ἐχθροῦ τάξις* = ὡς ἐχθρός, ἐν τῇ ἰδιότητι ἐχθροῦ. 2) τὸ καθῆκον ἐκάστου πρὸς τοὺς ἄλλους : ἢ *εὐνοίας τάξις* = τὸ καθῆκον τῆς εὐνοίας (ἢ υποχρέωσις τῆς πρὸς τοὺς ἄλλους κωλυσύνης).— IV τάξις ἀνδρώπων (τῶν ἀρχόντων π. χ.).

ΤΑΨΟΣ, ὁ ἢ σμίλας (τὸ δένδρον), λατ. *taxus*.

ΤΑΨΕΙΝΟΣ, ἢ, ὄν' χαμηλός, λατ. *humilis*: 1) ἐπὶ τόπου, ὁ κείμενος χαμηλὰ, χαμηλός || ἐπὶ ἀναστάσεως, μικρός τὸ ὕψος, «κοντός». 2) ἐπὶ καταστάσεως, κοινωνικῆς θέσεως, ὁ ταπεινωμένος, ἀσήμενος καταγωγῆς, ποταπός, «πιποτένιος». 3) ἐπὶ ψυχικῆς διαθέσεως, ὁ διατελὼν ἐν ἀδύμῳ (ἐν ἀπογνώσει), ὁ ἔχων πεπτωκὸς τὸ φρόνημα, ἐξητυλισμένος, ἢ ἠθικῶς, ἐν κακῇ ἐνν., ὀδύλος, «πρόστυχος», ἀχρεῖος || ἠθικῶς, ἐν καλῇ ἐνν., ὡς καὶ νῦν, ταπεινός, ταπεινόφρων, μετριοφρων.

Ἔτυμ. *ταπεινός* : παλ-νοργ. *þeifia* (πατῶ, καταπατῶ, καταπιέζω), *þof* (ἀδιάκοπος ἀγωνία ἢ πάλη), ἐκ ρίζ. *iap-* (=πιέζειν) πῖθ. συγγ. καὶ τῷ *σανκρ.* *tāpā* (σφιγγῶ, πιέζω).

ταπεινότης, -ητος, ἢ (ταπεινός)· ἡ χαμηλότης, σμικρότης (ἐπὶ ἀναστάσεως). 2) ἐπὶ καταστάσεως (κοινων. θέσεως), ταπεινὴ κατάσταση (ἢ προέλευσις), εὐτέλεια, ἀγένεια, ταπεινώσις. 3) ἐπὶ ψυχικῆς καταστάσεως, κατάπτωσις τοῦ ἠθικοῦ (τοῦ φρονήματος), ἀδύμια, ἀπόγνωσις, ἀπογοήτευσις, κατῆφεια. 4) ἐν κακῇ ἢ θ. ἐνν., χαμέρπεια, ἀδλιότης, φουλότης || ἐν καλῇ ἢ θ. ἐνν., ταπεινοφροσύνη, μετριοφροσύνη, μετριοπέθεια.

ταπεινοφροσύνη, ἢ (ταπεινόφρων)· ὡς καὶ νῦν, ταπεινοφροσύνη, ὁ χαρακτήρ καὶ ἡ τακτικὴ τοῦ ταπεινοφρονος, μετριοφροσύνη.

ταπεινόφρων, -ονος, ὁ, ἢ (ταπεινός + φρήν)· ὁ ταπεινὰ φρονῶν, ὁ ποταπὸ φρονήματα ἔχων, χαμέρπης, μικροπρεπῆς, ποταπός. 2) ὡς καὶ νῦν, ταπεινόφρων, ταπεινός, μὴ ὑπερφιάλος, μετριοφρων.

ταπεινώω, μελλ. -άσω (ταπεινός)· καθιστῶ τι χαμηλόν, τὸ χαμηλώνω || μτφρ., μειώνω, ἐλαττώνω, ἐξευτελιζῶ, ὑποβιβάζω || ὡς. θεωρῶ ὡς οὐχὶ πολλοῦ λόγου ὄξιον. 2) ὡς. μτφρ. ἀποθαρρύνω, ἀπογοητεύω, καταρρίπτω τὸ ἠδίκον. 3) ἐν ἢ θ. ἐνν., καθιστῶ τινα ταπεινόν (ταπεινόφρονα).

ταπεινός, ἐπιρρ. τοῦ *ταπεινός* (βλ. λ.).

ταπεινώσις, ἢ (ταπεινώω)· τὸ χαμηλῶμα, ἢ χαμηλῶσις, ἢ καταβίβασις || μτφρ. ἀμικρυνσις, μειώσις || μτφρ. ὡς. ὑποβίβασμός, ἐξευτελισμός. 2) ἀποθάρρυνσις, ἀπογοήτευσις || ταπεινοφροσύνη.

ΤΑΨΗΣ, -ητος, ὁ, λατ. *tapēs*· ὡς καὶ νῦν, τάπης, «χάλι», «ταπέτος», ὑπόστρωμα, «κιλίμι».

Ἔτυμ. *τάπης*, -ητος (καὶ *τάπις* καὶ *θάπις*, -ιδος), δάνειον ἐκ ἐξνης γλώσσης, πῖθ. ἐκ τῆς Ἰρανικῆς πρβλ. *νσο-περσ.* *tāpān* καὶ *tāpādan* (στρέφω, νήθω, ἀμ.τ. κλῶδομαι) ἐκ τινος μ.τ. ἐνεργ. παλ-ιραν. **tāpaya-*, σχηματισθέντος ἐκ θέμ. **tap-* (ιαπ. **tḥp-* : ρίζ. *temp-* (τείνω) διὰ τὴν παραλλαγήν τῶν σημασιῶν πρβλ. γο.θ. *spinnan* (νήθω, κλῶθω), λιθ. *plinti* (πλέκω), *νσο-γερμ.* *spannen*, παλ-σλαβ. *pe.ŕi* (=τείνω, τεντώνω), πρβλ.

λιθ. *tempriū*, *tempri* (τεντώνω δι' ἔλξεως), *timprstū*, *tiiprti* (ἐκτείνωμαι, ἐπιμηκύνωμαι), *timpra* (τένων), *tempriy'va* (χορδῆ τόξου), παλ-σλαβ. *te.ŕina* (σχοινίον, χορδῆ, τένων), διαλ. *teppsi* (τείνω, τεντώνω), παλ-νοργ. (*þambr*) ἢ γλ. *þo.mb* (ἐξεγκωμμένη, ἔγκυος), *þo.mb* (germ. **þamōz-*) = «φουσκωμένο στομάχι», λατ. *tempus*, -oris (χρόνος, κυρ. ὁ ἐκτεταμένος), *temp-lum* (χώρος ἱερός, ἀφιερωμένος), *tempia*, -orum (κυρ. δοκοὶ τοποθετημέναι ὀριζοντίως ἐπὶ τῶν ψαλίδων), ἀρμ. *thamb* (σέλλα κυρ. προσκέφαλον παραπιεσμένον) ((ιαπ. **tḥpā* = λιθ. *timpra* = τένων) ἢ δὲ *ιαπ.* **temp-* (ἐξ ἧς προέχονται) εἶναι ἐπέκτασις τῆς ρίζ. **ten-* (=τείνω), βλ. ἐν *τείνω* παράγωγα : *ἀμφίταπις*, ἢ, *ἀμφί-ταπος*, ὁ, *ἀμφο-τάπης*, ὁ (=τάπης μάλλινος εἰς ἀμφοτέρας τὰς πλευράς.— τὸ λατ. *tapēs* εἶναι δάνειον ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς (ἐκ τούτου δὲ τὸ *νσο-γερμ.* *teppich*).

τάπι, κατὰ κράσιν, ἀντὶ τὰ ἐπι.

τάπεικῆ, κατὰ κράσιν, ἀντὶ τὰ ἐπιεικῆ.

τάπις, -ιδος, ἢ' = *θάπις* βλ. λ. (ὑπερ φαίνεται δι' ἧτο ὁ παλαιότερος ἀτ. τύπος), *τάπης*.

τάπῳ, κατὰ κράσιν, ἀντὶ τὰ ἀπό.

τα-πρῶτα, ἐπιρρ., ἀντὶ τὰ *πρῶτα* (=κατὰ πρῶτων).

τάρα (ἢ *τάρω*), κατὰ κράσιν, ἀντὶ τοὶ *ἄρα*.

τάρωμα, -ατος, τὸ (ταράσσω)· ταραχῆ, σύγχυσις, ἀνησυχία.

τάρωμός, ὁ (ταράσσω) = *τάραξις* (βλ. λ.), διατάραξις, ταραχῆ, σύγχυσις.

τάρωκτρον, τὸ (ταράσσω)· τὸ πρᾶγμα (ἐργαλεῖον) δι' οὗ ταράσσομεν (ἀναταράσσομεν, ἀνακατεύομεν) || σκάλευδρον, «χουλίμαρα», «κουτάλος».

τάρωκτρον, -ατος, ὁ (ταράσσω)· τὸ ταρασσών, διαταράσσων, προκαλῶν ταραχὴν, ταραχοποιός, ταραξίας.

Τάραντινίδιον, τὸ (*Τάρας*), ὀνομαζ. τοῦ *Tāran-tion*, τὸ λεπτόν ἐνδυμα τῶν Ταραντίνων γυναικῶν. **Τάραντινοί**, οἱ (*Τάρας*)· οἱ ἐκ Τάραντος || κυρ. ἐλαφρόν ἱππικόν ἐκ Ταραντίνων ἱππέων φερόντων λόγχας.

τάρωξι-κάρδιος, ον (ταράσσω + *καρδία*)· ὁ τὴν καρδίαν ταράσσων, ὁ προκαλῶν καρδιακὴν ταραχὴν. **τάρωξι-ἱππό-στράτος**, ον (ταράσσω+ἵππος+στράτος)· ὁ διαταράσσων τὴν ἱππικὴν παράταξιν, τὴν παράταξιν τῶν ἱππέων (ἐπὶ τῷ *θημαγωγῷ* Κλέωνος, ἀσπλότου ἐχθροῦ τῆς τάξεως τῶν Ἰππέων).

τάρωξις, ἢ (ταράσσω)· ταραχῆ, διατάραξις, σύγχυσις, ἀνησυχία, δόρυθος, ὀχλαγωγία.

Τάρας, -αντος, ὁ, καὶ ἡ πόλις τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος (ἐν Κόδω Ἰταλίῳ), βλ. Κ. Ε. Λ.).

ΤΑΨΑΨΙΣ, ἀττ. -Ψτω (παρ' ἀττ. καὶ συντετι. **θράσσω**)· μελλ. **ταράξω**, συνηκ. **θράξω**· ἀόρ. α' **ε-τάραξα**· παθητ., μελλ. **ταραχθήσομαι**, ἀλλά καὶ μέσ. μελλ. **ταρξόμαι** μετὰ παθητ. ἐνν. ἀόρ. α' **εταράχθη**· πρκ. **τεταράχμαι**· ὡς καὶ νῦν, ταράσσω, εταράξω, διαταράσσω, ἀνακατῶν, προκαλῶ ταραχὴν (σύγχιον), προκαλῶ ἀνησυχίαν || **ταράσσω τὸν θῆνα** = ἀναταράσσω τὴν ἄμυμον || μτρφ., διεγειρῶ, ἐξεγειρῶ, παροργίζω, ἐξερεδίζω, προκαλῶ. 2) (δια)ταράσσω τὸν νοῦν, συνταράσσω, ἐμβάλλω εἰς ἀνησυχίαν, προκαλῶ σύγχιον, φοβίζω, ἐκφοβίζω, τρομάζω || γυν. ταράσσω, ἐμβάλλω εἰς ἀταξίαν (ταραχὴν καὶ σύγχιον).— παθητ., εἶμαι ἐν ταραχῇ, εἶμαι τεταραγμένος, ταράσσομαι. 3) ἐπὶ πολιτικῶν ὑποθέσεων, ἀναταράσσω, προκαλῶ ἀναταραχάς, συνταράσσω.— παθητ., εἶμαι ἐν τεταραγμένῃ καταστάσει, τελῶ ἐν καταστάσει ἀναρχίας.— || εἰς τὸ ῥῆμα τοῦτο ἀνήκει καὶ ὁ παρ' Ὀμήρῳ ἀπαντῶν ἀμτβ. πρκ. **τέτραχα** (=εἶμαι ἐν καταστάσει ταραχῆς καὶ συγχύσεως, εἶμαι ἄνω-κάτω· ἐπ. γ' ἐν ἑπερο. **τετρήχει**· μτχ. **τετραχῶς**, -υῖα (= τεταραγμένος, ταραχῶδης, ἀνησυχός).

Ἔτυμ.: **ταράσσω**, ἀττ. -άττω **ταραχῇ** δι' ἔτυμ. βλ. **θράσσω**.

Τάραχῃ, ἡ, κατὰ συγκοπὴν παρ' Ἑουχ. καὶ **τάρχη** (**ταράσσω**)· ὡς καὶ νῦν, ταραχῇ, σύγχιος, ἀναταραχῇ, ἀνησυχία. 2) πολιτικαὶ ἀνωμαλῖαι, ταραχῖ, δχλαγωγία.

τάραχος, ὁ (**ταράσσω**) = **ταραχῇ** (βλ. λ.).

τάραχ-ώδης, -ες (**ταραχῇ+είδος**)· ὡς καὶ νῦν, ταραχῶδης, ταραχοποιός, ὁ ἀρεσκομένος νά δημιουργῆ ταραχὴν καὶ σύγχιον, νά προκαλῆ περιπλοκάς.— || ὁ τεταραγμένος, ὁ διατελῶν εἰς ταραχὴν καὶ σύγχιον, ὁ ἐν πλήρει συγχύσει εὐρισκόμενος || ὁ συγκεχυμένος.—ἐπίρρ. -δῶς=ἐν συγχύσει, ἐν ταραχῇ.

ταρβάλεος, α, ον (**τάρβος**)· ὁ πεφοβημένος, τεδορυθημένος, πλήρης φόβου.— || φοδερός, τρομερός.

ταρβέω, μελλ. -ήσω (**τάρβος**)· ἀμτβ. κατέχομαι ὑπὸ **τάρβου** (ὑπὸ φόβου, ὑπὸ τρόμου), εἶμαι περίφοβος, φοβοῦμαι, τρομάζω, ἀνησυχῶ || **τὸ ταρβεῖν**—τὸ διατελεῖν ὑπὸ τῆς κράτος τοῦ φόβου, κατάστασις τρόμου || ὡς. αισθάνομαι σέβας. 2) μτβ., μετὰ αἰτ., φοβοῦμαι τι(να), τρέμω τι(νά).

ΤΑΨΒΟΣ, -εος, τὸ φόβος, τρόμος, ἀνησυχία|| ὡς. σέβας, σεβασμός.— || τὸ ἀντικείμενον τῶν ἀνησυχίαν, τὸ αἴτιον τοῦ φόβου.

Ἔτυμ.: **τάρβος**· **ταρβάλεος**· σανσκρ. tar-jati (ἀπειλῶ, προσβάλλω), λατ. torvus (torvus)=δίσουρος, ἀγριωπός, ἀγριος, στυγνός· ἐξ λατ. *tergn-, *tigr- (τρομάζω, ἀπειλῶ).

ταρδοσύνη, ἡ, ποιητ. ἀντὶ **τάρβος** (βλ. λ.).

ταρδόσυνος, ἡ, ον (**τάρβος**)· ὁ ἐμποιῶν **τάρβος** (φόβον), δεινός, τρομερός || ἐν παθητ. ἐνν., ὁ πλήρης τρόμου, ἐντρομος, περιφόβος.

τάργα ἢ **τάργα**, κατὰ κράσιν, ἀντὶ τὰ **ἔργα**.

τάργανον, τὸ ὄξος, ἐξιδίε, λατ. Iora || **τεταργα-μένος οἶνος** (παρὰ Πλάτ.)=εἰνισιόμενον κρασί.

Ἔτυμ.: **τάργανον**· **ταργάνομαι** (=γίνομαι ὄξος, (δ)ξίνιζω)· πρβλ. Ἑουχ. **εταργαίνειν** **ταράσσειν**·

καλ-ποστ. Brekk (pregerm. *tregno- ἢ *treakno-), μσο-γερμ. Bret-ckes (ἐκκρίμματα, περιπτώματα), gall. froith (ἀλιόθα, δολοσταχίτη), πιθ. τὸ μτγ. λατ. troja (εγουρούνα, κυρ. ζῶον τρεφόμενον με περιπτώματα, μεθ ὡς. τὸ ἰων-αττ. **τρέξ**, γυν. **τρυγός** (εμοδοτός, ἐξιδίε, «κατακάδι», εμούργα) (λατ. *trog-· πρβλ. εἶτα τὸ παρ. Ἑουχ. **εταργάνος**· **κόπρον**, ἐξ λατ. ritz. (s)(e)rog-· καὶ τῆς παραλλ. *(s)ter(e)k-, ἐν τῇ λιθ. Ioresziú, Ierszil (ρουπαῖνα, κοπρίζω τοὺς λειμώνας), Iirsziú, Irszil (παχύνομαι), Iirsziás (παχύς, δολός), Irsziú, Irszil (λιπαίνω ἀγρούς διὰ κόπρου, τοὺς κοπρίζω), Irsziás

(κόπρος), Irsziimas (κόπρισμα), λατ. stercus, -oris (περιπτώματα, κόπρος, σκυρία)· πρβλ. καὶ τοὺς ἐρρίνους τύπους ἐν τῇ gall. Irwne (κάτουρο, κατακάδισμα), brei. Itronk (ἀνδρῶπιον ἔκκριμα, περιπτώμα), λιθ. Irszai (πᾶν τὸ φθειρόμενον), Irsza (πηλός, ὄρβορος).

τάργυριον, κατὰ κράσιν, ἀντὶ τὸ **ἀργύριον**.

τάρχεια, ἰων. **τάρχη**, ἡ (**ταρχειύω**)· τὸ ταρχεύειν, ἡ ταρχειυσις, τὸ ταρχεύω, τὸ πάστωμα || **ταρχειάει** (ἢ **ταρχειάει**), αἰ' ἐργοστάσια (κατ' ἄλλους τόποι) ἐν Αἰγύπτῳ, ἐν οἷς ἐγίνετο ταρχειυσις ἰχθύων (βιομηχανία ἀλιπάστων).

τάρχειους, ἡ (**ταρχειύω**) = **ταρχειάει** (βλ. λ.), τὸ βαλοσάμωμα.

τάρχειυτής, -οῦ, ὁ (**ταρχειύω**)· ὡς καὶ νῦν, ὁ ταρχειυτής, ὁ ταρχειύων, ὁ ἀλατιζών, ὁ παστῶνων || ὁ βαλοσάμωνων, ὁ βαλοσάμωπτης.

τάρχειυτός, ἡ, ὄν, ῥηματ. ἐπιθ. τοῦ **ταρχειύω**· ταρχειυμένος, ἀλατισμένος, ἀλατιστός, παστός· ἐκ τοῦ

τάρχειω, μελλ. -εύσω (**τάρχειος**)· ὡς καὶ νῦν, ταρχειύω, διαφυλάσσω (πτῶμα ἀνδρώπου ἢ ζῶου) ἀπὸ τῆς σήψεως, τὸ διατηρῶ διὰ τῆς χρήσεως διαφόρων φαρμάκων, τὸ βαλοσάμωνω (ἰσως π.χ. τὰς Αἰγυπτιακὰς μομμίας).— || ταρχειύω (ἀλατιζῶ, καπνίζω, παστῶνω) κρέατα ἢ ἰχθύς || **τεμάχη τεταρχειυμένα** = παστά κρέατα.— || μτρφ., ἐν τῇ παθ., φθείρομαι, μαραινόμεαι, φθίνω, τήκομαι, λιώνω.

τάρχηον, τὸ, ἕποκορ. τοῦ **τάρχειος** (βλ. λ.).

τάρχηο-πωλείον, τὸ (**ταρχειοπωλείω**)· ἀγορά (τόπος πωλήσεως) τεταρχειυμένων ἰχθύων (επιστῶν ψαριῶν), ἀλιπάστων.

τάρχηο-πωλείω, μελλ. -ήσω (**τάρχειος+πωλείω**)· πωλῶ ἐπαστά ψάρια ἢ «εταγνόμενα στὸν ἀέρα».— || ἀσχολοῦμαι εἰς τὴν ταρχειυσιον πτωμάτων.

τάρχειος, -ου, ὁ (ἢ **τάρχειος**, -εος τὸ, καὶ **τάρχειον**, τὸ)· πᾶν τὸ διατηρούμενον διὰ ταρχειύσεως, (διὰ βαλοσάμωματος), μομμία (εμούμια).— || γενικῶς, κρέας (ἢ ψάρι) παστό (ἀλατιστό, καπνιστό ἢ τοῦ ἀέρος).

Ἔτυμ.: **τάρχειος**· **ταρχειύω**· σκοτειν. ἔτυμ. (βλ. καὶ ἐν **ταρχῶ**)· τὸ Ἀρμ. Iarex (εἶδος ἰχθύος), καὶ τὸ Συρ. Iarix (ψάρι ἀλατιστό) εἶναι δάνεια ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς.

ταρμύσσω· ἐμβάλλω εἰς φόβον, ἐκφοβίζω, τρομοκρατῶ. [ταρμύσσω (*tirm-)]· πρβλ. Ἑουχ. **εταρμύξασθαι**· **φοβηθῆναι**, ἀ-τάρμυκτος (=ἀφοβός)· ἄλλ. **τρέμω**, λατ. tremo].

τάρπη, ἡ· μέγας κόφινος πλεκτός ἐκ λύγων. [**τάρπη**· **ταρπάνη**· **ταρπός**· οἱ τύποι οὔτοι (μετὰ τῆς σημασι. τοῦ πλεκτοῦ κοφίνου πάντας) εἶναι πιθ. ἀττ. τύποι (ἰων. *sarpi-) ἀναγόμενοι εἰς λατ. *tarp-, περ εἶναι ἐπᾶκτ. τοῦ *tver- τοῦ ἐν τῇ λιθ. Iveriu, Iverti (περιφράττω) (βλ. τὰ ἐν λ. **σερά**)· πρβλ. τὴν ἄλλην ἐπέκτασιν *tvg- ἐν τῇ ἰων. λ. **σαργάνη**, ἀττ. **ταργάνη** (πρβλ. καὶ Ἑουχ. **κόδρη**· **σαργάνη**, **κόφινος**)].

τάρπη, ἐπ. **ταρπήμεναι**, ἀπρφ. παθ. ἀορ. ε' τοῦ **τρέπω**.

ταρρός, ὁ, ἀττ. ἀντὶ **ταρός** (βλ. λ.).

Ταρσεύς, -έως, ὁ· ὁ κάτοικος (ἢ ὁ καταγόμενος ἐκ) τῆς Ταρσοῦ τῆς Κιλικίας.

ταρός, ἀττ. **ταρρός**, ὁ (ὡς. καὶ μετὰ ἑτεροκλ. πληθ. τὰ **ταρόα**) (**τάρσομαι**)· πλέγμα ἐκ καλάμων, «καλαμωτῆ», ἢ καλάμινος κόφινος, κληθεῖς οὕτω διότι ἐν αὐτῇ ἐποποθετοῦν οἱ ἐξηρισμένοι (**ταρσαίνόμενοι**) τυροὶ (εἰτὰ ζηροτύρια), λατ. crates || ὡς. πλέγμα ἐκ καλάμων (καλαμωτῆ) ἐνοικοδομούμενον ἐντὸς πλινθίνων τοίχων διὰ τὴν συνδερῆ τὰς πλινθίνων καὶ τὰς συγκρατῆ || ὡς. γυν., κάλαδος πλεκτός ἐκ κλάδων λύγου, ὡς τὸ **τάλαρος**.— || πᾶσα εὐρεῖται καὶ ἀναπεπταμένη ἐπίπεδος ἐπιφάνεια || **ταρός ποδός**=τὸ πλατὺ μέρος τοῦ ποδός, τὸ πρὸς τοὺς δακτύλους, τὸ μεταξὺ τῶν δακτύλων καὶ τῆς πτέρυγος μέρους τοῦ ποδός (τὸ ἀντιστοιχοῦν πρὸς τὸν **καρπὸν** τῆς χειρός). 2) **ταρός κοπιώος**=τὸ πλατὺ μέρος τῆς κώπης, λατ. palmita || γενικῶς, κώπη. 3)

ταρσός πτέρυγος—τό πλατύ μέρος τῆς ἀναπεπταμένης πτέρυγος, καὶ αἶτα γυν. ἡ δὴλ πτέρυξ.—τέλος ἢ πόλις **Ταρσός** ὠνομάσθη οὕτω ἐκ τοῦ ὅτι, κατὰ τὴν μυθολογίαν, ἐκεῖ ἔπαιον ἡ πτέρυξ τοῦ Πηγάσου.

Ἔτυμ. **ταρσός**, ἀττ. **ταρρός**, πληθ. **οἱ ταρσοὶ** καὶ (ἐνίοτε) **τὰ ταρσά**· **ταρσόμοι**, ἀττ. **ταρρόμοι** (=ἐμπλέκομαι)· **σύνταρρος** (συμπελεγμένος, περίπλοκος)· **συνταρρόω** (=πληρῶ συμπελεγμένων ριζῶν)· **ταρσισά** (ἰων. **ταρσιή**· **ταρσιά**) (=πλέγμα ἐκ καλῶμων πρὸς ἀποξήρανοιν οὐκων)· παλ.-γερμ. **darra**, μεσ.-γερμ., νεο-γερμ. **darre** (germ. ***harzo**, ἰαπ. ***torzā**)=κλίβανος ἀποξηρανσεως, σουηδ. **tarre** (ξηραντήριον), ἄρμ. **thar** (δοκός ἐπὶ τῆς ὁποίας ἀνήρτων τὰ πρὸς στέγνωμα) (ἰαπ. ***tsā**, ἢ ***tsjā**=**ταρσιά**)· ἰαπ. ***ters** (στεγνώνω), βλ. καὶ **τέρσομαι**.

Ταρτάρειος, α, ον· ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Τάρταρον, ἢ ὁ δμοῖος πρὸς τὸν Τάρταρον, τρομερός, φρικτός· ἐκ τοῦ

Τάρταρος, ὁ, καὶ ἡ, μετὰ ἑτεροκλ. πληθ. **τὰ Τάρταρα** (ὡς καὶ ἐν τῇ λατ. **Tartarus**, πληθ. **Tartara**)· Τάρταρος, ἄβυσσος σκοτεινὴ, τόσον βαυτετέρα ἀπὸ τὸν Ἄδην· θσον ἢ Γῆ ἀπέχει ἀπὸ τὸν οὐρανόν, τόπος ἐγκαθεύριξεως τοῦ Κρόνου, τῶν Τιτάνων κλπ. Ὑστερον **Τάρταρος** ἐκαλεῖτο ἡ ὁ «Κάτω Κόσμος» γενικῶς, ἢ ἡ «Κόλασις» (τόπος ὄσσανιστηριῶν), ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ **Ἡλύσια πεδία**· βλ. Κ.Ε.Λ.

Ταρτάρω, μελλ. -ύσω· ἐκοσμονοῶ εἰς τὸν Τάρταρον, ρίπτω (κρημνίζω) εἰς τὸν Τάρταρον.

ταρφέες, οἱ, ταρφέα, τά, πληθ. τοῦ **ταρφύς** (βλ. λ.).

ταρφεῖός, ἄ, ον·=ταρφύς (βλ. λ.).

τάρφθεν, ἑπ. γ' πληθ. παθ. ἄορ. α' τοῦ **τέρπω**.

τάρφθη, ἑπ. γ' ἐν. παθ. ἄορ. α' τοῦ **τέρπω**.

τάρφος, -τος, τὸ (ταρφύς)· δαμνῶν, λόχη, πυκνὸν φύλλωμα [**τάρφος**· **ταρφύς**, πληθ. **ταρφέες, ταρφεῖαι, ταρφέα** (βλ. λ. λ.)· δι' ἔτυμ. βλ. **θρόμβος**].

ΤΑΡΦΥΨ, εἶα (ἡ -ύς), ὄ· πυκνός, συμπεπικνωμένος, συχνός || τὸ οὐδ. πληθ. **ταρφέα** κείται καὶ ὡς ἐπίρρ.· συχνά, συχνάκις, πολλῶκις· τὸ παρ' Ὀμήρῳ ἀπαντᾷ ἐπ. πληθ. **ταρφεῖαι** (οὕτω ὁ Ἀριστοταρχος) ἀνήκει εἰς ἐν. ὄνομ. **ταρφεῖός** (πρβλ. **θαμέες** καὶ **θαμείος**)· ὄσοι δμῶς ἀνάγουσι τοῦτο εἰς τὸ **ταρφύς** γράφουσι **ταρφεῖαι**.

ταρχύω, μελλ. -ύσω· δάπτω (κηδεύω, ἐνταφιάζω) σεμνοπρεπῶς.

Ἔτυμ.· **ταρχύω**· ἀ-**τάρχυτος**· πρβλ. Ἦσυχ. **εταρχάνιον ἐντάφιον**, **εταρχάνον πένθος, κῆδος**· σκοτ. ἔτυμ.· εἰσρωήθη συγγ. τῇ **τάρχος**, ὁπότε κείται ὡς συγχεομ. τύπος ἀντὶ τοῦ **ταριχένω**, ὅπως τὸ **ταρχηρός** ἀντὶ τοῦ **ταριχηρός**· κατ' ἄλλους συγγ. τῇ παρ' Ἦσυχ. **τέρχνα** (**ετέρχνα ἐντάφια**), ὡς καὶ τῇ παρ' Ἦσυχ. ὡς **εταρχάνα περιδειπνον**· Ἠλεῖοις (μετὰ **σ**-ἐν ἀρχῇ)· πρβλ. καὶ **στορχάζω** (Ἦσυχ.)=ἐγκλείω· ἐξ ἰαπ. ριζ. ***stier-gh** (ἐγκλείω, ἐνταφιάζω).

τάσις, -εως, ἡ (τείνω)· ὡς καὶ νῦν, τάσις, ἐκτασις, «τέντωμα» || ὕψωσις, ἐντασις· [**τάσις** = σανακρ. **talti**-h (οειρά, ἀγέλη, θυσία), λατ. -**tenti**- ἐν τῷ **Intentio, contentio** (ἐντασις, προσηπδεια)· ἐξ ἰαπ. ***tjiti**-h, παρὰλλ. τῇ ***tenti**- ἐν τῷ σανακρ. **tánti**-h (κορδόνι, σειρᾷ, ἀχιονίον)· βλ. καὶ **τείνω**].

ΤΑΨΣΩ, ἀττ. -**ττω**· μελλ. **τάξω**· ἄορ. α' **εταξα**· πρξ. **τετάχα**· παθητ., μελλ. **ταχθήσομαι** (μεγν. **ταγήσομαι**), καὶ **τετελ**, μελλ. **τετάξομαι**· ἄορ. α' **εταχθην**· ἄορ. β' **εταχην**· πρξ. **εταχμαι**· δέτω (θάλλω) εἰς τάξιν, συν. ἐν στρατ. ἐνν. τάσσω εἰς τάξιν μάχης, παρατάσσω (ἐπὶ τε στρατευμάτων καὶ πλοίων), τακτοποιῶ.— τὸ μέσον, τάσσω ἑμαυτὸν, παρατάσσομαι, πρὸς μάχην || **επι τεσσάρων ταξάμενοι τὰς ναῦς** = παρατάξαντες τὰς ναῦς εἰς τέσσαρας γραμμάς || καὶ ἀπολ. **τάσσομαι**=παρατάσσομαι πρὸς μάχην, σχηματίζω γραμμὴν μάχης.— τὸ παθητ., τάσσομαι (παρατάσσομαι) ὑπὸ τινος εἰς τάξιν μάχης. 2) θάλλω, τοποθετῶ. 3) ὀρίζω τινά· νά πράξη τι, τοποθετῶ τινά εἰς ὠρισμένην θέσιν.— παθητ., ὀρίζομαι διὰ νά πράξω τι, τοποθετοῦμαι εἰς τινά θέσιν· **τοῦτο ταξάμεθα**=τοῦτο ἔχομεν ταχθῆ νά κάμωμεν, μὲ τοῦτο ἔχομεν ἐπιφορτισθῆ. 4) διατάσσω, παραγγέλλω, ἐν-

τέλλομαι, δίδω ἐντολάς. 5) κατατάσσω, δέτω τι κατὰ τινά τάξιν. 6) καθορίζω ὠρισμένον ποσὸν φόρου, φοροδετῶ κατ' ἀναλογίαν, ἢ γυν. καθορίζω τὸ πληρωτέον ποσόν.— ἐν τῷ μέσῳ, συμφωνῶ (συναινῶ, δέχομαι) νά πληρωθῶ χρηματικῶν τὸ ποσόν· **χρήματα ἀποδοθῆναι ταξάμενοι** = δεχθέντες (συμφωνήσαντες) νά ἀποδώσωσι (νά ἐπιστρέψωσι) τὰ ὀφειλόμενα χρήματα || καὶ ἀπολ., **ταξάμενοι κατὰ χρόνους**=συμφωνήσαντες νά πληρωθῶσιν κατὰ χρονικὰ διαστήματα (κατὰ δόσεις). 7) ἐπιβάλλω ποινάς. 8) γυν., ὀρίζω, καθορίζω, προδιαγράφω || ἀποκαθιστῶ, ἐξομαλίζω· ὁ **εταγμένος χρόνος** = ὁ **τακτός**, ὁ ἐκ τῶν προτέρων καθωρισμένος χρόνος.

Ἔτυμ.· **τάσσω**, ἀττ. **τάττω**, μελλ. **τάξω**, παθ. ἄορ. β' **εταχην**, ρημ. ἐπιθ. **τακτός** (δ ἐν. **τάσσω** ἐσχηματίσθη πιθ. κατ' ἀναλογίαν, ἀντὶ ***τάξω**)· **τάχη**· **τάγμα**· **τάξις**· **τακτικός**· τὸ **τάγος** (βλ. λ.) δημιουργεῖ ἀντιστοιχίαν ριζ. **τάγ-**· **τάγ-** (=τάσσω, κανονίζω, διατάσσω), πρβλ. λιθ. **ra-tógus** (πρέπων, ἀρμόζων, **εὔτακτος**)=λεττ. **raítogs** (πρόσφορος, εὐχρηστος), λιθ. **su-tógli** (συμβάλλομαι μετὰ τινος)· ὡς πρὸς τὸ **τάγος** ὑπεστηρίχθη καὶ ἡ ἀπίθανος προέλευσις του ἐκ τοῦ **στραταγός** κατὰ σύντησιν.

ΤΑΤΑΛΙΖΩ· καλῶ τινά (τὸν φωνάζω) διὰ διωπευτικού (χαϊδευτικού) ὀνόματος, κολακεῖω, καλοπιᾶνω [**ταταλίζω** (=λατ. **blande compello, adulo**, **supplico**) ἐσχηματίσθη προφανῶς ἐκ τοῦ **τατά** (προσφωνήσεως χαϊδευτικῆς τέκνου πρὸς μητέρα), πρβλ. κλητ. **κατῆ** (διὰ τῆς ὁποίας ἡ δοῦλη ἀπηυθύνετο πρὸς τὴν οἰκοδέσποιαν)· βλ. καὶ **τέττα**].

τάτάω, δωρ. ἀντὶ **τητάω** (βλ. λ.).

τάτιον, κατὰ κρᾶσιν, ἀντὶ τοῦ **αἷτιον**.

τάττω, ἀττ. ἀντὶ **τάσσω**.

ταῦ, τό· ὡς καὶ νῦν, τὸ γράμμα **ταῦ** (βλ. **Τ, τ**) [δά-νειον ἐκ τινος σημτ. γλώσσης· πρβλ. ἔερ. **tāw**].

ταῦρειος, α, ον, ὡς καὶ -ος, -ον (ταῦρός)· ὁ τοῦ ταύρου, ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ταῦρον, ἢ γυν. εἰς θοῦν ἢ ἀγελάδα, λατ. **taurinus** || παρ' Ὀμήρῳ, ὁ κατεσκευασμένος ἐκ δερμάτος ταύρου.

ταυρ-ελάτης, -ου, ὁ (ταῦρος + ελαύνω)· ὁ ἐλαύνων ταύρους, ὁ λαμβάνων ἐνεργόν μέρος εἰς ταυροκάθαρσιν, ὁ ταυρομάχος.

ταῦρεος, α, ον (ταῦρος)=**ταῦρειος** (βλ. λ.).

ταυρηδόν, ἐπίρρ. (ταῦρος)· ὡς ταῦρος, δίκην ταύρου, ἀγρίως, λατ. **toro vultu**.

ταυρο-βόλος, ον (ταῦρος + βάλλειν)· ὁ βάλλον (φονεύων) ταύρους, ὁ σφάζων ταύρους.

ταυρο-βόρος, ον (ταῦρος + βορά, βιβρώσκω)· ὁ καταβιβρώσκων ταύρους.

ταυρο-γαστήρ, -ορος, ὁ (ταῦρος + γαστήρ)· ὁ ἔχων γαστέρα ταύρου (δηλ. κοιλίαν μεγάλην ὡς ἡ τοῦ ταύρου) || μφρ., ὑπερμεγέθης.

ταυρο-δέτης, -ου, ὁ (ταῦρος+δέω)· ὁ δένων ταύρου || θηλ. **ταυροδέτις, -ιδος**.

ταυρό-κερας, -ατος, ὁ, ἡ (ταῦρος+κέρως)· ὁ ἔχων κέρατα ταύρου.

ταυρό-κράνος, ον (ταῦρος+κρανίον)· ὁ ἔχων κρανίον (δηλ. κεφαλὴν) ταύρου, ταυροκέφαλος.

ταυρο-κτόνος, μελλ. -ήσω (ταυροκτόνος)· **κτείνω** (φονεύω, σφάζω) ταύρους, ἢ θυσιάζω ταύρους || ὡς, καὶ μετὰ συστ. αἰτ. (λησημονηθείσης τῆς ἐννοίας τοῦ α' συνθετικῶς)· **ταυροκτονῶ βοῦς**.

ταυρο-κτόνος, ον (ταῦρος + κτείνω)· ὁ κτείνων (φονεύων) ταῦρον ἢ ταύρους.— || προπαρξ. **ταυρόκτονος, ον**· ὁ φονευθεὶς ὑπὸ ταύρου.

ταυρό-μορφος, ον (ταῦρος+μορφή)· ὁ ἔχων μορφήν ταύρου.

ταυρο-πάτωρ, -ορος, ὁ, ἡ (ταῦρος+πάτηρ)· ὁ ἐκ ταύρου γεννηθείς, ὁ ταῦρον ἔχων ὡς πατέρα.

ταυρο-πόλος, ἡ, ὡς, καὶ ταυροπόλα, ἡ (ταῦρος + πολέω)· ἐπιθ. τῆς Ἀρτεμίδος, ποικίλως ἐρμηνευόμενον· ἡ λατρευομένη ἐν ταύροις (πρβλ. παρ' Ἦσυχ. **«Ταυρῶ ἢ ἐν Ταύροις Ἄρτεμις»**)· ἡ ἢ ὀχυρὴ ἐπὶ ἄρματος συρομένου ὑπὸ ζεύγους. **ταύρων**· ἡ ἢ θηρεύουσα ταύρους, ἡ κνηγὸς ταύρων.

ταυρό-πούς, ποδος, ὁ, ἡ, -πουν, τὸ (ταῦρος+πούς)· ὁ ἔχων πόδας ταύρου.

ΤΑΥΡΟΣ, ὁ ὡς καὶ νῦν, ταῦρος, ὁ ὄρρηθ βούς || ὡς. καὶ μετ' ἄλλου οὐδ. ὀνότῃ ἐπέχει θέσιν ἐπιθ.: ταῦρος βούς (πρβλ. σὺς κέπρος, κίβρος ἔρξῃ).

Ἔτυμ.: ταῦρος = λατ. *taurus*, ὁμβρ. *toru*, *toruf* (=λατ. *taurus*), πρβλ. καλ-ολαυ- *turfi*, λιθ. *tauras* (γης, θόνασος), Ζενθ. *staora* (μεγαλόσωμον κτήνος, βούς, ἵππος κλπ.), γοθθ. *staur*, παλ-γεσμ. *stior*, ἀγγλ-σαξ. *steor* (ταῦρος), παλ-νοργ. *þiort* (τοῦρος)· ἐξ ἱαπ. **(s)tauro*, **(s)tauro* πρβλ. ὡς. *gaul. tarvos*, ἱρλ. *tarb*, *gaill. tarw* ((καλτ. **tarvo* <**tauro*-κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ **verna*) ἱρλ. *ferb* = ἀγελός)· ἔχραμεν δηλ. ἐν πᾶσι τούτοις δύο σιαιρὰ παραγῶγων τῆς ἱαπ. ρίζης, μίαν μετὰ ἀρχικοῦ *s*- καὶ ἑτέραν ἄνευ αὐτοῦ, προφανῶς ἐκπεσόντος.

ταυρο-σφάγις, μελλ. -ήσω (ταυροσφαγίος)· σφάζω ταῦρον, ἀποκόπτω τὸν λαιμὸν ταύρου: ταυροσφαγίω ἐξ σάκος=ἀποκόπτω τὸν λαιμὸν τοῦ ταύρου καὶ συλλέγω τὸ χυνόμενον αἷμα εἰς τὸ κοίλον τῆς ἀσπίδος.

ταυρο-σφάγιος, ον (ταῦρος+σφάττω)· ὁ σφάζων ταῦρους, ὡς τὸ ταυροκτόνος || ὁ θυσιάζων ταῦρον, ἢ καὶ γεν. ὁ προσφέρων θυσίαν.

ταυρο-φάγιος, ον (ταῦρος+φαγεῖν)· ὁ ἐσθίων ταῦρον ἢ ταύρους (ἐπιθ. τοῦ Βάχου) || ὁ μάγειρος βοέων κρεάτων.

ταυρο-φόνος, ον (ταῦρος+φόνος)· ὁ φονεύων (σφάζων) ταῦρους, ὡς τὸ ταυροσφάγιος || ὁ θυσιάζων, προσφέρων θυσίαν.

ταυρός, μελλ. -ώσω (ταῦρος)· μεταβάλλω εἰς ταῦρον, ἐξαγριύνω.— παθητ. ταυρόσομαι=εἶμαι ἢ γίνομαι ἄγριος ὡς ὁ ταῦρος, λαμβάνω τὴν μορφήν ταύρου, ἐξαγριύνομαι, ἀγριοκτιτῶ.

ταῦς=μέγας, πολλὸς (κατὰ Ἡσυχ.).

Ἔτυμ.: ταῦς (ἱαπ. **taw-ús*) πρβλ. Ἡσυχ. «ταῦσας» *μεγαλύνας, πλεονάσας*· ἰσπανορ. *tanzi*, *tanzi* (εἶμαι ἰσχυρός, δύναμαι), *tanzi* (ἰσχυρός), *tanziama*-h (ἰσχυρότερος), *tanziama* (ἰσχυρός), *tanziama*-h (δυνατός), *tanziama* (δυναμικ, σφοδρότης), *tanzi* (ἐν συνθέσει = λίαν, πολύ), Ζενθ. *tanv* (=λατ. *potent esse*), *tanvaha* (δύναμαι, δύναμις), *tanvizi* (φυσικὴ δύναμις), ἱρλ. *tao* (δύναμις), γοθθ. *þausundi*, παλ-νοργ. *þausund*, ἀγγλ-σαξ. *þausend*, παλ-γεσμ. *stausund* (χιλίοι, πρβλ. νεογεσμ. *tausend*), παλ-νοργ. *þiud*, ἀγγλ-σαξ. *þreo*, παλ-γεσμ. *diud* (μυρὸς), παλ-ολαυ. *tyli* (γίνομαι παχύς), *tykli* (λίπος, πάχος), λιθ. *tykli* (παχύνομαι), *tyukas* (μερὶς λίπους), *tyukas* (τό λίπος), *tylni* (ἐξοικουμοί), *tyvapas* (κατακλιόμενος, πλημυρῶν)· ἐξ ἱαπ. ρίζ. **tawax*, **taw*, **tu* (εἶμαι ἐξωγκωμένος ἐκ τινος)· πρβλ. καὶ τὰ ἐν σάκος, σάκος, *Τευταμίδης*, *τύλη*, *τύλος*, *τύμβος*, *σάτυρος*, *ταῦρος*.

ταῦτα, οὐδ. πληθ. τοῦ οὗτος.

ταῦτά, κατὰ κρᾶσιν, ἀντὶ τοῦ τὰ αὐτά.

ταῦτή, ὡς. καὶ **ταυτή**, δοτ. θηλ. τῆς οὗτος, συγχ. ὡς ἐπίρρ.· κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, τοιοῦτοτρόπως, οὕτως.

ταυτί, ἔπειτα. ἀττ. αἰτ., ἀντὶ ταῦτα.

ταῦτό, ἰων. *ταῦτό*, ἀττ. καὶ *ταῦτόν*, κατὰ κρᾶσιν, ἀντὶ τὸ αὐτό, τὸ αὐτόν. Τὰ ἐκ τούτου σύνθετα ἐπακρίτως σχεδὸν νὰ γράφονται ἄνευ κορωνίδος.

ταῦτό-γε, κατὰ κρᾶσιν, ἀντὶ τὸ αὐτό γε.

ταῦτο-λόγος, ον (ταῦτό+λέγω)· ὁ ταυτολογῶν, ὁ λέγων (ἐπαναλαμβάνων) τὰ λεχθέντα, ὁ λέγων (διαρκῶς) τὰ αὐτά.

ταῦτο-μάτος, κατὰ κρᾶσιν, ἀντὶ τὸ αὐτόματον· τὸ συμβαῖνον κατὰ σύμπτωσιν, τὸ τυχαῖον, τὸ κατὰ τύχην συμβῶν || ἀπὸ ταῦτομάτου (ἀντὶ ἀπὸ τοῦ αὐτομάτου)=ἄφ' ἑαυτοῦ, τυχαίως || πρβλ. καὶ αὐτόματος.

τάφος, παρὰ Πινδ. ἀντὶ ἑτάρος, γ' ἐν. ἀορ. θ', ἄνευ ἐνεστ. ἐν χρήσει· βλ. *τέθηκα*.

τάφιος, α, ον· βλ. *ταφήσιος*.

τάφιος, -ίος, ὁ (θάπτω)· ὁ θάπτων νεκρούς, νεκροθάπτης.

ΤΑΨΟΝ, ἢ (θάπτω)· ὡς καὶ νῦν, ταψή, ἐνταψιασμός, τὸ θάπτειν, τὸ θάψιμον, λατ. *sepultura* || ἐν

τῇ πληθ., ἡ δημοσία δαπάνη γινόμενη ταψή τῶν πρεσόντων ὑπὲρ πατριδος || ἐν τῇ πληθ. ὡς., τόπος ἐνταψιασμοῦ, νεκροταφεῖον, κοιμητήριον.

τάφιος, ἡ, ον, ἐπ. καὶ ἰων. ἀντὶ ταφείος (ταψή)· ὁ ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς ταψήν (εἰς κηδεῖαν, εἰς ἐνταψιασμόν) || *τάφιος ταφήσιος*=οἰκνῶν δι' ἧς περιετυλισσοετο ὁ νεκρός, σάβανον, νεκρικός πέπλος.

τάφιναι, ἀπρφ. παθ. ἀορ. θ' τοῦ θάπτω.

τάφιος, α, ον (τάφος)=τάφιος (βλ. λ.), ὁ τοῦ τάφου || *τάφιος τάφος*=ἐπιτάφιος (ἐπιτύμβιος) στήλη, σῆμα, μνημεῖον.

τάφοδια, κατὰ κρᾶσιν, ἀντὶ τὰ ἐφόδια.

ΤΑΨΟΣ (Α), ὁ (θάπτω)· ταψή, ἐνταψιασμός, κηδεῖα, λατ. *funus* || ὡς. αἱ ἐπικήδειοι τιμαί, αἱ ἐπικήδειοι τελεταί: *τάφου τυχεῖν*=νὰ τύχῃ τῶν ἐπικήδειων τιμῶν, νὰ ἐνταψιασθῶ κατὰ τὰ κεκατανασμένα, μετὰ τὰς συνήθεις καὶ καθιερωμένας νεκρικός τιμὸς || ὡς. καὶ ὁ πληθ. ἐνίοτε ἐπὶ μιᾶς κηδεῖας (ταψῆς).— || ὡς καὶ νῦν, τάφος, τύμβος, μνημεῖον (τάφος μὲν ὁ τόπος ἔθνα ἐναποτίθενται τὰ πτώματα, σῆμα δὲ ὁ ὑπὲρ τὸν τάφον σχηματιζόμενος χωμάτινος γήλοφος) || ὡς. καὶ ὁ πληθ. τίθεται ἐπὶ ἑνὸς τάφου.

Ἔτυμ.: *τάφος*· *ταψή*· δι' ἑτυμ. βλ. *θάπτω*.

ΤΑΨΟΣ (Β), τό, γεν. -ος (τέθηκα)· θάμβος, ἐκπληξίς, κατάπληξις [δι' ἑτυμ. βλ. *θάμβος*].

Τάφος· Τ), ἢ· τὸ ὄρασιον ὄνομα τῆς μιᾶς ἐκ τῶν μικρῶν νήσων τῶν μεταξύ Ἀκαρνανίας καὶ Λευκάδος, ΒΑ τῶν Ἐχινάδων· κατὰ τινὰς τὸ σημερ. «Μεγανήσι». Οἱ κάτοικοι τῆς Τάφου ἦσαν περιβόητοι ναυτικοὶ καὶ πειραταί.

ταφρεύω, μελλ. -σω (τάφρος)· ὀνολίζω τάφρον, ὀρούσω τάφρον.

τάφρη, ἡ, ἰων. ἀντὶ τάφρος (βλ. λ.).

ΤΑΨΟΣ, ἢ· ὡς καὶ νῦν, τάφρος, δρυμα, χάνδαξ, κοιν. «χαντάκι» || *τάφρον εἰλάνω*= ὀρούσω (ἀνορούσω) τάφρον κατὰ μήκος τινος (τείχους π.χ.) [δι' ἑτυμ. βλ. *θάπτω*].

τάφω, μτχ. τοῦ ἀορ. β' ἑταφών· βλ. ἐν *τέθηκα*.

τάχδ, ἐπίρρ. ταχέως, ταχέως, «γρήγορα», δρομαίως, ἀμέσως, εὐθύς, πάραυτα, λατ. *statim*.— || ἐν τῇ περὶ ἀττ. λόγῳ τὸ τάχα συχνὰ συνάπτεται μετὰ τοῦ ἄν πρὸς δηλώσειν τοῦ πιθανοῦ· *πιδανῶς*, ἴσως, δυνατόν... || τὰς αὐτὰς σημασ. ἔχει καὶ ἄνευ τοῦ ἄν.— ὑπερθ. *τάχιστα*· βλ. καὶ *τάχος*, *ταχύς*.

τάχως, ἐπίρρ. τοῦ ταχύς (βλ. λ.).

τάχιός, ἡ, ὄν, ποιητ. (καὶ τοῦ μετγν. περὶ λόγου), ἀντὶ ταχύς (βλ. λ.).

τάχιον, -ονος, οὐδ. τοῦ ταχίων (βλ. λ.), συγκρ. τοῦ ταχύς, λαμβανόμενον συχνὰ καὶ ὡς συγκριτ. ἐπίρρ. τοῦ τάχα.

τάχιστα, συγκρ. ἐπίρρ. βλ. ταχύς.

τάχιστος, ἡ, ὄν, ὑπερθ. τοῦ ταχύς· ὡς καὶ νῦν, τάχιστος, ταχύτατος, γοργότατος, παρὰ πολὺ γρήγορος.

τάχιων, -ονος, οὐδ. *τάχιον*, συγκρ. τοῦ ταχύς.

ΤΑΧΟΣ, -ος, τὸ (ταχύς) ταχύτης, ταχεῖα κίνησις, γοργότης, «γρηγοράδα», ὡς καὶ νῦν τάχος || *τάχος ψυχῆς*=ταχύτης σκέψεως, ταχεῖα ἀντίληψις.— || *τάχος* (ἀπολ., κατ' αἰτ.) συχνὰ κεῖται ὡς ἐπίρρ. ἀντὶ ταχέως (βλ. ταχύς) || μετὰ τῆς αὐτῆς ἐπίρρησις ἐνν. κεῖται καὶ συννημένον μετὰ προθέσ.: ἀπὸ *τάχους*, διὰ *τάχους*, ἐν *τάχει*, κατὰ *τάχους*, σὺν *τάχει* || ὡς. ὡς *τάχος* (δ,τι τάχος)= ὡς *τάχιστα*, δ,τι *τάχιστα* (= μετὰ πάσης δυνατῆς ταχύτητος, ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερον, ἐν πάσῃ σπουδῇ) || ὡς *εἶχον τάχους*= ὅσον ἠδύναντο ταχύτερον, μετ' ὅσον τὸ δυνατόν μεγαλυτέραν ταχύτητα.

τάχδ-ἄλιτος, ον (ταχύς+ἄλιτομαι)· ὁ ταχέως (καὶ εὐκόλως) ἄλιτοκόμενος (κυριεύμενος, κατακτώμενος), εὐάλωτος, εὐκόλοκορλεύτος.

τάχδ-βουλος, ον (ταχύς+βουλή)· ὁ ταχέως (μετὰ μεγάλης σπουδῆς, πολὺ διαστικῶ) βουλευόμενος (σκεπτόμενος) καὶ ἀποφασίζων, ὁ λαμβάνων ταχεῖας (ἐσπευσμένας) ἀποφάσεις.

τάχδ-δάκρυς, υ, γεν. -υος (ταχύς+δάκρυ)· ὁ ταχέως δακρύνων, ὁ εὐκόλως κινούμενος εἰς δάκρυα.

τάχδ-δρόμος, ον (ταχύς+δραμεῖν)· ὁ ταχέως τρέχων.

τάχῃ-εργία, ἡ (ταχύς+εργον) ἡ ταχύτης ἐν τῷ ἐργάζεσθαι, ταχεῖα ἐκτέλεσις.

τάχῃ-ήρης, ες (ταχύς+ήρεια) ὁ ταχέως ἐρέσων, ὁ ταχέως κωπηλατιῶν.

τάχῃ-μηνίς, -εως, ὁ, ἡ (ταχύς+μηνίς) ὁ ταχέως μηνίων, ταχέως ὀργιζόμενος, ὀξύθυμος, εὐερέθιστος.

τάχῃ-μορος, ον (ταχύς+μόρος) ὁ ταχέως ἀποδνησκων, βραχύθιος.

τάχῃ-ναυτέω (ταχύς+ναύτης) πλέω ταχέως.

τάχῃ-νω, μελλ. -ῶνω (ταχύς) ποιῶ τι ταχέως, ἐπιταχύνω, ἐπιπορεύω.— || ἀμτδ., ὡς καὶ νῦν, ταχύνω, κάμνω γρήγορα, οπεύδω, εἶμαι ταχύς, ἐνεργῶ ταχέως.

τάχῃ-πειθής, ες (ταχύς+παίθω) ὁ ταχέως πειδόμενος, εὐπίστος, εὐκολόπιστος, μωρόπιστος («μωροπίστευτος»).

τάχῃ-πέμπος, ον (ταχύς+πέμπω) ὁ ταχέως πέμπων, ταχέως συνδεδυμένος.

τάχῃ-πορος, ον (ταχύς+πόρος) ὁ ταχέως πορευόμενος, ταχέως κινούμενος.

τάχῃ-ποτμος, ον (ταχύς+πότμος) = ταχύμορος (βλ. λ.), ὁ ταχέως ἀποδνησκων, ὁ βραχεῖαν ζωὴν ἔχων, βραχύθιος.

τάχῃ-πους, -ποδος, ὁ, ἡ (ταχύς+πούς) ὡς καὶ νῦν, ταχύπους, ὁ ταχύς (εἰς) τοῦς πόδας, ὁ τρέχων μετὰ μεγάλης ταχύτητος (πρβλ. καὶ ὠκύπους).

τάχῃ-πτερός, ον (ταχύς+πτέρνα) ὁ ἔχων ταχείας πτέρνας, ὁ ταχύς τὰς πτέρνας, δηλ. ταχύς τοῦς πόδας, ταχύπους.

τάχῃ-πτερος, ον (ταχύς+πτερόν) ὁ ἔχων ταχείας πτέρυγας || ὁ ταχύς.

τάχῃ-πῶλος, ον (ταχύς+πῶλος) ὁ ἔχων ταχείς (θηλ. ταχύποδας) πῶλους (ἵππους).

τάχῃ-ρροδος, ον (ταχύς+ῥοθός) ἅ τρέχων μετὰ μεγάλης ὀρμῆς, ταχύς, ὀρμητικός.

τάχῃ-ρρωστος, ον (ταχύς+ῥώσμαι) ὁ ταχέως πετῶν, ταχέως κινούμενος, ταχυκίνητος.

ΤΑΧΥΨ, εἶα, ὅ, ἡ καὶ νῦν, ταχύς, γοργός, ἐγρήγορος, θιαστικός. 2) ἐπὶ γεγονότων, ταχύς, αἰφνίδιος, ὀρμητικός.— || βαθμοὶ παραθέσεως (παραθετικά):

1) τὸ ἁπλ. συγκριτ. **τάχύτερος**, α, ον ἅπαντᾶ κυρ. παρ' Ἡροδότῃ. 2) ἀνώμλ. συγκριτ. **θάσσω**, ἀττ. -των, οὐδ. **θάσσαν**, ἀττ. **θάττων**, γεν. -ονος' τὸ οὐδ. **θάσσαν** (καὶ **θάττων**) ἅπαντᾶ καὶ ὡς ἐπιρρ. (=ταχύτερον, περισσότερον ταχέως). 3) ὁ συγκριτ. τύπος **τάχων**, οὐδ. **τάχων** εἶναι συχνὸς παρὰ μτγν. πεζογράφοις. 4) τὸ ἁπλ. ὑπερθ. **ταχύτατος** εἶναι σπάνιον, τὸ δὲ ἐπικρατήσαν ὑπερθ. εἶναι **τάχιστος**, ἡ, ον || τὸ οὐδ. πληθθ. **τάχιστα** κείται ὡς ἐπιρρ. (=ὡς καὶ νῦν, τάχιστα, ἐν μεγίστῃ σπουδῇ, μετὰ τῆς μεγίστης ταχύτητος) || παρ' Ὁμ. **δτεταχίστα**=ἄσσαν τὸ δυνατόν τάχιστα, ἄσσαν τὸ δυνατόν ταχύτερον, μετὰ πάσης δυνατῆς ταχύτητος (πρβλ. **δτε τάχος**, βλ. **τάχος**), λατ. **quam celerrime** || παρὰ πεζογρ. κείται ὡς ἐπιρρ. καὶ ἡ αἰτ. **τὴν ταχίστην** (ἐνν. **δδόν**)=διὰ τῆς ταχίστης ὁδοῦ, δηλ. ὡς τάχιστα, ἄσσαν τὸ δυνατόν ταχύτερον.

Ἔτυμ.: ταχύς· **τάχα**· **τάχος**· σκωτ. ἔτυμ. πιβ. ταχύς (ιαπ. dhāgh-ús, ἐκ ριζ. dhāgh- συγκρ. **θάσσαν** (ἀττ. **θάττων**) (***θαγχ**-jon).

τάχῃ-σκαρδμός, ον (ταχύς+σκαίρω) ὁ ταχέως σκιρτῶν, ταχυκίνητος.

τάχῃ-της, -ήτος, ἡ, θωρ. -τάς, -άτος, ἡ (καὶ **ταχύτης**, ὡς **βραδυτής** καὶ **βραδυτής**) ὡς καὶ νῦν, ταχύτης, «γοργοράδα», γοργότης, τάχος.

τάχῃ-χειλή, ες (ταχύς+χειλος) ἐπὶ τοῦ αὐλοῦ, ὁ ταχέως (ἢ καὶ εὐκόλως) διὰ τῶν χειλέων φυσώμενος (ἢ παιζόμενος), ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὁποῦ ταχέως κινούνται τὰ χεῖλη τοῦ αὐλοῦ (πρὸς ταχεῖαν ἐναλλαγὴν τῶν παραγομένων ἤχων).

τάων, θωρ. καὶ αἰολ. γεν. πληθ. τοῦ θηλ. ἀρθρου.

ΤΑΩΨ, ἡ **τάως**, ὁ, γεν. ταῶ (ἢ ταῶ), αἰτ. ταῶν (ἢ ταῶν) ὄνομ. πληθ. ταῶ (ἢ ταῶ, καὶ ταῶ) γεν. πληθ. ταῶν αἰτ. πληθ. ταῶς (ἢ ταῶς).— ἄλλ' ὡς καὶ ὄνομ. ἐν. ταῶν· γεν. ταῶνος· δοτ. ταῶν· ὄνομ. πληθ. ταῶνες· γεν. ταῶνων· δοτ. ταῶσιν· αἰτ. ταῶνας· ὡς καὶ

νῦν, ὁ ταῶς (κατ' ἄλλους γρ. τῶς), τὸ ἐπογώνιον, λατ. **paño** || μτρρ., ὁ κομψεύμενος.

Ἔτυμ.: ταῶς· ταῶνες· ταῶς (ὡς καὶ τὰ λατ. **pāno**, -ōnis, καὶ **pānus**) εἶναι θάνια ἐξ ἀνατολ. τιος γλ., ἴσως ἐκ τῆς Ἰνδικῆς, φαίνεται δὲ ὅτι πρόκειται περὶ ὀνοματοποιίας, πρβλ. καὶ παλ.-γερμ. **phāwo**, νεο-γερμ. **pfau** (ταῶς), λατ. **paupilio** (κράζω, ἐπὶ ταῶνων).

TE, ἐγκλιτ. μόριον (=καὶ) ἀντιστοιχοῦν πρὸς τὸ λατ. **que**, ὅπως τὸ καὶ ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ εἰ' ὁδοίς μετὰ τὸ τε ἀκολουθεῖ ἔπειτα τῆ καὶ, δημιουργεῖται αὐτομάτως ἢ ἐνν. τοῦ ἀμφοτέρου (-αι, -α): **εἰδός τε καὶ μίγεθός τε**=κατ' ἀμφοτέρα, τόσον κατὰ τὴν μορφήν ὅσον καὶ κατὰ τὸ ἀνάστημα | **αὐτοὶ τε καὶ ἵπποι** = «καὶ τὰ δύο» (ἢ καὶ οἱ δύο), αὐτοὶ οἱ ἴδιοι καὶ οἱ ἵπποι των.— || παρ' ἐπικ. ποιηταῖς καὶ ἐν τῇ ἰων. διαλ. τὸ μόριον τε συνάπτεται μετὰ ἀναφορ. ἄντων, τῆς ὁποίας ὁμοσ οὐδὲ ὁμοσ ἐπηρεάζει τὴν σημασίαν: **δστε, ὁσος τε** κλπ. ἢ συνάρτησις αὐτῆ ἐξηγεῖται ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι ἀρχικῶς αἱ ἀναφορικαὶ ἄντων. ἦσαν δεκτικαὶ, ὁπότε ἀπηγεῖτο ἢ σύνθεσις των δι' ἐνός συνδέσμου (καὶ οὕτως = **δς**), ἢ τοιαύτη δὲ δεκτικὴ δύναμις τῶν ἀναφορ. ἄντων. ὑφίσταται ἐν τῷ ἁπλ. κειμένῳ ὅταν ὁμοσ βραδύτερον ἢ δεκτικὴ αὐτῆ χροιά ἐξηφανίσθη καὶ αἱ ἀναφορ. ἄντων. ἀπέμειναν ἀμικῶς ἀναφορικά, ὡς παρ' ἄττικοῖς, τὸ μόριον τε ἐξέπεσον ὡς περιττόν, διατηρήθη δὲ ὡς ἀπλοῦν πρόσωπα εἰς τινος μόνον περιπτώσεις: **ὄστε, εἰδός τε, ἐφ' ὄτε, ἄτε, ἔστε** καθ' ὅμοιον τρόπον συνάπτεται ὡς. τὸ μόριον τε μετὰ τινων ἐπιρρ. (ἀναφορ. καὶ ἄλλων): **ἐνθα τε, ὄτε τε, ὄσει τε, ἴνα τε, ἀλλά τε** κλπ.

Ἔτυμ.: τε (ιαπ. ***qve**=σασκρ. **ca**, Ζανδ. **ca**, παλ. περσ. **čā**, λατ. **que**, παλ.-ιρλ. **-ch** (na-ch=οὐχί), γοτθ. **-h** (ni-h=οὐχί) (***ni-hvi**=λατ. **ne-que**), φρυγ. κλπ. **ke**' ἀνήκει εἰς τὰ προέδρα τῶν ἄντων. θεμάτων **qvo**, ἄρκε· παλαιότερα σημασ. («ὄπως») ἐν τῷ σασκρ. **kās'ka**, ἔλλ. **δς-τε**, λατ. **quis-que**, γοτ. **hva-zu-h** (=ὁ πρώτος τυχῶν).— ἐν τοῖς **τότε, ὄτε**, λεοθ. **δτα, θωρ. δκα, δκα**, τὸ δευτέρον τμήμα, (-τε ἢ -κα) εἶναι ἀπλοῦν πρόσωπα καὶ οὐδέμιν ἔχει σχέσιν πρὸς τὸ μόριον τε (πρβλ. ἁπρρ. **δτε τε**).

τέ, θωρ. ἀντὶ **σέ**, αἰτ. ἐν. τοῦ σὺ (βλ. λ.).

τέ, κατ' ἐκθλιφιν, ἀντὶ **εἰ**, οὐδ. πληθ. τοῦ **εἰ** (βλ. λ.).

τέγγω, μελ. **τέγγω** ἄορ. α' **εἰτεγγα**· παθ. ἄορ. α' **εἰτεγγην**· βρέχω, ὑγραίνω, «μουσκεύω», ἐνοτίζω, συχ. διὰ δακρύων || ὄροαζω μὲ τὰ δάκρυά μου 2) μετὰ συστ. αἰτ., **τέγγω δάκρυα**=χύνω δάκρυα, δακρῶν || παθητ., **δμυγῶς εἰτεγγετο**=ἐχύνετο (ἐπιπτε) βροχή.— || ποιῶ τι μαλακόν, μαλακῶν, μαλάσσω, τῆκω || μτρρ., μαλάσσω, κινῶ εἰς εὐσπογγίαν, κάμπτω, κάμνω νά κάμψῃ.— || εἰς βάπτω («βάψω»), χρωματίζω, κηλιδῶν, λατ. **tingere** || μτρρ., ἀναμειγνύνω τι μὲ τι, κηλιδῶν μὲ τι, λατ. **imbuere**.

Ἔτυμ.: **τέγγω**: λατ. **tingō** ((**tinguō** (***tingō** κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ ***unguō**), παλ.-γερμ. **thunkōn, dun-kōn** (βυθίζω, «δουτώ», «μουσκεύω»), ἐξ ἰαπ. ***tegg-** («μουσκεύω»).

Τεγέα, ἰων. -έη, ἡ ἢ γυνωπὴ πόλις τῆς Ἄρκαδος (βλ. Κ.Ε.Λ.).

Τεγεάτης, ἰων. -ήτης, ὁ (Τεγέα) ὁ ἐν Τεγέᾳ οἰκῶν, ὁ ἐκεῖθεν καταγόμενος, ὡς καὶ νῦν Τεγεάτης || θηλ. **Τεγεαῖτις**, -ιδος (ἐνν. γῆ) ἡ χώρα τῶν Τεγεατῶν, ἡ περιοχὴ τῆς Τεγέας.

Τεγεατικός, ἰων. -ητικός, ἡ, ὄν (Τεγεατής) ὁ ἀνήκων (ἢ ἀρμόζων) εἰς Τεγεάτην.

τέγεος ον (τέγος) ὁ ἐστεγασμένος, ὁ ἔχων στέγη, ἢ ὁ πλησίον τῆς ὀροφῆς (τῆς στέγης).

ΤΕΓΟΣ, -εος, τό ὡς τὸ **στέγος** (βλ. λ.), ἡ στέγη, ὀροφή, σκεπή (οἰκίας ἢ θαλάμου), λατ. **tectum**.— || πᾶν τὸ ἐστεγασμένον τμήμα οἰκίας, δωμάτιον, θάλαμος, ὑπερώον, σοφίττα || παρὰ μτγν. πορνεῖον, χαμαιτυπεῖον, οἶκος ἀνοχῆς [δι' ἔτυμ. βλ. **στέγω**].

τεδάλα, **τεδάλω**, -ότος, θωρ. ἀντὶ **τέθλα** κλπ.

τεδάλυια, ἐπ. ἀντὶ **τεθλυῖα**, μτχ. θηλ. τοῦ κρκ. τοῦ θάλλω.

τεδάλαθα, ἀπρφ. παθ. κρκ. τοῦ θάλλω.

τέδαμμα, -ψαι, -πται, παθ. κρκ. τοῦ θάπτεω, **τεδάφαται**, ἰων. γ' πληθ. παθ. κρκ. τοῦ θάπτεω

τετάφομαι, τετλ. παθ. μελλ. του *θάπτω*.
τετέσται, αντί *τέθεισται*, γ' πληθ. παθ. πρκ. του *τίθημι*.

τέδεικα, *τέδειμαι*, *έναργ.* και παθ. πρκ. του *τίθημι*.

τεθεμελίωτο, γ' έν. παθ. ύπερο. του *θεμελίωω*.

τέθηγμα, παθ. πρκ. του *θήγω*.

τέθηλας, πρκ. του *θάλλω* γ' έν. έπ. ύπερο. *τεθήληε*.

τέθηται, άπρφ. παθ. άορ. α' του *τίθημι*.

τέθηπα, πρκ. μετά σημασ. άνεστ. (άλλ' άνευ έν. έν

χρήσει): ως άμτδ., είμαι κατάπληκτος, μένω έκδαμ-
βος, έκπλήσσομαι, δαυμάζω (έν χρήσει κυρ. κατά την
μχ. *τεθήπας*) || ώσ. έν τφ έπ. ύπερο. *εταθήπεια* (μετά
σημ. πρτ).— || έκ τής αὐτῆς ριζ. σχηματίζεται ο άορ.
β' *εταφον* μετά τής μχ. *εταφών* (=κατάπληκτος, έκ-
δαμβος, άπροβολωμένος). [δι' έτυμ. βλ. *θάμβος*].

τέθεισομαι, παθ. μελλ. του *τίθημι*.

τεθλασμένος, μτχ. παθ. πρκ. του *θλάω*.

τεθλιμμένος, μτχ. παθ. πρκ. του *θλίβω*.

τέθμιος, α, ον, δωρ. αντί *θέσμιος* (βλ. λ.): δε-
σπιόμενος, τεθειμένος, ώρισιόμενος, νόμιμος, κανο-
νικός, λατ. *solemnis* || γεν:κώς, πρέπων, άρμόδιος,
όφειλομένος.

τέθμός, δ (*τίθημι*), δωρ. αντί *θεσμός* (βλ. λ.): τό
τεθειμένος, (τε)θεισπιόμενος, δεσμός, νόμος, έθος,
έθιμον, διάταξις [*τεθμός* <λακ. άργ. *θε νόμος*]: *τέ-
θμιος* (λοκρ. *θέθμιον*): δι' έτυμ. βλ. *θεσμός*].

τέθναι, προστ. πρκ. του *θνήσκω*.

τεθναίην, εύκτ. πρκ. του *θνήσκω*.

τεθνάκαμε, δωρ. αντί *τεθνήκαμεν*, α' πληθ. πρκ.
του *θνήσκω*.

τεθνάμεν, *τεθνάμεναι*, άπρφ. έπικ. πρκ. του
θνήσκω.

τεθνάσαι, άπρφ. πρκ. του *θνήσκω*.

τεθνάσαι, αντί *τεθνήκασαι*, γ' πληθ.πρκ.του *θνήσκω*.

τεθνεώς, δωρ. και έπ. αντί *τεθνεώς* (βλ. λ.).

τεθνεώς, -ώτος, άορ. μτχ. πρκ. του *θνήσκω* θηλ.

τεθνεώσα οδδ. *τεθνεώς* και *τεθνεός*.

τεθνηκα, πρκ. του *θνήσκω*.

τεθνήσομαι, άττ. μελλ. του *θνήσκω*.

τεθνήσας, -ώτος, έπ. αντί *τεθνεώς*, άρο. και οδδ.

μτχ. πρκ. του *θνήσκω* έπ. γεν. *τεθνηότος*, αιτ. -ότα

τό θηλ. όμως *τεθνηκυία* (ώσει έξ άρο. *τεθνηκώς*).

τεθνεός, ποιητ. αντί *τεθνεός*.

τεθορεΐν, κατ' αναδίπλ. αντί *θορεΐν*, άπρφ. άορ.

β' του *θράωω*

τέθρομαι, παθ. πρκ. του *τρέφω*.

τεθρ-ίππο-θάμων, -ονος, δ (*τέθριππος*+*βαίνω*):
ο έπίδαριον (έποχοούμενος) τεθρίππου (ήτοι άρμα-
τος συρόμενου υπό τεσσάρων ίππων) || ο ήνιοχος
τεσσάρων ίππων.

τεθρ-ίππο-θάτης, -ου, δ (*τέθριππος* + *βαίνω*):
ο ήνιοχος τεθρίππου, ο όδηγων τεθρίππον (ήτοι
άρμα συρόμενον υπό τεσσάρων ίππων).

τέθρ-ίππος, ον (*τέτταρα* + *ίππος*): ο συρόμενος
υπό τεσσάρων ίππων έξευγμένον παραπλεύρωσ, ο
έχων τέσσαρας ίππους || ως ούσ *τό τέθριππον* (ένν.
άρμα)=τό άρμα τό συρόμενον υπό τεσσάρων ίπ-
πων, ως και νύν τεθρίππον || *τέθριππον* *ίππων* =
τέσσαρες ίπποι συνεζευγμένοι παραπλεύρωσ.

τεθρ-ίππο-τροφείω, μελλ. -ήσω' διατηρώ τεθρίπ-
πον, τρέφω τέσσαρας ίππους διά τεθρίππον άρμα
έκ του άρου.

τεθρ-ίππο-τρόφος, ον (*τέθριππον* + *τρέφω*): ο
τρέφων τέσσαρας ίππους διά τεθρίππον άρμα, ο
συντηρών τεθρίππον || *τεθριπποτρόφος οίκια*=οίκο-
γένεια (πλουσία) δυναμένη να διατρέφη ίππους δι'
αγώνας άρματοδρομικών τεθρίππων (οιτινες ήσαν και
οι δαπανηρότεροι όλων των άλλων).

τεθιμένος, μτχ. παθ. πρκ. του *θύωω*.

τεθωμένος, μτχ. παθ. πρκ. του *θύωω*.

τεί ή *τείη*, ποιητ. αντί *τε*, δωρ. αιτ. έν. τής άντων. *σύ*.

τείδε, δωρ. αντί *τιδε* (βλ. λ.).

τείν [], δωρ. έν.δοτ. αντί *σεί*, δοτ. τής άντων. *σύ*.

τείνα, έπ. αντί *έτεινα*, άορ. α' του *τείνω*.

ΤΗΨΩ, μελλ. *τενώ* άορ. α' *έτεινα* πρκ. *τέτακα*
παθητ., άορ. β' *εταθη* πρκ. *εταμάω* έπ. γ' έν. ύπερο.
εταίω, γ' έθικ. *ετασθη*, γ' πληθ. *εταυτο* ως και

νυν, *τείνω*, *έκτεινω*, *άπλώνω*, *τεντώνω*, *σφιγγω*, *τεν-
τώνω* με *δλην* μου *τήν δύναμιν*: *τείνω* *τόξον*=
τανύω τό τόξον, τό *τεντώνω* *έντελωσ* (όσπε *νά*
άποκτήσῃ την *μεγαλυτέραν* δυνατήν *έλαστικότητα* και
δύναμιν προς *έκσφαιρόνησιν*).— *παθητ.*, *τανύομαι* (*έκ-
τεινομαι*, *τεντώνομαι*) εις τό μή περαιτέρω (*έντε-
λώσ*) || *εστία* *τέτατο*=τά πανά ήσαν *άπλωμένα* *τεν-
τωτά*, ήσαν *τανυσμένα* || *ηώς* *πόδα* *τείνω*=διατηρώ
τεταμένον τό Ιστιόν (*άπλώνω*, *άνοίγω*, τό *πανί*) ||
νύξ *τέταται* *βροτοΐσι*=ή νύξ *είναι* ήπλωμένη *ύπερ-
άνω* των *δνητών*.— || *έκτεινω* κατά μήκος, *άπλώνω*
κατά *πλάθ*, *καταρρίπτω* *χαμα* (*έκτόδην*, *επρούμυτα*).
— *παθητ.*, *έξαπλώνομαι*, *ρίπτομαι* (και *παραμένω*)
έκτόδην *χαμα*: *ταθεις* *επι* *γαίη* = *έξηπλωμένος*
(*καταρριφθείς* και *κείμενος*) *εφορδύς*-*πλατύς*.— ||
μτφρ., *τείνω* (*έντεινω*) εις τό *έπακρον*, *καταβάλλω*
συντόνουσ *προσπαθείας*.— *παθητ.*, *έντεινομαι* εις
τό *έπακρον*, *είμαι* *έντονος*, *πεισματώδης*, *σφοδρός*,
δριμύς: *τέτατο* *κρατερη* *ύσμινη*=ή μάχη *είχεν*
ένταη εις τό *έπακρον* (*έμαινετο* *πεισματώδης*) || *έν*
τφ *παθητ.* ως *άγωνίζομαι*, *έντεινω* τας *δυνάμεις*
μου, *είμαι* *άνήσυχος*, *άδημονώ*, *άγωνιά*.— **IV** *έπι*
χρόνου, *παρτεινω* τον *χρόνον*, *έπιμηκύνω*, *εμα-
κραίνω*. 2) *διευθύνω* προς τι *σημεϊον*, *εσημα-
δεύω*, *σκοπεύω* || *δθεν*, *σχεδιάζω*, *μελετώ* (*έχω* κατά
νουν *νά* *κάμω*), *κάτι*.

B' ως άμτδ., *άπλώνομαι*, *έκτεινομαι* (προς...), *έχω*
έκτασιν, *φθάνω* *μέχρι*...— || *άγωνίζομαι*, *προσπα-
θώ*, *επιδιώκω* (*νά* *κάμω* *κάτι*...) || *γεν.*, *έκτεινομαι*,
φθάνω, *έξικνούμαι*.— || *άναπερομαι*, *άνάγομαι*, *άν-*
ήκω, *έφορῶ*, εις τι (λατ. *spectare ad...*, *perlinere*
ad...): *τείνει* *εις* *σε*=αυτό *άναφέρεται* εις *σε*, *έχει*
σχέσιν προς *σε*, *άποβλέπει* εις *σε*, *σέ* *άφορῶ*. 2)
τείνω *πρός* *τι(να)* = *πλησιάζω* εις *τι(να)*, *όμοιάζω*
πρός...

Έτυμ.: *τείνω* μέσ. πρκ. *τέταμαι* (*τε-ίη-), κατ'
αὐτόν δέ *έσχηματίσθη* και *έναργ.* πρκ. *τέτακα*, ρημ.
έπιθ *τατός* (=σανσκ. *ताड-*η, λατ. *tenilis*) *δημηρ.* *ποιητ.*
τεταίω, *άορ.* *έτίθηνα* *τανύομαι*, *τανύομαι* *τανυ-* έν
συνθάτοις *ταναός* *τανεΐαι* *τανίαι* *τάσις* *τόνος* (= και
μουσικός *τόνος*, έν η *έννοια* *σχετίζεται* προς τό
λατ. *tonare* και *έλλ.* *στένω*) *τένωμαι* (=τένων,
νευρά) (= λατ. *tenus*, *-oris* = *σπάγγος* με *δηλιά*):
ά-τενης (*ά-(*σπη-)*) *έλλι-τενης* *τετανός* *τέτανος*
τείνω (*τεν-ιω = *σανσκ.* *ताण-*η (*πρκ.* *ताणा*, *ताण-*
η) (= *τείνω*), *τάπ-* (*έκτασις*), *τάπα-*η (*κατιών*), *τάπα-*μ,
τάπα (*οι* *άπόγονοι*), *τάπα-*η (*νήμα*, *τόνος*), *τάπτι-*η
(*σειρά*, *σχοινίον*), *τάπτι-*η (*νήμα*, *σχοινίον* *κλπ.*),
*τάπτι-*α (*ή* *τέχνη* *τού* *ύφαινειν*, τό *ύφάδι*), *Zenb.*
τάπ-, *τάπαο* η (*έκτεινω*), *νεο-περο.* *τάπτι-*α (*περι-
στρέφω*, *περικυκλώ*), *άδ.* *πδθ* (*έντεινω*, *τεντώνω*),
λατ. *tenedo*, πρκ. *παλ-λατ.* *teniti* (= *σανσκ.* *ताण-*
η), *άμδρ.* *tenitū* (=λατ. *teneto*), λατ. *tenor*, *-oris* (*δρό-
μος* *συνεχής*), *tenus*, *-oris* (*σχοινίον*...), *tenedo*, πρκ.
tenedē, *άμδρ.* *an-dendu*, *atenitū* (**tened[e]* *tened*) (= λατ.
intenditō, *imponitō*), πρκ. *σανσκ.* *ताण-*η (*χα-
λαρούμαι*), *tantrā*, *tantrē* (*έξάντλησις*, *χαλάρωσις*)
έξ *ιαπ.* **ten-d*, *παλ-bret.* *hinsit* (=λατ. *sparsit*), *παλ-*
ιρλ. *tan* (**tanā*)=χρόνος, *gaul.* *Teni-genonia* (**ten-*
-s=*τρυφερός*), *γοτθ.* *ranjan*, *παλ-norr.* *þenia*, *άγγλ.*
σαξ. *þenian*, *þennan*, *παλ-γερμ.* *denen*, *dennen* (*έκ-
τείνω*), *παλ-norr.* *þinull* (*τό* *άκρον* *σχοινίον* *δικτύου*),
παλ-αλαυ. *teneto* (*σχοινίον*), *λιθ.* *η.* *stū*, *hinau*, *hnti*
(*έξογκύνω*), *tanas* (*έξόγκωμα*), *λεττ.* *hinu* *hlt* (*πλέκω*,
συστρέφω, *περιτυλίσσω*), *λιθ.* *hiklas* (*νήμα*, *πλέγμα*):
πάντα *έξ* *ιαπ.* **ten-* (*τείνω*).

τείρος, *έπιρρ.*, *έπικ.* αντί *τείωσ*, *τέωσ*.

τείρεα, *έπικ.* πληθ. του *τέρας* τό *ούράνια* *ού-*
ματα, οι έν τφ *ούρανῶ* *άστερισμοί* [*τείρεα*, *ώσαι*
έξ έν. *όνομ.* *τείρος*, τό, αντί *τέρας* *άπαντα* *μόνον* *κατά*
πληθ.: *τείρεα* ('Ιλ. Σ 485), *δοτ.* *πληθ.* *τείρεσιν* ('Ομηρ.
βμνος VII 7), *κατά* *μετρ.* *έκτασιν* (*πρβλ.* *αιολ.* *τερεσόν*
παρ' *Άλκ.*): *σανσκ.* *ताड* (*άστῆρ*), *βελ.* *πληθ.* *tanra*
(*άστέρες*), *έλλ.* *άσθηρ*, (βλ. λ.).— *τήν* *πρός* *τό* *τέρας*
συσχετίζων *δέν* *τήν* *δέχεται* *οι* *ναύταροι*].

ΤΗΨΩ, πρτ. *έτειρον* *άπαντα* *μόνον* *κατ'* *έν.* *και* *πρτ.*

ένεργ. και παθ. τριβω, προστριβω, όποτριβω, τριβων έξαφανίζω || μτφ., κατατριβω, κατατρίχω, βασανίζω, τάλπωρω, καταπονώ, κατεξαντλώ.— παθητ., κατατριβομαι, κατατριβομαι, βασανίζομαι, δευνοπαθώ.— || άμτθ. ύποφέρω μεγάλως, πάσχω πολύ.

Ετυμ.**: **τείρω** (τερω**) ***τέρευον*** **τερηθών**, -όνος **τέρων** (βλ. λ.) ***τέρος** (ισχύνω, λεπτός) ***τόρμος** (βλ. λ.) ***τόρος** (βλ. λ.) ***τορός** (βλ. λ.) ***τορω** (βλ. λ.) ***τείτημι**, **τειράω** ***τετραίνω** ***τρημα** ***τρητός** ***τειράσκω** ***τρανής** (βλ. λ. λ.) || πρβλ. σανσκ. **turá-h** (τραυματισμένος), **átura-h** (άσθενής), λατ. **terō** (πρκ. **trēni**, έξ βία. **terī-**), πρβλ. **de-tri-mentum** (βλάβη, βλ. έν **τρέβω**), **tenebra** (τρύπανον), **teres**, -e^{is}, **tarmes**, -ilis, **trā**, **tarahar** (τρούπανον), gall. **taradr** (=λατ. **tenebra**), παλ-βρετ. **foreusit** (=λατ. **atrivit**), gall. **trewis**, παλ-γερμ. **drāen** (περιοτρέφω), (άγγλ. **throw**=ρίπτω, νεο-γερμ. **drēhen**=στρέφω), **drāt**, νεο-γερμ. **draht** άγγλ. **drāwan** (περιοτρέφω), παλ-γερμ. **drāt**, άγγλ.-σαξ. **þrōed**, παλ-norr. **þrādr** (νήμα, κλωστή), παλ-σλαυ. **īra**, **irēti** (μεταχειρίζομαι), λιθ. **trinti trinti** (μεταχειρίζομαι), λεττ. **truts** (***trantās**, ιαπ. ***iro-n-to**)=άκονη· πάντα έξ ιαπ. ριζ. ***ter-**, ***iere-**, ***terē-**, ***terō** (μεταχειρίζομαι, διατριπώ), ήτις είναι πιθ. ή αυτή προς την ριζ. ***ter-** (άνοιγω δρόμον διά μέσου, περνώ εις τό άπέναντι μέρος), έν τφ σανσκ. **tāraiti** (διέρχομαι διά μέσου), μτχ. **tirā-h** (ύπερβάς, ύπερπηδήσας), **tarmann-** έλλ. **τέρμα** (βλ. λ.), λατ. **terminus**, -**trāre** (ιρλ. έπέκτασις τής ιαπ. ριζ. κατά έν -d- έν τφ σανσκ. **tardāiti** (σχιζώ, τρυπώ), πρκ. **latārda** και **tīrātīti** **tardman-** (όπή, άνοιγμα, σχισμή), λιθ. **lrēndu trendeli**.

τειχεσπλήτης, -ου, δ (τειχος+πλάζω)· ό προσεγγίζων εις τά τείχη (ώς έχθρός), ό έφορμών κατά τών τειχών, ό διαίως έπιτιθέμενος (έπιθ. του ***Αρσεως**).

τειχέω, μελλ. -ήσω (τειχος)· κτίζω (έγείρω, οικοδομώ) τείχη || οικοδομώ, κτίζω.— || μτθ., περιβάλλω διά τείχους, τειχιζώ, όχυρώνω διά τείχους(μετ' αιτ.).

τειχ-ήρης, ες (τειχος+άραρειν)· έγκεκλεισμένος έντός τειχών, έχκαθειργμένος διά τειχών, περι(τε)-τειχισμένος, πολιορκούμενος.

τειχιζώ, μελλ. -ίσω, άτ. -ιά· άορ. α' **έτειχισα**· πρκ. **τετειχικα**· παθητ., πρκ. **τετειχισμαι**· γ' έν. ύπερο. **τετειχιστο** (τειχος)· οικοδομώ (κτίζω, έγείρω) τείχος || γεν., οικοδομώ || έν τφ μέσφ: **τειχιζομαι** **τειχος**=οικοδομώ δι' έμαυτον τείχος || τό γ' έν. παθητ. ύπερο. άπροσ. **τετειχιστο**=ύπήροχον οικοδομα· || περιτειχιζώ, περιβάλλω (περικλείω) διά τείχους, όχυρώνω.— παθητ., περικλείομαι διά τείχους, όχυρώνομαι διά τειχών.

τειχιόεις, **εσσα**, εν (τειχος)· ό (τε)τειχισμένος, όχυρωμένος διά τειχών.

τειχίον, τό, ύποκορ. του **τειχος**· μικρόν τείχος, περιτειχισμα, περιβόλος ιδιωτικής οικίας· ή ύποκορ. σημασ. έγκείται εις τό ότι **τειχίον** έλέγετο επί τών περιβόλων (τοιχών) τών κτιζομένων περίξ ιδιωτικής οικίας, έν φ **τειχος** έλέγετο επί τών τειχών τής πόλεως.

τειχίσαις, ή (τειχιζώ)· ή περιτειχίσις, τό κτίσιμον τείχους, ή άνέγεροις τείχους.

τείχισμα, τό (τειχιζώ)· τό άνεγειρόμενον τείχος, όχύρωμα, φρούριον.

τειχισμός, δ (τειχιζώ)=**τείχισις** (βλ. λ.).

τειχο-δομέω, μελλ. -ήσω (τειχοδόμος)· οικοδομώ (κτίζω, άνεγειρω) τείχος ή όχυρον (φρούριον).

τειχο-δόμος ον (τειχος+δέμος)· ό οικοδομών (κτίζων, άνεγειρων) τείχη.

τειχο-μάχης, μελλ. -ήσω (τειχομάχης)· μάχομαι έναντίον τειχών, πολιορκώ και έφορμώ κατά θέσεως όχυρωμένης διά τειχών || **δυνατοί τειχομαχείν**=έμπειροι εις τό τειχομαχείν (βηλ. εις τό **έκπορ-θειν** τειχιόμενας πόλεις).

τειχο-μάχης, -ου, δ (τειχος+μάχομαι)· ό έφορμών έναντίον τειχών ή γεν. έναντίον όχυρωμένων θέσεων || πολιορκητής, μηχανικός, ως και νύν τειχομάχος.

τειχο-μάχια, ιων. -ία, ή (τειχομαχέω)· ως και νύν, τειχομαχία, έπίθεσις (έφοδος) έναντίον· τειχών, πολιορκία πόλεως όχυρωμένης διά τειχών, μάχη

περι τά τείχη || ονομασία τής δωδεκάτης βασιφιδίας τής 'Ιλιάδος (**Μ**).

τειχο-μελής, ες (τειχος+μέλος)· ό τειχιζων (άνεγειρων τείχη) διά τής μουσικής, τ. έ. τή συνοδεία μουσικής (έπί τής λύρας του 'Αμφίλονος).

τειχο-ποιός, όν (τειχος+ποιέω)· ό ποιών (βηλ. κτίζων, άνεγειρων) τείχη ή όχυρώματα καθόλου || οι **τειχοποιοί** έν 'Αθήναις ήσαν άρχοντες όπάρχοντας τήν εδύθηνη τής συντηρήσεως και έπισκευής τών τειχών τής πόλεως.

ΤΕΓΧΟΣ, -εος, τό· ως και νύν, τείχος, και κυρ. τείχος πόλεως, περιβάλλον πόλιν || **τειχέων κειθώνες**=χιτώνες (ένδύματα) έκ τειχών, τ. έ. τείχη άλλεπάλλα, τό έν έντός του άλλου || **τείχεα θήξασθαι**=νά δημιουργήσουν ρήγμα εις τό τείχος, νά τό κρημνίσουν.—τό **τείχος** διαφέρει από τά **τοιχος**, **τειχιον** όσον διαφέρουσι τά λατ. **murus**, **moenia** από τό **paries**, ή όσον τό τείχος (ή τά τείχη) πόλεως από τόν τοίχον (ή τούς τοίχους) οικίας.— || παντός είδους όχυρωμα, φρούριον, όχυρόν (έκάστρο) || πόλις όχυρωμένη διά τειχών, πόλις (τε)τειχισμένη || πάς όχυρωμένος τόπος.

Ετυμ.**: **τείχος**, **τειχιζώ** (ιων. **τειχέω**)· **τειχιόεις** (πρβλ. **Τειχιούσσα**, πλησίον τής Μιλήτου, παρά Θουκυδ.).—**τοιχος**: σανσκ. **dēha-h**, **dēha-m** (σώμα, κορμός), **dēhi'** (τείχος, άνάχωμα), **dē'hi** (έπιχώμα), **Zenđ. -dažzaye'ii** (έπισωρευσις) (=σανσκ. **dēhayati**, ένεργ. μτθ.), **uz-dažza-** (έπισωρευσις), **pa'ri-dažza** (κυκλικός περιβόλος)· έλλ. **παράδεισος** (βλ. λ.), παλ-περο. **didā-** (όχύρωμα), νεο-περο. **diz dēz** (φρούριον), άρμ. **dizanel** (=επαθροίζομαι), **dēz** (σωρός), θρακ. **-dizos**, **-diza** (φρούριον, άκρόπολις), λατ. **figo**, **figura**, **figulus** (κεραμεύς), όσκ. **felhúss** (=λατ. **murus**), γοθθ. **þamma digandin** (=τφ **πλάσαντε**), **gadigis** (=πλάσμα), **daigs**, παλ-norr. **deig**, άγγλ.-σαξ. **dáz**, παλ-γερμ. **teig** (ζύμη), γοθθ. **digrei** (=άδρότης, άφθονία), παλ-norr. **digr** (παχύς, μεγαλόσωμος), παλ-ρωσ. **džža** (džz-jā** <ιαπ. ***dhoiğh-jā**)=οκόφη ζυμωματοσ, λιθ. **dizu**, **dēzti**, **dizti** (κτυπώ, ραβδίζω), παλ-σλαυ. **zīdati** (οικοδομώ), **zidū** (τείχος), λιθ. **zēdzu**, **zēsiti** (σχηματίζειν)· πάντα ταύτα έξ ιαπ. ***dhoiğh-** (άλείφω, έπιχρίω, φράττω διά κολλητικού ηηλοϋ, ζυμώνω, πλάθω, ηηλοπλαθώ)· βλ. και **θιγ-γάνω**.

τειχο-φύλαξ, -άκος, δ (τειχος+φύλαξ)· ό φυλάττων τά τείχη, ό φρουρός τών τειχών, σκοπός, φρουρός (του τείχους).

τειχύδριον, τό, ύποκορ. του **τειχος**· μικρόν τείχος, μικρόν όχυρόν, μικράς έκτάσεως όχυρωμένη θέσις.

τείως, έπι:ρρ. έπ. και 'Ιων., άντί **τέως** (βλ. λ.).

τέκε, έπ. γ' έν. άορ. θ' του **τίκτω**.

τεκείν, **τεκέσθαι**, ένεργ. και μέσ. άορ. θ' του **τίκτω**.

τεκμαίρομαι, μελλ. **τεκμηροϋμαι**· άορ. α' **έτεκμηράμην**· άιοθ. (**τέκμαρ**)· καθορίζω διά σημείου ή όριου, δηλώς, έμφανίω, διατάσσω, άποφασίζω (μάλιστα επί βεθών και τής **Μοιρας**) || γενικώς, έντέλλομαι, παραγγέλλω, παρατάσσω, διορίζω, προδιαγράφω || όρίζω κατ' έμαυτον, σχεδιάζω, άποφασίζω (νά... μετ' άορφ.).— || έξ ώρισμένων σημείων (και δεδομένων) συνάγω (εικάζω, συμπεραίνω, σχηματίζω γνώμην, κρίνω) || **τεκμαίρομαι τά καινά τοίς πάλαις**=σχηματίζω γνώμην περι τών νέων βασιζόμενος επί τών παλαιών συμβάντων || **τεκμαίρομαι τά μέλλοντα τοίς γεγεννημένοις**=εικάζω τά μέλλοντα σπληριζόμενος εις τό παρελθόντα.— || **σπανίως άπανταξ και θ' ένεργ.** τύπος **τεκμαίρομαι**=δεικνύω (φανερώνω) διά σημείου τινός (διά τεκμηρίου τινός).

ΤΕΚΜΑΡ, έπ. **τέκμαρ**, τό, άκλιτον· ώρισμένον σημειον ή όριον, τέρας, τέλος || **'Ιλιον τέκμαρ**=τό τέλος (ή καταστροφή) τής Τροίας || γενικώς, συμπληρωσις, άποπεράτωσις || μτφρ· σκοπός, άποσκοπούμενον τέρας.— || ως τό **τεκμήριον** (βλ. λ.), ώρισμένον σημειον, σταθερόν σημειον (γνώρισμα), **άοφαλής** άπόδειξις, τεκμήριον, έπίσημος έγγύησις.

Ἔτυμ.* *τέκμαρ*, *τέκμωρ*: *τεκμαίρω* (ἀορ. *ἐτέκμηρα*): *τέκμαρ* (τέκμαρ* (ιαπ. *q'eks-men-*: Ζενδ. *kašman-* (ὀφθαλμός), *kašāte* (διδάσκω, γνωρίζω), *σανσκρ. κάκΰ-αἰῆ* (θλέπουσιν), *ἔξ* *ιαπ. ριζ. *qveks-*, ἥτις ἀποτελεῖ ἐπέκτασις τῆς **qvek/ḡ-*, **qveḡk/ḡ-* ἐν τῷ *σανσκρ. κάκαἰῆ* (γίνονται ὀρατός, ἐπιφάνομαι, λάμπω, φεύγω), Ζενδ. *akasaḥ* (εἶδε, παρετήρησεν), *παλ-σλαβ. кажа*, *казати* (δεικνύω, παροτρύνω), *υ-καζι* = ἀπόδειξις).

τέκμαρσις, ἡ (*τεκμαίρομαι*): τὸ κρίνειν καὶ συμπεραίνειν ἐξ ὠρισμένων σημείων (δεδομένων) || γενικῶς, ἡ ἀποδεικτικότητα, ὁ τρόπος τοῦ ἐλέγχειν καὶ ἀποδεικνύειν.— || ἡ δεξιότης εἰς τὸ τεκμαίρεσθαι, ὀξύνοια, ἀγχίνοια.

τεκμηράμην, ἐπ. ἀορ. *α'* τοῦ *τεκμαίρομαι*.

τεκμηρίον, τό (*τεκμαίρομαι*): ὡς τὸ *τέκμαρ* (βλ. λ.), βέβαιον σημεῖον, ἀσφαλὴς ἀπόδειξις, ἀσφαλὴς γνώρισμα || *τεκμηρίον δὲ* εἶναι συνηθεστάτη περιφρασὶς ἀπαντῶσα συχνότατα ὡς ἀνεξάρτητος πρότασις (προσαγγελτικὴ παράθεσις), μετὰ τὴν ὁποῖαν ἐπακολουθεῖ ἡ κυρίως ἀπόδειξις εἰσαγομένη διὰ τοῦ γὰρ ἢ διὰ τοῦ ὅτι ἢ καὶ ἀσυνδέτως [=ἀπόδειξις δὲ (τούτου) εἶναι... ἢ: ὡς ἀπόδειξις δὲ χρησιμεύει (τὸ ἐν ἧς)].— || ἐν τῇ Λογικῇ, ἀναντίρρητος ἀπόδειξις, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ *σημεῖον*, ὅπερ δὲν ἐνέχει τὴν ἀσφάλειαν καὶ βεβαιότητα.

τεκμηρίω, μελλ. -ώσω (*τεκμηρίω*): ἀποδεικνύω διὰ τεκμηρίων, παρέχω ἀποδείξεις, ἀποδεικνύω κατὰ τρόπον μὴ ἐπιδεχόμενον ἀμφισβήτησιν.— μέσον, ὡς τὸ *τεκμαίρομαι* (βλ. λ.), συμπεραίνω ἐπὶ τῇ βάσει ἀσφαλῶν σημείων.

τεκνῖδιον, τό = *τεκνίον* (βλ. λ.).

τεκνίον, τό, ὄνομα τοῦ *τέκνον* (βλ. λ.), μικρὸν τέκνον «παιδάκι».

τεκνογονέω (*τεκνογόνος*): γεννῶ τέκνα τεκνοποιῶ.

τεκνογονία, ἡ (*τεκνογονέω*): ὡς καὶ νῦν, τεκνογονία, τεκνοποιία, τὸ γεννᾶν τέκνα.

τεκνογόνος, ον (*τέκνον*+**γενω*): ὁ γεννῶν τέκνα, ὁ τεκνοποιῶν, παιδοποιός.

τεκνοκτόνος, ον (*τέκνον*+*κτείνω*): ὁ ἀποκτείνων τέκνα, παιδοκτόνος.

τεκν-ολέτεια, ἡ (*τέκνον*+*ὄλλυμι*): ἐπὶ τῆς ἀηδόνος, ἡ ἀπολέσασα (κατ' ἄλλους, ἡ φονεύσασα) τὰ τέκνα τῆς.

τέκνον, -ον, τό (*τεκεῖν*, τοῦ *τίκτω*): τὸ τεχθέν, τὸ γεννηθέν, τὸ γεννώμενον, τὸ νεογνόν, ὁ γόνος, ὡς καὶ νῦν τέκνον (υἱὸς ἢ θυγάτηρ) || συχνὰ ἐπὶ προσωπώσεως ἐκ μέρους γεροντοτέρων πρὸς νεωτέρους τὴν ἡλικίαν: *τέκνον (ἔμω)* = ὡς καὶ νῦν, τέκνον μου, «παιδί μου» || ἐνίοτε μετὰ ἀρσ. ἐπιθ.: *φιλέ τέκνον* (= ἀγαπημένο μου παιδί). 2) ὡς καὶ ἐπὶ ζῴων, τὸ μικρὸν (ἢ τὰ μικρὰ) τοῦ δεῖναι ζῶου (ἢ καὶ δι' ὄνομα καταλήξ. εἰς *ε-άκι*, -πouλοσ).

**Ἔτυμ.* *τέκνον*: *παλ-πορτ. řegh* (μεγιστάν, ἀπελεύθερος, ἐλεύθερος ἀνδρωποσ), *ἀγγλ-σαξ. řez(e)n*, *řeh* (δοῦλος, θεράπων, ποιητ. ἥρωσ, πολεμιστής), *παλ-γερμ. degan*, *μεσο-γερμ. degen* (δη, σημ.), *σανσκρ. tākma* (τέκνον, ἀπόγονος) *ἔξ* *ιαπ. *teg-*: βλ. καὶ *τίκτω*, ἀορ. *τεκεῖν*.

τεκνοποιέω, μελλ. -ήσω (*τεκνοποιός*): ὡς καὶ νῦν, τεκνοποιῶ, τίκτω (γεννῶ) τέκνα, παιδοποιῶ, «κάμνω παιδί» (ἐπὶ γυναικῶν πάντοτε ὡς ἄνεργ.).— ἐν τῷ μέσῳ, ἐπὶ τοῦ πατρὸς, ἀποκτῶ τέκνα || ὡς καὶ ἐπὶ ἀμφοτέρων τῶν γονέων ἐν τῷ μέσῳ, ἀνατρέφω τέκνα.

τεκνοποιία, ἡ (*τεκνοποιέω*): ὡς καὶ νῦν, τεκνοποιία, τὸ γεννᾶν τέκνα, ἡ ἀπόκτησις παιδιῶν, παιδοποιία.

τεκνό-ποιος, ον (*τέκνον*+*ποιή*): ὁ ἐκδικούμενος τὰ τέκνα.

τεκνοποιός, ὄν (*τέκνον*+*ποιέω*): ὁ ποιῶν (ἢ ποιοῦσα) τέκνα, ὁ τεκνοποιῶν (ἐπὶ πατρός), ἡ τίκτουσα τέκνα (ἐπὶ μητρός), παιδοποιός.

τεκνοσπερία, ἡ (*τεκνοσπέρως*, *τέκνον*+*σπερίω*): τὸ σπεῖρειν τέκνα, ἡ σπορὰ τέκνων, ἡ παιδοποιία, *τεκνοποιία*.

ΤΕΚΝΟ-ΤΡΟΦΕΩ, μελλ. -ήσω (*τέκνον*+*τρέφω*): τρέφω τέκνα, ἀνατρέφω τέκνα.

ΤΕΚΝΟΥΣ, οὔσα, οὖν (*τέκνον*), συνηρ. ἀντὶ **ΤΕΚΝΟΕΙΣ**, *εσσα*, *εν'* ὁ ἔχων τέκνα, ὁ ἀποκτήσας τέκνα.

ΤΕΚΝΟ-ΦΑΓΟΣ, ον (*τέκνον*+*φαγεῖν*): ὁ ἐσθίων (τρέφω) τὰ τέκνα του.

ΤΕΚΝΟ-ΦΟΝΕΩ (*τεκνοφόνος*): φονεύω τὰ τέκνα.

ΤΕΚΝΟ-ΦΟΝΟΣ, ον (*τέκνον*+**φνέω*): ὁ φονεύων τὰ τέκνα, ὁ φονεὺς τῶν τέκνων.

ΤΕΚΝΩ, μελλ. -ώσω (*τέκνον*): ἐφοδιάζω μὲ τέκνα, παρέχω τέκνα.— || γεννῶ (παράγω, σπεῖρω, ἀποκτῶ) τέκνα, τεκνοποιῶ (ἐπὶ πατρός).— ἐν τῷ μέσῳ, ἐπὶ μητρός, τίκτω τέκνα, «γεννοβολῶ» || *μτφρ. χθῶν ἐτεκνώσατο τέκνα* = ἡ Γῆ ἔκαμε νά ἀναβλαστήσουν τὰ τέκνα τῆς || ὡς ἐπὶ πλούτου κλπ.—*παθητ. τίκτομαι*, γεννώμαι.

ΤΕΚΝΩΣΙΣ, -εως, ἡ (*τεκνώω*): ἡ γέννησις τέκνων, ἡ ἀπόκτησις τέκνων.

ΤΕΚΟΙΕΝ, γ' πληθ. εὐκτ. ἀορ. β' τοῦ *τίκτω*.

ΤΕΚΟΝ, ἐπ. ἀορ. β' τοῦ *τίκτω*.

ΤΕΚΟΣ, -εος, τό, ἐπ. δοτ. πληθ. *τέκεσσι*, *τεκέσσι* (*τεκεῖν*) ποιητ. ἀντὶ *τέκνον* (βλ. λ.).

ΤΕΚΤΑΙΝΟΜΑΙ, ἀποθ. (*τέκταν*): κυρ. ἐπὶ τέκτονος, κατασκευάζω, «φτιάνω», κτίζω, οἰκοδομῶ, συναρμολογῶ || *μτφρ.*, σχεδιάζω, μηχανοποιῶ, ἐπινοῶ, χαλκεύω, ὀλοποικῶ, μηχανορραφῶ.— || *παρὰ* *μτφρ.* ἀπαντᾷ καὶ ὡς ἄνεργ. μετὰ τῶν αὐτῶν σημασ. || *ἴθην* ἐν τῷ παθ., κατασκευάζομαι, καὶ *μτφρ.*, ἐπινοοῦμαι, σχεδιάζομαι, χαλκεύομαι: *τὰ τεκταινόμενα* (ὡς καὶ νῦν).

ΤΕΚΤΗΝΑΙΤΟ, γ' ἄν. εὐκτ. ἀορ. α' τοῦ *τεκταίνομαι*.

ΤΕΚΤΗΝΑΤΟ, ἐπ. γ' ἄν. ἀορ. α' τοῦ *τεκταίνομαι*.

ΤΕΚΤΟΝΕΙΩΝ, τό (*τέκταν*): τὸ ἐργαστήριον τοῦ τέκτονος, ξυλουργεῖον.

ΤΕΚΤΟΝΙΚΟΣ, ἡ, ὄν (*τέκταν*): ὁ ἀνήκων (ἢ ἀρμόζων) εἰς τέκτονα, ὁ ἡσκημένος (δεξιός, ἐμπειρός) εἰς τὸ οἰκοδομεῖν || ὡς οὖσ. ὁ *τεκτονικός* = ὁ καλὸς ξυλουργός || ἡ *τεκτονική* (ἐνν. *τέχνη*) = ἡ ξυλουργικὴ κτλ.

ΤΕΚΤΟΣΥΝΗ, ἡ (*τέκτων*): ἡ τέχνη τοῦ τέκτονος, ἡ τεκτονική, ἡ ξυλουργική, ἡ οἰκοδομική.

ΤΕΚΤΩΝ, -ονος, ὁ ὁ ἀσχολούμενος εἰς τὴν κατασκευασίαν τοῦ ξύλου γενικῶς, ὁ κατασκευαστὴς ἔργων ἐχόντων βάσιν τὴν ξυλείαν, ξυλουργός («μαραγκός»), λεπτοουργός, ἐπιπλοποιός, ἀλλὰ καὶ ὁ οἰκοδόμος, ἀρχιτέκτων, κτίστης, ναυπηγός || *ἡ ῶν τέκτων* = ναυπηγός. 2) πᾶς ἐργάτης, ἡ χειρῶνας, ἡ ἄσκων οἰανδῆποτε τέχνην (γλυπτικὴν π.χ.) || ἐν τῷ παθ. καὶ ἐπὶ τῶν ποιητῶν: *τέκτονες ἐπέων ἢ ὕμνων* = οἱ ποιηταί, οἱ στιχοπλόκοι.— || *μτφρ.*, ὁ ἐπινοητής, ὁ σχεδιαστής, ὁ μηχανορραφός, συνωμότης || γενικῶς, δημιουργός, αἴτιος, πρωτοουργός.

Ἔτυμ.* *τέκτων* = *σανσκρ. tākṣan-*, Ζενδ. *tašan-* (δημιουργός), *πρβλ. σανσκρ. tākṣati*, *tāṣti* (<tēkṣ-ti*) (=ξυλουργῶ, οἰκοδομῶ, κατασκευάζω), *tāṣtar-* (τέκτων) = *λατ. tector*, Ζενδ. *taš-* (κόπτω, ψαλιδίζω), *taša* (πέλεκυς), *λατ. tēch* (ὑψάω, πλέκω, οἰκοδομῶ), *te-la* (ὑψασμα) <**teksla*, *subtemen* (ὑψάδι), *testa* (μαγειρικὰ σκεύη), *παλ-ιρλ. tal* (σκέπαρον), *παλ-γερμ. dehsala* (πέλεκυς), *dahs* (ψῆκτρα), *μεσο-γερμ. dehsen* (κόπανος λινοῦ), *λιθ. tāszy'ti* (ἀποκόπτω, κλαδεύω), *παλ-σλαβ. tesall* (=λατ. *caedere*), *tesia* (πέλεκυς), *tesū* (δοκός) *ἔξ* *ιαπ. *tekḥ* (ξυλουργῶ, πέλεκυς) παράγωγα: *θηλ. τέκταινα* (<**τεκτῆ-ja* = *σανσκρ. takṣhṇī*, *τεκταίνο*, *τέχνη* (**τεκνω*)).

ΤΕΚΩΝ, *μτφρ.* ἀορ. β' τοῦ *τίκτω*.

ΤΕΛΑΜΩ'Ν, -ώνος, ὁ πλατύς δερμάτινος ἱμάς, κατάλληλος διὰ νά ὑποβαστάσῃ, διττὴ δῆποτε, δερματίνον λωρίον, δερματίνον ζώνην, ἔξ ἧς ἐκρέματο ἡ ἀσπίς, ἡ τὸ ξίφος. 2) πλατύς λινοῦς ἐπίδεσμος, χρησιμοποιοῦμενος εἰς ἐπίδεσιν πληγῶν || ὡς μακρὸν στενὸν λινοῦν ὕφασμα (εἶδος «φασκίδος»), διὰ τοῦ ὁποῖου περιετυλίσσοντο αἱ Αἰγυπτιακαὶ μومμιαί.

Ἔτυμ.* *τελαμών*, -ώνος (telē-*) *λατ. telamōn* (παρὰ Βιτρ.), *πρβλ. Telamō* = Atlas, *πληθ. ἀτλαντες* παρὰ Βιτρ. *ἔκ* *ριζ. τελα-*, *περὶ* ἧς βλ. ἐν **τέλαω*.

ΤΕΛΕΕΙΣ, *εσσα*, *εν'* βλ. *τελήεις*.

ΤΕΛΕΨΘΩ γ' ἐν. ἰων. πρτ. *τελέψασκε*· προβαίνω, ἐμφανίζομαι, ἔρχομαι εἰς τὸ εἶναι || ὅθεν, γίνομαι, εἶμαι, ὑπάρχω [*τελέψω* (**qel-*) δι' ἔτυμ. βλ. *πέλω, πέλομαι*].

τέλειον, τὸ (*τέλειος*)· πλήρες συμπόσιον, βασιλικὸν συμπόσιον.

τέλειος ἢ **τέλεος**, α, ον, παρ' ἄττ. ὡς καὶ -ος, -ον (*τέλος*)· ὁ φθάσας εἰς τὸ ὠρισμένον τέλος, εἰς ἀκμὴν, ἐντελής, πλήρης, ὡς καὶ νῦν τέλειος, δλόκληρος, ἀκέραιος || ἐπὶ θυμάτων (τῶν θυσιαῶν), ὁ δνευ μώμου (ἐλαττώματος), ἀρτιμελής, ἀμεμπτος, ἀλώβητος || ἀλλ' ὅμως, ἐπὶ θυσιαῶν, *τέλεια ἱερά*=θυσίαί πλήρεις (ἢ ἀπὸ ἀπόψεως ἀριθμοῦ ἢ ἀπὸ ἀπόψεως πασῶν τῶν νομιμῶν τελετῶν). 2) ἐπὶ ζῴων (περιλαμβανομένων καὶ τῶν ἀνθρωπίνων), ὁ φθάσας εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς ἡλικίας του, ὁ ἀκαμάτος, ὠριμος τὴν ἡλικίαν || *τέλειος ἀνὴρ*=ὁ δγων τὴν ὠριμον ἡλικίαν τοῦ ἀνδρός, «σωστός ἀνδράς» (καὶ ὅχι πλέον ἀνήλικος ἢ καὶ ἐφηβος), λατ. *adultus* || ὅθεν, τέλειος εἰς τὸ εἶδος του, τελείως κατηρητισμένος, μηδεμίαν ἑλλειψιν ἔχων, ὡς καὶ νῦν τέλειος. 3) ἐπὶ ἀριθμῶν, κ.τ.δ., πλήρης, συμπληρωμένος. 4) ἐπὶ ἐνεργειῶν, πράξεων κ.τ.δ., τελειωμένος, τετελεσμένος || ἐπὶ εὐχῶν, προσευχῶν κ.τ.δ., ἐκπληρωθεὶς, ἐκτελεσθεὶς, πραγματοποιηθεὶς || ὡς, καθωρισμένος, προαποφασισμένος.— || ὡς ἐνεργ., ὁ ἔχων τὴν δύναμιν νὰ ἀγάγῃ τι εἰς πέρας, ὁ ἐκπληρῶν, ὁ ἐκτελῶν, ὁ συντελῶν, ὁ τελειωτῆς || *ἀρὰ τελεία*=κατάρα κατορθώουσα τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς («ποῦ μόνη τῆς φέρνει τὸ ἀποτελεσμά της»). 2) ὁ ἰκανὸς νὰ πράξῃ τι ἢ νὰ προκαλέσῃ τι || *τέλειος ἀνὴρ*=λατ. *perfectissimus*, ἀρχηγὸς οἰκογενεῖος, οἰκογενειάρχης, οἰκοδεσπότης, μὲ πλήρη ἐξουσίαν.

τελειότης, -ητος, ἢ (*τέλειος*)· ὡς καὶ νῦν, τελειότης, τὸ τέλειον, ἢ ἐντέλεια || ἢ πληρότης, συμπλήρωσις, ἀκεραιότης.

τελειῶ ἢ **τελεῶ**, μελλ. -ώσω (*τέλειος*)· ποιῶ τι τέλειον, τὸ καθιστῶ τέλειον, τὸ τελειοποιῶ || ἐγκαινιάζω, καθιερώω, τι.— || συμπληρῶν τι, τὸ ἀποτελειῶν τι, τὸ ἐκτελῶ || καθιστῶ τι ἐπιτυχές, ἀποτελεσματικόν. 2) γενικῶς, ἐκπληρῶ, ἐκτελῶ, κατορθῶν, πραγματοποιῶ.

τελείται, γ' ἐν. παθ. ἐν. καὶ μέσ. μελλ. τοῦ *τελέω*. **τελείω**, ἐπ. ἀντὶ *τελέω*.

τελείωσις, ἢ **τελεῶσις**, ἢ (*τελειῶ*)· τελειοποίησις, ἀποτελείωσις, ἀποπεράτωσις, συμπλήρωσις, λατ. *perfectio, consummatio*.

τελειωτής, -οῦ, ὁ (*τελειῶ*)· ὁ τελειοποιῶν, ὁ ἀποπερατώνων.

τελεό-μηνος, ον (*τέλεος+μήν*)· ὁ συμπληρώσας τὸν ἀπαιτούμενον ἀριθμὸν μηνῶν || *τελεόμηνος ἄρτος*=πλήρες δωδεκάμηνον διάστημα | *τελεόμηνον τέκνον*=τέκνον ἔχον συμπληρώσει τὸ ἐννεάμηνον διάστημα τῆς κυοφορίας του.

τέλεον, ἐπ. πρτ. τοῦ *τελέω*.

Τελέοντες, οί· μία τῶν ὀρχικῶν τεσοῶρων φυλῶν τῆς Ἀττικῆς (πρβλ. *τελέω* II)· οἱ πληρώνοντες, οἱ γεωργοί || ἢ (ἐκ τοῦ *τελέω* III) οἱ τελοῦντες τὰς εὐρτάς, οἱ ἱερεῖς.

τέλεος, α, ον (*τέλος*)=*τέλειος* (βλ. λ.).

τελεσθεὶς, μτχ. παθ. ἄορ. α' τοῦ *τελέω*.

τέλεσμα, -ατος, τὸ (*τελέω* II)· τὸ τελούμενον, τέλος (βλ. λ.), φέρος || πληρωμὴ, καταβολὴ καθωρισμένου χρηματικῆς ποσοῦ, δαπάνη, ἐξοδον.

τέλεσμα, ἐπ. ἄορ. α' τοῦ *τελέω*.

τελεσι-δύτεια, ἢ, ποιητ. ἀντὶ **τελεσιδ-** (*τέλοσ+δίδωμαι*)· ἢ *διδούσα τέλος*, δηλ. ἢ συμπληροῦσα, ἐκτελοῦσα, πραγματοποιοῦσα (ἐπιθ. τῆς Μοίρας).

τελεσι-φρων, -ονος, ὁ, ἢ, ἐπ. ἀντὶ **τελεσιφρων** (*τελέω+φρῆν*)· ὁ ἐκτελῶν πλήρως τὴν θέλησιν του (τὴν πρόθεσιν του, τὴν ἀπόφασιν του).

τελεστήριον, τὸ (*τέλειος*)· ὡς καὶ νῦν, τελεστήριον, τόπος ἱεροτελεστίας, τόπος μυστικῆς (μυσταγωγίας).— || ἐν τῷ πληθ. τὰ *τελεστήρια* (ἐνν. *ἱερά*)=εὐχαριστήριος θυσία δι' εὐτυχῆ ἐκβάσει ὑποθέσεως τινος.

τελεστής, -οῦ, ὁ (*τελέω*)· ὄρχων τις. 2) ἱεροτελεστής, καθωγιαστής, μυσταγωγός, ἱερεὺς.

τελεστωρ, -ορος, ὁ, ποιητ. ἀντὶ *τελεστής* (βλ. λ.), ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος.

τελεσ-φορέω, μελλ. -ήσω (*τελεσφόρος*)· φέρω τὸν καρπὸν εἰς πλήρη ὠριμότητα, καρποφορῶ *τελείως* || γεν., τελειοποιῶ τι, τὸ καθιστῶ τέλειον.— || πληρῶν τὸ καθιερωμένον τέλος (φόρον, δασμόν).

τελεσ-φόρος, ον (*τέλος+φέρω*)· ὁ φερόμενος εἰς τέλος, ὁ ἐρχόμενος εἰς τέλος, ὁ περατούμενος, ὁ συμπληρούμενος (ὁ συμπληρωθεὶς), ὁ πλήρης· *τελεσφόρος ἐνιαυτός*=τὸ διάστημα ἐνὸς πλῆρους ἔτους.— || ἐνεργ. ὁ φέρων εἰς τέλος, ὁ φέρων εἰς πέρας, ὁ συμπληρῶν, ὁ ἐκτελῶν, ὁ ἀποπερατώνων | *Μοῖρα τελεσφόρος* (ἢ πραγματοποιοῦσα τὰς ἀποφάσεις τῆς). 2) ὁ φέρων καρπὸν εἰς ὠριμότητα, ἢ ὁ φέρων τὸν καρπὸν εἰς πλήρη ὠριμότητα, ὁ συντελῶν εἰς τὴν ὠριμότητα. 3) ὁ κυβερνῶν, ὁ ἔχων τὸν ἔλεγχον (τὴν διεύθυνσιν) τινος.

τελεστή, ἢ (*τελέω*)· ἡ τελείωσις, ἡ τελειοποίησις || ἡ μυσία εἰς τὰ μυστήρια, ἡ μυσταγωγία, ὁ ἑορτασμός τῶν μυστηρίων.— || ἐν τῷ πληθ., τὰ τελούμενα κατὰ τὰ μυστήρια, αἱ μυστηριακαὶ τελεταί, τὰ ἔργα || πᾶσα θεοκευτική ἐορτή, ἑορτασμός.

τελούμενος, ἰων. μτχ. μέσου μελλ. (ἐν παθητ. ἐνν.) τοῦ *τελέω*.

τελευντι, δωρ. ἀντὶ *τελοῦσι*, γ' πληθ. τοῦ *τελέω*. **τελευταῖος**, α, ον (*τελευτή*)· ὡς καὶ νῦν, τελευταῖος, ὁ πρὸς τὸ τέλος, ἐσχάτος, ὕστατος, λατ. *ultimus, extremus*. 2) μτφρ., ἐσχάτος, χειρίστος, δευνοτάτος, ἄκρος, ὑπερβολικός.— || τὸ οὐδ. τὸ *τελευταῖον* ὡς ἐπίρρ. (=τὴν τελευταίαν φοράν, τὸν τελευταῖον καιρὸν, ἐσχάτως, τελευταίως). 2) εἰς τὸ τέλος, εἰς τὴν τελευταίαν θέσιν.

τελευτάω, μελλ. -ήσω· πρτ. *τετελευτήκα*· μέσ. μελλ. *τελευτήσομαι* (ἐν παθ. ἐνν.)· παθητ. ἄορ. α' *ἐτελευτήθην*· πρτ. *τετελευτήμα* (*τελευτή*)· φέρω εἰς τέλος, τελειῶν, ἐκτελῶ, συμπληρῶ, λατ. *perficere* || ἐπικυρῶ.— παθητ. ἐκτελοῦμαι, ἐκπληροῦμαι, γίνομαι, συμβαίνω.— || *τελευτῶ τὸν βίον*, *τελευτῶ τὸν αἰῶνα*=φέρω εἰς τέλος τὴν ζωὴν μου, δέτω τέρμα εἰς τὴν ζωὴν μου, τελειῶν τὴν ζωὴν μου, τ. ἐ. ἀποθνήσκω (ἢ καὶ αὐτοκτονῶ) || ἀπολ. *τελευτῶ*=ἀποθνήσκω, «πεθαίνω» || *τελευτῶ ὑπὸ τινος*=φονεῖται ὑπὸ τινος (ἀποθνήσκω διὰ χειρὸς ἄλλου τινός) || καὶ μετὰ γεν., *τελευτῶ βίον* (κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *παύομαι τινος*)=παύω νὰ ζῶ. 2) ἀμτέ., ἐρχομαι (φθάνω) εἰς τέλος, τελειῶν, λατ. *finire*· ἢ *ναυμαχία ἐτελευτήσεν ἐς νύκτα*=ἐτελείωσεν (ἐσταμάτησεν, ἐτερματίσθη) «κατὰ τὸ σούρουπο» | *αἱ εὐτυχίαι ἐς τοῦτο ἐτελευτήσαν*=ἢ «Τύχη» ἐφθάσεν εἰς αὐτὸ τὸ τέλος (εἰς αὐτὸ κατέληξεν). 3) ἢ μτχ. ἐν. *τελευτῶν* μετὰ ρημ. ἐχρησιμοποιοῦται ἐν ἐπίρρ. ἐνν., ἐν τέλει, εἰς τὸ τέλος, ἐπὶ τέλους· *τελευτῶν ἔλεγε*=ἐν τέλει (εἰς τὸ τέλος) ἔλεγε | *κἀν ἐγένετο πληγὴ τελευτῶσα*=καὶ εἰς τὸ τέλος «δὰ ἐπεφτε ζύλο» (δὰ κατέληγε τὸ πρᾶγμα εἰς συμπλοκήν).

τελευτέω, ἰων. ἀντὶ *τελευτάω*, μτχ. *τελευτέοντες*.

τελευτή, ἢ (*τελέω, τέλος*)· τὸ φέρειν τι εἰς τέλος, ἐκτέλεσις, ἐκπλήρωσις, συμπλήρωσις.— || τέλος, τέρμα (ἀντιθ. τῷ ἀρχῇ) | *βίον τελευτή*=τὸ τέλος (τέρμα) τῆς ζωῆς, θάνατος || ὡς καὶ ἀπολ. *τελευτή*=τὸ τέλος τῆς ζωῆς, ὁ θάνατος || ὡς. *θανάτοιο τελευτή*=τὸ τέλος ὁ ἐπιφέρει ὁ θάνατος (λατ. *morbis exitus*) || *ἐς τελευτήν*=εἰς τὸ τέλος, κατὰ τὸ τέλος, ἐν τέλει, ἐπὶ τέλους || ἐν τῷ πληθ., τὰ ἄκρα, τὰ ὄρια, τὸ σῦνρα (ἐπὶ χώρας π. χ.) || μτφρ., τὸ τέλος, τὸ ἀποτελεσμα, ἢ ἐκβάσις, πράγματός τινος (ἐνεργείας κ.τ.δ.).

τελέω, ἐπ. καὶ **τελείω**· μελλ. *τελέσω*, ἐπ. *τελέσω*, ἰων. *τελέω* καὶ συνηρ. *τελώ*· ἄορ. α' *ἐτέλεσα*, ἐπ. *τέλεσσα*· πρτ. *τετέλεκα*.— παθητ., *τελόμαι*, ἐπ. *τελείομαι*· μέσ. μελλ. ἐν παθ. ἐνν., *τελόσομαι*, ἐπ. *τελόομαι* καὶ συνηρ. *τελούμαι*· ἄορ. α' *ἐτελέσθη*· πρτ. *τετέλεσμαι* (*τέλος*)· φέρω εἰς τέλος, φέρω εἰς πέρας, ἀποτελειῶν, συμπληρῶν, ἐκπληρῶ || *γενικῶς*, ἐκτελῶ, διενεργῶ, πραγματοποιῶ, κόμην, λατ. *per-*

ficere || τηρώ τόν λόγον μου, εκπληρώ τήν υπόδοξοσίν μου || μετά δοτ. προσ., εκπληρώ (έκτελώ) τι χάριν νινός, «του κάμνω τήν χάριν», παρέχω ες τινά τήν εκπλήρωσιν πράγματός τινος || γεν., άπεργάζομαι τι, τό άποτελειώνω.— παθητ., συμπληροῦμαι, εκπληροῦμαι, έκτελοῦμαι, πραγματοποιοῦμαι || γίνομαι, συμβαίνω || μτχ. πρχ. *τό και τετελεσμένον έσται* =πράγμα τό όποιον δά πραγματοποιηθῆ έπίσης. 2) καθιστώ τι τέλειον, τό τελειοποιώ, τό φέρω ες ώριμότητα. 3) φέρω τι ες τέλος, τό τελειώνω, τό άποπερατώνω, τό άποτελειώνω || έν τῷ παθητ., φέρομαι ες τέλος, άποπερατώνομαι, άποτελειώνομαι. 4) ένίοτε άμτβ., ως τό *τελευτάω*, έρχομαι (φθάνω) ες τέλος, άποβαίνω (κατά τινά τρόπον) || ως. *τελώ εἰς τινά τόπον* (άνν. *τήν δδόν*)=τελειώνω τόν δρόμον μου (τήν πορείαν μου) ες τινά τόπον, τ. έ. φθάνω ες τινά τόπον.— || πληρώνω (άποτίνω, καταβάλλω) τά χρέη μου ἤ τούς όφειλομένους φόρους, πληρώνω φόρον (δασμόν), πληρώνω χρέος || γανικώς, δαπανώ, έξοδεύω.— παθητ., έπί χρέματος, πληρώνομαι, καταβάλλομαι, δαπανώμαι, έξοδεύομαι || παθ. έπί προσώπων, φορολογοῦμαι, ύπόκειμαι ες ύποχρέωσιν καταβολῆς φόρων. 2) έπειδή έν 'Αθήναις κ. ά. οί πολλοί διγροῦντο ες τάξεις, ες τάς όποιás εξαξινοῦντο έπί τῇ βάσει τῆς περιουσιακῆς των καταστάσεως, *τελώ*=είμαι κατατεταγμένος (ταξινομημένος) ες ώρισμένην φορολογικήν τάξιν, άνήκω ες... ύπολογίζομαι μεταξύ τών... , λατ. *censeri inter...* : *τελώ εἰς ἱππέας*=φορολογικώς άνήκω ες τήν τάξιν τών ἱππέων (καί έπομένως ύπόκειμαι ες όλας τάς πρὸς τήν πόλιν φορολογικὰς ύποχρεώσεις τῆς τάξεως ταύτης) || ως. και έπί πόλεων, *τελώ εἰς Ἑλλάνας*, *τελώ εἰς Βοιωτούς*=άνήκω ες τούς 'Ελλήνας, άνήκω ες τούς Βοιωτούς (ύπολογίζομαι μεταξύ τών 'Ελλήνων, μεταξύ τών Βοιωτῶν) || *εἰς άστούς τελώ*=άνήκω ες τούς άστούς, θεωροῦμαι άστός, γίνομαι πολίτης || *εἰς άνδρας τελώ*=φθάνω ες άνδρικήν ηλικίαν, γίνομαι άνήρ.— || ποιῶ τινά τέλειον, τόν καθαγιαζῶ, τόν μωῶ (τόν εισάγω) ες τό μυστήρια, κατηγῶ, μυσταγωγῶ.— παθητ., μυσοῦμαι, εισάγομαι ες τό μυστήρια, λατ. *initiari : Διονύσιον τελεσθῆναι* νό μνηθῆ εἰς τό μυστήρια τοῦ Διονύσου || μετ. αἰτ. *τελεσθῆναι Βακχεία* =νά μνηθῆ εἰς τάς Βακχικάς τελετουργίας. 2) *τελώ ἱερά* =ώς και νῦν, τελώ ἱεράς τελετάς, έκτελώ ἱεροτελεσίας.

τελέως, και άπανιῶτ. *τελείως*, έπίρρ. τοῦ *τέλειος* ἤ *τέλειος*· έπί τέλους.— || τελείως, έντελῶς, άπολύτως, παντελῶς, όλως διόλου.— συγκρ. *τελεώτερον*, άπερ. *τελεώτατα*.

τελής, *εσσα*, εν (*τελέω*)· τέλειος, έντελής, πλήρης, κατ' οὔδέν έλλιπής (οὔτε κατά τόν αριθμόν οὔτε κατά τά άλλα) : *δέξιν τελέσσης εκατόμβας*=δυσιάζειν εκατόμβας (βλ. λ.) πλήρεις κατά τόν αριθμόν (ἤ εκατόμβος έκ δέων τελείων, δηλ. άρτιμελῶν, μεγάλου άναστήματος, και άνευ έλλείψεως τινος καθόλου || *τελήεντες οἰωνοί*=οἰωνοί (δηλ. πτηνά), ών τά προμηνύματα έπαληθεύουσιν (άντιθ. *τῷ μαυιλόγοι οἰωνοί*) || *ἔπεα τελέεντα*=δέβαιαι προφητεία (εἰς άρχαιότερον τύπον *τελέεις*).— || *τελήεις ποταμός* = *δ άκασάνος*, διότι εἰς αὐτόν τελεικῶς εἰςβαλλον πάντες οἱ άλλοι ποταμοί, ἤ διότι εἰθεωρεῖτο κυκλοτερῆς και έτελειωνεν άρα εἰς εαυτόν.

τέλδος, -εος, τό, σπάν. ποιητ. τύπος άντι *τέλος* (=φόρος) [προβλ. 'Ήσυχ. *«τέλδος» χρέος*», ἤ δ' άντιστοιχία *τέλ-θος : τέλ-ος* αναλογεῖ πρὸς τήν *ἀχ-θος : ἀχ-ος*.— Κατά τινὰς προϋποτίθεται τύπος **τελῆθος* συγγ. τῷ γοτθ. *fra-gildan* (πληρώνω τό όφειλούμενα), *gild* (φάρος, δασμός), παλ-γερμ. *gelfan*, παλ-νορρ. *gjalda*, άγγλ.-σαξ. *zieldan* (έξοφῶ), ἱρλ. *geill* (ένέχυρον, έχέγγυον), *geillaim* (ύπισχνούμαι), παλ-σλαβ. *žlěda*, (είμαι όφειλέτης), λιθ. *geliūti* (είμαι δαπανηρός, στοιχιζῶ, κοπιζῶ).

ΤΕΛΑΩ, μελλ. *τελώ* άόρ. α' *έτεῖλα*· πρχ. *τέταλνα*.— μέσ-παθητ. *τέλλομαι*· άόρ. α' *έτεῖλάμην*· πρχ. *τέταλμαι*· άπερρ. *έτετάλμην*· ποιητ. ρῆμα, έν χρήσει παρ' *Όμήρῳ* μένον έν συνθέσει μετά τών προθ. *ανά, έπι,*

περι (*ανάτέλλω, έπιτέλλω, περιτέλλω*)· κάμνω τι νό έγερθῆ (νό ανατείλῃ) || γεν., φέρω ες τέλος (εἰς πέρας, εἰς τόν πρὸς δν δρον), έκτελώ, άποπερατώνω.— παθητ., έγείρομαι, εμφανίζομαι, λαμβάνω ύπαρξιν, ανατέλλω. 2) *τάς σημασ.* τοῦ παθητ. *έχει και τό άμτβ. ένεργ.*, ανατέλλω, εμφανίζομαι : *ἡλίεου τέλλοντος*=ανατέλλοντος τοῦ ἡλίου, κατά τήν ανατολήν τοῦ ἡλίου.

Έτυμ. Α'. *τέλλω* (ώς άμτβ. = έγείρομαι, ύψώνομαι, ανατέλλω), προκειμένου περι άστέρων, έν τοῖς τύποις : *ανατέλλω, έξανατέλλω, έπιτέλλομαι* (παρ' *Ήροδ. «ὑπερτείλας δ ἡλίος»*)· ως μτβ. (=έπιβάλλω, διατάσσω, έντέλλομαι) έν τοῖς τύποις *έντέλλω, έντέλλομαι, έπιτέλλω, έπιτέλλομαι*· φαίνεται ότι άνήκει εἰς τήν ομάδα τών λέξεων έν **τλάω, εἰ* λατ. ρίζ. **telā-* (ύψώνω, σηκώνω)· έντεθεν τό *δημρ. άνατολή* (=άν-ύψωμοις ἡλίου, οελήνης, άστέρων κλπ.). προβλ. και *τέλος* I'.

Β'. *τέλλω* (=έκτελώ, συμπληρώ), μτχ. άν. *περι-τελλόμενος (ένιαυτός, έτος, ώρα)* =ό συμπληρών (ό άποτελών) τόν κύκλον του (τήν τροχιάν του, τήν κίνησίν του), ό συμπληρούμενος, ολοκληρούμενος (προβλ. και μτχ. άόρ. *περιπλόμενος*)· εἰ λατ. **qvēl-* (περιοτρέφω, περιοτρέφομαι)· βλ. και έν *τέλω, πέλλομαι*.

Τέλημα, -ατος, τό (τέλλω)· ως και νῦν, τέλημα, τό συνηγμένο που και στάσιμον άπομένον ὕδωρ, έλος, «βάλτος», «βοῦρκος».— || ό πηλός (ἤ ἰλύς, ό θόρορος) λιμνάζοντος ὕδατος || ό πηλός ό χρησιμοποιούμενος ὑπό τών κτιστῶν, ἤ «λάσπη», άσβεστοκονία [*τέλημα*· *τελίμης, -ίγος, δ'* δι' έτυμ. βλ. έν *σταλάσσω*].

ΤΕΛΟΣ, -εος, τό ως και νῦν, τέλος, τό συμπληρωδέν (άποτελεσθέν, έκτελεσθέν) πέρας, τό τέρμα, τό πέρας, ἤ συμπλήρωσις (έκπλήρωσις, έκτέλεισις) παντός πράγματος, ἤ άποτελείσις, ἤ άποτελείωσις του, τό άποτελεσμά του, λατ. *effectus* (πάντως διάφορόν πωρ τών *τελευτή, πέρας*, διότι δέν άναφέρεται, ως εκείνα, άποκλιστικῶς εἰς τό τέρμα, εἰς τό θεατόν άκρον) || *τέλος έγω* =έγω φθάσει τό τέλος, είμαι τελειωμένος, είμαι έτοιμος || ως. έπί εὔχῶν, προσευχῶν κ.τ.δ., ἤ έκπλήρωσις, έκτέλεισις, πραγματοποίησης || παρ' άττ., έπί πρόσθετων, ἤ άπόλυτος πληρεξουσιότης, ἤ υπερτάτη έξουσία. 2) ἤ πλήρης κατάσταση, τελειότης, τό νό εἶναι τίς πλήρης, τό νό εἶναι τέλειος : *τέλος άνδρός*=ἤ πλήρης άνδρική ηλικία | *ἡβης τέλος* =ἤ πλήρης εφηβική ηλικία | *τέλος γάμοιο*=ἤ διά τοῦ γάμου έπιστέγασις τῆς άνδρικής ηλικίας, ἤ γάμος πλήρης (μέ όλας τάς νομίμους διατυπώσεις).— γενικῶς, τέρμα, έκβασις, άποτέλεσμα, λατ. *eventus, exitus* || *τέλος βίου*=τό τέρμα τῆς ζωῆς, ό θάνατος, εἴτα δέ έλέχθη και άνευ τῆς γεν. *βίου* (όπως άκριβῶς και ἡ λ. *τελευτή*) έν τῇ αὐτῇ σημ. («τέρμα τῆς ζωῆς, θάνατος») || άλλ' ως. *έλέχθη και τέλος θανάτοιο* (=λατ. *exitus mortis*) =τό τέρμα τοῦ θανάτου, δηλ. τό ὑπό τοῦ θανάτου προκαλούμενον τέρμα τῆς ζωῆς, αὐτός ό θάνατος || ως. *έλέχθη νόστοιο τέλος*=τό τέλος (θηλ. ἡ πραγματοποίησης) τῆς επάνοδου, τ. έ. άσφαλῆς επάνοδος. 3) *τέλος* κείται συχνά έν άπερρ. έννοια ἤ και έν έπίρρ. περιφράσειν : *τέλος άντι κατά τό τέλος* (=εἰς τό τέλος, έπί τέλους) | ως. *εἰς τέλος ἤ εἰς τό τέλος* | ως. έν τῇ δοτ. *τέλει* (=λατ. *omnino*)=καθόλου | *δία τέλους*=άπ' άρχῆς μέχρι τέλους, διά παντός, καθ' όλήν τήν έκτασιν, πανταχοῦ, έσσεῖ, εἰς τήν αἰδιότητα.— || ό έπιδικωκόμενος οκοπός, τό κύριον δέμα, ἤ κυρία ὑπόθεσις, τό κύριον ζήτημα.— || τμήμα στρατιωτῶν (πιθ. καθωρισμένου αριθμοῦ, καιτοι οὔζαμοῦ άναφέρεται αριθμός) : *κατά τέσσα*=κατά κανονικά τμήματα στρατοῦ (κατά τάξεις, κατά τάγματα, κατ' ἴλας), λατ. *lupatim* || *τελη ναῶν*=μοῖραι στόλου (όμάδες πλοίων) || *δρνήθων τέλη*=όγέλαι (κοπιάδια) πτηνῶν.— **IV** ἤ υπερτάτη έξουσία, ἤ αὐτεξουσιότης, πληρεξουσιότης, άνώτατον άξιωμα ἤ άξιωμα καθόλου, αρχή || *οἱ έν τέλει*=οἱ κατέχοντες τά αξιώματα, οἱ δικαιοῦντες, οἱ δυντες έν τοῖς πράγμασιν («αὐτοί πού εἶναι στά πράγματα»)

οί νερόμενοι τὴν ἐξουσίαν | μετὰ τῆς αὐτῆς σημ. **οὐ τὰ τέλη ἔχοντες** || παρ' ἄλλ. τὸ τέλος=ἡ κυβέρνησις, τὰ τέλη=οἱ ἄρχοντες.— **V** τὸ χρηματικὸν ποσὸν τὸ καταβαλλόμενον εἰς τὸν δημοσίον ταμεῖον, ὁ φόρος, ὁ δασμὸς, τακτὴ συνεισφορά (πρὸς τελείω II) || τέλος ἀνοῦμαι ἢ παλῶ = ἐκμισθῶ (ἐνοικιάζω) τοὺς φόρους τοῦ δημοσίου, δηλ. τοὺς δίδω πρὸς ἐνοικίαιον (ἐπὶ τῆς πόλεως ἢ τῆς πολιτείας ἐκμισθούσης εἰς ἰδιώτας διὰ δημοπρασίας τοὺς φόρους τοῦ δημοσίου), ἢ ἐπαίρων στὴ δημοπρασίᾳ τοὺς φόρους» (ἐπὶ ἰδιωτῶν ἀναλαμβάνοντων τὴν ἐκμετάλλειαν τῶν φόρων τοῦ δημοσίου ἐπὶ καταβολῇ ὠρισμένου μισθώματος) || λύω τέλη=πληρῶν τὰ χρέη μου ἢ τοὺς φόρους, ἐντεῦθεν δέ, λυσιτελέω, εἶμαι ἐπιφωελῆς, ὠφελῶ. **2)** ἐν Ἀθήναις, ἡ περιουσία τοῦ πολίτου, ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ὁποίας οὗτος κατετάσσεται εἰς τινὰ φορολογικὴν τάξιν, ἀκολουθεῖ δὲ αὐτῇ ἡ φορολογικὴ τάξις ἢ διαίρεσις τῶν πολιτῶν (λατ. census, ἐν ἀμφοτέροις ταῖς σημασίαις).— **VI** ἡ συμπλήρωσις, ἡ τελειοποίησις, ἡ ἐπιτυγχανομένη διὰ τῆς μῆσεως εἰς τὴν μυστήρια, ἡ μῆσις εἰς μυστήρια, καὶ κυρ. εἰς τὰ Ἐλευσίαια || ἐν τῷ πληθ. δὲ ὡς. καὶ αὐτὰ ταῦτα τὰ μυστήρια. **2)** γενικῶς, πᾶσα δρηκοευτικὴ τελετὴ, πᾶσα ἐροτελεστία, καὶ δι' ἡ τοῦ γόμου.

Ἔτυμ. **A'** τέλος (τέρμα, τέλος, πέρας) σκοπός· ἀποτέλεσμα) (ιαπ. *qvels- (πιθ. = δέσις ἔνθα τις κἀμνη ἤμωσαν ἢ πλήρη στρωφὴν κατὰ τὴν ἀροτριώσιν), πρὸς ὄμωρ. τέλοον (ἀρούρης, νεοῖο) ἔξ ιαπ. *qvel- (περιοστρέφω κυκλικῶς) (: σανακρ. cāraṭi, ὄμωρ. κλπ. πέλω, -ομαι)· παράγωγα: τελῶ, τέλειος, τέλειος, τέλειος) τέλειος (*τέλειος Fo-s), τελέεις (*τέλειο-Fent-) τελετή, τελευτή, τελευτάω· πρὸς. καὶ τῆλε.

B' τέλος (στρατός, τμήμα στρατοῦ, λόχος κλπ.) (ιαπ. *qvels- : σανακρ. kula-m (ιαπ. *qvljo-) (= ποίμνιον, σμήνος, οἰκογένεια), παλ.-εἰλ. cland (καταγωγή, γενεὰ, ἀπόγονοι, φυλὴ), neo-gall. plant (=λατ. liberi, filii, parvuli), λιθ. killis, λεττ. zī'lis (γένος), παλ.-σλαβ. željati (οἰκογένεια).

Γ' τέλος (πληρωμὴ χρέους ἢ φόρου, δαπάνη κλπ.) τέλθος (βλ. λ.)· εὐ-τελής· πολυ-τελής· ἀ-τελής (=οὐχὶ πλήρης)· ἀ-τέλεια, ἀτελής (ἀπολαγὴ φόρου)· πάντα ἔξ ιαπ. *tel(ā-) (σηκῶν, βαστάζω) (: ἄορ. ταλάσσαι, τλήγαι)· διὰ τὴν σημασίαν. πρὸς. φόρος: φέρω, ἔξ ιαπ. *bher-.

τέλοσ-δε, ὡς ἐπίρρ., πρὸς τὸ τέλος, εἰς τέλος, μέχρι τοῦ τέρματος.

τέλοσν, τὸ, παράλλ. τύπος τοῦ τέλοσ· τέρμα, τέλος, ὄριον, σύνορον || τέλοσν ἀρούρης=σημεῖον τοῦ ἀγροῦ, ὅπου τὸ ἄροτρον ἐστρεφεν (ἐστρέφετο), ἢ τὸ περίξ ὄριον (ἢ περιφέρεια) τοῦ ἀγροῦ.

Ἔτυμ. τέλοσν (ἀρούρης, νεοῖο) γίνεταί συγγ. τῷ τέλοσ (=τέρμα) καὶ τῷ πάλιν (=ὄπιον, ἐν ἀντιθ. βῆλ. σημ. πρὸς τὴν τοῦ τέλοσ· βλ. πάλιν)· πρὸς. Ἡσυχ. ἀτέλασ· στροφάς· τέλη, πέρατα· ἔξ ιαπ. ριζ. *qvel- (στρέφω, περιστρέφω), περὶ ἧς βλ. ἐν πέλω.— ἄλλοι συσχέτιζοσι τὸ τέλοσν πρὸς τὸ σανακρ. karṣū' -ἠ (αὐλακία ἀρότρου, χάνδαξ), kṛṣāti (ἀροτριώ), kārsati (αὐλακῶν), Zevd. karṣa- (αὐλαξ)—κατ' ἄλλους, ἤ-τον ὀρθῶς, τέλοσν <*τελοσσν <*τελθ-jo- <θελ-θ-jo- παλ.-πορρ. doeld (μικρὰ πεδιάς) (ιαπ. *dhōl-dh-jā ἢ τέλοσν <*qvelso-m, κατὰ μετὰθεσιν φθόγγων <*sveld- qo-m: λατ. sulcus <*sveldo-s (τάφος).

τελαχίς, μτγν. τελαχίν, -ῖνος, ὁ (τέλιγος) εἰς τῶν τελαχίων, τῶν πρώτων κατοίκων τῆς Κρήτης (κληθεὶς ἔξ αὐτῶν καὶ τελαχινίας), τοὺς ὁποίους ἢ παράδοσις θέλει ὡς τοὺς πρώτους μεταλλοτεχνίτας, τοὺς παρισταῖς δὲ ὡς βασκανοὺς, γόητας καὶ φθονερούς || παρὰ μτγν. ὡς προσηγορ. τελαχίν=ὄδοκονος, κακοποιὸς καὶ χαϊρέκακος (πρὸς. Σχολ. ἐν Αἴσχ. Περσ. 353 τελαχίνεις ἢ δαίμονες) || ἀκολουθεῖ δὲ καὶ ὡς ἐπίθ.: τελαχίνες σῆτες βιβλίον καλοῦνται οἱ τότε γραμματικοὶ (βλ. σῆς), ὡς κακοποιὸν σκώληκος (σκώρος) τῶν Βιβλιοθηκῶν.

τελ-ωνέω, μελλ. -ήσω (τελώνης)· εἶμαι τελώνης, εἶμαι ἐνοικιαστῆς φόρων, ἀγοράζω τοὺς φόρους (εἶτος παίρων), εἶμαι εἰσπράκτωρ φόρων.

τελ-ώνης, -ου, ὁ (τέλος+ἀνέομαι)· ὁ ἀγοράζων (εὐ παχτώνων) τοὺς δημοσίους φόρους, ὁ εἰσπράκτωρ τῶν φόρων τοῦ δημοσίου, ὁ εἰσπράκτωρ φόρων, λατ. publicanus.

τελ-ωνία, ἡ (τελώνεω)· τὸ ἔργον τοῦ τελώνου, ἡ ἐκμισθώσις καὶ εἰσπράξεις τῶν δημοσίων φόρων. **τελ-ωνιάς**, -άδος, ἡ (τελώνης)· ἡ τῶν τελωνῶν, ἡ ἀνήκουσα εἰς τοὺς τελώνας: μάζα τελωνιάς=ἡ καλὴ τροφή καὶ δίαίτα τῶν τελωνῶν.

τελ-ωνικός, ἡ, ὄν (τελώνης)· ὁ ἀνήκων ἢ ἀρομάζων εἰς τὴν τελωνίαν (βλ. λ.): τελωνικοὶ νόμοι =οἱ νόμοι οἱ ἀφορῶντες εἰς τοὺς φόρους καὶ δασμούς.

τελ-ώνιον, τὸ (τελώνεω)· ὁ τόπος ἔνθα πληρῶνται τὰ τέλη, τὸ τελωνεῖον.

τέμαχος, -εος, τὸ (τέμνω)· τεμάχιον ἀποκεκομμένον || τεμάχιον ἰχθύος τεταριχθόμενον (ἐν ἀντιδιαστολῇ πρὸς τὸ τόμος, ὅπερ συνήθως ἐλέγεται ἐπὶ κρέατος).

τεμεῖν, ἀπρφ. ἄορ. ὅ· τοῦ τέμνω.

τεμένιος, α, ὄν (τέμνω)· ὁ ἀνήκων εἰς τέμνος (βλ. λ.), ὁ ἐντός τεμένους (ἱερᾶς περιοχῆς) εὐρισκόμενος || φυλλὰς τεμενία=ἄλλος ἐντός τεμένους, ἢ τὰ δένδρα τοῦ ἱεροῦ ἄλλους.

τεμενίτης, -ου, ὁ (τέμνω) =τεμένιος (βλ. λ.) || ὁ θεὸς τοῦ ἱεροῦ ἄλλους, ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Συρακούσαις, ἔξ ὅ· καὶ ὀλόκληρος περιοχὴ τῆς πόλεως ἐκαλεῖτο **Τεμενίτης** || θηλ. ἡ ἄκρα ἢ **Τεμενίτης**=ὑψωμα ἐφ' οὗ εὐρίσκειτο ὁ ναὸς ἢ τὸ τέμνος τοῦ Ἀπόλλωνος.

τέμνω, -εος τὸ (τέμνω)· τὸ ὀποτετημένον (καὶ ἀποκεχωρισμένον) τεμάχιον γῆς, προωρισμένον δὲ διὰ τινὰ σκοπὸν || ἔκτασις καλλιεργήσιμου γῆς, παραχωρούμενη εἰς τινά (π. χ. εἰς βασιλέα) ὡς ἰδιοκτησίαν.— || τεμάχιον γῆς ἀφιερωμένον εἰς τινὰ θεόν, καὶ ἐπομένως ἱερὸς χώρος || ἡ περίξ ναοῦ τινος περιοχὴ || ἔθεν, ἡ κοιλὰς τοῦ Νεῖλου (ἀτρευομένου ὡς θεοῦ) ἐκαλεῖτο καὶ αὕτη **τέμνος Νεῖλου**.

ΤΕΜΝΩ, ἰων. **τάμνω**· μελλ. **τεμῶ**, ἰων. **τεμῶ**· ἄορ. ἰων. καὶ ὄμωρ. **ἐταμον**, ἐπ. **τάμον**, ἄτ. **ἐτεμον**· πρκ. **τέμνηκα**· μέσον, μελλ. **τεμοῦμαι**· ἄορ. β' **ἐταμόμην**, ἀπρφ. **ταμῆσθαι**· ἄτ. ἄορ. β' **ἐτεμόμην**· παθητ., μελλ. **τεμῆθησμαι**, ὡς, καὶ **τεμῆσμαι**· ἄορ. α' **ἐτεμῆσθην**· πρκ. **τέμνημαι**· κόπτω, κομματίζω, σχίζω || κόπτω (τραυματίζω, πληγῶν) ἐν μόχῃ, ἀκρωτηριάω, κολοβῶν. **2)** ἐπὶ χειρουργῶν, κόπτω, ἀποκόπτω, κόμνω χρῆσιν τῆς χειρουργικῆς μαχαιρίας (ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **κάειν**=καυτηριάειν).— || ἐπὶ ζῴων, κατακόπτω, κόπτω εἰς τεμόχια || οφάζω, θυσιάζω, δύνω.— ἐπε:δὶ δὲ αἱ συναπτόμενα ἀνακχαί, συνθήκαι κ.τ.δ. προσεληθῶσαν ἐπίσημον χαρακτῆρα διὰ τῆς τελέσεως θυσιῶν. **ὄρκα** **τάμνω** κατῆγνιζε νὰ σημαίνει «συνθηκολογῶ, ἐπικυρῶ τοὺς ὄρκους διὰ θυσίας, θυσιάζω εἰς θεοῦσιν ἀμοιβαίῶν ὄρκων», ὡς ἐν τῇ Λατινικῇ **foedus ferire, foedus ielum**.— || ἐπὶ δένδρων, ξύλων, κ.τ.δ.. κατακόπτω, κόπτω καταρρίπτω, δένδροτομῶ, κλαδεύω || ἐν τῷ μέσφ. μετ' αἰτ.. **δοῦρα** **τάμνωμαι**=κόπτω ξυλείαν (ξύλα) πρὸς χρῆσίν μου || **λίθους** **τάμνωμαι**=θάλλω (ἄλλους) νὸ μου λατομήσουσιν μάρμαρα. **2)** **φάρμακον** **τέμνω**=κατακόπτω φυτὸν τὴν πρὸς παρασκευὴν ἱαματικοῦ φαρμάκου || μτφρ. **πόρον** **τέμνω**=ἐξευρίσκω τρόπον ἢ μέσον | **ἄκος** **τέμνω**=ἐξευρίσκω μέσον θεραπείας. **3)** **τέμνω γῆν**, **τέμνω πεδίον**=ἐρημῶν χωρῶν τινὰ (ἢ πεδιάδα) κατακόπτω τὰ δένδρα τῆς καὶ καταστρέφω τὰ σπαρτά τῆς.— **IV** ἀποκόπτω, διαχωρίζω, κόπτω εἰς δύο (ἐπὶ ποταμῶν, ἐπὶ σειρᾶς ὄρεων κ.λ.π.) || ἀποχωρίζω || διαίρω.— **V** κόπτω κατὰ μήκος, κόπτω (τέμνω) δημιουργῶ γραμμὴν: **τέμνω ἀροτραν**=ἀροτριῶ τὴν γῆν (ὀργῶναι ἀγροῦς) || **τέμνω δ-χετούς**=ἀνοίγω ὄχετούς (κόπτω, σκόπτω, δημιουργῶ τάφρους) || ὡς. **τέμνω δδοῦς**=κόπτω (ἀνοίγω, κατασκευάζω) δρόμους || μτφρ., **τέμνω δδοῦ**=διανύω τὸν δρόμον μου, βαδίζω, προχωρῶ (πρὸς. **προκόπτω**) || μτφρ., **μέσον** **τέμνω**=τηρῶ (ἀκολουθεῖ) μέσον ὁδόν. **2)** ἐπὶ πλοίων, διασχίζω τὰ κύματα, διασχίζω τὰς θαλάσους, διαπλέω, λατ. **secare mare**

|| ὡς. και ἐπὶ πτηνῶν, διασχίζω τούς αἰθέρας. || ἀπολ. **τέμνω**—βαδίζω, πορεύομαι.— VI συντέμνω, φέρω εἰς ὀψοφασιστικὸν (καὶ κρίσιμον) σημεῖον.

Ἔτυμ.: **τέμνω**, ἀρχαῖοτ. δὲ τὸ ἰων. **τέμνω** (ἀντι ***τα-νω** (***τῆ-νω**, μετὰ -**μ-** παραληφθέντος ἐκ τοῦ ἔμψ. ἐν. **τέμει**, ἐν Ἰλ. N. 707, μελλ. **τεμῶ**, ἀερ. **ἔταμον**, **τόμος**, **τομή** κ.λ.π.) ἢ νημ. ἐπιθ. **τμητός**: **τμήγω**, αἰολ. **τμήγω** **τμήσεις**: **τομός**: **τόμος**: **τομή**: **τέμαχος**: **τέμνος** (πρβλ. **τόμαροι**, οἱ ἱερεῖς τῆς Δωδώνης, κυρ. **ξυλουργὸς**, μήπως οἱ δρυσοκόλλοιται); παλ-ολαυ **tina**, (***τῆνω**), **te**, II (σχίζω), παλ-ρωσο. **tīmeti** (πλήττει, κτυπῶ) (: ἀερ. **ἔταμον**, ἰαπ. ***τῆμ-**), μεσ-ιρλ. **tamaini** (ἀκρωτηριάζω) πρβλ. ὡς. λατ. **temno** (περιφρονῶ), **aes-tumo** (ἐκτιμῶ, ἐπ' ἄσπον παράγεται ἐκ τινος ***aistemos**—ὁ τὸν χαλκὸν τεμαχίζων, ἢ ***aist-tema**—**τεμάχιον** ὄρσιχάλλου) ἐξ ἰαπ. ριζ. ***tem-** βλ. και ἐν **τένδω**.

Τέμπεα, και συνψρ. **Τέμπη**, τὰ ὡς και νῦν, τὸ Τέμπη, ἢ μεταξὺ Ὀλύμπου και Ὀοσῆς κοιλάς, διὰ μέσου τῆς ὁποίας ῥέων ὁ Πηνειὸς ἐκβάλλει εἰς τὴν θάλασσαν.

τεμῶ, μελλ. τοῦ **τέμνω**.

τενθάγιτης, -ου, ὁ, και θηλ. -**ἴτις**, -ιδος (**τέναγος**): ἀθάγις, ἀρηχός).

ΤΕ'ΝΑ'ΓΟΣ, -εος, τό' ὡς και νῦν, **τέναγος**, τὰ ἀβαθῆ (κατὰ ρηχὰς) νερά θαλάσσης, ποταμοῦ, λίμνης (λατ. **vadum**) [**τέναγος**: **τεναγίζω**: λατ. **figas** (***tingas**)=βάθος (μέγας θυδός) μεταξὺ δύο ἀβαθῶν μερῶν τὸ λατ. **signum** δὲν ἀνήκει ἐνταῦθα].

ΤΕ'ΝΔΩ, ἀττ. **τένδω**: περιτρῶγω, ροκανίζω, τρωγαλίζω.

Ἔτυμ.: **τένδω** (ὁ ἀττ. τύπος **τένθω** ἐσχηματίσθη κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ **τένθης** = λαίμαργος): λατ. **tondeo**, **tolondī**, -**ere** (κόπτω, κούρεῦω, ξυρίζω), παλ-ιρλ. **ro-thunnsetar** (ἐκομμάτισσαν), **temm**, gall. **tam**. νεο-βρετ. **tamm** (τεμάχιον, δροσισμα), μεσ-γεμ. **stunz** (βραχύς, κοντός) ἐκ ριζ. ***lend-**, ἣτις εἶναι ἐπέκτ. τῆς ριζ. ***tem-**, (κόπτω, κτυπῶ) τῆς ἐν τῷ **τέμνω** (βλ. λ.).

τενθεία, ἢ (**τένθης**): λαίμαργία, ἀδηφαφία, γαστριμαργία, λιχνεία, «λιχουδιά».

τένθης, -ου, ὁ (**τένδω**, **τένθω**): ἄδ' αἰμαίμαργος, λιχνος, ἀλιχουδῆς.

Ἔτυμ.: **τένθης**: **τενθῶν**: **τενθεία**: ἡπὸ τινων συσχετίζεται τὸ **Τενθεύς** (Βοιωτ. **Πενθεύς** (ἰαπ. ***qvendh-**), λατ. **condio**, -**ire** (ταριχεύω, διασκευάζω, μαγειρεύω, καρυκεύω) (ἰαπ. ***qvendhi-** (λαίμαργία, λιχνεῦμα) κατ' ἄλλους **condire**: **condere** (ὑποκειμένης τῆς βρασιχῆς σημ. «φυλακίζω, καὶ μψφ. ἐξασπαῶ»), κατ' ἀναλογίαν και πρὸς τὴν ἀντιστοιχίαν **sallire**: **sallire** (ἀλατίζω, ποστῶνω), **farciare** (παρνεύω, παραγεμίζω) ἐν τῷ **τένθης** ἔχομεν πιθανώτατα τὴν ἰαπ. ριζ. ***tem-** (βλ. ἐν **τέμνω**) ἐκτεταμένην δι' ἄνοδος -**dh-** εἰς ***tem-dh-**) ***len-dh-** (βλ. και **τένδω**).

τένων, -οντος, ὁ (**τένω**): ἰσχυρὸν και τεταμένον νεῦρον, πλέγμα νεῦρων, ὡς και νῦν **τένων** || συν. **τένω** ποδός || ἐντεῦθεν δὲ και, ὁ τεταμένος πούς [δι' ἔτυμ. βλ. **τένω**].

τέξω, **τέξομαι**, ἐνεργ. και μέσ. μελλ. τοῦ **τίκτω**. **τέο** (Α), ἰων. και δωρ. ἀντι **τένος**, γεν. τῆς ἔρωτημ. ἀντων. **τίς** (γεν. **τένος**).— II **τεο**, ἐγκλιτ., ἰων. και δωρ. ἀντι **τένος**, γεν. τῆς ἀορ. ἀντων. **τίς** (γεν. **τενός**).

τέο (Β), δωρ. ἀντι **σοῦ**, γεν. τῆς προσ. ἀντων. **σοῦ**.

τεοῖο, ἐπ. ἀντι **σοῦ**, γεν. τῆς προσ. ἀντων. **σοῦ**.

τέοισι, ἰων. ἀντι **τίσις**, δοτ. πληθ. τῆς ἔρωτ. ἀντων. **τίς**.— II **τεοῖσι**, ἐγκλιτ., ἀντι **τίσις**, δοτ. πληθ. τῆς ἀορ. **τίς**.

τέός, ἢ, ὄν, ἐπ. και ἰων. ἀντι **σός**, λατ. **tuus**.

τεούς, δωρ. και αἰολ. ἀντι **σοῦ**, γεν. τῆς προσ. ἀντων. **σοῦ**.

τεράζω, ἢ **τεράζω**, μελλ. -άσω (**τέρας**): τερατεύω, δηλ. ἐρμηνεύω τὰ τέρατα (δηλ. τὰς δαιοσημίας, τοὺς οἰωνούς), προμηνύω, προοικονομῶ.

τέραμνον ἢ **τέρεμνον**, τό' πᾶν τὸ ἐντελὸς κεκλεισμένον, δάλαμος, δωμάτιον, οἰκία || μόνον κατὰ κληθ. ἐν χρήσει.

Ἔτυμ.: **τέραμνον** (***τεραβ-νο-ν**) και **τέρεμνον** κατ'

ἀφομοίωσιν τοῦ -α- τῆς παραληφούσης πρὸς τὸ προηγούμεν. -ε-): λατ. **traps** και **trabes** (δοκός, δοκοί), **taberna** (καλύβη, «μπαράγκα») (***traberna** (κατ' ἄνομ.), ὁμψρ. **tremnu** (ταβερνεῖον), **trebeif** (=λατ. **versatur**), ὁσκ. **trilbūm** (***trēbom**) (=λατ. **domum**, **aedificium**, παλ-gall. **treb** (οἰκία), παλ-ιρλ. **a-treba** (κεκτῆται, κατοικεῖ), **gaul. A-trebatas** (=λατ. **possessores**), παλ. ιρλ. **dī-thrub**, gall. **di-dref** (ἐρμηος, κατοικία ἐρμηῖτου), ἀγγλ-σαξ. **þcrp**, **þroþ**, -**þrep** (ἀγρέπαυλις), λιθ. **trobá** (οἰκία) ἐξ ἰαπ. **terēb-** (***treb-** κατ' ἀναλογίαν) (=δοκός, οἰκῆμα ἐκ δοκῶν).

τεράμων, ον, γεν. -ονος (**τεῖρω**, **τέρην**): ἐπὶ ὁσπρίων κ. ἄ., ὁ διὰ τοῦ βρασμοῦ γινόμενος μαλακός, εὐκολόβραστος (***terā**, βάσις **terā- á-τεράμων**: **ἀτέραμνος**: δι' ἔτυμ. βλ. **τέρην**).

ΤΕ'ΡΑΣ, γεν. -ατος, ἐπ -ατος, ἰων. -εος, τό' πληθ., ὄνομ. **τεράτᾶ**, ἐπ. **τεράτᾶ**, και συνψρ. **τεράτᾶ** ἐπ. γεν. **τεράων**: δοτ. **τεράσσι**, ἐπ. **τεράεσσι**: ὁπάντιον (ἀούνηδες) σημεῖον (φυσικὸν φαινόμενον), θαῦμα, οἰωνός (και κατὰ τὸ πλείστον κακός), λατ. **portentum**, **prodigium**.— II πᾶν τὸ χρησιμοποιεῖον ὡς οἰωνός, ὡς προγνώστικόν, ὡς και νῦν **τέρας**, «τερατώδες πλάσμα», ἀλλόκοτον, παράξενον, πελώριον κ.λ.π., λατ. **monstrum**. 2) ὡς τὸ λατ. **signum**, οὐράνιον σημεῖον, **διοσημία** (βλ. λ.), ὀστερισιμός, μετέωρον: πρβλ. **τεῖρα**.

Ἔτυμ.: **τέρας** (ἡ γεν. **τέρατος** και αἱ ἄλλα μετὰ -τ- πρὸ τῆς καταλήξεως πτώσεις ὀφείλονται εἰς κλίσην κατ' ἀναλογίαν πρὸς θέματα λήγοντα εἰς -τ-) **τέρας** (ἰαπ. ***qver-əs**, πρβλ. ὁμψρ. **πέλωρ** (ἐκ τοῦ ἰαπ. **qver-** κατ' ἄνομ.), ὡς. σανσκρ. **ā-carya**-**h** (ἀουνηδης, δαυμάσιος δεδομένου διτ ἀρχικῶς ἢ λ. **τέρας** ἐσθμητικῆ τι τὸ μαγικόν, τὸ γοητεύον), παλ-norr. **skars** (germ. **skarsa-n**) (=τέρας, γίγας), **skersa** (γοτθ. ***skarsjōn**) (=γίγας), **skyrer** (germ. ***skursja-n**, ἰαπ. ***sqv|sjom**) (=κακός οἰωνός, φάντασμα, χίμαιρα), λιθ. **keras** (ἰαπ. ***qvero-s**) (=γοητεία), **keriū**, **kereti** (μαγαζινεῦω, κάνω μάγια, βασκαίνω), παλ-ολαυ. **čara**, **čarj** (γοητεία, δέληγτρον, μάγια, βασκαίνω) ἐξ ἰαπ. *(s)**quer-** (κάννω, ἐνεργῶ, ὡς. και μαγαζινεῦω, βασκαίνω, πρβλ. και **σανσκρ.** **kāṛṇō'hi**, **karṇō'hi**: ἐπίσης πρβλ. **σανσκρ.** **kārtra-m** (μάγια, δέληγτρον).

τερα-σκόπος, ον, ποιητ. ἀντι **τερατο-σκόπος** (**τέρας+σκοπέω**): ὁ προοικονομικός, ὁ προφητεύων, ὁ προμαντεύων, ὁ προφητικός.

τεράστιος, α, ον (**τέρας**): ὡς και νῦν, τεράστιος, τερατώδης, ὑπερβολικός, ὑπερμεγέθης || **δυσοίωνος**, ἀπαίσιος.

τεράτεια, ἢ (**τερατεύομαι**): τὸ τερατολογεῖν, τὸ διηγεῖσθαι τερατώδη (ἀλλόκοτα) πράγματα, ἢ τερατολογία, ἄγυρτα.

τεράτευμα, -ατος τὸ (**τερατεύομαι**): τερατούργημα, τερατολόγημα, ταχυδακτυλοουργικὸν τέχνασμα.

τεράτεια, ἀποθ. (**τέρας**): τερατολογῶ, διηγούμαι τερατώδη πράγματα (ἀλλόκοτα, ἀπίστευτα), λατ. **portenta loqui** || εἶμαι ἀπατεῶν, ἀγύρτης, ἀσχολοῦμαι μετὰ ταχυδακτυλοουργικὰς ἀγυρτείας.

τεράτο-λογεῦω, μελλ. -ήσω (**τερατολόγος**): ὡς και νῦν, τερατολογῶ, ὁμιλῶ περὶ τεράτων (ἀλλοκότων πραγμάτων).

τεράτο-λογία, ἢ (**τερατολογία**): ὡς και νῦν, τερατολογία, τὸ διηγεῖσθαι τερατώδη πράγματα.

τεράτο-λόγος, ον (**τέρας+λέγω**): ὡς και νῦν, τερατολόγος, ὁ τερατολογῶν, ὁ διηγούμενος «περὶ σημεῖων και τεράτων».— II μετὰ παθητ. ἐνν., ὁ τερατώδης, περὶ οὗ λέγονται τερατώδη πράγματα (ἀλλόκοτα, ἀπίστευτα).

τεράτο-σκόπος, ον (**τέρας+σκοπέω**): ὁ παρατηρῶν **τέρατα** (τ. ἔ. σημεῖα ἐν τῷ οὐρανῷ, οὐράνια φαινόμενα), και ἐξ αὐτῶν ματευόμενος κατὰ προφητεύων || ὡς. οὐσ. ὁ **τερατοσκόπος**=ὁ προφήτης, μάντις.

τεράτ-ουργία, ἢ (**τερατουργός**): τὸ τερατοურγεῖν, τὸ ἐργάζεσθαι κατὰ δημιουργεῖν **τέρατα** (δηλ. ἀλλόκοτα), ἢ δαυματοποιεῖα.

τεράτ-ουργός, ὄν (**τέρας + ἔργω**): ὁ ἐργαζόμενος (ὁ ποιῶν) θαύματα, ὁ δαυματοποιός, μάγος, γόης.

τεράτ-ώδης, ες (**τέρας+αἰθεός**): ὡς και νῦν, τερατ-

ώδης, ὁ ὁμοιος πρὸς τέρας, ἀλλόκοτος, θαυμαστός, ἀπαίσιος

τεράτ-ωπός, ὄν (τέρας+ὄψ)· ὁ ἔχων ὄψιν τέρας-τος, τερατώδης τὴν ὄψιν, τερατόμορφος, ἀλλόκοτος τὴν μορφήν· *τερατωπὸς ἰδέσθαι* = ἀλλόκοτος τὴν μορφήν (ἐποῦ σου κινεῖ ἓνα ἀλλόκοτον θαυμασὸν νά τόν κυττάξης).

τερεβίνθινος, η, ον, καὶ **τερμίνθινος** (τερέβινθος)· ὁ λαμβανόμενος ἢ κατασκευαζόμενος ἐκ ρητίνης τοῦ δένδρου *τερεβίνθου* (ἐκπὸ τρεμεντίνας).

ΤΕΡΕΒΙΝΘΟΙΣ, ἡ, καὶ συγκεκ. **τέρβινθος**, καὶ **τέρμινθος**, ἡ, ὄν, παραλλ. τύπος τῆς *τέρην* (βλ. λ.). **τέρβινθος**, ἡ, καὶ συγκεκ. **τέρβινθος**, καὶ **τέρμινθος**, ἡ, ὄν, παραλλ. τύπος τῆς *τέρην* (βλ. λ.). **τέρβινθος**, ἡ, καὶ συγκεκ. **τέρβινθος**, καὶ **τέρμινθος**, ἡ, ὄν, παραλλ. τύπος τῆς *τέρην* (βλ. λ.). **τέρβινθος**, ἡ, καὶ συγκεκ. **τέρβινθος**, καὶ **τέρμινθος**, ἡ, ὄν, παραλλ. τύπος τῆς *τέρην* (βλ. λ.).

Τέρμινθος, ἡ, ὄν, καὶ **τερμίνθος** (καὶ *τέρμινθος*) (κατὰ ἀνομ. μ-ν) β-ν)· λέξεις προαλληνικῆ, πρβλ. τοπων. *Τερμ-ησσός* (ἐν Βοιωτίᾳ), *Τρεμειθοῦς* (ἐν Κύπρῳ).

τερεβινθ-ώδης, ες (τερέβινθος+είδος)· ὁ ὁμοιάων πρὸς τερεβίνθον | ὁ κατάφυτος ἐκ δένδρων τερεβίνθου.

τέρεινα, θηλ. τοῦ *τέρην* (βλ. λ.). **τέρεινον**, τό=*τέρεινον* (βλ. λ.). **τέρεινος**, η, ον, παραλλ. τύπος τῆς *τέρην* (βλ. λ.). **τερετίζω**, μελλ. -οω· ὡς καὶ νῦν, τερετίζω, μιμοῦμαι τὸ κελᾶδημα τέτιγος ἢ χελιδόνος, κοιν. ἐπιτυβίζω [ἢ λέξεις εἶναι παπονημένης ἐκ τοῦ ἤχου (ὁμοιοπαροίαι)].

τερέτισμα, -ατος, τό (τερετίζω)· ὡς καὶ νῦν, τερέτισμα, ἢ ἀπομίμησις τοῦ κελᾶδήματος τῆς χελιδόνος (χελιδόνισμα) ἢ τῆς φωνῆς τοῦ τέτιγος.

τέρετρον, τό (τερέω)· τὸ διατρυπῶν, τὸ τρύπανον (τρυπάνιον), λατ. *terebra* [τέρετρον· *τερεθῶν* δι' ἔτυμ. βλ. *τείρω*].

τερέω, μελλ. -ήσω καὶ -έσω (τείρω)· διατρυπῶ, διαπερῶ, τοννεύω.

τερεθῶν, -όνος, ἡ (τερέω)· σκώληξ ξυλοτρῶκτης, «ξυλοσκοῦληκος», λατ. *teredo*.

τέρην, -εινᾶ, -εν, γεν. *τέρενος*, -είνης, -ενος κλπ. (τείρω)· ὁ ἐκ τῆς τριβῆς λειανθεῖς, λεῖος, μαλακός, λεπτός, τρυφερός, λατ. *tener*· συγκεκ. *τερενώ-τερος*.

Έτυμ.: *τέρην* πρβλ. Ἑουχ. *ατέρν* ἀσθενές, *λεπτόν*· *τεράμων* ἀτεράμων (=σκαλήρος), ἀτέραμος (βλ. λ.), *sabin. tereno-* (μαλακός), λατ. *tener* (**tereno-* ἀλλά καὶ κατ' ἐπιφάνειαν ἐκ τοῦ *tenuis*), *σανσκρ. tāruha-* (νέος, τρυφερός), *Ζενδ. tāruha-* (νέος, ἔφηβος), ἀρμ. *tharm* (νέος, νωπός, πράσινος)· πρβλ. ὡς *σανσκρ. tāra-* (μύσχος) καὶ τὰ μετ' αὐτοῦ ἐν λ. *τόργος*, καὶ τὸ παρ' Ἑουχ. *ατερόν*· ἔξαμνητιῶν *πρόβατον*· πάντα ἐκ ριζ. **ter-* (τρυφερός, ἀδύνατος), παραλλ. τῆ **ter-* (τρίβω) βλ. καὶ ἐν *τείρω*, *τόργος*.

τερθρεία, ἡ (τερθρεύομαι)· τερατολογία, ἀγυρτεία | ἐν τῇ ρητορικῇ, ἢ χρηρῆς τεχνασμάτων καὶ ἀπάτης [τερθρεία· *τερθρεύομαι*· ἐσχηματισμένα δι' ἀναδιπλ. πρβλ. *τονθρῦς* (**τορ-θρῦς* κατ' ἀνομ. (Ἑουχ. *ατονθρῦς* φωνήν)· *θρέομαι* (βλ. λ.)· *τονθ(ο)ρῦζω*· βλ. *θρέομαι*].

τερθρεύομαι, ἀποθ. (τέρθρω) = *τερατεύομαι* (βλ. λ.), ὁσὼν τὴν ταχυδακτυλοερθίαν | κάμω χρῆσιν ρητορικῶν τεχνασμάτων καὶ ἀπάτης καὶ ἀγυρτίας.

τέρθριος, ὁ (τέρθρον)· τὸ σχοίνιον τὸ ἀπὸ τοῦ ἄκρου τῆς κεφαλῆς (τοῦ *τέρθρου*) τοῦ ἰστίου, τὸ χρησιμοποιοῦμενον διὰ τὴν ἀναπέτασιν ἢ τὴν συστολήν τοῦ ἰστίου.

ΤΕΡΨΟΝ, τό κυρ. τὸ ἄκρον τῆς κεφαλῆς ἰστίου (τῆς ἀντέννας) | γεν., ἄκρον, τέρμα, τέλος.

Έτυμ.: *τέρθρον*· *τέρθριοι* (κάλωες)· *τερθρωτήρ* (ἢ θῆσις τοῦ *πρωρέως*, παρ' Ἑουχ.)· *ατεθρηθῶν* (**τερθρη*)· *πρωρέως* (Ἑουχ.)· *τέρμα*, *τέρμιον*, *σανσκρ. tāraḥ*.—τὸ *τέρθρ-ον* περιέχει συλλ. ἀναδιπλ. *τερ-* καὶ ἐν στοιχείῳ συγγ. τῷ λιθ. *durii*, *durti* (νύσσω, κεντῶ), τῷ ἀγγλ.-σαξ. *darof*, παλ.-γερμ. *fart* (ἀκόντιον), ὡς δὲ καὶ τῷ ἕλλ. *θρίναξ*, *θρίνια* (Ἑουχ. *αθρίνια*· *ἀμπελος ἐν Κρήτῃ*), *θρίον* βλ. καὶ *τενθρηθῶν*, *τενθρήνη*.

τέρμα, -ατος, τό· ὡς καὶ νῦν, τέρμα, τέλος, ἄκρον, ὄριον, οὐρόρον, λατ. *terminus* | τὸ τέρμα (δ *καμπτήρ*), περὶ τὸ ὅποιον ὤφειλον νά κόμπηται κατὰ τὰς ἀρματοδρομίας οἱ ἵπποι καὶ τὰ ἄρματα, δ *καμπτήρ*, ἢ *νύσσα* (βλ. λ. λ.), λατ. *meta*. 2) τὸ σημεῖον δι' οὗ ἐσημειοῦτο τὸ τέρμα τῆς τροχιάς ριφθέντος δίσκου.— || τέλος, ὄριον, οὐρόρον, τέρμα | καὶ ἐν τῷ πληθ., τὰ ὄρια, τὰ σύνορα. 2) *μτφρ.*, τὸ ἐσχάτον σημεῖον, τὸ ὑψίστον σημεῖον, ἢ ἀκμή, τὸ ἄκρον ὄρων, τὸ ζενίδ, ὁ κολοφών.

Έτυμ.: *τέρμα*· *τέρμων*· *τέρμιος*: λατ. *terminus* (= *τέρμα*), *termō* (= *τέρμων*), *terminus*, *σανσκρ. tārman-* (ἢ αἰχμή τοῦ ὀβελοῦ θυσίας), *sūtārman-* (ὁ περὼν εἰς τὴν ἄλλην πλευράν)· ἐξ *ιαπ. ριζ. *ter(a)-* (περὼν ἀπέναντι, φθῶν ἐναντί), πρβλ. *σανσκρ. tāra-* (διαβαίνω, ὑπερβαίνω, ὑπερπηδῶ, νικῶ, διασώζω), *taraṇā-* (θάλασσα), *tirāḥ*=*Ζενδ. tarō* (διὰ μέσου, ἀνωθεν, πέραν) = *ιρλ. tar* (ὑπέρ), *σανσκρ. tāra-* (παραλλά, αἰγιαλός), *tirithā-* (ποτιστρα ζῶν), *Ζενδ. tar-* (ἀνοίγω δρόμον), ἕλλ. *τέρθρον* (βλ. λ.), λατ. *intrare, extrare, trans* = ὄμφρ. *iraf, irahaḥ, gall. tra, ital-ιρλ. tria, gall. tri*) *irwy*, γοτθ. *þairch*, παλ.-γερμ. *dur(u)h*, ἀγγλ.-σαξ. *þurh* (διὰ μέσου), (*ιαπ. *ter-qve*,

**te-qve*), πρβλ. *σανσκρ. tiras-cā*, *Ζενδ. taras-cā*: *σανσκρ. tirāḥ-* (ὁ ἐγκαρσίως ὢν), παλ.-νορρ. *þro,mf* (πλευρά), παλ.-γερμ. *drum* (ὄριον)· ἕλλ. καὶ *τείρω*.

τερμίνθινος, η, ον=*τερεβίνθινος* (βλ. λ.). **τέρμινθος**, ἡ=*τερεβίνθος* (βλ. λ.).

τερμιόεις, εσσα, εν (τέρμα)· ὁ ἐκτεινόμενος μέχρι τοῦ τέρματος | *ἀσιπς τερμιόεσσα*=ἀσιπς καλύπτουσα τὸν φέροντα αὐτὴν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, ποδήρης | *χιτών τερμιόεις*=χιτών ποδήρης, φθάνων μέχρι ποδῶν.

Έτυμ.: *τερμιόεις*: *τέρμιος* (δ βλ. ἐν *τέρμα*)· κατὰ τινες *τερμιόεις*=ἐνισχυόμενος διὰ δερματίνης ἐπέκδύσεως, καὶ πρόέρχεται ἐκ τινος **τέρμιος* (ἢ καὶ **τέρμα* παραγομένου ἐξ *ιαπ. *qvermō*) = *σανσκρ. cārma*, *Ζενδ. cārma* (δέρμα) κατ' ἄλλους ὅμως αἱ λέξεις αὐταὶ ἀνάγονται μᾶλλον εἰς *ιαπ. ριζ. *qer-* καὶ ἀνήκουκουσιν εἰς τὴν ὁμάδα τῆς λ. *κείρω*.

τέρμιος, α, ον (τέρμα)· ὑπάτος, ἐσχάτος, τελευταῖος, κυρ. ὁ ἐπὶ τὸν τέρματος εὐρισκόμενος | ἐπὶ χρόνου, *τερμία ἡμέρα*=ἡ ἡμέρα τοῦ θανάτου.

τερμόνιος, α, ον (τέρμων)· ὁ πρὸς τὸ τέρμα τῆς Γῆς εὐρισκόμενος.

τέρμων, -ονος, ὁ = *τέρμα* (βλ. λ.), ὄριον.— || τέλος.

τερπί-κέραυνος, ον (τέρπω+κεραυνός)· ὁ τερπόμενος ἐπὶ τῷ κεραυνῷ (τ. ἐ. ἐπὶ τῇ βροντῇ καὶ ἀστραπῇ).

τερπνός, ἡ, ὄν (τέρπω)· ὡς καὶ νῦν, τερπνός, προξενῶν τέρψιν, εὐχάριστος, χαροπός, θελκτικός.— || ἐν παθῇ, ἐνν., ὁ πλήρης τέρψεως (χαρῆς), εὐθυμος, εὐφρόδουνος, εὐχαριστημένος.— συγκεκ. *τερπνότερος*, ὑπερβ. *τερπνότατος*.

τερπνώς, ἐπίρρ. τοῦ *τέρψω*· μετὰ τέρψεως, κατὰ τερπνὸν τρόπον, εὐχαριστῶς, μετὰ χαρᾶς, θελκτικῶς.

ΤΕΨΩ, μελλ. -ψω· ἀορ. *α'* *έτεψω*.—παθητ., ἀορ. *α'* *έτεψθην*, ἐπ. *έταρψθην* καὶ *τάρψθην*· ἀορ. *β'* ἐπ. *έταρπην* καὶ *τάρπην*, ἀορφ. *ταρπῆναι*, ἐπ. *ταρπῆμεναι*· ἐπ. *α'* ἐν. καὶ πληθ. ὑποτ. *τερπείω*, *τράπειομεν*.—μέσ. ἀορ. *α'* *έτερψάμην*· ἀορ. *β'* *έταρπέμην*· ἐπ. ἀναδιπλ. *τεταρπέμην*, *τετάρπετο*, *α'* πληθ. ὑποτ. *τεταρπέμεσθα*, *μτχ. τεταρπέμενος*· ὡς καὶ νῦν, *τέρπω*, παρέχω τέρψιν.— ἐν τῷ μέσφ καὶ παθητ., εἶμαι πλήρως εὐχαριστημένος, ἀπολαύω πλήρους τέρψεως, *τέρπω* ἐμαυτὸν, εὐφραίνομαι, διασκεδάζω.—ἀπολ., *πίνε* καὶ *τέρπω*=πίνε καὶ διασκεδάζε (εὐφραίνου. 2) μετὰ γεν. τοῦ πράγμ., ἔχω ὄρεκατὰ ἐκ τίνος, εἶμαι εὐχαριστημένος μετὰ κάτι, ἀπολαύω τινός (ἢ τι) κατὰ κόρον, ἐτὸ χαροαίνω. 3) *σπαν. μετ' αἰτ., τέρπομαι* *δνησι*=ἀπολαύω (ἔχω) κέρδος.

Έτυμ.: *τέρπω*· *τερπνός*· *τερπωλή*· *τέρψις*· *τερπικέραυνος*· πρβλ. *σανσκρ. tī'raḥ*, *tī'raḥ*, *tī'raḥ*,

tarpati (χορταίνω, ικανοποιούμαι), **tʰp̥i-h**, **lʰp̥i-h** (εὐχαριστῶμαι, ικανοποιῶμαι, κόρος), **Zevd. θρατῶα** (χορτασμένος, ικανοποιημένος), γοτθ. **þrafstjan** (παρ-

ηγορῶ), λιθ. **tarpslū**, **tarpti** (εὐτυχῶ, εὐπραγῶ), **tar-pā** (εὐημερία, αὐξήσις), παλ-πρωσ. **en-terpo** (εἶναι ὠφέλιμον), **en-terpen-on** (ὠφέλιμος) ἔξ **ιαπ. *terep-**

τερπωλή, ἡ, ποιητ. ἀντὶ **τέρψις** (βλ. λ.).

τερσαίνω, ἄορ. **α' ἐτέρσηνα**, ἔπ. **τέρσηνα** (**τέρσομαι**)· ξηραίνω, ἀποξηραίνω, ἀπομάττω («οκοπιζώ»), «στεγνώνω», ἀποπογγίζω || **αἶμα μέλαν τέρσηνε** = ἀποπογγίσει («έκοκίσει») τὸ μαῦρο αἷμα· πρβλ. **τέρσομαι**.

τερσιά, ἡ (**τέρσομαι**)· ὡς τὸ **ταρσιά**, **τρασιά** (βλ. λ.), ταρσός, ἦτοι πλέγμα ἐκ καλῶμων, ἐφ' οὗ ἐοτέγωνων τὰ σῶμα κ. ἄ.

ΤΕΨΙΟΜΑΙ, ἄορ. **β' τερσηναι**, ἔπ. **τερσημεναι** (ἀλλ' ὁμοίως δὲν ἀπαντᾷ ἢ δριστ. **ἐτέρσην**)· ξηραίνομαι, εἶμαι ἢ γίνομαι ξηρός, στεγνώνω (ἀμτδ.), στερεοποιῶμαι (παῦω νά ρέω) || ὡς. οτεγνώνω (ξηραίνομαι) ἀπὸ τὸν καύσωνα τοῦ ἡλίου, «τοουλουφρίζομαι, καφαλιζομαι» || μετὰ γεν., **ὄσσε δακρυόφιν τέρσοντο** = τὰ μάτια του ἐοτέγνωσαν ἀπὸ τὰ δάκρυα (ἐοταμάτησαν νά τρέχουν).— || τὸ ἐνεργ. **τέρσω** ἀπαντᾷ παρ' Ἀλεξάνδρ. ποιηταῖς (= **τερσαίνω**).

Ἔνυμ. **τέρσομαι**, παρὰ **ιτρν. καὶ τέρσω** **τερσαίνω** **ταρσός**, ἄττ. **ταρσός**· **τερσσία** = σανοκρ. **tʰʒyati** (διψῶ), **tarsa-h** **tʰʒhā** (διψά, πόδος), **tʰʒū-h** (ἀπλητοσ), **Zevd. tarsna-** (διψά), ἄρμ. **tharamim, tharsānim** (ἀδυνατίζω), **erašt** (ξηραίνω) ((***trašt**, **ιαπ. *tʰstli-**), ἀλθ. **ter** (ξηραίνω εἰς τὸν ἀέρα), **terme** (ἐκτεθειμένος εἰς τὸν ἡλίον), **s-tras** (στεγνώνω), **λατ. torreo** (στεγνώνω, φρύγιω), (***tors-** = **σανοκρ. tʰʒyati** = κάμνω τινά νά ὑποφέρῃ ἀπὸ δίψαν, τὸν βασανίζω, παλ-γερμ. **derran**, νεο-γερμ. **dörren** = στεγνώνω, φρυγανίζω, παλ-norr. **þerra** = ξηραίνω, ἀποξηραίνω, **λατ. ὡς. torris** (δουλός), παλ-λατ. **torrus** (= **torridus**), **λατ. terra** (γῆ), παλ-ιρλ. **tart** (διψά), **tʰr** (ξηρός), **tʰrim** (ὡς.), **tʰr** (κτῆμα), παλ-gall. **tir** (= **λατ. tellus**), γοτθ. **ga þairsan, ga þaursnan**, παλ-norr. **þorna** (ἀποξηραίνομαι), παλ-γερμ. **dorrēn** (ὄμ. σημ.), γοτθ. **þaursjan** (διψῶ), παλ-γερμ. καὶ νεο-γερμ. **durst** (διψά), ἀγγλ-σαξ. **þurst**, **þyrst** (ὄμ.), γοτθ. **þaurstei**, παλ-norr. **þorste** (διψά) ἔξ **ιαπ. *ters-** (εἶμαι ξηρός).

τέρψις, -νος, ὁ, ἡ, (**τείρω**)· ἀσθενής, λεπτός || κυρ. **τετριμένος** ἢ **κατατετριμένος**, **κατεξηγνημένος**.

Ἔνυμ. **τέρψις**· πρβλ. Ἡσυχ. **ατήρ**· **ἀσθενές**, **λεπτόν** (ἀρχικῶς οὗς., ἐκ τοῦ ὁποῦ ὁμοίως κατὰ μικρὸν ἐοχηματίσθη καὶ ἐπιθετ. περιφρασις **τέρψις ἵπποι** = ἵπποι κατὰκοποι)· Ἡσυχ. **αετρήνης**· **τετριμένος ὄνος**, **καὶ γέρον**, ἢ **δυσανάληπτος γέρον**, «**τερύσκειτο**· **εἰτέρωται**» = **σανοκρ. tʰruna-h** (νέος, τρυφερός), **Zevd. tʰruna-** (νέος, ἀγαμος) (βλ. καὶ τὰ ἐν **τέρσην**)· πρβλ. Ἡσυχ. **αετρήσκει**· **τρύχει**, **ξηραίνει**· **τρώω** (***τρωῶ**) = **κεντριζῶ**, **διεγειρῶ**· **τραῦμα**· **τρώω**, **τρώω** (βλ. λ.), λιθ. **truniū**, **trunēti** (σῆπω, σασπίζω), **truszkū**, **truszkēti** (***tru-sk-**, πρβλ. **τερύσκω**, **τρώσκω**) (= **τριζῶ**), **trū-zkūnu** (δρυσματίζω), παλ-σλαβ. **trona**, **truti** (μεταχειρίζομαι, ἐξαντιῶ) ἔξ **ιαπ. *teru-** [πρβλ. **σανοκρ. tarutē** = διέρχομαι, **tʰrʷnati** (δαμάζω, νικῶ), **Zevd. tʰrʷnayeiti** (ὑπερβαίνω, ὑπερβόλλω)], πρβλ. **ιαπ. *terg-** (βλ. **τρίβω**), ***ter(ē)-** (βλ. **τεράμων**, **τείρω**, **λατ. tero**)· βλ. καὶ **ἀτείρης**.

τερψείη, γ' ἐν. εὐκτ. παθ. ἄορ. **α'** τοῦ **τέρπομαι**. **τερψί-δροτος**, ὄν (**τέρπω** + **δροτός**)· ὁ τέρπων τοὺς βροτούς, ὁ φαίδρωνων τὴν καρδίαν τῶν ἀνδρώπων.

τερψί-νοος, ὄν (**τέρπω** + **νόος**)· ὁ τέρπων τὴν καρδίαν.

τέρψις, -εως, καὶ -ιος, ἡ (**τέρπω**)· ὡς καὶ νῦν, **τέρψις**, τὸ τέρπεισθαι, ἀπόλαυσις, ἡδονή, χαρά, ἀγαλλίασις.

Τερψι-χόρη, ἄττ. -**χόρῶ**, ἡ (**τέρπω** + **χορός**)· κυρ. ἡ **τερπομένη** (εὐφραينوμένη) εἰς τὸν χορόν, μία

ἐκ τῶν ἐννέα Μουσῶν, ἡ Τερψιχόρη (βλ. Κ. Ε. Α.). **τερψι-χορός**, ὄν (**τέρπω** + **χορός**)· ὁ ἐπὶ τοῖς χοροῖς τερπόμενος, ὁ εὐφραίνόμενος (εὐρίσκων ἡδονῆν) εἰς τὸν χορόν.

τέσσαρᾶ, οὐδ. τοῦ **τέσσαρες** (βλ. λ.).

τέσσαρᾶ-βοῖος, (**τέσσαρα** + **βοῦς**)· ὁ ἔχων ἄξιαν τεσσάρων βοῶν.

τέσσαρᾶ-καί-δεκα, τὰ βλ. **τεσσαρεσ-καί-δεκα**.

τέσσαρᾶ-καί-δεκά-ῶρος, ὄν (**τεσσαρακαίδεκα** + **ῶρον**)· ὁ ἔχων μῆκος (ἢ πλάτος ἢ ὕψος) δεκατεσσάρων παλαμῶν.

τέσσαρᾶ-καί-δεκ-έτης, -ου, ὁ (**τεσσαρακαίδεκα** + **έτος**)· ὁ ἡλικίας δεκατεσσάρων ἐτῶν || θηλ. -**έτις**, -**ιδος**.

τέσσαρᾶκοντα, ἄττ. **τετταράκοντα**, οἱ, αἱ, τὰ, ἀκλιτον (**τέσσαρες**)· ὡς καὶ νῦν, τεσσαράκοντα, «σαράντα», **λατ. quadraginta**.

τέσσαρᾶκοντά-ετής, ἐξ (καὶ -**έτης**, **ες**) (**τεσσαράκοντα** + **έτος**)· ὁ ἡλικίας τεσσαράκοντα ἐτῶν, ὁ ἄγων τὸ τεσσαρακοστὸν έτος τῆς ἡλικίας τοῦ.

τέσσαρᾶκοντ-όργυιος, ὄν (**τεσσαράκοντα** + **όργυιά**)· ὁ ἔχων ὕψος (ἢ βάθος ἢ μῆκος κλπ.) τεσσαράκοντα ὄργυων.

τέσσαρᾶκοντ-ούτης, -ου, ὁ, συνηρ. ἐκ τοῦ **τεσσαρακοστιατής** (βλ. λ.).

τέσσαρᾶκοστός, ἡ, ὄν (**τεσσαράκοντα**)· ὡς καὶ νῦν, τεσσαρακοστός εἰς τὴν οειράν, ὁ τελευταῖος (ἢ ὁ εἰς) ἐκ τῶν τεσσαράκοντα, **λατ. quadragesimus**.— || ἡ **τεσσαρακοστή** (ἐνν. **μοῖρα**): 1) φόρος ουσιοτάμενος εἰς τὸ ἐν τεσσαρακοστὸν (τ.ε. 2 1/2%, ο. 2) νόμισμα τῆς Χίου ὀνομαζόμενον οὕτω.

ΤΕΨΙΑΨΕΨ, οἱ αἱ, **τέσσαρᾶ**, τὰ γεν. **τεσσάρων**· **δοτ. τέσσαροι(ν)**, ποιητ. **τέρρασι**.— ἄττ. **τέτταρες**, **τέτταρα**· παρὰ τοῖς Ἰωσὶ πεζογράφοις **τέσσαρες**, **τέσσαρα**, **δοτ. πληθ. τέσσαροι**· **δωρ. τέττορες** ἢ **τέτορες**· **αιολ. πείσορες**—**τέσορες**, **τέσοορες**, «**τέσοορις**», **λατ. quatior**.

Ἔνυμ. **τέσσαρες**, ἄττ. **τέτταρες**, **βοιωτ. πέτταρες** (-**α**· κατὰ τὰ ἄμην. **τέττατος** καὶ **τέτατος**), **ιων., ἄρκ., ἐλληγιστ. τέσσαρες** (-**ε**- **πιθ. κατ' ἀφομ. φων.**), **δωρ. καὶ θιαλ. δυτ. Ἑλλ. τέτορες** (**ιαπ. *qveivor-**, μετὰ -**τ**, ἀντὶ -**ττ-** ἢ -**σσ-**, κατὰ τὴν τοπ. **τέρρασι**), **δημηρ. (αιολ.) πείσορες**, **λεσβ. πείσοορες** (**ιαπ. *qveivur-** τὸ -**σσ-** κατὰ τὸ **τέσσαρες**)· τοπ. **τέττασι**, **τετρακόσιοι**, **τετρακνικος** προσέρχονται ἐκ τινος ***τεττρα-**, **ιαπ. *qveivur-** (πρβλ. καὶ τὰ ἐν **τρά-πεζα**)· πρβλ. **σανοκρ. cāivāra** ἢ (αἰτ. **cāivāra**), **cāivāri**, **Zevd. čaḡwārō**, γεν. **čalurazm**, νεο-περο. **čāhār**, ἄρμ. **čors**, **λατ. quat(i)uor** (ἀσοβάν ἀκλιτον κατὰ τὸ **quinque**), **ὄσκ. petora**, **ὄμβρ. petur-**, **gaul. petor**, **ιρλ. cethir**, **παλ-gall. petgaur**. **νεο-gall. pedwar**, **corn. peswar**, **νεο-bret. pévar**, γοτθ. **fidwōr**, παλ-norr. **fiórer**, παλ-σαξ. **fiuwar**, **fior**, παλ-γερμ.

feor, **fior**, λιθ. **keturi**, **ketveri**, παλ-σλαβ. **četyre**, **četvero**· ἡ ἐν τῇ **ιαπ. κλισις** του ἄε εἶχεν οὕτω κατὰ πιθανότητα: ὄνομ. ***qveivor-es**, γεν. ***qveivur-ōm**, αἰτ. ***qveivur-ūs**, τοπ. ***qveivur-su**.— τὸ **δημηρ. τέττατος** (πρβλ. ἄττ. τοπ. **τέτταρα**) ἔχει τροποποιηθῆ ἐκ τοῦ ὄμην. **τέττατος** (***τεττρα-**, **ιαπ. *qveivur-** = **λιθ.**

keivirias)· -**τ**- ἐπίσης ἀντὶ -**τφ**- ὑπάρχει ἐν τῷ ***τέτορος**, ἐξ οὗ **τετορτατός**· βλ. ὡς καὶ ἐν **τροφάλεια**.— ἄττ. **τετταράκοντα**, **ιων. τεσοεράκοντα**, **βοιωτ. πετταράκοντα**, ἄργολ. **τεταράκοντα**, **δωρ. δελφ. ιων. τετράκοντα** (**τετρω-** (**ιαπ. *qveivur-** = **λατ. quadrā-gintā**)).— τὸ **τετρακτύς**, -**υός** προήλθεν ἐκ τοῦ ἐπιπρ. **τέτραχα** ἢ ἐκ τινος ***τετρακο-** κατὰ τὸν τρόπον τῶν ρηματ. ἀφγηρημένων (ὡς τὸ **ἀρτύς**, **ἀρπαντύς**)—**ὄμην. τετραχθᾶ** (: **διχθᾶ**, **τριχθᾶ**), ἄττ. **τετραχα** (κατὰ τὰ **δίχα**, **τρίχα**), **τετραξός** (κατὰ τὰ **ιων. διξός**, **τριξός**) (<**τετραχθ-jo**).

τέσσαρσο-καί-δεκα, **ιων. τεσσαρεσ-**, οἱ αἱ, τὰ, ἀκλιτον = **τέσσαρες** καὶ **δέκα**, **δεκατέσοορες**, «**δεκατέσοορες**», **λατ. quatuordecim** τὸ πρῶτον συνθετ. μένει ἀμετάβλητον, ἔστω καὶ μετὰ οὐδ. οὐσα, συναπτομένου τοῦ ἀριθμητ.: **τεσσαρεσκαίδεκά έσσα** (Ἡρόδ.) ὁσάκις

τό α' συνθετ. μετάβαλλε γένος, ἐγράφετο μάλλον κειρω-
ρισμένος: *τέσσαρα καὶ δέκα*· ἐκ τούτου τὸ
τεσσαρσκα-καὶ-δέκατος, η, ον, ἰων. *τέσσερες*—
ὁ δέκατος τέταρτος εἰς τὴν σειρὰν.
τεσεράκοντα, ἰων. ἀντὶ *τεσσαράκοντα*.
τέσσερες, *τέσσερα*, ἰων. ἀντὶ *τεσσαρες*, *τέσσαρα*.
τεσερήκοντα, ἑσφαλμ. γρ. ἀντὶ *τεσεράκοντα*
(βλ. λ.).

τεταγμένος, μτχ. παθ. πρκ. τοῦ *τάσσω*· τὸ ἐξ αὐ-
τοῦ ἐπίρρ. *τεταγμένος*=κατὰ τὴν τάξιν, κανονικῶς,
ἐν τάξει, κατὰ τὸν προκαθορισμένον τρόπον.

τεταγών, -όντος, ὁ, μτχ. ἐπ. ἀναδιπλ. ἄορ. β' ἄνευ
ἔνεστ. ἐν χρήσει: *ἔβριψε ποδὸς τεταγών*=ἔβριψε λα-
βῶν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ ποδός (ἐτόν ἄρπαξε ἀπὸ τὸ
πόδι καὶ τὸν πέταξε).

Ἔτυμ.: *τεταγών* ἐκ τινος θέμ. *ταγ-* (ἄδράκνω, ἄρ-
πάω): λατ. *tagō*, πρκ. *te-tig-i* (**teitagai*: *τεταγών*)
=διγγώνω, ἄπτομαι (πρβλ. ἀρχ-λατ. *tagam* in-*teger*=
ἀκέραιος, ἀδικτος· *tagāx* = ἄρπαξ, κλεπτομανής)·
πρβλ. ὡς ἀγγλ.-σαξ. *racian* (ἐγγίζω ἀπαλά, χαϊδεύω)·
εἰς λατ. **tag-*, **teg-*: **iag-*.

τέτακα, πρκ. τοῦ *τέλω*.

τέταλμαι, παθ. πρκ. τοῦ *τέλλω*.

τέταλο, ἐπ. γ' ἐν ὑπερσ. τοῦ *τέλλω*.

τέτάμαι, παθ. πρκ. τοῦ *τέλω*.

τετάνός, ἡ, ὄν (*τέλω*, *τανύω*)· τεταμένως, τεν-
τωμένως || ὄθεν, ὁμαλός, λεῖος, ἀνευ ρυτίδων.

τετάνος, ὁ (*τέλω*)· τὸ τέντωμα, ἡ τάσις (ἔκτα-
σις), σπασμωδικὴ κίνησις τοῦ ὁώματος ἢ μέλους
αὐτοῦ, συνοδευομένη ὑπὸ ἀκαμψίας || ἡ τάσις (ἐν-
τασις, στυσις) τοῦ ἀνδρικοῦ πέους.

τετάνυστο, ἐπ. γ' ἐν. παθ. ὑπερσ. τοῦ *τάνυω*.

τετάξομαι, τετελ. μελλ. τοῦ *τάσσω*.

τετθραγμένος, μτχ. παθ. πρκ. τοῦ *τεράσσω*.—

ἐπίρρ. *τετραγμένος*=ἐν ταραχῇ, ἐν συγχύσει

τετάρπητο, —*πόμεσθα*, —*πόμενος*, γ' ἐν ὄριστ.,
α' πληθ. ὑποστ., καὶ μτχ. ἐπ. ἀναδιπλ. μέσ. ἄορ. θ' τοῦ
τέρω.

τεταρταίως, α, ον (*τέταρτος*)· ὁ τεσσαρῶν ἡμε-
ρῶν, ὁ κατὰ τὴν τετάρτην ἡμέραν.

τεταρτη-μόριον, τὸ (*τέταρτος+μόριον*)· τὸ τέ-
ταρτον μέρος || τὸ τέταρτον ὀβολοῦ, λατ. *quadrans*.

τέταρτος, ἐπιτκ. **τέτράτος, η, ον** (*τέσσαρες*)· ὡς
καὶ νῦν, τέταρτος, ὁ τέταρτος εἰς τὴν σειρὰν, ὁ
μετ' ἄλλους τρεῖς, λατ. *quartus*.— οὐδ. τὸ *τέταρτον*
ὡς ἐπίρρ. = (διὰ) τετάρτην φοράν.— || ἡ *τετάρτη*
(ἐνν. *ἡμέρα*), ὡς καὶ νῦν, «ἡ Τετάρτη» || (ἐνν. *μοῖρα*)
=μέτρον ὑγρῶν, «ἐνα κάρτο» (βλ. «ἐνα κατοστά-
ρι» τῆς ὀκάς).

τετάσθην, ἐπ. γ' δυϊκ. παθ. ὑπερσ. τοῦ *τέλω*.

τέτάτο, ἐπ. γ' ἐν. παθ. ὑπερσ. τοῦ *τέλω*.

τετάχεται, ἰων. γ' πληθ. παθ. πρκ. τοῦ *τάσσω*.

τετελεσμένος, μτχ. παθ. πρκ. τοῦ *τελέω*.

τετέλεστο, ἐπ. γ' ἐν. παθ. ὑπερσ. τοῦ *τελέω*.

τετεύξομαι, τετελ. μελλ. τοῦ *τεύχω*.

τέτευχα, πρκ. τοῦ *τεύχων*.

τετεύχεται, **τετεύχάτο**, ἰων. γ' πληθ. παθ. πρκ.
καὶ ὑπερσ. τοῦ *τεύχω*.

τετεύχeton, γ' δυϊκ. παθ. πρκ. τοῦ *τεύχω*.

τετεύχημαι, ἀφρ. *τετευχησθαι*, ἐπιτκ. παθ. πρκ.

μετὰ σημ. ἔνεστ., σχηματιοθεῖς ἐκ τοῦ οὐσ. *τεύχεια*, ἄνευ
ἐν. *τευχέω* ἐν χρήσει: εἶμαι ὠπλισμένος.

τέτηκα, ἀμτθ. πρκ. τοῦ *τήκω*.

τέτηκαίμαι, ἐπ. παθ. πρκ. ἄνευ ἔνεστ. *τιέω* ἐν χρήσει·

εἶμαι περίλυπος, εἶμαι πικραμένος, εἶμαι ταλαιπω-
ρημένος, θλιβόμαι, πενθῶ.— ἀπαντᾷ ἐν τῷ δυϊκ. (δ'
προσ.) *τετιησθον*, συχνοτέρων ὅμως ἐν τῷ μτχ. *τετιημέ-*

νος (λυπημένος, περίλυπος, καὶ δι' ἐν τῷ φράσει: *τε-*
τιημένος ἦτορ=περίλυπος τὴν καρδίαν (μὲ περίλυ-
πον ψυχὴν) || ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημ. ἀπαντᾷ καὶ ἡ μτχ.

τετιηώς (βλ. λ.), καὶ δι' ἐν τῷ περιφραστικῷ *τετιηῶτι*

θυμόφ=μὲ τεδλιμμένην καρδίαν.

τετιηώς, μτχ. ἐπ. ἔνεργ. πρκ. (ἄνευ ἔνεστ. *τιέω* ἐν

χρήσει)=*τετιημένος* (βλ. λ.).

τέτιμαι, παθ. πρκ. τοῦ *τίω* (βλ. λ.).

τετιμήσθαι, ἀφρ. παθ. πρκ. τοῦ *τιμάω*.

τέπισμαι, παθ. πρκ. τοῦ *τένω*.

τέτλα, συγκεκ. τύπος ἀντὶ *τετλάθε* (βλ. λ.).
τέτλαθι, ἐπ. πρστ. πρκ. τοῦ **τλάω* (βλ. λ.).
τετλαίην, ἐπ. εὐκτ. πρκ. τοῦ **τλάω*.

τετλάμεν, **τετλάμεναι**, ἐπ. ἀφρ. πρκ. τοῦ **τλάω*·

ἀλλὰ **τέτλάμεν** α' πληθ. πρκ. ἀντὶ *τετλήκαμεν*.

τετλάτω, γ' ἐν. πρστ. ἄορ. β' τοῦ **τλάω*.

τέτληκα, πρκ. τοῦ *τέλλω*.

τέτληώς, *υῖα*, γsn. -όντος, ἐπ. μτχ. πρκ. τοῦ **τλάω*.

τέτμηκα, πρκ. τοῦ *τέμνω*.

τετμημένος, μτχ. παθ. πρκ. τοῦ *τέμνω*.

τετμηώς, μτχ. ἐπ. πρκ. τοῦ *τέμνω*.

τέτμοιμεν, α' πληθ. εὐκτ. τοῦ *τέτμον* (βλ. λ.).

τέτμον, ἐπ. ἀντὶ *ἔτετμον*, ἄορ. β' ἄνευ ἔνεστ. ἐν
χρήσει (ἀπαντῶν παρ' Ὀμήρῳ καθ' ὄριστ., ἄλλοτε μετ'
αὐξήσ. καὶ ἄλλοτε ἀναούητος) καταφθάνω, φθάνω,
προφθάνω, ἐπιπίπτω. 2) μετὰ γεν., μετέχω τίνος,
λαμβάνω μερίδιον ἐκ τίνος.

Ἔτυμ.: *τέτμον*, *ἔτετμον*· ἄορ. μετ' ἀναδιπλ. (κατὰ
τὸν τύπον τοῦ ἄορ. *ἔ-πε-φνο-ν*)· ἐκ ρίζ. *tem-*, χωρὶς
ὁμως καὶ νὰ ἔχωμεν συγγ. λέξεις ἐκ τῆς αὐτῆς ρίζης
(κατὰ τινὰς ὁμοῦς ἡ ρίζ. **tem-* εἶναι ἡ αὐτὴ πρὸς τὴν
**tem-* τοῦ *τέμνω*).

τετοκώς, **τετοκυῖα**, μτχ. πρκ. τοῦ *τίκτω*.

τέτορες, οἱ, αἰ, **τέτορα**, τά, ὄρω, ἀντὶ *τέσσαρες*.

τετορήσω, ἀνώμ. μελλ. τὸ *τορῶ*.

τετρά-, συγκεκ. ἀντὶ *τέτορα* (*τέσσαρα*), ἀπαντῶν
μόνον ἐν συνθέτοις, ὅλα τὰ ἐπόμενα.

τετρά-θῆμων, ον, γsn. -ονος (*τετρα-+βαίνω*)·
τετράπους, «τετράποδος».

τετρά-γλώχις, -ῖνος, ὁ, ἡ (*τετρα-+γλωχίς*)· ὁ
ἔχων τέσσαρας ἀκκάς (ἀκρας) ἢ τέσσαρας γω-
νίας, τετράγωνος.

τετρά-γυος, ον (*τετρα-+γυά*)· ὁ περιέχων τέ-
σσαρας γῦας (βλ. λ.) γῆς, τετράπλευρος.— || ὡς οὐσ.
τὸ *τετράγωνον* = μέτρον γῆς, τεμάχιον γῆς δυνάμε-
νον νὰ ὀργωθῇ ἐντός μιᾶς ἡμέρας.

τετρά-γωνέω (*τετράγωνος*) (ἀστρονομικὸς ὄρος)
ἀποτελῶ τετράγωνον μετὰ τίνος ἄλλου (μετ' αὐτ.).

τετρά-γωνο-πρόσωπος, ον (*τετράγωνος+πρόσω-
πον*)· ὁ ἔχων τετράγωνον πρόσωπον (ἐπὶ ὠρισμέ-
νων ζώων, ὅλα αἰ ἐνουρήεις καὶ οἱ κάστορες).

τετρά-γωνος, ον (*τετρα-+γωνία*)· ὡς καὶ νῦν, τε-
τράγωνος, ὁ ἔχων τέσσαρας γωνίας, ὁ ἔχων τέ-
σσαρας γωνίας ἴσας, ἐπὶ θὲ τοῦ κυρ. «τετραγώνου»,
τὸ ἔχων οὐ μόνον τὰς τέσσαρας γωνίας ἀλλὰ καὶ
τὰς τέσσαρας πλευρὰς ἴσας, λατ. *quadratus*.— ὡς
οὐσ., τὸ *τετράγωνον* = ὁμῶς στρατιωτῶν παρατετα-
γμένον ἐν σχήματι τετραγώνου, λατ. *agmen qua-*
dratum.— || μτφρ., τέλειος ὡς τὸ τετράγωνον, πλή-
ρης, τέλειος.— || *τετράγωνος ἀριθμὸς*=ὁ ἀριθμὸς
ὁ παραγόμενος ἐκ τοῦ πολλαπλασιαμοῦ ἀριθμοῦ
τίνος ἐπὶ τὸν ἑαυτὸν του.

τετράδιον, τὸ (*τετράς*)· πᾶν τὸ οὐσιαστικὸν ἐκ
τεσσαρῶν πραγμάτων || ἐπὶ προσ., ἀπόδοσσιμα στρα-
τιωτικὸν ἀποτελούμενον ἐκ τεσσαρῶν ἀνδρῶν. 2)
ὡς καὶ νῦν, τετράδιον, ὡς διπλωμένον εἰς τέσσαρα
(ὡς ἔχον τέσσαρα φύλλα).

τετρά-ἐλικτος, ον, καὶ **τετρά-ἐλιξ**, -ῖκος, ὁ, ἡ
(*τετρα-+ἐλίσσω*)· ὁ τετράκις περιεστραμμένος, ἡ ὁ
πολλὰς ἑλικας (ουστροφάς) ἔχων.

τετρά-εῖνης, ες (*τετρα-+ἔνω*)=*τετραετής* (βλ. λ.).

τετρά-ετής, ες, καὶ **τετράετης**, ες (*τετρα-+ἔτος*)·
ὡς καὶ νῦν, τετραετής, ἡλικίης τεσσαρῶν ἐτῶν.— ||
ὁ ἐκ τεσσαρῶν ἐτῶν ἀποτελούμενος.

τετρά-ζυγος, ον (*τετρα-+ζυγόν*)· ὁ ἔχων τέσσα-
ρας ζυγούς, ὁ ουρόμενος ὑπὸ τεσσαρῶν ὑποζυγίων
(ἰπῶν κλπ.) || ὡς οὐσ. τὸ *τετράγωνον* (ἐνν. ἄρμα)=τὸ
τέθριππον ἄρμα.

τετρά-θέλυμνος, ον (*τετρα-+θέλυμνον*)· τετρά-
πτυχος, ὁ ἐκ τεσσαρῶν πτυχῶν (στρωμάτων) συγ-
κείμενος || *τετραθέλυμνον σάκος*=ἄσπις συγκείμενη
ἐκ τεσσαρῶν ἄλλεπαλλήλων δερμάτων βοός.

ΤΕΤΡΑΪΝΩ, μελλ. *τετράνω*· ἄορ. α' *ἔτετρηνα*· ἐπ.
τέτρηνα· παθ. ἄορ. α' *ἔτετράνην*· ὡς. (ὡσεὶ ἐκ ρίζ.
ἔνεστ. *τράω*) καὶ μέλλ. *τερήσω*, καὶ ἄορ. *ἔτρησα*, καὶ
παθ. πρκ. *τέτρημαι*· τρυπῶ, διατρυπῶ, διαπερῶ [δι'
ἔτυμ. βλ. *τέρω*].

τετρά-και-δεκ-έτης, -ες, και θηλ. —**έτις**, -ιδος (τετρα- + και + δέκα + έτος)· ὁ ἡλικίας δεκατεσσάρων ἔτων.

τετρά-κερας, *ων* (τετρα- + κέρας)· ὁ ἔχων τέσσαρα κέρατα.

τετρά-κέφαλος, *ων* (τετρα- + κεφαλή)· ὡς και νῦν, τετρακέφαλος, ὁ ἔχων τέσσαρας κεφαλές.

τετράκις, ἐπίρρ. (τετρα-)· ὡς και νῦν, τετράκις, τέσσαρας φορές, λατ. *quater*.

τετράκιο-μύριοι, *αι*, *α* (τετράκις + μύριοι)· Τετράκις μύριοι, τέσσαρας φορές δεκακισχίλιοι, τεσσαράκοντα χιλιάδες.

τετράκιο-χίλιοι, *αι*, *α* (τετράκις + χίλιοι)· ὡς και νῦν, τετρακισχίλιοι, τέσσαρες χιλιάδες.

τετρά-κλίνας, *ων* (τετρα- + κλίνη)· ὁ ἔχων τέσσαρας κλίνας ἢ ἀνάκλιντρα (διὰ τοὺς μετέχοντας συμποσίων).

τετρά-κνήμος, *ων*, *δωρ.* ἀντὶ **τετράκνημος**, (τετρα- + κνήμη)· ὁ ἔχων τέσσαρας κνήμας, ὁ ἔσπερ-ωμένος εἰς τροχόν ἔχων τέσσαρας ἀκτῖνας.

τετρά-κόρυμβος, *ων* (τετρα- + κόρυμβος)· ὁ ἔχων τέσσαρας κορύμβους (βλ. λ.) || ὁ ἔχων πολλοὺς (πυκνοὺς) κορύμβους. πολυστάφυλος (κισσός π. χ.).

τετρά-κόρωνος, *ων* (τετρα- + κορώνη)· ὁ ἔχων ἡλικίαν τετράκις μεγαλύτεραν ἀπὸ τὰ ἔτη ποῦ ζῆ μία κορώνη, τετράκις μακροβιώτερος κορώνης, ὁ ὑπέργηρος.

τετράκόσιοι, *αι*, *α* (τετρα-)· ὡς και νῦν, τετρακόσιοι.

τετράκοσιοστός, *ῆ*, *ὄν* (τετρακόσιοι)· ὡς και νῦν, τετρακοσιοστός εἰς τὴν σειράν, ὁ ἔπειτα ἀπὸ 399 ἄλλους.

τετράκτις, -ύος, *ῆ* (τετράς)· ὁ ἀριθμὸς 4 || (κατὰ τοὺς Πυθαγόρειους) τὸ ὄθροισμα τῶν τεσσάρων πρώτων ἀριθμῶν, ἦτοι ὁ ἀριθ. 10 (δηλ. 1+2+3+4).

τετρά-κύκλος, *ων* (τετρα- + κύκλος)· ὁ ἔχων τέσσαρας κύκλους (δηλ. τροχοῦς), τετράτροχος.

τετρά-λογία, *ῆ* (τετρα- + λόγος)· σειρά ἐκ τεσσάρων δραμάτων (τριῶν τραγωδιῶν και ἑνὸς σατυρικοῦ δράματος), διδασκομένην (παριστωμένην) ἀπὸ σκηνῆς ἐν δραματικῇ ἀγῶνι κατὰ τὰς ἐορτάς τοῦ Διονύσου· αἱ τρεῖς τραγωδαὶ μόναι (ἄνευ δηλ. τοῦ σατυρικοῦ δράματος) ἑκαλοῦντο *τριλογία* (οἷα π. χ. ἡ *Ὀρέστεια* τοῦ Αἰσχύλου, *τριλογία* συνισταμένη ἐκ τῶν τριῶν τραγωδιῶν του, τ. ἔ. τοῦ Ἀγαμέμνονος, τῶν Χοιφῶρων, και τῶν Εὐμενίδων) ἐνίοτε ἡ *τετραλογία* συνίστατο ἐκ τεσσάρων τραγωδιῶν (ἄνευ σατυρικοῦ δράματος).

τετρά-μέτρος, *ων* (τετρα- + μέτρον)· ὁ συνισταμένος ἐκ τεσσάρων μέτρων || ἐπὶ τροχαϊκῶν και ἰαμβικῶν μέτρων, ὁ συνιστάμενος ἐκ τεσσάρων διποδιῶν (πρβλ. λατ. *versus octonarius*) || ἐπὶ δακτυλικῶν, χοριαμβικῶν, δογματικῶν μέτρων, ὁ ἀποτελούμενος ἐκ τεσσάρων ποδῶν.—ὡς οὖσα. ὁ *τετράμετρος* (ἐνν. *στίχος*)=ὁ στίχος ὁ ἀποτελούμενος ἐκ τεσσάρων ποδῶν.

τετρά-μηνιαῖος, *α*, *ων*, και **τετρά-μήνος**, *ων* (τετρά- + μήν)· ὁ ἀποτελούμενος ἐκ τεσσάρων μηνῶν, ὁ διαρκῶν ἐπὶ τέσσαρας μῆνας.

τετραμμοί, παθ. πρκ. τοῦ *τρέπω*.

τετρά-μορία, *ῆ* (τετράμοιρος)· ἡ τετραπλῆ μερίς, τὸ τετραπλοῦν.

τετρά-μοιρος, *ων* (τετρά- + μοῖρα)· ὁ ἐκ τεσσάρων μοιρῶν (τ. ἔ. μερῶν), τετραπλοῦς.

τετρανθείς, *μτχ.* παθ. ἄορ. α' τοῦ *τετραίνω* (βλ. λ.).

ΤΕΤΡΑΞ, -ἄγος και -ἄκος, ὁ· πιθ. ὁ φασιανός (τὸ πτηνόν), λατ. *avis phasianus*.

Ἔτυμ.: *τέτραξ* (>λατ. *tetrax*)· *τετράξω*· *τέτριξ*· πρβλ. Ἦουχ. *«τετράδων» ὄρνεόν τι. Ἀλκαῖος», «τετραῖων» ὄρνιθάριον τι. Δάκωνες», «τετράων» ὄρνιθ ποιδός* (τετράων) λατ. *teitradō*)· ἔκ τινος ῥίζης παισιμῆνης ἐκ τοῦ ἤχου (ὀνοματοποιία) **ter-(e)r-* [δ-πωσ και ἐν τῷ λατιν. *tur-tur*=τρογῶν, πρβλ. και σανσκρ. *tittiraḥ*, *tittiriḥ* (πέρδιξ), μεσ-ελλ. *téтарος*, *τατάρος* (φασιανός), νεο-περσ. *taḍar* (ὡσ. λ.)], λατ. *te-trinno*, *teitrisitō* (κακκαρίζω, τσαλαβουτῶ)· ἐπὶ τῶν

νησοῶν, παλ-πορρ. *riḍurr* (τέτραξ, τσαλαπετεινός), παλ-σλαβ. *teitřni* (φασιανός), λιθ. *teiverna*, παλ-πρωσ. *tatarwis* (ὁ νεοσσός τσαλαπετεινοῦ), λιθ. *teivernas* (ὡσ.). *tytaras* (κούρκος, δίδανος).

τετρά-ορία, *ῆ* (τετράορος)· ἄρμα τεσσάρων ἵππων, τέδριππον.

τετρά-ορος, και συνηρ. **τέτρωρος**, *ων* (τετρα- + αείρω)· τέσσαρες ὁμοῦ συνεζευγμένοι || **τετράορον ἄρμα**=τέδριππον.— || τετράπους.

τετρά-πάλαι, *ῆ* (τετράορος)· τετράκις πάλαι, πρὸ παρὰ πολλοῦ χρόνου.

τετρά-πάλαιστος, *ων* (τετρα- + παλαιστή)· ὁ ἔχων μῆκος (ῆ, πλάτος κ.λ.π.) τεσσάρων *παλαιστῶν* (οπιθαμῶν).

τετρά-πήχυς, *υ*, γεν. -εος και συνηρ. -ους (τετρά- + πήχυς)· ὁ ἔχων μῆκος (πλάτος κ.λ.π.) τεσσάρων *πήχεων* (ἔξ ποδῶν) || ἐπὶ ἀνθρώπων, ὁ ἔχων ἀνάστημα ὕψους τεσσάρων πήχεων, ὁ ἔξ ποδῶν ὕψους.

τετρά-πλάσιος, *α*, *ων* (τετρα-)· ὡς και νῦν, τετραπλάσιος, τέσσαρας φορές μεγαλύτερος (ῆ περισσώτερος), λατ. *quadruplex*.

τετρά-πλευρος, *ων* (τετρα- + πλευρά)· ὡς και νῦν, τετράπλευρος, ἔχων τέσσαρας πλευράς.

τετράπλη, ἐπίρρ. (τετρα-)· τετραπλῶς, κατὰ τέσσαρας τρόπους, κατὰ τετραπλοῦν τρόπον.

τετρά-πλός, *η*, *ων*, και συνηρ. -πλοῦς, *ῆ*, *οὔν*· ὡς και νῦν, τετραπλοῦς, «τετράδιπλος», λατ. *quadruplus* || ὡς οὖσα. τὸ *τετραπλοῦν*=*τετραμοιρία* (βλ. λ.), τετραπλασία μερίς, τὸ τετραπλάσιον.

τετρά-ποδηδόν, ἐπίρρ. (τετρα- + ποῦς)· ἐπὶ τεσσάρων ποδῶν, δίκην τετραπόδου.

τετρά-ποδητί, ἐπίρρ. (τετρα- + ποῦς)· μέ τέσσαρας πόδας || μτφρ. ἐμέ τὸ τέσσαρα», *χεροί τε και ποσὶ* («μέ χέρια και μέ πόδια»).

τετρά-πόλις, ποιητ. **τετράπτολις**, -εως, *ῆ* (τετρα- + πόλις)· ὁ ἀποτελούμενος ἐκ τεσσάρων πόλεων, ὁ ἔχων τέσσαρας πόλεις.

τετρά-πόλος, *ων* (τετρα- + πολέω)· ὁ τετράκις ὠργωμένος.

τετρά-πους, ὁ, *ῆ*, -πουν, τὸ (τετρα- + ποῦς)· ὁ ἔχων τέσσαρας πόδας, ὡς και νῦν τετράπους, «τετράποδος», λατ. *quadrupes*.— ὡς οὖσα. τὰ *τετράποδα* (ὡς και νῦν)=λατ. *quadrupedes*.— || ὁ ἔχων μῆκος (ὕψος κ.λ.π.) τεσσάρων ποδῶν.

τετρά-πτερος, *ων* (τετρά- + πτερόν)· ὁ ἔχων τέσσαρας πτέρυγας.

τετρά-πτερυλῆς, -ίδος, *ῆ* (τετρα- + πτερόν)· ἡ ἔχουσα τέσσαρας πτέρυγας, εἶδος ἀκρίδος.

τετρά-πτίλος, *ων* (τετρα- + πτίλον)· ὁ ἔχων τέσσαρα πτίλα (ῆτοι πτερά, πτέρυγας), ὡς τὸ *τετράπτερος* (βλ. λ.).

τέτραπτο, ἐπ. γ' ἐν. παθ. ὑπερ. τοῦ *τρέπω*.

τετρά-πτολις, *ῆ*, ποιητ. ἀντὶ *τετράπολις* (βλ. λ.).

τετρά-ρῦμος, *ων* (τετρα- + ῥυμός)· ὁ ἔχων τέσσαρας ῥυμούς (βλ. λ.), δηλ. ὁ ἔχων ὀκτώ ἵππους, ὁ αὐρόμενος ὑπὸ ὀκτῶ ἵππων, ὀκτάζυγος.

τετρ-αρχέω (τετράρχης)· εἶμαι τετράρχης || παθητ. διοικῶμαι ὑπὸ τετράρχου, διατελῶ ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τετράρχου.

τετρ-άρχης, -ου, *ῆ* (τετρα- + ἄρχω)· ὁ ἡγεμὼν *τετραρχίας* (βλ. λ.), τ. ἔ. τεσσάρων ἐπαρχιῶν ἢ ἐπαρχίας διηρημένης εἰς τέσσαρα μικρότερα μέρη. 2) ὁ διοικῶν τέσσαρας *λόχους* (ῆ 64 ἀνδρας).

τετρ-αρχία, *ῆ* (τετράρχης)· τὸ ὄξλιμμα τοῦ τετράρχου || ἡ τοπικὴ δικαιοδοσία τοῦ τετράρχου.— κυρ. δὲ *τετραρχία* ἐλέγετο ἡ Θεσσαλία, τὴν ὀλοαν συναπετέλουν τέσσαρες ἐπαρχίαι, ἡ Θεσσαλιώτις, ἡ Φθιώτις, ἡ Πελασγιώτις, και ἡ Ἐσθιαιώτις.— || δπὸ τοὺς Ῥωμαίους *τετραρχία* ἐκαλεῖτο καὶ πᾶσα ὑποδιαίρεσις τῶν ἀνατολικῶν χωρῶν, ὅπως π. χ. ἡ Παλαιστίνη.— || *τετραρχία ἱππική*=ἡ διοίκησις τεσσάρων λόχων.

τετρά-αρχος, ὁ=τετράρχης (βλ. λ.).

τετράς, -άδος, *ῆ* (τέτταρες)· ὁ ἀριθμὸς 4. 2) ἡ

τετάρτη ημέρα. 3) χρονικόν διάστημα τεσσάρων ημερών.

τετρά-σκελής, ἐς (τετρα-+σκέλος) ὁ ἔχων τέσσαρα σκέλη, τετράπους.

τετρά-στάτηρος, ὄν (τετρα-+στατήρ) ὁ ἔχων ἄξιαν τεσσάρων στατήρων (βλ. λ.).— ἢ ὡς οὖσ. τὸ τετραστάτηρον=νόμισμα τεσσάρων στατήρων.

τετρά-σὺλ-λάθος, ὄν (τετρα-+σὺλλαβή) ὡς καὶ νῦν, τετρασὺλλαβός, ὁ συγκεκλιμένος ἐκ τεσσάρων συλλαβῶν.

τετρά-σώματος, ὄν (τετρα-+σῶμα) ὁ ἔχων τέσσαρα σώματα, τετράσωμος.

τετράτος, ἡ, ὄν, ποιητ. ἀντὶ τέτατος (βλ. λ.).— τὸ οὖλ. ὁ τέτατος ὡς ἐπίρρ.=διά τετάρτην φoράν.

τετρά-τρυφός, ὄν (τετρα-+τρυφή) ὁ κεκλοσμένος (τεδραυμένος), ἢ ὁ δυνάμενος νά θραυσθῆ εἰς τέσσαρα τεμάχια.

τετράφα, πρκ. τοῦ τρέπω καὶ τοῦ τρέφω.

τετρά-φάλλος, ὄν, ἐπὶ περικεφαλαίας=τετράφαλος (βλ. λ.).

τετρά-φάλος, ὄν (τετρα-+φάλος), ἐπὶ περικεφαλαίας ἢ ἔχουσα τέσσαρας φάλους (βλ.λ.), ἢ τοι τέσσαρας μεταλλίνας προεξοχάς (βλ. φάλος).

τετρά-φάται, -φάτο, ἰων. γ' πληθ. παθ. πρκ. καὶ ὑπερ. τοῦ τρέπω.

τετράφω, γ' ἐν. προστ. παθ. πρκ. τοῦ τρέπω.

τετρά-φυλός, ὄν (τετρα-+φυλή) ὁ διηρημένος εἰς τέσσαρας φυλάς, ἢ ὁ ἀποτελούμενος ἐκ τεσσάρων φυλῶν.

τετράχᾶ, ἐπίρρ. (τέταρες) εἰς τέσσαρα μέρη, κατὰ τέσσαρας τρόπους, τετραχῶς.

τετράχῃ, ἐπίρρ.=τέτραχα (βλ. λ.).

τετραχθά, ἐπίρρ. ποιητ. ἀντὶ τέτραχα (βλ.λ.), (πρβλ. καὶ διχθά, τριχθά).

τετρά-χόος, ὄν, καὶ συνηρ. —χους, -ουιν (τετρα-+χόος) ὁ χωρῶν τέσσαρας χόας (βλ. λ.).— ἢ ὡς οὖσ. ὁ τετράχους=ποσὸν τεσσάρων χῶων.

τετρά-χορδός, ὄν (τετρα-+χορδή) ὡς καὶ νῦν, τετράχορδός, ὁ ἔχων τέσσαρας χορδὰς.— ὡς οὖσ. τὸ τετράχορδον = μουσικὴ κλίμαξ περιλαμβάνουσα δύο τόνοὺς καὶ ἓν ἡμιτόνιον.

τετρά-χυτρος, ὄν (τετρα-+χύτρα) ὁ περιλαμβάνων τέσσαρας χύτρας, ὁ κατασκευασμένος ἐκ τεσσάρων χυτῶν.

τετρεμαίνω, ἀναδιπλ. τύπος τοῦ τρέμω, ἀπαντῶν μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ πρτ. [τετρεμαίνω τέτρομος (= τρόμος) δι' ἔτυμ. βλ. τρέμω].

τέτρημαι, παθ. πρκ. τοῦ τετραίνω.

τέτρηνα, ἐπ. ἀντὶ ἐτέτρηνα, ἄορ. α' τοῦ τετραίνω.

τέτρηχα, ἀμτβ. πρκ. (μετὰ σήμ. ἐνεστ.) τοῦ ταράσσω' μτχ. θηλ. τετρηχια' γ' ἐν. ὑπερο. τετρήχει.

τετρίγει, ἐπ. γ' ἐν. ὑπερο. τοῦ τρίζω.

τετρίγως, τετριγυία, μτχ. πρκ. τοῦ τρίζω.

τετριγώτας, ἐπ. ἀντὶ τετριγώτας, αἰτ. πληθ. μτχ. πρκ. τοῦ τρίζω.

τέτριμμα, παθ. πρκ. τοῦ τρίζω.

τετρ-όργυιος, ὄν (τετρα-+όργυιᾶ) ὁ ἔχων μῆκος (πλάτος κλπ.) τεσσάρων ὀργυιῶν.

τέτροφα, πρκ. τοῦ τρέπω, τρέφω (βλ. λ. λ.).

τετρῶσθαι, ἀπρφ. παθ. πρκ. τοῦ τρώω.

τετρ-ώβολος, ὄν (τετρα-+ώβολός) ὁ ἔχων βάρος ἢ ἄξιαν τεσσάρων ὀβολῶν, ὁ ἀποτελούμενος ἐκ τεσσάρων ὀβολῶν.— ὡς οὖσ. τὸ τετρώβολον=νόμισμα τῶν 4 ὀβολῶν (νόμισμα ἄξιᾶς 4 ὀβολῶν).

τετροκοστός, ἡ, ὄν, δωρ. ἀντὶ τεσσαρακοστός.

τέτρωμαι, παθ. πρκ. τοῦ τετρώσκω.

τέτρ-ώρος, ὄν, συνηρ. ἀντὶ τετρά-ορος (βλ. λ.).

τετρ-ώροφος, ὄν (τετρα-+όροφή) ὡς καὶ νῦν, τετραώροφος, «τετράπατος», μὲ τέσσαρα πατώματα.

τετρ-ώρυγος, ὄν, ὀρθότ. τύπος τοῦ τετρώργυιος (βλ. λ.).

τέττᾶ προσφώνησις νεωτέρου πρὸς πρεσβύτερον («πατέρα μου»), πρβλ. τὰ συνών. ἄττα, πάππα κ.τ.δ.

Ἔτυμ.: τέττα τὰτᾶ τᾶταλλῶσ: σανοκρ. tāta-ἡ (πατήρ), tāta-ἡ (πατήρ, υἱός, ἀγαπητός), ἄλδ. tāte (πατήρ), λατ. tāta (πατήρ, ἐν τῇ γλ. τῶν νηπιῶν, ἢ γροφός), κορν. tat (πατήρ), hendat (πάππος), παλ-

γερμ. todo (πατήρ), Iota (ἀνάδοχος); τσех. Iota (πατήρ), παλ-ολαυ. teta (θεῖα), λιθ. tētis (πατήρ), tētū-tis, tēdā (θεῖα), παλ-πρωσ. thetis (πάππος) πᾶσαι αὗται εἶναι λέξεις τῆς γλώσσης τῶν νηπιῶν' βλ. καὶ ἐν ἄττα.

ΤΕΤΤΑΡΑΚΟΝΤΑ, ΤΕΤΤΑΡΕΣ κλπ., ἄττ. ἀντὶ ΤΕΣΣΑΡ—.

ΤΕΤΤΙΓΟ-ΦΟΡΟΣ, ὄν (τέττιξ+φέρω) ὁ φέρων (ὁ φορῶν) τέττιγα (ἐπίθ. τῶν Ἀθηναίων, ἐπειδὴ κατὰ τοὺς ἀρχαιολογικοὺς χρόνους ἔφερον οὗτοι ἐπὶ τῆς κόμης τῶν χρυσοῦς τέττιγας ὡς ἔμβλημα τοῦ διτι ἦσαν αὐτόχθονες).

ΤΕΤΤΙΓ-ΩΔΗΣ, ἐς (τέττιξ+εἶδος) ὁ ὁμοιος πρὸς τέττιγ, ὁ ἐκ τοῦ εἶδους τῶν τεττίγων.

ΤΕΤΤΙΞ, -τιγος, ἐ' ὡς καὶ νῦν, ΤΕΤΤΙΞ, «ΤΙΤΙΚΙΚΟΣ», λατ. cicada, πτερωτὸν ἔντομον, ἀρεσκόμενον νά ἡλιάζεται ἐπὶ δένδρων ἢ θάμων, ὅπου ὁ ἄρρην κατὰ τὰς ὥρας τοῦ καύσωνος ἐκπέμπει ὀξύ τεράτισμα [ὄνοματοποιία λέξις πεποιημένη ἐκ τοῦ ἡχου (*τεττιξ)].

ΤΕΤΥΓΜΑΙ, παθ. πρκ. τοῦ τεύχω.

ΤΕΤΥΓΜΗΝ, ἐπ. παθ. ὑπερο. τοῦ τεύχω.

ΤΕΤΥΚΕΪΝ, ἀπρφ. ἐπικ. ἀναδιπλ. ἄορ. β' τοῦ τεύχω.

ΤΕΤΥΚΕΣΘΑΙ, ἀπρφ. ἐπικ. ἀναδιπλ. μέσ. ἄορ. β' τοῦ τεύχω.

ΤΕΤΥΜΜΕΝΟΣ, μτχ. παθ. πρκ. τοῦ τύπτω.

ΤΕΤΥΦΩΜΕΝΩΣ, ἐπίρρ. τῆς μτχ. παθ. πρκ. τοῦ τυφώ' μετὰ τύφου, ἀνοήτως, ἡλιθίως.

ΤΕΤΥΧΗΚΑ, πρκ. τοῦ τυγχάνω.

ΤΕΤΥΧΘΑΙ, ἀπρφ. παθ. πρκ. τοῦ τεύχω.

ΤΕΤΥΧΘΩ, γ' ἐν. προστ. παθ. πρκ. τοῦ τεύχω.

ΤΕΥ (Α), δωρ. ἀντὶ σοῦ, γεν. τοῦ τῦ (=σῦ).

ΤΕΥ (Β), ἰων. καὶ δωρ. ἀντὶ τείνος, γεν. τῆς ἐρωτ. τείσ.— ἢ τευ, ἐγκλιτ. ἀντὶ τειός, γεν. τῆς ἄορ. τείσ.

ΤΕΥΜΑ, -ατος, τὸ (τεύχω) τὸ κατασκευασμένον, κατασκευάσμα, ἔργον.

Τευθίς, -ίδος, ἡ' εἶδος μαλακίου, ὡς ἡ σφηία, κοιν. «καλαμορί», λατ. serpia, Ioliŷo [τευθίς, -ίδος (καὶ -ίδος) τευθός, -ου (καὶ τευθός, -οῦ)]=εἶδος τι μεγαλύτερον τῆς τευθίδος' σκοτ. ἔτυμ. πιθ. προελλην. κατὰ τινὰς συγγ. τῆ θύσ(σ)ανος].

Τευκτός, ἡ, ὄν, ρημ. ἐπίθ. τοῦ τεύχω' κατασκευασμένος, παρεσκευασμένος, ἐπεξεργασμένος.

Τευμάομαι, ἀποθ. = τεύχομαι (βλ. τεύχω) κατασκευάζομαι [ἀττ. τευμάομαι=ἐργάζομαι, κατασκευάζω' ἄττ. τευτάζω (=ἐπὶ μοκρόν ἀσχολοῦμαι περὶ τὸ αὐτὸ πρόγραμμα, ἐνδιατρίβω) ἄττ. τε- <τε- <λαπ. *qj-, πρβλ. σανοκρ. κυανέω (δέτω εἰς κίνησιν βλ. καὶ ἐν σεύω), πρβλ. καὶ σανοκρ. šyaŷman- (ἔργον), cyanaŷe (ἐξορμή)].

Τεύσαι, ἐπικ. ἄορ. α' τοῦ τεύχω.

Τεῦσθαι, μελλ. τὸ τυγχάνω. 2) μέσ. μελλ. τοῦ τεύχω.

Τευτάζω, μελλ. -άσω=ταῦτάζω=λέγω ἢ πράττω τὰ αὐτὰ || ἐξακολουθεῖν νά καταγίνωμαι εἰς τι, συνεχῶς κοί ἀποκλειστικῶς ἀσχολοῦμαι εἰς τι [δι' ἔτυμ. βλ. τευμάομαι].

Τευτλίον, τὸ ὑποκορ. τοῦ τευτελον (βλ. λ.), ἀλλ' ἀπαντᾷ ὡς ἀπλοῦν συνώνυμόν του.

ΤΕΥΤΛΟΝ, τὸ, ἄττ. ἀντὶ σευτελον' μαγειρικὸν τι λάχανον, κοιν. «σέσκουλο», λατ. beta [τευτελον-σευτελον' ἄγν. ἔτυμ. ἢ ἐναλλαγῆ σ-ι τε- προϋποθέτει *σσι- *τε- ἀναγόμενα πιθ. εἰς λαπ. *kj-].

Τεύχεα, τὰ βλ. τεύχος.

Τευχεα-φόρος, ὄν (τευχεα+φέρω) ὁ φέρων ὄπλα, ὀπλοφόρος, ἐνοπλός.

Τευχηστήρ, -ῆρος, ὁ, ἢ τευχηστής, -οῦ, ὁ (τεύχεα) ὁ ὀπλισμένος, ὀπλίτης, πολεμιστής, μαχητής, ἐνοπλός.

Τεύχοισα, δωρ. θηλ. μτχ. ἐνεστ. τοῦ τεύχω.

Τεύχος, -εος, τὸ (τεύχω) κυρ. ὡς τὸ δειλον (βλ.λ.), ἐργαλεῖον, ὄργανον, εἰσόνερον, σκευός || κατὰ τὸ πλείστον ἐν τῇ πληθ., τὰ τεύχεα=ἐργαλεῖα (ὄργανα, εἰσόνεργα) πολεμικὰ, ὄπλα, πανοπλία (ὡς τὸ ἔντασ, βλ. λ.) || ἱπποκευή, «χάμουρα». 2) ἐν τῇ πληθ. ὡσ., τὰ ἐξάρτια (ὄργανα, σκευή, κῶπαι κ.τ.δ.) πλοῖον, ἢ «ἄρματωσία». 3) ἀγγεῖον παντός εἶδους, λουτήρ, τεφροδόχος ὑδρία κ. ἄ. 4) μετὰ τοὺς Ἀλεξανδρ.

διδάσκων, ὄθεν και πεντά-τευχος, δεκά-τευχος κλπ. (= 5 βιβλία, δεκά βιβλία κλπ.).

ΤΕΥΧΩ, μελλ. -ξω· ἄορ. α' ἔτευξα, ἐπ. τεύξα· ἐπ. ἄορ. β' ἐτέθην· πρκ. τέτευχα· μέσοι, μελλ. τεύξομαι· ἐπιτ. ἄορ. β' τετυκόμην· παθητ., τετελ. μελλ. τετεύξομαι· ἄορ. α' ἐτύχθη· πρκ. τέτυμαι· ἐπ. γ' πληθ. πρκ. και ὄκτα τετεύχεται, τετεύχεται· ποιῶ, κατασκευάζω, οἰκοδομῶ, κτίζω, σφουρηλατῶ (κυρ. ἐπὶ ἔργων ἐκ ξύλου ἢ μετάλλου) || ὑφαίνω || μτφρ., παράγω, ἐπιφέρω, προξενῶ, δημιουργῶ || διαπλάττω, διαμορφῶ, σχηματίζω.— παθητ., κατασκευάζομαι, οἰκοδομοῦμαι κ.λ.π. || (μετὰ γεν. τοῦ πραγμ.), τεύχομαι χρυσοῦ = κατασκευάζομαι ἐκ χρυσοῦ || μτφρ., παράγομαι, προξενούμαι, δημιουργοῦμαι, ἄρα συμβαίνω, γίνομαι, ὑπάρχω.— || μετὰ διπλῆς αἰτ., κάμνω, κοδιστῶ, τινα τοιοῦτον ἢ τοιοῦτον: τεύχω τινὰ εὐδαίμονα || ὄθεν συχὰ ὁ παθ. πρκ. τέτυμαι=εἰμὶ ἢ γίνομαι (κυρ. ἔχω ὑπάρξει, ἄρα εἶμαι, τοιοῦτος ἢ τοιοῦτος): γυναικὸς ἀντὶ τέτυσο=ἦσο (κυρ. εἶχες ὑπάρξει) ὁμοίως μὲ γυναίκα. 2) ἢ μτχ. παθ. πρκ. τετυμένος συχὰ σχημ. «καλῶς κατασκευασμένος, καταλλήλως ἐπεξεργασμένος», και μτφρ., συμπαγῆς, εὐσταθῆς, σταθερός, διαρκῆς, μόνιμος || μτφρ. ἐπὶ ἀγροῦ, ὁ καλῶς καλλιεργημένος || ὡς. μτφρ. ἐπὶ τοῦ νοῦ, ἐνεργητικός, δραστήριος, ρωμαλέος.

Ἔτυμ.: τεύχω· τετυκόμαι· τεύχος: ἱρλ. dījan (πολιμα) ((ἰαπ. *dhughnā), dījal (ὄρθος, πρέπυ), (Κελτ. *dhughlio-), πιθ. γοθ. daug (παλ-νοργ. ἀπρφ. daga, ἐν. dugi), ἀγγλ.-σαξ. dēaz, παλ.-σαξ. dōg, παλ-γερμ. toug, τους (εἶναι πρέπυ, ὠφέλιμος), πολ. duzyr, ρωσ. dūzil (ισχυρός, ρωμαλέος), λιθ. daūg (πολύς, καλός), ἰαπ. *dheugh- (ἀξίζω, χρησιμεύω, εὐδοκιμῶ) βλ. και τύχη, τυγχάνω.

τέφρα, ἰων. τέφρη, ἢ (τύφω? θάπτω, τάφος?): ὡς και νῦν, τέφρα (οτάκτη), και δὴ ἡ ἐναπομένουσα ἐκ τῆς καύσεως νεκροῦ || γεν., τέφρα (οτάκτη, οτάχτη) ἔξ οἰασθῆσθε προελθεῖσας (μὲ τὴν ὅποιαν περιέχοντων κερφαλῆν και ἐνδύματα εἰς ἐνδύματα λύπης).

Ἔτυμ.: τέφρα <*θεφρα, ἰαπ. *dheguh-rā, πρβλ. Ἑσυχ. «θεσπανός» ἀπετόμενος (=λιθ. dēktinas=ὁ πρὸς καῖσιν, dēktinē=οἰνόπνευμα ἐξ οἴνου) και σανσκρ. dāhātī (καίω), μτθ. ἐνεργ. dāhayaī, Zenō. dāzā'itī (δμ. σμ.), σανσκρ. dāha-hī (πυρκαϊά, ἀφόρητος καύσων), nidāghā-hī (καύσων, θέρος), ἀλθ. djek (καίω), λατ. favilla (θερμοσοπιδιά), foveō (ἀναθερμαίνω, ἀνακαωγόνω), ((ἰαπ. dhog'hejo), focolum (πύραυνον), fomentum, fomes (ἐναυσμα), febris (πυρετός) ((ἰαπ. *dhegh'ri-s), ἱρλ. daig (πῦρ, νόσος), gall. delfio, bret. déni (καίω), λιθ. degū=παλ-σλαυ.

zega, (καίω), λιθ. dāgas, dagā (καιρός θερισμοῦ, καύσων), παλ-πρωσ. dagis (θέρος), λατ. daglis (ῥοκα), γοθ. dags (germ. *dāza-z, ἰαπ. dhog'ho-s), παλ-νοργ. dagr, ἀγγλ.-σαξ. doez, παλ-γερμ. tag (ἡμέρα, τ. ἔ. χρόνος καθ' ὃν ὁ ἥλιος καίει) ἔξ ἰαπ. *dhegh'h- (καίω) ἀντεῦθεν και τὸ τεφρός (=ὁ τεφρόχρους, οτάχτερός).— καιτ' ἄλλην ἐκδοχὴν τέφρα <*teps-rā: σανσκρ. tāpa'hī (καύσων), λατ. tepor (χλιαρότης), ὄσκ. tefurūm (=λατ. sacrificium), ὄμθρ. tefru-to (λατ.=ex rogo) (<*tesro-, *tepsro-), ἱρλ. tes (καύσων), (<*teps-fu-), παλ-σλαυ. topiti (θερμαίνω), topitū (θερμός).

τεφρώ, μελλ. -ώσω (τέφρα)· ἀποτεφρώνω, καιῶ τὶ ἕως πού νά μεταβληθῆ εἰς τέφραν.

τεχθεῖς, μτχ. παθ. ἄορ. α' τοῦ τέχτω.

τεχνάζω, μελλ. -άσω (τέχνη)· μεταχειρίζομαι τέχνην, μετέρχομαι τεχνάσματα, φέρομαι μετὰ πανουργίας, ἐπινοῶ τρόπους πρὸς ἐξαπάτησιν.

τεχνάεις, εσσα, εν, ὄμθρ. ἀντὶ τεχνήεις (βλ. λ.).

τεχνάομαι, μελλ. -ήσομαι· ἄορ. α' ἐτεχνησάμην, ἀποθ. (τέχνη)· κατασκευάζω (ἀπεργάζομαι) τὶ μετὰ τέχνης, τὸ σχεδιδῶ ἐντέχνως και τὸ ἐκτελῶ μετὰ τῆς αὐτῆς δεξιότητος και πείρας || μτφρ., ἐπινοῶ τεχνάσματα, μηχανεύομαι, μεταχειρίζομαι πανουργίας, ὡστε... || τεχνάομαι ἀπαντὰ ὡς. και ὡς παθ.

μετὰ πρκ. τετέχνημαι· κατασκευάζομαι ἐντέχνως (μὲ πολλὴν τέχνην).

τεχνάσμα, -ατος, τὸ (τεχνάζω)· πᾶν τὸ μετὰ τέχνης εἰργασμένον, κομψοτέχνημα, ἔργον τέχνης.— 2) ὡς και νῦν, τεχνάσμα, δόλος, ἀπάτη, πανουργία.

τέχνη, ἢ (τεκεῖν, τοῦ τέκτω)· ὡς και νῦν, τέχνη, δεξιότης, ἐπιτηδεύτης, ἢ ὀρθὴ μέθοδος τῆς κατασκευῆς ἐνός πραγματος || τέχνη=μὲ τοὺς κανόνας τῆς τέχνης, μετὰ τέχνης.— 2) τέχνη, πανουργία, δόλος, τεχνάσμα, πονηρία || ἐν τῷ πληθ., τεχνάσματα, πανουργίαι, μηχανορραφίαι, δολοπλοκίαι, λατ. malae res. 3) γεν., ὁ τρόπος ἢ τὰ μέσα, διὰ τῶν ὁποῖων ἐπιτυγχάνεται πρόματι τι (ἀνευ ἀποχρώσεως δεξιότητος ἢ πανουργίας) || μηδεμιᾶ τέχνη=κατ' οὐδ' ἐνα τρόπον || πάση τέχνη=κατὰ πάντα τρόπον, διὰ παντός μέσου || παντοῖη τέχνη=παντοιοτρόπως, διὰ παντός μέσου.— || «τέχνη», ἐπιτήδευμα, ἐπάγγελμα.— || ἔργον τέχνης, χειροτέχνημα, ἐργόχειρον [δὲ ἔτυμ. βλ. τέκτων].

τεχνήεις, εσσα, εν (τέχνη)· ἐντέχνως εἰργασμένος, τεχνικῶς (μετὰ τέχνης) κατασκευασμένος, ἐντέχνος.— || ἐπὶ προσώπων, ἐπιδέξιος, καλὸς τεχνίτης.— ἐπιρρ., τεχνηέντως=μετὰ τέχνης, τεχνικῶς, ἐπιδέξιος.

τέχνημα, -ατος, τὸ (τεχνάζω)· τὸ μετὰ τέχνης (ἐντέχνως) κατεργασμένον, ἔργον τέχνης, τεχνούρημα, κομψοτέχνημα.— || τεχνάσμα, δόλιον σχέδιον, δόλος, πανουργία, πονηρία, ταχυδακτυλοουργία, ἀπάτη || ἐπὶ πρσ., ἀπάτευ, πανούργος κλπ. (κυρ. ἐὸ ὄλος ἀπάτη και πανουργία).

τεχνήμων, ον, γεν. -ονος·=τεχνητής (βλ. λ.).

τεχνικός, ἢ, ὄν (τέχνη)· ὡς και νῦν, τεχνικός, καλλιτεχνικός, ἐπιδέξιος, ἐπιτήδειος. 2) ὁ πλήρης τεχνασμάτων, πανούργος.— || ἐπὶ πραγμ., ὁ μετὰ τέχνης εἰργασμένος (κατεσκευασμένος) || μτφρ., ο.σσηματικός, κανονικός.— ἐπιρρ., κῶς=κατὰ τοὺς κανόνας τῆς τέχνης, ἐντέχνως, τεχνικῶς.

τεχνίτης, -ου, ὁ (τέχνη)· ὡς και νῦν, τεχνίτης, μετέρχομος τέχνην τινά, ἐργάτης, χειρωναξ || ὁ ἐργαζόμενος κατὰ τοὺς κανόνας τῆς τέχνης, καλλιτέχνης.

τεχνίτις, -ιδος, ἢ, θηλ. τοῦ τεχνίτης (βλ. λ.).

τεχνοσύνη, ἢ, ποιητ. ἀντὶ τέχνη (βλ. λ.).

τέψ, ἰων. ἀντὶ τίνε, δοτ. τῆς ἔρωτ. τίς. 2) **τεψ** (ἐγκλιτ.), ἰων. ἀντὶ τινε, δοτικ. τῆς ἄορ. τίς.

τέων, ἰων. ἀντὶ τίνων, γεν. πληθ. τῆς ἔρωτημ. τίς. 2) **τεων** (ἐγκλιτ.), ἀντὶ τινῶν, γεν. πληθ. τῆς ἄορ. τίς. **τέως**, ἐπ. τῆος, τείως, τείος· ἐπιρρ. χρόνον, συσχετ. τοῦ ἕως· μέχρι τοῦδε, ἕως τότε, ἐπὶ τοσοῦτον, ἐν τῷ μεταξύ || ὡς., πρότερον, πρό, πρό τούτου.— || ἀπολ., ἐπὶ τινα χρόνον, διὰ τινα χρόνον, «ἐνα διάστημα», «ἐνα καιρὸν» [τέως (-), ἀλλ' ἐνίστε ἀπαντὰ και ὡς μακρὰ μονοσύλλαδος].

Ἔτυμ.: τέως, τείως και τείος (ὀρθότ. τῆος), δωρ. τᾶς (<*τᾶ-φος: σανσκρ. tṛā'vai (αἰτ. ἐν. τοῦ *tṛā-vanī=īanfus (θῆμ. τῆς ἰαπ. ὄκτιν. ἀντων. *to-+προσφ. -ves-, -vent-) βλ. και ἐν ἕως.

τῆ, ἐπ. β' ἐν. προστ. ἀνευ ἄλλου τύπου ἐν χρήσει (κατ' ἄλλους ἄρχ. ἐπ. ἐπιφών.), παρ' Ὀμ. ἀκολουθοῦμενον πάντοτε ὑπὸ προστακτικῆς τινος, ἀκριβέστερον προσδιορίζουσης τὸ προστασσόμενον τοιουτοτρόπως τὸ τῆ εἶναι προειδοποιητικὸν τρόπον τινά παράγγελμα, ἀντιστοιχοῦν πρὸς τὰ: «νά! ἰδοῦ! πάρε! λάβε! ἔχε! ἐδῶ!»: τῆ, σπεῖσον Δεῖ πατρι=«πάρε» και πρόσφερε σπονδὰς εἰς τὸν πατέρα Δία | τῆ, πῖε οἶνον=«πάρε και πιε κρασί», ἐνά, πῖε».

Ἔτυμ.: τῆ=λιθ. tē (<*tē), πιθ. περιέχει τὸ θέμα τῆς δεικτ. ἀντων. *to (βλ. to-)· ἔξ αὐτοῦ ἐσχηματίσθη και πληθ. τῆτε (παρὰ Σχολ. Ἄριστοφ. Ἄχαρν. 204), πρβλ. τὰ ἀνάλογα ἀρχ. δεῦτε (δεῦρο και τῆς νέας ἑλλ. νάτε <νά (=δέστε, δές) πρβλ. ὡς. και Μεγαρ. τῆ-δε=ἐδῶ, ἐνταῦθα.

τῆ, δοτ. θηλ. τοῦ ἄρθρ. δ. 2) παρὰ ποιηταῖς, δοτ. θηλ. τοῦ ἀναφφρ. ὄς.— || ὡς ἐπιρρ.=ταύτη (βλ. λ.), ἐδῶ, ἐνταῦθα || κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον.

τῆδε, δοτ. θηλ. τῷ ὄδε, ἐν χρήσει ὡς ἐπιρρ.· πρὸς αὐτὴν τὴν κατεύθυνσιν, πρὸς τὰ ἐδῶ || τροπικῶς,

κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, οὕτω, τοιουτοτρόπως.
τηδί, δοτ. θηλ. τοῦ *δίδι*, κειμένη ὡς ἐπιρρ. = *τῆδι* (βλ. λ.).

ΤΗ'ΘΗ ἢ **τηθῆ**, ἡ· ἡ μάμη, προμήτωρ.— **||** = *τίθη* (βλ. λ.), τροφός. [*τήθη* (*τηθῆ*): ἄττ. *τηθίς*, *-ίδος* (= *θεία*): δι' ἔτυμ. βλ. ἐν *θείος*].

τηθίς, *-ίδος*, (ἡ *τήθη*)· ἀδελφή τοῦ πατρός ἢ τῆς μητρός, θεία.

ΤΗ'ΘΟΣ, *-εος*, τό· δαστρεόν, «στρεῖδι» [*τήθος* ('Ιλ. Π 747 *τήθεα διεφών*)· πρβλ. *τήθνα*, *-ύων* (εἶδος μαλακίων)· σκοτειν. ἔτυμολ.· πῖθ. *τήθος* (<*τήθον* (<*θη-θον* <*θησθαι* (= δηλάζειν)· διὰ τὸ μετὰ τὴν ρίζ. *θα*- τμήμα τῆς λέξε. πρβλ. *γῆ-θον* (εἶδος κρομμύου)].

Τηθύς, *-ύος*, ἡ (*τήθη*)· ἡ σύζυγος τοῦ Ὀκεανοῦ, θυγάτηρ τοῦ Οὐράνου καὶ τῆς Γαίας, θαλασσία θεοῦτος, μήτηρ τῶν ποταμῶν Θεῶν καὶ τῶν Ὀκεανίδων (βλ. Κ. Ε. Α.).— **||** παρα μτγν. ποιηταὶς *Τηθύς* εἶναι αὐτῆ ἢ θάλασσα.

τηκεδών, *-όνος*, ἡ (*τήκω*)· ἡ τῆξις, «λυώσιμο», διάλυσις||*δθεν*, φθίσις, τό φθίνειν, καχεξία, μαρασμός.

τηκτός, ἡ, ὄν, ρημ. ἐπιθ. τοῦ *τήκω*· τετρήκτος, «λυωμένος» || ὁ ὑποκείμενος εἰς τῆξιν, δυνάμενος νά λυῶσθαι, εὐδιάλυτος.

ΤΗ'ΚΩ, δωρ. *τάκω*· μαλλ. *τήξω*· ἀόρ. α' *έτηξα*: **I** μέτρ., ὡς καὶ νῦν, τήκω, «λυώνω», κάμνω τι νά διαλυθῆ, τό διαλύω, τό διασκορπίζω || τήκω («λυώνω») μέταλλα || μτφρ., καταμαραίνω.— **||** μέσον καί παθητ., μαλλ. *τήξομαι*, παθητ. *τάκῆσομαι*: παθ. ἀόρ. β' *έτακην*· ὡς καὶ νῦν, τήκομαι, «λυώνω», διαλύομαι || τήκομαι, φθίνω, μαραίνωμαι || καταντῶ εἰς τό μηδέν, ἐξασφαιρίζομαι.— **|||** ὁ ἔνεργ. πρκ. *τέτηκα* κεῖται ἀμτέν. καί καταντᾶ νά προσλαμβάνη τὴν σημασ. τοῦ παθητ. ἔνεσσι., ὁ δὲ ὑπερρ. *έτετήκειν* τὴν τοῦ παθ. πρτ. (διαλύομαι, «λυώνω»—διελυθίμην) || *κρέατα τετηκότα* = σάρκες ὑδαρεῖς, «νεορυσσόμενες».

Ἔτυμ.: *τήκω*· *τηκεδών*· *τακερός*· *τάκωνες* (πληθ. εἶδος λουκανίκου)· ἐκ ρίζ. *τακ-* (ιαπ. *tā-*, *tāi-* (*ταί-*, *τι-*) ἔκτετ. κατὰ ἔν *-κ-* (καί σημαίνουσης ὅσα καὶ τὸ *τήκω*), μαρτυρομένης δὲ ἐν τῷ λατ. *tābēs* (τῆξις, διάλυσις, ἐξασφαινοῖσις), *tabum* (οσορηός ὑγρόν), *tabeo* (λυώνω, σήπω), ἱελ. *tam* (= *κατ. tabes*), gall. *tawdd* (λυωμένος), *toddi* (ὑγροποιῶ, λυώνω), παλ-ολαυ. *taja*, *tajati* (τήκομαι, τήκω, διαλύομαι), *taliti* (λυωμένος), πρβλ. ὡσ. παλ-norr. *þidar* (ιαπ. **tīto*) = ὑγροποιημένος *þiða* (ξεπαγώνω, τήκω)· εἶτα ἀορ. *thanam*, ἀορ. *thaci* (ἀρδεύω, διαβρέχω), ἀγγλ-σαξ. *þan* (ιαπ. **tei-no*) = ὑγρός, *þoēnan* (μουσκεύω), *þinan* (γίνομαι ὑγρός).— ἐνταῦθα ἀνήκει: ἐπίσης ἡ ἑμάς τῆς λέξε. *τέλος* (βλ. λ.), ὡς καὶ ἡ τῆς λ. *τέφος* (βλ. λ.)· παραλλήλως πρὸς τὴν ιαπ. **tā(i)*· **tei-*· **ti-* μαρτυρεῖται ρίζα **tā(u)*· **teu-*· **tu-* π. χ. ἐν τῷ παλ-norr. *þeyr* (λύσις τοῦ πάγου, ξεπάγωμα), *þá* (**þaw-*) (= χώρα ἐστερημένη χιόνος), ἀγγλ-σαξ. *þawian* (ξεπαγώνω, λυώνω), παλ-γερμ. *douuen*, *deuuen* (τήκω), ἀγγλ-σαξ. *þwinan* (ἐκδηλύομαι, χανούμαι, ἐλαττοῦμαι, μαραίνομαι), *þwoēnan* (= λατ. *emollire*, *irrigare*), παλ-Σουηθ. *ihwina* (= λατ. *tabescere*, *languere*).

τηλ-αυγής, *ές* (*τῆλε+αυγή*)· ὁ μακρὰν (μακρόδεν) λάμπων, ὁ ἀκτινοβολῶν (ἀπό) μακρὰν || *δθεν*, ὁ μακρόδεν ὀρώμενος, περίδελτος, περίοπτος || καταφανής.— συγκρ. *τηλαυγέστερος*, ὑπερβ. *τηλαυγέστατος*.— ἐπιρρ. *τηλαυγής* = σαφῶς, ἐκρινῶς, εὐδιακρίτως.

ΤΗ'ΑΕ, ἐπιρρ., ὡς τὸ *τηλοῦ* (βλ. λ.)· μακρὰν, εἰς μεγάλην ἀπόστασιν, πόρρω || ἔξω τῆς χώρας, εἰς τό ἐξωτερικόν: *τῆλε πάτρας* || μετὰ γεν., μακρὰν τίνος, μακρὰν ἀπό τι(να).

Ἔτυμ.: *τῆλε*, αἰολ. *πήλυς* (βοιωτ. *πειλε-στροτίδας*)· *τηλόθην*· *τηλόθην*· *τηλόθε*· *τηλοῦ*· συγκρ. *τηλοτέρω*, ὑπερβ. *τηλοτάτω*· *τηλεδαπός* (κατὰ τὰ *ποδαπός*, *ἀλλοδαπός*)· πρβλ. gall., corn., bret. *pell* (μακρὰν), (ιαπ. **qvel-s-o-*· πρβλ. καὶ ἕλλ. *τέλος*: **qvel-*)· βλ. ἐν *πάλας*, *τέλος*.

τηλε-θόας, *-ον*, ὁ (*τῆλε+θοάω*)· ὁ ἤχηρός θοῶν ἢ ὁ ἀκούμενος μακρόδεν, μεγαλόφωνος.

τηλε-θόλος, *ον* (*τῆλε+βαλεῖν*)· ὁ θάλλων (πλήτων, κτυῶν) μακρόδεν.

τηλέ-γονος, *ον* (*τῆλε + γενέσθαι*)· ὁ γεννηθεὶς μακρὰν τοῦ πατρός του, ἢ μακρὰν τῆς πατρίδος του.

τηλεδῶπός, ἡ, ὄν (*τῆλε*)· ὁ ἐκ μακρινῆς χώρας καταγόμενος, ὁ ξένος || ὡσ. ὁ μακρὰν εὐρισκόμενος, ὁ ἀπομεμακρυσμένος, ὁ μακρινός [διὰ τὸ τέμα —*δαπός* βλ. *ἀλλοδαπός*, *ποδαπός*].

τηλεθάω, ἔκτετ. τύπος τοῦ *θάλλω* (πρβλ. πρκ. *τέθλα*, καὶ ἐν. *θηλέω*, *θαλέθω*), ἀπαντῶν μόνον ἐν ἐπ. μτχ. ἐν. *τηλεθάων*, ἐπ. *-δων*, *-δωσα*· ὁ θάλλων, ἀκμάζων, ὁ ἐν πλήρει ἀνδρῶσει, ὁ εὐδαλῆς (ἐπὶ δένδρων καὶ φυτῶν, ὡς τὰ: *ῦλη*, *ἐλαίαι*, *δένδρα* κλπ.) || *παῖδες τηλεθάοντες* (ἢ *-δωντες*) = θαλεροί, ἀκμαῖοι || *χαίτη τηλεθώσα* = χαίτη ἀφρονος, πλουσία [δι' ἔτυμ. βλ. *τάλις*].

τηλε-κλειτός, (ἡ), ὄν (*τῆλε + κλέος*)· ὁ πολλὴν φήμην ἔχων, ὁ ἀπολαύων μεγάλης φήμης καὶ εἰς μακρινός χώρας.

τηλε-κλητός, ὄν, ἢ καὶ **τηλέ-κλητος**, *ον* (*τῆλε+ κλητός*, τοῦ *καλέω*)· ὁ μακρόδεν κληθεὶς ἢ μακρόδεν προσκεκλημένος.

τηλε-κλυτός, ὄν (*τῆλε+κλυτός* τοῦ *κλύω*) = *τηλε-κλειτός* (βλ. λ.), μακρὰν ἐξακουστός, πολυδρόλητος.

τηλε-μάχος, *ον*, ἢ ἑρθός. **τηλέμαχος**, πρβλ. τό ἀντιθ. *ἀγγέμαχος* (*τῆλε+μάχομαι*)· ὁ μακρόδεν μαχόμενος || ὡς κύρ. *δν*. *Τηλέμαχος*, ὁ υἱός τοῦ Ὀδυσσεῶς (βλ. Κ. Ε. Α.).

τηλέ-πλάνος, *ον* (*τῆλε + πλανᾶσθαι*)· ὁ μακρὰν πλανώμενος, περιπλανώμενος, ἀποπλανώμενος.

τηλέ-πομος, *ον* (*τῆλε+πέμνω*)· ὁ σταλείς μακρόδεν (ἐκ μακρινῆς χώρας), ὁ μακρὰν (εἰς μακρινὴν χώραν) πεμπόμενος, μακρὰν φθάνων, μακρὰν ταξιδεύων.

τηλέ-πορος, *ον* (*τῆλε+πόρος*)· ὁ μακρὰν πορευόμενος, εἰς μακρινός χώρας ταξιδεύων, μακρὰν φθάνων. 2) ὁ πολὺ ἀπέχων, μακρὰν εὐρισκόμενος.

τηλέ-πύλος, *ον* (*τῆλε+πύλη*)· ὁ ἔχων πύλας μακρὰν ἀλλήλων κειμένας (πολὺ ἀπεχούσας μεταξὺ τῶν).

τηλε-σκοπέος, *ον* (*τῆλε+σκοπέω*)· ὁ μακρὰν βλέπων.— **||** προπαροξ. *τηλέσκοπος*, *ον* (ἐν παθητ. ἐνν.) = ὁ μακρόδεν ὀρώμενος, περίοπτος, περιφανής.

τηλε-φάνης, *ές* (*τῆλε + φανήαι*)· ὁ μακρόδεν φαινόμενος (ἐμφανιζόμενος), ἀπό μακρὰν ὀρώμενος || ἐπὶ ἤχου, ὁ μακρόδεν ἀκουόμενος.

τηλέ-φίλον, τό (*τῆλε+φίλος*)· τό φιλάττον τὴν φιλίαν καὶ μακρὰν ὄντος τοῦ φίλου, ποιητ. *δνεμα*· φυτοῦ τίνος, πῖθ. τοῦ μήκωνος, διὰ τοῦ ὁποῖου οἱ ἔρασταὶ ἐμάντευον, ἂν ἀντιγαπῶντο ἢ οὐ, θέτοντες (ὡς καὶ νῦν ἐτι) τὸ φύλλον του ἐπὶ τῆς ὀπῆς τῆς σχηματιζομένης μεταξὺ τοῦ ἀντιχειρός καὶ τοῦ λιχανοῦ τῆς ἀριστερᾶς χειρός, καὶ πληττοντες εἶτα αὐτὸ διὰ τῆς παλάμης τῆς δεξιᾶς χειρός· ἔαν διερρηγνῶντο μετὰ ἤχηροῦ κρότου, ὀπῆρχεν ἐρωτικὴ ἀνταπόκρισις, ἄλλως *δχι*.

ΤΗΛΙΑ, ἡ· πᾶσα πλατεῖα καὶ ἐπίπεδος ἐπιφάνεια με ἐξέχον ξύλινον περιθώριον, διὰ νά μή κυλοῦν καί καταπίπτουν τὰ ἐπ' αὐτῆς ὑλικά (ἄλευρα ἢ *ἀ. π.*), καίτι ἀνάλογον πρὸς τὸν σημερ. τουρκ. «ταβλάν» ἦτοι: 1) κόσκινον, ἢ ἡ στεφάνη τοῦ κόσκινο. 2) πλατεῖα σανίς, ἢ μάλλον πλατὺ σανίδωμα (εἶδος τραπέζης με ἐξέχον ξύλινον περιθώριον), ἐφ' οὗ ἐξέτιθεντο τὰ πρὸς πώλησιν ἀλφίτα ἢ διάφορα ζυμαρικά. 3) τράπεζα κυβευτική, χαρτοπαικτική, ἐφ' ἧς ἐπαίζον τοὺς κύβους (διὰ τὴν συγκράτησιν τῶν ὁποίων ἦτο ἀπαραιτήτων τὸ ἐξέχον ξύλινον περιθώριον). 4) πῶμα ἢ σκέπασμα καπνοδόχου (τὸ «καπόκι» τῆς γκαλαβανῆς, ἢ ὁ «κάπασος»).

Ἔτυμ.: *τηλία*: σασσικρ. *tala-* (πλάτωμα, παλάμη χειρός, πέλημα ποδός), *talu* (ἡ ὑπερῶσα τοῦ στόματος), *tulya-h* (ιαπ. **ti-*) (ισοπέδος, ὀμαλός), ἀρμ. *thal* (περιοχή), *thafar* (χώμα· πῆλινον ἀγγεῖον), *thatem* (ἐνταφιάζω), λατ. *tellus* (γῆ), *tabula* (σανίς, τράπεζα), ἱρλ. *talam*, γεν. *talman* (γῆ), (πρβλ. σασσικρ. *talima-m* = ἀλώνιον, πλατεῖα, σανίδωμα), *ful*, *faul* (μέτωπον, προοδία ὀψις), gall. *tâl* (μέτωπον), παλ-

πορτ. *filie* (σανιδωτόν διάφραγμα), *filia* (σανίς, πίναξ, «πάγκος» κωπηλατών), ἀγγλ.-σαξ. *fel* (σανίς), παλ.-γερμ. *dilli dilla* (σανίς), λιθ. *filės* (σανίδες πατώματος λέμβου), *filas* (γέφυρα), *pā-lalas* (κλίνη), λεττ. *filinai*, *felinai* (άπλώνω), *filāi*, *filbi* (άπλώνω) είμαι εξηλιμμένος), παλ.-πρωσ. *fatul* (σανίδωμα) παλ.-σλαβ. *fīlo* (=λατ. *pavimentum*), *filja* (έδαφος), *īelo* (*simulacrum, columna, corpus, aetas*: διότι κυρ. ζημ. σανίς ή πλώξ έκ μετάλλου κομμένη είς σχήμα άγάλματος, έντεϋθεν δέ «κομματική μορφή»): εξ ίαπ. **felā-*, **fele-* (άπλώνω σανίς), έκ παραλλ. πρὸς τὰ **stela, stele*, ἃ έν τῷ παλ.-σλαβ. *stelja, stīlati* (άπλώνω), λατ. *slata, slatta* (λέμβος περισσότερο βαθεΐα παρὰ πλατεΐα), *īatus* (**slāto-s*)=εϋρούς, πλατύς, *īatus, -eris* (**slātes-*)=πλευρά, ίρλ. *sliss, gall. ysllys* (πλευρά: **st*[-*l*o)s-).— ως πρὸς τὸ *τηλία* (=κόκκινον ή στεφάνη κοοκίνου) πρβλ. καί γρ. *σηλία* καί ίων. *σήθω* (κοοκινίζω), άττ. *δια-ετᾶν* (κοοκινίζειν), εξ ίαπ. **εF-*.

ΤΗΛΙΑΚΟΣ, η, ον, δωρ. *τᾶλίκος*, α, ον: τόσος τήν ήλικίαν, τόσον νέος ή τόσον ήλικιωμένος || γενικῶς, τόσον μέγας, τόσον μεγάλος, λατ. *talpius* (συσχετιζόν τὸ ερωτημ. *πηλίκος* καί τοῦ ἀναφορ. *ήλίκος*) [*τηλίκος*: λατ. *talīs*: δι' έτιμ. βλ. *πηλίκος*].

τηλικόσδε, -ήδε, -όνδε, καί **τηλικούτος**, -αύτη, (ή -ούτος), -ούτον(ν) επίτετακμένοι τύποι τὸυ *τηλίκος* (βλ. λ.): 1) επί πρσσ., τόσος τήν ήλικίαν, τόσον ήλικιωμένος ή τόσον νέος 2) επί πραγμάτων, τόσον μέγας, τόσον πολὺς.

τηλόθεν ή **τηλόθε**, έπίρρ. (τηλοῦ): πόρρωθεν, μακρόθεν, έκ ξένης γῆς, έκ ξένης χώρας || μετά γεν., μακράν από τινος.

τηλόδι, έπίρρ (τηλοῦ)=*τῆλε*, *τηλοῦ* (βλ.λ.λ.): μακράν, έν τινι τόπῳ μακράν άπέχοντι, είς άπόσταση || ως. μετά γεν., μακράν (είς άπόσταση) από τινος: *τηλόθε πάτρης*=μακράν τῆς πατρίδος.

τηλο-πέτης, ες (*τῆλε+πέτομαι*): ὁ μακράν πετόμενος, μακράν πετών.

τηλο-ορός, ὄν, παράλλ. τύπος τὸυ *τηλουρός* (βλ. λ.).

τηλόσε, έπίρρ. (τηλοῦ): είς μακράν άπόσταση, είς σημεῖον μακράν άπέχον.

τηλοτάτω, έπίρρ., ύπερθ. τὸυ *τηλοῦ*: είς μακροτάτην άπόσταση, άπωτάτω, *πορρωτάτω* (βλ. λ.).

τηλοτέρω, έπίρρ., συγκρ. τὸυ *τηλοῦ*: είς μακροτέραν άπόσταση, μακρότερον (πρβλ. *πορρωτέρω*).

τηλοῦ, έπίρρ., ως τὸ *τῆλε*: μακράν, μακράν από... έν τόπῳ κειμένῳ μακράν, «στά ξένα» || ως. μετά γεν., μακράν από...

τηλο-ουρός, ὄν (*τῆλε+ῥος*): ὁ έχων άπομεμακρυσμένα (μακράν κείμενα) ὄρια || γεν., ὁ μακράν άπέχων, μακρινός, άπομακρυσμένος.

τηλύγετος, η, ον, ως. καί -ος -ον, έπίθ. τῶν τέκνων (άρρένων καί θηλέων), τᾶ όποία δέν έχον οὔτε άδελφούς οὔτε άδελφάς (ή επί υἱῶν μή έχόντων άδελφούς, καί επί θυγατέρων μή έχουσῶν άδελφάς) λίαν άγαπητός, χαϊδεμένος || έντεϋθεν, έν κακῇ ένν., *τηλύγετος* ως=ώσαν «μοσχαναθρεμμένος, κανακάρης, χαϊδομαθήμενος».— || ὁ γεννηθείς είς μακρινήν χώραν (δπότε έμμολογοῦνται έκ τὸυ *τῆλε+γένω*), οἰνοί *τηλέγονος*. Παρ. 'Ομ. όμως άπαντᾶ μόνον έν τῇ πρώτῃ σημασίᾳ, καί άπομένως άναζητητέα άλλη έτυμολογία. 'Η έπιτυχστέρα έκ τῶν ἡδη έν τῇ άρχαιότητι δοθειῶν έρμηνειῶν είναι έκείνη, καθ' ἣν *τηλύγετος*=ὁ *δωπῆ γεννηθείς*, οἰνοί *δωπίγονος*, τ. έ. ὁ γεννηθείς τετεταίος («ὁ τῆς γονῆς τέλος έχων, μεθ' ὃν έτερος οὐ γίγνεται»), είναι δέ γνωστὸν ότι τὰ «στερνοποιΐα», καί ὅτ' ἂν άρρεια, συγκεντρῶνουν τήν μεγαλύτεραν «όδυναμίαν» (δηλ. σφοργήν) τῶν γονέων τῶν έν τῇ έκδοχῇ ταύτῃ προϋποθέεται ότι ή λ. *τηλύγετος* προήλθεν έκ τῆς τέλος (τελευ-τῆ)+*γίγνομαι*: αλλά καί ταῦτα παρέχουσι πράγματα (κυρ. διότι τὸ *τῆλε* εἶχε μόνον τοπικήν ένν. καί οὐχί καί χρονικήν).— κατὰ τινας ή λ. *τηλύγετος* άνακτα είς τήν ρίζ. *θαλ-*, τήν έν *τηλεθάω* (δτε=θαλερός), ἣ έχει σχέση πρὸς τὸ *α-ταλ-ός*.

τηλ-ωτός, ὄν (*τῆλε+ῶψ*): ὁ μακρόθεν ὀρώμενος: μακρόθεν ὀρατός, μακρινός || μετρ., επί ἡχου, ὁ μακρόθεν ακούόμενος.

τημελέω, μελλ. -ήσω (*τημελής*): έπιμελοῦμαι τινος, φροντίζω περί τινος (μετά γεν.). 2) προσέχω, έπιβλέπω, έπιτηρῶ (μετ' αἰτ.): [*τημελέω*+*τημελής*: *τημέλεια* (*τημελία, τημέλη*) πιθ. συγκ. τῷ *τη-ρέω*: ἄλλοι τὸ συσχετίζουσι πρὸς τὸ *ταμίας* (=οικονόμος, φροντιστής) (>**tem*: **tam*—κάννω τινά νά προσέξη είς τι), λιθ. *temytis* (συγκρατῶ τι άκριβῶς είς τήν μνήμην μου)].

τη-μελής, ες: έπιμελής, προσεκτικός [άθεθ. έτιμ. (πρβλ. *τημελέω*) πρβλ. καί *ά-τημής*: κατὰ τινας έκ τοῦ *μέλω*, μετά προσθετιμένου έν άρχῇ τοῦ άχωρίστου προσφ. *τη*].

τῆμερα, **τῆμερον**, άττ. άντι *σῆμερον* (βλ. λ.).

τῆμη, κατὰ κράσιν, άντι *τῆ έμη*.

τῆμος, δωρ. *τᾶμος*, έπίρρ.: τότε, κατ' έκείνον τὸν χρόνον, εϋδύς μετά ταῦτα, πάντοτε άναφερόμενον είς τὸ παρελθόν, συχνοτάτα ὅ' άνταποδιδόμενον είς τὸ *ἡμος* || *ές τῆμος*=έως τότε.

Έτιμ.: *τῆμος*, δωρ. *τᾶμος*: πρβλ. *λων. ἡμος*, δωρ. *ἄμος* (βλ. λ.): τὸ ψιλὸν πνεῦμα τῶν *ἡμος, ἄμος*, καί ἡ παρ' 'Απολλ. 'Ροδ. σημασία τοῦ *τῆμος*—σῆμερον (πρβλ. καί τὸ έν Θεσσαλ. έπίγρ. *τᾶμον ψήφισμα*=ψηφισμα τῆς σῆμερον) ύποδηλοῦσι συγγένειαν πρὸς τὰ *ἡμαρ, ἡμερα*: έν τῷ *τῆμος* εϋρίσκειται τὸ άντων. θέμα **lo-*, καί είναι πιθανόν ότι τὸ *τῆμος* είναι άρχαῖος σχηματισμός παράλληλος τοῦ *δημρ. τῆος* (άττ. *τέως*, δωρ. *τᾶς* (τᾶ-*φος*) (=έν ὄσῳ, έφ' ὅσον χρόνον), τὸ δὲ τέρμα -*φος* άντιστοιχεῖ πρὸς τὸ *σανσκρ. -mañi*, καθ' ὃν άκριβῶς τρόπον τὸ τέρμα -*φος* τῆς **τᾶφος* άντιστοιχεῖ πρὸς τὸ *σανσκρ. -van-* τοῦ *fā'vai*: πρόκειται δηλ. περί συμφορῆς λέξεων διαφόρου προσλεύσεως.

τημόσδε, **ταμόσδε**, έπίρρ.: *τῆμος* (βλ. λ.).

τημούτος, έπίρρ.: *τῆμος* (βλ. λ.).

τηνεῖ, έπίρρ., δωρ. άντι *έκει* (βλ. λ.) || άλλ' άνίστε καί άντι τοῦ *ῶδε* (βλ. λ.).

τῆνελλα: λέξεις σχηματισθεῖσα υπό τοῦ 'Αρχιλόχου πρὸς άπομίμησην τοῦ ἡχου χορδῆς κιθάρας (πρβλ. καί *θρετανελό*) καί χρησιμοποίηθεῖσα ύπ' αὐτοῦ έν τῇ άρχῇ έπινικίου τινος βρονου εις 'Ηρακλέα *αἰτήνελλα*, ὃ *Καλλίνικα, χαῖρε...*» έντεϋθεν δ' αἱ λέξεις *αἰτήνελλα καλλίνικα* καθιερώθησαν ως άπλή έπευφημία πρὸς τοὺς νικητὰς αγώνων (πρβλ. τὰ σημερ. «ζήτω! εϋγε! «μπαρῶς!») έκ τούτου τὸ

τῆνελλος, ὁ (ή έπιθ. *τῆνελλος, ον*), κωμική λέξις νικητῆς αγώνων, ως έπυσημούμενος διὰ τοῦ προηγ. *τῆνελλα* (βλ. λ.).

τηνικά, δωρ. *τᾶνικά*, έπίρρ. (τῆνος): κατ' έκείνον τὸν χρόνον, εκείνην ή ταύτην τήν ὥραν τῆς ἡμέρας, τότε (συσχετιζόν τὸ άναφορ. *ἡνίκα* καί τῶν έρωτημ. *πηνίκα, σπηνίκα*): οἱ άττ. τύποι *τηνικάδε, τηνικαῦτα* [δι' έτιμ. τοῦ τέρματος -*κα* πρβλ. τὰ έν *αἰνίκα, ἡνίκα*].

τηνικάδε, έπίρρ. (τηνίκα)=*τηνίκα* (βλ. λ.), τότε, κατ' εκείνον τὸν χρόνον, αὐτήν τήν ὥραν, τόσον ένωρίς (άνταποδιδόμενον είς άλλο χρονικόν μόριον) || *αὔριον τηνικάδε*=αὔριον αὐτήν τήν ὥραν, αὔριον τήν ίδίαν ὥραν.

τηνικαῦτα, συνθεστ. τύπος τὸυ *τηνίκα* (βλ. λ.), άνταποκρινόμενος είς τὴν άναφορικήν άκριβῶς τότε, άκριβῶς τήν εποχήν αὐτήν, τήν ὥραν αὐτήν || μετά γεν. *τηνικαῦτα τοῦ θέρους*=άκριβῶς τήν εποχήν αὐτήν τοῦ θέρους.— || (άσχετος πρὸς χονρ. ένν.) έν τοιαύτῃ περιπτώσει, υπό τοιαύτας συνδηκας (έν τοιαύτῃ σημασ. χρησιμοποιούμεν σημερον άνίστε καί τὸ τότε).

τηνόδι, έπίρρ. (τῆνος): έν τοιαύτῃ περιπτώσει, τότε.

τῆνος, *τήνα, τῆνο*, δωρ. άντι τοῦ αἰολ. *κῆνος*, ίων. καί άττ. *κείνος, εκείνος* (βλ. λ.λ.) || άνίστε μετά άντόνου δεικτικής σημασ. ως ή άντων. *δδε, δδί*. 2) ως αἱ λατ. *ille, iste*, ὁ γνωστός εκείνος, ὁ περιώνυμος, ὁ διαδόχτος.

Έτιμ.: *τῆνος*, δωρικὸς σχηματισμός προερχόμενος έκ τοῦ άντων. μορίου **τε* (ζίαπ. δεικτ. θέμα. **lo-*)+**ε-*.

νος (βλ. ἐν ἐτη, ἐκεῖνος) καὶ διαμορφωθείς κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ κῆνος' ἐν συνεχείᾳ ἐοχηματίσθη καὶ τὸ παρὰ θεοκρ. τοσσῆνος βασιθεὸν ἐπὶ τῆς τήνος, ὁπως τὸ τοσσούτος ἐπὶ τῆς οὔτος.

τηνῶ, ἐπιρρ. τοῦ τήνος, ὄρω. ἀντὶ ἐκεῖ.

τηνῶδε, καὶ **-θεν**, ἐπιρρ. τοῦ τήνος, ὄρω. ἀντὶ ἐκεῖθεν.

τηξί-μελής, ἐς (τήκω+μέλος) ὁ τήκων τὰ μέλη, ὁ φθείρων (κατατρώγων) τὰ μέλη τοῦ σώματος.

τῆ-περ, ἐπ. καὶ ἰων. ἀντὶ ἧπερ, ὁστ. θηλ. τοῦ ὄσπερ, ἀπαντῶσα ἐν ἐπιρρ. ἐνν. πρὸς ἣν κατεῦθυναί, καθ' ὃν τρόπον.

τηρέω, μελλ. -ήσω (τηρός) ὡς καὶ νῦν, τηρῶ, ἐπιτηρῶ ἐπισταμένως, δίδω προσοχὴν εἰς τι ἢ φροντίζω περὶ τίνος, διατηρῶ, διασωζῶ, διαφυλάττω || **τηρῶ εἰρήνην**—διατηρῶ τὴν εἰρήνην, τηρῶ τοὺς ὄρους τῆς, τὴν διαφυλάσσω. **2)** μτρφ., παρατηρῶ, ποραφυλάττω, περιμένω τὴν κατάλληλον στιγμὴν διὰ τι (πρὸς ἢ πρᾶγμα), καιροφυλακτῶ, καρδοκῶ, ἐνεδρεῦω, παραμονεύω: **τηρήσας νύκτα ἀσέληνον**—ποραφυλάξας νύκτα ἐπιτύχη μίαν νύκτα ἀσέληνον (ἀναμφίβως ἕως ὅτου παρουσιασθῆ ἀσέληνος νύξ).— || **μέσον, τηρέομαι** (ὡς τὸ μεσ. φυλάσσομαι) ὑποφυλάττωμαι ἀπὸ τί(να), λαμβάνω τὰ μέτρα μου ἐναντὶ τίνος || ὁ μέσ. μελλ. **τηρήσομαι** κείται καὶ ἐν παθ. ἐνν.

Ἔτυμ.: **τηρέω** **τηρός** (βλ. λ.): παλ. σλαβ. *čaja*, (ἀναμνένω, ἐλπίζω), *σανοκρ. cāgati* (παρητηρῶ, μεριμνῶ, ἀνησυχῶ), *cāra-h* (ἐξερειννήζω, μυστικὸς ὁμοσταλμένος), ἐξ ἰαπ. ρίζ. *qā-, *q'ei-, *qvi- (πορατηρῶ) (πρβλ. καὶ *q'ei-, *qvi- = ἐπανορθῶ, ἀποζημιώνω, περὶ ὧν βλ. ἐν *εἰμή, τίω, τένω*) πρβλ. καὶ *τη-μελέω, ἀ-τίξω*.

τήρησις, -εως, ἡ (τηρέω) φύλαξις, φρουρήσις, ἐπιτήρησις, ὡς καὶ νῦν τήρησις || ἐπαγούνησις.— || μέσον διαφυλάξαι, ὁ τόπος ὁ κατάλληλος πρὸς ἀσφαλὴ φύλαξιν, φυλακὴ, δεομωτήριον.— || τὸ παρητηρῆν, παρατήρησις, παρακολούθησις.

τηροῦσι, ὁ ὁ ἐπιτηρητής, ὁ φύλαξ, ὁ φρουρός. **τῆς, τῆσι**, ἐπ. καὶ ἰων. ὁστ. πληθ. θηλ. τοῦ ἄρθρ. ὁ καὶ τῆς ἀντων. ὁς.

τητάω, μελλ. -ήσω ὀπισθερά, ἀπογυμνῶνω (τινά ἀπὸ τι).— παθητ. **τητάομαι** (μόνον κατ' ἔνεστ. ἐν χρήσει) στερουμαι τίνος, πάσχω ἀπὸ ἔλλειψιν πράγματός τίνος, ὀπισθεροῦμαι ἀπὸ τι, ἀπογυμνῶνμαι ἀπὸ τι.

Ἔτυμ.: **τητάω** (ὄρω. *τᾶτώμενος*) πρβλ. Ἑσυχ. «**τήτη ἀπορία, ἔνδεια, στέργησις, ἀτήτη σπάνειν**»: *σανοκρ. stēnā-h* καὶ (s)lājyū-h (κλέπτῃς), *stē'yam* (κλοπῆ), Ζενδ. *tāgn* (κλέπτῃς), *tāga* (κλοπῆ), παλ.-σλ. *tāid* = παλ.-σλαβ. *taŕŕ* (κλέπτῃς), παλ.-σλαβ. *taja, tajiti* (ἀποκρύπτω), *taŕ* (μυστικόν) ἐξ ἰαπ. ρίζ. *(s)lāi- (ἀποκρύπτω, κλέπτω).

τήτες, ἐπιρρ., ἄττ. ἀντὶ τοῦ ἰων. **σῆτες** (βλ. λ.) κατὰ τοῦτο τὸ ἔτος, ἐφέτος [ἐκ τοῦ ἔτους, ὡς τὰ **σημερον—τῆμερον** ἐκ τοῦ ἡμέρα' βλ. καὶ ἐν **σῆτες**].

τήτινος, η, ον (τήτες) ὁ τούτου τοῦ ἔτους, ὁ ἐφετ(ε)ινός, φετ(ε)ινός, λατ. *hominus*.

τηύσιος, α, ον [ῥ] ἀπατήλος || μάταιος, ἀνωφελής, πρὸς οὐδὲν χρήσιμος, ἄσκοπος.— ἐπιρρ. -ίως=ματάως, εἰς μάτην

Ἔτυμ.: **τηύσιος**, ὄρω. **ταύσιος** ἔχει σχηματισθῆ ἀπὸ τῆ βᾶσει θηλ. οὖσ. *tā(j)u-tā- (=κλοπή) > **ταύσιος** > **ταύσιος**, ἢ *tā(j)u-s = *σανοκρ. tāyū-h* (κλέπτῃς) πρβλ. καὶ **τητάω** (τὸ παρ' Ἑσυχ. «**ταύσιμον μάταιον**» κείται πῖθ. ἀντὶ τοῦ **ταύσιμον**).

τί καὶ **τῖ**, οὐδ. τοῦ ἔρωτ. **τίς** καὶ τοῦ ἄορ. **τίς**. **τίτάρᾱ**, ἡ, ἢ **τίτάρας**, -ον, ὁ, ἢ ἰων. **τίθηρης**, -εω, ὁ ἢ Περιοικὴ **τιάρα**, ἐπίσημον κάλυμμα τῆς κεφαλῆς, παρόμοιον πρὸς τὴν **κρυβάτιον** (βλ. λ.) ὁ Μέγας Βασιλεὺς ἔφερον αὐτὴν ὀρθίαν [τιάρα' δάνειον ἐκ ξένης γλώσσης, πῖθ. τῆς Περιοικῆς, δάνεια δ' ὡς εἶναι καὶ τὰ ἐν τῇ Λατίν. *tiāra, tiārās*].

τιάρω-εἰδής, ἐς (τιάρα + εἶδος) ὁ ἔχων οἰχίμο τιάρας, ὁ ὁμοῖος πρὸς τιάραν.

τιβήν, -ήνος, ὁ=τρίπους (βλ. λ.) [τιβήν καὶ **τίβηνος** κατὰ τινὰς ἐκ τοῦ **τρίε+βαίνω**, ἀντὶ τοῦ **τρε-**

βήν πρβλ. καὶ Ἑσυχ. «**τιβήν λέβης, τρίπους**» πῖθ ἰων. λ. δάνειον ἐκ ξένης γλώσσης].

τίγρις, -ιος καὶ -εδος, ἢ αἰτ. **τίγγριν'** ὄνομ. πληθ. **τίγγρις** καὶ **τίγγριδες** αἰτ. πληθ. **τίγγρις** τὸ θηρίον ἢ **τίγγρις**, **Felis tigris** πιδανώτατα ἀγνωστος παρὰ τοῖς Ἕλλησι μέχρι τῶν χρόνων τοῦ Ἀλεξάνδρου ὁ Σάλευκος ἀπέστειλε μίαν εἰς Ἀθήνας [ἢ λ. εἶναι δάνειον ἐκ τῆς Ἰρανικῆς, πρβλ. **τίγρι** (πόσσολος), **τίγγρα** (αἰχμηρός): βλ. **στίξω**].

τιέμεν, τιέμεναι, ἐπ. ἀρφφ. ἀντὶ **τίειν**.

τιέσκεν, τιέσκετο, γ' ἐν ἰων. ἐνεργ. καὶ μέσ. πρτ. τοῦ **τίω**.

τίη, ἄττ. **τίη**, ἐπιτετ. τύπος τοῦ ἔρωτ. **τί;** (διατῖ; πῶς;)

τίθηρης, -ου, ὁ, ἰων. ἀντὶ **τιάρας** (βλ. λ.).

τίθαιδῶσσω οἰκοδομῶ, κατασκευάζω φωλεάν || ἀπὶ μελισσῶν, κατασκευάζω κηροθήραν, ἐναποθηκέω μελι (κυρ. **ἀποτίθεται τὴν βόσιν**, τ. ἔ. ἀποθησαυρίζω τὴν τροφήν, δηλ. τὸ μέλι).— || παρέχω τροφήν, τρέφω || μτρφ., περιδάλπω [σοκ. ἐτυμ. κατὰ τινὰς ἐκ τίνος ἐπιθ. ***τι-θαίβος**, ἰαπ. ***dhəib-**, πρβλ. ***dhē(i)ḃ-** ἐν τῷ παρ' Ἑσυχ. «**(θήβη) μιβώτειον**» (ἀρχικὴ σημ., συνένωσις, συναγωγή, ἢ καθίδρυμα, καὶ εἶτα κατοικία, φωλεᾶ κ.λ.π.), **Θήβαι** κ.λ.π.: ἀλλ' αἰ λ. **θήβη** ἢ **θίβη** (=πλεκτός κόφινος), καὶ **θίβωνος** (πρβλ. Ἑσυχ. «**θίβωνος μιβωτός Κύπριος**») εἶναι πῖθ. δάνεια ἐκ σημ.τ. γλώσσης, πρβλ. **έβρ.** *lǫbā* (κιδῶτιον) γεν. θεωρεῖται συγγ. τοῖς [**τιθάς, τίεθη, τιθήνη, τιθασός**].

τιθάς, -άδος, ἡ (τιθασός) ἡμερος ὄρνις, ἡ κατοικίδιος, ἡ τρεφομένη ἐν ἐπαύλει.

τιθάσευτής, -οῦ, ὁ (τιθασεύω) ὁ τιθασεύων, ὁ ἐξημερώνων, ὡς καὶ νῦν τιθασευτής, δαμαστής.

τιθάσεύω (τιθασός) ὡς καὶ νῦν, τιθασεύω, ἐξημερώνω, δαμάζω.

τιθάσός, ὄν (τίεθη, τιθήνη) ἐπὶ ζῴων, ὁ τιθασευμένος, ἐξημερωμένος, ἡμερος, κατοικίδιος || ἐπὶ φυτῶν, ὁ καλλιεργούμενος, κηπίσις, ἡμερος, μεταμοσχευμένος («**μολογιασμένος**») || ἐπὶ ἀνθρώπων, μετροπαθής, κόσμιος, πρῶος || μτρφ. **τιθασός** Ἄρης=ἐμφύλιος πόλεμος (ἐνδοοικογενειακὸς τρόπος τινά).— παρὰ μτρφ. ἐπεκράτησεν ἡ γραφὴ **τιθασός**.

Ἔτυμ.: **τιθασός** **τιθός** (δμ. σημ.) **τιθασεύω** **τιθάς**, -άδος τὸ **τιθασός**, ὡς καὶ τὰ **τιθήνη, τίεθη, τιεθός**, προήλθεν ἐξ ἀναδιπλ. τῆς ρίζ. **θη-** (=δηλάζω, μυζῶ, πρβλ. **θήσατο, θηλή** κ.λ.π.), πρβλ. ὡς **τιθαίνομαι** (δηλάζω, γαλοαυχῶ), **τιθηνώω**, -εύω (περιδάλπω, περιποιούμαι) ἐξ ἰαπ. ρίζ. ***dhēi-** (μυζῶ, δηλάζω, θυσαίνω), βλ. ἐν **θηλις, θηθηθαί**.— ἀρχικῶς ἢ λ. ἦτο πῖθ. οὖσ. ***τίθασος** (=τροφή), μεταβαλλοῦσα τὸν τόνον ὅταν ἐξελιχθῆ εἰς ἐπίθ.

τιθέομεν, ἀντὶ **τίθεμεν**, α' πληθ. ἐν. τοῦ **τίθημι** (ὡς **διδῶμεν** ἀντὶ **δίδομεν**).

τιθέοσι, γ' πληθ. ἐν. τοῦ **τίθημι**, ἀντὶ τοῦ ἰων. καὶ ἐπ. **τιθεῖσι**.

τιθεῖς, -εῖσα, -έν, μτρ. ἐν. τοῦ **τίθημι**.

τιθεῖς, τίθει, ἐπ. β' καὶ γ' ἐν. πρτ. τοῦ **τιθέω**=**τίθημι**.

τιθεῖς, τίθει, β' καὶ γ' ἐν. ἐν. τοῦ **τιθέω**=**τίθημι**. **τιθέμεν**, ἐπ. ἀντὶ **τιθέναί**, ἀρφφ. τοῦ **τίθημι** | ἐν ᾧ **τίθεμεν** α' πληθ. ἐν. ὄριστ. τοῦ **τίθημι**.

τίθεν, αἰολ. καὶ ὄρω. ἀντὶ **ἐτίθεσαν**, ἐπ. **τίθεσαν**, γ' πληθ. πρτ. τοῦ **τίθημι**.

τίθεσκε, γ' ἐν. ἰων. πρτ. τοῦ **τίθημι**.

τίθεσο, ἐπ. **τίθεσσο**, προστ. μέσ. ἐν. τοῦ **τίθημι**.

τιθέω, ποιητ. τύπος τοῦ **τίθημι**, ἐξ αὐτοῦ δὲ τὰ β' καὶ γ' ἐν. ἐν. **τιθεῖς, τιθεῖ** καὶ πρτ. **ἐτίθεις, ἐτίθει** καὶ ἐπ. **τίθει**.

τιθήμεναι, ἐπ. ἀντὶ **τιθέμεναι**, **τιθέναί**, ἀρφφ. τοῦ **τίθημι**.

τιθήμενος, ἐπ. ἀντὶ **τιθέμενος**, μτρ. μέσ. ἐν. τοῦ **τίθημι**.

τίθημι, τίθης, τίθησι ὡς ἐπ. β' ἐν. **τίθησθα** (καὶ **τιθεῖς**, βλ. ἐν **τιθέω**) γ' πληθ. **τιθεῖσι**, ἰων. **τιθέοσι** | ἀρφφ. **τιθέναί**, ἐπ. **τιθήμεναι**, **τιθέμεν** | πρτ. **ἐτίθην, ἐτίθης, ἐτίθει** (ἀλλὰ καὶ **ἐτίθεις**, -εἰ βλ. **τιθέω**) ἐπ. γ' πληθ. **τίθεσαν** καὶ **τίθην** ἰων. καὶ **τί-**

θεσνον | μελλ. θήσω' ἐπ. ἀπρφ. μελλ. θησόμεναι ἢ θησόμεν | ἀόρ. α' ἔθηκα, ἐπ. θήκα | πρκ. τέθεικα | ὕπερα. ἐτεθείκειν | ἀόρ. β' ἔθην, ἐν χρήσει μόνον ἐν τῷ πληθ. ἔθεσαν, ἔθεσαν, καὶ ἐπ. θέσαν' προστ. θές' ὕποτ. θῶ, ἰων. θέω, α' πληθ. θέωμεν' ὀπιτετ. ἐπ. (ὕποτ.) θείω, β' ἐν. θέλης καὶ θήης, πληθ. θέλομεν, θέμεν' εὐκτ. θέην, πλθθ. θέίμεν ἢ θέιμεν, θέϊτε, θέϊσαν' ἀπρφ. θέϊναι, ἐπ. θέμεναι, θέμεν' μτχ. θέϊς.— **ΜΕΣΟΝ**, τίθεμαι, τίθεσαι, τίθεται' προστ. τίθεσο, τίθου, ἐπ. μτχ. τιθήμενος | πρκ. ἐτιθέμην | μελλ. θήσομαι | ἀόρ. α' ἔθηκάμην, ἐπ. γ' ἐν. θήκατο' μτχ. θηκάμενος | μέσ. ἀόρ. β' ἐθέμην' προστ. θέο καὶ συνήρ. θεού' εὐκτ. θείμην, γ' ἐν. θείτο.— **ΠΑΘΗΤ.**, τίθεμαι | μελλ. τεθήσομαι | ἀόρ. α' ἐτέθηθ' | πρκ. τέθειμαι | ὕπερα. ἐτεθείμην.

δέτω, τοποθετῶ, βάλλω, φέρω (βάλλω) τι εἰς τινα θέσιν, λατ. **ponere** || **τίθημι τινί τι ἐν χερσίν** βάλλω τι εἰς χεῖράς τινος || μτρφ., **τίθημι τινι ἔπος ἐν χερσίν** (ἢ βουλήν ἐν στήθεσσι) = ἐμβάλλω (ἐμψυτεύω) λέξιν τινά εἰς τὸν νοῦν τινος (ἢ πόδον εἰς τὴν καρδίαν του) || ἀλλὰ ἀπλῶς **τίθημι νόμω** = βάλλω τι εἰς τὸν νοῦν μου (ἢ εἰς τὴν καρδίαν μου), ἔχω κατὰ νοῦν νά...— μέσον, **τίθεμαι θυμὸν ἐν στήθεσσι** = ἐναποθηκεύω ὀργήν εἰς τὰ στήθη μου (= ἐβράζω μέσα μου)— || δέτω, ὀρίζω, κανονίζω, ἀποφασίζω || **τίθημι ἀγῶνα** = προκηρύσσω (διοργανώνω) ἀγῶνα, ἱ-ρύω ἀγῶνα || ἐπὶ βραβεῖων, **τίθημι ἄεθλα**=προκηρύσσω βραβεῖα (λατ. **proponere**) | **τίθημι ἐς μέσον**—λατ. **in medio ponere** = προβάλλω τὰ βραβεῖα (τὰ ἐκδέτω εἰς τὸ μέσον, ἐνώπιον τοῦ λαοῦ) πρὸς συναγωνισμὸν διὰ τὴν ἀπόκτησίν των || ὦσ. ἐπὶ κυριαρχίας, **ὕμιν ἐς μέσον ἀρχὴν τιθεῖς**=δέτω τὴν ἐξουσίαν εἰς τὴν διόδοσιν ἡμῶν δημοσίᾳ. 2) ἀπονέμω, καταλογίζω, ἐπιδικάζω, παραχωρῶ || **τίθημι νόμον** = νομοθετῶ, θεσιζῶ νόμον, ἐπὶ βασιλείῳ (γεν. ἀνωτάτου ἀρχοντος) ὡς καὶ ἐπὶ νομοθέτῳ | ἐν ᾧ τὸ μέσον **τίθεμαι νόμον** ἐλέγετο ἐπὶ τοῦ λαοῦ καὶ ἐσήμεαι «νομοθετῶ δι' ἑμαυτὸν» βάλλω νά μου κάμωμεν ἕνα νόμον πρὸς χρῆσίν μου, ἢ ἐπικυρώνω διὰ τῆς ψήφου μου νόμον ὑποβληθέντα εἰς τὴν ψήφον τοῦ λαοῦ. 3) ὀρίζω, διορίζω, ἰδρύω, θεσιζῶ, ἐντέλλομαι, παραγγέλλω. 4) ἐν τῷ μέσῳ, καθορίζω ἀπὸ κοινῶ μετ' ἄλλων, κλείω συμφωνίαν, κανονίζω.— || ὡς τὸ **ἀνατίθημι**, ἰδρύω ἐν ναῶ, ἀφιερῶ, ἀναδέτω. 2) ἐπὶ καλλιτεχνῶν, παριστάω, ἀπεικονίζω, ζωγραφῶ.— **IV** κατατάσσω εἰς τινα τάξιν, θεωρῶ, ὑπολογίζω, λογαριάζω, ἐκτιμῶ || πιστεύω, σκέπτομαι, λαμβάνω ὑπ' ὄψιν, νομίζω.— **V** ἐν τῷ μέσῳ, **τίθεμαι ψήφον**=βάλλω (ἢ ρίπτω) τὴν ψήφόν μου εἰς τὴν ψηφοδόχον κάλπην, δίδω τὴν ψήφόν μου, ψηφοφορῶ || ἐντέθειν, **τίθεμαι τὴν γνώμην**=δίδω τὴν γνώμην μου, ἐκφέρω τὴν ὀφασίαν μου, ἀποφασίζω || **τίθεμαι τινι** (ἐνν. τὴν ψήφον)=δίδω ψήφον ὑπὲρ τινος, ἀποφασίζω εὐνοϊκῶς ὑπὲρ τινος, τάσσομαι μετὰ τὸ μέρος του || **τίθεμαι γνώμην**=συμφωνῶ πρὸς τινα γνώμην (ἀπόφασιν), τὴν ὑπογράφω. 2) καταδέτω εἰς λογαριασμὸν μου, βάλλω εἰς τὸν λογαριασμὸν || ἀλλ' ὡς. κατὰ καταβάλλω, πληρώνω (ὀφειλόμενα).— **VI** καταδέτω, ὡς εἰς τράπεζαν.— **VII** ἐν τῷ στρατιωτ. γλώσσῃ, **τίθεμαι τὰ δπλα** ἔχει τρεῖς σημασίας: 1) ἀποδέτω τὰ ὄπλα, τὰ στήνω, στρατοπεδεύω, ἀγροαυλῶ, νυκτοφυλάκῳ || γεν., καταλαμβάνω θέσιν, παρατάσσομαι πρὸς μάχην. 2) λαμβάνω τὰ δπλα, τίθεμαι εἰς ἐμπόλεμον κατάστασιν, πολεμῶ. 3) καταδέτω τὰ δπλα, παραδίδομαι.— **VIII** τὸ **τίθημι** χρησιμοποιεῖται συχνά ἐπὶ προσώπων καὶ πραγμάτων κάμνω τι(νά) τι, καθιστῶ τι(να) τοιοῦτον ἢ τοιοῦτον, τό(ν) φέρω εἰς μίαν κατάστασιν τοιαύτην ἢ τοιαύτην, μεταβάλλω εἰς τι, καταρῶ, πραγματοποιῶ: **οὗς ἔθηκας ἐταίρους** = κατέστησας τοὺς συντρόφους μου χοίρους | **ναὺν λαῶ ἔθηκες**=μετέβαλε τὸ πλοῖον εἰς λίδον. 2) μετ' ἐπιθ.: **τίθημι τινα ἀθάνατον καὶ ἀγήραον** = καθιστῶ τινα ἀθάνατον καὶ ἀγήραον (τοιοῦτον ὥστε νὰ μὴ ἀποθνήσκῃ, οὕτε κἀν νὰ γηρασκῇ). 3) **παῖδα τίθεμαι τινα** (ὡς **τὰ παῖδα ποιοῦμαι τινα**) = κάμνω τινὰ τέκνον μου, τὸν υἱοδετῶ.— **IX** ἐπὶ πραγμάτων, κάμνω, προκαλῶ,

δημιουργῶ, ἀπεργάζομαι, παράγω, κάμνω νά συμβῇ τι.— ἐν τῷ μέσῳ, κάμνω (ἐτοιμάζω, παρασκευάζω) τι δι' ἑμαυτὸν || **τίθεμαι δῶμα** = οἰκοδομῶ κατοικίαν δι' ἑμαυτὸν (πρὸς χρῆσίν μου) | **τίθεμαι κέλευθον** = ἀνοίγω δρόμον δι' ἑμαυτὸν (ἰδιωτικὸν τρόπον τινὰ δρόμον). 2) **εὖ ἢ καλῶς τίθεμαι τι**=διευθετῶ, τακτοποιῶ, τι, τὸ διαχειρίζομαι καλῶς (θῆλ. καὶ πρὸς τὸ συμφέρον μου), κάμνω καλὴν χρῆσίν του, τὸ ἐκμεταλλεύομαι κατὰ τρόπον πρακτικόν.— **X** **τίθημι μετ' αἰτ.** συχνά κεῖται ἀντὶ μονολακτικοῦ ρήματος (ἐμορρρίζω πρὸς τὸ κατ' αἰτ. οὐα.): **τίθημι σκεδάσιν=σκεδάσιν** (διασκορπίζω) | **τίθημι κρύφον=κρύπτω** | **τίθημι αἶνον=αἰνῶ**, κλπ.

Ἔτυμ.: **τίθημι**, σακσρκ. **dādhati** (δέτει), πρκ. **dadhā'u**, μτχ. **hiāhi**, βεδ. **dhiāh** (: δετός, λατ. **condilius**), Ζενδ. **dadahi** (τοποθετῶ), παλ.-περο. πρκ. **ada-dā**, ἀρμ. **dnem** (ἀορ. ἐνεργ. α' ἐν. **edi**)=τοποθετῶ, λατ. **ab-dō, condō, crādō** (: σακσρκ. **grad-dadhāti**=ἔχω πεπολθῆσιν, πιστεύω), παλ.-ιρλ. **cretim**, gall. **credu** (=πιστεύω), **perdo, faciō** (ἐπεκτ. κατὰ ἐν -k-, ἦτοι ***dhā-k-** πρκ. **fēs** [ī]=ἔλλ. [ἐ]θήκη[α], πρβλ. φρυγ. **ad-dakez**, ἔλλ.- θήκη, σακσρκ. **dhā-kā-h**=ἀποθήκη), gall. πρκ. **dede** (=λατ. **posuit**), ἀγγλ.-οαξ. **dōn**, παλ.-οαξ. **dōn**, παλ.-γερμ. **tuon** (ποιῶ), παλ.-οαυ. **dēja**, **dežda**, ἀπρφ. **dēji**, λιθ. **dēmi, dedū**, ἀπρφ. **dēli** (τίθημι), ἔξ ἰαπ. ***dhē-, *dhā-, dhā-** (τίθημι) ἐντεθεῖν καὶ τὸ **θέμα** (τὸ τεθειμένον, χρῆμα κατατεθειμένον, βραβεῖον) (λατ. **ihema**), **θέσις, θεσμός, θέμις, θεμός, θεμέθλον** (βλ. λ. λ.) (ἐκ ρίζ. **θεμ-** προελθούσης ἐκ συμφυρμού τῆς ρίζ. **θε-** καὶ τοῦ προσφ. **-m-**), ἰων. **θωῆ**, ἀττ. ἐπιγρ. **θωᾶ** (=τιμωρία), **θωμός** (=σωπρός), **θαμᾶ** (βλ. λ.) κ.ά.

Τιθηνέω, μελλ. -ήσω (τιθήνη)· λαμβάνω φροντίδα περὶ τινος, περιποιούμαι, περιδάλπω, τρέφω ὡς τροφός, θηλάζω||γεν., περιποιούμαι, ἀνατρέφω || κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ μέσῳ, μετὰ τῶν αὐτῶν σημασιῶν.

τίθηνη, ἢ (τιθηνώς)· τροφός, «βυζάστρα» νηπιου. **Ἔτυμ.**: **τιθήνη**, δωρ. **τιθηῖνᾶ**, **τιθηνώς**, **τιθηνώω**, -έομαι' βλ. ἐν **θήσθαι**· τὰ **τίθη**, **τιθός**, **τιθεύω** περιέχουσι τὸ **χαρρακτηριστικὸν ἀναβιπλ. συμφωνον** τῆς ἡλιακῆς γλώσσης.

τίθηνητήρ, -ήρος, ὁ (τιθηνώω)=**τιθηνώς** (βλ. λ.). **τίθηνητήριος**, α, ον (τιθηνητήρ)· ὁ τρέφων, δρεπτικός, περιποιητικός.

τιθηνός, ὄν (τιθηνός)· ὁ τρέφων, ὁ περιποιούμενος || ὡς οὐα. ὁ **τιθηνός**=ἀνατροφεύς, ἐπιμελητής, «ψυχοπατέρας» [δὲ] ἔτυμ. βλ. **τιθήνη**.

τιθησθα, ἐπ. ἀντὶ **τίθησι**, γ' ἐν. τοῦ **τίθημι**.

τίθητι, δωρ. ἀντὶ **τίθησι**, γ' ἐν. τοῦ **τίθημι**.

τιθύμαλλος, ὁ, ἑστερκλ. πλθθ. **τὰ τιθύμαλλα**· εἴδος φυτοῦ, «γαλατισθα», λατ. **euphorbia** [ἀβεδ. εὐ-τυμολ. πῆθ. εσχηματίσθη ἐκ τοῦ τυφου **τιθηνός** δι' ἀναβιπλ.].

Τιδωνός, δ' υἱός τοῦ Λαομέδοντος, ἀδελφός τοῦ Πριάμου, οὐζυγος τῆς Ἥρας, καὶ πατήρ τοῦ Μήμνονος || μτρφ., ἐπὶ ὑπεργήρου, ἐπὶ παντός γέροντος ἀδύνατου καὶ ἐξηλασμένου, διότι ὁ Τιδωνός εἶχε μὲν ἐξασφαλίσαι ἐκ μέρους τῶν θεῶν τὴν ἀθανασίαν, ἀλλ' οὐχὶ καὶ τὴν διαρκῆ νεότητα (βλ. Κ.Ε.Λ.).

τίκτω, ἀντὶ ***τιτέκος**, σχηματισθέντος δι' ἀναβιπλ. ἐκ τοῦ ρίζ. ***τέκω**· μελλ. **τέξω ἢ τέξομαι**, ποιητ. **τεκοῦμαι**, ἀπρφ. **τεκεῖσθαι**· ἀόρ. β' ἔτεκον, ἐπ. **τέκον'** πρκ. **τέτοκα**, μτχ. **τετοκάς**, -ύια, -ός— τὸ μέσον **τίκτομαι** ἔχει τὰς σημ. τοῦ ἐνεργ.· φέρω εἰς τὴν ζωὴν, «φέρω εἰς τὸν κόσμον», καὶ δῆ: 1) ἐπὶ τῆς μητρός, γεννῶ, λατ. **parere**. 2) ἐπὶ τοῦ πατρὸς, γεννῶ (ἀλλ' ἐν τῷ ἐνν. τοῦ ἀποκτῶ, σπεῖρω καλ... δερρίζω, θῆλ. ἀποκτῶ), λατ. **gignere** || δθεν 3) **οἱ τεκόντες** = οἱ γονεῖς || ὁ **τεκῶν**=ὁ πατήρ || ἡ **τεκοῦσα**=ἡ μήτηρ || ὡς. καὶ ὡς οὐα. μετὰ γεν. ὁ **κεῖνον τεκῶν**=ὁ πατήρ του.— || ἐπὶ θηλέων ζῴων, **γεννῶ νεογνῶ** || ἐπὶ πτηνῶν, γεννῶ νεοσσούς, ἐκκολάπτω || **τίκτω φά**=γεννῶ αὐγά, αὐγοβολῶ.— || ἐπὶ δένδρων, φέρω, παράγω.— **IV** μτρφ., παράγω, προξενῶ, προκαλῶ, δημιουργῶ, γίνομαι αἰτία νά συμβῇ τι.

Ἔτυμ.: **τίκτω** ((***τι-τικω**)· **τέκος**· **τόκος**· **τοκίζω**.

τομαεύς· ἰων. ἐπί-τεξ, αἰτ. ἐπίτεμα (πρβλ. ἀγγί-τεξ, ἐπί-τοκος) = ἐπιτοκος: σανσκρ. takman- (τέκων, γόνοσ)· πλείονα βλ. ἐν τέκων.

ΤΙΛΛΟΙΣΑ, δωρ. ἀντι τίλλουσα, θηλ. μετ. τοῦ τίλλω.

ΤΙΛΛΩ, μελλ. τίλλω ἄορ. α' ἐτίλλω καθ. πρκ. ἐτίλλμαι· ὡς καὶ νῦν, τίλλω, ἀποσπῶ, «μαδῶ», κυρ. τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς μου εἰς ἐνδειξιν ζωηροτάτης λήπης.— μέσον, τίλλομαι χείρας = τίλλω τὴν κόμην μου, «τρασῶ τὰ μαλλιά μου». 2) ἐκ τῆς σημασ. τοῦ «ἀποσπῶ τὴν κόμην εἰς ἐκδήλωσιν λύπης» κατήγησεν ὡς ἀπόλ. νά σημ. «πενθῶ, κλαίω, θρηγῶ πι-κρῶς διὰ τίνα». 3) λυπῶ, δυσφορεσθῶ, ἐνοχλῶ, ἀνίω.

Ἔτυμ.: τίλλω· τίλλμαι· τίλλοις· σκοτειν. ἔτυμ. ὑπό τινων συνασχετήσθαι πρὸς τοῦ κ. cillō (θέτω εἰς κίνησιν), ἀλλὰ προσκομίζονται εἰς δυσχερείας φθογγολογικὰς καὶ σημασιολογικὰς.— τὸ λατ. ἀφ' ἐτέρου τίλλο (γαρ-γαλίζω) ἀφαιλεται· πιθ. εἰς ὀνοματοποιαν· τὸ δὲ λατ. vellō (δρακὶ ἔχει καὶ σημασ. τοῦ τίλλω) <λατ. vellō > <λατ. ριζ. vel- > (ἔλκω, ἀποσπῶ βιαίως).

ΤΙΛΜΟΣ, ὁ (τίλλω)· τὸ τίλλειν, τὸ ἀποσπᾶν τὰς τρίχας, τὸ μᾶδημα τῶν τριχῶν.

ΤΙΛΟΣ, ὁ ὑγρὸν ἀποπτήγμα, «ταίριον», ὑδαρὴς κόπρος, λατ. stercus liquidum.

Ἔτυμ.: τίλος· τίλημα· τίλωσ· gall. tall (*tailo-) (=λατ. stercus, fimus), bret. teil (κόπρος), παλ-σλαβ. tija (ἀποσπύδεις, σήψις), ρωσ. lja (σήψις, σκωρία), πρλ-σλαβ. tjetit (σήπομαι, ἀποσπύδεται)· πρβλ. ὡς παλ-γερμ. theisk, deisk (=λατ. stercus, fimus, rudera), λιθ. tyrai (τέλμα πλήρες ὑδροβίων φυτῶν), λεττ. tlrells (μέγα καὶ βαθύ τέλμα), λιθ. ty'ras, ty'gē (ἀλευριά, κουρκούτι), παλ-σλαβ. timēno, timēnje (=λίωσ), παλ-σλαβ. tina (=βόρβορος), λατ. tinus (εἶδος ἀγρίου δάφνης), tinca (εἶδος ἰχθύος), tineia (σκώληξ, σκῶρος)· ἔξ λατ. ριζ. *ti-, *tai-· *tā(i)- (=ὑγροποιῶ), πρβλ ὄν βλ. ἐν τήκω· πρβλ. καὶ τήφος.

ΤΙΛΩ, ἡ = σίλω (βλ. λ.).
ΤΙΛΩΝ, -ωνος, ὁ εἶδος ἰχθύος τῆς λίμνης Πρασιόδος (Κερκινιτίδος) ἐν Μακεδονίᾳ.
ΤΙΜ-ΑΛΦΕΩ, μελλ. -ήσω (τιμαλφῆς)· τιμῶ, περιποιῶ τιμῆν, κλεῖζω, θεραπεύω, λατρεύω, προσκυνῶ, ἐκθειάζω, ἐγκωμιάζω, ἐορτάζω, δοξάζω.
ΤΙΜ-ΑΛΦΗΣ, ἔς (τιμη+ἀλφειν)· ὁ ἔχων τιμῆν ἢ ἀξίαν, ὁ εὐρίσκων τιμῆν («πού πλάνει, πού πλάνεται») ἢ ἐντεῦθεν δέ, ἐκτιμώμενος, πολυτελής, πολύτιμος.

ΤΙΜΑΝΤΑ, δωρ. ἀντι τιμῆντα, αἰτ. τοῦ τιμῆς (βλ. λ.).
ΤΙΜ-ΑΡΟΣ, ον, δωρ. ἀντι τιμαρός (βλ. λ.).
ΤΙΜΑ-ΟΧΟΣ, ον, ποιητ. ἀντι τιμοῦχος (βλ. λ.)· ὁ ἔχων τιμῆν, τιμώμενος, ἐκτιμώμενος.

ΤΙΜΑΣΕΥΝΤΙ, δωρ. γ' πληθ. μελλ. τοῦ τιμάω.
ΤΙΜΑΩ, μελλ. -ήσω ἄορ. α' ἐτίμησα πρκ. τετίμημα· μέσον, μελλ. τιμησομαι (ἀλλ' ἐν καθ. ἐνν. πάντοτε) ἄορ. α' ἐτιμησάμην· παθητ., μελλ. τιμηθήσομαι· τεταλ. μελλ. τετιμησομαι ἄορ. α' ἐτιμήθην· πρκ. τετίμημαι· (τιμή)· ὡς καὶ νῦν, τιμῶ, ἐκτιμῶ, ὑπολήπτομαι, θεωρῶ ἀξίον τιμῆς, δεικνύω σέβας, σέβω, σέβομαι, εὐλαδοῦμαι, γεραίρω· ἢ ἐν τῇ παθητ., καὶ κατὰ τὸ πλείστον ἐν τῇ πρκ. τετίμημαι = εἶμαι ἐν τιμῇ, ἀπολαύω τιμῆς ἢ ἄνιστε καὶ μετὰ γεν. πραγμ., τετίμημαι· τιμῆς = ἔχω θεωρηθῆ ἀξίος τιμῆς. 2) ἐπὶ πραγμάτων, ἐκτιμῶ τι, τοῦ ἀποδίδω τιμῆν, τὸ ἔχω ἐν τιμῇ, ἀποδίδω ὄξιν εἰς τι ἢ μετὰ γεν. τοῦ τιμήματος, ἐκτιμῶ τι ὡς ἔχων τὴν δεῖνα ἀξίαν, ἀποδίδω εἰς τι τὴν δεῖνα ἀξίαν ἢ πλοῦτα τετιμημένα χρημάτων = πλοῦτα τὰ ὅποια ἔχουν ἐκτιμηθῆ ὅτι φθάνουν τὴν δεῖνα ἀξίαν ἢ μέσον, πολλοῦ τιμῶμαι τι (ὡς τὸ πολλοῦ ποιούμαι τι) = ἔχω τι ἐν μεγάλῃ τιμῇ, τὸ ἐκτιμῶ πολύ, τοῦ ἀποδίδω μεγάλην ἀξίαν.

— ἢ μετὰ δοτ. πράγμ., τιμῶ τινα διὰ τίνος (ἢ μετὰ τι): τιμῶ τίνα τάφω, στεφάνους· κ.τ.λ. = τιμῶ τινα διὰ τάφου, διὰ στεφάνου κ.τ.λ. ἢ ἐντεῦθεν, ἀνταμείδω. — ἢ ὡς ἀτ. νομικὸς ὄρος: 1) ἐνεργ., ἐπὶ τοῦ δικαστοῦ, ἐκτιμῶ (καὶ ὀρίζω) τὴν εἰς τὸν ὑπόδικον ἐπιβλητέαν κατὰ τὴν γνώμην μου ποινήν, λατ. litem aestimare ἢ τιμῶ τὴν δίκην = ἐπιδικάζω εἰς τίνα

τὴν καταδικαστικὴν ἀπόφασιν (τὸν καταδικάζω νά χάσῃ τὴν δίκην), ἢ ἐκδίδω τὴν ἐπὶ τῆς δίκης ἀπόφασιν μου ἢ τιμῶ τὴν βλάβην = καταδικάζω τίνα εἰς τὴν ποινήν νά πληρώσῃ τὴν βλάβην (τὰ ἔξοδα τῆς ζημίας ποῦ ἐπροξένησεν) ἢ τιμῶ τὴν μακράν τιμὴν = καταδικάζω τίνα χαράσσω ἐπὶ τοῦ σχετικοῦ πινακίου (καλούμενου τιμητακίου) τὴν μακράν γραμμὴν, τ. ἔ. τὸν καταδικάζω εἰς θάνατον ἢ τιμῶ τινε θανάτου (ἐνν. δίκην) = ἐκδίδω ἀπόφασιν θανάτου ἐναντίον τινός, τ. ἔ. τὸν καταδικάζω εἰς θάνατον. 2) τὸ μέσον, ἐπὶ ἀμφοτέρων τῶν διαδίκων ἄνωπιον τοῦ δικαστηρίου, καὶ δὴ α) ἐπὶ τοῦ κατηγοροῦ, τιμῶμαι τινε (ἐνν. τὴν δίκην) δεσμών, φυγῆς, θανάτου κ.λ.π. = ὡς κατηγορος ἐκτιμῶ τὴν ἐπιβλητέαν εἰς τὸν κατηγορούμενον ποινήν, ὅτι πρέπει αὕτη νά εἶναι δεσμὰ ἢ ἔξορα ἢ θάνατος (τὸν θεωρῶ ἀξίον νά τιμωρηθῆ διὰ...), προτείνω ἢ ἀπαίτω νά τιμωρηθῆ διὰ... β) ἐπὶ τοῦ κατηγορουμένου (δοῶσις οὗτος καταδικάζεται καὶ ἀθεῶρι τὴν καταδίκην του ὑπερβολικῆν), τιμῶμαι, ἀντιτιμῶμαι, ὑποτιμῶμαι (=ἐκτιμῶ τὴν ἐπιβλητέαν μοι ποινήν ὡς τοιαύτην ἢ τοιαύτην — ἀντὶ τῆς ἐπιβληθείσης μοι ποινῆς ἀντιπροτείνω νά... — ζητῶ τὴν μείωσιν τῆς ἐπιβληθείσης μοι ποινῆς εἰς...).

ΤΙΜῆ, ἡ (τίω)· ὡς καὶ νῦν, ἡ τιμῆ ἢ ἀξία ἐνός πράγματος, τὸ κόστος του.— ἢ μετρ., ἡ τιμῆ τῆς ὁποίας ἀπολαύει τις, ἡ ἐκτίμησις ποῦ τοῦ ἔχον, ἡ ὑπόληψις, ὁ σεβασμός. 2) τιμητικὴ θέσις, κοινωνικὴ θέσις. 3) γεν., διάκρισις, προνόμιον ἢ ἀνταῦθεν, ὑπουργημα, τιμητικὸν ἀξίωμα, ἀρχή, ἐξουσία. 4) προσφορά εἰς τοὺς θεοῦς, θυσία, λατ. honor ἢ τιμητικὸν δῶρον, ἠθικὴ ἀμοιβή.— ἢ ἢ ἐνεργεῖν ἐκτίμησιν τῆς ἀξίας πράγματός τινος, τὸ καθορίζειν τὴν ἀξίαν του. 2) ἐκτίμησις γενομένης ζημίας πρὸς καθορισμὸν τῆς ἀποζημιώσεως ἢ ὅθεν, ἀποζημιώσις ἰκανοποιήσις, χρηματικὸν ποσὸν καταβαλλόμενον ὡς ἀποζημιώσις, ποινῆ.

Ἔτυμ.: τιμή· τιμῆσις (συνγρ. τιμῆς, αἰτ. τιμῆντα, -εσσα, -εν, δωρ. τιμῆσις· τῆμιος· ἀ-τιμῆσις· ἔκ ριζ. *qwei-, *qvi- (πληρώνω, ἀποζημιώνω, τιμωρῶ)· βλ. καὶ ἐν τίω.

ΤΙΜῆΣ, εσσα, εν· συνγρ. **ΤΙΜῆΣ**, αἰτ. τιμῆντα· δωρ. **ΤΙΜῆΣ** (τιμῆ)· ὁ ἐν τιμῇ ὢν, τετιμημένος, ἐκτιμώμενος, ἔντιμος (ἐπὶ ἀνθρώπων). 2) ἐπὶ πραγμάτων, πολύτιμος, θαυμάσιος, πολυτελής, θαυνηρός.—συνγρ. τιμητέος, ὑπερβ. τιμηστάτος.

ΤΙΜῆΜΑ, -ατος, τὸ (τιμάω)· ἡ δι' ἐκτιμήσεως ὀριζομένη τιμῆ (ἀξία) πράγματός τινος, ἡ τιμῆ, ἡ ἀξία του, τὸ ἀντίτιμον του ἢ ἡ τιμῆ ἢ περιποιεῖ πράγματι: **τιμῆμα τύμβου** = ἡ διὰ τοῦ τύμβου παρεχομένη τιμῆ.— ἢ ἡ ἐκτίμησις ἢ γινόμενη ἐπὶ τῇ δάσει αὐτοψίας (πραγματογνωμοσύνης κλπ.) ἢ ἰδέα ἢ ἐκτίμησις γεγομένης ζημίας ἢ ἐντεῦθεν, ποινῆ, τιμωρία, πρόστιμον, λατ. lites, aestimatio. 2) ἡ ὑπολογιζομένη ἀξία τῆς περιουσίας Ἀθηναίου πολίτου, βάσει τῆς ὁποίας οὗτος κατετάσεται εἰς ὀρισμένην φορολογικὴν τάξιν, τ. ἔ. ἡ φορολογησιμος περιουσία του, λατ. census ἢ ἀπὸ **τιμημάτων πολετεία** = πολίτευμα, κατὰ τὸ ὅποιον οἱ ἀρχοντες ἐξελέγοντο βάσει τῆς περιουσιακῆς των καταστάσεως (ἀναλόγως τῆς φορολογικῆς τάξεως εἰς τὴν ἐποίαν εἶχον καταταχθῆ).

ΤΙΜῆΝΤΑ, ποιητ. συνγρ. αἰτ. τοῦ τιμῆσις, ἀντι τιμῆντα.

ΤΙΜῆ-ΟΡΟΣ, ον, ἰων. ἀντι τιμάορος, τιμαρός (βλ. λ. λ.).

ΤΙΜῆΣ, ποιητ. συνγρ. ἀντι τιμῆσις (βλ. λ.).

ΤΙΜῆΣ, -εος, ἡ (τιμάω)· ἡ ἐκτίμησις, δηλ. ὁ καθορισμὸς (ἢ διατίμησις) τῆς ἀξίας (τῆς τιμῆς) πράγματός τινος ἢ ἡ ἐκτίμησις (καθορισμὸς) γενομένης ζημιῶν.

ΤΙΜῆΣΣΑ, ποιητ. συνγρ. ἀντι τιμῆσσσα, θηλ. τοῦ τιμῆσις.

ΤΙΜῆΤΕΙΑ, ἡ **ΤΙΜῆΤΙΑ**, ἡ (τιμητής)· τὸ ἀξίωμα τοῦ τιμητοῦ, ἐν Ρώμῃ, λατ. censura.

ΤΙΜῆΤΕΟΣ, α, ον, ρημ. ἐπιθ. τοῦ τιμάω· ὅς πρέπει νά τιμηθῆ (νά τύχη τιμῶν ἢ ἐκτιμήσεως).— ἢ **τιμητέον** = πρέπει τις νά τιμηθῆ (νά ἐκτιμηθῆ).

ΤΙΜΗΤΗΣ, -ου, ὁ (τιμῶν)· ὁ ἐκτιμητής (πραγμα-
τογνώμων ἐκτιμήσεως) ὁ προσδιορίζων τὴν ἀξίαν
πραγμάτων τινος ἢ γενομένης ζημίας, ὁ καθορί-
ζων τὸ ποσὸν τῆς ἀποζημιώσεως.— || ἐν Ρώμῃ, ὁ
ἐκτιμῶν (ὑπολογίζων) τὰς περιουσίας τῶν πολιτῶν,
λατ. censor.

ΤΙΜΗΤΙΚΟΣ, ἡ, ὄν (τιμητής)· ὁ ἐκτιμῶν, ὁ καθ'
ὑπολογισμῶν καθορίζων τὴν ἀξίαν τινός (πραγμ.) ||
ὁ ἀρμόδιος (ἢ κατάλληλος) διὰ τὸν καθ' ἐκτίμησιν
ὑπολογισμῶν τῆς περιουσίας τινός, ἢ διὰ τὸν καθο-
ρισμῶν τῆς ἀποζημιώσεως ἀποζημιώσεως διὰ γενο-
μένην ζημίαν.— || ἐν Ρώμῃ, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν
τάξιν τῶν *τιμητῶν*, ὁ χριματίας (διατελέσας) *τι-
μητής*, λατ. vir censorius.

ΤΙΜΗΤΟΣ, ἡ, ὄν, ρημ. ἐπιθ. τοῦ *τιμῶν*· ὁ ἐκτιμη-
θεὶς, ὑπολογισθεὶς καὶ καθορισθεὶς || ὡς ἀπ. νομι-
κῶς ἄριστος, *δίκη τιμητῆ* ἢ *ἀγὼν τιμητός* = δίκη καθ' ἣν
ὁ προσδιορισμὸς τῆς ποινῆς ἐναπόκειται εἰς τοῦ
δικαστῆ (εἰς τὴν κρίσιν τῶν δικαστῶν), ἐν ἀντιθέσει
πρὸς τὴν *δίκην ἀτίμητον*, καθ' ἣν ἡ ποινὴ εἶναι προ-
καθορισμένη ὑπὸ τοῦ νόμου.

ΤΙΜΙΟΣ, α, ον, ὡς. καὶ -ος, -ον (τιμῆ)· ὁ ἐν τιμῇ
ῶν, ἐντιμος, τιμώμενος, τετιμημένος, ἐκτιμώμενος
(ἐπὶ προσώπων) || ἐπὶ πραγμάτων, ὁ ἔχων ἀξίαν, πολύ-
τιμος, ἀκριβὸς, πολυτελής, λατ. carus. 2) ὁ ἐμ-
ποιῶν τιμὴν, παρέχων τιμὴν, ἔντιμος.

ΤΙΜΙΟΤΗΣ, -ητος, ἡ (τιμίος)· ὡς καὶ νῦν, τιμιότης,
ἐντιμότης, τιμῆ.— || πολυτέλεια, ἀκριβεία (μεγάλου
κόστου), ὑψηλὸν τίμημα, πολυτιμότης

ΤΙΜΟΣ, ὁ, ποιητ. τύπος, ἀντὶ *τιμῆ*.

ΤΙΜΩΡΕΩ, μελλ. -ήσω (τιμωρός)· βοηθῶ, ἔρχομαι
εἰς βοήθειαν, ἐπικουρῶ, συντρέχει || βοηθῶ τινα (ἀδι-
κηθέντα) διὰ τῆς ἐπανορθώσεως τῶν προσγενομέ-
νων εἰς αὐτὸν ζημιῶν, τ. ἔ. λαμβάνω ἐκδίκην διὰ
λογαριασμῶν του, τὸν ἐκδικούμαι, ἢ τὸν βοηθῶ
νὰ λάβῃ ἐκδίκην || ἐν πληρῇ συντάξει, τὸ πρόσωπον ὑπὲρ
οὗ λαμβάνεται ἡ ἐκδίκηση τίθεται κατὰ δοτ., τὸ καθ'
οὗ ἡ ἐκδίκησης κατ' αἰτ., καὶ τὸ ἐγκλημα δι' ὃ ἡ ἐκ-
δίκησης κατὰ γεν.: *τιμωρῶ τινι τοῦ παιδὸς τὸν φονε-*
ά = λαμβάνω ἐκδίκην ὑπὲρ τινος διὰ τὸν θάνα-
τον τοῦ υἱοῦ του τιμωρῶν τὸν φονεά (ἢ βοηθῶ
τινα νὰ λάβῃ ἐκδίκην διὰ τὸν φονευθέντα υἱὸν
του ὁπὸ τὸν φονεά του).— παθητ. *τετιμωρημαί τινι*
= ἔχω τιμωρηθῆ λόγῳ ἐκδικήσεως ὑπὲρ τινος (ἔχω
πέσει δῦμα, ἔχω καταστῆ δῦμα, ἐκδικήσεως χθρὶν
τινός).— || μέσον, μελλ. -ήσομαι, μετὰ παθητ. πρκ.
(ἀλλὰ μετὰ μέσης σημασι.) *τετιμωρημαι*· ἐκδικῶ ἑμαυ-
τὸν τιμωρῶν τινα, λαμβάνω ἐκδίκην παρὰ τινος,
κολάζω, τιμωρῶ (πρὸς ἐκδίκην) (μετ' αἰτ. προσ.) ||
ὡς. καὶ μετὰ γεν. πράγματος: *τιμωροῦμαι τινά τινος*
(πράγματος) = ἐκδικούμαι τινα διὰ τι (τιμωρῶ τινα
ἐκδικούμενος αὐτὸν διὰ τι) || ἀπολ., ἐκδικῶ ἑμαυτὸν,
ἐκδικούμαι, ζητῶ ἐκδίκην [δι' ἑμ. βλ. *τιμωρός*].

ΤΙΜΩΡΕΩ, -ατος, τὸ (τιμωρέω)· βοήθεια, ἐπι-
κουρία, συνδρομή.— || πράξις ἐκδικήσεως || ποιητ.
τιμωρία.

ΤΙΜΩΡΗΤΕΟΝ, ρημ. ἐπιθ. τοῦ *τιμωρέω* (βλ. λ.)· πρέ-
πει νὰ βοηθήσῃ τις || πρέπει νὰ ἐκδικηθῇ τις, πρέ-
πει νὰ τιμωρηθῇ.

ΤΙΜΩΡΗΤΗΡ, -ήρος, ὁ (τιμωρέω)· ὁ βοηθός, ὑπο-
στηρικτής. 2) ὁ ἐκδικητής, τιμωρός.

ΤΙΜΩΡΙΑ, -ία, ἡ (τιμωρέω)· βοήθεια, ἐπικουρία,
συνδρομή.— || βοήθεια πρὸς ἀδικηθέντα, ἀποζη-
μιώσεις διὰ προσγενομένην ἀδικίαν, ἀνταποδοσίς,
ἐκδίκησης || ὡς. τιμωρία, βασανιστήριον, βασανισμός.

ΤΙΜΩΡΟΣ, ὄν (τιμῆ) + ὄραω, συνηρ. ἐκ τοῦ *τιμῶ-
ρος*· κυρ. ὁ φύλαξ τῆς τιμῆς, ὄθαν: 1) ὁ βοηθῶν,
ὁ συντρέχων, ὑπερασπιστὴς || ὡς οὐα. ὁ *τιμωρός* =
βοηθός, ἐπικουρός, ὑπερασπιστής.— || ὁ βοηθῶν
τὸν ἀδικηθέντα, ὁ ἐκδικῶν αὐτόν, ὁ ἐκδικούμενος
διὰ ἀδικίαν προσγενομένην εἰς τινα τιμωρῶν τὸν
προξενήσαντα αὐτὴν || ὡς οὐα. ὁ ἐκδικητής, ὁ κοι-
λαστής, ὁ δῆμιος.

Ἔτυμ.: *τιμωρός* (< *τιμῆ*-*ορός*), βλ. *τιμῆ* (F) *ορός*,
ἰων. *τιμῆορός*· *τιμωρέω*, -ομαι· βλ. *τιμῆ* καὶ *ὄραω*·
κατὰ τινὰς ἐκ τοῦ *τιμῆ* + *ὄραω*.

ΤΙΝ, ὡς τὸ *τείν*, θωρ. ἀντὶ *σοί*, δοτ. τοῦ *σύ*.— ἢ
θωρ. ἀντὶ *σέ*.

ΤΙΝΑΓΜΑ, -ατος, τὸ (*τείνασσω*)· ὡς καὶ νῦν, τίνα-
γμα, κλονισμός, τρώμος.

ΤΙΝΑΚΤΗΡ, -ήρος, καὶ **ΤΙΝΑΚΤΩΡ**, -ορος, ὁ (*τείνασ-
σω*)· ὁ τινάσων, ὁ σείων.

ΤΙΝΑΞΑΘΗΝ, ἐπ. γ' ὑβικ. ἀορ. α' τοῦ *τείνασσω*.

ΤΙΝΑΣΣΩ, μελλ. -ξω (*τείνω* ? *κινῶ* ?)· ὡς καὶ νῦν,
τινάσσω, ἐτινάξω, σείω, πάλλω, ἐτραντάζω || τα-
ράσσω, διαταράσσω, ἀνατρέπω, ἀναποδογυρίζω || ἐπὶ
φθμγγος κ.τ.δ., κἀμν τὰς χορδὰς τῆς νὰ ἰρέμουν
πλήττων αὐτὰς διὰ τοῦ πλήκτρου.— παθητ., τινά-
σσομαι, σείομαι διαίως || ὡς. τρέμω ἀπὸ φόβου.

Ἔτυμ.: *τείνασσω* *τείνακτωρ*, -ορος, θηλ. *τείνακτεῖρα*·
τιναγμός, *τιναγμα*· σκοτειν. ἔτυμ. ὑπὸ τινον ἀνάγα-
ται εἰς τὸ *κίω* (βλ. λ.). *κίυνται* (βλ. λ.), *κίυντο* (πρβλ.)
καὶ τὸ παρὰ ΕΜ. *ἀκίναγμα* = κλονισμός, παρὶ οὗ βλ.
ἐν *ἀκινάκης*· κατ' ἄλλους συγγ. τῶ *τείνω*· ἀλλ' ἀμφό-
τεροι αἱ ἔτυμολ. προσκρούουσιν εἰς μεγάλας δυσχερείας.

ΤΙΝΑΧΘΕΙΝ, μετ. παθ. ἀορ. α' τοῦ *τείνασσω*.

ΤΙΝΥΜΑΙ, μέσον, ποιητ. ἀντὶ *τίνομαι* (βλ. *τίνω* II)

λαμβάνω ἐκδίκην παρὰ τινος, ἐκδικούμαι, τιμωρῶ,
κολάζω (μετ' αἰτ. προσ.) || ἀπολ., ἐκδικῶ ἑμαυτὸν,
ἐκδικούμαι, τιμωρῶ || ἐν καλῇ ἔνν. ἀνταποδίδω, ἀντα-
μείδω. 2) μετὰ αἰτ. πραγμ., ἐκδικούμαι, λαμβάνω
ἐκδίκην, διὰ τι.— || κατὰ μετγ. ἀντὶ ἑνεργ. *τί-
νυμι* = πληρῶνω, ἐκτίνω ποινήν.

ΤΙΝΩ (I ἐπ., I ἀπ.)· μελλ. *τίσω*· ἀορ. α' *τίσω*·
ἑνεργ. πρκ. *τέτικα*, παθ. *τέτισμαι*· ἐν τούτοις ἐξ ἑπιγρ.
τῆς ἀρίστης περιόδου φαίνεται ὅτι δοκιμώτεροι εἶναι
οἱ μετὰ -ει- τύποι *τίσω*, *τίσεια*, *τέτικα*, *τέτισμαι*,
τέτισάμην, *τέτισθην*·— I ἑνεργ., πληρῶνω, κατα-
βάλλω τὸ τίμημα (τὸ ἀντίτιμον) πράγματός τινος,
κατὰ τὸ πλεῖστον ὅμως ἐν κακῇ ἔνν., πληρῶνω πρό-
σιμον, ἀποζημιώνω, καταβάλλω ἀποζημιώσεις, λατ.
stare poenas || ὡς. πληρῶνω χρέος, καταβάλλω ὀ-
φειλόμενον χρέος, ἀπαλλάσσομαι ὑφισταμένης ὑπο-
χρεώσεως || *τίνω χθρὶν τινί* = ἀνταποδίδω εἰς τινα
τὴν εὐεργεσίαν (παρ' οὗ ἐκαμε), τὴν ἀνταποδίδω
τρόπον τινὰ ὡς χρέος μου || τὸ πρᾶγμα, διὰ τὸ ὀ-
ποιον πληρῶναι (ἀνταμεῖβει) τις τίθεται κατὰ γεν. (γεν.
τῆς αἰτίας): *τίνω ἄμοισθην βοῶν* = πληρῶνω (κατα-
βάλλω) ἀποζημιῶναι διὰ τοῦς βοῦς || ἀλλ' ὁσάκις
παρὰλείπεται τὸ καταβαλλόμενον τίμημα, τὸ πρᾶγμα
διὰ τὸ ὅποιον πληρῶναι τις τίθεται κατ' αἰτ. (αἰτ. τῆς
αἰτίας): *τίνω τε* = πληρῶνω (ἐν τῇ ἔνν. τοῦ ἐτιμω-
ροῦμαι) διὰ τι: *τίνω ὕβριν* = πληρῶνω (θηλ. τιμω-
ροῦμαι) διὰ τὴν αὐθάδειαν μου || *τίσειαν Δαναοὶ
ἔμα δάκρυα σοῖσι βέλοισι* = εἶδε οἱ Ἄχ. νὰ πληρω-
σουν (θηλ. νὰ τιμωρηθοῦν) μετὰ τὰ βέλη σου διὰ τὰ
δάκρυα ποῦ ἔχουσα || ὡς. καὶ μετὰ αἰτ. προσ. (ὡς αἰτ.
τοῦ αἰτίου): *τίνω τινά* = τιμωροῦμαι διὰ τινα (διότι
θηλ. τὸν ἐφόνευσα· πρβλ. τὸ ὄημερ. «τὸν πληρῶνω»
= τιμωροῦμαι διότι τὸν ἐσκότωσα) || ἀπολ., λαμβάνω
ἐκδίκην, ἐκδικούμαι, κἀμν ἀντίποινα, κἀμν ἀντα-
ποδοῖν, ἀνταποδίδω.— || μέσον, πληρῶνομαι, ἀπο-
ζημιώνομαι || κἀμν τινὰ νὰ πληρῶσῃ διὰ τι, τὸν
ἐκδικούμαι, «παῖρνω τὸ δίκιο μου», λαμβάνω παρ'
αὐτοῦ ἀνταμοιβὴν, τὸν τιμωρῶ, τὸν σφραγίζω,
λατ. *poenas sumere de aliquo*.— κατὰ τὸ πλεῖστον
μετὰ αἰτ. προσ. καὶ γεν. πράγμ. (ὡς γεν. τῆς αἰτίας)
τίνομαι *Ἀλέξανδρον καυδότητος* = τιμωρῶ τὸν Ἄλ.
(τὸν ἐκδικούμαι) διὰ τὴν κακίαν του. || μετὰ αἰτ.
πραγμ. μόνον, *τίνομαι τε* = λαμβάνω ἐκδίκην διὰ
τι || ἀλλ' ὡς. καὶ μετὰ δύο αἰτ. (προσ. καὶ πραγμ.):
έτίσαστο Νηλεῖα δεῖκεξ ἔργον = ἔκαμε τὸν Νηλεῖα
νὰ πληρῶσῃ (τὸν ἐτιμώρησῃ) διὰ τὸ κακὸν ἔργον ||
ὡς. *τίνομαι τινα δίκην* = λαμβάνω ἐκδίκην παρὰ
τινος || ἀλλ' ὡς. καὶ μετὰ δοτ. τοῦ τρόπου ἢ τῶν μέ-
σων τῆς τιμωρίας: *τίνομαι τινα φυνγῆ* = τιμωρῶ τινα
(τὸν ἐκδικούμαι) μετὰ ἔξοριαν (δι' ἔξοριαν) || ἀπολ.,
λαμβάνω ἐκδίκην, ἀνταποδίδω (ἀνταμεῖβω ἑμαυ-
τόν), ἐκδικούμαι.

Ἔτυμ.: *τίνω* (**τείνω*?) καὶ *τείνυμι* (ἐν τῇ κρητ.
προστ. *ἀποτεινύτω*), μελλ. *τίσω* (κυπρ. *πεισει*), ἀορ.
τίσεια (θεσσαλ. ἀπφρ. *πεισεια*, προστ. *πεισάτου*, βοιωτ.

πεφ-απο-πιστάτω, πρβλ. Δεσθ. Πισιδίκα), πρκ. τέ-
νεσια, παθ. πρκ. τέτειαμαι' μέο. τίνομαι και τείνω-
μαι' τίσις, -ιος, -εως' πλείονα εν τίω.

ΤΙΔ ΤΙΟ΄ απομίμησης κελαδημάτων πτηνο΄
ΤΙΩΝ, επ. αντί **ΕΤΙΩΝ**, πρτ. του τίω.

ΤΙ-ΠΟΤΕ, ή **ΤΙ ΠΟΤΕ**, και επ. συγκεκ. **ΤΙΠΤΕ**, επίρρ.
(τί+ποτέ)' διά τί άρά γε ; διατί ; τί τάχα ; λατ. **quid
iamon?** [δι' έτυμ. βλ. πέτε].

ΤΙΠΤΕ, επ. συγκεκ. αντί τίποτε (βλ. λ.), κατ' έκθλ.
τίπτ' και πρό βασός τίφθ'.

ΤΙΣ, οδθ. **ΤΙ** (άορ. άντων., έγκλιτ. καθ' έλας τας πτώ-
σεις)' γεν. τινός, επ. τευ, άττ. του' δοτ. τινί, επ. τω
ή τωφ' αйт. τινά, τέν' πληθ. τινές, τινά' γεν. τινών'
δοτ. τισί' αйт. τινάς, τινά' εν τφ άρα. και θηλ. «κά-
ποιος, ένας», μία «κάποιος» : επί τόπων και πραγμά-
των : **νήσός τις, φίλος τις** κλπ. || εν τφ οδθ. «κάτις,
«κάποιος, «έννα» || **εί τις, εϊ τέ** =λατ. **si quis, si quis**
(=έναν κάποιος, ένάν κάτι, ένάν όποιοσδήποτε, ένάν
ό,τιδήποτε).— || ή **τις** καίται συχνά άορίστως επί μη
καθορισθέντου αριθμού προσώπων : **ώδε δέ τις εϊπε-
σκεν** = «έτσι δέ μιλούσαν όλοι τους» (κυρ. ως **έξής**
δέ πās τις ώμίλει). 2) ως τό **έκαστος** ή **πās** (τ. έ. έκα-
στος, ό καθένας, ό καθείς), πās τις) : **εϋ μέν τις
δόρυ θηξέσθω** = ό καθένας οας δς κυττάξη νά άκο-
νίση καλά τήν αιχμήν του δόρατός του | **άλλά τις
αϋτός** (=άλλ' έκαστος άς έλθη μόνος του | **φο-
βεΐται τις** =φοβεΐται κανείς, ό καθένας φοβάται |
πείσεται τις =δά πάδη κανείς.— || **III τις, τι** (επί προσ.
ή πράγμ.) λέγονται ένλίστε μετ' έμφάσεως (ως και τά
λατ. **aliquis, aliquid**) και σμη. «μέγας τις, μέγα τι,
σπουδαίος τις, σπουδαίον τι» : **νήχεις τις είναι** =
έκαυχάσο ότι ήσο κάτι (ότι ήσο σπουδαίός τις), έν
άντιθ. προς τό **οϋδέεις, μηδέεις** | **λέγω τε** = «κάτι» (ένν.
δξιον λόγου) λέγω, τ. έ. πλησιάζω προς τό όρθόν
(ή τό άληθές), «πέτυχας» (έν άντιθέσει προς τό **οϋδέν
λέγω**). 2) μετ' έμφάσεως έπίσης λέγεται έν τή έννοία
«άνδρας» ή «άνδρωπος», έν άντιθέσει προς τό «κτιή-
νος» ; **τις ή κύων** = «άνδρας» ή σκύλος | **άλλα και
άντιθέτως, μετά τινος έννοιας περιφρονησεως** : **Θεοσίτης
τις ήν** = ήταν «έννας κάποιος» Θεοσίτης || έντεϋθεν ή
τις χρησιμοποιείται ένλίστε άντι τό «όσολλος, σκλά-
θος».— **IV** συναπτομένη μετ' επίθετου ή άορ. **τις** κο-
λλάσει πως τήν σημασίαν του καθιστάσασα ταϋτήν ήπιω-
τέραν και μετριωτέραν : **μαϊνόμενος τις εϊ** = εϊσαι
«τρελλούτοικος», όλίγον τι τρελλός, ώσαν τρελ-
λός' έν φ **μαϊνόμενος εϊ** = εϊσαι μανιακός, εϊσαι πα-
ράφρων (έκατόν τοίς εκατόν) | **μετά άριθμητικών ή
επίθετων δηλούντων αριθμόν, μέγιστος κ.τ.δ. ή τις έχει**
ώσ. περιοριστικήν δύναμιν : **εις τις** = εϊς όποιοσδή-
ποτε («έννας κάποιος, άλλά πάντως έννας») | **όλλοις
τινές** = μερικοί, «κάμποοοι», «όρκετούτοικοι» | **έπτά
τινες** = «κάπου» ένδρά, έπτά περίπου | **όλος τις** = έννας
τέτοιου είδους άνδρως όπως...» | **ήττόν τι** = κάπως
όλίγωτερον.— **V** **θίσις** ή ως λέξις έγκλιτική ή **τις**
δέν τίθεται έν άρχή προτάσεως, γενικώς δά τίθεται άγ-
γύτατα μετά ηπ' αϋτου προαδιορισζομένου ουσιαστικού, προ-
τασσομένη ή έπιτασσομένη αϋτου.— **VI** **τονισμός** : ή
τις είναι έγκλιτική, άλλ' έν άρχή προτάσεως βαρυνεται
έν (δπό τινων δά, ήττον όρθώς, και δξυτοναίται) : **τις
ένδον** ; = είναι κανείς μέσα ; **τί φημί** ; άντι του **λέγω
τε** ; τό οϋτω δά βαρυντομένομενο τίς ονομάζεται όπό τι-
νων «προκλιτικών» άντι «άγκλιτικών» [δι' έτυμ. βλ. τίς].

ΤΙΣ | οδθ. **ΤΙ** | γεν. **τινός** ; όμηρ. **τέο** ; συνηρ. **τεϋ** ;
άττ. **τού** ; | δοτ. **τίνι** ; | ιων. **τέω** ; | αολ. **τίω** ; | άττ. **τῶ** ;
| αιτ. **τίνα** ; | οδθ. **τί** ; | πληθ. **τινες** ; **τίνα** ; | γεν. **τί-
νων** ; | ιων. **τέων** ; | δοτ. **τίσι** ; | ιων. **τέοισι** ; | αιολ. **τίοισι** ; | αιτ. **τίνας** ; **τίνα** ; — έρωτήσιμ. άντων.
έν εϋθεία έρωτήσει, ως και νϋν ; τίς ; ποίος ; «ποιός» ;
(και οδθ. τί ; ποίον ; «ποιός») ; λατ. **quis? quae?**
quid? — ένισχυμένη διά μορίαν : **τις γάρ** ; **τί γάρ** ;
(=ποιός τίψ όντι ; ποίος τάχα ; τίς λοιπόν ;) ως τό
λατ. **quisnam? quidnam?** | **ές τί** ; (=μέχρι ποτέ ;
έως ποτέ ; μέχρι τίνος σημείου ;) | **τις δή** ; (=ποιός
λοιπόν ;) | **τις ποτε** ; (=τί άρά γε ; ποίος τίψ όν-
τι ;) | **τί γάρ** ; (=τί λοιπόν ; διατί όχι ; πώς άλλως ;
ως τά λατ. **quid enim? quidni?** ? οϋτω δά κατανατξ συν-
ών. τοίς ; βεβαίως, άναμφισδύως).— || **Η** έρωτήσις

τροποποιείται διά τής εις τήν έρωτήσιμ. **τις** προσθήκης
του δυνητικού **έν** (ή **κεν**) και διά τής αλλαγής τής έγ-
κλίσεως : **τις έν** (ή **τις κεν**) μετ' ένκτικής έκφράσει
άμφιβολίαν (=ατίς δά ήδύνατο νά... ; τίς δά...);— || **III**
ή έρωτ. **τις** χρησιμοποιείται έπίσης και έν πλαγίω έρωτ.
άντι τής **δστις** ή **ήρώτα δή έπειτα, τις ειη και πέθεν
έλθοι** = ήρώτα λοιπόν έπειτα, ποίος ήτο και πόθεν
ήλθεν.— **IV** ένλίστε δύο έρωτήσις έχουσι συγχωνευθή
έντός μιās προτάσεως έκπροσωπούμεναι διά διαφόρων
πτώσεων τής άντων. **τις** : **έκ τίνος τις έγένετο** ; =
ποιός είναι και έκ τίνος κατάγει ; — **V** ή **τις** χρη-
σιμοποιείται ώσαύτως και άντι τής **ποίος** ; (=όποιος ;
τίνος είδους ;), όπως τό λατ. **quis? quis?** άντι του **qualis?**
|| **ωσ. και άντι τής πάστερος** ; (=ποιός έκ τών δύο ;),
πως τό λατ. **quis?** άντι του **uter?** — **VI** **τί** ; (άπολ.)
=ώς και νϋν, «τί ; ποίον ;» — βασίς ή έρωτήσις άνα-
φέρεται εις τι προηγηθέν, δύναται νά προσλαμβάνη τό
άρθρον : **τό τί** ; — **VII** τό οδθ. **τί** ; (άπολ.) καίται συχνά
και ως επίρρ. (=πώς ; διά τί ; διά ποίον λόγον ; πώς
αϋτό ;). 2) **τί δέ** ; (=λατ. **quid vero?**) χρησιμεϋον
εις ταχέαν μετάβασιν εις άλλο ζήτημα (=άλλά τί ;
τί δέ... ;) **τί δέ, εϊμή** ; (=λατ. **quid aliud nisi...?**) =τί
άλλο εϊμή... ; 3) **τί δή** ; **τί δήποτε** ; (=διά τί άρά
γε ; διά τί λοιπόν ; διατί τάχα ;) | **τί δήτα** ; (=πώς
παρακαλώ ;) δηλωτικόν έκπλήξεως. 4) **τί μήν** ; (=
διά τί όχι ; πώς όχι ; πώς άλλως ;) όπόθεν κατανατξ
εις τήν σημασ. του «βεβαίως, άσφαλώς» | **τί οϋ** ; =
λατ. **quidni?** (=πώς όχι ;) [τό οϋδ. τίς οϋδέποτε έκθλι-
θεται, ένλίστε δά καίται και πρό λέξεως άρχομένης από
φωνήεντος παρά τήν δημιουργομένην χαομοδιαν : **τί
οϋν** ; **τί εϊπας** ; — τό «- δλων τών τύπων τής τε έρω-
τήσιμ. **τις** και τής άορ. **τις** είναι βραχύ].

Έτυμ. έρωτήσιμ. **τις** ; (θεσσαλ. **κίς**, ήλ. **τίε**, κυπρ.
σις), οδθ. **τί** ; γεν. **τινός** ; — **αορ. τις, τι**, γεν. **τινός**
(| αιτ. *qvi-s, qvi-d = λατ. **quis, quid**, όσκ. **pis rid**
(=λατ. **quis, quid**), όιβρ. **sve-pis** (=λατ. **si quis**),
pi-f-i (=λατ. **quos**), πρβλ. **σανσκρ. cii** (=έλλ. «είδ»),
Ζανδ. čil, παλ-περο. **čiy** (έγκλιτ. μόριον γενικευτικόν).
Ζανδ. čiš (=qui ?), **σανσκρ. kīm** (τί ;), **νά-κίη** (μετά **k**
άντι **c**) = οϋδέεις, άρμ. **č** = **σανσκρ. cii** έν τφ **in-č** (προ-
γμά τι), **είτα**, μετά υποβόλης του *qν-, (k-z-) (=τί ;), **όρ-
γαν. i-v** (διά τίνος, μετά τίνος), **ιρλ. cid** (τί ;), **γοθθ.
hi-leiks**, **άγγλ.-σαξ. hwilc** (ποίος φύσεως ;), **παλ-ολαυ.
čī-īo** (=λατ. **quid**)' ή αιτ. *qν (**αιτ. *qui-m** έξαιλιχθη
εις **τινά, τίνα** πθ. κατ' άναλογίαν προς τά **ενα** ; **εις
εις**) **έν**, επί τή βάσει δά των τύπων **τινά, τίνα** άσχη-
ματισθησαν οι τύποι **τινός, τίνος** κλπ.— διά τό **Μεγαρ.
σά** (=τίνα) βλ. **σά** διά τό έλλ. **άσσα**, άττ. **άττα** βλ.
έν **ιων. άσσα**, άττ. **άττα**.

ΤΙΣΙΑΣΤΟ, ιων. γ' πληθ. εϋκτ. μέσο. άορ. α' του
τίω (βλ. λ.).

ΤΙΣΙΚ, -εως, ή (τίνα)' πληρωμή γενομένη προς
άνταμοιβήν ή προς άνταπόδοσιν, άνταπόδοσις, έκ-
δίκησις, τιμωρία, ποινή, πρόστιμον : **τίσιον δίδωμι**
(λατ. **roenas dare**) = τιμωροϋμαι, ύφίσταμαι τιμω-
ρίαν | και μετά γεν. του πράγμ. (ώς γεν. τής αιτίας) :
τίσιον δίδωμι τίνος = τιμωροϋμαι διά τινά πράξιν.—
|| άνταπόδοσις, έν καλή ένν., άνταμοιβή.— || **III** έν τφ
πληθ., **αι τίσιεις** = αι έκδικήτρια Θεοί, οίοναι αι Έρι-
νύες (κατά προσωποποίησιν).

ΤΙΣΩΝ (όρθότ. **τεΐσων**), πρσστ. άορ. κ' του **τίνα**'
άπρφ. **τίσαι** (όρθότ. **τεΐσαι**).

ΤΙΣΩ (όρθότ. **τεΐσω**), μέλλ. του **τίνα**, ή όποτ. άορ.
α' του αϋτου ρήμ.

ΤΙΤΑΙΝΩ, άορ. α' **εΐτίτηνα**, έπικ. άναδιπλ. άντι **τεί-
νω**, **τανύω**, έν χρήσει δέ μόνον κατ' ένεσθ., πρτ., και
άορ. του ένεργ., κατὰ πρτ. και άορ. του μέσου, και κα-
τὰ ένεστ. και πρτ. του παθητικού.— **ΤΕΙΝΩ**, **ΤΕΝΤΩΝΩ** ;
τόξα τεταίνω = τανύω τό τόξον | **τεταίνωμα τόξα** =
γανύω τό τόξον μου. 2) **έκτεινών, εξαπλώνων, τενη-
τώνω, άνοίγω, εξεδηλώνων**.— μέσον, έκτεινών έμαυ-
τόν, έκτεινομαι, άπλώνομαι. 3) **σύψω** κατά μήκος,
δγω, **έλαύνω** από ρυτίδος (άσμα).— έν τφ μέσο, έν-
τεινών τās δυνάμεις μου, τανύομαι, τεντώνομαι,
καταβάλλω δλας μου τās προσπαθειας, άγωνίζο-
μαι : **τεταινόμενος πεδίοιο** = (επί Ιππου π. χ.) **έλαύνων**

ἀπό ρυτῆρος (καλπάζων μὲ δῖας τοῦ τὰς δυνάμεις, ἐπὶ τὰς τεσσέρας) διὰ μέσου τῆς πεδιάδος | *ἔψ' ὄσα-σσε κτεταίονμοτος*—ἀπώδει (ἐπρωχνη) πρὸς τὸ ὀπίσω ἐβάζοντες ὅλη του τῆ δύναμη. [δι' ἔτυμ. βλ. *τείνω*].

ΤΙΤΑΙΝΩΝ, μτχ. ἐκ τοῦ *Τιτάν*, ἀπαντῶσα μόνον ἐν τῷ χωρίῳ *φάσκει δὲ κτεταίνοντας ἀσασθαλίη μέγα βέβαι ἐργον* (Ήσ. θεολ. 209)—ἔλεγε δὲ ὅτι, Τιτάνες ὄντες, εἶχον διαπρόξει μεγάλην ἀδικίαν ἐν τῇ αὐθάδει καὶ ἀφροσύνῃ των.

Τιτάν, -άνος, ὁ, κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ. *Τιτάνες*, ἄπ. καὶ ἰων. *Τιτῆνες*, οἱ· οἱ γνωστοὶ ἐκ τῆς μυθολογίας Τιτάνες, δεοὶ ὑποτάξιοι (ἐδρεύοντες ὑπὸ τὸν Τάρταρον), καλούμενοι καὶ *Οὐρανίω-νες*, ὡς ἀρχικῶς οἰκοῦντες ἐν οὐρανῷ, ἀπὸ ὅπου ἐξεβλήθησαν ὑπὸ τοῦ Διὸς κατακρημινοθέντες ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὸν Τάρταρον· κατὰ τὸν Ἡσίοδον οἱ Τιτάνες ἦσαν ἕξ υἱοὶ καὶ ἕξ θυγατέρες τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γαίας. Κατὰ τοὺς μτγν. χρόνους πάντες οἱ ἀπόγονοι τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γαίας ἐκαλεῶντο Τιτάνες, λατῖνοι δὲ τινες ποιηταὶ *τίταν* (Τιτᾶνα) ὠνόμασαν καὶ αὐτὸν τὸν Θεὸν Ἥλιον. [δι' ἔτυμ. βλ. *τετώ*].

Τιτάνης, ἰων. *Τιτηνίης*, -ίδος, θηλ. τοῦ *Τιτάν* (βλ. λ.). **ΤΙΤΑΝΟΣ**, ἡ· λευκὴ γῆ, λευκὸν χῶμα, ὄσβε-στος ἢ γύψος, ἢ κιμωλία, ἢ κόνις ἐξ ἀποτριβομέ-νων μαρμάρων

Ἔτυμ.: *τίτανος*· πρβλ. Ἑβραϊκ. *עֵטָנוֹס*· *κονία*· *χρῖσμα*· *ἀσβεστός*· σκοτειν. ἔτυμολ. πηθ. συγγ. τῷ *σασκρ.* *שׁוֹנִינָה* (λευκός).

Τιτάν-ώδης, ες (*Τιτάν+είδος*)· ὅμοιος πρὸς Τιτᾶνα, Τιτανικός, ὁμοιάζων πρὸς Τιτᾶνας || *κτετανω-δης βλέπειν*—τὸ νὰ ἐχῆ τις ὄψιν Τιτάνος, νὰ φαίνεται ὡς Τιτάν.

τίτας, -ου, ὁ (*τίω*), δωρ. ἀντὶ *τίτης* = *τιμαρὸς* (βλ. λ.), ἐκδικητής.

Τιτῆνες, οἱ, ἄπ. καὶ ἰων. ἀντὶ *Τιτᾶνες* (βλ. λ.). **τιτθία**, ἡ (*τετθεῖω*)· τὸ *τετθεῖν*, τὸ παρέχειν μαστόν, τὸ δηλάζειν διὰ τροφοῦ, τὸ τρέφειν, τὸ περιποιεῖσθαι.

τιτθεύω, μελλ. -σω (*τίτθη*)· εἶμαι *τίτθη*, εἶμαι τροφὸς («βυζιάστρα») || μτθ., δηλάζω, παρέχω τὸν μαστόν, προβάλλω τὴν δηλήν πρὸς δηλασμόν, τρέφω.

ΤΙΤΘΗ, ἡ (**θᾶω*, *θῆσθαι*)· ἡ δηλή μαστοῦ γυναικὸς («ρῶγα βυζιού») || ἡ τοὺς μαστούς παρέχουσα εἰς τὰ θρέφει πρὸς δηλασμόν, ἡ δηλάστρια, ἡ δηλάζουσα τροφὸς, πρὸς («βυζιάστρα», «παραμάννα».

Ἔτυμ.: *τίτθη*· *τετθός*· βλ. *θῆσθαι*, *τιθῆνη*.

τιτθίων, τὸ, ὄκοκρο. τοῦ *τετθός*· «βυζίκια».

ΤΙΤΘΩΣ, ὁ (**θᾶω*, *θῆσθαι*)· μαστός ἢ ἡ δηλή τοῦ μαστοῦ γυναικὸς («ἡ ρῶγα τοῦ βυζιού»).

τίτλος, -ου, ὁ ὡς καὶ νῦν, τίτλος, ἐπιγραφή, λατ. *titulus*.

τιτραίνω, **τιπράω**, μτγν. τύποι ἀντὶ *τετραίνω* (βλ. λ.). **τιπρώσκω**, μέλλ. *τρώσω*· ἄορ. *ἔτρωσα*· παθητ., μελλ. *τρωθήσομαι*, ἀλλὰ καὶ μέσο. *τρώσσομαι* μετὰ παθ. ἔνν.· ἄορ. *ἔτρώθην*· πρκ. *τέτρωμαι* (ἴσημ. ἐκ τοῦ ρίζ. **τρώω* δι' ἀναδιπλ.)· τραυματίζω, πληγώνω: *τέτρωμαι τὸν μηρῶν*—ἔχω τραυματιοθῆ (εἶμαι τραυματιζόμενος) εἰς τὸν μηρῶν || ἐπὶ πλοίων, θλάπτω, προξενῶ θλάθας || ἐπὶ οἴνου, μτφρ., θλάπτω τινά, ἐτὸν χαλῶ, τοῦ χαλῶ τὸ κέφι, τὸν πλάνω, πρβλ. τὸ σημερ. ἐτὸν ἐπιπασε τὸ κρασί, ἐτὸν χάλασε τὸ κρασί.

Ἔτυμ.: *τετρώσσω*· *τρώω* (**τρωσῶ*)· *τραῦμα*, ἰων. *τρώμα*, δωρ. *τρώμα*· *τρώσις*· πρβλ. καὶ τὰ ἐν *τέτρως*· κατὰ τινὰς τὸ ρίζ. θῆμα *τρω-* ἀνάγεται εἰς ἰαπ. **tr-*, πρβλ. *σασκρ.* *φρά-ἱτη-ἱ* (ἀγών, πάλη, προσπάθεια· ὑποδοῦλασσεως)· εἶναι πιθανὸν ὡσαύτως ὅτι τὸ *τρω-* προέρχεται ἐκ τινος **t(ε)ρ-*, πρβλ. *tr-* ἐν τῷ *τρώω* (βλ. λ.), λιθ. *trunphi* (ἀσπῆ, οσπίς), **trou-* ἐν τῷ ἔλλ. *τραῦμα*· πρβλ. καὶ *τρώω*.

τιπυθίζω· κυρ. ἐπὶ τοῦ κρωγμοῦ (καλαθῆματος) τῶν περὶκων, ἐκάμνω τιτύω, διασταλλόμενον τοῦ *κακκα-βίζω* («κακκαρίζω») || *καθόλου*, ὡς τὸ *τετέζω*, ἐπὶ χε-

λιδῶν καὶ ἄλλων μικρῶν πτηνῶν, *τερετίζω*, *κελοδῶ*. [*τετευθίζω* καὶ *τετυβ-* παποιημένη ἐκ τοῦ ἤχου (ὄνομα τοποικία), πρβλ. *σασκρ.* *ἱθίβha-ἱ* (πηγνὸν τί), *λατ.* *ihibis, ihibite* (ἐνεροπούλι), λιθ. *hivkas* («εμπε-κάτσα»), λατῖν. *cācabō* (περδίξ), *ihio* (τερετίζω)].

Τιτυο-κτόνος, ὁ (*Τιτύος* + *κτείνω*)· ὁ *κτείνω* (φονεύσας) τὸν Τιτυόν.

Τιτύος, ὁ· υἱὸς τῆς Γαίας, εἰς τῶν Γιγάντων (βλ. Κ. Ε. Δ.).

Τιτύρος, ὁ, δωρ. ἀντὶ *Σάτυρος*, εἰς τῶν συγχορευτῶν τοῦ Διονύσου. 2) ὄνομα ποιμένος. 3) βραχίουρος πίδηκος. 4) ὁ προπορευόμενος τοῦ πομπιῶν κριός. 5) εἶδος πτηνοῦ. 6) ὁ αὐλός.

Ἔτυμ.: *τέτύρος* (-ῖ- κατὰ μετρ. ἔκτασιν, *τι-ἀναδιπλ.*)· ἐκ ρίζ. **teu-*, **tu-* (διαφύω, φουσκῶνω), ἥτις διέρχεται καὶ ἐν τῷ *τυρός*, *Τυρῶ* (ὄνομα ἡρωίδος)· ὡς πρὸς τὸ -*ρ*- πρβλ. *σασκρ.* *īurāh* (ισχυρός, δυνατός), λατ. *obītrō* (ἐμφορῶσω, «στοιμπῶνω»), ἐκ τοῦ **tiγros* (ἐξωγκωμένος)· ὡς πρὸς τὴν ἀναδιπλ. πρβλ. *Τι-τυός*· βλ. καὶ *σάτυρος*.

Τιτύσκομαι, ἐν χρήσει μόνον κατ' ἄνεστ. καὶ πρτ., συγγ. πρὸς ἀμφότερα τὰ ρῆμ. *τετύχω* καὶ *τυγχάνω*, ὧν συνδυάζει τὰς σημασίας: I (ὡς τὸ *τετύω*), κἀμνω, κατασκευάζω, παροσκευάζω, ἐτοιμάζω.— II (ὡς τὸ *τυγχάνω*), ἐπιτυγχάνω, σηματοδύω καὶ κτυπῶ («τὸ πετυχαίνω»): *ἄντα τετύσκομαι* = σκοπεύω ἀκριβῶς ἀπέναντι || μετὰ γαν., σηματοδύω τι(νά), σκοπεύω ἐπάνω. 2) μτφρ., *φροσῶ τετύσκομαι* = «σκοπεύω» τι (τὸ σηματοδύω, ἐτὸ θᾶνω σημάδι) κατὰ νοῦν, διανοοῦμαι, σχεδιάζω, νδ... (μετ' ἀπρφ.).

Ἔτυμ.: *τετύσκομαι* (= *τετύχω*, *τυγχάνω*) (**τι-τυκ-σκο-* (πρβλ. Ἑβραϊκ. *עֵטָנוֹס*· *κατεσκευάζεται*)· *δημρ.* ἀναδιπλ. ἄορ. *τετυκείναι*, *τετυκοντο*, *τετυκέσθαι* (μετὰ ὑστερογ. -κ-)· βλ. ἐν *τετύχω*, *τυγχάνω*, *τύχη*.

Τιτώ, -οῦς, ἡ = *ἡμέρα* [συγγ. τῷ *Τιτᾶν*, -άνος, ἰων. *Τιτήν*, -ήνος, ὁ (= ἡλιακὸς Θεός, κυρ. σημ. κυρίαρχος), πρβλ. Ἑβραϊκ. *עֵטָנוֹס*· *ἡμέρα*]: λιθ. *ihmagas* (πυρίτης λίθος, «τασκαμακόπετρα»), λατ. *ihio*, -onis (δουλός).— πρβλ. καὶ *σασκρ.* *ihhi ihhi-ἱ* (περίοδος περιφοράς τῆς σεληνῆς), *ihhi-ἱ* (πῦρ)].

τίφη, ἡ· εἶδος ἐντόμου, τοῦς ἢ *σέληνη* (βλ. λ.), ἢ ἡ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῶν λιμναζόντων ὑδάτων τρέχουσα ἀράχνη.— II εἶδος γεννήματος ἢ αἴτου (διάφορον τῆς *ἀλύρας*)· ἡ προσφθια τῆς παραλ. ἀμφίβολος.

τίφθ', ἀντὶ *τίπτε* πρὸ δασυνομένου φων.

τίφος, -εος, τὸ ἐλώδης ἢ κἀδυγρος τόπος, λιμναζόντα ὑδάτα, ἔλος, θάλτος [*τίφος* (ἰαπ. **ih-ἱ*, πρβλ. *τί-λος* (βλ. λ.), ὡς πρὸς δὲ τὸ προσφ. -*bh-* πρβλ. λατ. *tabes* (τῆξις, οἱψις), *tabum* (σεσηπὸς ὑγρόν)]· ἔξ ἰαπ. **ih-*· **ihā-* (τήκω, ρέω)].

ΤΙΩ [παρ' Ὀμ. ἐν. καὶ πρτ. *τίω* καὶ *τίω*, ἀναλόγως τῶν μετρικῶν ἀναγκῶν παρὰ τοῖς Τραγικοῖς πάντως *τι-*· ἐν τῷ μέλλ. ἄορ. καὶ παθ. πρκ. πάντως *τι-*]· ἔπ. ἀπρφ. *τίεμαι*· πρτ. *τίεον*· παθητ., ἐν. *τίεμαι*· πρκ. *τέτμαι*, πρκ. *τετμένος*.— ἰων. ἐνεργ. καὶ παθ. πρτ. *τίεσκον*, *τίεσκόμεν*, γ' ἐν. *τίεσκετο*.— ἰσχυρῶς τιμῆν εἰς τινα, τὸν δεωρῶ ὄξειον τιμῆς, τὸν ἐκτιμῶ, τὸν τιμῶ, τὸν σέβομαι, τὸν ὑπολήπτομαι || ὡς. ἐπὶ πραγμάτων: *Θεοὶ δίκην τίουσιν*—οἱ Θεοὶ τιμῶσι τὰ δίκαιον. 2) ἄποτιμῶ, διατιμῶ, ὀρίζω τὴν ἀξίαν.— III ὁ ἐνεργ. μελλ. καὶ ἄορ. *ἔτιω*, *ἔτιω*, καὶ ὁ μέσο. μελλ. καὶ μέσο. ἄορ. *ἔτιωμαι*, *ἔτιωμαι* ἀπαντῶσι μόνον ἐπὶ τῆς σημας. τοῦ *τίνω* καὶ *τίνομαι* (βλ. λ. λ.), καὶ ἰσχυρῶς εἰς τὸ ρῆμα *τίνω* κυρίως ἀνήκουσαι οἱ χρόνοι οὗτοι.

Ἔτυμ.: *τίω* (ἀρκ. *τέω*, σχηματισθὲν προφανῶς κατ' ἀναλογίαν πρὸς τοὺς τύπους *τέωω*, *ἔτεω* αὐτοῦ *τίνω*, βλ. λ.)· ἐκ τῆς αὐτῆς ρίζ. ἔξ ἧς τὰ *τίνω*, *τιμῆ* (βλ. λ. λ.), πρβλ. καὶ *πολύ-τίτος*, *ἀ-τίτος* (βλ. λ. λ.), ἥτοι ἔξ ἰαπ. ρίζ. **qwei-* (αἰσθάνομαι φόβον μετὰ σεβασμοῦ διὰ τινα, τιμῶ· τιμῶ· κυρ. προσέχω εἰς...), πρβλ. *σασκρ.* *cikē'hi*, *cinō'hi* (ἀντιλαμβάνομαι, παρατηρῶ), *cāyā* (εὐλαβοῦμαι, σέβομαι), *cāyā-ἱ* (ὁ δεικνύμενος σεβασμόν), *cāyāṭe* (ἐκδικούμαι, τιμῶ), *āra-citi-ἱ* (ἀνταπόδοσις) (ἰαπ. **qvihi-s*=ἔλλ. *τίσις*), *Ζανδ.* *kāy-*, ἐν. *cīkay-* (ἀποδ. τι εἰς τινα, πληρῶν ἀποζημιώ-

σιν· τιμωρῶ· ἐκδικούμαι), **ζίθαυ-** (ἐξασνιασμός, ἐξ-ιλέωσις), **ζίθα-** (ἀνταπόδοσις, ἐπανορθωσις, ἐκδίκησις, τιμωρία) βλ. και **ποινή, ἀτίξω**.— κατά τόν Schulze υπάρχουσι δύο ρίζαι ιαπ.: ***qvāi-** (αισθάνομαι σε-θασμόν διά τινα, τιμῶ), (πρβλ. σανσκρ. **cāyati**, ἕλλ. **τίω**), και ***qvai-** (πληρώνω, τιμωρῶ, ἐκδικούμαι) (σανσκρ. **cāyati**).

τλά-θύμος, ον, θωρ. ἀντί **τλήθυμος** (βλ. λ.).
τλαίην, εὐκτ. ἀορ. δ' τοῦ ***τλάω** (βλ. λ.).
τλάμων, θωρ. ἀντί **τλήμων** (βλ. λ.).
τλάς, **τλάσα**, **τλάν**, μτχ. ἀορ. β' τοῦ ***τλάω** (βλ. λ.).
***ΤΛΑΨ**, ριζ. τύπος μιᾶ ἀπαντῶν κατ' ἐνεστ. (εἰμὴ παρά λίαν μτχ. συγγραφῆσι), ἀναπληρούμενος δὲ ὑπό τοῦ πρξ. **τέτληκα** ἢ ὑπό συνων. ρημ. ὡς τὰ **τολμάω, ἀνέχομαι, ὑπομένω**: μελλ. **τλήσομαι** | ἀορ. β' **ἔτλην** (ὡσεὶ εἶν. ***τλήμι**), προστ. **τλήθῃ**, εὐκτ. **τλαίην**, ἐπ. γ' πληθ. **τλαίην** (ἀντί **τλαίησαν**), ἀπρφ. **τλήναι**, μτχ. **τλάς, τλάσα, τλάν** | πρξ. **τέτληκα** (ἀπαντῶν και μετά σμμ. ἐνεστ.)· ἐκ τοῦ πρξ. τοῦτου ἐσχηματίσθη προστ. **τέτλάθῃ, τετλάτω**· εὐκτ. **τλαίην**, ἀπρφ. **τετλάμαι**, ἐπ. **τετλάμεν, τετλάμεναι**, ἐπ. μτχ. **τετλήως, τετληυία, γεν. τετλήωτος**.—ἀπαντᾷ προσέτι ποιητῆ. ἀορ. α' **ἐτάλασα** (ὡσεὶ εἶν. ἐνεστ. **τάλαω**), ἐπικ. **ἐτάλασσα**, ἔποτ. **ταλάσσω, -ης, -η**.—«παίρων ἐπάνω μου», ὑπομένω, καρτερῶ, ὑποφέρω, ὑφίσταμαι, ἀνέχομαι, ἀντέχω (βάσανα) || ἐνίοτε ἀπολ., κυρ. ἐν τῇ προστ. **τλήθῃ, τέτλαθῃ** (=κῶμῃ ὑπομονῆν) | οὕτω και ἐν τῇ μτχ. πρξ., **τετλήωτι θυμῶ**=μετά ψυχικῆς καρτερίας.— || φέρω (ὑποφέρω) σταθερῶς, ἀντέχω μέχρι τέλους || μετ' ἀπρφ., τολμῶ νά πράξω τι (εἶτε καλόν εἶτε κακόν) || ὡς. και μετ' αἰτ., ὀποτολμῶ τι, τολμῶ νά πράξω τι (θυναμῆνω νά ὑπονοηθῆ τοῦ ἀπρφ. **δράν**).

Ἔτυμ.: ***τλάω** (ὡς πρὸς τὸν ἐπ. ἀορ. **ἐτάλασσα** πρβλ. Ἡουχ. **εταλάσσαι· τολμήσαι, τλήναι**)· **τάλας** (βλ. λ.)· **πολύ-τλάς**· **Α-τλάς** **ταλα-, ταλαι-, ταλασι-** ἐν συνθέτοις (βλ. ἐν **ταλα-εργός, ταλαύργιος, ταλαίπαρος**)· **ταλαός**· **τλήμων** (θωρ. **τλάμων**)· **τάλαστα· τάλαρος· ταλασία· ταλαμών**· **Τάνταλος· τόλημ** (βλ. λ. λ.), εἰτα **σανσκρ. tulā** (πλάστιγγ·), **tulayati** (ἀνουψίνω, ζυγοστατῶ), λατ. **tollo** (***t̥l̥h₂nō**), πρξ. **susulūi**, παλ. λατ. **tolere** (φέρω), πρξ. **toluli**, κλασσ. λατ. **tulī** (τοῦ **ferō**), μτχ. **lātus** (***l̥h₂to-s**=ἕλλ. **τλητός**, θωρ. **τλάτος**=gall. **l̥hawd**=πτωχός), **tolli**, **tolliō** (ἀντλία ὕδατος), **tolerō, -are** (ὑποφέρω, ὑποβσκατάζω, ἀντέχω), παλ. ιρλ. **llen(a)id** (ὑποκλέπτει, ὑποκρύπτει), (***l̥h₂-**: λατ. **tolli** (***tolne-li**, ἀρχικ. ***l̥h₂-ne-**), παλ. ιρλ. **tailm** (σφενδόν), gall. **toim** (θρόνος, δηλιῶ), **veso-bret. talim** (σφενδόν), (: ἕλλ. **τελαμών**), γοιθ. **ḥulan**, παλ. norr. **ḥola**, ἀγγλ. **σαξ. ḥolian**, παλ. γερμ. **dolīn**, (ἀντέχω, ὑποφέρω), λατ. **iz-lili** (ὑποβσκατάζω, ἀντέχω)· εἶς ιαπ. ***toia** (φέρω, ἀνουψίνω, ὑποστηρίζω) βλ. και **τέλλω** I.
τλή, ἐπ. γ' ἐν. ἀορ. β' τοῦ ***τλάω**.
τλή-θύμος, θωρ. **τλάθ-**, ον (***τλάω** + **θύμός**)· ὁ ἔχων καρτερικὴν ψυχὴν, καρτερόψυχος, γενναιοψυχος.

τλήμεναι, ἐπ. ἀπρφ. ἀορ. δ' τοῦ ***τλάω**.
τλημόνως, ἐπίρρ. τοῦ **τλήμων**· μετά καρτερίας και ὑπομονῆς.

τλημοσύνη, ἡ (**τλήμων**)· ὅτι ἔχει τις νά ὑπομείνη, τὸ ὁποῖον εἶναι ἡναγκασμένος νά ὑποφέρη, ἀδλιότης, κακοπέθεια, ταλαιπωρία, λύπη, συμφορὰ.— || καρτερία, καρτερικότης, ὑπομονή.

τλήμων, **-ονος**, ὁ, ἡ, κλητ. **τλήμων** (***τλάω**)· ὁ πάσχων, ὑπαφέρων, ὑπομένων || ἐντεῦθεν δέ: || ὑπομονητικός, καρτερικός, καρτερόψυχος || ὡς. τολμηρός, ριψοκίνδυνος, θαρραλέος || και ἐν κακῇ ἐνν., ἀπερίσκεπτος, θρασύς, παράτολμος, λατ. **audax**.— || πλήρης ταλαιπωριῶν, ἀδλιος, δυστυχής, ἐλεεινός [δι' ἄτυμ. βλ. ***τλάω**].

τλήναι, ἀπρφ. ἀορ. β' τοῦ ***τλάω**.
τλησι-κάρδιος, ον (***τλάω**+**καρδία**)· ὁ ὑπομονητικός τὴν καρδίαν, ὁ πράξων τῆς ψυχῆν || ὁ πολλὰ ὑποστάς, πολλὰ παθῶν, πολλὰ ὑπομείνας, ἀδλιος, ἐλεεινός.— || ὁ δυνάμενος νά ὑποφέρη και ὑπο-

μῆνη πολλά, ὁ μεγάλης ψυχικῆς ἀντοχῆς, σκληρόκαρδος.

τλήσομαι, μελλ. τοῦ ***τλάω**.
τλήτε, β' πληθ. προστ. ἀορ. β' τοῦ ***τλάω**.
τλητός, ἡ, ὄν, θωρ. **τλάθῃ**, **ά, ὄν**, ρημ. ἐπίθ. τοῦ ***τλάω**: I ὡς ἀνεργ., ὁ ὑποφέρων, ὑπομένων, ὑπομονητικός, καρτερικός, ὁ ἀντέχων εἰς τοὺς κόπους και τὰ βάσανα.— || παθητ., ὁ ὑποφερτός, ἀνεκτός, ὄν δυνάται τις νά ὑπομείνη.

τμήγεν, ἐπ. γ' πληθ. παθ. ἀορ. β' τοῦ **τμήγω**.
τμήγον, ἐπ. ἀντί **ἔτμήγον**, ἀορ. β' τοῦ **τμήγω**.
τμήγω, μελλ. **τμήξω**· ἀορ. α' **ἔτμηξα**· ἀορ. β' **ἔτμήγον**· μέσ. ἀορ. α' **ἔτμηξάμην**· παθ. ἀορ. β. **ἔτμηξην** και **ἔτμηγην**. ἐπ. παράλλ. τύπος τοῦ **τέμνω** (βλ. λ.). [τμήγω· τμήσεις· δι' ἄτυμ. βλ. **τέμνω**].

τμήθην, ἐπίρρ. (**τμήγω**)· «γρατζουνοιστά» πρβλ. Ἡουχ. **ατμήθην**· ὅσον **ἐπιτεμαῖν και οὐκ εἰς βάθος τρώσαις**, ἐπιπολαίως, ἀκροβυγῶς.

τμηθῆναι, ἀπρφ. παθ. ἀορ. α' τοῦ **τέμνω**.
τμήξας, μτχ. ἀορ. α' τοῦ **τμήγω**.

τμητός, ἡ, ὄν (**τέμνω**)· ὁ τετμημένος, κομμένος, σχισμένος, ὁ διά τομῆς ἐσχηματισμένος. 2) ὁ δυνάμενος νά κοπή, ὄν δυνάται τις νά χωρίση. 3) ὁ ἀυλακωμένος (κομμένος κατά μήκος), «αὐλακισμένος», ὠργωμένος.

τμητο-σίδηρος, ον (**τμητός**+**σίδηρος**)· ὁ **σιδήρω τμηθείς**, κλοπεὶς διά σιδήρου, σιδηρόμητος.

το-, **τα-**, δεικτ. θέματα ἐν τῇ αἰτ. **τόν, τήν**, θωρ. **τᾶν**, τὸ (***τοδ**)=σανσκρ. **tā-**, **tā-** ἐν τῇ αἰτ. **tām, tān** κλπ., Ζενθ. **təm, tām, tāt**, πρβλ. ἄρμ. -d (π.χ. **tēr-d**=ἰδού ὁ Κύριος! **ay-d**=αὐτός ἐδῶ, **dā**=αὐτός ἐδῶ, **doyn**=ὁ ἴδιος (***to**-ὡς. ἐν τῇ **the, e-the**=ὀτι, ἐάν), ἄλλε. **ke-lā**=τοῦτο (***tod**), λατ. **is-lum, is-tam, is-lud, tam** (ἐάν) (***tām**, αἰτ. ἐν. θηλ.), παλ.λατ. **topper** (=κλασσ. λατ. **clito, forfasse, celeriter, femere**) (***todper**), ἱρλ. -d ἐν τῷ **ua-d** (=λατ. **ab eo**), **ua-di** (=λατ. **ab ea**), **ua-dib** (=λατ. **ab eis**), γοιθ. **ḥan-a ḥō** (αἰτ.), **ḥat-a** κλπ., παλ. γερμ. **der, diu, dzaz**, παλ. norr. **ḥat**, λιθ. **tās, tā, tāt**, παλ. σλαβ. **tŭ, ta, to, iap**, δεικτ. ἀντων. θέμα ***to-**, ***ta-** βλ. και **τέως, τῆ, τῆμος, τηλικός**.

τοδί, οὐδ. τοῦ **δοδί** (βλ. λ.).
τόθεν, δεικτ. ἐπίρρ., συσχετικόν τοῦ ἀναφορ. **θεν** και τοῦ ἔρωτ. **πόθεν** (κυρ. εἶναι παλ. τύπος τῆς γεν. **τού**)· ἐντεῦθεν, ἐκεῖθεν, ἀπ' ἐδῶ, ἀπ' αὐτοῦ.— || ὡς τὸ **θεν**, ὀθεν, δι' αὐτό, διά τούτου, τούτου ἔνεκα, ἐξ αὐτοῦ.

τόδι, δεικτ. ἐπίρρ. ποιητ. δεικτ. ἐπίρρ. συσχετικόν τοῦ ἀναφορ. **θε** και τοῦ ἔρωτ. **πόθε**: ἐκεῖ, αὐτοῦ, εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος.— || ἐνίοτε κείται και ἀντί τοῦ ἀναφορ. **θε**: ὅπου.

τοι, ἐγκλιτ. μόριον δηλοῦν τὴν πεποιθησιν τοῦ λέγοντος δι' ὅτι λέγει· τῇ ἀληθείᾳ, τῷ ὄντι, ἀληθῶς, θε-βαιώς, ἀναμφιβόλως || ἐνίοτε εἰσάγει ἀπλῶς τὸ συμ-πέραςμα τοῦ λέγοντος· ὀθεν, κατὰ ταῦτα, ἐπομένως, λοιπόν, διά τούτου, τούτου ἔνεκα || συχνὰ ἐπίσης ἀπαντᾷ συνημμένον μετ' ἄλλων μορίων, τῶν ὁποίων ἐπι-τείνει τὴν ἐνοσίαν: μετά τοῦ **ἄρα** συγχωνεύεται κατὰ κρᾶσιν εἰς **τᾶρα**, ὀπως τὸ **μεντᾶν** κατὰ κρᾶσιν ἐκ τοῦ **μέντοι ἄν** (διότι τὸ **τοῖ** δὲν πάσχει ἐκθλιψίν) | μετά τοῦ **ἄν** εἰς **τᾶν** | πρβλ. ὡς. τὰ: **ἤτοι, καιτοι, μέντοι, τοιγάρ, τοιγάρτοι, τοιγαροῦν, τοίνυν**.

Ἔτυμ.: κατὰ τινας τὸ **τοι** εἶναι παλαιός τύπος τῆς ὄστ. **τῶ** (=διά τούτου, κατὰ τούτου, ὡς ἐκ τούτου, ἐν τρισυῦτῃ περιπτώσει, ὀθεν, λοιπόν), ἀλλὰ ἡ ἐτυμολο-για αὕτη δὲν ἐρμηνεύει πλήρως τὴν χρῆσίν του. Κατ' ἄλλους εἶναι ἰσως ἀρχαία ὄστ. τῆς ἀντων. **οῦ**, και κεί-ται ὡς ἡθικῆ ὄστ. προσβιόσοσα ἐντὶ ἐνοσίαν τῆς βεβαδι-τητος.

τοι, θωρ., ἰων., και ἐπ. τύπος ἀντί τοῦ **σοί**, ὄστ. ἐνικ. τῆς **οῦ** (μετά τῆς διαφορᾶς ὀμως, ὄστι τὸ **τοι** τοῦτο ἐγ-κλίνεται πάντοτε παρ' αὐτοῖς, ἐν ᾧ ἡ ὄστ. **σοί** ὀρθοτο-νεῖται πάντοτε παρὰ τοῦτο ἰδίως)· τὸ **τοι** τούτου πάσχει· ἐνίοτε ἐκθλιψίν παρ' Ὀμήρω [δι' ἄτυμ. βλ. **οῦ**].

τοί, ταί, ἐπ. και ἰων. ἀντί **οί** (ἡ **οῖ**), **αί** (ἡ **αῖ**), τ. ε. ὄνομ. πληθ. ἀρσεν. και θηλ. τοῦ ἀρθρου **δ** και τῆς ἀνα-

φορ. άντων. *δς*, αλλά πάντοτε μετά δεικτικής έννοιας.

τοιγάρ, έπιτατ. τύπος του έγγλιτ. μορίου *τοί*, και-
μενος συν. έν αρχή πρότασης· δι' *δ*, λοιπόν, *δδεν*,
έπομένως, διά ταύτα.

τοιγάρ-ούν, ιων. **τοιγαρών**, έπιτατ. τύπος του
τοιγάρ· διά τούτου λοιπόν, τώ *δντι* λοιπόν, *άσφαλώς*
κατά ταύτα, *άσφαλώς* έπομένως.

τοιγάρ-τοι, έπιτατ. τύπος του *τοιγάρ*, και αυτός
έν αρχή πρότασης κείμενος συνήθως, παρ' Όμήρω *δέ*
πάντοτε παραβαλλομένης λέξεώς τινας μεταξύ του
τοιγάρ και του *τοι*.

τοίιν, έπ. αντί *τοίν*, γεν. και δοτ. *δύκ*. του *άρθρ. δ*.

τοί-νύν, (*τοι+νύν*)· έπιτατ. τύπος του μορίου *τοι*,
ζυμπερασματικών μόριον, *έκφράζον* την ισχυράν ποιο-
θησιν του λέγοντος· *ώς* προς την σημασ. συνών. σχεδόν
του *τοιγάρ*, αντίθετως όμως προς *έκαινο* ούδέποτε τούτο
τίθεται έν αρχή πρότασης παρά *τοις* δοκίμοις· λοιπόν,
δδεν, δι' *δ*, κατά ταύτα λοιπόν. 2) παρ' *άττ.* συχνά
εισάγει *άπλως* την επανάληψιν και συνέχειαν του λό-
γου· περαιτέρω, προσέτι, περιπλέον, προς τούτοις.

τοίο, ιων. και έπ. αντί του, γεν. έν. του *άρθρ. δ*.

τοίος, *τοία* και ιων. *τοίη*, *τοίον* (*έκ* της *τοίο*, της
άρχ. γεν. του *άρθρ. δ*)· δεικτική άντων., ανταποκρινο-
μένη προς την αναφορ. *οίος*, προς την έρωτημ. *ποιός*·
και προς την *άορ.* *ποιός*· τοιούτος, τοιούτου είδους,
τοιούτης ποιότητος, «τέτοιος», λατ. *talís*· ή *τοίος*
παρ' Όμήρω αναφέρεται συνήθως εις κάτι προηγούμε-
νον, ακολουθεί *δέ* μετ' αυτήν άλλη πρότασις εισαγομένη
διά της *οίος*||παρά τοις *μτγν.* συγγραφειών ένλοτε ανα-
φέρεται εις τι, τό όποτον πρόκειται να έπακολουθήσθ. 2)
τοίος μετ' *άορφ.*, τοιούτος, *ώστε* να.. (πράξη τι),
έπομένως *έπιτήδειος* και *ικανός* να τό πράξη: *τοίος*
άμυνόμεν=ικανολ να βοηθήσωμεν (να *ύπερασπι-*
σώσωμεν)· πρβλ. *οίος*. — || μετ' *έπιθέτου* συναπτομένη
ή άντων. *τοίος* καθιστά την έννοιαν του *έπιθ.* *έμφαντι-*
κώτεραν· *άκριβώς* τοιούτον, *άκριβώς* τόσον, *έντε-*
λώς ούτω: *έπιεικής τοίος*=μετρίου *άναστήματος*,
άκριβώς *δσον* χρειάζεται, *ούτε* πολύ *ύψηλός* *ούτε*
πολύ *βραχύσωμος* | *κερδαλιός τοίος*=αυτό τουτο
πανούργος, *έντελώς* πανούργος.— ||| παρ' Όμήρω
τό *οδδ.* *τοίον* *κείται* και *ώς* *έπίρρ.*· ούτω, τόσον, τό-
σον πολύ, παρά πολύ.

τοιόσδε, *τοιάδε* και ιων. *τοιήδε*, *τοιόσδε*, έπιτατ.
τύπος της *τοίος*, *έχων* την *ιδίαν* σχέσηιν προς την *τοι-*
ούτος, την *οποίαν* *έχει* ή *δδε* προς την *ούτος*· *έχει*
την σημασ. της *τοίος* *άτισχυμένην* με δεικτική έννοιαν·
τοιούτου είδους (τοιούτης φύσεως, τοιούτης ποιό-
τητος), «τέτοιος *δός*», τοιούτος περίπου· συνήθως ή
τοιόσδε αναφέρεται *νά* *έπόμενα*, έν *φ* ή *τοιούτος*
εις τά προηγούμενα. 2) συχνά μετά *έπιτατ.* *ένν.*, τό-
σον μέγας, τόσον *έξοχος*, τόσον *κακός*...

τοιούτος, *τοιούτη*, *τοιούτο* (παρ' *άττ.* και *τοιού-*
τον)· και *έπιτατ.* *άττ.* τύπος *τοιουτούς*· *ώς* και *νύν*,
τοιούτος, τοιούτου είδους, τοιούτης φύσεως, τοιού-
της ποιότητος, «τέτοιος»· αναφέρεται συχνότερον εις
τι προηγούμενον και σπανιότερον εις τι *έπόμενον* («τοι-
ούτος *όπως* *ό* προηγούμενος») || *έν τφ* *τοιούτω*, *έν*
τοίς τοιούτοις=έν τοιούτη καταστάσει πραγμάτων,
έν τοιούτη περιπτώσει.

τοιούτό-τροπος, *ον* (*τοιούτους+τρόπος*)· *ό* τοιού-
τος τόν τρόπον, *ή* τοιούτος τό είδος, *ό* τοιούτου
είδους, τοιούτου.— *έπίρρ.* *τοιουτοτρόπως* (*ώς* και *νύν*).

τοιούτ-ώδης, *ες* (*τοιούτους+είδος*)· *ό* τοιούτου
είδους, *ό* τοιούτης μορφής.

τοιόσδει και *τοιόσδοσι*, *τοιόσδοσαι*, *έπ.* τύποι αντί
τοιόσδε, *δοτ.* πληθ. της *δδε*.

τοιγ-αρχος, *δ* (*τοιγος+αρχω*)· *ό* αρχηγός (έπό-
πτης) των κωπηλατών, των έν *έκατέρω* πλευρά του
πλοίου (βλ. *τοιγος* II).

τοιγος, *δ* (*τειγος*)· *ώς* και *νύν*, *ό* τοίχος (οίκίας
ή *αύλης*)· έν *άντιθέσει* προς τό *τειγος* (βλ. λ.) της
πόλεως, *όπως* έν τφ λατίν. *paries* έν *άντιθέσει* προς
τό *moenia* || *παροιμ.*, *δ* *εθ* *πράττων* *τοιγος*=ή *ύπ-*
ήνεμος *κλυρά* του πλοίου (ή *μή* κατακλυζόμενη
ύπό των κωμάτων), *ή* *δεξιά* πλευρά του φράκτουσ.
— || έν τφ πληθ. τό πλάγια (αί *παρειαι*) του πλοίου.
[*δ*· *έ*τυμ. βλ. *τειγος*].

τοιγ-αρχεύω, μελλ. -*ήσω* (*τοιγαρχός*)· *είμαι*
τοιγαρχός (βλ. λ.). *είμαι* (νυκτοκλέπτης, *διουρύ-*
σω τοίχον *ώς* κλέπτης (*ώς* διαρρήκτης) || *μτφ.*, *μετ-*
έρχομαι πανούργα τεχνάσματα.

τοιγ-αρχία, ή (*τοιγαρχείω*)· τό *τοιχωρυχείν*, ή
νυκτοκλοπία, τό *τροπών* τους τοίχους των οικιών
και *είσερχεσθαι* προς διάπραξιν κλοπής.

τοιγ-αρχος, *δ* (*τοιγος+αρχω*)· *ό* *διουρύσω*
τοίχον; *ό* *διατροπών* τοίχον *ξένης* οικίας και *λα-*
θραίως *είσερχόμενος* εις αυτήν προς διάπραξιν
κλοπής, νυκτοκλέπτης, κλέπτης || *μτφ.*, *όπιστεών*,
κατεργάρης, πανούργος.

τοιός, *τοιόςδε*, *έπιρρ.* του *τοίος*, *τοιόσδε*.

τόκά, *δωρ.* αντί *τότε*.

τοκάς, -*άδος*, ή (*τακείν*)· ή *δρτι* (πρό *όλίγου*)
γεννήσασα, λατ. *foeta* || ή *έπίτοκος*, ή *έτοιμογεν-*
νητος, «τοιμόγεννη» || *ώς* *έπιθ.*, ή *γεννώσασα*, ή *γέ-*
νιμος, ή *τρεφομένη* διά να γεννά || *τοκάς* *λέαινα*=
λέαινα μετά των σκύμων της || *έκ* *τοκάδων*=*έκ*
γενετής.

τοκετός, *δ*=*τόκος* (βλ. λ.), *γέννα*.

τοκεύς, -*έως*, *δ* (*τακείν*)· *ό* *τίκτων*, *ό* *γεννών*,
ό *πατήρ* || έν τφ πληθ. *τοκείς*, ιων. *τοκηες*=*γονείς*.

τοκίζω (*τόκος*)· *ώς* και *νύν*, *τοκίζω* *χρήματα*, *δα-*
νειζω επί τόκω || *άσκω* *τοκογυφίαν*, *είμαι* *τοκογλύ-*
φος, λατ. *foenero*.

τοκισμός, *δ* (*τοκίζω*)· *ώς* και *νύν*, *τοκισμός*, *τό-*
κισμα, τό *τοκίζειν* *χρήματα*, τό *δανείζειν* επί τό-
κω, λατ. *foeneratio* || *τοκογυφία*.

τόκος, *δ* (*τακείν*)· τό *τίκτειν*, *ό* *τοκετός*, ή *γέν-*
να (*έπί* *γυναικών* ή *θηλέων* ζφών) || *ό* *χρόνος* του
τοκετού. 2) *τό* *τεχθέν*, *τό* *νεογέννητον*, τό *νεο-*
γέννών, *τέκνον*, *υίός*.— || *μτφ.*, τό *προϊόν* (*δηλ.* τό
κέρδος) τό *προερχόμενον* *έκ* *δανεισθέντων* *χρη-*
μάτων, «τό *διάφορος*», λατ. *usura* || *ώς*. *έν* τφ *πληθ.*
τόκοι *τόκων*=*σύνδετος* *τόκος*, «*τόκος* *έπί* *τόκω*»,
«*τόκος* *πάνω* *στόν* *τόκο*». [*δ*· *έ*τυμ. βλ. *τίκτω*].

τοκο-φέρω, μελλ. -*ήσω* (*τόκος*+*φέρω*)· *φέρω*
τόκον, *άποφέρω* *τόκους* (*κέρδη* *έκ* *τόκων*).

ΤΟΛΜΑ, ιων. **τόλμη**, *δωρ.* **τόλμᾶ**, ή, γεν. -*ης*·
δ·τι και *νύν*, *τόλμη*, *δάρρος*, «*κουράγιο*», *άφοβία*. 2)
έπί *κακής* *σημασ.*, *άπερίσκεπτος* *τόλμη*, *άλόγιος*
τόλμη, *θρασύτης*, *ίταμότης*, λατ. *audacia* || *τολμηρά*
πράξεις, *παράτολμος* *πράξις*, *τόλμημα*.

*Έ*τυμ. *ι* *τόλμη* (-*ᾶ*, -*ᾷ*)· *τολμήεις*· *τολμάω* (*τόλμᾶ*
είναι *νεωτερισμός* *σχηματισθείς* μετά τό *ρήμα*, πρβλ.
γέννά· *γεννάν*, *δαιτα*· *δαιετάν* κ. *ά.*· *κατ'* *άλλους*
τόλμᾶ (<**τολμα*)· *έκ* *ριζ.* *telā*, βλ. **τλάω*).

τόλμᾶσσις, *δωρ.* β' έν. μελλ. του *τολμάω*

τολμάω, ιων. **τολμέω**, *δωρ.* β' έν. *τολμῆς* αντί
τολμᾶς· μελλ. *τολμήσω*, *δωρ.* *τολμᾶσῶ*· πρξ. *τετόλ-*
μησα, *θωρ.* -*ᾶκα* (*τόλμα*)· *άναλαμβάνων*, *λαμβάνω*
τό *δάρρος* να *έπιχειρήσω* ή να *ύπομεινω* τι τό
φοβερόν ή *δυσχερές* *καθόλου* || *ύπομένω*, *άντέχω*,
ύφίσταμαι. 2) *ώς* και *νύν*, *τολμᾶω*, *άποτολμᾶω*, *έχω*
(ή *λαμβάνω*) την *τόλμη* (τό *δάρρος*) να *πράξω*
τι, *λαμβάνω* την *άπόφασιν* να... (μετ' *άορφ.*), λατ.
audere || μετ' *αίτ.*, *τολμᾶω* *πόλεμον* = μετά *τόλμης*
άναλαμβάνω *πόμενον* | *πάντα* *τολμᾶω* = *άποτολμᾶω*
τά πάντα.

τολμήεις, *εσσα*, *εν*, *δωρ.* -*άεις*, *έπ.* *συνγρ.* *τολμῆς*,
-ήσασα, -*ήν* (*έξ* *οδ* και *ύπερθ.* *τολμίστατος* (*τόλμη*)·
ό *τολμών*, *ό* *ύπομένων*, *καρτερικός*, *καρτερόδυμος*
|| *τολμηρός*, *ριφικίνδυνος*, *θαρραλέος*.

τόλμημα, -*ατος*, τό (*τολμάω*)· *ώς* και *νύν*, *τόλ-*
μημα, *τολμηρά* *πράξις*, *τολμηρά* *έπιχειρήσις*.

τολμηρός, *ά*, *όν* (*τολμάω*)· *ώς* και *νύν*, *τολμηρός*,
πλήρης *τόλμης*, *τολμών*, *άποτολμών*.— *συχρ.* *τολ-*
μηρότερος.— *έπίρρ.* -*ερός* (= *ώς* και *νύν*, *τολμηρώς*,
μετά *τόλμης*)· *συχρ.* -*ερότερον*, *ύπερθ.* -*ερότατα*.

τολμής, *ήσασα*, *ήν*, *έπ.* *συνγρ.* αντί *τολμήεις* (βλ. λ.).

τολμητέον, *ρημ.* *έπιθ.* του *τολμάω*· *δει* *τολμᾶν*·
πρέπει να *άποτολμῆσθ* τις.

τολμητής, -*εθ*, *δ* (*τολμάω*)· *τολμηρός* *άνδρωπος*,
ό *τολμηρός*, *ό* *τολμητίας*, *ό* *ριφικίνδυνος*.

τολμητός, *ή*, *όν*, *ρημ.* *έπιθ.* του *τολμάω*· *ό* *άπο-*
τολμηθείς, *ό* *έπιχειρηθείς* (ή *διαπραχθείς*) μετά

τόλης | ό δυνάμενος νά άποτολημθή, δν δύνανται νά άποτολημήσ.

τολμίστατος, η, ον, άνώμ. ύπερθ. του *τολμήεις*.

το-λοϊπόν ή κχωρισμένους **τό λοϊπόν** (λοϊπός)· ώς *ήπειρ.* του λοϊπού, άπό τουδε και εις τό έξής, εις τό έξής, εις τό μέλλον. 2) μετά συμπερ. ένν., έπομένως, λοϊπόν, δθεν

τολύπείω, μελλ. -άω (τολύπη)· άποσπώ μέρος ξανθέντων έρίων και τό τυλίσσω εις ένα κουδύρι πρός κλώσιμον, παρασκευάζω τολύπην, «κάνω τουλούπα».— || *μτφρ.*, μηχανώμαι, έπινοώ, έπιδιώκω διά τεχνασμάτων, σχεδιάζω. 2) κατορθώνω, έκτελώ, φέρω εις πέρας, δυσχερές τι έργον.

ΤΟΛΥΨΗ, ή· ώς και νών, τολύπη («τουλούπα») έρίων, ήτοι δγκος κατειργασμένου (έξεσομένου) έρίου, έτοιμος πρός κλώσιμ, λατ. *glomus*. 2) δγκος (μόζα) σφαιροειδής έξ οιασδήποτε ύλης, όμοιος πρός τολύπην έρίων || είδος στοργγύλης κοκορινθης έχούσης τό σχήμα τολύπης [*τολύπη· τουλυπέω· σκοτειν. έτυμολ.*· πιθ. *τουλυπέω* (<*τυλυπεύω*, παρά τό *τυλίσσω*, *τύλη*· βλ. *τύλος*).

τομαίος, α, ον, ώς και -ος, -ον (τομή)· άποκεκομμένος, άποκοπέις. 2) κεκομμένος εις τεμάχια, κατατεμημένος, κατακομματισμένος || *άκος τομαίον*=φάρμακον κεκομμένον (παρασκευασμένον) και έτοιμον πρός χρήσιν (πρβλ. *τέμνειν φάρμακα*).

τομάω (τομή)· δέδομαι τομήν, έχω ανάγκην τομήν (έγχειρήσεως), «μου χρειάζεται» κόψιμον || *πημα τομάω* = νόσημα όπερ χρειάζεται τομήν, δηλ. έγχειρήσιν (τ. έ. μόνον δι' έγχειρήσεως θεραπεύμενον), νόσημα «που δέλει μαχαίρι».

τομή, ή (τέμνω)· τό άπομείνον μέρος μετά τήν άποκοπήν τμήματος, όπως π. χ. καρμός δένδρου μετά τήν άποκοπήν κλάδου, ή τό άκρον τής δοκοῦ, εις τό σημειον άκριβώς άπό τό όποτον τής άπεκόπη έν τμήμα || *λίθοι έν τομή έγγώνιοι*=λίθοι «γωνιασμένοι» εις τό άκρον (εις τό σημειον δηλ. τής άποκοπής των άπό τόν δπόλοιπον βράχον).— || τό κόπτειν, τό κόψιμον, έγκοπή, έντομή, πλήγμα, τραύμα.— || ή κοπή, άποκοπή, άποχωρισμός, τμήσις, έγχειρήσις.

τομάς, -ου, δ (τομή)· ό παδών έκτομην όρχεων, έκτομιάς, εύνούχιαιδες || εύνούχος.

τόμιον, τό (τομή)· δύμα κατατηθέν εις δύοσαν, έφ' ου έγίνοντο οί ροκoi || *τόμιον έντέμνομαι*=κατακόπτω τοιοῦτον δύμα εις τεμάχια || έν τφ πληθ. *τά τόμια*=τά μέρη του δύματος (του σφαγίου) τά χρησιμοποιούμενα εις τοιαύτας τελετάς όρκων.

τομός, ή, όν, ρημ. έπιθ. του *τέμνω*· ό τέμνων, ό δούς.— συγκρ. *τομώτερος*=ό κοπετώτερος, όξύτερος.— ύπερθ. *τομώτατος*.

τόμος, -ου, δ (τέμνω)· ή τομή, τό κόψιμον || τεμάχιον άποκεκομμένον, κομμάτιον.— || ώς και νυν, τόμος βιβλίου, δηλ. τμήμα ή μέρος συγγραφής γεγραμμένης επί περγαμηνού χάρτου, περιειλιγμένου εις κύλινδρον, λατ. *volumen, sectio, frustum*.

τονδορύζω ή **-ίζω**· όμιλῶ άνάρθρως και μουρμουριστά (οίονει κατ' έμαυτόν, «άπό μέσα μου»), ψιδυρίζω, «μουρμουρίζω», λατ. *murmuro*.

Έτυμ.: *τονθορύζω*· πρβλ. 'Ησυχ. *ετονθούς· φωνή*· δι' έτυμ. βλ. *θρόεμαι*.— τά παρ' 'Ησυχ. *ετοιθορύσιον· σείειν*, «ετοιθορύκτρια» *ή τους σεισμούς ποιοῦσα*· έμφανίζουν άλλην άναδιπλ. και πιθ. διάφορον ρίζαν· πρβλ. παλ-όλαυ. *druggall, drüzzall* (τρέμω), λιθ. *drugys* (πυρετός), παλ-πρωσ. *drogis* (**drugis*)=κάλαμος, μέσ-γερμ. *irug* (κλονισμός, κατάπτωσις), νεο-γερμ. *torkein* (κλονίζω)· βλ. και *τανθαρύζω*.

τόνος, δ (τέίνω)· πάν τό όποσιν τεντώνει (*τείνει*) πράγμα τι, ή τό σφιγγει δυνατό, ή πάν τό δυνάμενον να τεντωθί, σχοιλιών, δεσμός, ταινία, «σπάγγος» || *οί τόνοι τών κλιτών* ('Ηροδ.)=τά σχοιλία (τά ύποζώματα) τών κρεββατιών || ώς. τά επί μέρους νήματα (σπάγγοι χονδρόι) έξ ών συστρέφονται τά σχοιλία: *έκ τριών τόνων*=τρίκλωτος, τρίμιτος, έκ τριών σπάγγων συνστραμμένος (έπί σχοιλίω). 2) επί ζψων, οί τένοντες, αί νευρά, τά νεύρα, λατ. *nervi*.— || έντασις, τέντωμα, σφιξιμον.

2) επί ήχων, έντασις, ύψωσις, τής φωνής || έντεῦθεν δέ, ήχος, τόνος || ώς. έν τή *Μετρικῇ*, ό τόνος, (ή έντασις) ό πίπτων επί μιάς συλλαβής έν τῷ στίχῳ || *τόνος έξάμετρος*=τό δακτυλικόν έξάμετρον. 3) έν τή *Μουσικῇ*. *τόνοι* έκκαθόντι αί *αρμονίαι* του Πλάτωνος και 'Αριστοτέλους, ήτοι τρόποι ή διατονία δις-φέρουσαι κατά τό ύψος, λατ. *modi*· τοιοῦτοι *τόνοι* παρά τοις αρχαιότατοις Μουσικαίς ήσαν τρεις, ό Δωρικός, ό Λυδικός και ό Φρυγικός (κατώτατος εις έντασιν ό πρώτος, ανώτατος ό δεύτερος, και έν τφ μέσῳ τούτων ό τρίτος).— || έντασις δυνάμεως, έπίτασις, σφοδρότης, διανοητική υπέρέντασις || ώς. διεύδυνσις, τήν όποιαν άκολουθεῖ τις, τηρουμένη πορεία.

το-νύν=τό νυν· πρός τό παρόν.

τοξάζομαι, μελλ. -άσομαι, άποθ. (τόξον)· τοξεύω, διά τόξου ρίπτω βέλος || μετά γεν., τοξεύω τινά, τόν σμαδεύω και τόν τοξεύω,ρίπτω βέλος εναντιον του.

τοξ-αλκότης, -ου, δ (τόξον+άλκη)· ό μετ' άλκῆς τοξεύων, ό δεινός τοξότης.

τόξ-αρχος, ό (τόξον+άρχω)· ό άρχων (ό κύριος) του τόξου, ό τοξότης.— || ό άρχηγός τών τοξοτών, έν 'Αθήναις ό άρχηγός τών καλουμένων «τοξοτών» (πολιτοφυλάκων).

τόξευμα, -ατος, τό (τοξεύω)· τό τοξεύομενον, τό διά τόξου ριπτόμενον, τό βέλος || *όσον τόξευμα έξικνεῖται*=όσον φθάσει τό βέλος, ή άπόστασις βολῆς τόξου, τό δόσημα τό διατρεχόμενον υπό του έκτοξευομένου βέλους.— || έν τφ πληθ. *τοξεύματα*=*τοξόται*, στρατ. δύναμις άποτελουμένη έκ τοξοτών.

τοξευτής, -ου, δ (τοξεύω)· ό τοξεύων, ό τοξότης, **τοξευτός**, ή, όν, ρημ. έπιθ. του *τοξεύω*· ό κτυπηδεις διά βέλους.

τοξεύω, μελλ. -σω (τόξον)· ώς και νυν, τοξεύω, βάλλω διά τόξου, ρίπτω βέλος || μετά γεν., *τοξεύω τινός*=σμμαδεύω μέ τό τόξον και ρίπτω βέλος κατά τινος. 2) πληγώνω διά ριφθέντος βέλους, ή και φονεύω διά τόξου, κατατοξεύω.— || *μτφρ.*, έκτοξεύω, έκσφενδονίζω, έκστομίζω λόγους πού πληγνουν ώς τά βέλη (ώς άπό τόξου), έξακοντιζώ (ύμνους, ύθρεις κλπ.) || άποσκοπώ, άποδλέπω, εις τι, σχεδιάζω κάτι: *ταῦτα νοῦς έξετόξευσε μάτην*=εις ταῦτα ματαίως («του κάκου») άπέβλεπεν ό νοῦς (ματαίως έρριψε τά βέλη οὔτα).

τοξ-ήρης, ες (τόξον+ήρσειν)· έφωδισσμένος διά τόξου. 2)=*τοξικός* (βλ. λ.).

τοξικός, ή, όν (τόξον)· ό άνήκων ή άρμόζων εις τό τόξον || ό ήοκήμενος εις τήν χρήσιν του τόξου, έμπειρος τοξότης. 2) ή *τοξική* (ένν. *τέχνη*)=ή τέχνη του τοξότου, ή τέχνη του τοξεύειν, ή τοξευτική.

τοξο-δάμας, -αντος, δ, και **τοξο-δαμνος**, ον (τόξον+δάμα, δάμνημι)· ό δαμάζων διά του τόξου, δεινός τοξότης: *τοξοδαμνος*· *Άσος*=ό πόλεμος τών τοξοτών, βηλ. τών Περοών (βλ. *τόξον*).

ΤΟΞΟΝ, τό· ώς και νυν, τόξον, «δοξόρι», τά δέ διά του τόξου έκτοξευόμενα βέλη καλούνται *οἰστοί* ή *οἰοί*, και ή χορδή *νευρά* ή *νεύρον* || συγχά έν τφ πληθ., *τά τόξα*, διότι τό όλον τόξον συνίστατο έκ δύο κερατιώνων τεμαχιών συνηνωμένων εις τό μέσον διά του *πηχεως* || *τόξα τιταίνω*=τανύω τό τόξον || μετά τής άντής δέ περίπου σημασ. και αἱ περιφρ. *τόξον έλκω* (άνέλκω, *τείνω, έντείνω, τανύω*). 'Επειδή τό τόξον ήτε κατ' έξοχήν όπλον τών Λαών τής 'Ανατολής, *τόξον έῦμα*=*Πέρσαι*, έν άντιθ. πρός τό *λόγγης ισχύς*="Ελληνες, διότι τών 'Ελλήνων κύριον και χαρακτηριστικόν όπλον ήτο τό λόγγη, τό όβρυ.— || έν τφ πληθ. ώς. *τόξα*=τόξον και βέλη όμοῦ, ή τά βέλη μόνον.

Έτυμ.: *τόξον· τοξότης· τοξεύω, τοξάζομαι*· ξένη λέξις. Σκυθική, πρβλ. σκυθ. **iaχsa-* (πρβλ. σκυθ. κυρ. όν. *Τόξαις, Τάξαις*, και *iaχs-* =τόξον)· έκ του **iaχsa-*· τουτου δυνατόν νά προέρχεται τό λατ. *iaxus* (τό δένδρον τάξος, ή ομίπλας), πρβλ. και σανακρ. *iaχsaka-* (όνομα δένδρου).

τοξο-ποιέω, μελλ. -ήσω (τοξοποιός)· κάμνω τι έν ειδει τόξου, δηλ. τό κάμπω, τό κυρτώνω.

τοξο-ποιός, όν (τόξον+ποιέω)· ό κατασκευάζων τόξα.

τες τὴν λέξιν εἰς τὸ *τείρω*, *τέρετρον* δέχονται *τορύνη* (<*τερύνη ἢ ταρύνη.

τορύνω (τορύνη)· ἀναταράσσω, ἀνακατεύω, διὰ τορύνης (βλ. λ.).

τοσάκις, ἔπ. **τοσσακί**, ἔπιρρ. (τόσος)· ὡς καὶ νῦν, τοσάκις, τόσας φορές.

τόσος, ἔπ. **τόσσοσ**, ἦ, **ον**, λατ. *tantus*· ὡς καὶ νῦν, τόσος· ἐπὶ μεγέθους· τόσον μέγας | ἐπὶ ἀποστάσεως, τόσον ἐκτεταμένος, τόσον πολὺς | ἐπὶ χρόνου, τόσον μακρὸς, τόσον πολὺς | ἐπὶ ἀριθμοῦ, τόσον πολλοί | ἐπὶ ἤχου, τόσον ἰσχυροί, τόσον βροντώδης | γενικῶς, τόσον πολὺς, τόσον μέγας || συνήθως εὐρίσκει τὴν ἀνταπόθεσιν τοῦ εἰς τὸ ἀναφορ. *ὅσος*, ἀλλὰ παρ' Ὀμήρω σὺχι σπανίως ἢ *τόσος* ἀπαντᾷ μόνη, ὡς *τρεῖς τόσοι* (ὡς καὶ νῦν, τρεῖς φορές τόσον πολλοί). Παρ' Ὀμήρω τὸ οὐδ. *τόσον* (ἢ *τόσοον*) συχνὰ ἀπαντᾷ ἐν ἔπιρρ. ἔνν., τόσον πολὺ, τόσον μακρὰν, λατ. *tantum* || *λίην τόσον*=παρὰ πολὺ τόσον (πολύ). 2) *ἐκ τόσου*=ἀπὸ τοσοῦτου χρόνου.

Ἔτυμ.: *τόσος* καὶ *τόσος* (<*τοί-ος <ιαπ. ἀντων. θέμ. *to-, πρβλ. σανσκρ. *talī*=λατ. *toti* (**toti*), βλ. καὶ ἐν *δσσοσ*.—*τοσσηνος* εἶναι νεοσχηματισμός δημοτικῆς γηθεῖς βάσει τοῦ *δωρ. τήνος*, κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὴν ἀντιστοιχίαν τῶν οὐτος· *τοσοῦτος*.

τοσόδε, ἔπ. **τοσάδε**, ἔπιρρ., **όνδε**=τόσος, ἀλλὰ μετὰ ἐντονωτέρας δεικτικῆς χροιάς· τόσον μέγας, τόσον πολὺς, τόσον ἰσχυροὺς κλπ. || μετ' ἄπρρ. τόσον ἰσχυροὺς, τόσον ἰκανοὺς, νὰ πράξῃ τι.— || **τοσόνδε**, ἔπ. **τοσόνδε** ὡς ἔπιρρ., τόσον πολὺ, εἰς τοῦσδε οὐτὸν βαθμόν, τόσον.

τοσοῦ-ἀριθμός, **ον** (*τοσοῦτος*+ἀριθμός)· ὁ τόσον μέγας (πολὺς) κατὰ τὸν ἀριθμόν, τόσον πολὺἀριθμός.

τοσοῦτος, ἔπ. **τοσοῦτος**, **-αὐτή**, **-οὔτε** (καὶ ἄττ. **-οὔτον**)=τόσος (βλ. λ.), ἀλλὰ μετὰ ἰσχυροτέρας πωρ δεικτικῆς σημασ.· τόσον μέγας, τόσον πολὺς κλπ. || ἐνίοτε ἁμῶς ἢ *τοσοῦτος* ἔχει περιοριστικὴν δύναμιν καθορίζουσα τὸν πολὺ μικρὸν βαθμόν, ὅποτε τὸ οὐδ. *τοσοῦτον* = τόσον μόνον (καὶ ὄχι περισσότερον) || *ἐς τοσοῦτο*=λατ. *salenus*=τόσον πολὺ, τόσον μακρὰν, ἐπὶ τοσοῦτον, μέχρι τοσοῦτου, εἰς τόσον βαθμόν || *ἔτερον τοσοῦτο*=ἄλλο τόσον | *ἔτεροι τοσοῦτοι*=ἄλλοι τόσοι.— || τὸ οὐδ. *τοσοῦτο* (ἢ **-ον**), ἔπιρρ. *τοσοῦτο* (ἢ **-ον**) ὡς ἔπιρρ.=τόσον πολὺ, τόσον μακρὰν (ἐτὸσο μακρῶν).

τοσοῦτος-ί, **τοσαυτή**, **τοσοῦτονί**, νεώτ. ἄττ. ἀντὶ *τοσοῦτος* (βλ. λ.), ἀλλὰ μετὰ ἐντονωτέρας δεικτ. σημασ. **τοσσακί**, καὶ **τοσσακίς**, ἔπ. ἔπιρρ. ἀντὶ *τοσάκις* (βλ. λ.).

τόσασ, **δωρ. τόσαις** (=τυχῶν), **μτχ. ἄορ. α'** ἀγνώστου ἔνεστ. ὅστις ἦτο συνων. τῆ *τυγχάνω* (βλ. λ.).

τοσσηνος, **δωρ. ἄντι τοσοῦτος** (βλ. λ.).

τόσσοσ, ἦ, **ον**, ἔπ. ἀντὶ *τόσος* (βλ. λ.).

τοσάδε, **τοσσηδέ**, **τοσόνδε**, ἔπ. ἀντὶ *τοσάδε* (βλ. λ.).

τοσοῦτος, **-αὐτή**, **-οὔτε** (καὶ **-οὔτον**), ἔπ. ἀντὶ *τοσοῦτος*.

τόσως, ἔπιρρ. τοῦ *τόσος*, τόσον πολὺ, εἰς τόσον βαθμόν.

τότε, ἔπιρρ., **δωρ. τόκᾱ**, συσχετικὸν τοῦ ἀναφορ. *ὅτε* ἢ *ὀπίτε* καὶ τοῦ ἔρωτημ. *πότε*· ὡς καὶ νῦν, τότε, κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον || συχνὰ παρ' ἄττ., πρότερον, πρὶν, τὸ πάλαι, πρῶην || ἐνίοτε μετ' ἐμφάσεως, κατὰ τοὺς ἐνδόξους ἐκείνους χρόνους. 2) ἐνίοτε ἀναφέρεται εἰς τὸ μέλλον: *λέξεις καὶ τότε εἴσομαι*=δὰ ὀμιλήσης καὶ τότε δὰ μάδω. 3) ἠνωμένον μετ' ἄλλων μορῶν: *τότε δ᾿*=τότε λοιπὸν, τότε πλεόν || καὶ τότε=ἀκόμη καὶ τότε (ὁ καὶ ἐπιδοτικὸς) | *τότε ἔπειτα*, *δ᾿* τότε *γε*. 4) μετὰ τοῦ ἄρθρου, *οἱ τότε*=οἱ κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους ζῶντες | *ἐν τῷ τότε* (ἐνν. *χρόνῳ*)=κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην.

Ἔτυμ.: *τότε*, **δωρ.**, ἡλ. *τόνα*· *τοτέ* (βλ. λ.)· ἐξ *ιαπ. ἀντων. θέμ. *to-*+πρῶσφ. *-τε* καὶ *-να* (βλ. καὶ ἐν *-τε*).

τότέ, ἔπιρρ. (ἐκ τοῦ *τότε* διὰ μεταβολῆς περὶ τὸν τονισμὸν, πρβλ. καὶ *δεῖ*+*δέ*)· ἐκάποτε-κάποτε, ἐπότε-πότε, «(ἀπὸ) καμμιά φορά», ἐνίοτε || συχνὰ ἐν ἀρχῇ δοῦ προτάσεων ἀντιδιασετλομένων πρὸς ἄλ-

λήλας: *τοτέ μὲν... τοτέ δέ...*=ἄλλοτε μὲν... ἄλλοτε δέ («τὴ μιά φορά ἔτσι... τὴν ἄλλη ἄλλοιῶς», «μερικὲς φορές ἔτσι... μερικὲς ἄλλοιῶς») || *τότ' ἢ τότε* τὴ μιά φορά ἢ τὴν ἄλλη.

το-τέταρτον, ἔπιρρ.=τὸ *τέταρτον*=διὰ τετάρτην φορὰν, ὡς καὶ νῦν τὸ τέταρτον (πρβλ. τὸ *πρῶτον*).

το-τηνίκα, ἢ *καχωρισμένως τὸ τηνίκα*, ἔπιρρ.=*τηνίκα* (βλ. λ.).

τοτοβρίξ, ἀπομίμησις κρωγμοῦ πτηνοῦ (παρ' Ἀριστοφ.).

το-τρίτον, ἔπιρρ.=τὸ *τρίτον* (ὡς καὶ νῦν), διὰ τρίτην φορὰν (πρβλ. *τοτέταρτον*).

τοῦ, γεν. τοῦ ἄρθρ. *ὁ*, καὶ τῆς ἔρωτημ. ἀντων. *τίς*.

τοῦ, ἔγκλιτ., γεν. τῆς ἔγκλιτ. ἄορ. ἀντων. *τίς*.

τοῦβολοῦ, κατὰ κρᾶσιν, ἀντὶ τοῦ *ὀβολοῦ*.

τοῦκ, κατὰ κρᾶσιν, ἀντὶ τοῦ *ἐκ*.

τοῦλασσον, κατὰ κρᾶσιν, ἀντὶ τοῦ *ἐλασσον*.

τοῦλάχιστον, κατὰ κρᾶσιν, ἀντὶ τοῦ *ἐλάχιστον*.

τοῦλεύθερον, κατὰ κρᾶσιν, ἀντὶ τοῦ *ἐλεύθερον*.

τοῦμόν, κατὰ κρᾶσιν, ἀντὶ τοῦ *ἐμόν*.

τοῦμπάλιν, κατὰ κρᾶσιν, ἀντὶ τοῦ *ἐμπάλιν*.

τοῦμποδών, κατὰ κρᾶσιν, ἀντὶ τοῦ *ἐμποδών*.

τοῦμπροσθεν, κατὰ κρᾶσιν, ἀντὶ τοῦ *ἐμπροσθεν*.

τοῦμφάνες, κατὰ κρᾶσιν, ἀντὶ τοῦ *ἐμφάνες*.

τοῦμφυλον, κατὰ κρᾶσιν, ἀντὶ τοῦ *ἐμφυλον*.

τοῦναντίον, κατὰ κρᾶσιν, ἀντὶ τοῦ *ἐναντίον*.

τοῦνεκα, κατὰ κρᾶσιν, ἀντὶ τοῦ *ἐνεκα* = τοῦτου ἔνεκα, δι' αὐτὸν τὸν λόγον, διὰ τοῦτο, διὸ | ἔρωτημ. *τοῦνεκα* ;=τοῦ *ἐνεκα* ;=τίνος ἔνεκα ; ἔνεκα τίνος ; διὰ τί ;

τοῦνδένδε, κατὰ κρᾶσιν, ἀντὶ τοῦ *ἐνθένδε*.

τοῦνομα, κατὰ κρᾶσιν, ἀντὶ τοῦ *ὄνομα*.

τοῦντεῦθεν, κατὰ κρᾶσιν, ἀντὶ τοῦ *ἐντεῦθεν*=εἰς τὸ ἐξῆς, «ἀπ' ἐδῶ καὶ πέρα», ἀπὸ τώρα καὶ εἰς τὸ ἐξῆς.

τοῦπέκεινα, κατὰ κρᾶσιν, ἀντὶ τοῦ *ἐπέκεινα* (βλ. λ.).

τοῦπος, κατὰ κρᾶσιν, ἀντὶ τοῦ *ἔπος*.

τοῦρανοῦ, κατὰ κρᾶσιν, ἀντὶ τοῦ *οὐρανοῦ*.

τοῦργον, κατὰ κρᾶσιν, ἀντὶ τοῦ *ἔργον*.

τουτάκις ἢ τουτάκι, ποιητ. ἔπιρρ. ἀντὶ *τότε* || ὡς συσχετ. τοῦ *ὀπίταν*. 2) =*οὔτως*, ὡς συσχετ. τοῦ ἀναφορ. *ὡς*.— || **τοσάκις**, τόσας φορές.

τουτέ, ἔπιρρ., **δωρ.** ἀντὶ *ταύτη*· πρὸς αὐτὴν τὴν κατεῦθονσιν, ἐκεῖ, πέραν ἐκεῖ.

τοῦτερον, ἄντ. κατὰ κρᾶσιν, ἀντὶ τοῦ *ἔτερον*.

τουτόδε καὶ **τουτόθεν**, ἔπιρρ. (*οὔτος*)· ἐντεῦθεν, ἀπὸ ἐδῶ καὶ πέραν, ἀπ' ἐκεῖ.

τουτώθεν, **δωρ.** ἔπιρρ. (*οὔτος*)· ἐντεῦθεν, ἀπ' ἐδῶ, ἀπ' ἐκεῖ, ἀπὸ αὐτοῦ.

τόφρα, δεικτ. ἔπιρρ. χρόνου· ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον, μέχρι τότε, ἔως τότε, ἐν τοσοῦτω χρονικῷ διαστήματι (συσχετικὸν τοῦ ἀναφορ. *ὅφρα*, καίμενον πρὸ ἢ μετὰ τὸ *τόφρα* ἐν τῷ λόγῳ).— || *τόφρα* καίται ἐνίοτε ἀπολλ. ἐν τῷ μεταξῷ, εἰς τὸ μεταξῷ, ἐν τοσοῦτῳ.— || παρὰ μτγ. ὡς τελικὸς σύνδ., ἴνα.

Ἔτυμ.: *τόφρα*... *ὄφρα* (*ἔως*)· τὸ τμήμα τῆς παραληγ. ἀνάγεται εἰς ἰαπ. ἀντων. θέμα *to- (περὶ οὗ βλ. καὶ ἐν *ὄφρα*)· διὰ τὸ ὑπόλοιπον *-φρα* πρβλ. *τοχαρ-пре* ἐν τῷ *Ku-pre* (ὄταν, πότε), *īā-pārk*, *īā-pār*, *īā-prā* (νῦν, τώρα).

τράγᾱλίξω=τράγω (βλ. λ.).

τράγᾱσσιος, **α**, **ον**· ὁ κάτοικος τῶν Τραγασῶν (Ἑπαιρωτικῆς πόλεως), ἢ ὁ καταγόμενος ἐκ Τραγασῶν || παρ' Ἀριστοφ. ἁμῶς, ἐπὶ χοιριδίων, ὡς *τραγασαῖα φαίνεται*, λέγεται μετὰ λογοπαικτικῆς ἀναφορᾶς πρὸς τὸ *τράγειν* (τοῦ *τράγω*) || ἀφ' ἑτέρου τὸ *Τραγασαίου πατρὸς* (πάλιν παρ' Ἀριστοφ.) ἀναφέρεται λογοπαικτικῶς πρὸς τὴν λ. *τράγος*.

τράγειν, ἀρρφ. ἄορ. β' τοῦ *τράγω*.

τράγειος, **α**, **ον**, ποιητ. ἀντὶ *τράγος* (βλ. λ.), ὁ τοῦ τράγου, «τραγήσιος», «τράγιος» || *τραγείη* (ἐνν. *δορᾶ*)=δέρμα τράγου.

τράγ-ἐλάφος, ὁ (*τράγος*+*ἐλάφος*)· φανταστικὸν ζῷον, τράγος ἅμα καὶ ἐλάφος, γνηστὸν ἐξ ἀπεικονισμάτων ἐπὶ ταπήτων καὶ ἄλλων ἔργων τῆς Ἀνατολῆς.

τράγος, καὶ ποιητ. **τράγειος** (βλ. λ.), **α**, **ον** (*τράγος*)· ὁ ἐκ τράγου, ὁ ἀνήκων εἰς τράγον, «τραγή-

σιος, τράγιος» || τράγη (και άσυναϊρ. τράγια) ένν. θο-
εά=δέριμα τράγου, πρβλ. τραγείη (έν τράγειος).

τράγημα, -ατος, τό (τράγειν), κατά τό πλεϊστον
έν τφ πληθ. τράγηματα=ώς τά τρωγάλια, τά επίδορ-
πια, ξηροί δηλ. καρποί τρωγόμενοι μετά τό κύριον
φαγητόν, ή και γλυκίσματα, λατ. bellaria.

τράγηματίω, μελλ. -σω τρώγω τράγηματα (βλ.).
|| τήν αὐτήν σημασ. έχει και τό μέσ. τράγηματίζομαι.

τράγιός, ή, όν (τράγος)· ό άνήκων ή άρμόζων
εις τράγον || ό όμοιος πρός τράγον.— || ως και νυν,
τραγικός, ό άνήκων ή άρμόζων εις τραγωδιαν (πρβλ.
τραγωδία) || τράγιος λήρος=τά πολυτελή και ζωη-
ρών χρωμάτων ένδύματα τών ύποκριτών τής τραγω-
δίας.— έντεϋθεν δέ γενικώς, μεγαλοπρεπήσ, σε-
μνοπρεπήσ, άξιοπρεπήσ || έν κακή ένν. πομπώδησ,
κομμαστικός.— έπίρρ. τράγιως=εις τραγικόν ύφος,
κατά τραγικόν τρόπον.

τράγιος, η, ον (τράγος)=τράγειος (βλ. λ.).
τράγιος, ό, ύποκορ. του τράγος· μικρός τρά-
γος, «τραγάκι, κατοϊκόκι».

τράγο-κουρικός, ή, όν (τράγος+κουρά)· έπι μα-
χαίρας, ή χρησιμούσα διά κούρευμα τράγων || γεν.,
ό κατάλληλος (ή χρήσιμος) εις κουράν τράγων.

τράγό-κτονος, ον (τράγος+κτείνω)· ό άνήκων
εις έσφαγμένους τράγους.

τράγο-μάσχαλος, ον(τράγος+μασχάλη)· ούτινος
αί μασχάλη άποπνεύσουσιν όσμήν τράγου («βρωμιούν
τραγίλα»).

τράγό-πους, -ποδος, ό, ή (τράγος+πούς)· ως και
νυν, τραγόπους, ό έχων πόδασ τράγου, «τραγοπό-
δαρος».

τράγος, ό (τραγεΐν)· ως και νυν, τράγος, λατ.
hircus, caper.— || ή «τραγίλα» τών μασχαλών, ή
όσμή τών μασχαλών ή όμοία πρός τήν του τρά-
γου, λατ. hircus alarum (πρβλ. τραγομάσχαλος). 2)
λαγνεία, άσέλγεια.

Έτυμ.: κατά τινασ είναι πιθανόν ότι (έφ' όσον τρά-
γος δύναται νά σημ. ό τρώγων, ό ροκανίζων, ή ό μη-
ροκάζων) τό τράγος περιέχει ριζ. τραγ-, μεταπτωτ.
βαθμίδα τής τραγ- του τρώγω (ροκανίζω, μηροκάζω),
βλ. τράγειν.—κατ' άλλους, ήττον όρθωσ, τράγος (*πετρά-
γο-σ <ιαπ. *qntf-g· παλ-νοργ. huedurr (κρίός)· έλλ.
πέτρα (βράχος), πρβλ. γερμ. steinbock, Σουηδ. sten-
bock.— ή εκ τής ριζ. ierug· λατ. iurgeo (είμαι
έξυγκωμένος), ή εκ ριζ. ierg· παλ-νοργ. þrekr (δύ-
νομις, γενναιότησ).— ένταύθα πιθ. άνήκει και τό
μτρν. λατ. troja (γούρονα), παλ-νοργ. þrekk (περιτ-
τώματα), βλ. έν τάρσανον.— παράγωγα: τράγειος,
τράγειος· τράγώω· τράγιζω· τράγωδός· τράγωδία (βλ.
τραγωδός).

τράγο-σκελής, ές (τράγος+σκέλος)· ό έχων πό-
δασ όμοιουσ πρός σκέλη τράγου, ό έχων σκέλη
τράγου (έπι του Πανός).

τράγω, άνωρ. άντι τρώγω (ώς τό πρώτος άντι πρώτος).
τράγω-δέω, μελλ. -ήσω (τραγωδός)· παριστάνω
άπό σκηνης τραγωδιαν, αναβιβάζω έπι σκηνης
τραγωδιαν || μετά του άντικ. κατ' αϊτ., παριστάνω τι
έν τραγωδία· τράγωδέω τήν 'Ανδρομέδαν.— έν τφ
πθ., γίνομαι ύπόδεισισ τραγωδίας.— || μτρφ., λέγω,
διηγούμαι, έν τραγική φράσει, άπαγγέλλω κατά
τρόπον τραγικόν, όμιλώ πομπωδός (όπως εις τό
θέατρον).

τραγωδία, ή (έκ του τραγωδός, ούχι ή τράγων
ώδη) ή έπι τράγω φδή)· ως και νυν, τραγωδία, ή ή-
ρωϊκόν δράμα, έπινοηθέν υπό τών άωριέων, παρ' οις
διετήρησε τον λυρικόν του χαρακτήρα (τραγικοί χοροί)
έπειτα μεταφωτευθή εις 'Αθήνας, όπου και βαθμηδόν έξ-
ελιχθέν προσέλασε τήν πληρη δραματικην του μορφήν
(βλ. τραγωδός).

τραγωδικός, ή, όν (τραγωδός)· ό άρμόζων εις
τραγικόν ποιήτην ή εις τραγωδιαν, ό άνήκων εις
τραγωδιαν || γεν., ό τραγικός.

τράγω-δο-διδάσκαλος, ό (τραγωδός + διδάσκα-
λος)· ό τραγωδός και συγχρόνως διδάσκαλος ό
ΐδιος τών τραγωδιών του, τ. έ. ό ποιητής τραγω-
διών (τραγικός ποιητής), ό όποϊός έδίδασκεν αὐτο-

προσώπως τά μέλη του χοροϋ και τούς ύποκριτάσ.
τραγωδο-ποιός όν (τραγωδός+ποιέω)· ό ποιών
τραγωδίασ, τραγικός ποιητής || ως οσα. ό τραγωδοποιός
=ό τραγικός ποιητής.

τραγωδοός, ό (τράγος+δοιδός=συντρ. φδός)· ό
ζδων τραγωδίασ, τραγικός ποιητής (ποιών τραγω-
δίασ) και συνάμα δοιδός (ζδων αὐτάσ), διότι, άρχι-
κώς τολάχιστον, ό ποιητής έλάμβανε μέρος εις τήν
παράστασιν τών τραγωδιών του ως ύποκριτής || δραδύ-
τερον ό όρος τραγωδός περιωρίσθη εις τον ύποκριτήν
τραγωδιών.— έν τή κυριολεξία της βεβαίωσ ή λ. τρα-
γωδός σημαίνει τον ζδοντα ώδός τράγων (ή τον
δοιδόν τον έχοντα οσχέονα πρός τούς τράγους),
εϊτε διότι οι ύποκριται ήσαν ένδεδυμένοι δέρματα τρά-
γων, εϊτε διότι τράγος έδιδετο ως δραβαλον εις τον νι-
κητήν τραγικών άγώνων, εϊτε διότι αϊ παραστάσεισ τών
άρχαιοτέρων τραγωδιών ήσαν συνδυασμένοι με θυοείασ
τράγων, εϊτε δι' άλλουσ παρομοίουσ λόγουσ. Κατά τον
Συνάδελφον κ. Χατζήν [Πνεύμα 4 (1914) σελ. 9 κ. έ.]
τραγωδός <τράγος (=φαλλός· ζομα)+δοιδός=φδός·
όποθ. άρχικ. τύπος τραγοδοός = ό ζδων τό ζομα
του τράγου (πρβλ. ύμνωδός κ.ά.)· συνών. φαλλωδός.

Έτυμ.: τραγωδός· τράγωδία· τράγος+δοιδή· έντεϋ-
θεν τράγικός (πρβλ. κωμικός· κωμωδία).

τράμις, ή (και τράμη, ή)· ό μεταξύ του πρωκτου
και τών οϊδουλον στενός χωρός, τό περιόνιον (στρι-
ναιον) ή όρρος, όπως άλλωσ λέγεται [πρβλ. 'Ηουχ.
«τράμις· τό τρήμα τής όδρασ, ό όρρος· τινές έντε-
ρον· οι δέ ίσχιον»· τράμις <ιαπ. *fj-mi· παλ-νοργ.
þramr, άγγλ.-σαξ. þearm, παλ-γερμ. dar(a)m (έντε-
ρον, κυρ. πέρασμα, διοδοσ) (πρβλ. germ. *þarma-z
=έλλ. τόρμος βλ. λ.), παλ-ιτλ. drummi, γεν. drommo
(ράχις), gall. lrum (ράχις, όροσειρά), brei. adoné
έπίρρ. (όπίσω)· έξ ίαπ. ριζ. *ter-, βλ. έν τείρω].

ΤΡΑ-ΝΗΨ, ές· ό διατρυπών, ό διαπερών || μτρφ.
δισαγής, καθαρός, σαφής, εύκρινής (πρβλ. τό σημερ.
«τρανόσ»).

Έτυμ.: τρανήσ (ώς και τρανόσ)· λατ. -trare έν
τοϊσ intrare, extrabuni, γοιθ. þrōþjan (όσκω, γυ-
μνάζω), πρβλ. λατ. tritus (έξηκορημένος), παλ-όλου.
trahiti (=λατ. absumere)· έξ ίαπ. ριζ. *trā-, έναλλασ-
σομένησ μετά τών μεταπτ. βαθμ. *trē-, *trō- (*tor-) τής
βασ. ter- (*ter- έν τφ τείρω, βλ. λ.).

τράνώσ, ή, όν, παράλλ. τύποσ του τρανήσ (βλ. λ.).
τράνω (τρανόσ)· καθιωτώ τί καθαρόν (σαφέσ,
εύκρινέσ).

τράνωσ, έπίρρ. του τρανήσ· ουφωσ, εύκρινώσ.
τράπε, άντι έτραπε, έπ. γ' έν. άορ. δ' του τρέπω.

τρά-πεζα, -ησ, ή· ως και νυν, τράπεζα, «τραπέ-
ζι», και κυρ. τράπεζα φαγητου, έφ' ήσ άπειτιθεντο
φαγητά || ξενιή τράπεζα = τράπεζα φιλοξενίασ, ή
τόσ φιλοξενούμενον προσφερομένη τράπεζα (έτι
φιλικό τραπεζωμα) ως σύμβολον φιλοξενίασ, τό-
σον ίερά θεωρουμένη, ώστε ώρκίζοντο έπ' αὐτήσ
«τραπέζη και κοιτή δέχομαι=ώποδέχομαι τήν (τόν
περιποιούμαι) μέ τράπεζαν («τραπέζωμα) και μέ
κλίνην (τώ προσφέρω δηλ. φαγητόν και ύπνον),
2) τό έπι τής τραπεζής παρατιθέμενα έδέσματα,
τό δειπνον, γεν. φαγητόν.— || τράπεζα άσυρα-
μοϊδου (χρηματοϊου ή τραπεζιτου), ως και νυν «τρά-
πεζα», «Εθνική Τράπεζα» κλπ., λατ. mensa argen-
taria ή mensa nummularil.— || πάσα τραπεζοειδήσ
ή έπίπεδοσ έπιφάνεια, έφ' ήσ έτοποδετειτό τι, σανί-
δωμα, λατ. tabula.

Έτυμ.: τράπεζα <*τετρα-πεζα, καθ' άπλολογίαν
(πρβλ. άργυρό-πεζα, κνανό-πεζα· -πεζα <*-peþja·
λατ. ped-em) πρβλ. τά έν άττ. έπ-γρ. ταρτημόριοι
άντι τεταρτημόριοι» κατά τινασ τρα- <*τετρα- <ιαπ.
*qntv[- (=4), πρβλ. και τά έν τέταρες, τρυφάλεια·
έκ παραλλήλου άπαντῆ και τρι-πεζα (βοιωτ. κατά
'Ηουχ.), όπερ όφειλεται ή εις τήν έν τή πραγματικώ-
τητι ύπαρξίν τραπεζών έχουσαν τρεϊσ πόδασ (πρβλ
τρισκελές τράπεζαι παρ᾽ Κρατίνφ, τρέπουσ τράπε-
ζα παρ' Αριστοφ., mensa tripes παρ' Ορατιφ), ή εις
τό ότι τό τρα- άπέδη σκοτεινόν και ύποκατεστέθη
του τρι- (ώς γνωστωτέρου)· έν τοϊσ βοιωτ. τρεπεδδα.